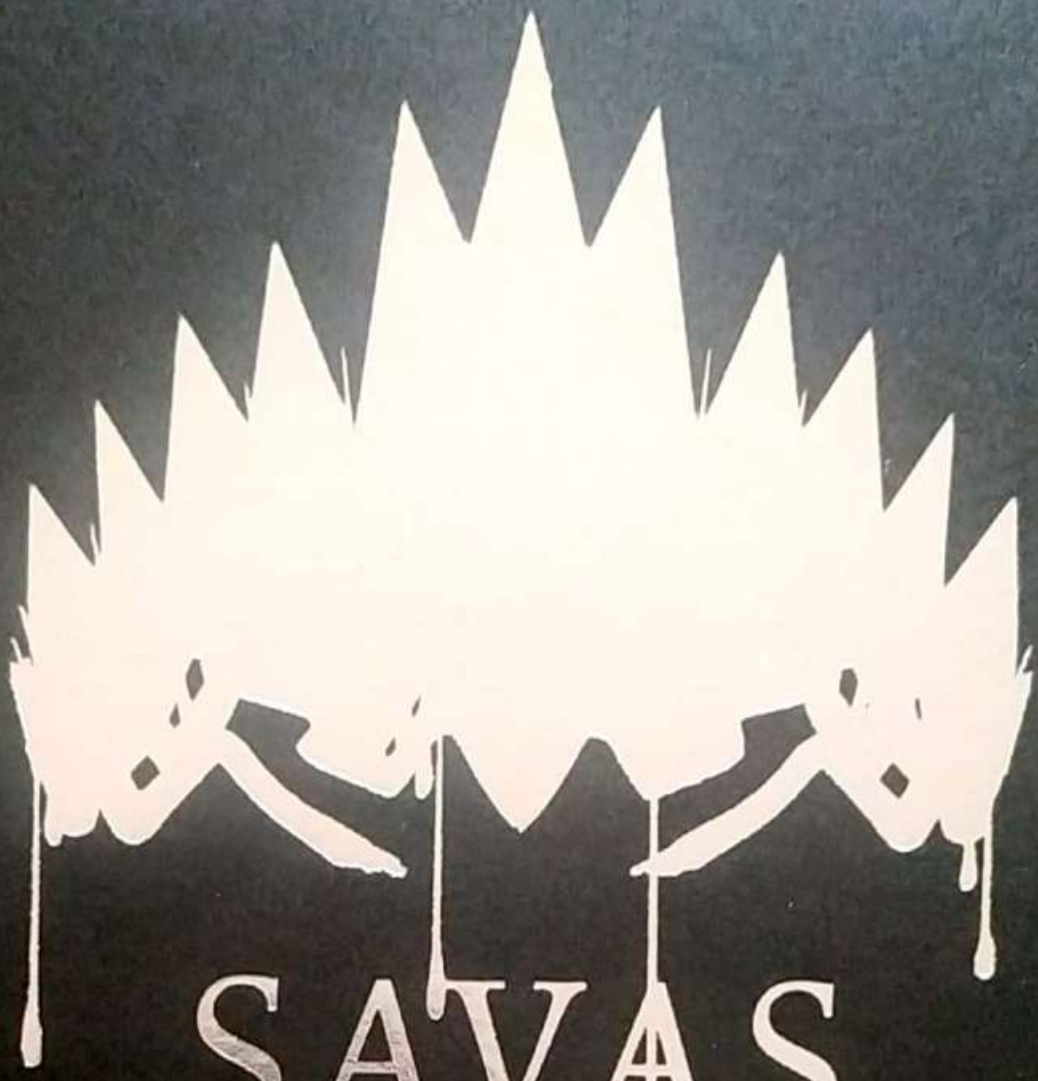
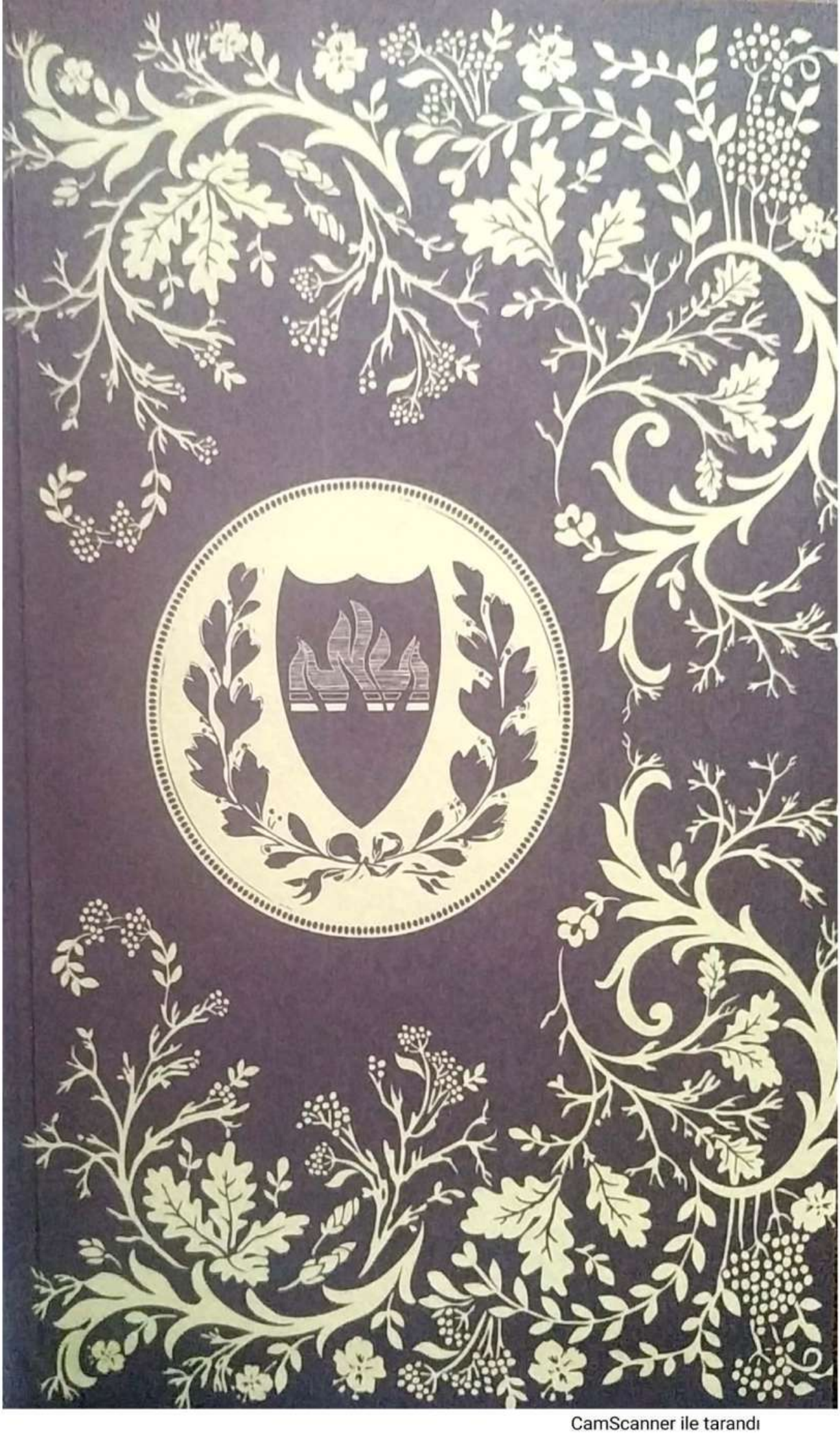
VICTORIA AVEYARD

SAVAŞ FIRTINASI

PEGASUS

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

SAVAŞ FIRTINASI

CamScanner ile tarandı

Pegasus Yayınları: 2009
Gençlik: 399

Savaş Fırtınası
Victoria Aveyard
Özgün Adı: War Storm

Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2018 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-598-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Victoria Aveyard, 2018
İç kâğıt ve harita ©™ Victoria Aveyard, 2017
İç kâğıt ve harita illüstrasyonu: Amanda Persky

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

CamScanner ile tarandı

VICTORIA AVEYARD

SAVAŞ FIRTINASI

İngilizceden çeviren:
Belgin Selen Haktanır

PEGASUS YAYINLARI

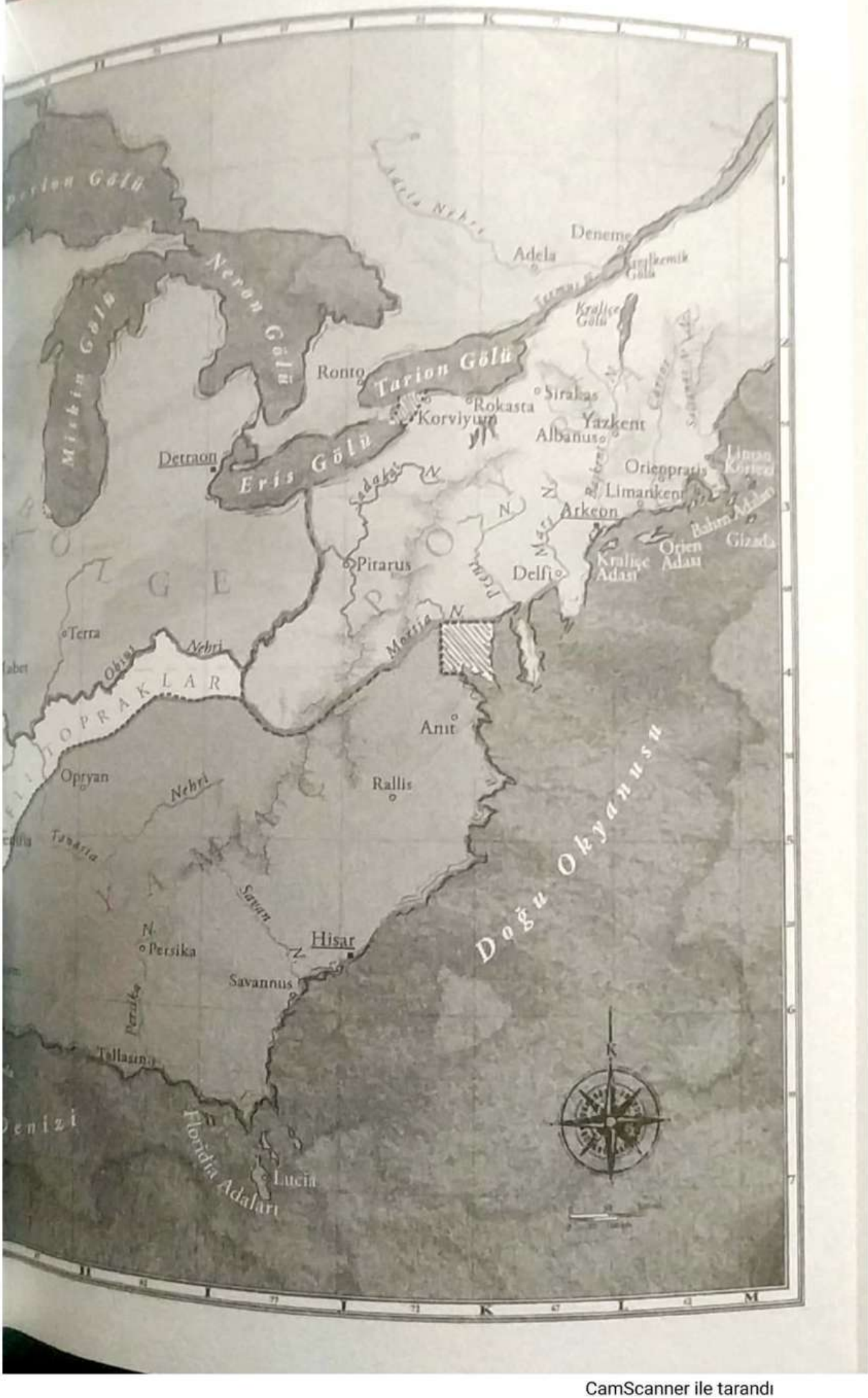
CamScanner ile tarandı

annemle babama, arkadaşlarıma, bana ve size

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

BİR

Mare

Uzunca bir süre, sessizlikte boğulduk.

İnsanlarla dolu Korviyum devasa boyuttaydı ama bana her taraf boşmuş gibi geldi.

Böl ve fethet.

Bunun sonuçları açıktı ve sınırlar gayet belirgindi. Farley ve Davidson aynı yoğun bakışlarla bana baktı, ben de gözlerimi onlara diktim.

Sanırım, hangi tahtta otururbut otursun, Cal'in, Kırmızı Muhafızlar'ın ve Yüksektepe'nin tahtı ona bırakmaya kesinlikle niyeti olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Galiba herhangi bir Kızıl'ın ne düşündüğünden çok, tahtı önemsiyordu.

Ayrıca, ona artık Cal diye hitap etmemeliydim.

Tiberias Calore. Kral Tiberias. Yedinci Tiberias.

Bu isimle doğmuştu, onunla tanıştığımda taşıdığı isim buydu.

Hırsız, demişti bana o zamanlar. Benim ismim de oydu.

CamScanner ile tarandı

Keşke son bir saati unutabilseydim. Biraz rahatlayabilseydim. Orada kalakalsaydım. Tökezleseydim. Hissettiğim tek şeyin yorgun kasların ve iyileştirilmiş kemiklerin sızısı olduğu ve tuhaf bir şekilde huzur veren o yerin bir saniyesinin daha keyfini çıkarabilseydim. Savaşın verdiği adrenalinden sonraki boşluk hissi. Onun sevgisinin ve desteğinin kesinliği. Yaşadığım kalp kırıklığına rağmen, yaptığı seçim yüzünden ondan nefret edemiyordum. Öfke sonra gelecekti.

Farley'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Bu ifade onda tuhaf duruyordu. Diana Farley'nin soğukkanlı kararlılığına ya da müthiş öfkesine daha alışıktım. Dikkatle ona baktığımı anladığı anda, yaralı ağzı seğirdi.

"Cal'in kararını Komutanlık'ın geri kalanına ileteceğim," dedi sessiz gerginliği bölerek. Alçak sesle ve dikkatle konuşuyordu. "*Sadece* Komutanlık'a. Mesajı Ada götürecek."

Yüksektepe Başbakanı onay verir gibi başını eğdi. "Güzel. General Drummer ve Swan bu gelişmeleri çoktan öğrenmiş olabilir. Lerolan Kraliçesi devreye girdiğinden beri onu da izliyorlar."

"Anabel Lerolan yeteri kadar uzun süre, en azından birkaç hafta Maven'ın sarayında kaldı," dedim. Nasıl olduysa, bunu söylerken sesim titremedi ve sözcükler sabit bir ses tonuyla, gayet güçlü çıktı. O sırada öyle hissetmesem bile güçlü görünmek zorundaydım. Bu, bir yalandı ama iyi bir yalandı. "O, size benden daha fazla bilgi verebilir."

"Muhtemelen," dedi Davidson başını düşünceli düşünceli sallayarak. Gözlerini kısarak bakışlarını yere çevirdi. Düşünüyor gibi değil de bir şeye odaklanıyor gibiydi. Karşısında adeta döne döne bir plan yükseliyordu. Önündeki yol kolay değildi. Bunu bir çocuk bile sezebilirdi. "Zaten bu yüzden oraya geri dönmem gerek," dedi neredeyse özür diler gibi. Sanki yapması gereken şey yüzünden ona kızabilirmişim gibi. "Gözler ve kulaklar açık olacak, tamam mı?"

"Gözler ve kulaklar açık," dedik Farley'yle aynı anda, birbirimizi şaşırtarak.

CamScanner ile tarandı

Davidson bizden uzaklaştı ve ara sokaktan çıktı. Güneş parlak gri saçlarına vuruyordu. Savaştan sonra temizlenmeye özen göstermiş, terini ve küllerini akıtmış, kan lekeleriyle kaplı üniformasını yeni bir üniformayla değiştirmişti. Böylece, her zamanki sakin, aklı başında ve tuhaf bir şekilde sıradan haline geri dönmüştü. Bu, akıllıca bir karardı. Gümüşler görünüşlerine, ilk bakışta göze çarpan güce ve kuvvete ilişkin o sahte gurura çok fazla çaba harcarlardı. Bunu en çok da tepemizdeki kuledeki Samos kralı ve ailesi yapıyordu. Volo, Evangeline, Ptolemus ve tıslayan Viper Kraliçesi'nin yanında, Davidson sıradan kalıyordu. İstese duvarların içinde görünmez olabilirdi. *Geldiğini göremeyecekler. Geldiğimizi göremeyecekler.*

İçime titrek ve hafif bir nefes çekip kendimi bir sonraki şeyi düşünmeye zorladım. *Cal de göremeyecek.*

Tiberias, dedim içimden kendimi azarlar gibi. Yumruklarımdan birini sıktım ve tırnaklarımı beni rahatlatan bir şekilde etime geçirdim. *Ona Tiberias diye hitap et.*

Korviyum'un kara duvarları, kuşatma kalkınca tuhaf bir sessizliğe ve çıplaklığa bürünmüştü. Bakışlarımı uzaklaşan Davidson'dan ayırıp kale şehrin iç bölgesinin etrafını daire gibi çevreleyen siperlere çevirdim. Kar fırtınasıyla gelen titreme çoktan dinmiş, karanlık dağılmıştı ve her şey artık daha küçük görünüyordu. Artık göz korkutucu değildi. Kızıl askerler eskiden bu şehri korumuş ve pek çoğu siperlerde bekleyen kaçınılmaz ölüme ilerlemişti. Artık duvarları, sokakları ve kapıları Kızıllar koruyordu. Kızıllar Gümüş krallarının yanında oturuyor, onlarla savaş sohbeti yapıyordu. Kızıl fularlı birkaç asker volta atıyor, ellerindeki yıpranmış silahlarla etrafı kolaçan ediyordu. Kırmızı Muhafızlar gafil avlanmayacaklardı ama bu kadar tedirgin olmaları için bir neden yoktu. En azından, o an için yoktu. Maven'ın orduları geri çekilmişti. Volo Samos dahi Korviyum'un içinden bir saldırı düzenlemeye kalkışacak kadar cesur değildi. Muhafızlar'a, Yüksektepe'ye ve bize ihtiyacı varken, bunu yapamazdı. Özellikle Cal'le –*Tiberias, seni aptal*– ve onun o

CamScanner ile tarandı

boş eşitlik konuşmalarıyla yapamazdı. Bizim gibi, Volo'nun da ona ihtiyacı vardı. Onun ismine, tahtına ve lanet olası kızıyla yapacağı lanet olası evliliğine ihtiyacı vardı.

Yüzümün alev alev yandığını hissettim. İçimde yükselen kıskançlık bulutundan utandım. Onu kaybetmek, endişe etmem gereken son şey olmalıydı. Onu kaybetmek, ölme ihtimalinin ve uğruna çaba sarf ettiğimiz her şeyi ve savaşımızı kaybetme riskinin verdiği acı kadar acı vermemeliydi. Ama veriyordu. Yapabileceğim tek şey buna katlanmaktı.

Neden evet demedim?

Bana yaptığı teklife sırtımı çevirmiştim. Ona da öyle. Bir diğer ihanetle paramparça olmuştum; Cal'in ihanetiyle ama kendiminkiyle de. *Seni seviyorum* vaadini ikimiz de vermiş ama ikimiz de bu söze sadık kalmamıştık. Bunun, *Her şeyden üstün tuttuğum için seni seçiyorum. Seni her şeyden daha çok istiyorum. Sana her zaman ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam. Ayrı kalmamamız için her şeyi yapacağım*, anlamına gelmesi gerekirdi.

Ama öyle bir şey yapmayacaktı. Ben de yapmayacaktım.

Ben onun tahtından önemsizdim, o da benim amacımdan.

Dahası, benim bir diğer kafese hapsolma korkumdan çok daha önemsizdi. *Kral karısı*, demişti bana mümkün olmayan bir tahtı teklif ederek. Evangeline *bir kez daha* bir kenara atılabildiği takdirde, beni kraliçe yapacaktı. Ben dünyanın bir kralın sağ kolu olunduğunda nasıl göründüğünü çoktan biliyordum. O hayatı yeniden yaşamak istemiyordum. Cal, Maven değildi ama taht hâlâ aynıydı. İnsanları değiştirir, onları yozlaştırırdı.

Ne kadar tuhaf bir kader olurdu. Cal ve tahtı ile Samos kraliçesi ve ben. Elimde olmadan küçük bir parçam keşke evet deseydim diyordu. Her şey ne kadar kolay olurdu. Her şeyden vazgeçmek, geriye adım atmak, *kazanmak* ve hayalini dahi kuramayacağım bir dünyanın keyfini çıkarmak için bir fırsat olurdu. Aileme mümkün olan en iyi hayatı sunmak için de öyle. Hepimizi güvende tutmak.

CamScanner ile tarandı

Onunla kalmak. Cal'in yanında, koluna Gümüş kralı takmış bir Kızıl kız olabilirdim. Dünyayı değiştirecek güce sahip olabilirdim. Maven'ı öldürmek için. Kâbuslara aldırış etmeden uyumak ve korku hissetmeden yaşamak için.

İçimdeki isteği gidermek için dudağımı sertçe ısırdım. Bu istek beni baştan çıkarıyordu ve neredeyse onun kararını anlıyor gibiydim. Paramparça haldeyken bile, birbirimize yakışıyorduk.

Farley gürültülü bir şekilde kıpırdanarak dikkatimi çekti. Sırtını ara sokağın duvarına yaslarken iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Davidson'ın aksine, kanlı üniformasını değiştirme zahmetine girmemişti. Onun üniforması çamur ve kirle kaplı benimki kadar tiksindirici değildi. Tabii, onunkinin üstünde kurumuş gümüş kanı vardı. Clara dünyaya geleli sadece birkaç ay olmuştu ve Farley hamilelik döneminden kalan kiloları gururla taşıyordu. Mavi gözlerinde var olan bir parça anlayış da silindi ve öfkeyle parıldadı. Ama bu öfke bana yönelik değildi. Göğe, tepemizdeki kuleye baktı. Gümüşlerden ve Kızıllardan oluşan o tuhaf konseyin kaderimize karar vereceği yer orasıydı.

"Oradaki oydu." O kişinin kim olduğunu sormamı beklemedi. "Gümüş saçlar, kalın bir boyun ve komik bir zırh. Shade'in kalbine bir bıçak sapladığı halde, hâlâ nefes almaya devam ediyor."

Ptolemus Samos'u düşünüp tırnaklarımı daha da sert bir şekilde derime geçirdim. Uçurum Bölgesi Prensi. Ağabeyimin katili. Farley gibi ben de ani bir öfke hissettim. Bir o kadar da yoğun bir utanç.

"Evet."

"Çünkü kız kardeşiyle bir anlaşma yaptın. Senin özgürlüğüne karşılık, onun hayatı."

"İntikam almak için," diye mırıldandım sözlerini doğrulayarak. "Evet, Evangeline'e söz verdim."

Farley tiksintisini gizlemeden dişlerini gösterdi. "Bir Gümüş'e söz verdin. Bu söz külden dahi değersiz."

"Ama yine de bir söz."

CamScanner ile tarandı

Boğazının gerisinden hırlamayı andıran boğuk bir ses çıktı. Geniş omuzlarını gerdi ve vücudunu tamamıyla kuleye bakacak şekilde döndürdü. Oraya geri çıkıp Ptolemus'un gözlerini kafatasından oyup çıkarmak için ne kadar direnmesi gerektiğini düşündüm. Bunu yapabilseydi, onu durdurmazdım. Hatta bir sandalye çekip olanları izlerdim.

Yumruğumu biraz gevşettim ve hissettiğim acıdan kurtuldum. Sessizce öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapadım. Anlık bir tereddütten sonra, elimi koluna koydum. "*Ben* bir söz verdim. Sen değil. Başka kimse değil."

Farley biraz duraksadı ve yüzündeki o öfkeli gülümseme alaycı bir hal aldı. Gözlerime bakmak için döndüğü anda, gözleri güneş ışığıyla masmavi parıldadı. "Bence savaştan çok politikaya uygunsun sen, Mare Barrow."

Acı acı gülümsedim. "İkisi aynı şey." En sonunda, zor bir dersi öğrenmiştim. "Sence bunu yapabilir misin? Onu öldürebilir misin?"

Eskiden, onun bunu hafife alıp alaycı bir şekilde gülmesini beklerdim. Farley sert bir zırhı olan sert bir kadındı. Olması gerektiği gibiydi. Ama o anda bir şey –muhtemelen Shade, kesinlikle Clara ve artık paylaştığımız bağ– generalin buz gibi ve kendinden emin zırhının ötesini görmemi sağladı. Farley tereddüt etti ve suratındaki alaycı gülümseme biraz silinir gibi oldu.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Bunu denemezsem, kendimle ve Clara'yla asla yüzleşemem."

"Denerken ölmene izin verirsem, ben de kendimle yüzleşemem." Kolunu daha sıkı tuttum. "Lütfen, bu konuda aptalca davranma."

Alaycı gülümsemesi, bir düğmeye basılmış gibi yeniden yüzünü kapladı. Hatta göz bile kırptı.

"Ne zamandan beri aptalca davranıyorum, Mare Barrow?"

Ona bakınca, ensemin arkasındaki varlığını neredeyse unuttuğum yaralar seğirdi. Bunların yarattığı acı, her şeye kıyasla hafif

CamScanner ile tarandı

geliyordu. "Sadece bu işin nerede sona ereceğini düşünüyorum," diye mırıldandım, beni anlamasını umarak.

Başını salladı. "Çok fazla yanıtı olan bir soruya yanıt veremem."

"Ben... Shade konusunu diyorum. Ptolemus. Onu öldürecek-sin, sonra ne olacak? Evangeline de seni mi öldürecek? Clara'yı mı? Sonra, ben onu mu öldüreceğim? Bu iş asla sona ermeden bu şekilde devam mı edecek?" Ölüme yabancı değildim ama bu konu tuhaf bir şekilde farklıydı. Hesaplanmış sonlar. Bu, bizim değil, Maven'ın yapacağı türden bir şeydi. Farley uzun bir süre önce, ben Muhafızlar için Mareena Titanos olarak ortalıkta dolanırken Ptolemus'u öldürmeye karar vermişti. Bir amaç için, yani körü körüne ve kanlı bir intikamdan daha fazla bir şey için.

Gözleri parıldayarak hayretle kocaman açıldı. "Onun yaşamasına izin vermemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedim onu tersler gibi. "Ne istediğimi bilmiyorum. Neden söz ettiğimi bilmiyorum." Sözcükler peş peşe ağzımdan çıktı. "Ama bunları düşünebilirim, Farley. İntikamın ve öfkenin bir kişiye, etrafındakilere neler yapabileceğini biliyorum. Tabii ki Clara'nın annesiz büyümesini istemiyorum."

Birden arkasını dönüp yüzünü gizledi. Ama gözlerine bir anda dolan yaşları gizleyebilecek kadar hızlı davranamadı. Fakat gözyaşları akmadı. Omzunu hızla silkip elimi itti.

Devam ettim. Yapmam gerekiyordu. Bunları duyması gerekiyordu. "Zaten Shade'i kaybetti ve babasının intikamını almak ile annesinin sağ olması arasına bir seçim yapma hakkı olsaydı... onun neyi seçeceğini biliyorum."

"Konu seçimlerden açılmışken," dedi hâlâ bana bakmadan. "Yaptığın seçimle gurur duyuyorum."

"Farley, konuyu değiştirme..."

"Beni duydun mu, Şimşek Kız?" Burnunu çekip güçlükle gülümsedi ve bana döndüğünde yüzünün kıpkırmızı ve benek benek lekelerle kaplı olduğunu gördüm. "Seninle gurur duyduğumu

CamScanner ile tarandı

söyledim. Bunu bir kenara yaz. Kafana kazı. Muhtemelen bir daha duymayacaksın."

Elimde olmadan hafifçe güldüm. "Pekâlâ. Tam olarak neyle gurur duyuyorsun?"

"Eh, moda anlayışının..." Üniformamın omzundaki bir parça kanlı toprağı silkeledi, "ve tabii iyi yürekli ve uysal bir mizaca sahip olmanın dışında..."

Yine hafifçe güldüm.

"...Seninle gurur duyuyorum çünkü sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Bu sefer kolumu o tuttu; büyük ihtimalle bunu, yapabilme yeteneğine sahip olmadığım bir konuşmadan kaçmamam için yapmıştı.

Mare, beni seç. Bu sözleri sadece bir saat önce söylemişti. Ve aklımdan hiç çıkmıyorlardı...

"Bana ihanet gibi geldi," diye fısıldadım.

Gözlerine bakmak zorunda kalmayayım diye Farley'nin çenesine baktım. Ağzının sol köşesindeki yara izi, dudaklarını biraz yana çekiyordu. Temiz bir yaraydı. Bir bıçağın işiydi. Onunla Will Whistle'ın eski vagonundaki mavi mum ışığında ilk tanıştığımda, bu yara izi yoktu.

"Onun ihaneti gibi mi geldi? Elbette..."

"Hayır. Onun ihaneti değil." Gökte bir bulut süzüldü ve ikimizi de gölgesiyle kapladı. Yaz esintisi olmasına rağmen tuhaf bir şekilde soğuktu. Rüzgârı hissedip ürperdim. Adeta içgüdüsel bir şekilde, Cal'i ve onun sıcacık varlığını arzuladım. O asla üşümeme izin vermezdi. Bunu düşününce, midem ikimizin de sırt döndüğümüz şey yüzünden altüst oldu. "Bana sözler verdi," diye devam ettim, "ama ben de ona sözler vermiştim. Bunları tutmadım. Ayrıca, onun tutması gereken başka sözler var. Kendisine ve ölen babasına verdiği sözler. Kendisi farkında olsa da olmasa da, beni sevmeden önce tahtı sevdi o. Sonuçta bizim ve *herkes* için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor. Bu yüzden onu nasıl suçlayabilirim?"

CamScanner ile tarandı

Farley'nin gözlerine kararlılıkla bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Bana bir yanıtı yoktu; en azından, duymak isteyebileceğim bir yanıtı yoktu. Dişleri dudaklarını kavradı ve ısırarak söylemek istediklerinin ağzından çıkmasını engellemeye çalıştı. İşe yaramadı.

Ofladı ve kendi çapında nazik davranmaya çalıştı. Her zamanki gibi aksiydi. "Onun yerine ve öyle biri olduğu için özür dileme."

"Dilemiyorum."

"Ama kulağa öyle geliyor," diye iç çekti bıkkınlıkla. "Farklı da olsa bir kral, *yine de* bir kraldır. Aptal olabilir ama bu kadarını biliyor."

"Belki benim için de doğru şeydi. Kızıllar için. Bir Kızıl kraliçenin neler yapabileceğini kim bilebilir ki?"

"Çok az şey, Mare. Yapabilirsen tabii," dedi buz gibi bir kararlılıkla. "Senin başına bir taç giymenle ortaya çıkabilecek herhangi bir değişim, çok yavaş ve çok küçük olurdu." Sesi yumuşadı. "Ayrıca, kolaylıkla yerle bir edilebilirdi. Kalıcı olmazdı. Başarabildiğin her şey seninle birlikte ölürdü. Yanlış anlama ama inşa etmek istediğimiz dünyanın bizden sonra ayakta kalması gerek."

Sonradan gelecekler için.

Farley gözlerini neredeyse insanüstü bir dikkatle gözlerime dikti. Clara gözlerini annesinden değil, Shade'den almıştı. Okyanus rengi değil, bal rengiydi. Acaba Clara'nın hangi özellikleri bir gün Farley'ye ya da Shane'e benzeyecek diye merak ettim.

Esinti Farley'nin bulutların gölgesinde koyu altın sarısı görünen yeni kesilmiş saçlarını kıpırdattı. Yara izlerine rağmen hâlâ gençti, savaşın ve yıkımın çocuklarından biriydi. Benden daha kötü olaylara şahit olmuş, çok daha fazla şey yapmıştı. Daha çok fedakârlık yapıp acı da çekmişti. Annesi, kız kardeşi, benim ağabeyim ve onun sevgilisi. Küçük bir kızken olmayı hayal ettiği kişi her kimse. Hepsi gitmişti. Yoluna devam edebileceğini düşünüyor, yaptığımız şeye hâlâ inanabiliyorsa, bunu ben de yapabilirdim. Fikir ayrılığına sık sık düşsek de Farley'ye güveniyordum. Sözleri tanıdık değildi ama

CamScanner ile tarandı

teselli bulmaya ihtiyaç duyuyordum. Kendi zihnimde zaten çok fazla vakit geçirmiş, kendimle tartışmış ve artık usanmaya başlamıştım.

"Haklısın." İçimden bir şey konuyu üstelememi engelledi ve Cal'in teklifiyle ilgili o tuhaf rüyanın döne döne karanlıkta yok olmasına neden oldu. Bu rüya bir daha geri gelmeyecekti.

Kızıl kraliçe olmayacaktım.

Farley omzumu acıtacak kadar sert sıktı. Şifacılara rağmen, her yanım hâlâ acıyordu ve eli mengene gibiydi. "Hem tahttaki kişi sen olmayacaksın. Lerolan kraliçesi ve Uçurum Bölgesi'nin kralı bu konuda gayet açık konuştu. O olacak. Samos kızı."

Bunu duyunca alaycı bir tavırla güldüm. Evangeline Samos konsey odasında niyetini belli etmişti. Farley'nin bunu fark etmemesi şaşılacak şeydi. "Bu konuda elinden bir şey gelirse, öyle olmaz."

"Öyle mi?" Farley gözlerini kısıp bakınca, omuzlarımı silktim.

"Orada ne yaptığını, seni nasıl kışkırttığını gördün." O an gözlerimin önüne geldi. Evangeline'in herkesin önünde bir Kızıl hizmetçiyi çağırışı, bir kadehi parçalayışı ve sırf canı istiyor diye zavallı hizmetçi kıza temizletişi. Odadaki bütün kırmızı kanlı insanları öfkelendirmek için yapmıştı. Neden yaptığını veya ne elde etmeyi umduğunu anlamak zor değildi. "İttifakın parçası olmak istemiyor. Onunla... Tiberias'la evlenmesi anlamına geleceği için istemiyor."

Farley ilk kez boş bulunmuş gibiydi. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ama meraklanmıştı. "Ama başladığı noktaya geri döndü. Ben de düşünmüştüm ki... Yani, Gümüşlerin davranışlarını anladığımı iddia etmiyorum ama yine de..."

"Evangeline şu anda istediği her şeye sahip bir prenses. Tekrar başka birisine ait olmak istediğini hiç sanmıyorum. Nişanlanmalarının tek bir anlamı var onun için. Tiberias için de," dedim kalbimin sızladığını hissederek. "Bir güç anlaşması. Artık sahip olduğu veya..." sesim biraz çatladı, "istemediği bir güç." Evangeline'i, onunla Beyazateş'te geçirdiğim zamanı düşündüm. Maven onunla değil de Iris Cygnet'le evlendiğinde rahatlamıştı. Üstelik sırf Maven bir canavar

CamScanner ile tarandı

olduğu için değil. Bence... Daha fazla önemsediği başka birisi vardı. Kendisinden ya da Maven'ın tahtından daha fazla.

Elane Haven. Hanesi ona karşı ayaklandığında, Maven'ın ondan Evangeline'in fahişesi olarak söz ettiğini hatırladım. Elane'i konseyde görmemiştim ama Haven Hanesi'nin çoğunluğu Samos Hanesi'nin arkasındaydı ve onlarla ittifak yapmışlardı. Hepsi dilediği zaman gözden kaybolabilen gölgelerdi. Elane toplantı boyunca orada kalmışsa bile fark edemezdim.

"Sence babasının yaptıklarını boşa çıkarmayı dener mi? Tabii, bunu yapabilirse?" Farley akşam yemeğinde iri bir fare yakalamış bir kedi gibiydi.

"Birisi... ona *yardım* ederse mi?"

Cal tahttan aşk yüzünden vazgeçmemişti. Ama ya Evangeline?

İçimden bir ses onun bunu yapabileceğini söylüyordu. Tüm oyunları, sessiz direnişi ve iki ateş arasında kalışı.

"Olabilir." Bu yanıtım ikimiz için de yeni bir anlam kazandı. Yeni bir öneme kavuştu. "Kendi amaçları var. Bence bu bize biraz avantaj sağlıyor."

Farley'nin dudaklarında beliren gülümseme, gerçek bir gülümsemenin gölgesi gibiydi. Öğrendiğim onca şeye rağmen, birden içimi büyük bir umut kapladı. Koluma vurdu ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

"Bunu bir kere daha bir kenara yaz, Barrow. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Zaman zaman faydalı şeyler yapıyorum."

Farley kahkaha attı ve bir adım atıp peşinden gitmemi işaret etti. Ara sokağın önündeki cadde, kardan geriye kalanlar yaz güneşinde erirken, parıldayan yassı kaldırım taşlarıyla bizi çağırıyordu. Tereddüt ettim ve o karanlık güvenli köşeyi terk etmek istemedim. O dar alanın ötesindeki dünya fazla büyük gibiydi. Korviyum'un iç bölgesi, merkezindeki ana kulesiyle karşımızda yükseliyordu. Titrek

CamScanner ile tarandı

bir nefes alarak, kendimi hareket etmeye zorladım. İlk adım canımı yaktı. İkincisi de farklı değildi.

"Yukarı çıkmana gerek yok," diye mırıldandı Farley yanıma gelip. Öfkeyle kuleye baktı. "Sana işlerin nasıl gittiğini anlatırım. Bunu Davidson'la birlikte hallederim."

Konsey odasına geri gitme ve Tiberias yaptığımız her şeyi yıkarken sessizce orada oturma düşüncesi... buna dayanabileceğimden emin değildim. Ama dayanmak zorundaydım. Başkalarının fark etmediği şeyleri fark ediyordum. Bilmediği şeyleri biliyordum. Geri dönmem gerekiyordu. Amacımız için.

Ayrıca, *onun* için.

Onun için ne kadar çok geri dönmek istediğimi inkâr edemiyordum.

"Her şeyi ben de bilmek istiyorum," diye fısıldadım. "Davidson'ın planladığı her şeyi. Hiçbir işe körü körüne girmeyeceğim."

Buna hemen razı geldi. Hatta biraz fazla çabukça kabul etti. "Elbette."

"Emrindeyim. Ne şekilde olursa olsun. Ama tek bir şartım var."

"Söyle."

Adımlarımı yavaşlattığımda, Farley de bana uydu. "O hayatta kalmalı. Bütün bunlar bittikten sonra."

Farley şaşkın bir köpek gibi başını yana eğdi.

"Onun tacını, tahtını kır ve krallığını paramparça et." Gücümü elimden geldiğince toplayıp ona baktım. Kanımdaki şimşek hararetle yanıt verdi ve serbest kalmak için yalvardı. "Ama Tiberias hayatta kalacak."

Farley sesli bir şekilde nefesini çekti, omuzlarını dikleştirip her zamanki görkemli duruşuna büründü. Aklımı okuyormuş gibiydi. Adeta yaralı kalbimin içini görüyordu. İstifimi bozmadım. Bu hakkı elde etmiştim.

Sesi titredi. "Söz veremem. Ama deneyeceğim. Kesinlikle deneyeceğim, Mare."

CamScanner ile tarandı

En azından yalan söylemiyordu.

Kendimi ikiye ayrılmış, farklı yönlere çekilip parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Aklıma gün gibi açık bir soru takılmıştı. Bir seçim daha yapmam gerekebilirdi. *Onun hayatı mı, bizim zaferimiz mi?* Bu seçimi yapmak zorunda kalırsam, hangi tarafı seçeceğimi bilemiyordum. Hangi tarafa ihanet edeceğimi de. Bir bıçağı andıran bu bilgi derinlere saplandı ve kimsenin görmediği bir yerimi kanattı.

Sanırım, kâhin bundan söz ediyordu. Jon çok az konuşmuştu ama söylediği her şeyin hesaplanmış bir anlamı vardı. Hiç istemesem de söylediği kaderi kabullenmek zorunda kalacaktım.

Yükselecektim.

Hem de tek başıma.

Yassı kaldırım taşları altımda akıyor, attığım her adımla geride kalıyordu. Esinti yine çıktı ve bu sefer batıdan esmeye başladı. Kesinlikle kan kokusu taşıyordu. Tüm anılar geri gelirken öğürmemeye çalıştım. Kuşatma. Cesetler. Her iki rengin kanı. Bileğimin bir taşderinin elinin içinde çıt diye kırılışı. Kırılan boyunlar, etleri yarılmış göğüsler, parıldayan iç organlar ve sivri kemikler. Savaşta, bunları umursamamak kolaydı. Hatta gerekliydi. Korku sadece ölmeme neden olurdu. Ama artık öyle hissetmiyordum. Kalbim üç misli hızla atıyordu ve her yerimden buz gibi ter aktığını hissediyordum. Hayatta kalıp kazandığımız halde, kayıp hissinin yarattığı dehşet içimde adeta kanyonlar açmıştı.

Onları hâlâ hissedebiliyordum. Öldürdüğüm her insanda şimşeğimin izlediği sinirleri ve elektrik yollarını. Her biri birbirinden farklı ama bir yandan da aynı olan ince ve parıldayan dallar gibiydiler. Sayamayacağım kadar fazlalardı. Kırmızı ve mavi üniformalı, Poyrazlılar ve Gölbölgeliler. Hepsi Gümüştü.

Öyle olduğunu umuyordum.

Bu olasılık mideme bir yumruk gibi indi. Maven, Kızılları daha önce de havan topları ya da insandan zırhlar olarak kullanmıştı. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Hiçbirimiz istemiyorduk... belki

CamScanner ile tarandı

de diğerlerinin umurunda değildi. Davidson, Cal ve hatta sonucun bedele değdiğini düşünüyorsa, Farley'nin bile umurunda değildi.

Farley, "Hey," diye mırıldanıp bileğimi tuttu. Teninin tenime değdiğini hissedince irkildim; parmakları bileğimi bir mengene gibi kavradı. Sert bir şekilde elinden kurtuldum ve hırlamayı andıran bir sesle yana döndüm. Hâlâ bu şekilde tepki verebildiğim için utanıp kızardım. Farley ellerini kaldırıp kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Ama bakışlarında korku ve yargılama yoktu. Acıma bile yoktu. Gördüğüm şey *anlayış* mıydı? "Özür dilerim," dedi hemen. "Bilek meselesini unutmuştum."

Başımı belli belirsiz salladım ve parmak uçlarımdaki mor kıvılcımları gizlemek için ellerimi ceplerime soktum. "Sorun değil. Bu..."

"Biliyorum, Mare. Yavaşladığımız zaman böyle olur. Beden yeniden işlem yapmaya başlar. Bazen çok fazla gelir ama utanılacak bir şey yok." Farley başıyla kulenin ötesini işaret etti. "Biraz dinlenmeye zaman ayırmanın da utanılacak bir yanı yok. Kışlalar..."

"Orada Kızıllar var mıydı?" Boş bir ifadeyle savaş alanını ve Korviyum'un artık yıkık duvarlarını işaret ettim. "Maven ve Gölbölgeliler Kızıl askerleri de diğerleriyle birlikte yolladılar mı?"

Farley büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bildiğim kadarıyla yollamadılar," dedi en sonunda. O da huzursuzdu. O da bilmiyordu. O da, ben de bilmek *istemiyorduk*. Bunu bilmeye dayanamazdım.

Arkamı dönüp yürümeye başladım ve bir kez olsun onu benimle aynı hızda yürümeye zorladım. Aramıza bir kez daha, ama bu sefer eşit oranda öfke ve utançla dolup taşan bir sessizlik çöktü. Bu sessizlik işkenceden beterdi. O iğrençliği ve acıyı hatırlamak bana ıstırap veriyordu. Sırada daha çok savaş vardı. Kanının rengi ne olursa olsun, pek çok kişi ölecekti. Savaş böyle bir şeydi. İsyan da böyleydi işte. Diğerleriyse çapraz ateşte kalacaklardı. Bunu unutmak onları ve sonradan gelecekleri bir kez daha felakete sürükleyecekti.

CamScanner ile tarandı

Kulenin basamaklarından çıkarken, ceplerimdeki yumruklarımı sertçe sıkıyordum. Bir küpe tenime battı ve kırmızı taşın avucumda ısındığını hissettim. Bunu bir pencereden dışarı fırlatmalıydım. Unutmam gereken bir şey varsa, o da Tiberias'tı.

Ama atmadım.

Yan yana bir kez daha konsey odasına girdik. Görüş alanımın kenarları bulanıklaştı ve girdiğim yere aşina olmaya çalıştım. Gözlem yapmalıydım. Orayı ezberlemeliydim. Söylenen sözlerdeki çatlakları aramalı, söylenmeyen sözlerdeki sırları ve yalanları bulmalıydım. Bu bir hedef olduğu kadar, aklımı da dağıtacak bir şeydi. Oradan kaçmak için her hakka sahip olduğum halde, neden o kadar çok geri dönmek istediğimi o anda anlamıştım.

Önemli olduğu için değildi. Faydalı olabileceğim için de değildi.

Bencil, güçsüz ve korkuyor oluşumdandı. Kendimle baş başa kalamıyordum. Bunu henüz yapamıyordum.

Böylece, oturdum ve dinleyip etrafı izlemeye başladım.

Tüm bunların arasında, onun bakışlarını hissettim.

CamScanner ile tarandı

İKİ

Evangeline

Onu öldürmek kolay olurdu.

Anabel Lerolan'ın boynundaki kırmızı, siyah ve turuncu mücevherlerin arasında pembe altın rengi iplikler görünüyordu. Birini çekecek olsam, daha bir şey yapamadan şahdamarını kesebilirdim. Onu kanlar içinde bırakıp oyunlarına son verebilirdim. Hayatını ve nişanlılığını odadaki herkesin gözü önünde sona erdirirdim. Annemin, babamın, Cal'in –Kızıl suçlular ve kendimizi bağlamış bulduğumuz yabancı ucubeleri söylemeye bile gerek yoktu– hepsinin gözlerinin önünde... Ama Barrow orada değildi. Henüz geri dönmemişti. Muhtemelen, kayıp prensinin ardından hâlâ yas tutuyordu.

Tabii, bunu yapacak olsam, örümcek ağlarını andıran çatlakları olan bir ittifakı paramparça etsem, bu bir başka savaş anlamına gelirdi. Böyle bir şey yapabilir miydim? Bağlılıklarımı mutlulukla değiş tokuş edebilir miydim? Bu soruyu kendi zihnimin güvenli duvarları arasında sormak bile utanç vericiydi.

Yaşlı kadın ona baktığımı hissetmiş olmalıydı. Bir an bakışları bana kaydı ve kırmızı, siyah ve turuncu giysiler içindeki harikulade

CamScanner ile tarandı

görüntüsüyle arkasına yaslanırken dudaklarında gayet belirgin bir gülümseme belirdi.

Bunlar sadece Lerolan değil, aynı zamanda Calore renkleriydi. Hangi taraftan olduğu apaçık belliydi.

Ürpererek bakışlarımı önüme çevirip ellerime odaklandım. Tırnaklarımdan biri çok kötü çatlamıştı. Savaşta kırılmıştı. Nefes alıp titanyum yüzüklerimden birini tırnak şekline gelecek biçimde büktüm ve sivri bir tırnak gibi parmağımın üstüne çektim. Bunu sırf annemi sinir etmek için tahtımın koluna vurdum. Annem, hoşnutsuzluğunun tek belirtisi olarak, gözucuyla bana baktı.

Anabel'i öldürmeyi hayal etmeye kendimi biraz fazlaca kaptırınca, kendi aralarında rezil oyunlar çeviren konseyin ne yaptığını izleyememiştim. Sayımız azalmış, geriye sadece hızla oluşturduğumuz grupların bir araya getirilen liderleri kalmıştı. Bunlar generaller, lordlar, yüzbaşılar ve soylulardı. Önce Yüksektepe lideri, sonra babam, ardından da Anabel tekrar tekrar söz aldılar. Hepsi kontrol etmeye çalıştıkları seslerle, zoraki gülümsemelerle, boş vaatlerle konuşuyordu.

Keşke Elane burada olsaydı, diye düşündüm. Onu yanımda getirmeliydim. Gelmek istemişti. Aslında yalvarmıştı. Elane ölümcül bir tehlike olduğunda bile hep yakınımda olmak isterdi. Kollarımda olduğu son anlarımızı düşünmemeye çalıştım. Benden inceydi ama daha yumuşaktı. Ptolemus kapımın dışında beklemiş, rahatsız edilmememizi sağlamıştı.

Kulağıma defalarca, yüzlerce kere, "Ben de seninle geleyim," diye fısıldamıştı. Ama ikimizin de babası izin vermemişti.

Yeter, Evangeline.

Kendime bir küfür savurdum. O karmaşanın içinde asla anlayamazlardı. Ne de olsa, Elane bir gölgeydi ve görünmez bir kızı içeri sokmak kolay olurdu. Tolly yardım ederdi. Ondan yardım isteseydim, karısının benimle gelmesini engellemezdi. Ama yapamazdım. Her şeyden önce, kazanıp kazanmayacağımızı bilemediğim bir savaşın verilmesi gerekiyordu. Onunla birlikteyken savaşı kazanmama ris-

CamScanner ile tarandı

kini göze alamazdım. Yetenekliydi ama Elane Haven savaşçı değildi. Ortalık karıştığında, benim için sadece dikkat dağıtan ve endişelenmeme neden olan bir unsur olacaktı. Bu iki şeyi de göze alamazdım. Ama şimdi...

Kes şunu.

Parmaklarım tahtımın kollarının etrafında kıvrıldı ve demiri lime lime etmek için kıvrandı. Tepe Malikânesi'ndeki metal galeriler çok iyi terapi oluyordu. Onları huzur içinde parçalayabiliyordum. Her yeni öfkeyi sürekli değişen heykellere akıtıyor, başkalarının ne düşüneceğinden zerre kadar endişe etmiyordum.

Korviyum'da sırf bunu yapabilmek için özel bir yer bulup bulamayacağımı düşündüm. Bu tür bir rahatlama vaadi aklımı başımda tutmamı sağlıyordu. Sivri bir tırnağı andıran yüzüğü oturduğum yere sürttüm; metalin metale sürtünme sesini duydum. Bu ses ancak annemin duyabileceği kadardı. Annem tuhaf konseyimizin geri kalanının karşısında kaşlarını çatamazdı. Madem herkesin gözü önündeydim, birkaç avantajdan faydalanabilirdim.

En sonunda, düşüncelerimi Anabel'in savunmasız boynundan ve Elane'in yokluğundan uzaklaştırdım. Babamın planından kurtulmanın bir yolunu bulacaksam, en azından neler olduğuna dikkat etmem gerekiyordu.

"Orduları geri çekiliyor. Kral Maven'ın güçlerinin yeniden bir araya gelmesine izin verilemez," dedi babam soğukkanlılıkla. Kulenin arkasındaki yüksek pencerelerden, batı ufkunda toplanan bulutların arasında alçalmaya başlamış güneş görünüyordu. Yok edilmiş topraklardan hâlâ dumanlar yükseliyordu. "Yaralarını yalıyor."

"Çocuk çoktan Boğaz'a girdi bile," dedi hemen Kraliçe Anabel. *Çocuk*. Maven'dan torunuymuş gibi söz etmiyordu. Sanırım, artık bunu kabul etmeyecekti. Maven, onun oğlu Kral Tiberias'ın öldürülmesine yardım ettikten sonra, bunu yapmayacaktı.

Maven onun değil, sadece ve sadece Elara'nın kanındandı.

CamScanner ile tarandı

Anabel dirseklerine yaslanıp öne eğildi ve kırışık ellerini birbirine kenetledi. Yıpranmış olmakla birlikte eski alyansı parmaklarından birinde parıldıyordu.

Tepe Malikânesi'nde hepimize sürpriz yapıp torununa destek verme niyetini açıkladığında, üstünde gözle görülür bir metal yoktu. Bizim mıknatıs hissimizden kaçabilmek içindi bu. Ama artık bunları açıkça giyiyor, tacını ya da mücevherlerini ona karşı kullanmamız için bize meydan okuyordu. Anabel'in her bir parçası, önceden hesaplanmış bir seçimden ibaretti. Kendi silahları da vardı. Bir kraliçeden önce bir savaşçı, Gölbölge cephesinin bir subayıydı. Bir imhaydı ve dokunuşu ölümcüldü; önüne çıkan her şeyi yok edip patlatabilirdi... ya da *herkesi*.

Bana zorla yaptırdığı şeyden nefret etmeseydim, en azından adanmışlığına saygı duyardım.

"Şu anda, güçlerinin büyük bir kısmının Bakire Şelaleleri'ni ve sınırı geçmiş olması gerek," dedi Anabel. "Şu anda, Gölbölge'de olmalılar."

"Gölbölge ordusu da yaralı ve bir o kadar savunmasız. Geride kalmış birkaç kişiyi avlamak için bile olsa, fırsatımız varken saldırmalıyız." Babam bakışlarını Anabel'den gümüş lordlarımızdan birine çevirdi. "Laris filosu bir saate kadar oraya girebilir, değil mi?"

Lord General Laris, babamın bakışlarının altında dikkat kesildi. Matarası boşalmış, geriye sadece zaferin sarhoşluk bulutu kalmıştı. Öksürüp boğazını temizledi. Odada nefesinden yayılan alkol kokusunu duyabiliyordum. "Girebilir, Majesteleri. Emir vermeniz yeterli."

Kısık bir ses lafını kesti. "Bunu yaparsanız, size karşı çıkarım."

Cal'in Mare Barrow'la arasında geçen anlaşmazlıktan sonra geri dönmesinden beri söylediği ilk sözler kesinlikle boşa gitmedi. Büyükannesi gibi, o da kırmızı kenarları olan siyah giysiler giymiş, savaşta giydiği ödünç üniformayı çoktan çıkarmıştı. Anabel'in yanındaki sandalyesinde kıpırdandı ve bir kral olarak kendisine verilmiş pozisyonu aldı. Jacos Hanesi'nden dayısı Julian solunda, Lerolan kraliçesi

CamScanner ile tarandı

sağında oturuyordu. İki yanındaki Gümüş soylularıyla, birleşmiş bir cepheyi temsil ediyordu. Bizim desteğimizi hak eden değerli bir kraldı.

Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Cal mutsuzluğumu sona erdirebilir, nişanımızı bozabilir, babamın onun benimle evlenmesi için yaptığı teklifi geri çevirebilirdi. Ama taç uğruna Mare'yi bir kenara atmıştı. Taç uğruna, beni tuzağa düşürmüştü.

"Ne?" demekle yetindi babam. Az konuşur, daha da az soru sorardı. Onun bu soruyu sorması bile huzursuzluk vericiydi ve elimde olmadan gerildiğimi hissettim.

Cal omuzlarını dikleştirdi ve geniş göğsünü ağır ağır öne çıkardı. Çenesini parmak eklemlerine yasladı ve düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. Olduğundan daha iri yapılı, yaşça daha büyük ve daha zeki görünüyordu. Uçurum Bölgesi'nin kralıyla aynı sahada oynuyordu.

"Bir Hava Filosu'nu ya da koalisyonumuzun herhangi bir müfrezesini oraya yollayacak olursanız, yani düşman bölgesinde ava çıkarsanız, buna karşı çıkarım dedim," dedi Cal istifini bozmadan. İtiraf etmem gerekirdi ki başında tacı olmadan bile asil bir hali vardı. Saygı duyulmasa bile, ona dikkat edilmesini talep ediyordu. Bu da şaşırtıcı değildi çünkü eğitimini almıştı ve Cal itaatkâr bir öğrenciden başka bir şey değildi. Büyükannesi dudaklarını gerdi ve sinirli ama samimi bir tavırla gülümsedi. "Boğaz hâlâ bir mayın tarlası ve bizi şelalelerin öteki tarafında yönlendirmeye yetecek kadar bilgi sahibi değiliz. Bir tuzak olabilir. Askerleri bu yüzden riske atamam."

Tam o anda, "Bu savaşın her adımı riskli," dediğini duydum Ptolemus'un, babamın diğer yanından. O da Cal gibi gerildi ve tahtında omuzlarını iyice dikleştirdi. Batan güneş, Tolly'nin saçlarına kızılımsı bir ton katmıştı ve yağlı gümüş saçları prens tacının altında parıldıyordu. Arkasında kapkara gölgeler uzanırken, aynı ışık Cal'in bağlı bulunduğu hanenin renklerine, gözlerinin kırmızısına

CamScanner ile tarandı

da vuruyordu. Erkeklere özgü o tuhaf şekilde gözlerini birbirlerine diktiler. *Her şey bir rekabetten ibaret*, diye ofladım içimden.

"Bu önemli bir görü, Prens Ptolemus," dedi Anabel monoton bir sesle. "Ama Majesteleri, Poyraz kralı savaşın ne olduğunu biliyor. Onun değerlendirmesine katılıyorum."

Ondan çoktan kral diye söz etmeye başlamış. Sözcük seçimini bir tek ben fark etmemiştim.

Cal şaşkınlıkla bakışlarını önüne eğdi. Ama hemen toparlanıp çenesini sıktı. Kararını çoktan vermişti. *Artık geri dönüş yok, Calore.*

Yüksektepe Başbakanı Davidson kendi masasındaki yerinden evet anlamında başını salladı. Kırmızı Muhafızlar'ın komutanı ve Mare Barrow olmadan, onu göz ardı etmek kolaydı. Onu neredeyse tamamıyla unutmuştum.

"Aynı fikirdeyim," dedi. Sesi bile vasat, vurgusuz ve aksansızdı. "Ordularımızın da toparlanması gerek ve bu *koalisyonun* zamana ihtiyacı var..." Durup düşündü. Ne düşündüğünü ifadesinden hâlâ anlayamıyordum ve bu beni fena halde sinir ediyordu. Acaba bir fısıltı, zihninin kalkanlarını delip geçebilir mi diye merak ettim. "Denge bulmak için yani..."

Annem, babam kadar heykel gibi durmuyordu; ateş gibi yakan kapkara gözlerini yenikan lidere dikmişti. Yılanları onun hareketini taklit edip başbakana baktılar. "O halde, sınırın ötesinde istihbaratımız, ajanlarımız yok mu? Affedersiniz efendim ama Kırmızı Muhafızlar'ın," dedi tükürür gibi, "hem Poyraz'da hem de Gölbölge'de gelişmiş bir casus ağı olduğunu sanıyordum. Kızıllar kendilerini ve *güçlerini* yanlış tanıtmadıkları takdirde, casuslar son derece faydalı olabilir." Bu sözlerden, sivri dişlerden akan zehir gibi bir tiksinti damlıyordu.

"Orada ajanlarımız var, Majesteleri."

Yüzünde hep alaycı bir gülümseme olan Kızıl general, peşindeki Mare'yle birlikte göründü. Odanın bir ucundaki kapıdan girdiler ve ilerleyip Davidson'ın yanına geçtiler. Odadaki herkesin bakışlarından kaçabilirlermiş gibi, hızla ve sessizce ilerlediler.

CamScanner ile tarandı

Mare yerine otururken bakışlarını indirmek yerine herkesin içinde bana dikti. Bakışlarında beni şaşırtan tuhaf bir şey hissettim. *Utanç olabilir mi bu? Hayır, mümkün değil.* Buna rağmen, yanaklarım yanmaya başladı. Öfkeden ya da utançtan kızarmadığını umuyordum. Her ikisinin de içimi kapladığını hissediyordum ve geçerli bir nedeni vardı. Bakışlarımı ondan Cal'e çevirip dikkatimi kendisini benden daha berbat hisseden tek kişiyle dağıtmak istedim.

Cal onun gelişinden kesinlikle etkilenmemiş gibi davranmaya *çalışıyordu* ama o erkek kardeşi gibi değildi. Maven'ın aksine, Cal duygularını gizlemeyi hiç beceremiyordu. Teninin altında oluşan yoğun gümüş renk yanaklarını, boynunu ve hatta kulaklarının ucunu bile kaplamıştı. Odadaki ısı biraz arttı ve hissettiği her neyse onunla birlikte dalga dalga yayılmaya başladı. *Ne kadar aptal*, dedim içimden. *Kararını verdin, Calore. İkimizi de mahvettin. En azından sakin davranabilirsin. Kalbi kırıldı diye aklını yitirecek birisi varsa, o kişi ben olmalıyım.*

Onun neredeyse kaybolmuş yavru bir kedi gibi miyavlamaya başlayacağını sanıyordum. Ama gözlerini hızla kırptı ve bakışlarını güçlükle şimşek kızdan ayırdı. Bir eliyle sandalyesinin kolunu sıkı sıkı kavradı ve bileğindeki alev bilekliği batan güneşle kıpkırmızı bir ışıltı saçtı. Kendisini kontrol ediyordu. Bileklik de, kendisi de alev almadı.

Cal'e kıyasla, Mare taş kesilmiş gibiydi. Dimdik, taviz vermeden ve hissiz bir şekilde oturuyordu. Bir kıvılcım dahi saçmamıştı. Bana bakmaya devam ediyordu. Sinir bozucuydu ama meydan okuyormuş gibi değildi. Gözleri tuhaf bir şekilde her zamanki öfkesinden yoksundu. Tabii, sevecen bir ifadeyle de bakmıyorlardı ama tiksintiyle dolup taşmış da değillerdi. Sanırım, şimşek kız o sırada benden pek nefret etmiyordu. Göğsüm sıkıştı... bunun benim seçimim olmadığını biliyor muydu? *Biliyor olmalı.*

"Geri dönmeniz iyi oldu, Bayan Barrow," dedim ona ve bunu içtenlikle söyledim. Mare her zaman Calore prenslerinin dikkatini dağıtırdı.

Bana yanıt vermedi; kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi.

CamScanner ile tarandı

Birlikte geldiği Kırmızı Muhafızlar'ın generali pek sessiz birisi değildi. Ne yazık ki. Başını derde sokmak istermiş gibi kaşlarını çatıp anneme baktı. "Ajanlarımız şu anda iz peşindeler ve Kral Maven'ın geri çekilen ordusunu izliyorlar. Birliklerinin Detraon'a doğru güçlükle ilerledikleri haberini aldık. Maven ve birkaç generali Eris Gölü'ndeki gemilere binmişler. Onların da Detraon'a gittikleri düşünülüyor. Gölbölge kralı için bir cenaze düzenleneceği konuşuluyor. Onların bizden daha çok şifacısı var. Savaştan sağ kalanlar bizden çok daha kısa sürede savaşacak duruma gelecek."

Anabel kaşlarını çatıp dik dik babama baktı. "Evet, Skonos Hanesi gruplarımızın arasında bölünme yaratmayı sürdürüyor; çoğunluk istilacılara sadık kaldı." *Sanki bu bizim suçumuz. Elimizden geleni yaptık, kimi ikna edebilirsek ettik.* "Gölbölge'nin kendi deri şifacısı haneleri olduğunu da unutmamak gerek."

Davidson elini sallayıp gergin bir gülümsemeyle başını eğdi. Gözlerinin etrafında beliren kırışıklıklar yaşını belli etti. Kırk yaşlarında olmalıydı ama anlamak zordu.

Parmaklarını tuhaf bir selam ya da söz verir gibi kaşına götürdü. "Yüksektepe destek olacak. Hem Gümüş, hem de Yenikan olan daha fazla şifacı talep etmeyi planlıyorum."

"Talep etmek mi?" dedi babam alaycı bir tavırla. Diğer Gümüşler de onun gibi şaşırınca, kendimi oturduğumuz sıradan Tolly'nin gözlerine bakarken buldum. Tolly kaşlarını çatmıştı. Başbakanın ne demek istediğini anlamamıştı. Midem biraz kalkar gibi olunca, bu hissi engellemek için dudağımı ısırdım. Genellikle, birimizin eksiğini diğeri telafi ederdi. Ama bu konuda, ikimiz de bilgi sahibi değildik. *Babam da öyle.* Ona ne kadar kızsam da, bu durum beni her şeyden çok korkutuyordu. Babam bizi anlamadığı bir şeyden koruyamazdı.

Mare de söylenenleri anlamamış ve şaşkınlıkla burnunu kırıştırmıştı. *Bu insanlar,* diye içimden söylendim. Kaşlarını çatmış olmasına rağmen, acaba yara izli kadın Davidson'ın ne demek istediğini biliyor mu diye merak ettim.

CamScanner ile tarandı

Başbakan hafifçe güldü. *Yaşlı adam bundan keyif alıyor.* Gözlerini indirdi ve koyu renkli kirpikleri yanaklarına sürtündü. İstese, yakışıklı olabilirdi. Sanırım yakışıklı olmak gündeminde değildi. "Hepinizin bildiği gibi, bir kral değilim." Başını kaldırıp babama, Cal'e ve Anabel'e baktı. "Halkımın iradesiyle hizmet ediyorum ve halkımın çıkarlarını temsil etmesi için seçilmiş başka politikacıları var. Bu kişilerin hemfikir olması gerekiyor. Yüksektepe'ye dönünce, daha fazla birlik rica..."

"*Dönmek* mi?" diye Cal onun lafını tekrarlayınca, Davidson sustu. "Bunu bize ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?"

Anlık bir duraksamadan sonra, başbakan omuzlarını silkti. "Şimdi."

Mare dudaklarını büktü. Kaşlarını çatmamaya mı yoksa gülmemeye mi çalıştığını anlayamadım. Ama muhtemelen gülmemeye çalışıyordu.

Bunu bir tek ben fark etmemiştim. Cal'in gözleri parıldadı ve giderek artan bir şüpheyle bir ona, bir başbakana baktı. "Siz yokken ne yapacağız, Başbakan?" diye sordu. "Bekleyecek miyiz? Yoksa tek elimiz arkamızda bağlı bir halde savaşacak mıyız?"

"Majesteleri, Yüksektepe'nin amacınız için bu kadar hayati bir önem taşıdığını düşünmenizden gurur duydum," dedi Davidson sırıtarak. "Özür dilerim ama ülkemin kuralları savaşta dahi çiğnenemez. Yüksektepe'nin ilkelerine ihanet etmeyeceğim ve halkımın haklarını koruyacağım." Sözlerindeki uyarı, yüzünden hâlâ eksilmemiş gülümseme kadar barizdi.

Babam bu işte Cal'den iyiydi. O da rahat bir tavırla gülümsedi. "Bir idareciden asla kendi devletine karşı gelmesini istemeyiz, efendim."

"Tabii," dedi yara izli Kızıl kadın inanmıyormuş gibi. Babam bu saygısızlığını sırf koalisyonun hatırı için duymazdan geldi. Kadın müttefikimiz olmasaydı, babam herkese görgü kuralları konusunda bir ders vermek için onu öldürebilirdi.

Cal biraz sakinleşti ve öyle kalmak için elinden geleni yaptı. "Ne kadar orada kalacaksınız, Başbakan?"

CamScanner ile tarandı

"Bu hükümetime bağlı ama uzun bir tartışma yaşanacağını sanmıyorum," dedi Davidson.

Kraliçe Anabel keyifle ellerini çırptı. Gülünce, yüzündeki çizgiler derinleşti. "Ne kadar ilginç, efendim. Peki, acaba hükümetiniz için uzun bir tartışma ne kadar sürer?"

O noktada, kendimi vasat oyuncular tarafından oynanan bir piyes izliyormuşum gibi hissettim. Ne babam, ne Anabel ne de Davidson, diğerlerinin tek birinin bile aldığı nefese güvenmiyordu.

"Ah, seneler," diye iç çekti Başbakan, Anabel'in zoraki esprili haline uyarak. "Demokrasi komik bir şeydir. Henüz hiçbiriniz bilmiyorsunuz."

Bu son iğnenin acıtması gerekiyordu ve bunu başardı. Anabel'in gülümsemesi buz gibi donup kaldı. Elini bir uyarı daha vermek istermiş gibi masaya vurdu. Yeteneğiyle her şeyi kolaylıkla yok edebilirdi. Tıpkı geri kalanımız gibi. Hepimiz ölümcüldük ve ayrı amaçlarımız vardı.

Buna daha ne kadar tahammül edebileceğimi bilemiyordum.

"Kendi gözlerimle göreceğim için heyecanlıyım."

Sözcükler Mare'nin ağzından çıkar çıkmaz ısı yükseldi. Cal'e bakmayan tek kişi oydu. Cal gözleri alev alev yanarak ona baktı ve endişeyle dudağını ısırdı. Mare kararlılığından ödün vermedi, tatlı ama boş bir ifadeye büründü. Bunu Davidson'dan öğrenmiş olmalıydı.

Elimi hemen ağzıma götürüp şaşkınlıkla gelen kıkırdama dürtüsünü bastırmaya çalıştım. Konu Calore erkeklerini üzmek olduğunda, Mare Barrow inanılmaz derecede başarılıydı. O noktada, acaba bunu planlayarak mı yapıyor diye merak ettim. Geceleri hiç uyumadan Maven'ı en iyi nasıl şaşırtacağını veya Cal'in dikkatini nasıl dağıtacağını mı düşünüyordu?

Ama bunu yapıyor mu? Yapabilir mi?

İçgüdüsel bir şekilde, göğsümde yanmaya başlayan umut kıvılcımını söndürmeye çalıştım. Sonra da alevlenmesine izin verdim.

Maven'a yaptı. Onu oyaladı. Dengesini bozdu. Senden uzak tuttu. Neden aynı şeyi Cal'e yapamasın?

CamScanner ile tarandı

"O halde, Poyraz için iyi bir elçi olacaksın." Canım sıkılmıştı. Bu konuyla ilgilenmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Hevesli değilmişim gibi. Yavru köpeğin peşinden gideceğini bildiğim için kemiği uzaklara fırlattığımı kimsenin anlamasını istemiyordum. Mare aniden bana baktı ve kaşları kalktı. *Haydi, Mare.* Orada aklımı okuyan kimse olmadığı için memnundum.

"Hayır, o gitmeyecek, Evangeline," dedi Cal hemen, sözcükleri çenesini sıkarak sarf ederek. "Başbakan, saygısızlık etmek istemem ama devletiniz hakkında yeteri kadar bilgiye sahip değiliz..."

Nişanlıma bakıp gözlerimi kırpıştırdım ve başımı hafifçe yana eğdim. Gümüş rengi saçlarım köprücükkemiğimi örten pullu zırhımın üzerinde kaydı. O anda sahip olduğum güç çok az da olsa sinirlerimi gerdi. "Neler olup bittiğini anlamanın daha iyi bir yolu var mı? Orada gayet güzel bir şekilde, bir kahraman gibi karşılanacak. Yüksektepe Yenikanların ülkesi. Onun oradaki varlığı amacımıza hizmet edecek. Öyle değil mi, Başbakan?"

Davidson boş bakışlarını bana dikti. Bakışlarının beni delip geçtiğini hissettim. *Dilediğin kadar bak, Kızıl.* "Hiç şüphesiz."

"Gördüklerini rapor edeceğine güveniyor musunuz? Hiçbir şey eklemeden ya da çıkarmadan?" Anabel şaşkınlıkla ofladı. "Hataya düşmeyin, Prenses Evangeline. Bu kız Gümüş kanı taşıyan kimseye sadık değildir."

Cal de, Mare de birbirlerine bakmamak için direniyorlarmış gibi aynı anda bakışlarını önlerine çevirdiler.

Omuzlarımı silktim. "O halde yanına bir Gümüş verin. Lord Jacos olabilir." Sarı giysilerinin içinde incecik görünen yaşlı adam, ismini duyduğunda şaşkınlık geçirir gibi oldu. Yıpranmış bir kumaş parçası gibi lime lime görünüyordu. "Yanlış hatırlamıyorsam, siz bir âlimsiniz, değil mi?"

"Öyleyim," diye mırıldandı.

Mare aniden başını kaldırdı. Yanakları kızarmıştı ama onun dışında sakindi. "Bizimle kimi isterseniz yollayın. Yüksektepe'ye

CamScanner ile tarandı

gideceğim. Hiçbir kralın beni durdurmaya hakkı yok. Ama isterlerse deneyebilirler tabii."

Mükemmel. Calore sandalyesinde gerildi. Ona kıyasla ufak tefek görünen büyükannesi biraz yaklaştı. Ama aralarındaki benzerlik yine de çok belirgindi. Aynı bronz gözler, geniş omuzlar ve düz burun. Aynı asker yüreği. Ve tabii aynı hırs. Cal konuşurken, büyükannesi onu dikkatle izleyip yanıtını dinledi. "O halde, Lord Jacos ve Mare Barrow, Poyraz'ın gerçek kralını temsil edecekler ve..."

Cal'in bileziği kıvılcımlar saçarak kırmızı renkli ufak bir alev oluşturdu. Alev parmak eklemlerinde ağır ağır ilerledi.

"Gerçek kral kendisini temsil edecek," dedi gözlerini alevlere dikmiş halde.

Karşısında duan Mare çenesini sıktı. Oturduğum yerde güçlükle sessiz durabiliyordum ama içimden tezahüratlar edip dans ediyordum. *Çok kolay oldu.*

"Tiberias," dedi Anabel tıslar gibi. Cal ona yanıt vermeye tenezzül etmedi. Anabel de onu zorlayamadı. *Bunu kendine sen yaptın, seni yaşlı, aptal kadın. Onu sen kral yaptın. Şimdi ona itaat et bakalım.*

"İtiraf edeyim ki Julian dayımın ve annemin doğal merakı biraz bana da geçmiş," dedi Cal. Annesinden söz edince ve onu hatırlayınca sesi yumuşadı. Aslında annesi hakkında fazla bilgi sahibi değildim. Coriane Jacos, Kraliçe Elara'nın tahammül edebildiği bir konu değildi. "Bağımsız Cumhuriyet'i ziyaret edip tüm o öykülerin doğru olup olmadığını görmek istiyorum." Sonra sesini alçalttı. Mare'ye, onu bakışlarına karşılık vermeye zorlayabilirmiş gibi çok büyük bir dikkatle baktı. Mare ona karşılık vermedi. "Her şeyi kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Davidson sadece bir an boş ifadeli maskesinden sıyrıldı ve gözleri parıldadı. "Çok seviniriz, Majesteleri."

"Güzel." Cal parmak eklemlerini masaya vurmadan önce, gözlerinden alevler saçtı. "O halde konu halloldu."

CamScanner ile tarandı

Büyükannesi dudaklarını büzünce, suratında ekşi bir şey yemiş gibi bir ifade belirdi. "Halloldu mu?" dedi bıkkınlıkla. "Hiçbir şey hallolmadı. Bayrağını Delfi'ye dikmen, başkenti geri alman gerekiyor; kaynakları olan toprakları kazanman, *halkı* kazanman, Soylu Hanelerin daha fazlasını kendi tarafına çekmen gerekiyor..."

Cal oralı olmadı. "Kaynaklara ihtiyacım var, büyükanne. *Askerlere*. Yüksektepe'nin de askerleri var."

"Çok haklısınız," dedi babam; sesi öylesine boğuk ve derin çıktı ki yüreğime korku saldı.

Bu konuyu zorladım diye bana kızdı mı? Yoksa memnun mu oldu? Küçükken, Volo Samos'a karşı gelmenin bedelini öğrenmiştim. Bir hayalet olurdunuz. Göz ardı edilir, istenmezdiniz. Ta ki onun sevgisini başarılarla ve zekâyla hak edene dek.

Gözucuyla babama baktım. Uçurum Bölgesi kralı tahtında solgun ve kusursuz bir halde dimdik oturuyordu. Özenle şekillendirilmiş sakalının arkasından hafifçe gülümsediğini gördüm. Kimseye fark ettirmeden hafifçe ve sessizce iç çektim.

"Poyraz'ın meşru kralının bir ricasını, Başbakan ciddiye alırsa memnun olurum," diye devam etti babam. "Hem bu müttefikliğimizi güçlendirir. Dolayısıyla, Uçurum Bölgesi krallığını temsil etmek üzere benim de bir delege yollamam doğru olur."

Tolly olmasın, hayır! diye bağırdım içimden. Mare Barrow onu öldürmeyeceğine söz vermişti ama özellikle de onun için avantajlı olabilecek şartlar altında ona güvenemiyordum. Neler olacağını görebiliyordum. Hiç de kaza olmayan aptalca bir kaza yaşanabilirdi. Elane'in de hürmetkâr eşi olarak onunla gitmesi gerekecekti. *Babam Tolly'yi oraya yollarsa, geriye bir ceset gelir.*

"Evangeline sizinle gelecek."

Rahatlama hissinin yerini bir anda mide bulantısı aldı.

Bir kadeh daha şarap istemek ile ayaklarımın üstüne kusmak arasında gidip geldim. Zihnimde sesler çığlık atıyordu ve hepsi aynı şeyi söylüyordu.

Kendin ettin kendin buldun, seni küçük aptal kız.

CamScanner ile tarandı

ÜÇ

Mare

Kahkahalarım doğu duvarlarında ve karanlık tarlalarda yankılandı. İki büklüm bir halde ellerimi pürüzsüz siperlere dayadım ve soluklanmaya çalıştım. Elimde değildi. Midemin ta dibinden yükselen gerçek kahkahaları kontrol edemiyordum. Çıkan ses tok, sert ve kullanılmadığı için boğuktu. Yaralarım acıyor, boynumu ve omurgamı yakıyordu ama kendimi tutamıyordum. Kaburgalarım ağrıyana, oturmam gerekene kadar güldüm ve sırtımı soğuk taşa yasladım. Kahkahalar yine de dinmedi ve dudaklarımı kapadığım halde, ufak kahkahalar dışarı kaçmaya devam etti.

Beni devriyelerden başka kimse duymuyordu ve onların karanlıkta tek başına gülen bir kızla ilgileneceğini sanmıyordum. Dilediğim gibi gülme, ağlama ya da çığlık atma hakkını elde etmiştim. Aslında üçünü birden yapmak istiyordum. Ama galip gelen gülmek oldu.

Sesim tükenmişim gibi çıkıyordu ve belki de öyleydim. O günün ardından, kesinlikle haklı bir nedenim vardı.

CamScanner ile tarandı

İnsanlar Korviyum'un diğer tarafından hâlâ ceset çıkarıyorlardı. Cal, uğruna birlikte savaştığımızı sandığım her şeye karşı tacı terk etmişti. İkimizin de hiçbir şifacının iyileştirmesi mümkün olmayan yaralarından kan akıyordu. Aklımı yitirmemek için, o yaraları o an hissetmemeye çalışmam gerekiyordu. Yapabileceğim tek şey yüzümü ellerimin arasına almak, çenemi sıkmak ve o şeytani ve salak kahkahalara karşı gelmekti.

Bu, resmen ve aleni bir çılgınlık.

Evangeline, Cal ve ben hep birlikte Yüksektepe'ye gidiyorduk. *Korkunç* bir şakaydı bu.

Yamaç'ta hâlâ güven içine olan Kilorn'a yolladığım mesajda da böyle demiştim. Her şeyi, anlatabileceğim kadarını bilmek isteyecekti. Onu geride kalmaya ikna ettikten sonra, olan biteni haber vermek ancak adilane olabilirdi. Zaten her şeyi bilmesini *istiyordum*. Birisinin daha benimle gülmesini ve olacakları lanetlemesini istiyordum.

Yine karamsar bir şekilde hafifçe güldüm ve başımı taş duvara yasladım. Gökteki yıldızlar iğne başı gibiydi; hem Korviyum'un şehir ışıkları hem de ayışığı yüzünden silik görünüyorlardı. Yıldızlar olanları izliyor, kale şehre bakıyor gibiydi. Acaba Iris Cygnet'in tanrıları da benimle gülüyor mudur diye merak ettim. Tabii, bu tanrılar varsa. Sonra da acaba Jon gülüyor mudur, diye düşündüm.

Onu düşünmek kanımı dondurdu ve içimde kalan o çılgınca kıkırdamaları kesti. O zavallı, kehanetlerde bulunan Yenikan dışarıda bir yerlerdeydi, elimizden kaçmıştı. Ama ne yapmak için? Bir tepeye oturup bizi izlemek için mi? Biz birbirimizi öldürürken, fıldır fıldır kırmızı gözleriyle bizi mi izleyecekti? Bizi istediği pozisyonlara sokup dilediği geleceği canlandırtacak bir oyun yöneticisi miydi o? Biraz olsun mümkün olduğunu düşünsem, onu bulmaya çalışırdım. Bizi o ölümcül kaderden koruması için zorlardım. Ama bu çok saçmaydı. Geleceğimi görürdü. Jon'u ancak kendisi bulunmayı istediği takdirde bulabilirdik.

CamScanner ile tarandı

Bıkkınlıkla parmaklarımla yüzümü ve kafa derimi ovdum, tırnaklarımı tenimde gezdirdim. Bu keskin his beni adım adım gerçek dünyaya döndürdü. Soğuk da öyle. Gece çökerken, vücudumun altındaki taşlar soğumaya başladı. Üniformamın ince kumaşı titrememi engellemiyor, duvarın keskin ve sert kenarları da rahatlatmıyordu. Yine de hiç kıpırdamadım.

Hareket etmek, uyumak anlamına gelecekti ama bir yandan da geri dönmek demekti. Diğerlerinin yanına, kışlalara dönmek demekti. En sert tavrımı takınarak koşsam bile, Kızıllarla, Yenikanlarla ve Gümüşlerle karşılaşacaktım. Julian'la kesinkes karşılaşacaktım. Onun bana bir nutuk daha çekmeye hazır halde yatağımda beklediğini hayal edebiliyordum. Ne diyebileceğini bilmiyordum. Herhalde Cal'in tarafını tutardı. Tüm olanlardan sonra. Cal'in tahtını korumasına izin vermeyeceğimiz anlaşılınca. Gümüşlerin en önemli özelliği, kanlarına sadık olmalarıydı. Julian da ölen kız kardeşine sadık olmaktan başka bir şey yapmıyordu. Cal, ondan geriye kalan son parçaydı. Ne kadar devrimden ve tarihten söz etse de buna sırtını dönmezdi. Cal'i yalnız bırakmazdı.

Tiberias. Ona. Tiberias. Diye. Hitap. Et.

O ismi düşünmek bile bana acı veriyordu. Gerçek ismini düşünmek. Geleceğini düşünmek. Yedinci Tiberias Calore, Poyraz Kralı, Kuzeyin Alevi. Onu kardeşinin tahtında, bir Sessiz Taş kafesinde güven içinde otururken hayal ettim. Yoksa babasının oturduğu elmascam cehennemini mi tercih ederdi? Maven'ın küstah parçalarının tamamını yok edip onu tarihten siler miydi? Babasının sarayını yeniden inşa edecekti. Poyraz Krallığı artık eski haline dönecekti. Uçurum Bölgesi'nin Samos kralı haricinde, her şey arenaya düştüğüm gün olması gereken haline dönecekti.

O günden beri olan biten her şey boşa gidecekti.

Buna izin vermeyecektim.

Neyse ki artık bu görevde yalnız değildim.

CamScanner ile tarandı

Ayışığı siyah taşa vurdu ve her kulenin ve siperin altın süslerinin gümüş rengi saçarak parlamasına neden oldu. Kırmızı ve yeşil üniformalı muhafızlardan oluşan devriyeler aşağıda nöbet tutuyorlardı. Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe. Onların muadilleri ve hanelerinin renklerine bürünmüş Gümüşler sayıca azdı ve bir arada duruyorlardı. Sarı Laris, siyah Haven, kırmızı ve mavi Iral ve kırmızı ve turuncu Lerolan. Samos renkleri yoktu. Onlar Volo'nun hırsı ve fırsatçılığı sayesinde, artık soylu olmuşlardı. Gece devriyesi gibi sıradan bir şeye zaman harcamaları gerekmiyordu.

Maven'ın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. Tiberias'ı o kadar kafasına takmıştı ki Volo gibi bir diğer rakip kralın yarattığı yükü ancak hayal edebiliyordum. Maven sözde istediği her şeye sahipti ama her şey ağabeyinin etrafında dönüyordu. Taç, taht, *ben*. O gölgeyi hâlâ hissediyordu. Elara yüzünden. Elara onu ihtiyaç duyduğu şey haline getirmek için eğip büküyor, eşit miktarda orasından burasından kesip inşa ediyordu. Maven'ın takıntısı onun güç ihtiyacını tetikliyor, Elara'nın gücünü mümkün kılıyordu. Tüm bunlar Kral Volo'ya kadar uzanacak mıydı? Yoksa Maven'ın en karanlık ve en tehlikeli arzuları bizimle mi kısıtlıydı? Tiberias'ı öldürüp beni sağ bırakmak mıydı istediği?

Bunu zaman gösterecekti. Maven yeniden saldırıya geçtiğinde ki bunu yapacağını biliyordum, sadece hazırlıklı olmamızı istiyordum.

Davidson'ın birlikleri, Kırmızı Muhafızlar ve devam eden her yere sızma girişimlerimiz... Yeterliydik. Öyle olmalıydık.

Ama bu, önlem alamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Ne zaman gidiyoruz?"

Hiç istemediğim birtakım sosyal etkileşimlerden sonra, Davidson'ın kaldığı yere nasıl gidebileceğimi sorabildim. Davidson idari bölgede, birkaç büyük ofisten sorumluydu ve bunlar o sırada Yüksektepe askerleriyle dolu bir süit oluşturuyordu. Kırmızı Muhafızlar da oradaydı ama Farley değildi. Askerler gelişimi doğal karşıladılar ve

CamScanner ile tarandı

hâlâ şimşek kız diye hitap ettikleri kişiye yer açtılar. Çoğu toplama işleriyle meşguldü. Belgeler, dosyalar ve çizelgeler. Aslında hiçbir şey oradaki kişilere ait değildi. Bunlar, benden daha zeki kişilerin bir çırpıda yutabileceği birtakım istihbarat bilgileriydi. Muhtemelen Gümüş yetkililerin orada son bulunduklarında kullandıklarından geriye kalanlardı.

Topladığım Yenikanlardan biri olan Ada faaliyetlerin tam ortasındaydı. Kutulara koyulmadan önce, her kâğıt parçasını dikkatle tarıyordu. Her şeyi ezberliyor, kusursuz hafıza becerisini kullanıyordu. Yanından geçerken göz göze gelip başımızla birbirimize selam verdik. Yüksektepe'ye gittiğimizde, Ada da Farley'nin emrine, Komutanlık'a yollanacaktı. Onu uzunca bir süre görebileceğimi sanmıyordum. Davidson çıplak masasından başını kaldırıp bana baktı. Köşeli gözlerinin kenarları kırıştı; gülümsediğinin tek işareti buydu. Ofisin sert ve acımasız ışığı altında, her zamanki kadar yakışıklıydı. Kibar. Göz korkutucu. Unvanı yoksa bile, güç sahibi bir kraldı. Eliyle yanına gitmemi işaret ettiğinde, kuşatma sırasında nasıl göründüğünü hatırlayıp güçlükle yutkundum. Kanlar içinde, bitkin ve korku doluydu. Ama kararlıydı. Hepimiz gibi. Bunu düşününce biraz rahatladım.

"Yukarıda iyi idare ettin, Barrow," dedi. Başıyla ana kulenin olduğu yeri işaret etti.

Gözlerimi kırpıştırıp ofladım. "Çenemi tuttum demek istiyorsunuz."

Pencereden bir gülme sesi geldi. Tyton'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki gibi beyaz saçlarının bir tutamı gözlerinden birine düşmüş bir halde cama yaslandığını gördüm. Onun üstünde de koyu yeşil temiz bir üniforma vardı ama kol ve ayak bilekleri biraz kısaydı. Üniformasının hiçbir yerinde rütbesini gösteren şimşek işareti yoktu. O da benim gibi bir elektroydu. Çünkü bu onun üniforması değildi. Parmaklarını birkaç kez kolunun üzerinde, onları silah gibi kullandığını göstermek istercesine tehditkâr bir şekilde salladı.

CamScanner ile tarandı

"Bu mümkün mü?" dedi boğuk bir sesle, bana bakmadan.

Davidson başını hafifçe sallayarak bana baktı. "Aslında, diğerlerine söylediklerin konusunda memnunum, Mare. Bana eve kadar eşlik etmen konusunda."

"Dediğim gibi, ben şeyi merak..."

Başbakan elini kaldırıp avucunu bana çevirdi ve beni susturdu. "Nefesini tüketme. Bence burada herhangi bir şeyi sırf meraktan yapan tek kişi Lord Jacos." Eh, yanılmıyordu. "Yüksektepe'den esas istediğin şey nedir?"

Pencerenin önünde duran Tyton nihayet bana bakınca, gözleri ışıkta parıldadı.

Çenemi kaldırdım. "Sadece söz verdiğiniz şeyi."

"Yeniden yerleşmek mi?" Davidson ilk kez afallamış gibiydi. "Oraya mı..."

"Ailemin güvende olmasını istiyorum." Sesim hiç titremedi. Ölü bir Gümüş'ün bana hatırlattıklarını düşündüm ve onun hali tavrı bir anda içime aktı. *Dik bir omurga, gergin omuzlar. Göz teması kur.*

"Gerçekten de savaştayız," dedim. "Poyraz, Yamaç, Gölbölge ve sizin Cumhuriyetiniz. İki tarafta da hiçbir yer güvenli değil. Ama siz en uzakta kalıyorsunuz ve en güçlü ya da en azından en korunaklı olan sizsiniz. Ailemi oraya benim götürmem en iyisi olur. Daha iyi insanların başladıklarını bitirmek için geri gelmeden önce."

"Bu vaat Yenikanlar içindi, Bayan Barrow," dedi Davidson alçak sesle.

Etraftaki faaliyetlerin gürültüsü yüzünden, sesi neredeyse duyulmayacaktı.

Hayal kırıklığına uğramıştım ama ona daha da sert bir ifadeyle baktım. "Sanmıyorum, Başbakan."

O sıradan gülümsemesiyle, her zamanki maskesinin arkasına sığındı. "Gerçekten de o kadar zalim olduğumu mu düşünüyorsun?" Tuhaf bir espriydi ama Davidson zaten garip bir adamdı. Düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. "Ailen tabii ki gelebilir. Yüksektepe

CamScanner ile tarandı

onları vatandaş olarak kabul etmekten gurur duyar. Ibarem, biraz gelir misin?" diye seslendi arkamda bir yere.

Bitişik odalardan birinden hemen bir adam geldi. Onu görünce irkilmeden edemedim. Yenikan ikizler Rash ve Tahir'in tıpatıp aynısıydı. Tahir'in hâlâ Yamaç'ta olduğunu ve Rash'in Arkeon'da gizlendiğini, amacımız için bilgi topladıklarını bilmesem, onun ikizlerden *biri* olduğunu düşünebilirdim. *Üçüzler,* dedim içimden durumu anlayınca ve ağzımda kötü bir tat hissettim. Sürprizlerden hoşlanmıyordum.

Ibarem'in teni de kardeşleri gibi koyu kahverengiydi, siyah saçları ve özenle şekillendirilmiş sakalı vardı. Çenesindeki kılların altında, beyaz, kabarık, tek bir çizgi halinde uzanan belli belirsiz bir yara izi vardı. Onda da bir iz bırakılmış, uzun süre önce onu tıpatıp aynısı olduğu kardeşlerinden ayırt etmek için bir Gümüş lordu tarafından yaralanmıştı.

"Memnun oldum," diye mırıldandım ve gözlerimi kısarak Davidson'a baktım.

Huzursuz olduğumu hissetti. "Ha, evet, kendisi Rash ve Tahir'in kardeşidir."

"Hiç tahmin edemezdim," dedim hoşnutsuzluğumu belli ederek.

Ibarem hafifçe gülümserken, başıyla selam verdi. "Nihayet sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Barrow." Sonra merakla Başbakan'a döndü. "Ne arzu ederdiniz, Başbakanım?"

Davidson dikkatle ona baktı. "Tahir'e haber yolla. Barrow ailesine, kızlarının onları yarın alacağını söylesin. Yüksektepe'ye yerleşmek için."

"Peki, efendim," dedi Ibarem. Mesaj, beyninden kardeşininkine giderken, bir an gözleri donuklaştı. Aralarındaki yüzlerce kilometreye rağmen, mesajı yollaması bir saniye sürdü. Başını yine eğdi. "Mesaj gitti, efendim. Tahir tebrik etti ve hoş gelmişler dedi, Bayan Barrow."

Annemle babamın bu teklifi kabul edeceğini umuyordum. Etmeyeceklerinden değil. Gisa gitmek istiyordu, annem de onun istediğini

CamScanner ile tarandı

kabul ederdi. Bree ve Tramy de anneme uyardı. Ama babamdan emin değildim. Onlarla kalmayacağımı öğrenince, kabul edeceğinden emin olamıyordum. *Lütfen, git. Lütfen, izin ver de size bunu vereyim.*

"Ona teşekkür ettiğimi söyle," diye mırıldandım, varlığından hâlâ huzursuzluk duyarak.

"Mesaj ulaştı," dedi Ibarem yine. "Tahir rica ederim dedi."

"İkinize de teşekkürler," diye araya girdi Davidson. Bunu yapması için iyi bir neden vardı. Bu kardeşler çılgınca bir hızla iletişim kurabiliyorlardı ama aralarında bağ kurmuş beyinleri yan yana geldiğinde durum daha kötü oluyordu. Ibarem gitmesi gerektiğini anlayıp başını salladı ve işine bir başka yerde devam etmek üzere gitti.

"Bana söylemek isteyebileceğiniz başka bir kardeş var mı?" diye sordum tıslar gibi, dişlerimi sıkıp eğilerek.

Öfkelenmemi doğal karşıladı. "Hayır ama keşke bana hizmet eden onlar gibi daha fazla kişi olsaydı," diye iç çekti. "Bu kardeşler komik. Genellikle, Yenikanların Gümüş denkleri vardır ama onlar gibilerini sadece bizim kanımızdan gelenlerde gördüm."

"Beyni diğerlerininkinden farklı gibi," diye mırıldandı Tyton.

Dikkatle ona baktım. "Bunu söyleme şeklin çok rahatsız edici."

Tyton omuzlarını silkmekle yetindi.

Hâlâ öfkeliydim, tekrar Davidson'a baktım ama az önce bana verdiği armağanı göz ardı edemedim. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Ülkeyi idare ettiğinizi biliyorum ve bu size önemli değilmiş gibi gelebilir ama benin için çok önemli."

"Tabii ki çok önemli," dedi. "Mümkün olur olmaz, diğer aileler için de aynı şeyi yapabilmeyi umuyorum. Devletim şu anda hızla bir mülteci krizine dönüşen olayı nasıl ele alacağının yanı sıra, yerlerinden olan Kızılları ve Yenikanları da nasıl taşıyacağını tartışıyor. Ama senin için, yaptıkların ve yapmaya devam ettiklerin için istisnalar yapılabilir."

"Ne yaptım peki? Cidden?" Sözcükler ben engel olamadan ağzımdan çıktı. Yanaklarımın yandığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

"İçinden geçilemez olanda çatlaklar açtın." Davidson çok bariz bir şeyden söz ediyormuş gibiydi. "Zırhları yamulttun. Kavanozun kapağını gevşettin, Bayan Barrow. İzin ver de onu açalım." Samimi, kocaman, bembeyaz dişlerini gösteren ve tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeyle bana baktı. O haliyle bana bir kediyi anımsatmıştı. "Bu da hiç önemsiz bir şey değil çünkü sayende Poyraz tahtında hak iddia eden biri Cumhuriyet'e gelecek."

İçime bir şok dalgası yayıldı. *Bu, bir tehdit mi?* Hemen harekete geçerek, masasına eğildim, avuçlarımı ahşap yüzeye dayadım ve alçak ve uyarıcı bir sesle yanıt verim. "Ona zarar verilmeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum."

Hiç tereddüt etmedi. "Tamam," dedi benimle aynı ses tonunu kullanarak. "Onun saçının bir teline dahi okunmayacağım. Calore benim ülkemeyken, bunu hiç kimse yapmayacak. Sana en içten sözümü veriyorum. Ben o şekilde çalışmam."

"Güzel," dedim. "Çünkü *müttefikliğimiz* ile Maven Calore arasındaki tamponu yok etmek, inanılmaz derecede aptalca bir iş olur. Ama siz aptal birisi değilsiniz, değil mi Başbakan?"

Kedi gülümsemesi daha da büyüdü. Hayır anlamında başını salladı.

"Küçük prensin farklı bir şey görmesi iyi olmaz mı?" Davidson, şekil verilmiş gri kaşlarından birini kaldırdı. "Kralı olmayan bir ülke?"

Bunun mümkün olduğunu gör. Taç ve taht... Bunların onun görevi olmadığını gör. Onun bir kral veya prens olması gerekmez. Kendisi istemezse gerekmez.

Ama ben olmak istediğini düşünüyorum.

Sadece, "Evet," diyebildim. Umabileceğim tek şey buydu. Ne de olsa, Tiberias'la ilk kez dünyayı gerçek haliyle görebilmek ve nelerin değişmesi gerektiğini anlamak için başka biriymiş gibi davrandığı karanlık bir meyhanede karşılaşmamış mıydım?

Davidson benimle işinin bittiğini açıkça göstererek arkasına yaslandı. Ben de aynı şeyi yaptım. "Dileğini gerçekleşmiş bil," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Ayrıca, ilk olarak Yamaç'a dönmemiz gerektiği için de kendini şanslı say, yoksa bir ton Barrow'u kurtarmak konusunda bu kadar olumlu olmayabilirdim."

Neredeyse göz kırpacaktı.

Ben de neredeyse gülümseyecektim.

Kışlaya giden yolu yarılamışken, kale şehirde izlendiğimi fark ettim. Arkamdan, yakın bir yerdeki kıvrımlı sokaktan çevik ve düzenli aralıklı ayak sesleri geldiğini duydum. Floresan ışıklar biri bana, biri bir başkasına ait iki gölge oluşturdu. Huzursuz hissedip gerildim ama korkmuyordum. Korviyum koalisyon askerleriyle kaynıyordu ve içlerinden biri bana zarar vermek isteyecek kadar aptalsa, bunu deneyebilirdi. Kendimi koruyabilirdim. Derimin altında serbest bırakması kolay kıvılcımlar dalgalandı. Özgür kalmaya hazırlardı. Çizmelerimin topuklarının üstünde hızla dönüp arkamdaki kişiyi gafil avlamak istedim. İşe yaramadı.

Evangeline harekete geçmemi bekliyormuş gibi orada duruyordu; kollarını göğsünde kavuşturup kusursuz kaşlarını kaldırdı. Üstünde hâlâ bir savaş alanına değil de bir kralın sarayına yaraşır muhteşem zırhı vardı. Ama taç takmamıştı. Eskiden boş zamanlarını eline geçirdiği her türlü metalden taçlar ve halkalar yaparak geçirirdi. Ama o sırada bir taç takmaya hakkı olduğu halde, başında hiçbir şey yoktu.

"Seni şehrin iki bölgesi boyunca izledim, Barrow," dedi başını geriye atıp. "Bir tür hırsız olduğunu sanıyordum."

Daha önceki o dur durak bilmeyen kahkahalarım yine içimi gıdıkladı ve nefesimi verip elimde olmadan gülümsedim. İmalı lafları tanıdıktı ve o sırada bana tanıdık gelen her şey beni rahatlatıyordu. "Hiç değişmiyorsun, Evangeline."

Gülümsemesi şimşek hızıyla belirdi. "Tabii ki. Kusursuzluğu neden değiştireyim ki?"

"Eh, o zaman sizi kusursuz hayatınızdan alıkoymayayım, Ekselansları," dedim. Alaycı gülümsememi bozmadan kenara çekildim

CamScanner ile tarandı

ve ona yol verdim. Blöfünü görüyordum. Evangeline Samos karşılıklı hakaretler savurmamız için bulmaya çalışmamıştı beni. Konsey odasındaki davranışları niyetini açıkça belli etmişti.

Gözlerini kırpıştırdı ve cesur tavrının bir kısmı silinir gibi oldu. "Mare," dedi daha yumuşak sesle. Yalvarır gibiydi. Ama gururu neredeyse yalvarma noktasına gelmekten fazlasını yapmasına izin vermedi. Lanet olası Gümüş iradesi. Nasıl boyun eğeceğini bilmiyordu. Bunu ona kimse öğretmemişti ve kimse denemesine izin vermezdi.

Aramızda geçen her şeye rağmen, yüreğimi bir acıma hissi delip geçti. Evangeline, Gümüş soyluları arasında yetiştirilmiş, planlar yapmak ve yükselmek için dünyaya gelmişti ve aklını korumak ve şiddetle savaşmak için eğitim almıştı. Ama maskesi hiç kusursuz değildi. Özellikle de Maven'inkiyle kıyaslandığında. Aylar boyunca, Maven'ın gözlerinde gölgeler okumuştum ama Evangeline'in düşüncelerini gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. Her yanından acı yayılıyordu. Arzu yayılıyordu. Kaçmak için hiçbir şansı olmayan, kafese tıkılmış avcı bir hayvan gibiydi. Bir yanım, onu orada tutsak bırakmak istiyordu. Eskiden nasıl bir hayat istediğini anlamasını istiyordum. Ama o kadar gaddar olmadığıma inanmak istiyordum. Aptal değildim. Evangeline Samos güçlü bir müttefik olurdu ve onu bir dileğini yerine getirerek kazanabileceksem, buna izin verebilirdim.

"Anlayış arıyorsan, yürümeye devam et," diye mırıldandım, yine boş sokağı işaret edip. Boş bir tehditti ama yine de bana kızdı. Zaten siyah olan gözleri kapkara kesildi. Bu numara, onu köşeye sıkıştırmak ve konuşmaya zorlamak için işe yarıyordu.

"Senden zerre kadar anlayış istemiyorum," dedi ters ters. Zırhının iğne uçları öfkesiyle birlikte sivrilmeye başladı. "Dahası, hak etmediğimi de biliyorum."

"Çok doğru," dedim hemen. "O halde yardım mı istiyorsun? Mutlu kafilemizle Yüksektepe'ye gitmemek için bir bahane mi arıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Evangeline'in yüzünde yine acı bir gülümseme belirdi. "Sana bir şey borçlu olacak kadar salak değilim. Hayır, ben bir değiş tokuştan söz ediyorum."

İstifimi bozmadan gözlerine bakmaya devam ettim. Davidson'ın o sakin ve sır vermeyen boş ifadesini takınmaya çalıştım. "Tahmin etmiştim."

"İnsanların düşündüğü kadar aptal olmadığın için sevindim."

"Tamam, elinde ne var?" diye sordum, konuşmayı bir an önce bitirmeye çalışarak. Yamaç'a ve sonra Yüksektepe'ye gidecektik. Hem de *ertesi* gün. Her zamanki gibi atışıp durma lüksümüz yoktu. "Ne istiyorsun?"

Sözcükler boğazına dizildi. Dişlerini dudaklarında gezdirdi ve o mor lekenin bir kısmını kazıyarak sıyırdı. Korviyum'un sokağının affetmeyen ışığının altında, makyajı sertti ve daha ziyade savaş boyasını andırıyordu. Sanırım, öyleydi. Elmacıkkemiklerinin altına sürdüğü ve hatlarına inanılmaz bir keskinlik vermesi gereken mor gölgeler, karanlıkta ona hastalıklı bir görünüm vermişti. Teninde parıldayan ve ayışığı rengi tenini pürüzsüzleştiren beyaz pudra bile kusurluydu. *Gözyaşı izleri.* Örtmeye çalışmıştı ama hâlâ görünebiliyorlardı. Kirpiklerinden akmış dağınık ve silik siyah çizgiler hâlâ oradaydı. Güzellik ve ölümcül muhteşemlik duvarlarında derin çatlaklar oluşmuştu.

"Ama bu kolay, değil mi?" Kendi sorumu yanıtlayıp ona bir adım yaklaştım. Neredeyse irkilecekti. "Bunca zamandır yaptığın onca plan... Tiberias'ı elde ettin. Bir Calore kralıyla evlenmek için *üçüncü* bir şansın oldu. Poyraz kraliçesi olma şansını yakaladın. Uğruna çalıştığın her şeyi elde etme şansını."

Sert bir yanıtı içinde tutmak için yutkunduğunu fark ettim. Birbirimize karşı medeni davranma konusunda pek pratiğimiz yoktu.

"Ama bunları istemiyorsun," diye fısıldadım. "Yapmak için dünyaya geldiğin şeyi istemiyorsun. Bu ani başkaldırının sebebi ne? Bu kadar çok istediğin bir şeyi neden bir kenara atıyorsun?"

CamScanner ile tarandı

Kendisini daha fazla tutamadı. "Sana kendimi ya da nedenlerimi açıklamak zorunda değilim."

"Nedeninin kızıl saçları var ve yanıtı da Elane Haven."

Evangeline gerildi, yumruklarını sıktı ve zırhının pulları sıkılaşıp ani hislerine göre değişti. "Onun adını ağzına alma," dedi ters bir tavırla, kullanabileceğimiz kolay bir koz olan zayıf noktasını ele verip.

Aramızdaki mesafeyi kapadı. Evangeline benden birkaç santim uzundu ve ince uzun yapısının avantajını iyi kullanıyordu. Ellerini beline dayayıp öfkeli gözlerle omuzlarını şehir ışıklarına doğru gererken, tamamıyla onun gölgesinde kalmıştım.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım ve başımı hafifçe yana eğdim. "Demek ona geri dönmek istiyorsun. Tiberias'ı seninle evlenmekten alıkoyabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Kendini abartma," dedi, hemen gözlerini devirip. "Calore kral-larının dikkatini iyi dağıttığın doğru. Ama hayal kurmuyorum. Cal nişanımızı bozmayacak. Maven, olabilir. Onun beni bir kenara atma kararını gerçekten de etkiledin."

"Sanki *ciddi ciddi* Maven'la evlenecektin," dedim ağır ağır. Maven'ın sarayında, onun düşündüğünden de fazlasını görmüştüm. Evangeline'in ailesi o muazzam hakareti fazla iyi karşılamıştı. Uçurum Krallığı, ben Maven'ı herhangi bir yöne çekmeden çok önce planlanmıştı.

Omuzlarını silkti. "Elara öldükten sonra, asla onun kraliçesi olmayacaktım. Affedersin, sen onu öldürdükten sonra," dedi hemen. "En azından, o Maven'ı dizginleyebiliyordu. Onu kontrol ediyordu. Şu anda hayatta olan kimsenin, senin bile bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Evet der gibi başımı salladım. Maven Calore'yi kontrol etmek gerçekten de imkânsızdı.

Ama bunu denemiştim. Olanları, çocuk kralı manipüle etme girişimlerimi, bana karşı zaaflarını kullanma denemelerimi hatırlayınca, safranın boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Sonra, Maven Samos Hanesi'ni barış, Gölbölge ve Evangeline kadar ölümcül ve belki iki misli sinsi bir prenses için değiş tokuş etmişti. Acaba Iris

CamScanner ile tarandı

Cygnet'te, o sessiz ve içten pazarlıklı nymphada dengini bulabilmiş midir diye düşündüm.

Korviyum'dan Gölbölge'ye kaçan Maven'ı hayal etmeye çalıştım. Siyahlı kırmızılı bir üniformanın üstündeki solgun yüzünü, sessiz bir öfkeyle parıldayan mavi gözlerini. Sessiz Taş'ın koruması olmadan yabancı bir krallığa ve yabancı bir saraya nasıl geri çekildiğini düşündüm. Gösterebileceği Gölbölge'nin kralından başka bir şey yoktu elinde. Bu kadar büyük bir başarısızlığa uğradığını bilmek beni biraz rahatlattı. Belki de Gölbölge kraliçesi onu derhal öldürür, kocasının hayatını kuşatmada kaybetmesine sebep olduğu için cezalandırırdı.

Elime fırsat geçtiğinde Maven'ı boğamamıştım. Belki bunu kraliçe yapardı.

"Cal'e de hükmedemezsin. İstediğim şeyin olmasını sağlayacak bir şekilde yani." Evangeline'in sözcükleri içimi bir bıçak gibi deşti. "Taç tehlikede olduğu sürece, beni senin için bir kenara atmayacaktır. Kusura bakma, Barrow. Cal tahtını terk edecek türden birisi değil."

"Onun ne tür birisi olduğunu biliyorum," dedim hışımla; sözlerinin ardındaki iğnelemeyi onun benimkini hissettiği kadar iyi hissetmiştim. Hayatım bu şekilde devam eder ve hemen hemen her şey yaramı deşerse, iyileşecek vaktim olacağını sanmıyordum.

"Cal kararını verdi," dedi. Hem beni cezalandırmak hem de düşüncesini dile getirmek için. "Poyraz'ı geri aldığında ki bunu *yapacak*, onunla evleneceğim. Bir ittifakı sağlamlaştıracağız ve Uçurum Bölgesi'nin ayakta kalmasını garanti altına alacağız. Volo Samos'un ve çelik krallarının mirasını sürdüreceğiz." Evangeline arkamdaki karanlık sokağa baktı. On metre ötedeki sokakla birleşen caddede, hafif adımlarına uyum sağlayacak şekilde alçak sesle konuşan bir devriye grubu geçti. Pas rengi üniformalarından Kırmızı Muhafızlar oldukları belliydi. Birçoğu Poyraz ordusunun Kırmızı üniformalarını kullanmış, nişanlarını sökmüşlerdi. Evangeline'in fark ettiğini sanmıyordum. Bakışları uzaklardaki bir şeyi düşünüyormuş gibi

CamScanner ile tarandı

donuklaştı. Çenesini sıktığına göre, sevmediği bir şeyi düşünüyor olmalıydı.

"Ya onunla evlenmezsen?" dedim, onu o ana geri getirip.

Kolay ve sorulması gereken bir soruydu ama Evangeline'in beti benzi attı ve şaşkınlıkla tepki verdi. Gözleri kocaman açıldı ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "İmkânsız," dedi bıkkınlıkla. "Mümkün değil. Tiraks'a veya Siron'a ya da babamın istila edemeyeceği bir yere kaçmak gibi bir şey olur," dedi, bu fikre karamsar bir ifadeyle gülerek. "Bu bile işe yaramaz. Nereye gitsem beni bulur, zorla geri getirir ve kullanılmam gerektiği gibi kullanır. Görebildiğim tek yol, sahip olduğum tek seçenek çok basit."

Tabii ki öyle, Evangeline.

Amaçlarımız aynıydı ama motivasyonlarımız farklıydı. Konuşmasına izin verip tam olarak duymak istediklerimi söylemesini sağladım. Bunun kendi fikri olduğunu düşünürse, her şey çok daha kolay olacaktı.

"Cal başarısız olursa, evlilik de olmaz." Delip geçen bakışlarını bana dikti.

Bunu güçlükle söylemişti. Söylediği şey, hanesine, renklerine, babasına, kendi *kanına* ihanetti. Onu çaresiz bırakan bir durumdu. "Cal, Poyraz kralı olmazsa, babam beni onun için *harcamaz*. Taç için yaptığı savaşı kaybederse, *biz* kaybedersek, babam beni başkasına satıp kendi tacını koruma derdine düşer. En azından, beni uzaklarda bir yere satar."

Elane'den uzaklarda. Ne demek istediği belliydi.

"O halde, Cal'in krallığını geri kazanmasını engellememi mi istiyorsun?"

Pis pis gülümseyerek bir adım geriye gitti. "Gümüş saray çevresinde birçok şey öğrendin, Mare Barrow. Göründüğünden zekisin. Seni bir daha hafife almayacağım. Sen de beni hafife almasan iyi olur." Evangeline konuşurken zırhı kıpırdadı, eski haline geldi ve boylu boyunca uzuvlarını sarmaladı. Pullar büzüşüp hareket etmeye başladı. Annesinin emri altındaki böcekler gibi, her biri siyah ve

CamScanner ile tarandı

gümüş parıltı saçan birer noktaydı. Giysilerini daha kullanışlı ama daha gösterişsiz bir hale getirdi. Artık savaşmaktan başka bir işlevi olmayan gerçek bir zırh vardı üzerinde. "Cal'i *durdurmanı* söylerken, ufak çevrenden söz ediyorum. Gerçi Yüksektepe'nin ve Kırmızı Muhafızlar'ın ne kadar 'ufak' olduğunu bilemiyorum ama ne olursa olsun bir Gümüş krallığı daha yaratamazlar. Birtakım ciddi bağlantılar olmadan, bunu yapamazlar."

"Anladım." Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Bu, gizli tutmak isteyebileceğim bir kozun ifşa oluşuydu.

"Evet. Bir Kırmızı ve Gümüş koalisyonunun ihanetle dolu olacağını bilmek için politik bir deha olmaya gerek yok. Bütün liderlerin birbirlerine güvenmemeleri gerektiğini bildiklerinden eminim." Arkasına dönüp beni orada bırakmak isterken, gözleri parıldadı. Giderken, "Bir kral adayı hariç," dedi.

Bunu çok iyi biliyordum. Tiberias yeni doğmuş yavru bir köpek gibi herkese güveniyordu, sevdiği insanlar tarafından kolaylıkla yönlendiriliyordu. Ben, büyükannesi ve en çok da ölen babası tarafından. O adam yüzünden tacın peşinden gidiyordu ve amacı ikisi arasındaki henüz kopmamış bir bağa hizmet etmekti. Özgüveni, cesareti ve odaklandığı konuda ısrar etmesi onu güçlendirirken, bunlar onun savaş alanı haricinde her yerde gözünü kör ediyordu. Hızla ilerleyen ordularla ilgili tahminde bulunabiliyordu ama içten pazarlıklı insanlarla ilgili bir öngörüde bulunamıyordu. Etrafındaki mekanizmaları görmüyor veya göremiyordu. Daha önce de görmemişti, şimdi de görmeyecekti.

"O, kesinlikle Maven değil," diye mırıldandım, bunu kendime söylüyor olsam da.

Buna rağmen, Evangeline'in Korviyum'un taş duvarlarına çarpıp bana gelen sesini duydum.

"Kesinlikle değil," diye yanıt verdi.

Sesinde, kendi hissettiğim şeyleri duydum.

Rahatlama. Ve pişmanlık.

CamScanner ile tarandı

DÖRT

Iris

Koyun tazeleyici ve canlandırıcı dalgaları çıplak ayak bileklerime çarptı. Şafaktan önce hava soğuktu ama serinliği hissetmiyordum bile. Bu yalın histe bir sığınak buluyordum. Bu suları, kendi yüzüm kadar iyi tanıyordum. Ayaklarımın çok ötesinde, en yumuşak akıntının hareketinde, koyu besleyen nehrin ve gölü besleyen koyun en ufak dalgalanmasında hissediyordum onları. Söken şafağın ışığı, suların pürüzsüz yüzeyine karışıyordu. Bu ayna gibi görüntü, silik mavi ve gül pembesi renklerle bozuluyordu. Bu tür bir sükûnet, kim olduğumu unutmamı sağlıyordu ama uzun sürmüyordu. Ben bir prenses olarak dünyaya gelmiş ve bir kraliçeye dönüştürülmüş Iris Cygnet'tim. Ne kadar istesem de herhangi bir şeyi unutmak gibi bir lüksüm yoktu.

Annem, ablam ve ben, bakışlarımızı güney ufkuna dikmiş bekliyorduk. Berrak Körfez'in dar ağzını sis kaplamıştı ve hem nöbetçi kuleleriyle dolu yarımadayı hem de ardındaki Eris Gölü'nü gizliyordu. Kulelerden yayılan birkaç ışık, alçakta duran yıldızlar

CamScanner ile tarandı

gibi sisin arasında parıldıyordu. Sis dağılıp gölün rüzgârında hareket ederken, başka kuleler de göründü. Bunlar yüzlerce kere onarılmış ve yüzlerce kere yeniden inşa edilmiş yüksek taş yapılardı. Kuleler tarihçilerin söyleyemeyeceği kadar çok savaş ve yıkım görmüştü. Şafağın sökmesine az kalmış olmasına rağmen ışık saçıyorlardı. İşaret ışıkları gün boyunca görünecek, meşaleler ve elektrikli ışıklar yanmaya devam edecekti. Esintide sallanan bayraklar, Gölbölge'nin her zamanki bayrağından farklıydı. Her kulede, ortasından siyah bir çizgi geçen kobalt mavisi bir bayrak dalgalanıyordu. Korviyum'da ölen onca kişiyi anmak ve yaslarını tutmak içindi bu siyah çizgi.

Kralımıza veda etmek için.

Gözyaşlarımı çoktan dökmüş, önceki geceyi saatlerce ağlayarak geçirmiştim. Gözyaşlarımın tükenmiş olması gerekirdi ama hâlâ ağlayabiliyordum. Ablam Tiora hislerini daha az belli ediyordu. Çenesini kaldırdı ve kaşlarının üstüne kadar gelen tacı parıldadı. Bu taç, koyu renkli safirlerden oluşturulmuş bir örgü biçimindeydi ve alnının alt kısmına takılmıştı. Artık kraliçe olduğum halde, benim tacım daha sadeydi; sadece bir sıra mavi elmastan oluşan, Poyraz'ı temsil etmesi için aralarına kırmızı taşlar serpiştirilmiş bir taçtı.

Aynı soğuk ve bronz tene, aynı yüze, aynı çıkık elmacıkkemiklerine ve aynı keskin kıvrımlı kaşlara sahiptik ama onun koyu maun rengi gözleri annemizden geliyordu. Ben babamın gri gözlerini almıştım. Tiora yirmi üç yaşındaydı, benden dört yaş büyüktü ve Gölbölge tahtının vârisiydi. Eskiden onun karamsar, sessiz, ağlamaktan nefret eden ve gülmeyi de beceremeyen biri olduğunu söylerdim. Ciddi mizacı, annemin vârisi olarak iyi bir işleve sahipti. Duygularını kontrol etmekte benden çok daha becerikliydi ama ben de göller kadar durgun görünebilmek için elimden geleni yapıyordum. Tiora bakışlarını ileriye dikip bir cenazenin bile yerle bir edemeyeceği bir gururla sırtını dikleştirdi. Heykel gibi yapısına rağmen, o bile ölen babamıza ağlamıştı. Onun gözyaşları o kadar belli olmuyor, ayaklarımızın etrafında hızla dönen sulara karışıyordu. O da ailemizin

CamScanner ile tarandı

geri kalanı gibi bir nymphaydı ve yeteneğini, gözyaşlarını kenara atıp geride onlardan iz bırakmamak için kullanıyordu. Gücüm olsaydı, ben de aynısını yapardım ama o sırada hiçbir şey yapacak durumda değildim.

Gölbölge'nin kraliçesi annemiz Cenra için durum öyle değildi. Onun gözyaşları havada süzülüyor ve şafağın yayılan ışığında yakalanabilecek bir kristal damla bulutuna dönüşüyordu. Her gözyaşı bu bulutu büyütüyor, düzenli bir şekilde dönerek ve ara ara parıldayarak esmer teninde silik gökkuşakları oluşturuyordu. Bunlar, onun paramparça olan yüreğinden akan elmaslardı.

Dizlerine kadar suya girmiş halde önümüzde duruyor, yas elbisesi arkasında, suyun üzerinde yüzüyordu. Tiora ve benim gibi, annem de soylu mavi rengi çizgilerle bölünmüş siyah giysiler giymişti. Elbisesi özenle dokunmuş ipek katmanlarından yapılmıştı ama şekilsiz bir halde üstünden sarkıyordu. Tiora uygun mücevherler ve tuvalet seçmiş ve ikimizin de cenazeye hazırlıklı olmamız için uğraşmıştı ama annem bunu yapmamıştı. Sade görünüyordu; dağınık, kuzguni renkli saçları yapılmamıştı. Bileziklerini, küpelerini veya tacını takmamıştı. Sadece duruşu bir kraliçeyi andırıyordu. Bu da yeterdi zaten. Küçüklüğümde yaptığım gibi eteklerine sarılmak istiyordum. Ona tutunabilir ve asla bırakmayabilirdim. Bir daha evimden ayrılmayabilirdim. Kolu kanadı zaten kırık olan bir kralın etrafında parçalanan bir saraya asla geri dönmeyebilirdim. Kocamı düşünmek, buz kesmeme neden oldu. O anda bir kararlılık hissettim. Gözyaşlarım yanaklarımda kuruyuverdi.

Maven Calore dolu bir silahla oynayan bir çocuktu. Ateş etmeyi bilip bilmediğini görecektik. Ama aklımda kesinlikle hedefler, nişan olarak göstereceğim kişiler vardı. Elbette, bunlardan biri babamı öldüren Gümüş'tü. Bir Iral lordu... Babamın boğazını kesmişti. Şerefsiz bir köpek gibi ona arkadan saldırmıştı. Ama Iral başka bir krala hizmet ediyordu. Samos. *Volo.* Şerefsiz veya haysiyetsiz bir başka kişi daha. Dünyanın önemsiz bir köşesinin efendisi olmak gibi bir

CamScanner ile tarandı

nedenden dolayı, önemsiz bir taç için isyan etmişti. Üstelik yalnız da değildi. Diğer Poyraz aileleri onun yanındaydı ve Maven'ın yerine sürgündeki diğer Calore kardeşi getirmeye hazırlardı. Babam ölmeden önce, Maven'ın kendisini aniden sürgünde ya da ölü bulmasını hiç umursamazdım. Poyraz ve Gölbölge barışı sürdüğü müddetçe, bu durum benim için ne fark yaratırdı ki? Ama artık öyle değildi. Orrec Cygnet ölmüştü. Babam, Volo Samos ve Tiberias Calore gibi adamlar yüzünden ölmüştü. Onları sıraya dizip öfkemle boğmayı ne kadar çok isterdim.

Bunu yapacağım.

Gemiler sessizce ilerleyerek sisi deldiler. Üç gemi tanıdıktı; pruvaları gümüş ve maviydi. Her birinde tek bir güverte vardı. Şafakgemileri savaş için değil, hız, sessizlik ve güçlü nymphaların iradesi için inşa edilirdi. Gövdeleri şimdi olduğu gibi, özellikle zorlu akıntıları yakalayabilmeleri için özel olarak oyulmuştu.

Gemileri yollamak benim fikrimdi. Babamın bedeninin Poyraz halkının Boğaz dediği Mour'dan geçen o uzun yolu aşması düşüncesine dayanamıyordum. Yol üzerindeki pek çok kasabadan geçmek zorunda kalacak, ölüm haberi o kasvetli geçit töreninin önünde yayılacaktı. Hayır, ona ilk biz veda edebilelim diye eve gelmesini istemiştim.

Cesaretimi kaybetmeyeyim diye.

Gölbölge mavisi giymiş, Cygnet soyundan gelen kuzenlerimiz olan nymphalar, öndeki şafakgemisinin güvertesine doluştu. Her biri bizim gibi yas tutan kuzenlerimizin yüzlerini büyük bir hüzün kaplamıştı. Babam ailenin daha düşük bir sınıfından geldiği halde, soyumuzda çok sevilirdi. Asıl soylu annemdi; uzun ve kopmamış bir hükümdar soyundan geliyordu. Dolayısıyla, sadece çok büyük bir ihtiyaç haricinde, ülkemizin sınırlarını aşması yasaktı. Tiora'nınsa soyumuzu korumak için savaşa dahi gitmesi yasaktı.

En azından, babamın kaderini paylaşıp savaşta ölmeyeceklerdi. Ya da benim gibi hayatı evden çok uzaklarda yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

CamScanner ile tarandı

Kocamı koyu mavi üniformaların arasında bulmam zor olmadı. Onu taktiksel araçlar yerine kullanılan ve alevler saçan cüppeleriyle dört Gözcü koruyordu. Ama Gözcülerin yüzünde hâlâ hem çok güzel hem de korkunç olan koyu renkli taşlarla süslü maskeleri vardı. Maven her zamanki gibi siyah giyinmişti ve madalyaları, tacı ya da kraliyet amblemleri üzerinde olmadığı halde ilk bakışta göze çarpıyordu. Hiçbir hükümdar savaşa vücudunda o tür işaretler taşıyarak girecek kadar aptal değildi. Gerçi onun savaştığını sanmıyordum. Maven savaşçı değildi... en azından savaş alanında değildi. Kendi askerlerinin ve benimkilerin yanında çok ufak tefekti. Güçsüz görünüyordu. İlk tanıştığımızda, bir mayın tarlasının ortasındaki çardakta birbirimizi nasıl süzdüğümüzü hatırladım. Ergenliğe henüz adım atmıştı ve benden bir yaş küçüktü. Yine de görünüşünü nasıl lehine kullanacağını biliyordu. Varsayımlara oynuyordu. Bu da ülkesinde işe yarıyordu; insanlar onun yalanlarına ve o sahte masumiyetine inanıyorlardı. Kızıllar ve sarayının dışındaki Gümüşler, ağabeyiyle, bir ajan tarafından baştan çıkarılan ve cinayete itilen altın çocukla ilgili öyküler uyduruyorlardı. Merak uyandıran, insanların ilgisini çekecek türden hoş bir dedikoduydu bu. Buna bir de Maven'ın ülkelerimiz arasındaki savaşa son vermesi eklenince, dedikodu insanlara çok daha cazip gelmeye başlamıştı. Dahası, bu onu tuhaf bir pozisyona sokuyordu. Halkı tarafından desteklenen bir kraldı ama en yakınları için aynı şey söz konusu değildi. Peşini bırakmayan soylularsa farklıydı. Onlar yanındaydılar çünkü artık hassas durumda olan krallığın korunması için ona ihtiyaç duyuyorlardı.

Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyordu çünkü Maven becerikli bir saray komplocusuydu. Soyluları iyi idare ediyor, haneleri birbirine düşürüyordu. Bu arada, ülkenin geri kalanını demir bir pençeyle yönetiyordu.

Poyraz'ın saray çevresi, artık her zamankinden de çok yılanlardan oluşan bir çevreydi. Ama Maven'ın entrikaları bana asla sökmezdi. Onu hafife almamam gerektiğini biliyordum. Özellikle de takıntı-

CamScanner ile tarandı

larına kapılmışken... Zihni, ülkesi gibi darmadağın durumdaydı. Bu da onu çok daha tehlikeli kılıyordu.

Gövdesinin suyun altındaki derinliği annemden birkaç metre öteye demir atabileceği kadar olan ilk gemi kıyıya yanaştı. İlk olarak nymphalar suya atladılar. Göl ayaklarının altında yarıldı ve kuzenlerimiz kuru göl yatağında yürümeye başladılar. Kendileri için değil, Maven için.

Maven da hemen harekete geçip bir an önce kuru toprağa atladı. Onun gibi yakıcılar suyu sevmezdi. Sonra, şüpheyle yürüdüğü alanın iki yanındaki sudan duvarlara baktı. Peşine takılmış Gözcüleriyle yanımdan geçerken, bana zerre kadar sempati göstereceğini sanmıyordum. Haklı çıktım. Bana bakmadı bile. Kuzeyin Alevi denen birisi için, kalbi gaddar denecek kadar soğuktu.

Cygnet kuzenlerimiz geminin yanında kaldılar ve koyun sularını serbest bıraktılar. Sular, başını kaldıran bir yaratık veya bir çocuğu almak için kollarını uzatmış bir ebeveyn gibi yükselmeden önce hızla akıp kabardı.

Askerler güverteden bir kutu kaldırdıklarında, tanıdık bir görüntüyle karşılaştım. Çocuk değildim. Daha önce de ceset görmüştüm. Ülkem bir yüzyılı aşkın süredir savaşıyordu ve ailenin en küçüğü ve ikinci kızı olarak, savaş hattında dilediğim gibi dolaşabiliyordum. Ben yönetmek değil, savaşmak için yetiştirilmiştim. Babam nasıl annemi ihtiyaç duyduğu her konuda desteklemişse, ablamı desteklemek de benim görevimdi.

Tiora ağzından aniden yükselen bir hıçkırığı bastırmaya çalıştı. Elini tuttum.

"Göl gibi sakin ol, Ti," diye fısıldadım. Yanıt olarak elimi sıktı. Yüzü boş ifadeli bir maskeye dönüşmüştü.

Cygnet nymphalar kollarını kaldırınca, su onların hareketini taklit etti ve yukarıya yükseldi. Askerler yavaş yavaş kutuyu ve tek bir beyaz çarşafa sarılmış cesedi indirdiler. Tabut gemiden kayarak suda süzüldü.

CamScanner ile tarandı

Annem birkaç adım daha ilerleyerek biraz daha derinlere gitti. Kol bilekleri de suya girince durdu ve kıpır kıpır parmaklarını görür gibi oldum. Babamın cesedi, görünmez iplerle çekiliyormuş gibi suyun yüzeyinden ona doğru süzüldü. Kuzenlerimiz kralın iki yanına dizildi ve ölümde ona eşlik ettiler. İçlerinden ikisi ağlıyordu.

Annem çarşafa uzandığında, gözlerimi kapamamak için direndim. Babamla ilgili anıları korumak istiyordum, onun cesedini görerek bozmak değil. Ama günün birinde, bundan pişman olacaktım. Ağır ağır nefes alıp vererek sakinleşmeye odaklandım. Sular ayak bileklerimin etrafında çalkalandı ve mide bulantıma uyan hafif ve dönen bir akıntı oluşturdu. Buna odaklandım ve hissettiğim üzüntünün en kötü kısmının taşmasını engellemek için zihnimle ağır ağır daireler çizdim. Çenemi sıkıp yukarıda tuttum. Gözyaşlarım geri gelmedi.

Babamın yüzü garipti; hem renkten hem de hayattan yoksundu. Yaşına rağmen neredeyse hiç kırışık olmayan pürüzsüz esmer teni, sanki hastaymış gibi solgun bir tona bürünmüştü. Keşke ölü değil de hasta olsaydı diye düşündüm. Annem ellerini onun yüzünün iki yanına koydu ve hayal dahi edemediğim bir güçle ona baktı. Gözyaşları, parıldayan bir böcek sürüsü gibi havada süzülmeye devam ediyordu. Uzun bir andan sonra, onun kapalı gözkapaklarını öptü ve parmaklarını uzun, demir-grisi saçlarının arasında gezdirdi. Sonra elleriyle bir kâse oluşturacak biçimde yüzünü örttü. Gözyaşları elinde birikip parmaklarına aktı. En sonunda, gözyaşlarını bıraktı.

Bir an babamın kıpırdayacağını sandım. Ama öyle olmadı. Artık bunu yapamazdı. Tiora da annemin peşinden ellerini birleştirerek biraz su aldı ve babamın yüzüne döktü. Orada durup dikkatle ona baktı. Pozisyonunun gerektirdiği gibi, annemize her zaman daha yakındı. Ama bu, acısını hafifletmiyordu. Bir an metanetli hali yok oldu ve yüzünü örtmek için ellerinden birini kaldırdı.

Bacaklarım ağır ve duyarsız bir halde suda ilerlerken, dünya küçülüyormuş gibi geldi. Annem bir elini babamın bedeninin geri kalan kısmını örten çarşaftan çekmeden öylece kaldı. Babamın diğer

CamScanner ile tarandı

tarafına geçtiğimde, sakin ve boş bir ifadeyle bana baktı. Bu bakışı biliyordum. İçimdeki duygu fırtınasını gizlemek istediğimde, bu bakışı ben de kullanırdım. Evlendiğim gün de bunu yapmıştım. Ama o gün acıyı değil, korkuyu gizliyordum. Şimdiki gibi bir durum değildi.

Tiora gibi ben de babamın üstüne su döktüm. Damlalar bir gagayı andıran burnundan ve elmacıkkemiklerinden yuvarlanıp başının altındaki saçlarında birikti. Bir tutam gri saçı kenara çekerken, birden keşke kendim için bir parça saçını kesseydim diye düşündüm. Arkeon'da ufak bir tapınağım, mabet denebilecek bir yerim vardı ve içerisi mumlarla ve isimsiz tanrıların yıpranmış işaretleriyle doluydu. Çok küçük bir yerdi ama sarayın kendimi iyi hissedebildiğim tek ufak köşesi orasıydı. Babamın bir parçasını orada benimle muhafaza etmek isterdim.

Bu, asla gerçekleşmeyecek bir dilekti.

Geriye çekildiğimde, annem yine öne bir adım attı. Ellerini uzatıp tahta tabutu tuttu ve avuçlarını üstüne dayadı. Tiora ve ben de aynı şeyi yaptık. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve keşke yapmak zorunda olmasaydım diye düşünüyordum. Ama tanrılar böyle istiyordu. *Geri dön*, diyorlardı. Olduğun şeye, becerine. Bir korucuyu göm. Mermerden ve granitten yapılmış bir taşderiyi mezara koy. Bir nymphayı boğ.

Maven öldüğünde sağ olursam, cesedini yakmama izin verirler mi?

Devam ettik ve tabutu ellerimizle ve yeteneğimizle suya indirdik. Kaslarımızı ve oluşturduğumuz akıntıyı kullanarak, cesedin suya gömülmesini sağladık. Babamın yüzünün şekli, sığ olmasına rağmen suyun altında bozuldu. Sol tarafımdan şafak söktü, güneş alçak tepelerin üstüne yükseldi ve suyun yüzeyine vurarak bir an gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi kapayıp babamı eskisi gibi hayal etmeye çalıştım.

Babam suyun kollarına geri döndü.

• • •

CamScanner ile tarandı

Detraon, nymphaların Berrak Körfezi'nin batı kanadındaki kaya yatağında oluşturduğu bir kanallar şehriydi. Orada bulunan o eski şehir artık yoktu, bin seneyi aşkın bir süre önce sellerle yok olmuştu. Nehrin aşağısında, bir başka zamanın çürümüş yıkıntılarıyla hâlâ kaplı olan devasa molozlu alanlar vardı. Pasla kaplı demir tozları, toprağı kırmızıya boyuyordu ve mıknatıslar o alanları çiftçilerin buğday ektiği gibi ekiyorlardı. Sular çekildiğinde, oradaki topraklar başkentimiz için kusursuz bir nokta olmaya devam ediyordu; Eris Gölü'nün tam yanı başında, kısa bir boğazdan kolaylıkla ulaşılan Neron Gölü ve ötesindeki diğer göllerle kusursuzdu. Detraon'dan, doğal ve nympha yapımı suyollarından krallığımızın hemen hemen her köşesine hızla ulaşabiliyorduk. Kuzeydeki Hud'dan, batıdaki Ulu Nehir'in yanından ilerleyen tartışmalı sınırlara ve güneydeki Ohius'a kadar. Hiçbir nympha lordu bu güzelliğe karşı koyamadığı için orada kalmış, sulardan güç ve emniyet almıştık.

Kanallar şehrin bölünmesini kolaylaştırıyor, merkezi tapınaklarınızın etrafının mahallelere ayrılmasını sağlıyordu. Çoğu Kızıl güneydoğudaydı, huzurlu su kenarına en uzak bölgede yaşıyorlardı; saray ve soyluların bölgesiyse körfezdeydi ve o çok sevdiğimiz sulara bakıyordu. Yaygın olarak Girdap Bölgesi diye bilinen yer kuzeydoğuda, hem varlıklı Kızılların hem de daha az önemli olan Gümüşlerin yakın yaşadığı bir yerdi. Soyluların bölgesinde daha ziyade tüccarlar, işadamları, düşük rütbeli görevliler ve askerler, üniversiteli yoksul gençler yaşardı. Kaliteli ve işe yarayan Kızıllar da orada yaşıyorlardı. Onlar genellikle bağımsız çalışan yetenekli işçilerdi. Kendi evlerinde değil, Gümüş evlerinde yaşayacak kadar varlıklı veya önemli hizmetkârlardı. Şehir idaresinden çok iyi anlamadığımdan, bu işin Tiora'ya bırakılması daha iyiydi ama yine de bu tür konuları öğrenebilmek için elimden geleni yapıyordum. Bunlar beni sıksa da, en azından bilgi sahibi olmalıydım. Cehalet, taşımaya niyetli olmadığım bir yüktü.

CamScanner ile tarandı

Artık kanalları kullanmıyorduk çünkü saray körfezin kıyısına yeterince yakındı. *Güzel*, diye düşündüm, tanıdık yürüyüşün keyfini çıkarırken. Soyluların bölgesini çevirten turkuvaz ve altın duvarların kemerleri öylesine kaygan ve pürüzsüzdü ki bunları ancak Gümüşler yapmış olabilirdi. Ezbere bildiğim aile evleri duvarların üstünden görünüyordu; sabah olunca pencereleri ardına kadar açılmış oluyor, hanedanlık renkleri gururla esintide sallanıyordu. Renarde Soyu'nun kan kırmızısı bayrağı, Sielle'nin eşi benzeri olmayan antik fırtına soyunun zümrüt yeşili... hepsini içimden tekrarlıyordum. Oğulları ve kızları yeni müttefiklik için savaşmışlardı. *Babamın yanı sıra kaç kişi öldü? Onların kaçını tanıyorum?*

Az bulutlu gökte yükselen güneşle birlikte güzel bir gün olacak gibiydi. Eris rüzgârı esmeye devam etti ve parmaklarıyla saçlarımı nazikçe karıştırdı. Burnuma doğunun çürümüşlük, yıkım ve yenilmişlik kokusunun geleceğini sanıyordum. Ama onun yerine göl sularının yazla birlikte kavuştuğu ıslak ve yeşil kokusunu hissettim. Kanlarını Korviyum'un duvarlarında bıraktığı için ağır aksak hareket eden bir ordudan eser yoktu...

Maven'ın kendi birliğinden askerlerle eşleştirilmiş Gölbölge'nin çakmak taşı gözlü askerlerinden oluşan refakatçilerimiz iki yana doğru açıldı. Soylularının birçoğu hâlâ orduyla birlikteydi ve diğerlerinin izin verdiği kadar hızla ilerliyorlardı. Ama Maven'ın Gözcüleri hâlâ yanındaydı. Gözcüler ve kendilerine ait hizmetkârları ve muhafızları olan iki yüksek rütbeli generali onu yakından izliyordu. Greco Hanesi'nin general lordu gri saçlıydı, bir güçlükol olarak insanı yanıltacak derecede inceydi ama kadının omzundaki sarı-mavi zevksiz amblem göze batıyordu. Tiora, Poyraz'ın önemli soylarını, *haneleri* bizimkiler kadar iyi bilene kadar ezberlememi sağlamıştı. Diğeri, yani mavili grili General Lord Macanthos açık kumral saçlı ve endişeli bakışları olan genç bir adamdı. Pozisyonu için fazla gençti. Rütbesinin yeni olduğundan ve kısa bir süre önce ölmüş bir akrabasının yerini aldığından şüphelendim.

CamScanner ile tarandı

Maven anneme kendi ülkesinde saygı gösterecek kadar zekiydi ve onun birkaç adım gerisinde yürüyordu. Ben de beklenildiği gibi Maven'ın yanında yürüyordum. Birbirimize değmiyorduk. Zararsız bir şekilde kol kola girmemiş veya el ele tutuşmamıştık. Bu, benim değil, onun kuralıydı. Mare Barrow'u kaybettiğinden beri bana dokunmuyordu. En son patlamak üzere olan bir fırtınada soğuk bir şekilde öpüştüğümüzde dokunmuştuk birbirimize.

Bunun için sessiz bir minnettarlık hissediyordum. Bir Gümüş, bir kraliçe ve ülkelerimiz arasında bir köprü olarak görevimi biliyordum. Bu, onun da göreviydi; ikimizin de taşıması gereken bir yüktü. Ama onun tahtın vârisi konusunu üstelememesi halinde, bunu ben de kesinlikle yapmayacaktım. Bir kere, daha on dokuz yaşındaydım. Reşittim ama daha çok zamanım vardı. Ayrıca Maven başarısız olduğu ve ağabeyi tahtı geri kazandığı takdirde, kalmak için nedenim olmayacaktı. Çocuğum olmadığı için, eve geri dönmekte serbest kalırdım. İhtiyaç duymadığım sürece, beni Poyraz'a bağlayacak bir neden istemiyordum.

Elbiselerimiz suyun kenarındaki geniş yolda arkamızda ıslak çizgiler bırakıyordu. Güneş ışığı beyaz taşlara çarpıp yansıyordu. Bakışlarım oradan oraya kaydı ve eski başkentimde yaşanan yaz günü manzarasını doyasıya inceledim. Keşke eskisi gibi orada durabilseydim, diye düşündüm. Yolu körfezden ayıran alçak duvara oturabilseydim. Becerilerimi rahat rahat uygulayabilseydim. Hatta keşke Tiora'yı ufak dostane bir rekabete girmek için kışkırtabilseydim. Ama bunlar için ne zaman vardı ne de fırsat. Ne kadar kalacağımızı ya da ailemle ne kadar vakit geçirebileceğimi bile bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey, anları uzatmaya çalışmaktı. Ezberlemekti. Bunları, sırtıma işlenmiş helezonlu dalga dövmeleri gibi zihnime kazımaktı.

"Bir yüzyıldır, buraya adım atmış ilk Poyraz kralı benim."

Maven'ın sesi alçak, soğuk ve ilkbaharda aniden kış gelecekmiş gibi tehditkârdı. Sarayında onca hafta geçirdikten sonra, onun ruh hallerini öğrenmeye başlamıştım ve ülkesi gibi onu da inceliyordum.

CamScanner ile tarandı

Poyraz kralı iyi yürekli bir yaratık değildi; anlaşılan müttefikliğimiz için hayatta kalmam gerekliydi ama rahat olmasam da olurdu. Onun huyuna gitmeye çalışıyordum ve o ana dek bu pek zor gelmemişti. Bana kötü davranmamıştı. Hatta herhangi bir davranışta bulunuyor bile denemezdi. Beyazateş Sarayı'nda ayağının altında dolaşmamak çok zahmetli bir iş değildi.

"Yanılmıyorsam, bir yüzyılı aşkın bir süreden beri," dedim, benimle konuştuğu için şaşkınlığımı gizleyerek, "İkinci Tiberias bir devlet ziyareti yapmış son Calore kralıydı. Sizin ve benim atalarımız savaşmaya başlamadan önceydi."

Bu ismi uyunca hırladı. *Tiberias*. Kardeşler arası çatışmalar bana yabancı değildi. Tiora'nın gıpta ettiğim birçok yanı vardı. Ama asla Maven'ın sürgündeki ağabeyine karşı hissettiği türden, tüm benliğimi ele geçirecek kadar derin bir kıskançlık hissetmemiştim. Bu kıskançlık onun içine işlemişti. Ondan ne zaman söz edilse, hatta resmi bir şekilde söz edilse bile, bir bıçakla dürtülmüş gibi irkiliyordu. Sanırım, atalarına ait bu isim göz diktiği bir başka şeydi. Asla olamayacağı gerçek bir kralın bir başka işaretiydi.

Belki de bu yüzden o kadar büyük bir kararlılıkla Mare Barrow'un peşindeydi. Anlatılanlar doğru gibiydi. Kanıtını ben de görmüştüm. Barrow sadece güçlü ve bizimkine benzer tuhaf Kızıl becerileri olan bir Yenikan değil, aynı zamanda sürgündeki prensin sevdiği birisiydi. Bir Kızıl kızdı. Onunla tanıştığım için, nedenini neredeyse anlayabiliyordum. Tutsak edildiği halde direnmişti. Karşı çıkmıştı. Parçalarını birleştirmek isteyeceğim bir yapboz gibiydi. Dahası, Calore kardeşlerin uğruna didiştiği bir ödüldü. Hiçbir şey taçla kıyaslanamazdı ama yine de kıskanç iki çocuğun bir kemiği çekiştiren iki köpek gibi didişmesine değer bir konuydu.

"Majesteleri dilerse, başkentte sizi tura çıkarabilirim," dedim. Maven'la gereğinden fazla vakit geçirmek pek ideal bir durum olmasa da şehirde daha fazla vakit geçirebilirdim. "Tapınaklar krallığın

CamScanner ile tarandı

dört bir yanında muhteşemlikleriyle bilinirler. Hiç şüphesiz, sizin varlığınız da tanrıları şereflendirecektir."

Egosunu pohpohlamak, diğer soylularda ve saray erkânında olduğu gibi işe yaramadı. Dudakları kıvrıldı. "Gerçekten var olan şeylere odaklanmaya çalışırım ben, Iris. Her iki tarafın da kazanmaya çalıştığı savaş gibi."

Sen bilirsin. Hiç oralı olmayarak yanıt vermedim. İnançsızlar benim sorunum değildi. Onların gözlerini ben açamazdım ve bunu yapmak görevim değildi. Tanrılarla ölümde karşılaşmasına ve kendi yarattığı cehenneme girmeden önce ne kadar yanıldığını görmesine izin vermeliydim. Onu sonsuza dek boğacaklardı. Sonraki hayatta, yakıcılara verilen ceza buydu. Tıpkı alevlerin benim lanetim olacağı gibi.

"Elbette." Başımı eğdim ve kaşlarımın üstündeki o değerli ve soğuk taşları hissettim. "Ordu buraya vardığında, bir iyileşme sürecinden geçmek ve yeniden silahlanmak için Göller Hisarı'na gidecek. Onları karşılamak için orada olmalıyız."

Evet anlamında başını salladı. "Evet, olmalıyız."

"Düşünmemiz gereken Yüksektepe de var," dedim. Prens Bracken'e sadık lordlar Maven'dan yardım istediklerinde ben Poyraz'da değildim. Ülkelerimiz o zaman hâlâ savaş halindeydi. Ama istihbarat raporları gayet açıktı.

Maven'ın yanağındaki bir kas seğirir gibi oldu. "Prens Bracken, o hergeleler çocuklarını rehin tutarken Yüksektepe'ye karşı savaşmaz." Kıt akıllının tekiymişim gibi konuşuyordu.

Sinirlenmemeye çalışarak başımı eğdim. "Tabii," dedim. "Ama ya gizlice bir müttefiklik kurulabilirse? Yüksektepe güneydeki karargâhını ve Bracken'in terk edip onlara bıraktığı tüm kaynakları kaybeder. Dolayısıyla güçlü bir düşman edinir. Savaşacakları bir Gümüş krallığı daha olur."

Adımlarının çıkardığı yüksek ve eşit aralıklı sesler yürüyüş yolunda yankılanıyordu. Nefes aldığını ve ben bir yanıt beklerken hafif,

CamScanner ile tarandı

mırıldanır gibi bir sesle dışarı verdiğini duyabiliyordum. Neredeyse aynı boyda ve onunla aynı kiloda –belki de daha ağır– olduğum halde, Maven'ın yanında kendimi ufak hissediyordum. Küçük ve savunmasızdım. Bir kediyle müttefiklik kuran bir kuş gibiydim. Bu his hiç hoşuma gitmemişti.

"Bracken'in çocuklarını kurtarmak boşa kürek çekmek olur. Nerede olduklarını veya ne kadar iyi korunuyor olabileceklerini bilmiyoruz. Kıtanın diğer ucunda bile olabilirler. Hatta ölmüş bile olabilirler," diye homurdandı Maven. "Odak noktamız ağabeyim olmalı. O gidince, arkasında duracakları kimse olmayacak."

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım ama omuzlarımın yine de sarktığını hissettim. Yamaç'a ihtiyacımız vardı. Bunu biliyordum. Orayı Yüksektepe'ye bırakmak, ölümümüze ve yıkımımıza neden olacak bir hataydı. O yüzden, tekrar denedim.

"Prens Bracken'in eli kolu bağlı. Çocuklarının nerede olduğunu bilseydi bile, onları kurtarmaya kalkışmazdı," diye mırıldandım alçak sesle. "Başarısızlık riski çok yüksek. Ama bunu onun için bir başka kişi yapamaz mı?"

"Gönüllü mü oluyorsun, Iris?" dedi burnunun ucundan bana bakarak.

Bu kadar aptalca bir fikir karşısında gerildim. "Ben bir kraliçe ve bir prensesim, yakalamaca oynayan bir köpek değil."

"Tabii ki değilsin canım," dedi Maven, adımlarını hiç yavaşlatmadan. "Köpekler itaat eder."

Geri çekilmek yerine, bu bariz hakareti iç çekerek geçiştirdim. "Sanırım haklısınız kralım." Son kozum çok iyiydi. "Ne de olsa, rehineler konusunda deneyimlisiniz."

Birden ısındığını hissettim; bana o kadar yakın duruyordu ki her yanım ter içinde kaldı. Maven'a Mare'yi ve onu nasıl kaybettiğini hatırlatmak, öfkesini tetiklemenin kolay bir yoluydu.

"Çocuklar bulunursa, bir şeyler ayarlanabilir," dedi kükrer gibi.

CamScanner ile tarandı

Calore kralından alabildiğim tek söz buydu. Bunu başarılı bir konuşma olarak değerlendirdim.

Duvarlar parlak yaldızlardan ve turkuvaz boyadan, ışıl ışıl mermerlere dönüşerek, soylu bölgesinin sona erdiğini ve kraliyet sarayı bölgesinin başladığını işaret etti. Yolda hâlâ yer yer kemerler vardı ama bunlar kapılı ve nöbetçiliydi; her birinde heykel gibi duran mavi üniformalı bir Gölbölge muhafızı vardı. Duvar boyunca birkaç kişi daha geçti ve durup kraliçelerine baktılar. Annem biraz hızlandı. İçeri girmek ve meraklı gözlerden uzak olmak için can atıyordu. *Bizimle yalnız kalabilmek için.* Tiora onun hemen arkasından gidiyordu; ona yakın olmak için değil, Maven'dan uzak durabilmek için. Maven çoğu kişi gibi onu da huzursuz ediyordu. Bunun nedeni elektrikli bakışlarının yoğunluğuydu. Bu tür bir özelliğin o kadar genç birisinde olması yanlıştı. Hatta yapaydı. İçine yerleştirilmiş bir şey gibiydi.

Onunki gibi bir anneyle, öyle olması şaşırtıcı değildi.

Annesi hayatta olsaydı kraliyet ailesinin yakınlarında olması bir kenara, Detraon'a girmesine bile izin verilmezdi. Gölbölge'de onun gibi Gümüşlere, zihin kontrol eden fısıltılara güvenilmezdi. Zaten artık yoklardı. Servon Soyu uzun süre önce ve iyi bir nedenden dolayı tükenmişti. Poyraz'a gelince, Merandus Hanesi'nin de yakında aynı sonla karşılaşabileceğini düşünüyordum. Beyazateş'e vardığımdan ve Maven'ın kuzeni nikâh törenimizde öldüğünden beri bir fısıltıyla konuşmamıştım. Sanırım Maven, annesinin tarafından hayatta olanları herkesten uzak tutuyordu.

Royelle isimli sarayımız, bulunduğu bölgenin engin topraklarında döne döne göğe yükseliyordu. Kendisine ait kanalları ve suyolları vardı; suları çeşmelerden ve şelalelerden akıyordu. Yürüdüğümüz yoldaki bazı kemerler körfeze kadar devam ediyordu, yolun altından da sular akıyordu. Birçoğu kışın donar, hiçbir insan elinin yaratamayacağı buzdan heykellerle yolu süslerdi. Tapınaklardaki rahipler ziyafet ve tatil günlerinde tanrıların isteklerini insanlara iletmek için buzlardan geleceği okurdu. Genellikle bilmece gibi konuşur-

CamScanner ile tarandı

lar, sözcükleri sadece kutsanmışların görebileceği ve çok az kişinin anlayabileceği şekilde toprağa ve göllere yazarlardı.

Kısa bir süre öncesine kadar düşman bir ülkenin yakıcı kral-larından birinin Gölbölge'nin korunaklı topraklarına girmesi cesaret isterdi ama Maven bunu gözünü dahi kırpmadan yapmıştı. Bir başkası olsa, onun korkma kapasitesi bulunmadığını düşünebilirdi. Annesinin korku gibi zayıf bir şeyi ondan aldığını. Ama bu doğru değildi. Ben onun yaptığı her şeyde korku görüyordum. En çok da ağabeyinden korkuyordu. Korkuyordu çünkü Barrow denen kız gitmişti; onu elinden kaçırmıştı. Maven dünyadaki herkes gibi, gücünü kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Bu yüzden buradaydı. Bu yüzden benimle evlenmişti. Tacını korumak için her şeyi yapabilirdi.

Böylesine adanmış biriydi. Bu, onun hem en güçlü hem de en zayıf yanıydı. İki yanı muhafızlarla ve şelalelerle çevrili körfeze açılan büyük kapılara yaklaştık. Annem geçerken, adamlar eğilip selam veriler; su bile onun muazzam yeteneğinden etkilenerek hafifçe dalgalandı. Körfez kapılarını geçince, en sevdiğim saray bahçesine girdik; geniş ve her türlü mavi çiçekle kaplı bakımlı bir bahçeydi. Güller, zambaklar, ortancalar, laleler, amberçiçekleri... çiçeklerin rengi menekşeden koyu çivit rengine kadar değişiyordu. Hiç değilse mavi olmaları gerekirdi... Ama bayraklar gibi, ailem gibi, onlar da yas tutuyordu.

Yaprakları bile siyaha bürünmüştü.

"Majesteleri, kızımın tapınağımıza girebilmesini rica edebilir miyim? Geleneklerimizin gerektirdiği gibi?"

O sabah, annemin konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Maven onun ricasını yanlış anlamasın diye hem sarayda kullandığı ses tonunu hem de Poyraz dilini kullanmıştı. Aksanı benimkinden iyiydi, hatta fark edilmiyordu bile. Cenra Cygnet yabancı dillere yatkın, diplomasiden anlayan zeki bir kadındı.

Durup Maven'a baktı ve görgü kurallarına uygun bir biçimde ona döndü. Bir kraldan bir şey isterken, sırtının ona dönük olmaması

CamScanner ile tarandı

gerekirdi. *Ricası benim için, yani kızı ve kendi özgür iradesi olan canlı biri için olduğu halde*, diye düşündüm ağzımda ekşi bir tat hissederek. *Ama öyle sayılmaz. Maven senden kıdemli. Artık annene değil, ona bağlısın. O ne isterse, onu yapacaksın.*

En azından, dışarıdan bakıldığında öyle görünecek.

Tasmalı bir kraliçe olmaya hiç niyetim yoktu.

Neyse ki Maven annemin karşısında din konusunda daha gevşek davranıyordu. Gergin bir ifadeyle gülümsedi ve hafifçe eğildi. Grileşmiş saçları ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklarıyla, annemin yanında genç görünüyordu. Yeni. Deneyimsiz. Ama kesinlikle deneyimsiz değildi. "Geleneklere saygı göstermemiz gerek," dedi. "Böylesine karmaşık dönemlerde bile. Poyraz da Gölbölge de kim olduklarını unutamaz. Sonuçta bizi belki de kurtaracak olan budur, *Majesteleri.*"

Güzel konuşuyor, ağzından adeta bal damlıyordu.

Annem dişlerini gösterecek kadar büyük bir gülümsemeyle yanıt verdi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Haklısınız. Gel, Iris," deyip onunla gitmemi işaret etti.

Beni tutan herhangi bir şey olmasaydı, annemin elini tuttuğum gibi kaçardım. Ama sabit bir hızda yürüyordum. Annemle ablamın peşinden siyah çiçeklerin, mavi desenli koridorların arasından geçip kraliçenin Royelle'deki özel tapınağına varana kadar neredeyse fazla yavaş gidiyordum.

Hükümdarın kraliyet odalarını birleştiren bu ücra tapınak sadeydi ve salonlar ile yatak odalarının arasında kalmış bir yerdi. Gelenekler her zamanki süslemelerin arasında kendini belli ediyordu. Küçük odanın ortasında belimin hizasında fokur fokur akan ve baloncuklar oluşturan bir çeşme vardı. Tavandan ve duvarlardan hem garip hem de tanıdık olan, uysal ifadeli yüzler bakıyordu. Tanrılarımızın isimleri ya da hiyerarşileri yoktu. Gelişigüzel lütufta bulunurlardı, az konuşurlardı ve o yüzden cezalarının ne olacağını bilmek mümkün değildi. Ama her şeyde varlardı. Her daim hissedilirlerdi. Boş ifadeli, gri gözlü ve belli belirsiz kadınsı olan en sevdiğim tanrıyı aradım;

CamScanner ile tarandı

belki taştaki bir hatadan kaynaklanan dudaklarındaki kıvrım onu diğerlerinden farklı kılıyordu. Bilge bir ifadeyle gülümsüyor gibiydi. O sırada, babamın cenazesinin kasvetli havasında bile beni rahatlatıyordu. *Her şey yoluna girecek*, dediğini düşündüm.

Bu oda soylular için kullandığımız saraydaki diğer tapınak kadar büyük ya da Detraon'un ortasındaki devasa tapınaklar kadar gösterişli değildi. İçinde, altından sunaklar ya da ilahi kanunların yazılı olduğu değerli taşlarla süslü kitaplar yoktu. Tanrılarımızın, varlıklarını belli etmek için inancımızdan fazlasına ihtiyaçları yoktu.

Elimi tanıdık bir pencereye dayayıp bekledim. Yükselen güneşin ışınları, panelleri helezonik dalgalar biçiminde tasarlanmış kalın elmascamdan içeri silik bir şekilde sızdı. Sadece tapınağın kapısı arkamızdan kapandığında ve tanrılarla baş başa kalınca derin bir oh çekebildim. Gözlerim loş ışığa alışamadan, annem sıcacık elleriyle yüzümü kavradı ve elimde olmadan irkildim.

"Geri dönmek zorunda değilsin," diye fısıldadı.

Yalvardığını hiç duymamıştım. Sesi kulağıma yabancı geldi.

Sesim zor çıktı. "Ne?"

"Lütfen, canım benim." Annem birden anadilimiz olan Gölbölge diline geçti. Bakışları keskinleşti ve dar odanın gölgelerinde gözleri daha da koyu renkli gözüktü. İçinden asla çıkamayacağım derin kuyuları andırıyorlardı. "İttifak sen onu bir arada tutmadan da ayakta kalabilir."

Yüzümü bırakmadı ve başparmaklarıyla elmacıkkemiklerimi okşadı. Uzunca bir süre, öylece durdum. Gözlerinde bir umut yeşerdiğini fark ettim ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Ellerimi yavaşça ellerine koyup ittim.

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedim, kendimi yeniden onun yüzüne bakmaya zorlayarak.

Çenesini sıkıp sert bir ifadeye büründü. Bir kraliçe asla reddedilmeye alışık değildir. "Bana neyi bilip bilmediğimi söyleme."

Ama ben de bir kraliçeydim.

CamScanner ile tarandı

"Tanrılar sana başka bir şey mi söylediler?" diye sordum. "Onlar adına mı konuşuyorsun?" Bu, dine küfür sayılırdı. Tanrıları yüreğinizde duyabilirdiniz ama sadece rahipler onların söylediklerini aktarabilirdi.

Gölbölge kraliçesi bile bu kısıtlamalara uymak zorundaydı. Utanıp bakışlarını çevirdi ve sonra Tiora'ya baktı. Ablam bir şey demedi ama her zamankinden ciddi görünüyordu. Bu büyük bir başarıydı doğrusu.

"Taht adına mı konuşuyorsun?" dedim ısrarla, biraz geri çekilerek. *Annemin anlaması gerek.* "Gitmememin ülkemize faydası olacak mı?"

Yine sessizlik oldu. Yanıt vermeyecekti. Yanıt vermek yerine kendisini toparladı ve gözlerimin önünde soylu kişiliğine büründü. İfadesi sertleşti ve adeta boyu uzadı. Neredeyse taşa dönüşmesini bekledim. *Sana yalan söylemeyecektir.*

"Yoksa kendi adına mı konuşuyorsun, anne? Yas tutan bir kadın olarak mı? Babamı daha yeni kaybettin ve beni de..."

"Burada kalmanı istediğimi inkâr edemem," dedi sert bir ses tonuyla; bir hükümdar gibi konuşmuştu. Bu tonu sarayla ilgili işlerde kullanırdı. "Güvende olmanı isterim. *Onun* gibi canavarlardan korunmanı isterim."

"Maven'la başa çıkabilirim. Aylardır bunu yapıyorum. Biliyorsun." Onun gibi ben de destek almak için Tiora'ya baktım ama yüz ifadesi hiç değişmedi, nötr kaldı. Tıpkı kraliçe olmayı bekleyen birisi gibi gözlemci, sessiz ve ihtiyatlıydı.

"Ah, evet, mektuplarını okudum." Annem konuyu geçiştirir gibi elini salladı. Parmakları her zaman o kadar ince, kırışık ve *yaşlı* mıydı? Bu manzara beni şaşırttı. Annem odada dolanırken, *Saçları ne kadar grileşmiş*, diye düşündüm. Saçları loş ışıkta parıldıyordu. *Hatırladığımdan daha gri.*

"Hem resmi yazışmalarını hem de yolladığın gizli raporları aldım, Iris," dedi annem. "İkisi de bana güven vermedi. Bir de onu burada görünce..." Düşünceli bir ifadeyle içine titrek bir nefes çekti.

CamScanner ile tarandı

Kraliçe karşı pencereye gidip parmaklarını elmascamın helezonlarında gezdirdi. "O çocuk sadece keskin kenarlardan ve bir boşluktan ibaret. Ruhu yok. Kendi babasını öldürdü; aynı şeyi sürgündeki ağabeyi için de yapmayı deneyecek. İblis annesi her ne yaptıysa, Poyraz kralı işkencelerle dolu bir hayat yaşamakla lanetlenmiş. Ben sana aynı şeyi yapamam. Hayatını onunla heba etmene izin veremem. Onun sarayını, sarayının da onu mahvetmesi an meselesi."

Bu korkuyu onunla paylaşıyordum ama yapılmış seçimlere üzülmenin anlamı yoktu. Kapılar çoktan açılmıştı. Yollar izlenmeye başlamıştı "Keşke bunu daha önce söyleseydin," diye ofladım. "Kızıllar nikâh törenimize saldırdıklarında, onun ölmesine izin verebilirdim. Babam o zaman hâlâ hayatta olurdu."

"Evet," diye mırıldandı. Kızlarına bakmamak için, pencereye hoş bir tabloymuş gibi dikkatle bakıyordu.

"O ölseydi..." Sesimi alçalttım ve onun gibi güçlü bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. Annem gibi, Tiora gibi. O doğuştan kraliçeydi. Yavaşça annemin yanına gidip ellerimi dar omuzlarına koydum. Her zaman benden ince olmuştu. "...Biz iki cephede savaşacaktık. Poyraz'ın yeni kralına ve tüm dünyayı etkisi altına almış gibi görünen Kızıl isyanına karşı." *Kendi ülkemde*, dedim içimden küfrederek. Kızıl isyanı *bizim* sınırlarımızın içinde, *burnumuzun* dibinde başlamıştı. Kokuşmuşluklarını yaymalarına göz yummuştuk.

Annem esmer yanaklarının üstünde simsiyah görünen kirpiklerini kırpıştırdı. Elimi elinin içine aldı. "Ama ikiniz de yanımda olurdunuz. Hâlâ birlikte olurduk."

"Ne kadar süre?" dedi ablam.

Tiora bizden uzun boyluydu. Kemerli burnunun ucundan bakarak bizi süzdü. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda, mavili siyahlı ipek elbisesi hışırdadı. Dar ve ufak tapınakta, bir heykeli andırıyor, tanrılara bile tepeden bakıyordu. "O yolun daha fazla ölümle sonuçlanmayacağını kim bilebilir?" dedi. "Hepimizin cesedinin körfezin dibini boylamayacağını nereden bilebiliriz? Krallığımızı ele

CamScanner ile tarandı

geçirirlerse, Kırmızı Muhafızlar'ın bizi hayatta bırakacaklarını mı düşünüyorsunuz? Hiç sanmıyorum."

"Ben de," diye mırıldanıp alnımı annemin omzuna dayadım. "Anne?"

Dokunuşumu hissedince gerildi ve kasları birden kasıldı. "Başarılabilir," dedi monoton bir sesle. "Bu düğüm çözülebilir. Yine de bizimle kalabilirsin. Ama bu senin seçimin olmalı, *monamora*."

Aşkım.

Annemden tek bir şey isteyebilseydim, bu benim için seçim yapması olurdu. Benim için o güne dek binlerce kere yaptığı gibi. *Bunu giy, şunu ye, sana dediklerimi söyle.* O zamanlar bilge halini sevmez, onun ya da babamın sorumluluğu elimden almalarına kızardım. Ama şimdi bunları göz ardı edebilirdim. Kaderimi güvendiğim kişilerin ellerine teslim edebilirdim. Keşke hâlâ çocuk olsaydım ve tüm bunlar kötü bir rüya olsaydı, diye düşündüm.

Ablama bakmak için arkama döndüm. O ise kaşlarını çattı, acıklı bir ifadeyle bana baktı ama bir kaçış yolu sunmadı.

"Keşke kalabilseydim." Bir kraliçe gibi konuşmaya çalışıyordum ama sesimin titremesini engelleyemedim. "Bunu biliyorsun. Benden istediğin şeyin aslında imkânsız olduğunu yüreğinin derinliklerinde biliyorsun. Bu, tacına ihanet etmek olur. Sen bize hep ne derdin?"

Annem suratını ekşitirken, Tiora yanıt verdi. "Önce görev gelir. Ama şeref her zaman vardır."

Bu anı içimi ısıttı. Beni bekleyen şeyler kolay değildi ama yapmam gereken şey buydu. En azından, bir amacım vardı.

"Görevim sizin gibi Gölbölge'yi korumak," dedim onlara. "Maven'la evlenmem savaşı kazanmamızı sağlamayabilir ama bize bir fırsat sunuyor. Bizimle kapımıza dayanan kurtlar arasına bir duvar örüyor. Şerefime gelince... Babamın intikamı alınana dek, buna sahip olduğumu söylemeyeceğim."

"Anlaştık," dedi Tiora hırlar gibi.

"Anlaştık," diye fısıldadı annem, cılız bir sesle.

CamScanner ile tarandı

Omzunun arkasındaki o gülümseyen tanrının yüzüne baktım. Tanrının alaycı gülümsemesinden, özgüveninden güç aldım. Bana güven telkin ediyordu. "Maven ve krallığı bir kalkan ama aynı zamanda bir kılıç. Hepimiz için bir tehlike olduğu halde, onu kullanmamız gerek."

Annem bıkkınlıkla iç çekti. "Özellikle de sen."

"Evet, özellikle de ben."

"Buna asla razı olmamalıydım," dedi öfkeyle. "Babanın fikriydi."

"Biliyorum. İyi bir fikirdi. Onu suçlama." *Ben suçlamıyorum.*

Kaç kere tek başımayken, gözüme uyku girmediğinde kendime pişmanlık hissetmememi söylemiştim? Bir evcil hayvan veya bir parça arazi gibi satıldığım için öfkelenmem gerektiğini kaç kez düşünmüştüm? Bu, o zaman da yalandı, şimdi de öyleydi. Ama bu tür şeylere karşı öfkem babamın ölümüyle yok olup gitmişti.

"Tüm bunlar sona erdiğinde..." dedi annem.

Tiora lafını kesti. "*Kazanırsak...*"

"*Kazandığımızda...*" dedi annem hızla arkasına dönüp. Biraz ışık vurunca gözleri parıldadı. Tapınak odasının ortasındaki, kıvrımlı çeşmenin hareketleri yavaşladı ve suyun düzenli akışı değişti. "Baban katillerinin kanıyla yıkandığında, Kırmızı Muhafızlar bir sürü iri *fare* gibi yok edildiğinde..." Ateşli sözler karşısında suyun akışı bile durmuştu, "seni Poyraz'da bırakmak için pek bir neden kalmayacak. Arkeon'da dengesiz ve bu işe uygun olmayan bir kralı bırakmak için daha da az neden olacak. Özellikle de kendi halkının ve bizim halkımızın kanıyla bu şekilde oynayan bir kralı."

"Doğru," dedik ablamla bir ağızdan.

Annem düzgün bir hareketle başını donmuş çeşmeye çevirdi ve suya dilediği şekli verdi. Su havada camdan bir yapı gibi bir kavis çizdi. Işık suya vurdu ve her renkten prizmalar oluşturdu. Annem irkilmedi, ışık parlamasına karşı gözlerini bile kırpmadı. "Gölbölge o tanrısız ulusları temizleyecek. Poyraz'ı istila edecek. Uçurum bölgesini de öyle. Zaten birbirlerini yiyorlar ve halklarını

CamScanner ile tarandı

önemsiz rekabetler uğruna feda ediyorlar. Cygnet'in gazabından kaçmak mümkün olmayacak."

Annemle her zaman, küçükken bile gurur duymuştum. Harikulade bir kadındı; görev ve şerefin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Zeki ve aman vermezdi. Çocuklarına olduğu kadar, tüm krallığa da annelik ediyordu. Artık onun hakkında yeteri kadarını bilmediğimi fark ediyordum. Sakin görünüşünün altındaki en güçlü fırtınalar kadar güçlü o kararlılığı görebiliyordum. Ne müthiş bir fırtına kopacaktı...

"Sellerle boğuşsunlar," dedim eski bir cümleyi tekrarlayarak. Hainleri cezalandırmak için bir zamanlar bunu yapardık. Her türlü düşmanı cezalandırmak için.

"Ya Kızıllar? Dağlık ülkedeki, yetenekleri olan o kişiler ne olacak? Krallığımızın dört bir yanında casusları var." Tiora kaşlarını çatınca, gözlerinin ortasında derin bir çizgi belirdi. Onun her zaman hissettiği endişeleri gidermek istedim ama endişelenmekte haklıydı.

Mare Barrow gibi kişilerin dikkate alınması gerekiyordu. Onlar da bu işin bir parçasıydı. Onlara karşı da savaşıyorduk.

"Maven'ı onlara karşı kullanacağız," dedim Tiora'ya. "Yenikanları, özellikle de şimşek kızı kafasına takmış durumda. Gerekirse onları dünyanın öteki tarafına kadar izler ve bunu yaparken tüm gücünü harcar."

Annem ciddi bir ifadeyle başını sallayıp hemfikir olduğunu gösterdi. "Ya Yamaç?"

"Dediğin gibi yaptım." Kendimle gurur duyarak yavaşça omuzlarımı dikleştirdim. "O tohum ekildi. Maven'ın Bracken'e en az bizim kadar ihtiyacı var. Çocukları kurtarmaya çalışacaktır. Bracken'i kendi tarafımıza çekip kendi ordularımız yerine onunkini kullanabilirsek..."

Ablam lafımı tamamladı. "...Gölbölge'yi koruyabiliriz. Gücümüzü topladık ve bekliyoruz. Bracken'in bile Maven'a düşman olması sağlanabilir."

"Evet," dedim. "Şansımız yaver giderse, biz gerçek yüzümüzü belli etmeden, hepsi birbirini öldürür."

CamScanner ile tarandı

Tiora dilini şaklattı. "Senin hayatın tehlikedeyken, şansa pek güvenmem, *petasorre*." *Küçük kız kardeş.*

Bu sözcüğü sevgiyle söylemesine ve saygısızlık etmek gibi bir amacı olmamasına rağmen, huzursuz olduğumu hissettim. Ablam tahtın vârisi, en büyük çocuk ve hükümdar olacak kız çocuk olduğu için değil. Beni ne kadar önemsediğini ve benim için ne kadar çok şey feda edeceğini anladığım için. Bu, ondan veya annemden istediğim bir şey değildi. Ailem bana yeteri kadar şey vermişti.

"Bracken'in çocuklarını sen kurtarmalısın," dedi annem, ciddi ve soğuk bir ses tonuyla. Bakışları da sesine uyuyordu. "Cygnet kızlarından birisin. Maven Gümüşlerini yollar ama kendisi gitmez. Onun bu tür şeyleri yapacak becerisi ya da cesareti yok. Ama sen onun askerleriyle birlikte gidip, Prens Bracken'in çocuklarıyla dönersen..."

Güçlükle yutkundum. Ben yakalamaca oynayan bir köpek değildim. Bunu Maven'a daha birkaç dakika önce söylemiştim ve neredeyse aynı sözleri soylu anneme tekrarlayacaktım.

"Çok tehlikeli," dedi Tiora hemen, aramıza girmeye çalışarak.

Annem istifini bozmadı, her zamanki gibi kayıtsız göründü. "*Sen* sınırlarımızı terk edemezsin, Ti. Bracken'in yalnızca bizim tarafımızda olmasını istiyorsak, ona yardım edecek olan da biz olmalıyız. Yamaç yöntemi budur." Çenesini sıktı. "Yoksa Maven'ın bunu kendisinin yapmasını ve azılı bir müttefik kazanmasını mı istersin? O çocuk tek başına bile tehlikeli. Ona kullanacağı bir kılıç daha verme."

Bu sözler hem gururumu hem de kararlılığımı yaraladı ama mantıklı konuşuyordu. Maven çocukların kurtarılmasına liderlik eder veya bu emri verecek olursa, Bracken'in müttefikliğini kesin olarak kazanırdı. Buna izin veremezdik.

"Tabii ki vermem," dedim yavaşça. "O halde ben gitmeliyim. Bir şekilde bunu ben yapmalıyım."

Tiora da razı geldi. O anda gözüme ufalmış gibi göründü. "Diplomatlarımın temasa geçmelerini sağlarım. Mümkün olduğunca gizlilik içinde davranırlar. Başka neye ihtiyacın var?"

CamScanner ile tarandı

Başımı salladım ve parmaklarımın uyuştuğunu hissettim. *Bracken'in çocuklarını kurtarmak.* Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Saniyeler uzuyor ve göz ardı edilmeleri zorlaşıyordu.

Burada biraz daha kalırsak Poyrazlılar şüphelenecek, diye düşündüm dudağımı ısırarak. *Şu ana dek şüphelenmemişse bile özellikle Maven şüphelenmeye başlayacak.* Annemden uzaklaşırken, bacaklarım kurşun gibi ağırlaştı ve ellerim onun sıcaklığından yoksun kalınca birden buz kesti.

Çeşmenin yanından geçerken parmaklarımı kemer çizen suyun arasından geçirip parmak uçlarımı ıslattım. Suyu gözkapaklarıma doğru çektim ve kirpiklerimdeki koyu renkli makyajı dağıttım. Gözlerimden yas çiçekleri gibi kapkara, iri iri yaşlar akmaya başladı.

"Dua et, Ti," dedim ablama. "Şansa güvenmiyorsan, tanrılara güven."

"Onlara inancım sonsuzdur," dedi ablam duygusuz ve otomatik bir şekilde. "Hepimiz için dua edeceğim."

Elimi kapının süssüz koluna koyup duraksadım. "Ben de." Sonra kapıyı çekip etrafımızdaki balonu patlattım ve belki senelerce emniyette olacağımız son anları da böylece sona erdirdim. Kendi kendime, "Bu plan işe yarayacak mı?" diye fısıldadım.

Nasıl olduysa annem beni duydu. Ben giderken başını kaldırıp gözlerini bana dikti.

"Bunu ancak tanrılar bilebilir."

CamScanner ile tarandı

BEŞ

Mare

Nakliye jeti havada hantal hantal ilerliyormuş ve her zamankinden daha ağırmış gibiydi. Emniyet kemerimin ardında sallanıp dururken gözlerimi yummuştum. Hava taşıtının hareketiyle birleşen rahatlatıcı elektrik vızıltısı beni uyuklatmıştı. Motorlar fazladan yüke rağmen sakin sakin işliyordu. *Daha fazla yük*, evet. Bagaj Korviyum'da elde edilen ganimetlerle tepeleme doluydu. Cephanelikler, tabancalar, patlayıcılar ve her türlü silah. Askeri üniformalar, erzak, yakıt ve bataryalar. Çizme bağcıkları bile vardı. Yarısı o sırada Yamaç'a gidiyordu, geri kalanıysa bir başka jetle Davidson'ın dağlarına dönüyordu.

Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar hiçbir şeyi boşa harcamazlardı. Beyazateş saldırısından sonra da aynı şeyi yapmış, çok kısıtlı bir zamanda saraydan kaçırabildiklerini kaçırmışlardı. Maven'ı yakalayamayacağımız belli olunca, esas olarak Hazine'deki paralar kaçırılmıştı. Aynı şey Yamaç'ta da olmuştu. Zaten güney karargâhının barakaları ve bir zamanlar büyük savaş konseyleri için kullanılan idari binaları bomboştu. Tablolar, heykeller, kaliteli tabak çanaklar

CamScanner ile tarandı

gitmişti. Varlıklı Gümüşlerin ihtiyaç duyduğu ziynet eşyaları da öyle. Geri kalanlar sökülmüş, satılmış ve başka bir amaçla kullanılmıştı. Savaşlar ucuz değildi. Sadece faydalı olacak şeyleri elimizde tutabiliyorduk.

Korviyum'un arkamızda çökmesinin nedeni buydu. Çünkü şehir artık bize fayda sağlamıyordu.

Davidson bir garnizon askeri geride bırakmanın aptalca olduğunu, onların geride bırakılmasının savurganlık olduğunu öne sürmüştü. Kale şehir, Gölbölgelilerle savaşsınlar diye askerleri Boğaz'a sokmak için inşa edilmişti. O savaş sona erince de pek bir işlevi kalmamıştı. Korunacak bir nehri, stratejik kaynakları yoktu. Gölbölge'ye giden birçok yoldan sadece biriydi. Korviyum dikkat dağıtan bir unsura dönüşmüştü. Biz şehri korurken, orası Maven'ın bölgesinin tam ortasındaydı ve sınıra fazla yakındı. Gölbölgeliler bir anda şehre dalabilir veya Maven güçlü bir geri dönüş yapabilirdi. Yine kazanabilirdik ama daha çok insan ölürdü. Hem de sadece hiçliğin ortasındaki birkaç duvar için.

Gümüşler buna karşı çıktılar. Doğal olarak. Sanırım, kızıl kan taşıyan birisinin dediği bir şeye karşı çıkmak, onlar için şeref meselesiydi. Anabel *optikleri* öne sürdü.

"Kaç kişi öldü, bu duvarlarda o kadar kan döküldü ama şehirden vazgeçmek mi istiyorsunuz? Aptal durumuna düşeceğiz!" diye oflayıp öfkeyle konsey odasındakilere baktı. Yaşlı kadın, Davidson'a iki kafası varmış gibi bakıyordu. "Önce Cal'in zaferinin gelmesi, bayrağının dikilmesi..."

"Ben onun bayrağını hiçbir yerde görmüyorum," diye araya girdi Farley gayet keyifsiz bir sesle.

Ama Anabel onu duymazdan geldi. Masayı parmaklarının altında eritebilirmiş gibi ısrarla devam etti. Cal onun yanında sessizce oturuyor, ellerine diktiği gözleri alev alev yanıyordu. "Şehri terk etmek zayıflık gibi görünecek," dedi yaşlı kraliçe.

CamScanner ile tarandı

"Durumun nasıl göründüğüyle değil, nasıl *olduğuyla* ilgileniyorum, Majesteleri," dedi Davidson. "Kendi garnizonunuzu Korviyum'u savunması için geride bırakabilirsiniz ama Yüksektepe'nin ya da Kırmızı Muhafızlar'ın tek bir askeri bile burada kalmayacak."

Anabel'in ağzı gülümser gibi kıvrıldı ama vereceği yanıt boğazına takıldı. Ordusunu bu şekilde heba etmek gibi bir niyeti yoktu. Tekrar yerine geçti ve bakışlarını Davidson'dan Volo Samos'a çevirdi. Ama Samos da kendi askerlerini öne sürmek istemiyordu. Hiç sesini çıkarmadı.

"Şehirden ayrılırsak, burayı harabeye çevirelim." Tiberias masanın üstünde duran yumruğunu sıktı. Parmak eklemlerinin derisinin altında bembeyaz kesildiğini net bir şekilde hatırlıyordum. Tırnaklarının altında hâlâ toprak ve muhtemelen kan vardı. Yüzüne bakmamak için ellerine odaklandım. Duygularını çok belli ediyordu ve bunları bilmek istemiyordum. "Bütün ordulardan özel birlikler olacak," dedi. "Lerolan imhaları, Yenikan çekimler ve bombacılar. Yok edebilen herkes. Şehrin tüm kaynakları alınacak, küle dönüşene dek yakılacak ve geri kalanlar da dümdüz edilecek. Maven'ın ya da Gölbölge'nin kullanabileceği hiçbir şey kalmayacak."

Cal konuşurken başını kaldırıp kimsenin yüzüne bakamadı. Kendi şehirlerinden birinin yok edilmesini emretmek ona zor gelmiş olmalıydı. Orası bildiği, babasının ve daha önce de büyükbabasının koruduğu bir yerdi. Tiberias görevlerine gelenekler kadar değer veriyordu ve her iki ideal de içine işlemişti. Ama o anda ona pek acıyamamıştım. Yamaç'a giderken hiç acımadığımı hissediyordum.

Korviyum bir Kızıl mezarlığına açılan bir kapıdan başka bir şey değildi. Yok olduğuna memnundum.

Buna rağmen, mideme bir huzursuzluk çökmüştü. Korviyum gözkapaklarımın ardında yanmaya devam ediyor, duvarları çöküyor, patlamalarla yıkılıyor, binalar manipüle edilmiş yerçekimiyle parçalanıyor ve metal kapılar kıvrılıp yılan gibi düğüm düğüm oluyordu. Sokaklar duman altındaydı. Benim gibi bir elektro olan

CamScanner ile tarandı

Ella, kendi fırtınasını ana kuleyi patlatmak için kullanmış, öfkeli mavi şimşekleriyle taşları çatlatmıştı. Büyük güce sahip Yenikanlar olan Yüksektepe nymphaları yakınlardaki ırmakları ve hatta bir nehri kullanarak, molozları yakınlardaki bir göle taşımışlardı. Korviyum'un zarar görmedik hiçbir yanı kalmamıştı. Hatta bir kısmı göçmüş, şehrin altındaki tünellere çökmüştü. Geri kalanıysa, sanki birkaç saat içinde değil de, birkaç bin sene boyunca yıpranmış eski taş dikitler gibi bir uyarı olarak bırakılmıştı.

Kaç şehir daha aynı kaderi paylaşacak?

Aklıma ilk olarak Sütunkent geldi.

Büyüdüğüm yeri neredeyse bir senedir görmemiştim. İsmim Mareena olduğundan ve yanımda bir hayaletle birlikte bir kraliyet gemisinin güvertesinden Başkent Nehri'ne baktığımdan beri. Elara da kral da o zamanlar hayattaydı. Köyümün yanından geçerken, bir kırbacın ya da bir hücrenin tehdidi altında suyun kenarında toplanmış insanları izlemeye zorlamışlardı beni. Ailem de o insanların arasındaydı. Köye değil, onların yüzlerine odaklanmıştım. Sütunkent asla yuvam olmamıştı. Yuvam onlardı.

Köy yok olmuşsa, umurumda olur muydu? Kimse zarar görmemişse ama sütun evler, pazar, okul ve *arena* yok olduysa?

Bilemiyordum.

Ama orada kesinlikle harabeye dönen Korviyum'a katılması gereken yerler vardı. Yok etmek istediğim yerleri lanet okuya okuya saydım.

Gri Şehir, Mutlu Kent, Yeni Kent. Ve onlara benzer bütün diğer yerler.

Teknisyen varoşları bana Cameron'ı hatırlattı. Emniyet kemerlerine dolanmış bir halde, karşımda uyuyordu. Başı göğsüne düşmüş ve horlaması jet motorlarının sesiyle adeta birleşmişti. Yakasının altından dövmesi görünüyordu. Esmer tenin üzerine siyah mürekkep. Uzun süre önce, mesleği, daha doğrusu hapishanesi tenine işaretlenmişti. Bir teknisyen varoşunu sadece bir kere uzaktan görmüştüm ve bu anı

CamScanner ile tarandı

hâlâ öğürmeme neden oluyordu. Orada büyüdüğümü, dumanların arasında bir hayata hapsolduğumu hayal edemiyordum.

Buranın Kırmızı varoşları da yok edilmeliydi.

Duvarları da yakılmalıydı.

Akşamüzeri sağanağında, Yamaç karargâhına vardık. Pistte üç adım atıp bekleyen bir dizi araca doğru giderken sırılsıklam olmuştum. Farley beni rahatlıkla geride bıraktı; bir an önce Clara'nın yanına dönmek istiyordu. Albayın ve bizi selamlamak için ayağa kalkmış askerlerin yanından geçerken aklındaki tek şey buydu. Ona yetişmeye çalışırken, acele etmek zorunda kaldım. Diğer jete, Gümüşleri taşıyana bakmamaya çalıştım. Seslerini, üniformalarıyla asfalt alana doluştuklarını duyabiliyordum. Yağmur renklerini koyulaştırmış, bulanık bir görünüm vermişti. Lerolan turuncusu, Jacos sarısı, Calore kırmızısı ve Samos gümüşü. Evangeline akıllılık ederek zırhını takmamıştı. Metal giysiler yağmur fırtınasında güvenli olmazdı.

En azından Kral Volo ve Gümüş lordları peşimizden oraya gelmemişlerdi. Daha varmadılarsa bile, Uçurum Krallığı'na geri dönüş yolundaydılar. Sadece ertesi gün Yüksektepe'ye gidecek Gümüşler Yamaç'a gelmişlerdi. Anabel, Julian ve çeşitli muhafızların ve danışmanlarının yanı sıra, Evangeline ve tabii Tiberias.

Aracıma binip kuru koltuğa oturduğumda ona bir bakış attım ve bir fırtına bulutu gibi kasvetli olduğunu gördüm. Tiberias, Yamaç karargâhını bilen tek kişi olarak diğerlerinden ayrı duruyordu. Anabel ona bir miktar daha saray kıyafeti getirmiş olmalıydı. Uzun pelerinin, cilalı çizmelerinin ve şık giysilerinin tek açıklaması buydu. Uzaktan tacını takıp takmadığını göremiyordum. Kraliyet giysilerine rağmen, kimse onu Maven'la karıştıramazdı. Tiberias'ın renkleri onunkilerin tersiydi. Pelerini ve giysileri kan kırmızısıydı ve kenarları siyah ve kraliyet gümüşü rengiyle çevriliydi. Yağmurun altında alev gibi parıldıyordu. Kaşlarını çatmış, tepemizdeki bulutlar açılırken hiç kıpırdamadan duruyordu.

CamScanner ile tarandı

İlk şimşeği çakmadan ve göğü yarmadan önce hissettim. Jetler yere konarken, Ella şimşeği zapt etmiş olmalıydı. Şimdi ise onu serbest bırakmıştı.

Nakliye penceresinden başımı çekip cama yaslandım. Araç hareket ettiğinde, ben de bir şeyi serbest bırakmaya çalıştım.

Aileme tahsis edilmiş şehir evi, birkaç gün önce oradan ayrılığımdaki gibiydi ama yağmurdan ıslanmıştı. Yağmur pencereleri dövüyor, pervazlardaki saksılardaki çiçekleri boğuyordu. Tramy bundan hoşlanmayacaktı. O çiçeklere gözü gibi bakardı.

Yüksektepe'de dilediği kadarını yetiştirebilir. Bir bahçeyi bunlarla donatabilir ve hayatını onların tomurcuklanmalarını izleyerek geçirebilir.

Farley araç daha tam olarak durmadan indi ve çizmeleri bir su birikintisine girdi. Birçok nedenden dolayı tereddüt ettim.

Tabii ki ailemle Yüksektepe konusunu konuşmam gerekiyordu. Ben tekrar ayrıldığımda bile, orada kalmayı kabul edeceklerini umuyordum. Buna çoktan alışmış olmalıydık ama ayrılmak asla kolaylaşmıyordu. Beni engelleyemezlerdi ama ben de onları durduramazdım. Gitmek istemedikleri takdirde. Düşününce ürperdim. Onların güvende olduğunu bilmek, geriye kalan tek sığınağımdı.

Ama o kaçınılmaz tartışma, itiraf etmem gereken şeylere kıyasla bir rüyaydı.

Cal tacı seçmişti. Beni değil. Bizi değil.

Bunu söylemek, durumun gerçekliğini ortaya çıkarıyordu.

Aracın dışındaki su birikintisi düşündüğümden derindi; kısa çizmelerimin yanlarından girip bacaklarımı dondurdu. Düşüncelerimden sıyrılmak hoşuma gitmişti ve basamaklardan çıkıp kapıyı açmak üzere olan Farley'nin peşinden gittim.

Bir Barrow karmaşası beni içeri çekti. Annem, Gisa, Tramy ve Bree dört bir yanımı sardılar. Eski dostum Kilorn da aramıza katıldı ve yaklaşarak bana kısaca ama sımsıkı sarıldı. Onu görünce derin bir

CamScanner ile tarandı

oh çektim. Korviyum'da savaşmaya hazır değildi ve geride kalmayı kabul ettiğine memnundum.

Babam yine geride duruyor, aramıza başkaları girmeden bana doğru dürüst sarılabilmek için bekliyordu. Uzun süre bekleyebilirdi çünkü annemin beni bırakmaya hiç niyeti yoktu. Nihayet kolunu omuzlarıma atıp beni kendisine çekti. Giysileri çiyli bir sabah ve sabun gibi taze ve tertemiz kokuyordu. Evdeki hiçbir şey Sütunkent gibi kokmuyordu. Ordudaki statüm her neyse, aileme daha önceden hiç bilmediğimiz bir lüks seviyesi vermişti. Eski bir ordu görevlisinin evi olan şehir evi bile eski sütun evimize kıyasla zengindi. Evde az mobilya olduğu halde, en elzem şeylerin hepsi kaliteliydi ve bakımlıydı.

Farley'nin gözleri Clara'dan başka şey görmüyordu. Ben daha ön kapıdan yeni içeri adım atmıştım ki Farley çoktan Clara'yı göğsüne yatırmış, minik kızının başını omzuna yaslamıştı. Clara esneyerek burnunu annesine sürttü ve bölünen uykusuna geri dönmeye çalıştı. Farley kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda başını eğip burnunu Clara'nın kahverengi saçlarla kaplı minik başına sürttü. Gözlerini yumup bebeğin kokusunu içine çekti. Bu arada, annem şakağıma birkaç düzine öpücük kondurup sırıttı. "Yine evindesin," diye mırıldandı.

"Demek gerçekten de yaptılar," dedi babam. "Korviyum yok oldu." Babama sıkıca sarılabilecek kadar annemin kollarından sıyrılmayı başardım. Tekerlekli sandalyesi olmadan birbirimize sarılmaya hâlâ alışamamıştık. Sara Skonos'un yardımıyla geçirdiği uzun nekahet aylarına ve Yüksektepe ordusunun şifacılarına ve hemşirelerine rağmen hiçbir şey hepimizin hatırladığı o seneleri silemezdi. Acı hâlâ orada, beyninde duruyordu. Sanırım öyle de olması gerekiyordu. Unutmak doğru değil gibi geliyordu bana da.

Babam eskisi kadar eğilemeden hafifçe bana yaslandı. Onu oturma odasına götürdüm. Acı bir gülümsemeyi paylaştık. Babam da bir zamanlar askerdi ve bu işi hepimizden uzun süre yapmıştı. Ölümü

CamScanner ile tarandı

görmenin ve ondan geri gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kırışıklıklarının ve grileşmeye başlamış dağınık bıyıklarının, gözlerinin arkasındaki adamın kim olduğunu hayal etmeye çalıştım. Evde birkaç fotoğraf vardı. Kaç tanesinin Gizada'daki sığınağa, sonra Gölbölge'deki diğer karargâha ve son olarak da buraya kadar geldiğini bilmiyordum. Biri aklımda kalmıştı. Kenarları yırtılmış, bulanık ve silik, eski bir fotoğraftı. Annemle babam çok uzun süre önce, hatta Bree dünyaya gelmeden önce o fotoğraf için poz vermişlerdi. Ergenlik dönemindeydiler, benim gibi Sütunkent'in çocuklarıydılar. Babam belki on sekizinde bile değildi. Henüz askere alınmamıştı ve annem çıraktı. Babam en büyük ağabeyim Bree'ye çok benziyordu. Aynı sırıtış, neredeyse fazla geniş bir ağız ve gamzeler. Yüksek bir alındaki kalın ve düz kaşlar. Biraz iri kulaklar. Ağabeylerimin babam gibi yaşlanacaklarını, aynı acılara ve endişelere maruz kalacaklarını düşünmemeye çalıştım. Babamla... ya da Shade'le aynı kaderi paylaşmamalarını sağlayabilirdim.

Bree yanımızdaki bir koltuğa çöktü ve çıplak ayaklarını gösterişsiz kilimin üstünde çaprazlamasına birbirinin üstüne koydu. Burnumu kırıştırdım. Erkeklerin ayakları çirkin oluyordu.

"O yıkıntı iyi ki yok oldu," dedi Bree, Korviyum'u lanetleyerek.

Tramy hemfikir olduğunu göstermek için başını salladı. Koyu kahverengi sakalını uzatmayı sürdürüyordu. "Orayı özlemeyeceğim." İkisi de babam gibi askere alınmıştı. İkisi de o kaleyi, anısından nefret edecek kadar iyi tanıyordu. Sanki bir oyun kazanmış gibi birbirlerine gülümsediler.

Babam o kadar kutlama havasında değildi. Bir başka sandalyeye oturdu ve yeniden büyüyen bacağını öne uzattı. "Gümüşler bir başka şehir inşa ederler. Onlar böyledir. Değişmezler." Gözleri parıldadı ve gözlerime baktı. Onun ne demek istediğini anlayınca, içimi kötü bir his kapladı. Bunun yarattığı ima, yanaklarımın alev alev yanmasına neden oldu. "Değil mi?"

CamScanner ile tarandı

Utanıp Gisa'ya baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Omuzlarını sarkıtıp içini çekti ve hafifçe başını salladı. Gözlerime bakmaktan kaçınarak gömleğinin yakasını çekiştirdi.

"Demek duydun," dedim, boş ve monoton bir sesle.

"Her şeyi duymadım," dedi. Hemen Kilorn'a baktı. O anda herkese neler olduğunu söylediğini ve önceki geceki mesajımın o kadar acı olmayan kısımlarını onlara anlattığını anladım. Gisa gergin bir şekilde bir tutam saçını parmağına doladı. Koyu kızıl saçları parıldadı. "Ama neler olduğunu anlayacak kadarını duydum. Bir başka kraliçe, yeni bir kral ve tabii ki Yüksektepe. Her zaman Yüksektepe'yle ilgili bir haber vardır."

Kilorn'un dudakları kıvrılıp büzüldü. Ellerinden birini kısacık sarı saçlarının arasına atıp Gisa'nın huzursuzluğunu o da yansıttı. Aynı zamanda öfkeliydi. İçi öfkeden kaynıyor, yeşil gözlerinin parlamasına neden oluyordu. "Onun evet dediğine inanamıyorum."

Buna sadece başımı evet anlamında sallayarak yanıt verebildim.

"Ödlek," dedi öfkeyle. Yumruklarından birini sıktı. "Aptal ödlek. Beş para etmez, şımarık hergele. Gidip çenesini kırmalıyım."

"Ben de yardım ederim," dedi Gisa.

Onları kimse azarlamadı. Ben bile bir şey demedim ama Kilorn bunu yapmamı kesinlikle bekliyordu. Sessiz kalmama şaşırıp bana baktı. Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan, onun ismini söylemeden konuşmaya çalıştım. *Shade hayatını amacımız için feda etti ama Tiberias tacından bile vazgeçemiyor.*

Acaba Kilorn kalbimin ikiye bölündüğünü biliyor mudur diye düşündüm. Biliyor olmalıydı. *Kilorn'u reddettiğimde böyle mi hissetmişti? Ona aynı hisleri paylaşmadığımı söylediğimde. İstediğini veremeyeceğimi söylediğimde.*

Bakışları bir acıma ifadesiyle yumuşadı. Nasıl bir his olduğunu bilmediğini umdum. Bu kadar büyük bir acı yaşatmadığımı umdum. *Senin içinden beni sevmek gelmiyor, bu kadar basit*, demişti bir keresinde.

CamScanner ile tarandı

Şimdi keşke öyle olmasaydı diye düşünüyordum. Keşke ikimizi de bu acıdan kurtarabilseydim.

Neyse ki annem elini koluma koydu. Hafifçe tuttu ama beni kanepeye yönlendirecek kadar çekti. Calore prensi hakkında hiçbir şey demedi ve etrafa dik dik bakınca, herkese konuyu kapamaları gerektiğini anlatmış oldu. *Yeter.*

"Mesajını aldık," dedi. Konuyu değiştirmeye çalışırken sesi fazla yüksek ve neşeliydi. "Şu sakallı olan diğer Yenikandan..."

"Tahir," dedi Gisa yanıma otururken. Kilorn ikimizin arkasına geçti. "Bizim yeniden yerleşmemize karar vermişsin." Gisa'nın bunu istediğini biliyordum ama sesi biraz asabiydi. Kız kardeşim gözlerini kırpıştırıp tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Sesli bir şekilde iç çektim. "Sizin adınıza kararlar almıyorum. Ama gitmek istiyorsanız, hepiniz için bir yer var. Başbakan orada iyi karşılanacağınızı söyledi."

"Ya diğerleri?" dedi Tramy. Bree'nin koltuğunun kolçağına otururken gözlerini kıstı. "Buradan götürülen tek kişiler biz değiliz herhalde."

Böğrüne bir dirsek indi ve iki büklüm oldu. Bree'yse sırıtıp duruyordu. "Şu kâtip kızı mı düşünüyorsun? İsmi neydi? Hani şu kıvırcık saçlı olan?"

"Hayır," dedi Tramy homurdanarak; altın rengi çilleri sakalının arkasında alev alev yanıyordu. Bree onun kızaran suratına vurmak istedi ama Tramy elini itti. Ağabeylerim çocuk gibi davranmaya yönelik müthiş bir beceriye sahiplerdi. Bu halleri eskiden beni çok sinir etse de artık etmiyordu. Normallikleri rahatlatıyordu.

"Zaman alacak." O anda yapabileceğim tek şey omuzlarımı silkmekti. "Ama bizim için..."

Gisa yüksek sesle ofladı. Bıkkınlıkla başını geriye attı. "*Senin* için, Mare. Cumhuriyet'in liderinin *bize* bir iyilik etmek istediğini düşünecek kadar aptal değiliz. Buna karşılık olarak onun eline ne geçecek?" İnce parmaklarıyla elimi tuttu ve sıktı. "Senden ne alacak?"

CamScanner ile tarandı

"Davidson Gümüş değil," dedim. "Ne istiyorsa, vermeye razıyım."

"Bir şeyleri *vermekten* ne zaman vazgeçeceksin?" dedi Gisa ters ters. "Öldüğünde mi? Shade'le aynı kaderi paylaştığında mı?"

Bu isim odaya bir sessizlik çökmesine neden oldu. Farley başını çevirip gölgelere sığındı.

Gisa'ya uzun uzun bakıp onun o güzel yüzünü inceledim. Artık on beş yaşındaydı ve yüz hatları oturmaya başlamıştı. Eskiden yüzü daha yuvarlaktı, çilleriyse daha azdı. O zaman, bu tür endişelere sahip değildi. Sıradan endişeleri vardı. Hepimizin güvendiği küçük Gisa'ydı. Becerisiyle, yeteneğiyle. Ailemizi kurtarma becerisiyle. Ama artık öyle değildi. Bu yükü yitirdiği için rahatsız değildi ama endişeli olduğu belliydi. Bu yükün benim omuzlarımda olmasını da istemiyordu.

Ama artık çok geçti.

"Gisa," dedi annem alçak sesle, onu uyarır gibi.

Mümkün olduğunca toparlanıp elimi çektim. Omurgam taş kesilmiş gibiydi. "Daha fazla birlik istemeliyiz. Başkan Davidson'ın hükümetinin de birlikler yollanmadan önce buna onay vermesi gerek. Koalisyonumuzun temsil edilmesine yardım edeceğim, onlara kim olduğumuzu göstereceğim. Poyraz'a ve Gölbölge'ye karşı savaşa girilmemesi konusunda ikna edici bir argüman sunmam gerek."

Kız kardeşim ikna olmadı. "Tartışmalarda iyi olduğunu biliyorum ama *o kadar* da iyi değilsin."

"Evet ama bir yol ayrımındayım," dedim, konuyu biraz geçiştirerek. "Kırmızı Muhafızlar, Gümüş saray çevreleri, Yenikanlar ve Kızıllar arasında." En azından yalan söylemiyordum. "İyi bir gösteri yapabilmek için yeteri kadar deneyimim oldu."

Farley bebeğini kollarından birine yerleştirip diğer elini beline dayadı. Parmağını belindeki tabancanın kınına vurmaya başladı. "Mare, kendisinin iyi bir dikkat dağıtma unsuru olduğunu söylemeye çalışıyor. O nereye giderse, Cal onun peşinden gidiyor. Şu

CamScanner ile tarandı

anda, tahtını geri almaya çalışırken bile. O ve yeni nişanlısı bizimle birlikte Yüksektepe'ye geliyorlar."

Arkamdan Kilorn'un ani bir şekilde nefesini içine çektiğini duydum.

Gisa da en az onun kadar bu durumdan tiksiniyordu. "Bir tek *onlar* bir savaşın ortasında durup da bir evlilik ayarlaması yapabilirler zaten."

"Bir diğer müttefiklik için, değil mi?" dedi Kilorn öfkeyle. "Maven bunu çoktan yaptı. Gölbölge'yi hapsetti. Cal'in de aynı şeyi yapması gerek. Nişanlısı kim peki? Yamaç'tan bir kız mı? Burada yaptığımız işi kesin olarak sağlamlaştıracak birisi mi?"

"Kim olduğu önemli değil." O anda bu kızın Evangeline olması yüzünden *şanslı* olduğumu fark ettim ve kucağımdaki yumruğumu sıktım. Cal'le hiçbir ilişki istemeyen biriydi Evangeline. Cal'in alevli zırhındaki bir başka göçüktü.

"Buna seyirci mi kalacaksın?" Kilorn kanepenin arkasından çıktı ve uzun bacaklarıyla yürüdü. Dik dik bir bana, bir Farley'ye baktı. "Hayır, pardon, buna *yardım* mı edeceksin? Cal'in *kimsenin* sahip olmaması gereken bir tacı elde etmesine yardım mı edeceksin? Yaptığımız onca şeyden sonra?" O kadar kızmıştı ki bir an yere tüküreceğini sandım. İstifimi bozmadan, duygularımı belli etmeden öfkesini kusmasına izin verdim. Bana hiç o kadar kızdığını hatırlamıyordum. Evet, kızdığı olmuştu ama bu kadarına şahit olmamıştım. Açıklamamı beklerken, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Açıklamayı benim yerime Farley yaptı. "Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar iki savaşa birden girmeyecek," dedi sakince ve sözcükleri vurgulayarak. Bir mesaj veriyordu. "Düşmanlarımızla teker teker boy ölçüşmeliyiz. Anlıyor musunuz?"

Ailemdeki herkes gerildi ve gözlerinde karamsar bir ifade belirdi. Özellikle de babam. Düşünceli düşünceli başparmağını çenesinde gezdirirken dudaklarını sıktı. Kilorn duygularını daha fazla belli

CamScanner ile tarandı

etti. Gözlerinde yeşil alevler parıldadı. "Ha, tamam," diye mırıldandı gülümser gibi. "Şimdi, anladım."

Bree gözlerini kırpıştırdı. "Şey, ben anlamadım."

"Kimse buna şaşırmadı," diye homurdandı Tramy.

Öne eğilip durumu açıklamaya çalıştım. "Tahtı bir başka Gümüş kralına vermeyeceğiz. En azından uzun bir süre için vermeyeceğiz. Calore kardeşler birbirlerine karşı savaşıyorlar, güçlerini buna harcıyorlar. Ortalık yatıştığında..."

Babam elini dizine koydu. Parmaklarının titrediğini fark ettim. Benim parmaklarım da titriyordu. "...Galip gelen kişiyle başa çıkmak daha kolay olacak."

"Artık kral olmayacak," dedi Farley alçak sesle. "Krallık olmayacak."

Öyle bir dünyanın nasıl olabileceği hakkında fikrim yoktu. Ama Yüksektepe bana vaat edilenler gibiyse, bunu yakında öğrenebilirdim.

Keşke hâlâ vaatlere inanabilseydim, diye düşündüm.

Evden sıvışır gibi çıkmamıza gerek kalmadı. Annemle babam tren düdüğü gibi horluyorlardı ve kardeşlerim de beni durdurmamaları gerektiğini biliyorlardı. Yağmur henüz dinmemişti ama Kilorn'un da benim de umurumda değildi. Şehir evinden aşağı doğru hiç konuşmadan yürüdük; uzaklarda gök gürlerken, etraftaki tek sesi su birikintilerine giren ayaklarımız çıkarıyordu. Şimşek ve gök gürültüsü kıyıya doğru ilerlerken, fırtınayı artık neredeyse hissedemez hale gelmiştim. Hava çok soğuk değildi ve iyi aydınlatılmış karargâhtan yükselen ışıklar karanlığı dağıtıyordu. Belirli bir yere gidiyor değildik. Sadece ilerliyorduk.

"O ödleğin teki," diye mırıldandı Kilorn. Yerdeki bir çakıltaşına tekme attı. Taş sekerek öteye gitti ve ıslak sokaktaki birikintilerde hafif bir dalga oluşturdu.

"Bunu demiştin zaten," dedim. "Birkaç başka şeyin yanı sıra."

"İçtenlikle söyledim."

CamScanner ile tarandı

"Kesinlikle hak ediyor."

Sessizlik üstümüze ağır bir perde gibi çöktü. İkimiz de garip bir konudan söz ettiğimizi biliyorduk. Romantik ilişkilerim en sevdiği konu değildi; ben de en iyi arkadaşıma o ana kadar çektirdiğimden daha fazla acı çektirmek istemiyordum.

"Konuşmak zorunda deği..."

Elini koluma koyup beni susturdu. Kolumu sertçe ama dostane bir tavırla tuttu. Aramızdaki sınırlar çok belirgindi ve Kilorn bana bunları asla aşmayacak kadar çok değer veriyordu. Eskisi gibi hissetmiyor bile olabilirdi. Son birkaç ayda çok değişmiştim. Sevdiğini sandığı kız belki de artık yoktu. Gerçekte var olmayan birisini sevmenin nasıl olduğunu da biliyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Onun senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum."

"Eskiden ne anlam ifade ettiğini," dedim öfkeyle, elinden kurtulmaya çalışarak.

Ama kolumu daha da sıkı tuttu. "Hayır, yanlış bir şey söylemedim. Sen itiraf etmesen de o senin için hâlâ bir anlam ifade ediyor."

Tartışmaya değmezdi. "Tamam. İtiraf ediyorum," dedim çenemi sıkarak. Hava yüzümün kızardığını fark edemeyeceği kadar karanlıktı. "Başbakan'dan bir şey istedim," diye mırıldandım. *Kilorn bunu neden yaptığımı anlar. Anlaması gerek.* "Onu sağ bırakmasını istedim. Zamanı gelince, geri döneceğiz. Sence bu bir zayıflık mı?"

Yüzü allak bullak oldu. Sert sokak lambaları onu arkadan aydınlatıyor, etrafında bir hale oluşturuyordu. Henüz yetişkin bir erkek değilse bile yakışıklı bir gençti. Keşke kalbimi başka birisi yerine ona kaptırsaydım.

"Sanmıyorum," dedi. "Aşk sömürülebilir, manipüle etmek için kullanılabilir. Manivela gibidir. Ama birisini sevmeyi asla zayıflık olarak tanımlamam. Bence herhangi bir tür sevgi olmadan yaşamak zayıflık. Dahası, en kötü türden bir karanlık."

CamScanner ile tarandı

Güçlükle yutkundum. Artık gözyaşlarım kolay kolay akmıyordu. "Ne zaman bu kadar bilge biri oldun?"

Sırıtıp ellerini ceplerine soktu. "Artık kitap okuyorum."

"İçinde resim var mı bari?"

Kahkaha atıp yürümeye devam etti. "Çok naziksin."

Onunla uygun adım yürümeye başladım. "Ben de hakkımda öyle söylendiğini duydum," dedim, ince uzun yapısına bakarak. Saçları sırılsıklam olmuştu ve olduğundan da koyu renk görünüyordu. Neredeyse kahverengi olmuştu. Gözlerimi kıssam, Kilorn Shade'e benzeyebilirdi. Birden ağabeyimi o kadar çok özledim ki nefes almakta zorlandım.

Kimseyi Shade'i kaybettiğim gibi kaybetmeyeceğim. Bu, boş ve hiçbir garantisi olmayan bir vaatti. Ama umuda ihtiyacım vardı. Ne kadar küçük olursa olsun.

"Yüksektepe'ye gelir misin?" Sözcükler bir anda ağzımdan çıktı ve geri alamadım. Bencilce bir istekti. Kilorn'un beni her gittiğim yerde izlemesi gerekmiyordu. Ayrıca, ondan bir şey talep edecek durumda değildim. Ama onu yine geride bırakmak istemiyordum.

Sırıttığını görünce, içimdeki şüpheler silindi. "Buna izin var mı? Bunun özel görev gibi bir şey olduğunu sanıyordum."

"Veriyorlar. Ben izin veriyorum."

"Çünkü orası güvenli bir yer," dedi, yan yan bakarak.

Dudaklarımı büzüp kabul edebileceği bir yanıt bulmaya çalıştım. *Evet, güvenli bir yer. Ya da elimizdeki güvenli olmaya en yakın yer.* Onu tehlikeden uzaklaştırmak istemem yanlış değildi.

Kilorn koluma sürtündü. "Anlıyorum," dedi. "Bak, bir şehirde fırtınalar estiremeyeceğimi veya gökte şimşekler oluşturamayacağımı biliyorum. Sizlere kıyasla ne kadar kısıtlamam olduğunu biliyorum."

"Sırf parmaklarını şaklatıp kimseyi anında öldüremiyorsun diye, kimseden aşağı kalır yanın yok," dedim, bir anda içim elektrik şokuna uğramış gibi öfkeyle dolarken. Keşke Kilorn'un tüm o harika yönlerini sayabilseydim. Onunla ilgili *önemli* şeyleri.

CamScanner ile tarandı

Suratını ekşitti. "Sakın hatırlatma."

Kolunu tutup tırnaklarımı gömleğine geçirdim. Durmadı.

"Ciddiyim, Kilorn. Gelecek misin?"

"Programıma bir göz atarım."

Ona bir dirsek attım. Yana sıçrayıp abartılı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Kes şunu. Vücudumda çok çabuk çürük oluştuğunu biliyorsun."

Ona bir ders vermek için yeniden dirsek attım. İkimiz de cesaret edebildiğimiz kadar güldük. Konuşmadan yürümeye devam ettik ve aramıza tatlı bir sessizlik çöktü. Bu sefer o kadar boğucu bir sessizlik değildi. Her zamanki endişelerim silindi; en azından uzun sürmedi. Kilorn da ailem kadar yuvamdı. Onun yanımda olması bir zaman dilimiydi, sonuçlar olmadan var olabileceğimiz daracık bir yerdi. Öncesinde de sonrasında da hiçbir şey yoktu.

Sokağın ucundan, yağmurun arasından koyu ve açık renkli damlalar saçarak birisi çıktı. Daha bedenim tepki veremeden, siluetin kime ait olduğunu anladım.

Julian.

İnce uzun Gümüş bizi görünce sadece bir an tereddüt etti ama ne olduğunu anlamama yetecek bir süreydi bu. *Tarafını seçmiş ve seçtiği ben değilim.*

İçime ellerimden ayak parmaklarıma kadar buz gibi bir his yayıldı. *Julian'ın bile.*

O bize yaklaşırken, Kilorn beni dürttü.

"Geri dönebilirim," diye fısıldadı.

Ona şöyle bir bakıp güç aldım. "Lütfen gitme."

Endişeyle kaşlarını çattı ama tamam der gibi kısaca başını salladı.

Eski öğretmenim yağmura rağmen uzun bir cüppe giymişti; soluk sarı giysilerinin kıvrımlarındaki suları silkeledi. Nafileydi. Yağmur olanca hızıyla yağmaya devam ediyor, Julian'ın gri tellerle dolu saçlarının hafif dalgalarını düzleştiriyordu.

CamScanner ile tarandı

"Seni evde bulabileceğimi umuyordum," diye bağırdı, yağan sağanağın tıslama sesini bastırmaya çalışarak.

"Eh, açıkçası ben de seni işin yokken yarın sabah yakalamayı umuyordum. Bu korkunç yağmurda değil." Julian bir köpek gibi başını salladı ve saçlarını gözlerinden geriye attı.

"Buraya ne söylemek için geldiysen söyle, Julian." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Karanlık çökerken ısı da düşmeye başlamıştı. Kavurucu Yamaç sıcağında bile üşütebilirdim.

Julian yanıt vermedi. Tek kaşını merakla kaldırıp Kilorn'a baktı. "O sorun değil," dedim daha o sormadan. "Hepimiz yağmurda boğulmadan önce konuş."

Ses tonum sertleşince Julian gerildi. Aptal bir adam değildi. Hayal kırıklığına uğradığımı fark edince suratı asıldı. "Terk edilmiş gibi hissettiğini biliyorum," dedi, sözcükleri beni deli eden bir özenle seçerek.

Öfkelenmeden edemiyordum. "Sen tarihle ilgilenmeye devam et. Hissetmeme izin verilen şeyler konusunda bana nutuk çekmene izin veremem."

Gözlerini kırpıştırıp yanıtımı sakince karşıladı. Bir yağmur damlasının düzgün burnunu takip ederek düşmesine yetecek kadar duraksadı. Bunu beni tartmak, ölçmek ve incelemek için yapıyordu. Sabırlı tavrı, bir anda onu omuzlarından sarsıp konuşturmak istememe neden oldu.

"Pekâlâ," dedi alçak bir sesle ve gücenmiş gibi. "O halde tarihin veya yakında tarih *olacak* şeyin hatırına, batıya yapacağınız yolculukta yeğenime eşlik etmeyi sürdüreceğim. Bağımsız Cumhuriyeti kendim görmek istiyorum ve Cal'e orada faydamın dokunabileceğine inanıyorum." Julian bana doğru bir adım atacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Mesafesini korudu.

"Tiberias benim bilmediğim muğlak tarihle mi ilgileniyor?" dedim bıkkınlıkla. Bu sözler ağzımdan istediğimden de sert çıktı.

CamScanner ile tarandı

Julian arada kalmış gibiydi; o kadarı belli oluyordu. Gözlerime bakamıyordu. Yağmur saçlarını alnına yapıştırmış ve kirpiklerine takılmıştı. Minik parmaklar gibi yüzünün her yanını çekiştiriyor, gererek adeta gençleştiriyordu. Julian şu anda onunla bir sene kadar önce tanıştığım halinden genç görünüyordu. Sanki kendisinden o kadar emin değildi. Endişeli ve şüpheli görünüyordu.

"Hayır," dedi. "Normalde yeğenimi edinebildiği kadar bilgi edinmesi konusunda teşvik ederim ama onu bazı şeylerden uzak tutmak istiyorum. Vaktini bazı taşları yerinden oynatmak için harcamamalı."

Kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Maven'la ilgili düşüncelerini anlatmıştır sanırım. *Önceden* yani."

Yani tacı bana tercih etmeden önce. "Anlattı," diye fısıldadım, ufaldığımı hissederek. "Kardeşini yola getirmenin bir yolu olabileceğini düşünüyor. Elara Meranus'un açtığı yaraları iyileştirmenin de." Julian ağır ağır başını salladı. "Ama eksik parçaları olan bir yapbozu tamamlamak veya kırık bir camı bir araya getirmek mümkün değildir."

Midem kasıldı ve zaten bildiğim bilgiyle buruldu. Bunu kendim de görmüştüm. "İmkânsız."

Evet der gibi başını salladı. "İmkânsız ve çaresiz bir durum. Yeğenimin kalbini kıracak türden lanetli bir fikir."

"Onun kalbini hâlâ umursadığımı nereden çıkarıyorsun?" dedim ters ters, o acı yalanın tadını ağzımda hissederek.

Julian tereddütle öne doğru bir adım attı. "Ona fazla yüklenme," diye mırıldandı.

Gözlerimi dahi kırpmadan yanıt verdim. "Bunu bana nasıl söylersin?"

"Marc, o kitaplarda ne bulduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu, cüppesini bedenine biraz daha dolayarak. Sesi yalvarır gibiydi. "O sözleri hatırlıyor musun?"

CamScanner ile tarandı

Titredim ama nedeni yağmur değildi. "Tanrının seçtiği değil, lanetlediği biri."

"Evet," dedi heyecanla başını sallayarak. Bana eskiden nasıl ders anlattığını hatırlatınca, bir nutuk dinlemeye hazırlandım. "Bu yeni bir kavram değil, Mare. Erkekler ve kadınlar, bunu belirli bir noktaya kadar binlerce sene boyunca hissettiler. İster seçilmiş olsun, ister lanetlenmiş, ister kaderinde yazılı olsun, ister kaderine terk edilmiş... Bence, sezgilerin doğuşundan bu yana ve Gümüş ve Kızıl veya herhangi bir tür becerinin çok öncesinden beri hissetmişlerdi. Eskiden her tür kralın, politikacının ve hükümdarın kendisinin tanrılar tarafından kutsandığını düşündüğünü biliyor muydun? Birçoğu kendilerinin seçilmiş kişiler olduğunu düşünmüşlerdi ama tabii birkaçı bu görevi bir lanet olarak görmüştü."

Kilorn yanımda alçak sesle ofladı. Ben daha bariz bir tepki verip Julian'a gözlerimi devirdim. Hareket ettiğimde, gömleğimin yakası da kaydı ve sırtımdan aşağı yağmur suyu aktı. İrkilmemek için yumruklarımı sıktım.

"Yeğeninin taçla lanetlediğini mi söylüyorsun?" dedim alaycı bir sesle.

Julian gerilince, o kadar sert konuştuğum için biraz pişmanlık hissettim. Azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi başını salladı. "Sevdiği kadın ve doğru olduğunu düşündüğü şey arasında seçim yapmak zorunda kaldı. Ona öğretilenler yüzünden yapmak zorunda olduğunu düşündüğü şey sebebiyle. Buna başka ne derdin?"

"Ben kolay bir seçim derdim," dedi Kilorn kükrer gibi.

Yanağımın içini ısırarak, dilimin ucuna kadar gelen bir sürü kaba lafı yuttum. "Buraya *gerçekten* de onun yaptığı şeyi savunmak için mi geldin? Çünkü hiç çekecek durumda değilim."

"Tabii ki hayır, Mare. Ama mümkünse açıklama yapmaya geldim."

Onca kişinin arasında, yeğeninin kalbinden neler geçtiğini bana Julian'ın *açıklayacağını* düşününce, midem bulanmaya başladı. Tüm o tahlilleriyle ve uzun uzadıya düşünmesiyle. Bunu sadece bilimle

CamScanner ile tarandı

mi açıklayacaktı? Prensin gözünde taç ile benim eşit olmadığımızı göstermek için bir denklem mi kuracaktı? Buna dayanamazdım.

"Nefesini boşa tüketme, Julian," dedim hışımla. "Kralına geri dön. Onun yanında ol." Gözlerine baktım. Yalan söylemediğimi anlamasını istedim. "Onun güvenliğini sağla."

Gerçekte ne demek istediğimi hemen anladı. Yapabileceğim tek şey buydu.

Julian Jacos yere kadar eğilip selam verdi. Sırılsıklam cüppesini bir soyluya yaraşır bir şekilde savurmaya çalıştı. Bir an sadece o ve ben Yazkent'te, kitaplarla dolu bir sınıftaymışız gibi geldi. O zamanlar dehşet içinde yaşıyor, bir başkasıymışım gibi rol yapıyordum. Julian oradaki sığınaklarımdan biriydi. Cal ve Maven'ın yanı sıra. Tek sığınağım olan kişiler. Calore kardeşler artık yoktu. Julian'ı da kaybetmiş olabilirdim.

"Bunu yapacağım, Mare," dedi. "Gerekirse, hayatım pahasına yapacağım."

"Umarım iş o raddeye varmaz."

"Ben de öyle umarım."

Sözlerimiz adeta birbirimize bir uyarıydı. Sesi veda eder gibiydi.

Sanırım Bree tüm yolculuk boyunca gözlerini açmadı. Ama uyumak için değil. Uçmaktan gerçekten nefret ediyordu; o kadar ki pencereden dışarı bakmak bir yana, ayaklarına dahi bakamıyordu. Tramy ve Gisa'nın ona takılmasına bile karşılık veremedi. Bree'nin iki yanına oturmuş, keyifle onu dürtükleyip sıkıştırıyorlardı. Gisa üstünden eğilip Tramy'ye fısıldayarak, jet kazalarıyla veya motor arızalarıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Onlara katılmadım. Bir jet kazasının ya da en azından ona yakın bir şeyin nasıl olduğunu biliyordum. Ama eğlencelerini bozmadım da. O günlerde buna çok az fırsat bulabiliyorduk. Bree kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş, gözlerini sımsıkı yummuş, kıpırdamadan oturuyordu. Nihayet başı önüne düştü, çenesi göğsüne dayandı ve yolun geri kalanında uyanmadı.

CamScanner ile tarandı

Yamaç karargâhından Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'ne kadar hayatımın en uzun seyahatini yaptığım düşünülürse, yolun geri kalanında uyuması da büyük başarıydı. En az altı saat. Bir nakliye jeti için fazla uzun bir yolculuk olacağından, daha çok Karaşeytan'a benzeyen, daha büyükçe bir hava taşıtındaydık. Neyse ki Karaşeytan değildi bu taşıt. Karaşeytan önceki sene Samos savaşçılarından oluşan bir birlik ve Maven'ın öfkesi tarafından yok edilmişti.

Koridordan jeti uçuran iki pilotun siluetlerine baktım. Yüksektepelilerdi. İkisini de tanımıyordum. Kilorn arkalarında duruyor, uçağı nasıl kullandıklarını izliyordu.

Bree gibi, annem de uçmaktan hoşlanmıyordu ama babam alnını cama dayamış, aşağıdaki alanı izliyordu. Davidson'dan ve danışmanlarından oluşan Yüksektepe kafilesinin geri kalanı zamanı uyuyarak geçirdiler. Eve vardıklarında, hemen işe koyulmayı düşünüyor olmalıydılar. Farley de yüzünü koltuğuna dayamış uyuyordu. Penceresiz bir yer seçmişti. Hava yolculuklarında midesi tutuyordu.

Farley, Kırmızı Muhafızlar'dan tek temsilciydi. Uyurken bile Clara'yı sımsıkı tutuyor, onu rahat ettirmek için jetin hareketleriyle birlikte sallıyordu. Albay karargâha dönmüştü ve muhtemelen bu konuda çok sevinçli olmalıydı. Farley olmadığında, Kırmızı Muhafızlar'dan geriye kalan en kıdemli kişi oydu. Dilediği kadar Komutan rolü oynayabilir, bu arada kızı da kuruluşa bilgi aktarabilirdi.

Yerde, Yamaç'ın çamurlu nehirler ve engebeli tepelerle çevrili canlı yeşil alanları, yerini yavaş yavaş Ulu Nehir'in taşkın yatağına bırakmaya başladı. İhtilaflı topraklar iki sınırın yanından uzanıyordu. Sınırları tuhaf ve her daim değişkendi. Bariz olan şey haricinde, oralar hakkında çok az şey biliyordum. Gölbölge, Yamaç, Çayır ve hatta daha güneyde kalan Tiraks bölgesi, çamurla, bataklıklarla, tepelerle ve ağaçlarla kaplı bu alan uğruna savaşıyordu. Daha ziyade de nehri kontrol etmek için. *Umarım*. Gümüşler çoğu zaman bir hiç uğruna savaşır, boş yere kızıl kanı dökerlerdi. Bu toprakları da

CamScanner ile tarandı

kontrol ediyorlardı ama Poyraz ve Gölbölge kadar sıkı bir kontrole sahip değillerdi.

Uçmaya devam ettik ve Çayır'ın dümdüz yeşillik alanlarının ve alçak tepelerinin üstünden batıya doğru ilerledik. Bazı yerler çiftlik alanlarıydı. Buğday başakları altın dalgalar halinde, sonu gelmeyen sıralar oluşturarak yer yer mısırlarla birlikte tüm alanı kaplamıştı. Bölgenin geri kalanı, tek tük ormanlar ya da göllerle kaplı açıklık bir alanı andırıyordu. Bildiğim kadarıyla Çayır'ın kralları, kraliçeleri ve prensleri yoktu. Lordları hangi kandan geldiklerine göre değil, sahip oldukları güce göre hükmediyorlardı. Bir baba yıkıldığında, yerini her zaman oğlu almıyordu. Burası asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir ülkeydi ama işte oraya tepeden bakıyordum.

Eskiden olduğum kişi ile şimdi olduğum kişi arasındaki o garip ayrımdan fışkıran tuhaf his asla dinmiyordu. Tanıdık balçıktan gelen Sütunkentli bir kız, mecburi askerlik hizmeti lanetine kadar ufacık bir yere hapsolmuştu. O zamanlar geleceğim bomboştu ama şu anki halimden daha mı kolaydı? Kendimi bir milyon kilometre ve bin sene geride kalmış o hayattan kopmuşum gibi hissediyordum.

Julian bizim hava taşıtımızda değildi; olsaydı, ona aşağıdaki ülkelerle ilgili sorular sormak isteyebilirdim. Ama o Calore ve Samos temsilcilerinin geri kalanı ve muhafızlarıyla, sarı çizgili bir Laris jeti olan diğer hava taşıtındaydı. Tabii bir de yanlarında yükleri vardı. Müstakbel bir kralın ve prensesin epey giysiye ihtiyacı vardı belli ki. Sol tarafımızdaki pencerelerden arkamızdan geldiklerini, biz güneşi izlerken, metal kanatlarının parıldadığını görebiliyordum.

Ella bana Yüksektepe'den önce Çayır bölgesinden geldiğini söylemişti. Kumlutepeler'den. Orası yağmacı bir ülkeydi. Pek iyi anlamadığım başka özellikleri de vardı. Ella Rafe'le birlikte Yamaç karargâhında kaldığından, bunları anlatabilmek için yanımda değildi. Tyton bizimle gelen tek elektroydu. Benim dışımda tabii. Tyton, Yüksektepe'de dünyaya gelmişti. Ziyaret edeceği bir ailesi ve arkadaşları olduğunu tahmin ediyordum. Jetin arka taraflarına oturmuş,

CamScanner ile tarandı

iki boş koltuğa serilip kafasını yıpranmış bir kitaba gömmüştü. Ona baktığımı hissetti ve bir an göz göze geldik. Gözlerini kırpıştırdı ve gri göz küreleri bir şeyleri hesaplamaya başladı. Acaba beynimdeki minik elektrik akımlarını hissedebiliyor mudur diye merak ettim. *Her birinin ne anlama geldiğini biliyor mu? Korku veya heyecan patlamalarını birbirinden ayırabiliyor mu?*

Ya ben? Günün birinde, bunu ben de yapabilecek miyim?

Kendi becerilerimi bile doğru dürüst bilmiyordum. Karşılaştığım ve eğitmeye çalıştığım bütün Yenikanlar için de aynı durum söz konusuydu. Ama belki de Yüksektepe'de durum farklıydı. Belki de kim olduğumuzu ve ne kadar çok şey yapabileceğimizi onlar anlıyorlardı.

Derken birisi kolumu çekiştirip beni huzursuz bir uykudan uyandırdı. Babam koltuklarımızın arkasındaki eğimli duvara gömülü olan yuvarlak pencereyi işaret etti.

"Hiç böyle bir şey göreceğim aklıma gelmezdi," dedi, kalın camı tıklatıp.

"Ne?" dedim toparlanıp. Babam kemerimi açıp arkama dönebilmemi ve pencereden bakabilmemi sağladı.

Daha önce de dağlar görmüştüm. Çentik'teki Uluorman'da. Orada, yeşil alanlar yerlerini önce sonbaharın ateşine, sonra da kışın kıraç ve çıplak dallı soğuğuna bırakırdı. Kambur sırtlı dağların dalga dalga ufka yayıldığı, yapraklı dalgalar gibi yükselip alçaldığı Uçurum'da. Kırlık kesimin derinliklerinde, tepelerinin maviye ve daha uzaklarda mora dönüştüğü, ancak bir jetin pencerelerinden görünebilen Yamaç'ta. Tüm bunlar, Allacia denen, Poyraz'dan Yamaç'ın iç kesimlerine kadar uzanan o eski sıradağların bir parçasıydı. Ama daha önce şimdi gördüklerime benzer bir dağ hiç görmemiştim. Bunlara dağ bile demek mümkün değildi.

Jet kuzeye dönerken ağzım açık kaldı ve gözlerim ufka kenetlendi. Çayır'ın dümdüz tarlaları birden sona eriyor, batı sınırlarında hayatımda gördüğüm her şeyden daha büyük, devasa boyutlarda ve

CamScanner ile tarandı

dimdik sıradağlar başlıyordu. Tepeler bıçak sırtı gibi çok keskin bir şekilde, yukarılara doğru yükseliyor, tırtıklı ve kocaman, sıra sıra dişleri andırıyordu. Bazıları çıplak ve ağaçsızdı. Sanki oralarda ağaç yetişemiyormuş gibiydi. Uzaklardaki birkaç dağ ise beyaza bürünmüştü. *Kar.* Yaz mevsiminde olduğumuz halde.

İçime titrek bir nefes çektim. *Nasıl bir ülkeye geldik? Gümüşler ve Yenikanlar, böylesine imkânsız bir ülke inşa edecek bir güce mi sahipler ki buraya hükmedebiliyorlar?* Dağlar içime bir korku saldı ama biraz da heyecanlandım. Havadan bile, bu ülke farklı bir his yaratıyordu. Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti kanımda ve kemiklerimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Babam elini cama dayadı. Parmakları sıradağların siluetini okşadı ve tepelerin üzerinde gezindi. "Çok güzel," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Umarım burası bizim için iyi olur."

Umudun olmadığı yerde umut vermek acımasız bir şey.

Bir keresinde, babam bir sütun evin gölgesinde böyle demişti. Bacaklarından biri eksik bir halde sandalyede oturuyordu. Eskiden onun yıkıldığını düşünürdüm. Artık öyle olmadığını biliyordum. Babam hepimiz kadar eksiksizdi ve her zaman öyle olmuştu. Sadece bizi sahip olmadıklarımızı istemenin yaratacağı acıdan korumak istemişti. Bize asla verilmeyecek bir gelecekten. Kaderlerimiz çok farklı olmuştu. Sanki babam da bunlarla birlikte değişmişti. Umut edebiliyordu.

İçime derin bir nefes çekip ben de değiştiğimi fark ettim. Maven'dan ve uzun aylar süren esaretimden, gördüğüm ya da sebep olduğum onca ölümden ve yıkımdan sonra... Kırık kalbim içimde kanamaya devam ediyordu. Sevdiğim ve kurtarmak istediğim kişilere dair asla tükenmeyen korkum... Hepsi daimi bir ağırlık gibi içimdeydi. Ama bunun beni boğmasına izin vermeyecektim.

Ben de umut edebilirdim.

CamScanner ile tarandı

ALTI

Evangeline

Hava tuhaftı. İnceydi. Dünyanın geri kalanından ayrılmış gibi tuhaf bir şekilde temizdi.

Kokusunu demirimin, gümüşümün ve kromumun kenarlarından alabiliyordum. Tabii, jetlerin metalik kokusunu ve yolculuk yüzünden hâlâ sıcak olan motorlarını da hissedebiliyordum. Bir Laris jetinin karnında uzun saatler mahsur kaldıktan sonra bile bunları hissetmek çok güçlü duygular yaratmıştı bende. Etrafta yığınla plaka, boru ve vida vardı. Uçaktayken, itiraf etmek istemediğim kadar uzunca bir süre perçin çivilerini saymış ve metallerin ek yerlerini incelemiştim. Şurayı, şurayı veya şurayı parçalarsam, Cal'in, Anabel'in veya dilediğim herhangi birinin yere çakılmasını sağlayabilirdim. Kendimin bile. Yolculuğun büyük bir kısmında, bir Haven lordunun yanında oturmak zorunda kalmıştım. Adamın horultuları gök gürültüsüyle yarışabilirdi. Jetten atlamak neredeyse daha iyi bir seçenek gibiydi.

Senenin o vaktine rağmen, hava beklediğimden daha soğuktu; omuzlarıma örttüğüm ince ipekli kumaş altında tüylerim ürperiyordu.

CamScanner ile tarandı

bir prenses gibi giyinmeye özen göstermiştim ama bedelini üşüyerek ödüyordum. Hem Uçurum'un bir temsilcisi hem de Poyraz'ın müstakbel kraliçesi olarak yaptığım ilk resmi ziyaretti bu. O lanetli gelecek gerçekten de başa gelecek olursa, ojeli ayak tırnaklarıma kadar etkileyici ve heybetli bir manzara sergileyerek bir prenses gibi görünmeliydim. Hazırlıklı olmalıydım. Anladığım dünyanın sınırlarından çok uzaktaydım. Yine nefes aldım ve tuhaf bir şekilde yetmediğini hissettim. Orada nefes almak bile bana yabancıydı.

Henüz güneş batacak kadar geç değildi ama dağlar öylesine yüksekti ki gün ışığı silikleşmeye başlamıştı bile. Uzun gölgeler, pisten vadiye doğru derin yarıklar oluşturuyordu. Göğe değebilecekmişim gibi hissediyordum. Mücevherlerle kaplı kıskaçlarımı bulutlarda gezdirip yüzyüzümün kırmızı yıldız ışıkları saçarak kanamasını sağlayabileceğimi hissediyordum. Ama ellerimi iki yanımda tuttum; eteğimin ve giysimin kollarımın altında sürüyle yüzük ve bilezik gizliydi. Bunlar sadece süsü. Hoş, işe yaramaz ve gösterişsiz şeylerdi. Tıpkı annemle babamın olmamı istedikleri gibiydim.

Jetin mezarı pistin en ucunda bir uçurum başlıyordu. Dağ yamaçlarının oyulmuş kenarları, ufku bir pencere gibi çerçeve içine almıştı. Cal'in silueti yeşilin koyu mor tonlara büründüğü doğuya bakıyordu. Dağ sırası kendine özgü gölgeler oluşturuyordu ve tüm dünya Yükseksiepe'nin yaratığı karanlıkta silinip gidiyormuş gibiydi.

Cal yalnız değildi. Son derece tuhaf bir adam olan dayısı Jacos kendi de yanındaydı. Jacos bir not defterine bir şeyler yazdı. Minik bir kuşun asabi enerjisiyle hareket ediyordu. Biri Lerolan renkleri olan turuncu ve kırmızıya, diğeri Laris sarısına bürünmüş iki muhafız, saygının gerektirdiği kadar bir mesafe bırakmış iki yanlarından yürüyordu. Sürgündeki prens ileriye bakıyor, rüzgârın kırmızı pelerinini savurması dışında hareketsiz duruyordu. Kendisini Kral Maven'in dikkatini her şeyden uzaklaştırmak için hanesinin renklerini tersine çevirmesi zekice bir karardı. Onun o beyaz suratını, mavi gözlerini ve bedeninin her parçasının adeta her şeyi yiyip bitiren bir

CamScanner ile tarandı

alevle yanıyormuş gibi olduğunu hatırlayınca içim ürperdi. Maven'da açlıktan başka şey yoktu.

Mare ailesiyle jetten inene ve onları bekleyen Yüksektepe görevlilerinin yanına gidene dek, Cal arkasını dönmedi. Barrow'ların sesleri, yüksek dağ vadisinin taş duvarlarında yankılandı. Aile oldukça... gürültülüydü. Kısa ve minyon sayılan Mare'ye kıyasla erkek kardeşleri şaşılacak derecede uzun boyluydu. Mare'nin kendisinden küçük kız kardeşini görünce midem bulandı. Kızın saçları kızıldı. Elane'in saçlarından koyuydu ve onun saçlarının parıltısına sahip değildi. Teni herhangi bir beceriyle ya da açıklamakta zorlanacağım türden içsel bir cazibeyle parıldamıyordu. Soluk tenli ya da alımlı da değildi. Yüzü, altın tonlarının hâkim olduğu sade ve vasat sayılabilecek bir güzelliğe sahipti. *Sıradan. Kızıl.* Görünüş ve zihin olarak Elane eşsizdi. Benim gözümde eşi benzeri yoktu.

Buna rağmen, bu Barrow kızı bana en çok istediğim ve asla gerçek anlamda sahip olamayacağım o kişiyi hatırlatmıştı.

Elane de ağabeyim de orada değildi. Ödemem gereken bedel buydu işte. Onun emniyeti ve hayatı için. General Farley'nin eline fırsat geçse, onu kesin öldürürdü ve buna izin veremezdim. Kendi kalbim için bile.

Cal arkasını dönüp Mare'nin uzaklaşmasını izledi ve görevliler onu ve ailesini oradan götürürken, bakışlarını onun sırtına dikti. Salaklığı beni gülümsetti. Mare gözlerinin önündeydi ama onu iki eliyle itip kendisinden uzaklaştırıyordu. Hem de taç gibi hassas ve kaypak bir şey için. Yine de ona gıpta ediyordum. İstediği takdirde, onu hâlâ seçebilirdi. Keşke benim de aynı şeyi yapabilecek şansım olsaydı.

"Torunumun aptal olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Arkama bakınca, Anabel'in beni izlediğini, ölümcül parmaklarını önünde birbirine kenetlediğini, başındaki pembe altın tacın parıldadığını gördüm. Hepimiz gibi, o da iyi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

CamScanner ile tarandı

Çenemi sıkıp fazla eğilmeden ama kusursuz bir şekilde reverans yaptım.

"Ne demek istediğinizi hiç anlayamadım, Majesteleri." İkna edici bir ses tonu kullanmakla uğraşmak istemiyordum çünkü bunun iyi ya da kötü, herhangi bir etkisi olacağını düşünmüyordum. Benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Her halükârda hayatımı o kontrol edecekti.

"Şu Haven'lı kıza abayı yaktın, değil mi? Jerald'ın kızını diyorum." Anabel bana doğru cesur bir adım attı. Elane'in yüzünü zihninden çekip çıkarmak istedim. "Yanlış hatırlamıyorsam ağabeyinle evli ve o da senin gibi müstakbel bir kraliçe."

Tehdit, annemin yılanlarından biri gibi sözlerinin arasına sızmıştı. Kendimi gülmeye zorladım. "Geçici heveslerim sizi ilgilendirmez."

Parmaklarından biri seğirdi ve kartlaşmış eklemlerinden ses çıktı. Dudaklarını büzdüğünde ağzının etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Beni bayağı ilgilendirir. Özellikle de sen Elane Haven'ı gözlerden uzak tutmak için bu kadar kolaylıkla yalan söylerken. Geçici bir heves mi? Kesinlikle öyle değil, Evangeline. Ona kapıldığın belli." Gözlerini kıstı. "Bence, düşündüğünden de fazla ortak noktamız var."

Ona bakıp güldüm ve hırlamamak için kendimi tutarak dişlerimi gösterdim. "Ben de saraydaki dedikoduları herkes kadar iyi bilirim. Eşlikçilerden söz ediyorsunuz. Kocanızın Robert isimli bir eşlikçisi vardı ama bunun bizim... anlaşmamızı sağlayacağını mı sanıyorsunuz?"

"Ben bir Calore kralıyla evlendim ve o bir başkasını severken onun yanında oturdum. Bunun mümkün olabileceğini," iki parmağını burnumun dibinde salladı, "gayet iyi biliyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim: Bu iş, ilişkideki bütün taraflar hemfikir olduğunda ve *neler olup bittiğini bildiğinde* yürür. Hoşuna gitse de gitmese de torunumla her konuda ittifak kurman gerekiyor. Hayatta kalmanın en iyi yolu bu."

CamScanner ile tarandı

"Onun gölgesinde yaşamamdan söz ediyorsunuz," dedim ölçüyle, kendime hâkim olamayarak.

Anabel gözlerini kırpıştırdı ve nadiren gördüğüm bir şaşkınlıkla bana baktı. Sonra gülümseyip başını eğdi. "Kraliçelerin de gölgeleri vardır."

Birden hali tavrı değişti. "Ah, Başbakan." Benim soluma, yanımda duran adama döndü.

Ben de o yöne bakınca, Davidson öne çıktı. İkimize de başını salladı ama göz temasını hiç kaybetmedi. Altın rengi tuhaf gözlerini bir Anabel'e bir bana çevirdi. Gözleri canlı olan tek parçasıymış gibiydi. Boş ifadeli yüzünden, hiç kıpırdamayan parmaklarına kadar, geri kalan her yeri eğitimle baskılanmıştı sanki.

"Majesteleri, Ekselansları," dedi, yine başını eğip.

Arkasında duran yeşil üniformalı Yüksektepe muhafızlarına, görevlilerine ve rütbe işaretleri olan askerlerine baktım. Düzinelerce asker vardı. Bazıları ona ta Yamaç'tan beri eşlik etmişti ama çoğu burada onun gelişini beklemiş olanlardı.

Her zaman arkasında bu kadar muhafız var mıydı? Bu kadar silah var mıydı? Silahların kovanlarındaki mermileri hissediyordum. Alışkanlıkla saydım ve elbisemin demir kıvrımlarını kalınlaştırarak en hassas organlarımı gizledim.

Başbakan eliyle onları işaret etti. "Sizleri başkentime götüren ve Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyet'ine hoş geldiniz diyen ilk kişi olmayı umuyordum." Herhangi bir ifadeye bürünmemek için elinden geleni yaptığı halde, gururlandığını hissettim. Eviyle, ülkesiyle gurur duyuyordu. En azından bunu anlıyordum.

Anabel ona korkunç bir güce ve güçlerinden de öte, küstah bir tavra sahip soylu Gümüş erkeklerini ve kadınlarını hizaya getirebilecek bir ifadeyle baktı. Başbakan istifini dahi bozmadı. "Acaba," dedi Anabel burnunu çekip iki yanımızdaki çıplak uçurumlara bakarak, "cumhuriyetiniz burası mı?"

"Burası özel bir iniş pisti," dedi Davidson.

CamScanner ile tarandı

Parmağımdaki yüzüğü çevirip gülmemek için üstündeki taşların oluşturduğu örgü desenine odaklandım.

Görüş alanımın bir ucunda birtakım düğmeler parıldamaya başladı. Kalın demirden yapılmış, güzelce şekillendirilmiş ve alev biçimi verilmiş düğmelerdi bunlar ve nişanlımın giysilerinde oldukları için onunla birlikte bana doğru geldiler. Cal hafif ama sabit bir ısı yayarak yanımda durdu.

Cal bir şey demeyince memnun oldum. Aylardır doğru dürüst konuşmamıştık. Kemik Stadyumu'nda ölümden kaçtığından beri... Daha önceden, ilk nişanlandığımızda, sohbetlerimiz az ve sıkıcıydı. Cal'in aklında bir tek savaş ve Mare Barrow vardı. İkisi de benim pek ilgimi çekmiyordu.

Ona kaçamak bir bakış attım ve büyükannesinin onun kılık kıyafetiyle ilgilendiğini anında fark ettim. Kabaca kesilmiş saçları ve düzensiz kirli sakalı gitmişti. Yanakları pürüzsüzdü, siyah saçları düzgün ve parlaktı ve alnından geriye taranmıştı. Cal bir kuşatmayı geride bırakmış ve bir nakliye jetiyle altı saatlik bir yolculuk yapmış gibi değil, Beyazateş'ten yeni çıkmış, taç giyme törenine gidiyormuş gibiydi. Ama gözleri donuktu, sert bronzları andırıyordu ve başında taç yoktu. Ya Anabel ona bir taç bulamamıştı ya da Cal takmak istememişti. İkincisinin doğru olduğunu tahmin ettim.

"Özel bir iniş pisti mi?" dedi Cal, Davidson'a tepeden bakarak.

Başbakan aralarındaki boy farkını umursamıyormuş gibiydi. Belki de erkeklerin aklını hep meşgul eden büyüklük meselesi onu ilgilendirmiyordu.

"Evet," dedi Davidson. "Bu meydan daha yüksekte ve dağların derinliklerindeki ovalardaki veya vadilerdeki alanlardan Egemen şehrine erişimi daha kolay. Şahinyolu'na çıkan yolun manzarası muhteşemdir ama sizi Egemen'e götürmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Savaş sona erdiğinde, orayı görmek isterim," dedi Cal, nazik olmaya çalışarak. Konuyla pek ilgilenmediğini gizleyemiyordu.

CamScanner ile tarandı

Davidson umursamadı. "Savaş sona erdiğinde," diye tekrarladı gözleri parıldayarak.

"Hükûmetinize yapacağımız konuşma için geç kalmanızı istemeyiz." Anabel, Cal'in koluna her daim onun üstüne titreyen sevgi dolu bir büyükanne havasında girdi. Ona gereğinden fazla yaslandı. Son derece uygun ve önceden hesaplanmış bir hareketti bu.

"O konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Davidson o rahat ve gevrek gülümsemelerinden biriyle. "Sabah Yüksektepe meclisinin önünde konuşacağım. Durumu o zaman anlatacağım."

Cal irkildi. "Yarın sabah mı? Efendim, siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki..."

"Meclis sabah toplanacak. Umarım bu gece akşam yemeğinde bana katılırsınız," dedi Davidson sakin sakin.

"Başbakan..." Cal dişlerini sıktı.

Ama Yenikan mahcup görünse de kararlı ve sertti. "Meslektaşlarım ve ben programda olmayan özel bir toplantı düzenlemeye karar verdik. Sizi temin ederim ki ülkemin kanunlarının sınırları dâhilinde, elimden geleni yapıyorum."

Kanunlar. Bunlar bu tür bir ülkede var olabilir miydi? Tahtı, tacı olmayan ve insanların geri kalan ayrıntılar için birbiriyle didiştiği, nihai kararı verecek birinin mevcut olmadığı bir yerde... Yüksektepe nasıl ayakta kalabilmeyi umuyordu? O kadar çok etken onları farklı yönlere çekerken, ilerleyebileceklerini nasıl düşünüyorlardı?

Ama Yüksektepe ilerleyemez ve Davidson Cal'e daha fazla birlik bulamazsa, bu savaş istediğim gibi sonlanabilirdi. Düşündüğümden de çabuk bitebilirdi.

"O halde, Egemen'e mi gidiyoruz?" diye sordum, etrafa iyice çöken soğuktan kurtulmayı umarak. Ayrıca, Cal'i buranın sunabileceği tüm dikkat dağıtıcı unsurlara çekebileceğimi umuyordum. Anabel çoktan onun koluna girdiği için kolumu Davidson'a uzattım. Hafifçe eğilerek kabul etti ve elini bileğime tüy gibi koydu.

"Bu taraftan, Ekselansları."

CamScanner ile tarandı

Bir Yenikan'ın dokunuşunun, nişanlımın dokunuşu kadar tiksindirici olmaması beni şaşırttı. Hızlı adımlarla bizi jetlerden uzaklaştırıp Egemen'e uzanan yollara götürdü.

Şehir daha alçak tepelere ve sınırlara bakan devasa sıradağların doğu yamaçlarına kurulmuştu. Çayır bölgesi ufukta silik bir şekilde görünüyordu ve sınırları, bunları aşan kişileri avlayan ve hiçbir devlete bağlı olmayan göçebe Gümüş çeteleriyle dolu yağmacı bölge olarak biliniyordu. Geri kalan bölgeler, yer yer bir zamanlar bir şehir olan bir yerin krateri andıran kalıntıları dışında boştu. Oranın ismini bilmiyordum.

Egemen şehri dağların içinden doğmuş gibiydi. Bayırların ve vadilerin üzerine kurulmuş ve gürül gürül akan ırmakların ve kıvrılarak ilerleyen kanyonların arasından gerisin geri, doğuya ilerleyen büyük bir nehrin üstünde bir kemer oluşturmuştu. Birkaç yolda tüneller vardı ve bunlara girip çıkan araçları görüyordum. Yerin altında, bu dağların kayalarının derinliklerine oyulmuş daha pek çok yol olmalıydı.

Egemen'in binalarının büyük kısmı taş ocaklarından çıkarılmış taşlardan inşa edilmişti: granit, mermer ve kuvars. İnanılmaz derecede pürüzsüz beyaz ve gri renkli parçalar halinde kesilip şekillendirilmişlerdi. Bazıları kulelerden yüksek olan çam ağaçları binaların arasında bitmişti ve iğnelerinin rengi Yüksektepe'nin bayrağının koyu yeşil rengiyle aynıydı. Günbatımı ve dağlar, şehri koyu pembe ve koyulaşan mor tonlarına, aydınlığa ve gölgelere boğuyordu. Batı yönünde, üstümüzdeki karlı tepeler fazla büyük ve fazla yakın görünen bir gökyüzünün altında gururla yükseliyordu. Erkenden belirmiş birkaç yıldız, toplu iğne başı gibi gözüküyordu. Bunlar tanıdıktı ve gökyüzünü bildiğim şekillerle süslüyorlardı.

Hayatımda hiç böyle bir şehir görmemiştim ve endişelenmeye başlamıştım. Ne sürprizlerden hoşlanırdım ne de birilerinin beni etkilemesini severdim. Etkilenmem, bir şeyin benden veya kanımdan ya da memleketimden iyi olması anlamına gelirdi.

CamScanner ile tarandı

Ama Egemen, Yüksektepe ve Davidson bunu başarmıştı.

Bu garip ve güzel yerin beni etkilemesine engel olamıyordum.

Şehir yaklaşık bir kilometre kadar uzaktaydı ama attığımız sayısız adım yolu uzatıyordu. Başbakan'ın gösteriş yapmak istediğini düşündüm. Hepimizi araçlara bindirmek yerine, bizi yürümeye ve şehri görmeye zorluyordu. Kolumda bir diğer soyluyla bir Calore kralının sarayında olsaydım, sohbet etmeye tenezzül bile etmezdim. Samos Hanesi'nin saygın bir ismi vardı. Ama ya burada? Kendimi kanıtlamam gerekiyordu. İç çektim, dişlerimi sıktım ve yanımdaki Davidson'a baktım.

"Bu pozisyona *seçilerek* geldiğinizi biliyorum." Bu sözcük bana yabancıydı ve ağzımda pürüzsüz bir taş gibi yuvarlanıyordu.

Davidson hafifçe gülmeden edemedi ve o aşılmaz maskesinde ufacık bir çatlak belirdi.

"Çok haklısınız. İki sene önceydi. Ülke oy verdi. Üçüncü sene, yani önümüzdeki ilkbahar yeniden seçimler düzenlenecek."

"Tam olarak kimler oy verdi?"

Çenesini sıktı. "Herkes. Eğer bunu soruyorsanız... Kızıl, Gümüş, Yenikan. Oy pusulası renk körüdür."

"Demek burada Gümüşler de var." Bunu söylemişlerdi ama herhangi bir Gümüş'ün bir Kızıl'ın hükmü altında olmak bir yana, onlardan biriyle yan yana yaşamaya razı geleceğinden kuşkuluydum. Bir Yenikan olsa bile. Bu konu beni hâlâ şaşırtıyordu. *Başka bir yerde birer tanrı olarak yaşayabilecekken, neden burada herkesle eşit bir şekilde yaşıyorlar?*

Davidson başını eğdi. "Burada birçok Gümüş var."

"Yani, buna *izin* mi veriyorlar?" dedim bıkkınlıkla, dilimi tutmaya gerek görmeyerek. Dilimi sadece annemle babamın yanındayken tutardım ve o sırada yanımda değillerdi. Beni bu kırmızı kanlı kurtların arasına atmışlardı.

"Eşit bir şekilde var olmaya izin vermek demek istediniz herhalde." Başbakan'ın sesi biraz sertleşti ve dağ havasında tıslar gibi çıktı.

CamScanner ile tarandı

Altın rengi gözlerini benim kömür grisi gözlerime dikti. İkimiz de attığımız her adımdan emin olarak yürümeye devam ettik. Özür dilememi istiyordu. Ama ben istemiyordum.

En sonunda, tomurcuklanmış çiçeklerle dolu geniş bir bahçeye bakan mermer bir terasa çıktık. Mor, turuncu ve açık mavi, ismini bilmediğim yabani ve mis kokulu çiçekler karşımızda her yöne dağılmıştı. Birkaç metre ötede Mare Barrow ve ailesi kendi Yüksektepe refakatçileriyle birlikte geziniyorlardı. Mare'nin ağabeylerinden biri durup çiçekleri biraz daha yakından inceledi.

Grubumuzun geri kalanı bahçenin diğer bölümlerini gezerken, Davidson bana biraz daha yaklaştı. Dudakları neredeyse kulağıma değecekti. Onu ikiye ayırmamak için kendimi zor tuttum.

"Açık sözlülüğüm için beni bağışlayın, Prenses Evangeline," diye fısıldadı, "ama sizin bir kadın sevgiliniz var, değil mi? Dahası, onunla evlenmeniz yasak."

Yemin ederim ki buradaki herkesin dilini keseceğim. Burada hiçbir sır kutsal değil mi?

"Ne demek istediğinizi anlamadım," diye homurdandım çenemi sıkarak.

"Tabii ki anladınız. Kendisi ağabeyinizle evli. Anlaşmanın bir parçası olarak... Öyle değil mi?"

Ellerimle taş bir korkuluğu sıkıca kavradım ama soğuk ve pürüzsüz yüzeyi beni hiç rahatlatmadı. Parmaklarımı daha da sıktım ve ellerimdeki süslerin keskin, taşlı uçları derime battı. Davidson alçak sesle, kulaklarımı tıkamamı imkânsız kılan bir fırtına hızıyla konuşmaya devam etti.

"Her şey dilediğiniz gibi olsaydı, bir taç için pazarlık malzemesi olmasaydınız ve sevgiliniz evli olmasaydı, onunla evlenebilir miydiniz? En iyi şartlar altında, Poyraz Gümüşleri arzuladığınız şeyi yapmanıza izin verir miydi?"

Öfkeyle ona baktım. Başbakan bana çok yakındı. Ne irkildi ne de geri adım attı. Tenindeki ufak kusurları bile görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Kırışıklıklar, yara izleri, hatta gözeneklerini. İstesem, gözlerini oracıkta oyabilirdim.

"Evliliğin arzularla hiçbir ilgisi yoktur," dedim ters ters. "Evlilik vârisler içindir, başka birileri için değil."

Anlamadığım nedenlerden dolayı bakışları yumuşadı. Yüzünde bir acıma ifadesi vardı. Pişmanlık vardı. Bundan nefret ettim. "O halde böyle birisi olduğunuz için istekleriniz reddediliyor. Sizin asla yapmadığınız bir seçim, değiştirmeyeceğiniz ve değiştirmek istemediğiniz bir parçanız yüzünden."

"Ben..."

"Ülkemi dilediğiniz kadar küçümseyin," diye mırıldandı. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığını fark ettim. "Her şeyi sorgulayın. Belki yanıtlar hoşunuza gider." Sonra biraz geri çekildi ve bir politikacıya uygun davrandı. Sıradan çekiciliğe sahip, sıradan bir adam gibiydi. "Umarım bu geceki akşam yemeği davetimizden keyif alırsınız. Kocam Carmadon sizler için hazırlık yapmakla meşguldü."

Ne? Gözlerimi kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım. *Olamaz. Yanlış duymuş olmalıyım.* Yanaklarım alev alev yandı ve utanç içinde grileşti. Kalbimin göğsümden fırlayacak gibi olduğunu, bir adrenalin akımının bir saniyede her yerime yayılıp dindiğini hissettim. *İmkânsız şeyler istemenin bir anlamı yok.* Ama Başbakan başını hafifçe evet der gibi salladı.

Onu yanlış duymamıştım, o da yanlış bir şey söylememişti.

"Burada, Yüksektepe'de *izin verdiğimiz* bir diğer ufak şey de budur, Prenses Evangeline."

Kolumu öylece bıraktı ve aramıza biraz mesafe koymak için adımlarını sıklaştırdı. *Yalan mı söylüyor? Söylediği şey mümkün olabilir mi?* Gözlerim birden yaşlarla dolunca ve göğsüm sıkışınca çok şaşırdım.

"Diplomasi senin en güçlü yanın hiç olmadı."

Cal arkamda belirmişti. Büyükannesi, Iral lordlarından birine fısıldayarak bir şeyler anlatıyordu.

CamScanner ile tarandı

Başımı çevirip bir an gümüş saçlarımın arasına gizledim. Kontrolümü sağlamaya başlayıncaya dek de öyle kaldım. Neyse ki Cal, yüzünde acınası bir özlem ifadesiyle Mare'nin hareketlerini izlemeye karar vermişti.

"O halde neden beni seçtin?" Nihayet öfkemin ve acımın her zerresini hissedeceğini umarak alaycı bir gülümsemeyle ona baktım. "Benim gibi biri senin yanında ancak bir diken olabilecekken, neden beni kraliçe olarak seçtin?"

"Aptal rolüne yatmakta da iyi değilsin, Evangeline. Bu işin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Bir seçim yapabileceğini biliyorum, Calore. Önünde iki yol vardı. Sen doğrudan bana uzananı seçtin."

"*Seçim*," dedi tersçe. "Kadınlar bu sözcüğe bayılıyor."

İçimden gözlerimi devirdim. "Eh, sen buna yabancı gibisin. *Yapmış* olduğun bir seçim için herkesi ve her şeyi suçluyorsun."

"Yapmak zorunda kaldığım bir seçim." Gözleri parıldayarak bana baktı. "Yapmasaydım ne olacaktı? Anabel'in, babanın ve geri kalanların her şeye rağmen Kızıllarla müttefik olacağını mı sanıyordun? Pazarlıktan bir pay koparmadan mı? Destekleyecek *daha da* kötü birini bulamazlar mıydı sence? En azından, ben olursam..."

Yavaşça önüne geçtim ve onunla yüzleştim. Omuzlarımı dikleştirip savaşmaya hazırlandım. Hayat boyu aldığım eğitim, bir anda derimin altında sertleşti. "Ne? Her şeyin daha iyi olmasını mı sağlayacaksın? Savaş bittiğinde tahtına oturup aptal alevlerini savurup dünyayı değiştirebileceğini mi sanıyorsun?" Pis bir gülümsemeyle, onu tepeden tırnağa süzdüm. Gözlerim çizmelerinden alnına kadar adeta bir çizgi çizdi. "Güldürme beni, Tiberias Calore. Sen de en az benim kadar kuklasın ama senin en azından iplerini kesme şansın vardı."

"Sen bu şansa sahip değil misin?"

"Elimde olsaydı yapardım," diye fısıldadım. Doğruyu söylüyordum. *Elane burada olsaydı, burada kalabilmemizin bir yolu olsaydı...*

CamScanner ile tarandı

"Bizim... evleneceğimiz zaman geldiğinde..." Kekeliyordu. Bir Calore kekelemezdi. "...İşleri elimden geldiğince kolaylaştırmaya çalışacağım. Resmi ziyaretler, toplantılar. Sen ve Elane, dilediğinizi yapabilirsiniz."

Sırtım buz kesti. "Anlaşmanın bana düşen tarafına uyduğum sürece."

Bu olasılık ikimizi de tiksindirdi ve ikimiz de bakışlarımızı başka yöne çevirdik. "Senin iznin olmadan hiçbir şey yapmayacağım," diye mırıldandı.

Buna şaşırmadığım halde, kalbimde minik bir umut yeşerdi.

"Yapmaya kalkışırsan bir tarafını keserim."

Cal ağzından sadece hafifçe nefes vererek kısık sesle güldü.

"Ne kadar berbat bir durum," diye o kadar kısık sesle fısıldadı ki benim duymamı bile beklemiyor olabilirdi.

İçime titrek bir nefes çektim. "Yine de onu seçebilirsin."

Sözcükler havada asılı kaldı ve ikimize de işkence etti.

Yanıt vermeden dikkatle çizmelerine baktı. Bahçede dolanan Mare sırtını ona dönük tutuyor, kız kardeşini yakından izliyordu. Farklı saç renklerine rağmen, benzerliği görebiliyordum. Hareketleri aynıydı. Temkinli, sessiz, bilinçli ve çeviktiler. Kız kardeşi ilerlerken açık yeşil canlı yaprakları olan bir çiçek koparıp saçlarına taktı. Ben onları izlerken, Mare'nin her yere peşinden sürüklediği uzun boylu bir Kızıl çocuk da aynı şeyi yaptı. Çiçek, çocuğun kulağının arkasında komik duruyordu. Barrow kız kardeşler gülmekten iki büklüm oldular. Kahkahalarının yankıları bize kadar ulaştı. Alay eder gibiydiler.

Onlar Kızıl. Bizden düşük seviyedeler. Ama mutlular. Nasıl olabilir?

"Suratını asma, Calore," dedim çenemi sıkarak. Bu tavsiye ikimiz içindi. "Bu tacı kendin yaptın... Şimdi onu tak. Ya da *takma.*"

CamScanner ile tarandı

YEDİ

Iris

Ohius kıyıları kabarmıştı. Yağmurlu bir ilkbahardı ve Gölbölge'nin güneyindeki çiftlikler pek çok kere sel altında kalma noktasına gelmişti. Tiora gülümseme ve el sallama görevlerini yerine getirmenin yanında yeni ürünleri kurtarmaya yardım etmek için de birkaç hafta önce istikrarsız sınırlara gitmişti. Nadiren görülen hafif gülümsemesi, bize orada biraz puan kazandırmıştı ama bu kadarı yeterli değildi. Saraya gelen raporlarda, Kızılların hâlâ kaçtıkları, tepeleri aşarak doğudaki Uçurum bölgesine geçtikleri bildiriliyordu. Oradaki Gümüş kralının onlara daha iyi bir hayat sunacağını düşünüyorlarsa yanılıyorlardı. Daha zeki olanlar, Ohius'u aşıp hiçbir kralın veya kraliçenin hükmetmediği ihtilaflı topraklara kaçıyorlardı. Ama Gölbölge ve Yamaç'ın kuzeyi arasındaki zorlu bir yolculuğu göze almaları gerekiyordu.

Nehrin üstündeki tepeden, vadi sere serpe ayaklarımızın altındaydı. Beklemek için iyi bir yerdi. Güneye, cılızlaşan akşamüzeri ışığının altında altın gibi parıldayan ormanlara baktım. Güzel bir

CamScanner ile tarandı

gündü ve mısırlar ile buğdayların arasından ilerlemiştik. Maven kendi aracıyla gitmeyi yeğlemiş ve güneye giderken bana da o uzun saatleri huzur içinde geçirmeme izin verecek kadar nazik davranmıştı. Yolculuk annemle ablamı geride bırakmam anlamına gelse bile, bir mola gibiydi. Başkentte kalmışlardı. Onları ne zaman görebileceğimi bilmiyordum. *Tabii, bir daha görürsem.*

Tatlı esintiye ve ılık havaya rağmen Maven aracında beklemeyi tercih etmişti. Şimdilik. Yamaçlılar geldiğinde, mutlaka gösterişli bir giriş yapmayı deneyecekti.

"Geç kaldı," diye mırıldandı yanımdaki yaşlı kadın.

İçinde bulunduğum şartlara rağmen hafifçe gülümsediğimi hissettim. "Sabırlı ol, Jidansa."

"İnanılmaz... Akıntı nasıl da değişti, Majesteleri," diye hafifçe güldü ve gülerken esmer yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. "Size aynı tavsiyeyi daha önce de verdiğimi hatırlıyorum. Genellikle yiyeceklerle ilgili."

Bakışlarımı ufukta gözlediğim noktadan ayırıp ona baktım. "O konuda akıntı haklı."

Tok kahkahası yükselerek nehirde yankılandı. Merin Soyu'ndan gelen Jidansa, kendimi bildim bileli aile dostumuzdu; bana bir teyze kadar yakındı, bir dadı kadar da üstüme titrerdi. Telki becerisini, küçüklüğümüzde Ti'yi ve beni güldürmek için kullanır, zihniyle ayakkabılarımızı veya oyuncaklarımızı dağıtırdı. Kırışık yüzüne, beyaz saçlarına ve anaç tavırlarına rağmen, Jidansa korkulacak bir rakipti; inanılmaz derecede yetenekli bir telkiydi ve ülkemizin en iyilerinden biriydi.

Cesaretim olsaydı, ondan benimle Poyraz'a gelmesini isterdim ama böyle bir ricada bulunmamam gerektiğini biliyordum. Ailesinin büyük bir kısmı savaşta ölmüştü. Poyraz halkıyla yaşamak, hak etmediği bir ceza olurdu onun için.

Varlığı beni sakinleştiriyordu. Gölbölge'de olsak bile, Maven'ın yanında kendimi hâlâ huzursuz hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

Kafilemin geri kalanı aramızda saygılı bir mesafe bırakarak arkama dizildi. Gözcülerin beni güvende hissettirmesi gerekirdi ama değerli taşlarla kaplı maskelerinin altından bakarlarken, kendimi asla öyle hissedemiyordum. Kocam bir emir verirse, beni öldürürlerdi. En azından denerlerdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve mavi yolculuk ceketimin kenarlarını hissettim. Yamaçlı, *tahtta* olan bir prensle tanışacağım halde acınacak derecede sıradan giyinmiştim. Onun tanıdığım çoğu Gümüş kadar görünüşe önem vermediğini umuyordum.

Nasıl biri olduğunu öğrenmek için fazla beklemek zorunda kalmadım.

Yolu gözlediğimiz yerden, konvoyunun ihtilaflı bölgelerden bize doğru geldiğini görebiliyorduk. Orası, Güney Gölbölge'nin ormanlık alanlarından farklı değildi. Etrafta duvarlar, kapılar ya da sınırın bu tarafını belirleyecek hiçbir yol yoktu. Devriyelerimiz o an için iyice gizlenmişlerdi ve onlara Yamaç prensinin durdurulmadan geçmesine izin vermeleri emredilmişti.

Prens'in konvoyu, bizim altı araçtan ve elli kadar muhafızdan oluşan ufak grubumuza kıyasla bile küçüktü. Hızlı ve çevik birer makine olan iki aracın, ormanın daha açıklık alanlarına doğru son sürat ilerlediklerini gördüm. Üstlerine etrafa uyum sağlasınlar diye, koyu yeşil kamuflaj deseni boyanmıştı. Araçlar yaklaşırken, yanlarındaki sarı, beyaz ve mor yıldızları da seçebildim.

Bracken.

Arkamdan inlemeyi andıran bir metal sesinin geldiğini duydum. Maven aracından indi. Düzleşmiş çimleri birkaç hızlı adımda aştı ve zarif bir şekilde yanıma geçti. Yavaşça ellerini önünde kavuşturdu. Teni o ışıkta daha da altın renkli görünüyordu. Neredeyse insan gibiydi.

"Prens Bracken'in bize bu kadar güveneceğini tahmin etmemiştim. Aptalın teki," dedi, Prens'in ufak konvoyunu işaret ederek.

"Çaresizlik çoğu kişiyi aptala çevirir," dedim sakin sakin.

CamScanner ile tarandı

Maven bir kahkaha attı. Beni ağır ağır süzdü. "Sen öyle değilsin."

Doğru, ben öyle değilim.

Bu iğneyi doğru kullanmak gerekiyordu. Tıpkı Maven gibi ellerimi kavuşturdum ve güçlü bir görüntü sergilemeye çalıştım. Kararlı. Çelik gibi. Bracken'in çocukları aylardır kayıptı, tutsak alınmışlardı ve koz olarak kullanılıyorlardı. Kayıp oldukları her an, Yamaç'ın birazı daha kanıyordu. Yüksektepe zaten onlara milyonlarca altına mal olmuş ve ellerine ne geçerse kullanmışlardı. Silahlar, jetler, yiyecek dükkânları. Altülke'deki askeri karargâh soyulmuş, oradan alınan şeylerin birçoğu dağlara geri yollanmıştı. Yüksektepeliler çekirge gibiydi; ne bulurlarsa, onunla besleniyorlardı. Bracken'in elinde kalan kaynaklar tükenmek üzereydi.

Araçlar biraz ilerleyip birkaç metre ötede durdular ve bizim konvoyumuzla aralarında güvenli bir mesafe bıraktılar. Araçların kapıları açıldığında, kenarları altın rengiyle çevrili koyu mor üniformalarıyla muhteşem görünen bir düzine kadar muhafız dışarı fırladı. Ellerinde kılıçlar ve silahlar vardı ama birkaçı bıçak yerine savaş çekiçleri veya baltaları tutuyordu.

Bracken'inse hiç silahı yoktu.

Uzun boylu, siyah tenli bir adamdı. Pürüzsüz bir cildi, dolgun dudakları ve cilalı kara amberi andıran gözleri vardı. Maven pelerinini, madalyalarını ve tacını takmış olduğu halde, Bracken bu tür şeylere pek itibar etmiyormuş gibiydi. Giysileri kaliteliydi, muhafızlarınınki gibi altın rengiyle çevrili koyu mordu ama tacı, kürkleri ve mücevherleri yoktu. Bu adam oraya tek bir amaçla gelmişti ve gösterişe ihtiyacı yoktu.

Prens kaslı bir güçlükolun tipik yapısıyla ikimize de tepeden bakıyordu ama Bracken'in kesin olarak bir taklitçi olduğunu biliyordum. Bana dokunacak olsa, nympha becerilerimi sadece bir kere ve benim kadar güçlü bir şekilde olmasa da kullanabilirdi. Aynı şey bütün Gümüşler için geçerliydi. Hatta belki Yenikanlar için de.

CamScanner ile tarandı

"Keşke ilk karşılaşmamız daha iyi şartlar altında olsaydı," dedi derin ve boğuk bir ses tonuyla. Geleneklerine uygun bir biçimde yere kadar eğildi ve ikimizin de adamlarına baktı. Yamaç'ı yönetiyor olabilirdi ama ülkesi bizimkilerle boy ölçüşemezdi.

"Keşke, Ekselansları," dedim başımı sallayarak.

Maven hareketlerimi çabucak taklit etti. Sanki bu işin bir an önce sona ermesini istiyordu. "Bize ne öneriyorsunuz?"

Maven'ın kabalığına hayret ettim. Ağzımı açıp böylesine riskli bir konuşmayı düzeltmem gerektiğini düşündüm. Ama Bracken beni şaşırtarak sırıttı. "Ben de vakit kaybetmekten hoşlanmam," dedi, acı bir ifadeyle gülümseyerek. Arkasındaki muhafızlardan biri elinde tuttuğu deri kaplı dosyayı getirdi. "Çocuklarım tehlikedeyken, boşa vakit harcayamam."

"Yüksektepe'yle ilgili istihbarat bu mu?" diye sordum, muhafız dosyayı Prens'e verirken. "Çok kısa sürede toparlamışsınız."

"Prens aylardır çocuklarını arıyor ve ona bu konuda yarımcı olabilecek kişileri bulmaya çalışıyor," dedi Maven sözcükleri uzatarak. "Delegelerinizi, Prens Alexandret ve Daraeus'u hatırlıyorum. Onlara... yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. O prenslerden biri Arkeon sarayında hayatını kaybetmiş, Maven'ı tahttan indirmeye yönelik başarısız bir darbe girişiminde öldürülmüştü. Bildiğim kadarıyla, diğer prens de ölmüştü.

Bracken, Maven'ın özrünü iri ellerinden birini sallayarak geçiştirdi. "Hizmetimde olan herkes gibi, onlar da risklerin farkındaydı. Oğlumu ve kızımı ararken düzinelerce kişiyi kaybettim." Bu sözlerin arkasında, öfkesiyle gizlemeye çalıştığı gerçek acı hissediliyordu.

"Umalım da daha fazla insan kaybetmeyelim," dedim, kendimi düşünerek. Annemin dedikleri aklıma geldi. *Sen olmalısın.*

Maven çenesini kaldırdı ve gözleri Bracken ile dosya arasında gidip gelirken parıldadı. Dosya Yüksektepe'yle, gizemli şehirleriyle,

CamScanner ile tarandı

dağlarıyla, ordularıyla ilgili tonla bilgi içeriyor olmalıydı. Bunlar ihtiyacımız olan bilgilerdi.

"Sizin yapamayacağınızı yapmaya hazırız," dedi Maven. Usta bir performans sanatçısıydı ve sözcüklerini kararında bir anlayışla dile getiriyordu. Eline fırsat geçse, genç kral Bracken'ı daha ben kozumu oynayamadan kendi tarafına çekebilirdi. "Yüksektepeliler çocuklarınızı rehin tutarken, onlara karşı gelemeyeceğinizi biliyorum. En ufak bir kurtarma operasyonu bile çocukların hayatını tehlikeye atabilir."

"Evet, çok doğru." Bracken hızlı hızlı başını salladı. Maven'ın ona sunduğu her şeyi özümsüyordu. "İstihbarat toplamak bile çok tehlikeli oldu."

Poyraz Kralı kaşlarından birini kaldırdı. "Ve?"

"Çocukların izini, başkentleri Egemen'e kadar sürebildik," dedi Prens. Elini uzatıp dosyayı bize verdi. "Dağların derinliklerinde, bir vadiyle korunan bir yer. Şehir haritalarımız eski ama kullanılabilir durumda."

Bilgileri Gözcülerden hiçbirine fırsat vermeden aldım ve dosyanın ağırlığını tarttım. Ağırdı; ağırlığı kadar da değerliydi.

"Nerede tutulduklarını öğrenebildiniz mi?" diye sordum, dosyayı açıp işe koyulmak için sabırsızlanarak.

Bracken evet der gibi başını eğdi. "Öğrendiğimizi düşünüyorum. Büyük bir bedel karşılığında."

Kollarımı kavuşturup önemli dosyayı göğsüme dayadım. "Bu bilgileri boşa harcamayacağım."

Yamaç Prensi beni tepeden tırnağa süzdü ve yüzünde saygıyla karışık bir şaşkınlık belirdi. Maven istifini pek bozmadı. Ne kıpırdadı ne de ifadesi değişti. Isı bir derece bile artmadı. Ama burnuma ondan yayılan şüphenin kokusu geldi. Bir de uyarı kokusu. Prens'in önünde ağzını açmayacak kadar zeki davranıyor ama ağımı örmekten beni alıkoyamıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Arama ekibini yöneteceğim," dedim, Bracken'e en kararlılık dolu bakışımı fırlatarak. Gözlerini kırpmadı ve bir heykel gibi durdu. Beni inceliyor, tartıyordu. Sade giysiler, benim için iyi bir seçim olmuştu. Bir kraliçeden çok savaşçıya benziyordum. "Poyraz'ın ve Gölbölge'nin askerlerini kullanacağım; oraya fark edilmeden girebilecek kadar ufak bir grup olacak. Sizi temin ederim ki dünden beri çok çalışıyoruz."

Tüylerim diken diken olduğu halde, elimi Maven'ın koluna koydum. Teni giysisinin kolunun altında soğuktu. Göremiyordum ama hafifçe titrediğini hissettim. Gülümsemem daha da arttı.

"Maven harika bir plan yaptı."

Elimi tuttuğunda, parmaklarının buz gibi olduğunu hissettim. Bariz bir tehditti bu.

"Evet, doğru," dedi Maven, beni taklit edip vahşi bir kedi gibi gülümseyerek. Bracken sadece teklifi ve çocuklarının kurtarılma ihtimalini gördü. Onu suçlayamazdım. Tiora ve ben aynı durumda olsaydık, annemin neler hissedeceğini tahmin bile edemiyordum.

Prens derin bir iç çekti. "Harika," dedi başını bir kez daha eğerek. "Bunun karşılığında, o kana susamış ucubeler araya girene dek onlarca sene sürdürdüğümüz müttefikliği devam ettirmeye söz verebilirim." İfadesi sertleşti. "Ama artık buna izin vermeyeceğim. Bugünden itibaren her şey değişecek."

Bu sözleri aşağıda doğal bir şekilde akan nehri hissettiğim kadar derinden hissettim. Önüne geçilemezdi. Durdurulamazdı.

"Bugünden itibaren her şey değişecek," dedim, dosyayı sımsıkı tutarak.

Bu sefer, Maven arkamdan benim aracıma bindi. İçimden onu tekmeleyerek dışarı atmak geldi. Ama koltuğun en ucuna yanaştım ve Bracken'in dosyasını kucağıma koydum. Maven otururken gözlerini benden ayırmadı. Sakin hali beni neredeyse ter içinde bırakacaktı.

CamScanner ile tarandı

Buz gibi bakışına aynı şekilde yanıt vererek konuşmasını bekledim. İçimden orada oluşuna lanet ediyordum. Belgelere göz atıp kurtarma planımdaki boşlukları doldurmak istiyordum ama Maven bana pis pis sırıtırken bunu yapmaya başlayamazdım. Bunu o da biliyordu. İnsanları huzursuz etmek ona her zaman keyif verirdi, o yüzden bu durumdan da keyif alıyordu. Sanırım, başkaları için iblisler yaratmak, kendi iblisleri konusunda daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Ancak araç hareket edip son sürat sınır bölgesinden uzaklaşmaya başladığında ağzını açıp konuştu.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu sakin ve duygudan yoksun bir sesle. Duygularını belli etmemek en sevdiği taktiğiydi. Ne hissettiğini anlayabilmek ya da bir başkasını okur gibi onu da okumak için gözlerine veya yüzüne bakmanın faydası yoktu. Bu konuda fazla başarılıydı.

Başımı dimdik tutup kısa bir yanıt verdim. "Bizim için Yamaç'ı kazanıyorum."

Bizim için.

Maven'dan boğuk bir *hımm* sesi çıktı ve uzun yolculuğa hazırlanmak için geriye yaslandı.

"Çok iyi," demekle yetindi.

CamScanner ile tarandı

SEKİZ

Mare

Yüksektepeli refakatçi bizi Egemen'in geri kalanının yamaçlara tutunduğu merkezi vadiye bakan yüksek bir uçuruma inşa edilmiş saray gibi bir yerleşkeye götürdü. Dört bir yandaki koyu yeşil üzerine beyaz bir üçgen işaret taşıyan flamalar tatlı gece esintisinde sallanıyordu. *Bir dağ.* Sembollerinin anlamını daha önceden anlamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Üniformalarında da aynı işaret vardı.

Kendi giysilerim sadeydi; üniforma bile sayılmazdı ve sadece Koviyum ve Yamaç'taki mağazalardan toplanmış parçalardan oluşuyordu. Ceketin, pantolonun, çizmelerin ve gömleğin zevkli stili, bana bunların muhtemelen önceden bir Gümüş'e ait olduğunu anlatıyordu. Farley Clara'yı kalçasına dayamış, her zamanki gibi kendi yarattığı üniformayla yürüyordu. Tepeden tırnağa kırmızı renkti ve yakasında üç metal kare vardı. Bir Komutanlık generalinin işaretiydi.

Arkamızdaki Gümüşler daha *gösterişli* giysiler giymişlerdi ve zaten onlardan daha aşağısını beklemezdim. Egemen şehrinin arasında kıvrılarak ilerleyen beyaz yürüyüş yollarında, canlı ve parlak

CamScanner ile tarandı

renkleriyle adeta bir gökkuşağı oluşturuyorlardı. Kırmızı pelerinliyle Cal'i görmezden gelmek zordu ama bunun için elimden geleni yapıyordum. Cal Evangeline'le birlikte yürüyordu. Evangeline'in Cal'i tehlikeli teraslardan ya da merdivenlerden itmesini bekliyordum adeta.

Babamın yanından ayrılmadım ve onun nefes alıp verişini dinledim. Egemen'e çıkan bir sürü basamak vardı ve babam tedavi görmüş ciğerinin yanı sıra, bacağı yeniden çıkmış yaşlı bir adamdı. Bu hafif hava da ona pek yardımcı olmuyordu. Tökezlememek için büyük gayret gösteriyordu; sadece kızaran yüzü ne kadar çaba sarf ettiğini belli ediyordu. Annem de benimle aynı düşünceleri paylaştığı için, onun diğer tarafına geçmişti. Elleri babamın hemen arkasındaydı ve tökezleyecek olursa yardım edebilsin diye parmaklarını açık tutuyordu.

Birisini çağırabilir, bir güçlükoldan yardım isteyebilirdim; hatta babam istese, Bree ve Tramy onu taşıyabilirdi. Ama istemeyeceğini biliyordum. Sadece bir iki kez koluma dokunarak yola devam etti. Orada olduğum için minnettardı; kendimi tuttuğum için daha da büyük bir minnet hissediyordu.

En sonunda basamaklar sona erdi ve ağaç gövdesi ve yapraklar gibi görünecek şekilde oyulmuş bir kemerin altından geçtik. Zemindeki yeşil granit ve süt beyazı kireçtaşlarının oluşturduğu helezon desenli ana meydandan geçtik. Bazıları kuleler kadar yüksek ve bir o kadar kalın olan çeşit çeşit çam, orayı çevreleyen kemerlerin önünden yükseliyordu. Hayretle mor göğe karşı cıvıl cıvıl öten kuşların sesine kulak verdim.

Kilorn arkamda hafif bir ıslık çaldı. Ağaçların arasından yukarı uzanan yokuşa ve en tepesine inşa edilmiş uzun ve sütunlu binaya baktı. Cilalı kalas ve mermer ayrıntıları olan bina, tıpkı bir nehir yatağını andıracak şekilde parlatılmış taşlardan yapılmıştı. Çok sayıdaki kanadında, bazıları yabani çiçeklerle kaplı balkonlar vardı. Balkonların hepsi Egemen'i gözetmek için vadiye dönük şekilde inşa edilmişti.

CamScanner ile tarandı

Orasının Başbakan'ın evi olduğundan emindim. Saray demiyorlardı ama öyleydi. Bu beni huzursuz etti ama ailem haklı olarak büyülenmiş gibiydi. Bense, heykel gibi yontulmuş bu güzelliğin ve ışıl ışıl parlayan pencerelerinin arkasındaki şeye güvenmemem gerektiğini bilecek kadar çok saray görmüştüm.

Binayı çevreleyen herhangi bir duvar ya da bahçe kapısı yoktu. Egemen'in etrafında da görmemiştim. En azından görebileceğim türden bir şey yoktu. O anda aslında bu şehrin ve ülkenin coğrafi konumunun bir tür duvar olduğunu hissettim. Yüksektepe duvarlara ihtiyaç duymayacak kadar güçlüydü. Ya da inşa etmeyecek kadar aptallardı. Ama Davidson'ı düşününce, aptal olduklarını hiç sanmıyordum.

Farley de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Kemerlere, çam ağaçlarına, saraya baktı ve her birini büyük bir dikkatle inceledi. Sonra, arkamızdan gelen ve Davidson'ın evinden etkilenmemiş gibi davranmak için büyük çaba sarf eden Gümüşlere baktı.

Başbakan eliyle ilerlememizi işaret ederek bizi ülkesinin daha da derinliklerine çağırdı.

Barrow ailesine Yamaç'ta olduğu gibi, alıştığımızdan çok daha güzel bir yaşam alanı verildi. Davidson'ın evindeki daireler çok büyüktü ve her birimizin ayrı yatak odası olabilecek kadar ferahtı. Kilorn ve Gisa etrafı gezmeye, odaları incelemeye koyuldular. Bree pek dolaşmak istemedi ve uzun salondaki kadife koltuklardan birine çöktü. Terasta durduğum yerden, onun horlamaya başladığını duyabiliyordum. Burası geçiciydi; şehirde kalıcı bir yer bulunana dek burada kalacaktık.

Herkes ya farkında olmadan ya da kasıtlı olarak beni yalnız bırakmıştı. İkisi de beni rahatsız etmiyordu.

Egemen dağlık arazideki bir takımyıldız gibi parıldıyordu. Uzaktan sabit bir şekilde gelen elektriği hissediyor, yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. Her şey göğün bir yansıması gibiydi. Burada yıldızlar

CamScanner ile tarandı

inanılmaz derecede parlak, elinizi uzatsanız adeta dokunabileceğiniz kadar yakın görünüyordu. İçime derin bir nefes çekip dağların yabani tazeliğini soludum. *Burası onları bırakmak için güzel bir yer. İsteyebileceğim en iyi yer.*

Balkonun kenarındaki saksı ve kutularda renk renk çiçekler tomurcuklanmıştı. Karşımdakiler kuyruk gibi yaprakları olan, mor ve tuhaf şekilli çiçeklerdi.

"Bunlara fil çiçeği derler."

Tramy yanıma gelip dirseğini tırabzana yasladı. Eğilip aşağıdaki şehre baktı. Mevsime rağmen gece epey serindi. Titriyor olmalıydım ki bana bir şal uzattı.

El örgüsü şalı alıp omuzlarıma koyarken kaşlarını çattı. "*Fil* sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bu sözcük bana bir şey hatırlatır gibi oldu ama başımı sallayıp omuzlarımı silktim. "Ben de. Bir hayvan olabilir. Julian olsa bilirdi." Juian'ın ismini düşünmeden söylediğim için, acıyla yüzümü buruşturmama ramak kalmıştı. Göğsümde ani bir sızı hissettim.

"Akşam yemeğinde Bree'ye sorabilirsin," dedi ağabeyim, elini düşünceli düşünceli kirli sakalının üstünde gezdirirken.

Yine omuzlarımı silktim ve Julian Jacos'tan hiç söz etmemiş gibi davranmaya çalıştım. "Tıraş olman gerek, Tramy," diye güldüm. Tatlı havayı yine içime çekerek sırtımı şehrin ışıklarına döndüm. "Yemekte ona kendin sor."

"Olmaz."

Alçak ama kararlılıkla titreyen ses tonu duraksamama neden oldu. Cesur davranıyordu. Tramy hiçbirimizi reddedecek birisi değildi. Eskiden Bree'nin peşinde dolanır ya da ailevi sorunları düzeltmeye çalışırdı. İnatçı davranmaktan çok mesafeli bir arabulucu yapısına sahipti.

Bir açıklama bekleyerek ona baktım.

Çenesini sıkıp kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Benim gibi, o da gözlerini annemizden almıştı. "Burası bize göre değil."

CamScanner ile tarandı

Bize.

Ne demek istediği açıktı. *Yolumuz buraya kadar.* Barrow'lar politikacı veya savaşçı değillerdi. Spot ışığını veya benim yaşadığım tehlikeleri paylaşmamız gerekmiyordu. Ama onlar olmadan, tek başıma savaşma düşüncesinin verdiği korku sonsuzdu, bencilceydi ve çok ani gelmişti.

"Olabilir," dedim hemen, bileğini tutup. Tramy de hemen elimi tuttu. "Burası sizin yeriniz olmalı. Hepinizin. Siz benim ailemsiniz..."

Terasın kapısı hafifçe açıldı ve Gisa ile Kilorn'un arkasından kapandı. Kız kardeşim ışıl ışıl gözlerle bize baktı. "Kaç kişinin sırf aileleri onlara verdi diye sahip olduğu ama sahip olmaması gereken bir gücü olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Gümüşleri kast ediyordu. Güçlerini, hiç uygun olmasalar bile çocuklarına geçiren kraliyet üyeleri ve soylulardan bahsediyordu. Kan bağları ve hanedanlık takıntısı, Maven'ın tahtta olmasının ilk nedeniydi. Kendi zihnini bile kontrol edemeyen ama bir ülkeyi yöneten çarpık bir çocuktu o.

"O farklı," dedim ama bunu gönülsüzce söylemiştim. "Sen onlar gibi değilsin."

Gisa elini uzatıp şalımı düzeltti. Ondan yaşça çok büyük olduğum halde, bir abla gibi üstüme titriyordu. Şafak kadar soluk renkli o çiçek hâlâ kulağının arkasında duruyordu. Yavaşça çiçeğin yapraklarına dokundum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Çiçek ona yakışıyordu. *Yüksektepe yakışacak mı?*

"Tramy'nin dediği gibi," dedi, "senin toplantıların, konseylerin, içinde bulunduğun bir savaş var... Ama hiçbiri bizim değil. Olmasını da istemiyoruz." Gisa gözlerime baktı. Artık aynı boydaydık ama onun daha da uzayacağını umuyordum. Dünyayı benim gördüğüm gibi görmeyi hak etmiyordu.

"Peki," dedim alçak sesle, onu kendime çekip. "Peki."

"Onlar da aynı şeyi düşünüyorlar," diye mırıldandı omzuma. *Annem. Babam bile.*

CamScanner ile tarandı

İçimde bir şey serbest kaldı ve büyük bir yükten kurtuldum. Ama bu beni aşağıya çeken mi yoksa sabit tutan bir çıpa mıydı? Her ikisi de olabilirdi. Ebeveynim ve kardeşlerim olmadan nasıl birisine dönüşecektim?

Olmam gereken kişiye.

Başımı Gisa'nın omzuna dayadığım için, arkasında duran Kilorn'a bakmamak zordu. İkimizi izlerken yüzü asılmıştı ve ifadesi bir fırtına bulutunu andırıyordu. Ona baktığımı hissedince göz göze geldik ve ne kadar kararlı olduğunu gördüm. Kırmızı Muhafızlar'a katılalı epey olmuştu ve ettiği yemini bozma fırsatını kullanmayacaktı. Bildiği tek aileyle burada, güven içinde yaşamak söz konusu olsa bile.

"Haydi," dedi Gisa geri çekilerek. "Seni o aptal akşam yemeğine hazırlayalım."

İsyan karargâhlarında geçen aylar, kız kardeşimin renklere, kumaşlara ve modaya olan hassasiyetini artırmıştı. Bir şekilde, saraydan hepsi rahat ama resmi olan, farklı tarzlarda birkaç kıyafet buldu. Tabii, bunların hiçbiri poyraz Gümüşlerinin giydiği o taşlı, ucube giysilerden değildi ama yine de krallardan ve liderlerden oluşan bir masaya layıktı. İtiraf etmem gerekirdi ki böyle giyinmek hoşuma gidiyordu. Parmaklarımı pamuklu veya ipekli giysilerin üstünde dolaştırmak. Saçlarıma nasıl şekil vereceğimi düşünmek. Bunlar kafamı çok iyi dağıtıyordu. Ayrıca gerekliydi.

Tiberias mutlaka kan kırmızı giysileri içinde ışıl ışıl bir halde benimle aynı masada olacaktı. Ben ilkelerime bağlı kaldığım ve kendisi bunu başaramadığı için surat asıyor olacaktı. Neye ve kime sırt çevirdiğini çok iyi görecekti. Bunu düşününce, içimi hastalıklı ama tatmin edici tatlı bir his kapladı.

Gisa benim için çok daha detaylı kıyafetler seçtiği halde, en sonunda ikimizin de hoşuna giden bir elbisede karar kıldık. Mora çalan koyu kırmızı renkli ve uzun bir eteği olan, uzun kollu, sade bir elbiseydi. Küpelerimden başka mücevher takmadım. Bree için

CamScanner ile tarandı

pembe, Tramy için kırmızı, Shade için mor ve Kilorn için yeşil taşlar seçtik. Taze kan kadar koyu renkli son kırmızı taşlı küpe eşyalarımın arasında duruyordu. Tiberias'ın bana verdiği küpeyi takmayacaktım ama onu atamıyordum da. Eşyalarımın arasında öylece duruyordu ama onu unutmamıştım.

Gisa daha önceden ince bir nakış işiyle hazırlanmış altın rengi örgüleri hemen elbisemin kollarına dikti. Bir dikiş setini nereden bulduğunu veya Davidson'ın personelinin bunu ona bırakacak kadar düşünceli mi davrandığını bilemiyordum. İnce parmakları, saçlarıma şekil vermekte de ustaydı; çamur kahverengisi saçlarımı kıvırarak taç gibi başımın tepesine topladı. Saçlarımın gri uçlarını kusursuzca gizledi ama griler çok yayılmıştı. Zorlu günler üstümde çok etkili olmuştu ve aynada bunu görmek hiç hoşuma gitmiyordu. Bir sürü farklı yara izim vardı. Maven'ın damgasının, henüz tam olarak iyileşmemiş yaraların ve kendi şimşeğimin oluşturduğu izlerdi. Ama yıkılmamıştım. Henüz darmadağın değildim.

Başbakan'ın sarayı çok büyüktü ama oldukça basit bir planı vardı. Halka açık odaların olduğu giriş katına inmem uzun sürmedi. Bir süre sonra yemek kokularını izlemeye başladım ve beni kocaman salonlardan ve galerilerden geçirmesine izin verdim. Balo salonu büyüklüğündeki bir yemek alanından geçtim; burada hem kırk kişiye yetecek büyüklükte bir masa hem de taş bir şömine vardı. Ama masa çıplaktı ve şöminede çıtırdayan kıvılcımlar yoktu.

"Bayan Barrow, değil mi?"

Bu tatlı sese dönünce, sesten daha da tatlı bir yüzle karşılaştım. Bir başka terasa açılan kemerli kapılardan birinin oradan bir adam sesleniyordu. Dazlaktı, teni neredeyse mor denebilecek bir tondaki gece yarısı rengiydi ve üstündeki ipekli takımdan daha da beyaz dişlerini yarım ay gibi bana gösteriyordu.

"Evet," dedim hemen.

CamScanner ile tarandı

Gülümsemesi daha da genişledi. "Çok güzel. Burada, yıldızların altında yemek yiyeceğiz. İlk ziyaretinizde böyle daha iyi olacağını düşündüm."

Adam eliyle bir işaret yapınca ona doğru yürüdüm ve büyük yemek odasına ilerledim. Seri hareketlerle koluma girdi ve beni serin gece havasına çıkarırken, dirseklerimiz birbirine yaslandı. Yiyecek kokuları keskinleşip ağzımın sulanmasına neden oldu.

"Ne kadar gerginsiniz," diyerek hafifçe güldü. Kolunu gerilmiş kaslarıma karşı hafifçe oynattı. Rahat bir adamdı. Hatta o kadar rahat davranıyordu ki içimden ona güvenmemek geldi. "Ben Carmadon; yemeği ben hazırladım. Bir şikâyetiniz olursa, sakın ses çıkarmayın."

Dudağımı ısırıp gülmemeye çalıştım. "Elimden geleni yaparım."

Yanıt olarak sadece burnuna vurdu.

Göz kenarlarındaki çizgiler gri renkliydi ve beyaza çalıyordu. *Gümüş kanından.* Aniden boğazımda hissettiğim yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım.

"Hangi yeteneğe sahip olduğunuzu sorabilir miyim, Carmadon?"

Hafifçe gülümsedi. "Belli olmuyor mu?" Etrafta hem terastaki hem de çok sayıdaki balkon ve pencerelerdeki çeşit çeşit bitkiyi ve çiçeği gösterdi. "Ben mütevazı bir korucuyum, Bayan Barrow."

Kabalık olmasın diye gülümsemeye çalıştım. *Mütevazı.* Gözlerinden ve ağızlarından kökler fışkıran cesetler görmüştüm. Mütevazı ya da zararsız bir Gümüş diye bir şey yoktu. Hepsi öldürme becerisine sahipti. Ama bu beceriye biz de sahiptik. Dünyadaki her insan gibi.

Terastaki kokuya, yumuşak ışıklara ve alçak sesli, resmi konuşmalara doğru ilerledik. Sarayın o kısmı yamacın tam kenarındaydı ve çam ağaçlarını, vadiyi ve uzaktaki karla kaplı tepeleri olduğu gibi görmek mümkündü. Bunlar yükselmek üzere olan ayın ışığı altında parıldıyordu.

Fazla hevesli, ilgili, hatta öfkeli görünmemeye gayret ettim. Duygularımı belli edecek hiçbir şey yapmadım. Yine de Tiberias'ın tanıdık siluetini gördüğümde, kalbimin hızla attığını ve her yanıma

CamScanner ile tarandı

adrenalin yayıldığını hissettim. Tiberias etrafındaki kimseyle yüz yüze gelmeye cesaret edemeden bir kez daha manzaraya baktı. Tiksintiyle dudaklarımı büktüm. *Ne zaman bir ödleğe dönüştün, Tiberias Calore?*

Farley üstündeki Komutanlık üniformasını çıkarmamıştı ve birkaç metre ötede volta atıyordu. Yeni yıkadığı saçları, terastaki masasının üstüne asılmış lambaların ışığının altında parıldıyordu. Oturmadan önce başıyla bana selam verdi.

Evangeline ve Anabel çoktan masanın iki ucundaki yerlerine oturmuşlardı. Cal'in iki yanına oturarak ne kadar önemli olduklarını göstermek istiyor olmalıydılar. Anabel daha önceki koyu kırmızılı ve turunculu ipek tuvaletiyle gayet rahat görünürken, Evangeline'in boynunu siyah tilki kürkünden yumuşacık bir yaka kaplıyordu. Ben yaklaşırken, gözleri düzenbaz iki yıldız gibi parıldayarak beni izledi. Onun çaprazına, sürgündeki Prens'ten mümkün olduğunca uzağa oturduğumu görünce dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi.

Carmadon yemek davetlilerinin birbirinden ölesiye nefret ettiğini fark etmemiş ya da umursamıyormuş gibiydi. Zarif bir şekilde karşıma, Davidson'ın oturacağını tahmin ettiğim sandalyenin sağına oturmuştu. Bir hizmetçi kız gölgelerin arasından fırlayıp onun zarif desenli şarap kadehini doldurdu.

Gözlerimi kısarak onu izledim. Hizmetçi kızın kızarmış yanaklarına bakılacak olursa, kızıl kanı taşıyordu. Ne genç ne de yaşlıydı ama işini yaparken gülümsüyordu. Emredilmediği takdirde, hiçbir kızıl hizmetçisinin öyle gülümsediğini görmemiştim.

"Maaş alıyorlar, yüklü maaşlar," dedi Farley, ev sahibimizin yanına otururken. "Kontrol ettim bile."

Carmadon şarabı kadehinde şöyle bir çevirdi. "Her şeyi dilediğiniz kadar kurcalayın, General Farley. Her şeyi kontrol edebilirsiniz. Evimde köle çalışmaz," dedi, biraz sert bir sesle.

"Doğru dürüst tanışmadık," dedim, her zamankinden daha kaba bir tavırla. "İsminiz Carmadon ama..."

CamScanner ile tarandı

"Elbette, kabalığımı bağışlayın, Bayan Barrow. Başbakan Davidson kocam olur ve çok geç kaldı. Yemekler onun yüzünden soğursa özür dilerim..." Başlangıç yemeklerinin bulunduğu masayı işaret etti. "Ama bir yere geç kalması ne benim hatam ne de benim sorunum."

Bunlar sert sözlerdi ama dostane ve rahat bir tavırla söylenmişti. Davidson ne kadar gizemliyse, kocası bir o kadar açık bir kitap gibiydi. Evangeline de o sırada ondan farksızdı. Adama öylesine bariz bir hasetle bakıyordu ki kıskançlıktan çatlayacağını sandım. Şaşırmamak gerekirdi. Bu kişilerin hayatları, bu tür bir evlilik, bizim ülkemizde mümkün değildi. Yasaktı. Gümüş kanının boşa harcanması olarak düşünülürdü. *Ama burada değil.*

Ellerimi kucağımda kavuşturup masaya çöken gerginliğe rağmen sakin olmaya çalıştım. Anabel, ya Carmadon'dan hoşlanmadığı ya da Kızıllarla yemek yemeyi onaylamadığı için konuşmuyordu. Ya da her iki nedenden dolayı...

Carmadon Farley'nin kadehini rengi neredeyse siyaha çalan kaliteli bir kırmızı şarapla doldurduğunda, Farley teşekkür etmek için başını salladı. Sonra, kadehinden büyük bir yudum aldı.

Ben içinde parlak limon dilimleri olan buzlu suyu tercih etmiştim. İstediğim son şey, Tiberias Calore yakınlardayken başımın dönmesi ve düşüncelerimin bulanıklaşmasıydı. Cal içeri girerken ona baktım ve bakışlarım kırmızı bir pelerinin altındaki geniş omuzlarında gezindi. Pelerin terasın yumuşak ışıkları altında, daha çok bir aleve benziyordu.

Bana doğru döndüğünde bakışlarımı önüme çevirdim. Sadece varlığını havada keskin bir şekilde hissederek yaklaşan adımlarını dinleyebildim. Dökme demirden bir sandalyenin insanı çileden çıkaracak kadar kasıtlı bir şekilde ağır ağır geri çekildiğini duydum. Cal'in nereye oturmaya karar verdiğini anladığımda az kalsın yerimden fırlayacaktım.

Kolu bir an benimkine sürtündü ve sıcaklığı her yanımı kapladı. Özellikle de soğuk dağ havasında, yarattığı tanıdık rahatlık

CamScanner ile tarandı

hissine içimden lanetler okudum. Nihayet başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, Carmadon'un başını hafifçe yana eğmiş, çenesini yumruklarından birine dayamış bana baktığını gördüm. Durumu çok komik bulmuş gibiydi. Yanında oturan Farley'yse kusacakmış gibi duruyordu. Anabel'in kaşlarını çattığını görmek içinse, ona bakmam gerekmiyordu.

Ellerimi masanın altında kavuşturdum ve parmaklarımı o kadar sımsıkı birbirine geçirdim ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Korkudan değil, öfkeden. Yanıma oturan Tiberias sandalyenin bana yakın koluna dirseğini yasladı. İsterse kulağıma bir şeyler fısıldayabilirdi. Çenemi sıkıp tükürme dürtüsüne engel olmaya çalıştım.

Karşımızda oturan Evangeline bir kedi gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Elini kürkünde gezdirirken, süslü pençeleri parıldadı. "Davetiniz kaç yemekten oluşuyor, sevgili Lord Carmadon?"

Davidson'ın kocası bakışlarını benden ayırmadı ve dudakları ancak hafif bir gülümseme olabilecek bir şekilde kıpırdandı. "Altı."

Farley kaşlarını çatıp şarabının geri kalanını bitirdi.

Carmadon sırıtarak gölgelerde bekleyen hizmetçilere bir işaret yaptı. "Dane ve Lord Julian bize yetişirler," dedi, parmaklarını şıklatıp başlangıç yemeklerinin servis edilmesini emrederek. "Umarım beğenirsiniz. Yüksektepe'ye özgü birkaç yemek hazırlamaya özen gösterdik."

Servis akıcı ve hızlıydı; Gümüş krallarının saraylarında gördüğümüz kadar etkileyiciydi ama o kadar resmi değildi. Önümüze zarif ve ufak porselen tabaklar koyulurken, Carmadon yemeği idare etti. Tabağımdaki üstünde bir tür krem peynir ve kuşkonmaz olan başparmağım büyüklüğündeki pembe somon dilimine baktım.

"Batıdaki Calum Nehri'nden daha yeni tutuldu," dedi Carmadon, balığın tamamını ağzına atmadan önce. Farley hemen onun gibi balığını yedi. "Calum batı yakasından okyanusa akar."

CamScanner ile tarandı

Neden söz ettiğini hayal etmeye çalıştım ama topraklarıyla ilgili gerçekten de pek bir şey bilmiyordum. Evet, kıtanın batı kenarında bir okyanus daha vardı ama o anda sadece bu kadarını biliyordum.

"Julian dayım ülkenizle ilgili daha fazla bilgi edinmek için çok hevesli," dedi Tiberias. Ağır ağır ve samimi bir inançla konuşuyordu. Bu tavır onu olduğundan on yaş yaşlı gösteriyordu. "Sanırım, onun ve Başbakan'ın geç kalmasına neden olan şey de sormak istediği sorular."

"Olabilir. Benim Dane'im kütüphanesinde vakit geçirmeye bayılır."

Hiç şüphe yok ki Julian da buna bayılırdı. Acaba Başbakan özel bağlar, dostane bir Poyraz Gümüşüyle bir müttefiklik mi kurmaya çalışıyor diye aklımdan geçirdim. Belki de ülkesini dünyayla paylaşmak için heyecanlanan Davidson bir başka biliminsanıyla vakit geçirmenin keyfini çıkarıyordu.

Somondan sonra, soğuk havada üstünden dumanlar tüten sıcak bir sebze çorbası, arkasından da taze yeşillikler ve o dağda yetişen yabanmersinleriyle yapılmış bir salata geldi. Carmadon kimsenin konuşmamasını umursamıyordu. Sessizliği kendi konuşmalarıyla dolduruyor, hazırladığı yemeklerin her ayrıntısını anlatırken gayet rahat ve iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu. Bir salata sosunun nasıl yapıldığını, böğürtlen toplamak için en elverişli zamanı, sebzelerin ne kadar pişmesi gerektiğini ve özel bahçesinin ne kadar büyük olduğunu anlatıyordu. Evangeline, Tiberias veya Anabel'in hayatlarında bir kere bile yemek pişirdiklerini sanmıyordum. Farley'ninse çalıntı olmayan veya karneyle verilmeyen bir yemek yemiş olması mümkün değildi.

Kibar davranmak için elimden geleni yapıyordum ama söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Özellikle de Tiberias bana o kadar yakınken ve tabağındaki her şeyin kokusunu içine çekerken. Arada sırada ona kaçamak bakışlar atıyor, yüzünün anlık görüntülerini hafızama kazıyordum. Çenesini sıkıyordu, yutkunuyordu. Daha önce o kadar

CamScanner ile tarandı

iyi tıraş olduğunu görmemiştim. Gururlu ya da kararlı olmasaydım, elimin tersini yanağında, yumuşacık teninde gezdirdim.

Bu sefer bakışlarımı kaçıramadan gözlerime baktı.

İçimden gelen ilk şey gözlerimi kırpıştırarak başka yöne bakmak, bakışlarımı tabağıma çevirmek, belki de müsaade isteyip kalkmaktı. Ama direndim. Müstakbel Kral beni huzursuz etmek, tepetaklak olmamı sağlamak istiyorsa, benim için sorun yoktu. Ben de aynı şeyi yapabilirdim. Omuzlarımı ve sırtımı dikleştirdim. En önemlisi de nefes alıp vermeyi hatırladım. Tiberias ne derse desin, sadece halkını köle edecek bir başka Gümüş'tü o. Bir engeldi ve bir kalkandı. Aradaki hassas denge korunmalıydı.

Gözlerini kırpıştırıp tabağına ilk bakan o oldu.

Ben de aynı şeyi yaptım.

Ona, eskiden güvendiğim kişiye o kadar yakın olmak içimi yakıyordu. O kadar iyi tanıdığım bir vücuda. Tek bir seçim yapmış, tek bir sözcük söylemiş olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi. O akşam yemeği bakışmakla, kendi yöntemlerimizle Evangeline, Anabel ya da Davidson'ın yokluğu hakkında iletişim kurarak geçerdi. Ya da hiçbiri orada olmazdı. Terasta, yıldızların altında, etrafı bu yeni ülkeyle çevrili kişiler sadece biz olurduk. Kusurlu bir ülkeydi ama amaç aynı olurdu. Carmadon Gümüş'tü, kocasıysa Kızıl bir Yenikan'dı. Hizmetçiler köle değildi. Yüksektepe'yi çok az görmüştüm ama farklı bir yer olabileceğini anlayacak kadarını biliyordum. Biz de burada farklı olabilirdik. Tabii, Tiberias öyle olmamıza izin verseydi.

Başında tacı yoktu ama ben onu görebiliyordum. Omuzlarında, gözlerinde ve sakin ve kararlı hareketlerinde. Herkesin olabileceği kadar bir kraldı. Kanına kadar. İliklerine kadar.

Hizmetçiler salata tabaklarını aldıktan sonra, Carmadon kocasının içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya baktı. Kimseyi göremeyince biraz kaşlarını çattı ama yine de sonraki yemeklerin servis edilmesini emretti. "Bu, çok özel bir Yüksektepe yemeğidir," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

CamScanner ile tarandı

Önüme bir tabak kondu. Tabaktaki şey, yanında nar gibi kızarmış patatesler, mantarlar, soğanlar ve bir sosta pişirilmiş yeşillikler olan çok kalın ve sulu bir biftek parçası gibiydi. Tek kelimeyle çok lezzetli görünüyordu.

"Biftek mi?" dedi Anabel, keyfi kaçmış gibi öne eğilerek. "Lord Carmadon, sizi temin ederim ki bizim ülkemizde de biftek var."

Ama ev sahibimiz esmer parmaklarından birini kaldırdı. Bu hareketi, yaşlı Kraliçe'yi onun unvanları umursamayan tavrı kadar sinir etti. "Tam aksine. Sizde sığır eti var. Bu, bizon etidir."

"Bizon nedir?" diye sordum, yemeği denemek için sabırsızlanarak.

Carmadon etini keserken, bıçağı tabağa sürtündü. "Farklı bir tür ama sizin bildiğiniz sığırlarla yakından ilişkilidir. Çok daha büyük ve daha lezzetlidir. Daha güçlü ve dayanıklı bir hayvandır; boynuzları ve kalın tüyleri ve istedikleri zaman sırtlarından birisini atabilecekleri kadar güçlü kasları vardır. Buradakilerin çoğu vahşidir ama birkaç çiftlik de var. Cennet Vadisi'nde, tepelerde ve ovalarda da yaşarlar. İnsanları veya hayvanları öldürebilecek kış mevsimlerinde bile hayatta kalabilirler. İnanın ki bir bizonun yüzüne bakıp ona asla sığır diyemezsiniz." Bıçağının o tuhaf eti kesişini hayranlıkla izledim. Carmadon'un yemeğine kırmızı sular yayıldı ve beyaz porselen tabakta leke bıraktı. "Bizonlar ve inekler ilginçler. Birbirlerine çok benziyorlar. Aynı ağacın dalları ama birbirlerinden çok farklılar. Dahası, ne kadar ayrı ve iki türün olabileceği kadar farklı olsalar da birlikte gayet güzel yaşayabiliyorlar. Sürüleri birbirine karışabiliyor. Hatta çiftleşebiliyorlar."

Tiberias yanımda öksürdü. Lokması neredeyse boğazına kaçacaktı.

Yanaklarım alev alev yandı.

Evangeline eliyle ağzını kapayıp güldüğünü gizlemek istedi.

Farley şarap şişesini boşalttı.

"Uygunsuz bir şey mi söyledim?" diye sordu Carmadon, siyah gözlerinde bir parıltıyla bize bakarak. Ne dediğini ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Anabel kimseye fırsat bırakmadan, torununun utancını gizleme bahanesiyle araya girdi. Kadehinin kenarından saraya göz attı. "Kocanızın geç kalması son derece kaba bir hareket, lordum."

Gülümseyen Carmadon yanıt vermekte gecikmedi. "Haklısınız. İyi bir ceza alacağından emin olabilirsiniz."

Bizon eti yağsızdı ve Carmadon haklıydı. Sığır etinden daha iyiydi. Carmadon patateslerini elleriyle yerken çok rahat göründüğü için, ben de görgü kurallarını bir kenara bıraktım. Bizon bifteğinin yarısını ve kahverengileşmiş soğanları bitirmem sadece bir dakika sürdü. Çatalımla yemeğimi yemeye ve kusursuz bir şekilde lokma almaya o kadar odaklanmıştım ki arkamızda kapının açıldığını fark etmedim bile.

"Lütfen beni affedin," dedi Davidson, düzenli ama hızlı adımlarla masaya gelirken. Julian da hemen arkasındaydı. Yan yana durduklarında, ikisinin ne kadar benzediğini fark ettim. Görünüş olarak değil ama hal tavır olarak. İkisi de entelektüel türden bir açlık hissediyor gibi duruyordu. Yoksa görünüş olarak daha farklı olamazlardı. Julian çok zayıftı, grileşmiş saçları incelmiş ve tel tel kalmıştı; gözleriyse yaşlı ve kahverengiydi. Davidson çok sağlıklı görünüyordu; gri saçları güzelce kesilmişti ve parıldıyordu; yaşına rağmen sırf kastı. "Neler kaçırdık?" diye sordu kocasının yanına otururken.

Julian huzursuz bir ifadeyle masaya baktı ve boş olan tek yere oturdu. O yer aslında beni sinir etmek için yanıma oturmuş Tiberias için ayrılmıştı.

Carmadon burnunu çekti. "Menüden, bizonların çiftleşme alışkanlıklarından ve senin her zaman geç kalmandan söz ettik."

Başbakan yüksek sesle ve samimi bir şekilde güldü. Ya performans sergilemesi gerektiğini düşünmüyordu ya da kendi evinde çok iyi bir performans sergiliyordu. "Normal bir akşam yemeği sohbeti yani."

Julian masanın diğer ucundan öne eğildi. Utanmış gibiydi. "Ne yazık ki benim hatam."

CamScanner ile tarandı

"Kütüphane mi?" diye sordu yeğeni, bilmiş bir gülümsemeyle. "Duyduk."

Tiberias'ın sesinin sıcaklığını duyunca, kalbim buruldu. Dayısını çok seviyordu ve kötü seçimlerinin gerisindeki Tiberias'ı bana hatırlatan her şey içimi sızlatıyordu. Julian hafifçe gülümsedi. "Ne kadar öngörülebilir biriyim, değil mi?"

"Ben öngörülebilir olanı tercih ederim," diye mırıldandım. Ama bunu yine de masadaki herkesin duyabileceği bir şekilde söylemiştim.

Farley tabağına bakıp sırıttı. Tiberias kaşlarını çattı ve başını aniden çevirip bana baktı. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama vazgeçti.

Büyükannesi onu kendisinden korumak için, ondan önce konuştu. "Peki, bu kütüphane... neden ilginç?" diye sordu, hoşnutsuzluğunu belli ederek.

Kendimi tutamadım. "Muhtemelen kitaplar yüzünden."

Farley hiç çekinmeden bir kahkaha patlatırken, Julian peçetesiyle güldüğünü gizledi. Masanın geri kalanı daha ciddiydi. Ama Tiberias'ın hafifçe güldüğünü duyunca donakaldım. Ona bakınca, gülümsediğini ve bana bakarken gözlerinin etrafının kırıştığını gördüm. Bir an, nerede olduğumuzu... *kim* olduğumuzu unuttuğunu fark ettim. Sonra aniden sustu ve yüzünde daha nötr bir ifade belirdi.

"Ah, evet," dedi Julian, hepimizin dikkatini dağıtmak istermiş gibi. "Oradaki ciltler son derece kapsamlı. Sadece bilim değil, tarih alanında da öyle. Ne yazık ki saat kaç unutmuşuz." Başını sallayıp şarabını yudumladı. Sonra kadehini Davidson'a çevirdi. "Ya da Başbakan nezaket gösterip bana uydu."

Davidson yanıt olarak kadehini kaldırdı. Bileğindeki saatten tik tak sesleri yayılıyordu. "Kitapları paylaşmak, beni her zaman mutlu eder. Bilgi kabaran bir gelgit gibidir. Bütün gemileri yükseltir."

"Vadi Mahzenleri'ni ziyaret etmelisiniz," dedi Carmadon. "Hatta Boynuz Dağı'na da gitmelisiniz."

CamScanner ile tarandı

"Etrafı *gezecek* kadar uzun kalmayı düşünmüyoruz," dedi Anabel burnunu çekerek. Yavaşça gümüş çatalını tabağındaki yarısını bitirdiği yemeğinin yanına koydu. Yemekle işinin bittiğini açıkça belli ediyordu.

Evangeline kürkleri arasından başını kaldırdı. Bir kedi gibi yaşlı kadına baktı. Bir şeyleri tartıyormuş gibiydi. "Haklısınız," dedi. "Ne kadar çabuk dönersek, o kadar iyi."

Birisine geri dönmekten, bahsediyordu.

"Ama bu bize bağlı değil, öyle değil mi? Affedersiniz," dedi Farley masaya eğilirken. Anabel, bir Kızıl'ın tabağını alıp onun yemediği yemekleri kendi tabağına koyduğunu görünce, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Farley usta ellerle bir bizon eti dilimini daha kesti; bıçak etin üstünde dans eder gibiydi. Onun insan etine çok daha kötü şeyler yaptığını görmüştüm. "Yüksektepe hükümetine ve bize daha fazla asker verip vermeyeceklerine bağlı. Ne dersiniz, Başbakan?"

"Çok doğru," dedi Davidson. "Savaşlar sadece tanıdık yüzlerle kazanılmaz. Bayrak ne kadar parlak, direk ne kadar yüksek olursa olsun." Tiberias'tan başını çevirip bana baktı. Ne demek istediği açıktı. "Ordulara ihtiyacımız var."

Tiberias evet der gibi başını salladı. "Onları alacağız. Yüksektepe'den olmasa bile, başka bir yerden. Poyraz'ın Soylu Haneleri ikna edilebilir."

"Samos Hanesi denedi," dedi Evangeline. Parmaklarını yavaşça, her zamanki gibi oynatarak biraz daha şarap getirilmesini işaret etti. "Bulabildiğimiz herkesi hizaya soktuk ama ya geri kalanı? Onlara güvenmiyorum."

Tiberias bembeyaz kesildi. "Maven'a sadık kalacaklarını mı düşünüyorsun? Beni..."

"Seni seçebileceklerken mi?" dedi Samos Prensesi alaycı ve otoriter bir tavırla. "Sevgili Tiberias, seni aylar öncesinde seçebilirlerdi. Ama birçok kişinin gözünde, hâlâ bir hainsin."

CamScanner ile tarandı

Farley kaşlarını çattı. "Soylularınız, Tiberias'ın babasını öldürdüğünü düşünecek kadar aptal mı?"

Bıçağımı bırakmadan başımı iki yana salladım. "Bizimle birlikte olduğu için demek istiyor. Kızıllarla müttefiklik kurduğu için." Bıçak tabağımdaki etin üzerinden kaydı. Ağzımda acı bir tatla eti hışımla kestim. "Halklarımız arasında çaresizlik içinde bir denge kurmaya çalıştığı için."

"Bunu yapmayı umuyorum," dedi Tiberias, tuhaf bir şekilde yumuşak bir tavırla.

Bakışlarımı etimden ayırıp yine ona baktım. Benimle göz göze geldi; gözleri kocaman açılmıştı ve beni tiksindirecek kadar anlayışlıydı. Onun cazibesine karşı koydum. "Bunu gösterme şeklin çok ilginç," dedim.

Anabel hemen bir yanıt yapıştırdı. "İkiniz de susun artık."

Çenemi sıktım ve bakışlarımı Tiberias'tan dik dik bana bakan büyükannesine çevirdim ve onun bakışlarına aynı öfkeyle karşılık verdim. "Bu, Maven'ın gücü... Onun *birçok* gücünden sadece biri," dedim. "Her şeyi zorlanmadan, kolaylıkla bölüyor. Bunu düşmanlarına da müttefiklerine de yapıyor."

Masanın başındaki Davidson parmaklarını birbirine dayadı. "Devam et."

"Evangeline'in dediği gibi, onu asla terk etmeyecek soylu aileler var çünkü Maven onların durumunu asla değiştirmeyecek. Ayrıca hükümdarlıkta *başarılı*; soyluları tatmin ederken, halkın da kalbini kazanıyor. Gölbölge Savaşı'nı sona erdirmek, ona halkın gözünde büyük saygı kazandırdı," dedim. Maven kırsal bölgede tura çıktığında, Kızılların bile ona nasıl tezahürat ettiğini hatırladım. Bu durum hâlâ midemi bulandırıyordu. "Korkuyu nasıl kullanıyorsa, sevgiyi de kullanıyor. Onun tutsağıyken, sarayda birçok çocuk barındırıyordu. Farklı hanelerin vârisleriydi, soylu ailelerin çocuklarıydı ama tutsaklardı. Bir kişiyi kontrol etmenin en kolay yolu, en sevdiği şeyleri onun elinden almaktır."

CamScanner ile tarandı

Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

"Her şeyin yanı sıra," dedim, yutkunup boğazımdaki yumruyu gidermeye çalışarak, "Maven Calore'nin ne yapacağı belli olmaz. Annesi, çoktan öldüğü halde, hâlâ onun zihnine fısıldıyor ve iplerini çekiyor."

Yanımda hafif bir ısı dalgalanması hissettim. Tiberias tabağında bir delik açabilirmiş gibi dikkatle masaya baktı. Yanakları solmuş, kemik gibi bembeyaz kesilmişti.

Gözleri hâlâ üstümdeydi, etimin son lokmalarını yiyişimi izliyordu.

Anabel dudaklarını büktü. "Yamaç'ta, Prens Bracken kontrolümüz altında. Bize ihtiyacımız olan şeyi verecektir."

Bracken. Yüksektepe'nin oyunlarından biri daha. Yamaç Prensi, Yüksektepe onun oğlunu ve kızını tutsak ettiği müddetçe elimizin altında olacaktı. Acaba çocukları nerede, nasıl birileri diye düşündüm. *Küçükler mi? Daha çocuklar mı? Bu olan bitende masumlar mı?*

Isı yavaş yavaş ama düzenli bir şekilde artmaya başladı. Tiberias yanımda gerildi. Dikkatle büyükannesine baktı. "Benim için savaşmak istemeyen askerler istemem. Özellikle de Bracken'in Gümüş askerlerini. Onlara güven olmaz. Ona da güven olmaz."

"Çocukları elimizde," dedi Farley. "Bunun yeterli olması gerek."

"Çocukları *Yüksektepe'nin* elinde," dedi Tiberias, daha sert bir sesle.

Daha önce karargâhta, birisinin ödediği bir bedeli görmezden gelmek kolaydı. Kötülükler iyi nedenlerle yapılırdı. Saatine bakan Davidson'a baktım. Bir keresinde, *Bu bir savaş*, demişti yapılması gereken şeyleri gerekçelendirmeye çalışarak.

"Çocuklar ona geri verilirse, Yamaç'ı kenara çekilmeye ikna edebilir miyiz?" diye sordum. "Tarafsız kalmaya razı gelirler mi?"

Başbakan boş şarap kadehini elinde çevirdi ve kadehin çeşitli yüzeylerinin, lambaların yumuşak ışığını yakalamasını sağladı. Yüzünün pişmanlığa benzer bir ifadeye büründüğünü fark ettim. "Hiç sanmıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Onlar burada mı?" Anabel bunu sakin bir şekilde sormak için kendisini o kadar zorlamıştı ki boynundaki damarlardan birinin patlayacağını sandım. "Bracken'in çocukları burada mı?"

Davidson yanıt vermedi, sadece kadehini doldurmaları için elini kaldırdı.

Yaşlı Kraliçe gözleri parıldayarak parmağını doğrulttu. "Ah, demek buradalar." Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İyi bir koz. Artık Bracken'den daha fazla asker isteyebiliriz. İstersek, kocaman bir ordu talep edebiliriz."

Kucağımdaki yağ lekeleri ve sildiğim rujumla kaplı peçeteye baktım. *Bu sarayda olabilirler. Şu anda bizi izliyor olabilirler. Çocuklar kapalı bir kapının ardında, pencereden buraya bakıyor olabilirler.* Sessiz muhafızlara ya da benimkiler gibi işkence zincirlerine ihtiyaç duyulacak kadar güçlüler miydi? O tür bir hapishanenin nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Masanın altında, iki bileğime dokundum ve çıplak tenimi hissettim. Prangalar yerine tenimi hissettim. Sessizlik yerine elektrik hissettim.

Tiberias aniden masaya bir yumruk indirdi ve tabakların ve kadehlerin zıplamasına neden oldu. Ben de şaşkınlıkla irkildim. "Öyle bir şey yapmayacağız," dedi hırlar gibi. "Yeteri kadar kaynağımız var."

Büyükannesi ona bakıp kaşlarını çattı ve yüzündeki çizgiler derinleşti. "Savaşları kazanmak için insana ihtiyacın var, Tiberias."

"Bracken tartışması sona ermiştir," dedi Tiberias yanıt olarak. Kesin bir tavırla, bıçağıyla etin son parçasını kesti. Anabel dişlerini göstererek pis pis sırıttı ama bir şey demedi. Tiberias onun torunuydu ama aynı zamanda onun ilan ettiği bir kraldı. Bir hükümdarla nasıl tartışılması gerektiğine dair çizgiyi çoktan aşmıştı.

"O halde yarın yalvarmalıyız," dedim. "Geriye kalan tek seçenek bu."

Bıkkınlıkla şarap kadehimi işaret ettim ve hiç vakit kaybetmeden bir dikişte bitirdim. Tatlı kırmızı şarap beni yeteri kadar

CamScanner ile tarandı

rahatlatınca, yüzümde hissettiğim gözleri hemen hemen görmezden gelmeyi başardım. Bronz gözler.

"Öyle de denebilir," dedi Davidson dalgın dalgın. Bakışlarını önce saatine çevirdi, sonra da yan yan Carmedon'a baktı. Bakışmaları bana hayal bile edemeyeceğim şeyler anlattı. Onları kıskandım ve bir kez daha, keşke hayatımda her şey farklı olsaydı diye düşündüm.

"Şansımız var mı?" Tiberias gayet açık sözlü, zorlayıcı ve imasız konuşmuştu. Bir kral olarak ona nasıl davranması gerektiği öğretilmişse, öyle davranıyordu.

"Ordularımızdaki bütün askerlerin kullanılması açısından mı?" Davidson başını salladı. "Hiç şansımız yok. Korumamız gereken sınırlarımız var. Ama askerlerin yarısı? Biraz daha fazlası? Dengeler lehimize değişebilir. Eğer..."

Eğer. Bu sözcükten nefret ediyorum.

Birden kendimi her zamankinden daha gergin hissedip oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. Teras altımda çökebilirmiş ve hepimiz vadiye çakılabilirmişiz gibi hissediyordum.

Farley'nin yüzünde de tıpkı benim hissettiğim gibi bir korku ifadesi belirmişti. Bıçağı elindeydi ve müttefikimize temkinle bakıyordu. "Eğer ne?"

Davidson yanıt veremeden, alarm zilleri çalmaya başladı. Geri kalanımız sesle irkilerek ayağa fırlarken, Davidson kıpırdamadı bile. Buna alışık gibiydi.

Ya da bunu bekliyordu.

Çanlar saat başını göstermek için çalmıyordu. Derinlere işleyen boğuk bir ses çıkarıyor, sesleri dağ başında titreşimler yaratıyor, Egemen'in dört yanında yankılanıyor ve adeta şehirdeki diğer çanlara sesleniyordu. Çınlama sesi dalga gibi yayılarak bir yamaçtan inip diğerinden yukarı tırmandı. Sesle birlikte şehre ışıklar yayıldı. Parlak ve göz alıcı ışıklar. Projektör ışıkları. Güvenlik ışıkları. Bunun arkasından çalmaya başlayan alarmın sesi mekanikti ve bir sızlanmayı andırıyordu. Bu haykırış, sakin dağ vadisini adeta ikiye bölmüştü.

CamScanner ile tarandı

Tiberias pelerinini omuzlarının arkasına savurarak ayağa fırladı. Ellerinden birini serbest bıraktı, parmaklarını iyice açtı ve alev bileklikli giysisinin kolunun altında parıldadı. Çağırdığı takdirde alevler gelecekti. Evangeline ve Anabel de aynı şeyi yaptılar ve ölümcül bir hale büründüler. İkisi de korkmuş gibi değildi; sadece kendilerini korumaya kararlıydılar.

Ben de içimdeki şimşeğin aynı şekilde yükseldiğini hissettim ve sarayda kalan ailemi düşündüm. *Güvende değiller. Burada bile.* Ama her zamanki kalp kırıklıklarım için kaybedilecek vaktimiz yoktu.

Farley ellerini masaya sertçe dayayarak ayağa kalktı. Öfkeyle Davidson'a baktı. "*Eğer ne?*" diye bağırdı çalan alarmı bastırarak sesini duyurmaya çalışarak.

"Yüksektepe sizin için savaşacaksa," dedi Başbakan, Tiberias'a bakıp, "sizin de bizim için savaşmanız gerek."

Carmadon seslerden etkilenmemiş gibiydi. Saraya şöyle bir baktı ve sinir olmuş gibi iç çekti. "Yağmacılar," dedi kaşlarını çatarak. "Ne zaman yemek daveti versem ortaya çıkıyorlar."

"Hiç de öyle olmuyor." Davidson bakışlarını Tiberias'tan ayırmadan sırıttı ve meydan okurcasına ona bakmaya devam etti.

"Bal gibi de öyle oluyor," dedi Carmadon dudaklarını sarkıtıp.

Etrafımızdaki güvenlik ışıkları yanarken, Davidson'ın gözleri altın renginde parıldıyordu. Tiberias'ınkilerse kızıl alevler gibiydi.

"Size Kuzeyin Alevi diyorlar, Majesteleri. Bize alevleri gösterin."

Sonra bana baktı.

"Ve bize fırtınayı gösterin."

CamScanner ile tarandı

DOKUZ

Mare

"Artık sürpriz istemediğimi söylemiştim," dedim öfkeyle, bize sarayda yol gösteren Davidson'ın peşinden giderken. Farley, yağmacıların dolaplardan fırlamasını bekliyormuş gibi elini belindeki tabancaya koymuştu.

Grubumuzdaki Gümüşler de bir o kadar tedirgindi. Anabel adamlarını hizada tutuyordu. Sürekli olarak Tiberias'ı yavaşlatıyor, onu Lerolan Hanesi'nin kraliyet muhafızlarının koruyucu duvarının arkasına itiyordu. Evangeline korktuğunu gizlemekte daha başarılıydı; yüzünde her zamanki alaycı ifade vardı ve gülümsüyordu. Yanında da Samos kuzenleri olduğunu tahmin ettiğim iki muhafız vardı. Biz Yüksektepe'nin koridorlarından geçerken, elbisesi büyük bir hızla değişerek pullu bir zırha dönüştü.

Başbakan ben konuşurken arkasına baktı ve sert bakışlarını bana dikti. Çan ve alarm sesleri koridorda tuhaf bir şekilde yankılanıyor, sözlerinin etrafında adeta dans ediyordu. "Mare, yağmacıları kontrol

CamScanner ile tarandı

edemem ve ne kadar sık saldırıya geçseler de ne zaman saldıracaklarını belirleyemem."

Bakışlarımı ondan ayırmadan adımlarımı sıklaştırdım ve damarlarıma sıcak bir öfke yayıldığını hissettim. "Öyle mi?" Öyle olsaydı şaşırmazdım. Güç elde edebilmenin karşılığında kendi ülkelerine daha kötü şeyler yapan krallar görmüştüm.

Davidson'ın yüzündeki ifade daha da sertleşti ve dudaklarını sıktı. Çıkık elmacıkkemiklerine ani bir kızarıklık yayıldı. Sonra sesini alçaltıp fısıldadı. "Evet, uyarı almıştık. Geleceklerini biliyorduk. Dağlarımızın yamaçlarının korunmasını sağlamak için yeteri kadar zamanımız oldu. Ama halkımın kanını akıtmak ve hayatlarını riske atmak istediğim imasından hoşlanmıyorum. Bunu niye yapayım? Çarpıcı bir etki yaratmak için mi?" dedi hırlar gibi. Sesi bir bıçak gibi ölümcüldü. "Evet, bu durum Kırmızı Muhafızlar'ın ve Calore'nin anlaşmanın onlara düşen tarafını yerine getirmeleri ve hükümetime gidip yalvarmadan önce bir şeyi kanıtlamaları için bir fırsat sunuyor. Ama bu, yapmaktan keyif aldığım bir anlaşma değil," dedi sinirle. "Bana kalsa, aşırı güce sahip çocukların birbirlerine ters davranmalarını izlemek yerine, kocamla terasta oturur, keyif çatardım."

Kendimi azarlanmış gibi hissetim ama bir yandan da rahatladım. Davidson altın rengi gözlerinde alevler yanarken dikkatle bana bakıyordu. Genellikle son derece sakin, soğukkanlı ve ne düşündüğünü belli etmeyecek şekilde davranırdı. Gücü sadece becerisinde ya da karizmasında değil, az insanın ötesini görebildiği iyi prova edilmiş sükûnetinde yatıyordu. Ama o sırada öyle değildi. Belli belirsiz de olsa da ülkesine ihanet ettiği iması onu kızdırmıştı. Bu tür bir sadakati anlayabiliyordum. Buna saygı duyuyordum. Hatta neredeyse güvenebiliyordum.

"Peki, ne yapacağız," diye sordum, şimdilik istediğim yanıtı duyduğumu düşünerek.

CamScanner ile tarandı

Başbakan yavaşladı, sonra durup sırtını duvara döndü. Böylece hepimizi görebilecek bir konumda durmuş oldu. Herkes aniden durdu ve geniş koridoru, onun konuşmasını bekleyen Kızıllar ve Gümüşler doldurdu. Kraliçe Anabel bile ona ciddiyetle bakıyordu.

"Devriyelerimiz bir saat önce yağmacıların sınırlarımızı aştığını haber verdi," dedi. "Yağmacılar genellikle ovanın aşağısındaki kasabalara ya da doğrudan şehre gelirler."

Annemle babamı, kardeşlerimi ve Kilorn'u düşündüm. Ya sesleri duymamış uyuyorlardı ya da neler olduğunu merak ediyorlardı. Onları geride ve tehlike içinde bırakmam gerekecekse, savaşmak istemiyordum. Farley'yle göz göze geldiğimde, onun da aynı korkuya kapıldığını gördüm. Clara da sarayda yukarı kattaki beşiğinde uyuyordu.

Davidson bizi sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. "Alarmlar sadece önlem mahiyetinde ve vatandaşlarımız bunu bilir," dedi. "Egemen, saldırılara karşı çok iyi korunur. Sırf dağlar bile ovalara ya da doğudaki yamaçlara yapılan saldırıların çoğundan korunmak için yeterlidir. Şehre biraz olsun yaklaşabilmek için tırmanmaları gerekir."

"Yağmacılar aptal mı o zaman?" diye sordu Farley, endişelerini gidermeye çalışarak. Elini tabancasından çekmemişti.

Davidson hafifçe gülümsedi ve Carmadon'un ağzını eliyle kapayarak *evet* diye öksürdüğünü duydum.

"Hayır," dedi Başbakan. "Ama optikler konusunda çok ısrarcılar. Yüksektepe başkentine saldırmak, artık onlar için bir alışkanlık gibi. Hem kendi halkları hem de Çayır lordları arasındaki itibarlarını artırıyor."

Tiberias çenesini kaldırdı. Ağır adımlarla muhafızlarından birinin önüne geçti. Omuzlarının gerilmiş olmasından, bu şekilde köşeye sıkıştırılmaktan nefret ettiğini anlayabiliyordum. Ön cephe dışında bir yerde olmaktan nefret ediyordu. Ama bir başkasından kendisinin yapmayacağı bir şeyi yapmasını, kendisi tehlikeyle yüzleşmeyecekse

CamScanner ile tarandı

bir başkasının yüzleşmesini istemek, Tiberias Calore'ye göre değildi. "Peki, *yağmacılar* dediklerinizse tam olarak kimler?"

"Hepiniz Yüksektepe'deki Gümüşleri sordunuz," dedi Başbakan, alarm seslerini bastırarak. "Bu şekilde nasıl yaşadıklarına hayret ettiniz. Onlarca sene önce her şeyi nasıl değiştirdiğimizi merak ettiniz. Bazı Gümüşler özgürlüğe ve demokrasiye razı geldiler. Hatta çoğu demem gerek. *Çoğu.*" Çenesini sıktı. "Dünyanın nasıl olması gerektiğini gördüler. Ya da bunun ötesindeki dünyayı gördüler ve burada kalmanın ve uyum sağlamanın daha kolay olacağına karar verdiler."

Evangeline'e baktı. Evangeline nedense onun dikkatli bakışları altında kızardı. Az kalsın yüzünü gizleyecekti.

"Bazılarıysa bunu istemedi. Yaşlı Gümüşler, kraliyet üyeleri ve soylular, yeni ülkemize tahammül bile edemediler. Kaçtılar ya da savaşarak sınırlara gittiler. Kuzeye, güneye ve batıya. Doğuda, bizim dağlarımız ile Çayır arasındaki boş tepelerde çeteler oluşturdular. Kendi topraklarını ele geçirip lordluklar kurmaya çalıştılar. Her zaman savaştılar, birbirleriyle ve bizimle didiştiler. Parazit gibi yaşıyorlar, ne bulurlarsa onunla besleniyorlar. Hiçbir şey yetiştirmiyorlar; hiçbir şey inşa etmiyorlar. Onları öfkeden ve silinen gururları dışında bir arada tutan hiçbir şey yok. Hem Çayır'da hem de Yüksektepe'de araçlara, çiftliklere, şehirlere. Daha çok Kızıl kasabalarına ve köylerine, kendilerini Gümüş katliamına karşı koruyamayacak yerlere. Harekete geçiyorlar, saldırıyorlar ve yine harekete geçiyorlar. Bu yüzden, onlara yağmacılar diyoruz."

Carmadon yüksek sesle cık cıkladı. Ellerinden birini parıl parıl parlayan, mora çalan siyah başında gezdirdi. "Gümüş kardeşlerim çok derinlere düştü. Gururdan başka da bir nedeni yok."

"Ayrıca, güç olduğunu düşündükleri şey yüzünden," dedi Davidson. Bakışları Tiberias'a kilitlendi. Sürgündeki Prens omuzlarını dikleştirip çenesini sıktı. "Hak ettiklerini düşündükleri şey yüzünden. Onlar kendilerinden aşağı seviyede olduğunu düşündükleri kişilerle bir arada yaşamaktansa, her şeyi kaybetmeye razı gelirler."

CamScanner ile tarandı

"Aptallar," diye mırıldandım.

"Tarihte bu tür kişiler çoktur," dedi Julian. "Değişime direnirler."

"Ama değişimi *isteyenleri* de kahraman mertebesine çıkarırlar, değil mi?" dedim, gayet açık konuşarak.

Tiberias bu yemi yutmadı. "Nereye saldıracaklar?" diye sordu, gözlerini Davidson'ın yüzünden ayırmadan.

Başbakan keyifsizce gülümsedi.

"Ovadaki kasabalardan birine saldıracaklarını duyduk. Yağmacılar epey yakında. Majesteleri, size Şahinyolu'nu gösterebileceğim sanırım."

Bir cephaneliği olmadan bir saray gerçek bir saray sayılmazdı.

Davidson'ın muhafızları çoktan oradaydı ve silahlar ve aletlerle dolu uzun odada eksiklerini tamamlıyorlardı. Üstlerine, görmeye alıştığım yeşil tulumları değil, siyah daracık tulumlar ve uzun çizmeler geçirdiler. Bunlar bir gece baskınına giderken giymek için uygundu. Bana Antrenman'da Titanos Hanesi'nin bir çocuğu olduğumu belli etmek için giydiğim mor ve gümüş çizgili giysiyi hatırlatıyordu. Tam bir Gümüş gibi. Ama bu bir yalandı.

Anabel kapıda Cal'in kolunu tuttu. Gözleriyle yalvarır gibiydi ama Cal onun yanından geçip elini kararlılıkla ama nazikçe itti. Anabel'in parmakları onun kırmızı pelerininin kenarlarında gezindi ve siyah sırmalı kumaşın elinden kaymasına izin verdi.

"Bunu yapmam gerek," dediğini duydum Cal'in. "O haklı. Onlar benim için savaşacaklarsa, benim de onlar için savaşmam gerek."

Başka kimse bir şey demedi ve içeriyi alçak bir bulut kadar yoğun bir sessizlik kapladı. Duyduğum tek ses giysilerin hışırtısıydı. Savaş giysilerini hızla iç çamaşırlarımın üstüne giyerken, elbisem ayak bileklerime düştü. Hazırlanırken gözlerim o tanıdık kaslara takıldı.

Tiberias da sırtını bana dönmüş, gömleğini çıkarıp daracık tulumu beline kadar çekmişti. Omurgasını inceledim ve birkaç yara izi dışında pürüzsüz ve heykeli andıran tenine baktım. Yara izleri

CamScanner ile tarandı

eskiydi, benimkilerden önce oluşmuştu. Saraydaki Antrenman'da ve bir savaşın artık var olmayan cephesinde almıştı bu yaraları. Bir şifacı tek bir dokunuşla silebileceği halde, yara izlerini madalya ya da nişan gibi biriktiriyordu.

Bugün birkaç yara izi daha olacak mı? Davidson verdiği sözü tutacak mı?

Bir yanım bunun gerçek Calore kralına yönelik bir tuzak olup olmadığını merak etti. Gerçek bir tehdit maskesi altına gizlenmiş kolay bir suikast. Ama Davidson ona zarar vermemek konusunda yalan söylediyse bile salak değildi. Yaşça büyük Calore'yi öldürmek bizi sadece güçsüz düşürür; Yüksektepe, Kızıl Muhafızlar ve Maven arasında hayati önem taşıyan bir kalkanı yok ederdi.

Elimde olmadan ona bakakaldım. Yara izleri eski olabilirdi ama boynunun omzuyla birleştiği yerde, neredeyse mor, çürüğü andıran iz öyle değildi. Bu yeniydi. Sadece birkaç günlüktü. *O bana ait*, diye yutkundum, hem çok yakın hem de çok uzak bir anıyı hatırlarken.

Birisi omzuma vurup beni Tiberias Calore isimli kum batağından kurtardı.

"Bekle," dedi Farley sert bir sesle, beni uyarır gibi. Komutanlık'ın koyu kırmızı üniformasını çıkarmamıştı. Mavi gözleri kocaman açılmış bir halde bana baktı. "Ben yapayım." Tulumumun arkasındaki fermuarı hızla çekti ve giysinin üstüme oturmasını sağladı. Biraz kıpırdanıp fazla uzun gelen kolların kalın kumaşını yukarı çektim. Aklımı kollarını kendi tulumunun kollarına sokan sürgündeki Prens'ten uzaklaştırmak için her şeyi yapabilirdim.

"Üstüne uyan bir şey bulamadın mı, Barrow?"

Tyton'ın kalın sesi beni düşüncelerimden başarıyla sıyırdı. Uzun bacaklarından birini öne uzatıp sırtını duvara yaslamış bizi izliyordu. Tulumu benimkinin aynısıydı ama üstüne daha iyi oturmuştu. Üstünde şimşek amblemi yoktu. Herhangi bir nişan da yoktu. Bu Yenikan'ın ne kadar ölümcül olabileceğine dair herhangi bir iz yoktu. Bu adam etrafta oldukça, Davidson'ın rakiplerinden kurtulmak için birtakım *kazalar* ayarlamasına gerek olmadığını fark ettim. Bir tek

CamScanner ile tarandı

Tyton'a ihtiyacı vardı. İçimin buz kesmesine neden olan bu düşünce, nedense beni rahatlattı. En azından, bu bir tuzak değildi. Öyle olması gerekmiyordu.

Çizmelerimi giyerken sırıttım. "Geri döndüğümüzde, terziyle konuşurum."

Odanın karşı tarafındaki Tiberias kollarını sıyırdı ve alev bilekliği ortaya çıktı. Evangeline onun yanında sıkılmış gibiydi. Kürklerini yere fırlatmış, onu tepeden tırnağa kaplayan zırhıyla kalmıştı. Baktığımı görünce, gözlerini gözlerime dikti.

Kendisini Elane Haven'dan başka biri için tehlikeye atacağını sanmıyordum ama yine de yakınlarda oluşu beni güvende hissettiriyordu. Daha önce de beni iki kere kurtarmıştı. Ayrıca onun için hâlâ değerliydim. Anlaşmamız hâlâ geçerliydi.

Tiberias tahtı elde etmemeli.

Biz hazırlanırken oda boşalmaya başladı; soyunma alanından ayrılan askerler odanın arka tarafındaki sıra sıra silahların bulunduğu yere gittiler. Farley üstüne cephaneleri dizmeye başladı; beline bir tabanca daha, sırtına da ufak bir makineli tüfek astı. Bıçaklarını çoktan üstüne gizlemiş olmalıydı. Yanıma hiç silah almamıştım ama Tyton raftan bir kemer, tabanca ve kın alıp bana fırlattı.

"Hayır, teşekkürler," dedim sinirle. Silahlardan ya da mermilerden hoşlanmazdım. Bunlara güvenmezdim. Ayrıca ihtiyacım da yoktu. Onları şimşeğim gibi kontrol edemiyordum.

"Yağmacılardan bazıları susturucudur," dedi, sesi hafif bir kamçı sesi gibi şaklayarak. Bu düşünce bile midemi altüst etti. Sessiz Taş'ın yarattığı hissi çok iyi biliyordum. Her ne sebeple olursa olsun, bir daha hissetmek istediğim bir şey değildi.

Tyton hiçbir uyarı yapmadan, silah kemerini belime bağladı; kemerin tokasını takarken, gözleri ve elleri hızla çalıştı. Tabanca kınına girdi ve belimin yan tarafında ağır ve yabancı bir şey hissettim. "Becerini yitirirsen, yedek bir planın olması iyidir."

CamScanner ile tarandı

Arkamızdaki ısı birden yükseldi; bu ısı dalgalanması tek bir anlama gelebilirdi. Başımı kaldırdığımda, Tiberias'ın yanımdan geçtiğini, mesafesini koruduğunu ve yürürken öfkeyle bakışlarını yere diktiğini fark ettim. Beni görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ama boynuna bir tabela taksaydı, o da aynı işi görebilirdi.

"Ellerini iyi koru, Tyton," diye seslendi arkasına doğru. "Isırır."

Tyton gergin bir ifadeyle güldü. Yanıt vermesi gerekmiyordu; zaten bunu yapmaya kalkışmadı da. Bu tavrı, Tiberias'ı daha da sinirlendirdi.

Bir kez olsun, yanaklarımın alev alev yanmasına aldırış etmedim. Hâlâ gülen Tyton'dan uzaklaştım.

Tiberias onun yanına gidişimi izlerken, bronz gözleri her zamankinden farklı bir ateşle parıldıyordu. Elektrik akımları her yanıma yayıldı.

Kendimi kontrol etmeye, bunları kararlılığımı desteklemek için kullanmaya çalıştım.

"Sahiplenici bir salak gibi davranma," dedim ters ters. Yanından geçerken, dirseğimi böğrüne indirdim. Bir duvara çarpmış gibi hissettim. "Kendinden ısrarla bir kral diye söz edeceksen, en azından öyle davran."

Arkamdan hırlama ile bıkkın bir iç çekiş karışımı bir ses çıkardığını duydum. Yanıt vermedim, geriye bakmadım ve birkaç saat önce ilk kez vardığımız ana meydana çıkana kadar, düzenli olarak ilerleyen askerleri izledim. Siyah ve koyu yeşil araçlar meydana doluşmuş, etrafa eşit aralıklarla park etmişlerdi. Davidson yanında Carmadon'la birlikte önde bekliyordu. Hızla birbirlerine sarıldılar; alınlarını birbirlerine değdirip öpüştüler. Carmadon geriye çekildi. İkisi de yaklaşan tehlikeyi umursamıyor gibiydi. Bu durum sık sık yaşanıyor olmalıydı... ya da korkuları gizlemekte çok başarılıydılar. İkisi de mümkün olabilirdi.

Saray, sayıları giderek artan askerlere bakıyor, balkonlarda gölgeler hareket ediyordu. Hizmetçiler de davetliler de toplanmaya başlamış-

CamScanner ile tarandı

lardı. Gözlerimi kısıp siluetlerin arasında ailemi bulmaya çalıştım. İlk olarak Gisa'nın kızıl saçları gözüme çarpmalıydı ama önce babamı gördüm. Bir korkuluktan eğilmiş, aşağıda olanları izliyordu. Beni görünce, başını çok hafifçe eğdi. Ona el sallamak istedim ama aptalca bir fikir gibi geldi. Araçlar çalıştı ve motorları çam ağaçlarının arasında kükremeyi andıran bir ses çıkardı. Sesler arasında, onlara seslenmenin bir faydası olmayacağını anladım.

Farley'nin en öndeki aracın orada, Davidson'ın yanında olduğunu gördüm. Yüksek araca tırmanıp kendisini yukarı çekti ve yerine geçti. Bu araçlar, alışık olduklarımdan farklıydı. Tekerlekleri daha büyüktü ve neredeyse boyuma ulaşıyorlardı; kayalarla kaplı, engebeli dağ arazisine uyum sağlayacak derin tırtıkları vardı. Gövdesinin geri kalanı çelik parçalarla sağlamlaştırılmış, belli amaçlara yönelik çok sayıda tutamaç, ayak basma yerleri ve sarkan kayışlarla süslenmişti.

Tyton birden harekete geçip askerlerin arkasına geçti. Bir başka Yüksektepe askerinin yanında kendisini araca bağladı. Kayışlar bellerini kavrıyor, onlara eğilecek ama zıplayamayacak kadar hareket imkânı tanıyordu. Her türlü kandan gelen diğer askerler de kendilerini araçlara bağladılar. Rütbe işaretleri olmadan emin olamıyordum ama hem mermiler hem de yetenekler açısından seçilmiş kişiler olduklarını tahmin ediyordum.

Başbakan Davidson kapıyı tutup araca girmemi ve yanına oturmamı bekledi. İçimdeki aç ve çılgınca bir dürtü beni bunun aksini yapmaya zorladı. Tyton'ın yanına tırmanıp kendimi onun sağ tarafındaki boşluğa bağladım. Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı ve seçeneğimi fark ettiğini belli eden tek şey de bu oldu.

Arkamızdaki araçta, tanıdık renkleriyle muhafızların iki yandan koruduğu Tiberias ve Evangeline vardı. Evangeline'in ayağını aracın basamağına koyup tereddütle duraksadığını gördüm. Gözlerini bana değil, saraya dikmişti. Sarayın görkemli girişinde kollarını göğsünde kavuşturmuş, beyaz takımı projektör ışıklarının altında parıldayan

CamScanner ile tarandı

Carmadon'a bakıyordu. Anabel de birkaç adım yakınlarda duruyordu. Kabalık etmesine ramak kalmış gibiydi.

Tiberias'ın meydanda uzun adımlarla ilerlediğini görünce çenesini kaldırdı. Renkleri olmadan Tiberias diğerlerine benziyordu. Emirlere itaat eden bir asker. Bu role uygundu. Böyle olduğunu düşünüyordu. Babasının emri altında olan, ölmüş birinin isteğine uyan biriydi. Yine göz göze geldik ve ikimizin içinde de aynı anda bir şey alev aldı.

Her şeye rağmen, onun orada olması bana güven veriyordu. Ne olursa olsun, kendim için hissettiğim korkuyu dindiriyordu.

Tabii, geriye bir tek sevdiğim kişiler için hissettiğim korku kalıyordu.

Farley ve ailem için.

Ve her zaman ve hâlâ onun için.

Ovadaki bir yerleşim bölgesi tehlikedeydi ve dağın iki yanından imdat çağrısı yolluyordu. Yamaçtan aşağı inecek ve vadiden geçecek vakit yoktu. Bu yüzden tepeden ilerledik.

Sarayın üst tarafından geçen ve çam ağaçları kadar yükseklerde ilerleyen yollar vardı. Yıldızların görünmesini bile engelleyecek kadar sık dalların arasından dik araziye tırmandık. Sarkan dallardan birine çarpacağımdan korktuğum için araçta iyice kaykıldım. Çok geçmeden ağaçlar tamamıyla gözden kayboldu ve araçlarımızın altındaki toprak, kayalık bir araziye dönüştü. Başımın sıkıştığını, kulaklarımın jetlerin kalkışındaki gibi tıkandığını hissettim. Eğimli zemini ilk başlarda küme küme kar tepecikleri kaplıyordu ama bir süre sonra en son zirveyi tamamıyla örter hale geldiler. Korunaksız yüzüm soğuktan kıpkırmızı oldu ama tulumlarımız özellikle soğuk havalar için yapıldığı için beni sıcak tutuyordu. Yine de dişlerim birbirine çarpıyordu. Neden bir aracın içinde değil de arkasında seyahat ettiğimi düşünmeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Dağın zirvesi, tepemizde ışıl ışıl yıldızların toplu iğne başı gibi gözüktüğü göğe karşı beyaz bir bıçak gibi yükseliyordu. Elimden geldiğince geriye yaslandım. Manzara kendimi ufacık hissettirmişti.

Dengem değişince, aşağı inmeye başladığımızı anladım. Önümüze karlar, sonra da taşlar ve topraklar fırladı ve doğu yamacından inen araçları izleyebileceğimiz bir toz bulutu oluşturdu. Yine sıra sıra ağaçların olduğu yere yaklaştığımızda, midem altüst oldu. Ova, çam ağaçlarının gerisinde uçsuz ve karanlık bir okyanus gibi uzanıyordu. Binlerce kilometre ötesini görebiliyormuşum gibi hissediyordum. Gölbölge'ye ve Poyraz'a uzanan kilometreleri... Maven'ı ve bizim için hazırladıklarını... Bir çekiç daha inecekti ve bu yakın bir zamanda olacaktı. Ama nerede? Kimin üstüne inecekti? Henüz hiçbirimiz bilmiyorduk.

Ağaçların arasına daldık; aracımız ağaç köklerinin ve kayalıkların üstünde sarsılarak ilerledi. Bu tarafta yollar değil, kemer oluşturmuş dalların arasında belli belirsiz açılmış patikalar vardı. Her sarsıntıyla dişlerim birbirine çarpıyor ve kayışlar kalçama batıyordu.

"Yaklaştık," diye kükredi Tyton, motor seslerinden ve rüzgârın uğultusundan onu duyabileyim diye bana yaklaşarak. "Hazır ol."

Kendimi toparlayarak tamam der gibi başımı salladım. Elektriğin uğultusunu çekmek kolaydı. Etrafımdaki motorlardan değil, sadece benim çağırabileceğim şimşekten elektrik çektiğimden emin olmaya çalıştım. Mor ve tehlikeli şimşek, derimin altında gök gürültüsü gibi ilerliyordu.

Bir süre sonra devasa çam ağaçları seyreldi ve iğnelerinin arasında yıldız ışıklarını görebilmeye başladım. Bunlar tepemizde değil, ağaçların ardındaydı. Ötemizde. İleride.

Tiz bir çığlık atıp kayan ve yamacın kenarındaki pürüzsüz yola doğru aniden sola sapan araca tutundum. Dehşet verici bir an, dağdan düşüp aşağıdaki karanlığa çakılacağımızı düşündüm. Ama araç kaymadı, lastikleri yerden ayrılmadı; diğer araçlar teker teker peşimizden geldi ve yolda hızla ilerledi.

CamScanner ile tarandı

"Rahat ol," dedi Tyton beni tepeden tırnağa süzüp.

Tenimde mor kıvılcımlar gidip geliyor, hissettiğim korkuya tepki veriyordu. Zararsızca yanıyor, karanlıkta parıldıyorlardı.

"Bunu yapmanın daha kolay bir yolu yok muydu?" diye sordum.

Omuzlarını silker gibi oldu.

Belirli aralıklarla yontulmuş taş kemerler vardı; pürüzsüzce şekillendirilmiş, kıvrımlar oluşturan mermerden ve kireçtaşından yapılmışlardı. Her birinin üstünde bir çift yontulmuş kanat vardı; kanatların tüyleri yolu aydınlatan parlak ışıkların etrafındaki kayalıklara kazınmıştı.

"Şahinyolu," dedim yüksek sesle. Şahinlerin ve kartalların uçtuğu yüksekliğe uygun bir isimdi. Gün ışığında, harikulade görünüyor olmalıydı.

Yol, uçurumu andıran dağ yamacında keskin virajlarla zikzaklar çiziyordu. Ovaya giden en kestirme ve en çılgınca yol bu olmalıydı. Ama araçların sürücüleri çok ustaydı; jilet gibi keskin köşelerin hepsini hiçbir yere çarpmadan dönüyorlardı. Belki de hepsi ipekri ya da bir Yenikan eşdeğeriydiler ve yetenekleri kullandıkları makinelere yansıyordu. Şahinyolu'nda ilerlerken, kayalıkların ve eğri büğrü ağaçların arkasında saklanabilecek Gümüşlere karşı temkinli olmaya ve tetikte kalmaya çalışıyordum. Bir süre sonra ovalardaki ışıklar netleşti. Davidson'ın sözünü ettiği kasabalar belirdi. Huzurlu, el değmemiş ve savunmasız görünüyorlardı.

Keskin bir virajı dönmek üzereyken, çığlığı andıran bir ses geceyi böldü. Bağlantı yerleri patlamak üzere olan ve parçalanan bir metalin tiz sesi etrafımızı kapladı. Başımı kaldırınca, araçlardan birinin bir şeye takılıp tepetaklak olduğunu ve sıranın ortasındaki yerinden fırladığını gördüm. Manzara insanın gözünü kamaştıracak bir netlik kazanırken, aniden her şey yavaşlar gibi oldu ve duyularım havada taklalar atan araca kilitlendi. Aracın içindeki Yüksektepe askerleri kayışlarıyla boğuşuyor ve yerçekimine karşı koymaya çalışıyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Bir güçlükol yolun kenarını tutmaya çalıştı. Ama yol parmaklarının arasından kaydı ve zemin dokunuşunun altında çatladı. Araç kendi ekseninde döne döne düşmeye devam etti. Bu bir kaza olamazdı çünkü araç kusursuz bir yol izliyordu.

Düşünce bizi dümdüz edecekti.

İçinde bulunduğum araç altımda sarsılırken, ancak eğilebilecek kadar vakit buldum; araç fren yaptı ve tam zamanında durdu. Frenler kilitlenirken, lastiklerden dumanlar yükseldi.

Diğer araç yere çakılınca yol sarsıldı ve biz de ona çarptık. Tyton tulumumun arkasını tutup beni yukarı çekerken, kollarımı kayışlarımın arasından çıkardım ve elektriğimi kullanarak kalın bağ örgülerini kestim. Tiberias ve Evangeline'in aracı bizimkinin arkasına çarptı ve bizi yere çakılan araçla kendilerininkinin arasına sıkıştırınca biz de öne doğru savrulduk.

Arkamızdan peş peşe daha fazla acı fren sesi ve yankılanan çarpışma sesleri geldi. Eğrilip bükülen motorlar ve yanık lastikler zincirleme bir tepki oluşturdu. Sadece sıranın sonundaki beş, altı araç çarpışmadan kurtuldu. Sürücüleri araçları kurtarabilmek için son anda frene basmayı başarmışlardı.

İleriye geriye, sağıma ve soluma bakıp nereye gitmem gerektiğini anlamaya çalıştım. Tepetaklak araç, sırtüstü dönmüş bir kaplumbağa gibi duruyordu. Davidson çoktan ön taraftaki araçtan inmiş, aracın altında sıkışmış askerlere doğru gidiyordu. Farley de tabancasını eline almış onu izliyordu. Tek dizinin üstüne çökerek bakışlarını tepemizdeki yamaçlara çevirdi.

"Mıknatıslar!" diye bağırdı Davidson ve yardım istemek için elini havaya kaldırdı. Avucunu öne tuttu ve yolun ölümcül kenarında şeffaf, mavi renkli bir kalkan oluşturdu.

Evangeline bir şekilde onun yanında belirdi ve ellerini harekete geçirdi. Ağır aracı yerden kaldırırken hırladı ve aracın altındaki bükülmüş kollar ve bacakların yanı sıra, dümdüz olmuş ve beyinleri akmış birkaç kafatası, ezilmiş üzüm taneleri gibi gözler önüne serildi.

CamScanner ile tarandı

Davidson hiç vakit kaybetmeden havada süzülen araçta hayatta kalanları çekmek için öne atıldı.

Evangeline daha ağır bir şekilde hareket ederek, aracı yeniden yere indirdi. Parmaklarını hafifçe oynatarak kapılardan birini kopardı ve içeride kalan askerlerin dışarı çıkmasını sağladı. Askerler kanlar içinde ve sersemlemiş haldeydiler ama yaşıyorlardı.

Evangeline, "Yolumdan çekilin!" diye bağırdı ve onları araçtan uzaklaştırdı. Askerler sendeleyerek geri çekildikten sonra avuçlarını yüksek bir ses çıkaracak şekilde birbirine vurdu.

Araç onun istediğini yaparak büzüştü ve kapılarından biri büyüklüğünde ufak ve tırtıklı bir top haline geldi. Evangeline aracı gümbürtüyle yere bıraktı. Onun metalik kontrolünde olmayan camlar ve tekerlekler etrafa saçıldı. Tekerleklerden biri yolda yuvarlanırken, tuhaf bir görüntü oluşturdu.

O sırada, sıkışmış aracımın içinde ayakta durduğumu fark ettim. Evangeline arkasına dönünce, zırhı yıldızların ışıklarını yansıttı. Yanımda duran Tyvon'a rağmen, kendimi savunmasız hissettim. Kolay bir hedeftim.

"Şifacıları buraya getirin!" diye bağırıp kemerlerin altına istiflenmiş, ezilmiş bir dizi araca baktım. "Yola biraz daha ışık gerekiyor!"

Tepemizde güneş gibi yükselen bir ışık belirip parıldadı. Bunu hiç şüphesiz ışığı manipüle edenler, yani gölgeler yapmıştı. Karanlıkta hepimizin üstünde dans eden ve giderek sertleşen bir ışık oluştu. Gözlerimi kısıp yumruklarımdan birini sıktım ve parmak eklemlerimin etrafında biraz elektrik kıvılcımı oluşturdum. Farley gibi, ben de gözlerimi etrafımızda yükselen kayalıklı yamaçlara diktim. Yağmacılar bir şekilde tepelere çıkmışsa ve bizden daha yüksekte bir yerdelerse, büyük bir avantaj kaybetmiştik.

Tiberias bunu zaten biliyordu. "Gözlerinizi dört açın ve yamaçlardan ayırmayın!" diye bağırdı, sırtı aracına dönük bir şekilde. Onun elinde de bir tabanca vardı ve diğer elinin parmaklarının arasında alevler dolanıyordu. Gerçi askerlerin bu tür bir emre ihtiyacı

CamScanner ile tarandı

yoktu. Tabancası olan herkes onu ileriye doğrultmuş, parmağını da tetiğe dayamıştı.

Ama Şahinyolu tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü; etrafta sadece arada sırada bir bağırış sesi ve askerlere aktarılan emirlerin yankısı duyuluyordu.

On, on iki Yüksektepe askeri zikzaklı yoldan aşağı iniyor, siyah daracık tulumlarıyla siluetler gibi görünüyorlardı. Her aracın başında duruyor, becerilerini kullanarak ezilmiş araçları toparlamaya çalışıyorlardı. Mıknatıslar ve güçlükollar veya bunların her birinin Yenikan versiyonlarıydılar.

Evangeline ve kuzenleri aşağıya koşup benim aracımı kendilerininkinden ayırmaya odaklandılar.

"Tamir edebilecek misiniz?" diye seslendim.

Evangeline metal parçalarını birbirinden ayırmak için zorlarken, alaycı bir ifadeyle güldü. "Ben tamirci değil, mıknatısım," diye homurdanıp enkazın arasında ilerledi.

Birden keşke Cameron alet kemeriyle burada olsaydı, diye düşündüm. Ama uzaklarda, erkek kardeşiyle birlikte Yamaç'ta güvendeydi. Beynim uğuldarken, dudağımı ısırdım. Bu gayet bariz ve kolay bir tuzaktı ve bizi dağ başında savunmasız bırakmıştı. Ya da yağmacılar arkamızda kalan şehri değilse bile aşağıdaki kasabaları talan ederken, biz burada mahsur kalmıştık.

Tiberias da aynı şeyi düşünüyordu. Yolun kenarına gidip karanlığa baktı. "Yerleşim bölgelerinize telsizle ulaşabilir misiniz? Onları uyarmak gerek."

"Uyardık bile," diye seslendi Davidson. Yaralı askerlerden birinin üstüne eğildi ve bir şifacının kırık bacağını iyileştirdiği adamın kolunu tuttu. Başbakan'ın yanındaki görevli, iletişim cihazlarından birine hızlı hızlı konuşuyordu. Tiberias kaşlarını çatıp yamacın kenarına, kazanın olduğu yere geri geldi. "Şehre de haber ulaştırın. İkinci bir müfreze gelsin. Zamanında gelebilirlerse nakliye jetleri de isteyin."

CamScanner ile tarandı

Davidson hafifçe başını salladı. Bunları da yaptığı hissine kapıldım ama hiçbir şey söylemeden yerdeki askere odaklandı. Yarım düzine kadar şifacı her yönde büyük bir gayretle çalışıyordu ve büyük kazada yaralanan askerlerle ilgileniyordu.

"Ya biz? Uzun süre burada kalamayız." Aracımdan kayıp yavaşça yere kondum. Sağlam zemine basmak daha iyiydi. "O aracı bir şey tepetaklak etti."

Hâlâ aracın tepesinde duran Tyton ellerini beline dayadı. Yukarıdaki zikzaklı yola baktı ve ilk aracın düştüğü boş alanı inceledi. "Düşük etkili bir mayın olabilir. Doğru anda patlatıldığında, bir aracı tepetaklak edebilir."

"Fazla temiz bir iş," diye homurdandı Tiberias. Vücudunun tamamı gerilmiş bir halde, yolun kenarında volta atıyordu. Lerolan muhafızları onu öyle yakından izliyorlardı ki neredeyse ayağına basacaklardı. "Koordineli bir iş. Biri burada, içimizde olmalı. Onlar tekrar saldırıya geçmeden önce aşağı inmemiz gerek. Çok kolay bir hedefiz."

"Bir *yamaçtaki* kolay hedefleriz," dedi Evangeline. Bıkkınlıkla kendi aracını tekmeledi ve zaten çarpılmış ön tarafında derin bir göçük oluşturdu. "Sağlam araçları ön tarafa götürebiliriz. Elimizden geldiğince çok eşya yükleyebiliriz."

Tiberias başını salladı. "İşe yaramaz."

"En azından *bir şeyler* yapmış oluruz," dedim ters ters.

"Şu anda, sadece birkaç bin adım yüksekteyiz. Alayın bir kısmı harekete geçip aşağıya inebilir," dedi Davidson, askerlerden birinin topallayarak geriye gitmesine yardımcı olurken. İletişimden sorumlu görevli ise hâlâ telsizine bir şeyler söylüyordu.

Farley hızla dönerken aceleyle tabancasını indirdi. "İkiye ayrılmamızı mı istiyorsunuz?"

"Uzun süreliğine değil," dedi Davidson.

Farley'nin beti benzi attı ve ayağa kalktı. "Ama..."

"Ama ne?"

CamScanner ile tarandı

"Ama bu bir tuzaksa, epey bir süre ayrı kalmış oluruz. Bir kandırmacaysa. Kasabalardan, yağmacıların yakınlarda olduğu haberini almıştınız. Ama saldırı nerede?" Karanlık ufku işaret etti. "Orada kimse yok. Orada değiller."

Davidson kaşlarını çatıp başka yöne baktı. "Henüz değiller."

"Ya da saldırmayı planlamadılar. Bizi şehirden uzaklaştırmak istediler," dedi Farley. "Yamaçlarda yakalamak istediler. Onların gurur yüzünden savaştıklarını söylemiştiniz. Ayrıca şehir *çok iyi* korunuyor. Değerli hedefleri açıkta bırakmak için çok iyi bir yol bu."

Başbakan ciddi ve sert bir ifadeyle ona yaklaştı. Sonra elini omzuna atıp biraz sıktı. Özür diler gibi değilse de dostane bir hareketti. "Biz tehlikede *olabiliriz* diye halkımı yapayalnız, tehlikeyle baş başa bırakamam. Bunu yapamam, General Farley. İçinde bulunduğum durumu anladığınızı biliyorum," diye iç çekti.

Farley'den biraz daha direnmesini beklerdim ama çenesini indirdi ve tamam der gibi başını salladı. Dudağını ısırdı ve sustu.

Davidson bundan tatmin oldu ve arkasına baktı. "Yüzbaşı Highcloud, Yüzbaşı Viya," diye seslendi. Siyah tulumlu iki asker, emirleri uygulamaya hazır bir şekilde öne çıktılar. "Birliklerinizi aşağıya götürün. Elinizi çabuk tutup hızla oraya gidin. Altın Koruluk'ta buluşuruz."

Askerler selam çaktılar ve adamlarını toparlamak için uzaklaştılar. İki birlik sıranın başına yakın bir yerde toplanırken, Tiberias yüzünü ekşitti. Telaşla Başbakan'ın yanına gidip kolunu tuttu. Onu tehdit etmek için değil, ona yalvarmak için.

Korkunun Tiberias Calore'de nasıl göründüğünü biliyordum ve o sırada bunu görüyordum.

"En azından, çekimler burada kalsınlar," diye yalvardı. "Yağmacılar bizi patlatarak dağdan aşağı uçurmaya karar verirlerse..."

Davidson biraz düşünüp dilini şaklattı. "Tamam. Majesteleri, bir sakıncası yoksa," dedi Evangeline'e dönüp, "bu araçlar yardım

CamScanner ile tarandı

almadan bu karmaşanın üstünden geçemezler. Çekimleri de kullanın. İşinizi hızlandırırlar."

Evangeline bir tek babasından emir almaya alışık olduğundan, sinir olmuş gibi ona baktı. Buna rağmen iç çekti ve Başbakan'ın isteğini yerine getirmeye gitti.

"Ya ben?" diye sordum, Tiberias'la Davidson'ın arasına geçip. Orada olduğumu unuttukları için, ikisi de yerinden zıpladı.

"Gözlerini dört aç," dedi Davidson, omuzlarını silkip. "Yerdeki araçlardan birini kaldırabilirsen ayrı konu ama şu anda hiçbirimizin yapabileceği pek bir şey yok."

Çok teşekkürler, diye kükredim içimden. Ama kendime kızmıştım. Benim yeteneğim yok etmeye yarıyordu. O yüzden o an faydası olmazdı. O sırada işe yaramıyordum.

Tiberias da.

Tiberias, Davidson'ın iletişim görevlisiyle birlikte uzaklaşıp bizi yalnız bırakışını izledi. Arkamızı aracımın mahvolmuş gövdesine dönmüştük. İçimde hâlâ adrenalin ve elektrik akımları dolaşıyordu. Metale yaslanmak ve parmaklarım seğirmesin diye ellerimi kavuşturmak zorunda kalmıştım.

"Bu işten hoşlanmadım," diye mırıldandı Tiberias.

Oflayıp yeni çizmelerimle zemini eşeledim. "Bir yamaçta mahsur kalık, askerlerin yarısını kaybettik, araçlar mahvoldu, yağmacı saldırısı yaklaşıyor ve akşam yemeğimi bitiremedim. Hoşlanacak ne var ki?"

İçinde bulunduğumuz duruma rağmen sırıttı. Yamuk gülümsemesi tanıdıktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve loş ışıkta yanaklarımın kızardığını görmeyeceğini umdum. Gözlerinde yoğun bir ifadeyle bana baktı; yüzüme odaklanan gözleri bronz gibi parıldıyordu. Yavaşça dudakları gevşedi ve aldığımız kararları hatırlayınca gülümsemesi silindi. Seçimlerimizi. Ama gözlerini benden ayırmayınca, içimdeki ateşin arttığını hissettim. Eşit derecede öfke, istek ve pişmanlık vardı bu histe.

CamScanner ile tarandı

"Bana öyle bakma, Tiberias."

"Bana Tiberias deme," dedi hemen, bakışlarını yere çevirip.

Acı acı güldüm. "Bu, senin seçtiğin isim."

Yanıt vermedi ve aramıza gergin bir sessizlik çöktü. Arada sırada gelen bağırış sesleri ya da metalik inlemeler dağ başında yankılanıyordu. Bomboş karanlıkta bir tek bunlar duyuluyordu.

Yukarıdaki zikzaklı yolda Evangeline, kuzenleri ve çekimler ağır ağır tüm arazi araçlarını birdir bir oyunundaki gibi kaldırdılar ve enkazı, hâlâ işleyebilen araçların arkasına taşıdılar. Davidson enkaza dönmüş araçları korumasını söylemiş olmalıydı yoksa Evangeline onları toza dönüştürür ve geri kalanının üstünden geçip gitmesine izin verirdi.

"Daha önce cephanelikte olanlar için özür dilerim," dedi Tiberias bir süre sonra. Bakışlarını yerden kaldırmamıştı ve başı eğik olduğu için yüzü karanlıkta kalıyordu. Ama yanaklarını kaplayan soğuk kızarıklığı gizleyemiyordu. "Öyle dememeliydim."

"Dediklerin umurumda değil. Benim için arkasındaki niyet önemli," dedim, başımı sallayarak. "Ben sana ait değilim."

"Bence gözleri olan herkes bunu görebilir."

"*Sen* görebiliyor musun?" diye sordum sert bir ses tonuyla.

Savaşmaya hazırlanıyormuş gibi, nefesini ağır ağır verdi. Ama sadece başını çevirip bana baktı. Şahinyolu'nun parıldayan ışıkları yüzünde gölgeler oluşturuyor, elmacıkkemiklerini belirginleştiriyordu. Onu birkaç gündür değil, senelerdir kral olan yaşlı ve yorgun bir adam gibi gösteriyordu. "Evet, Mare," dedi en sonunda, alçak ve boğuk bir sesle. "Ama unutma ki bir tek ben değildim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Sen de benim yerime bir şeyi tercih ettin," diye iç çekti. "Birçok şeyi."

Kırmızı Muhafızlar. Kızıl şafak. Sevdiğim insanlar için daha iyi bir gelecek umudu. Dudağımı ısırıp çiğnedim. İtiraz edecek bir durum yoktu. Tiberias haklıydı.

CamScanner ile tarandı

"İkinizin işi bittiyse, ağaçlarda birileri olduğunu bilmek isteyebilirsiniz," dedi Tyton yüksek sesle, araçtaki gözetleme yerinden eğilip.

Gerildiğimi hissedip derin bir nefes aldım. Tiberias hemen elini uzatıp beni uyarır gibi hafifçe koluma dokundu. "İrkilme," dedi. "Bizi hedef aldıklarını düşünüyorum."

Bir metal sesi gelince, Tiberias'ın parmaklarının altında zıpladım. Kolumu daha sıkı tuttu. Ama bu sadece yoldan çekilen araçların sesiydi.

"Kaç kişi?" diye sordum çenemi sıkarak ve korktuğumu gizlemeye çalışarak.

Tyton gözleri parıldayarak bana baktı. "İki tarafta ikişer kişi olmak üzere dört kişi var. Uzaktalar ama beyinlerini hissedebiliyorum." Tiberias kaşlarını çattı ve dudaklarını tiksintiyle kıvırdı. "Elli metre ötede olabilirler."

Tiberias da ben de uzaklara baktık ve ikimiz de çok belli etmeden karanlıkta kalan çam ağaçlarının orada ne olduğunu anlamaya çalıştık. Ama içinde bulunduğumuz ışık dairesinin ötesini göremiyordum. Parıldayan gözler ya da bir tabanca namlusunun parıldayan çeliği. Hayır, hiçbir şey göremiyordum.

Onları hissedemiyordum. Becerim Tyton'ınki kadar güçlü ya da odaklı değildi.

Farley'yle göz göze geldiğimizde, bir elini beline dayamış, diğer eliyle tabancasını tutarak yanıma geldi. "Hayalet görmüş gibisiniz," dedi etrafa bakınarak. "Ağaçlarda keskin nişancılar mı var?" diye sordu, havanın nasıl olduğunu soruyormuş gibi.

"Onları gördün mü?" dedi Tyton.

"Hayır." Farley başını salladı. "Ama ben olsam oralara saklanırdım."

"Onları düşürebilirsin, değil mi?" diye sordum, Tyton'ın çizmesini dürterek. Elektroların onun becerisinden söz ederken söylediklerini hatırladım. Beyin şimşeği. Tyton bir kişinin vücudundaki elektriğe,

CamScanner ile tarandı

beynindeki minik kıvılcımlara etki edebiliyor ve o hiç farkında olmadan onu öldürebiliyordu. Hiçbir iz bırakmadan.

Suratını asıp boyalı saçlarıyla tezat oluşturan koyu renkli kaşlarını çattı. "Bu mesafeden yapabilirim. Ama teker teker," dedi. "Ve bunlar gerçekten *yağmacılarsa*."

Tiberias ofladı. "Burada başka kim olabilir ki?"

"Bir neden olmaksızın insanları öldürmeyi sevmem, Calore. Üstelik hayatım boyunca bu dağlarda yaşadım."

"Bizi vurmalarını mı bekleyeceksin?" Prens hafifçe kıpırdandı ve beni bir köşeye sıkıştıracak şekilde omuzlarını öne çıkardı.

Tyton hiç istifini bozmadı. Konuşurken çıkan bir esinti, beraberinde keskin ve tatlı çam ağacı kokusunu getirdi. "Mıknatıs Prensesinizin keskin nişancı tüfekleri olup olmadığını söylemesini bekleyeceğim."

Bir yandan Tiberias'a hak veriyordum. Açıktaydık ve ağaçların arasında bu hale düşmemizi başka kim bekliyor olabilirdi? Ama Tyton'ı da anlıyordum. Bir kişiye şimşeğinizi çarpmanın ve sinirlerinin kıvılcım alıp ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Sizin de ufak bir parçanız ölüyordu ve bu asla unutamayacağınız bir son oluyordu.

"Evangeline'i çağır," diye mırıldandım. "Davidson'a da haber ver. Emin olmamız gerek."

Tiberias yanımda bıkkınlıkla ofladı. Ama bana karşı gelmedi. Araçtan inip Evangeline'i bulmaya gitti.

Esinti güçlendi ve yüzüme vurmaya başladı. Çam ağaçlarının iğneleri hafifçe dokunan parmaklar gibi yüzümü okşuyordu. Birini yakalamaya çalıştım ama sertleşen rüzgârla öteye savruldu.

Derken, gözlerimin önünde havada bir fidan belirdi ve hiçbirimiz tepki veremeden, bir askere saplandı.

Saldırı düşündüğümüz gibi bir mermi yağmuru olarak değil, güçlü ve ani bir şekilde dolu gibi püsküren çam iğneleri halinde geldi. Dolu Tyton'ı gafil avladı ve onu yamru yumru olmuş araçtan aşağı

CamScanner ile tarandı

fırlattı. Tyton yola yuvarlanıp başını asfalta çarptı. Sendeleyerek tek dizinin üstüne kalktı, sonra tuhaf bir şekilde dengesini kaybederek yeniden düştü. Gözlerimi korumak için kollarımdan birini kaldırdım ve iğneler çıplak tenimi sıyırırken tek dizimin üstüne çöktüm. İğnelerin düştüğü yerde, ağaç kökleri ve gövdeleri oluşuyor ve bunlar kıvrılarak canlı bombalar gibi öne doğru fırlayıp patlıyorlardı. Şahinyolu aniden çatladı ve araçlar gözlerimizin önünde büyüyen orman tarafından havaya fırlatıldı. Yolun sarsılmasıyla, benim de dengem bozuldu. Arkamdaki hurdaya dönen araca sırtımı dayayıp ayakta durmaya çalıştım.

Tiberias düşünmeden harekete geçti. Bir ateş topu fırlatıp etrafımızda olanca hızıyla büyüyen çamları yaktı. Küller sertleşen rüzgârda dönmeye, yoldaki ışıkları engellemeye ve gözlerimi sulandırmaya başladı.

Hava aniden ezilen metal ve parçalanan cam sesleriyle titredi. Belli ki Evangeline ve ekibi boşa vakit harcamamaya karar vermişlerdi. Yolumuzu tıkayan hurdaları bir anda dümdüz edip onları sağlam demir ve çelik yığınlarına dönüştürdüler. Çalışır durumda olan araçların motorları işlemeye başladı ve ileriye atılıp onlara doğru uzanan canlı kök ve dallarla mücadele etmeye başladılar. Evangeline dumanla kaplı havaya sıçradı ve bir aracın üstüne kondu. O sırada ateş sesleri yankılandı ama mermiler onun becerisiyle hedeflerini şaşırıp yanlara gitti.

Şahinyolu'nun iki yanında, dumanlara ve küllere karşı tül gibi görünen uzun, mavi kalkanlar oluştu. Davidson her birini yumruklarını öne uzatıp kontrol etti.

O anda daha fazla ateş sesi duyuldu ve kalkanı dalgalandırdı. Ama kalkanı aşamıyorlardı. Silahlar bize ulaşamıyordu.

"Tyton!" diye bağırıp elektronun nerede olduğunu görmeye çalıştım. "Tyton, öldür onları!"

CamScanner ile tarandı

Tyton ayağa kalktı ve başını iki yana sallarken sallandı. Sersemliğini üstünden atmaya çalışıyordu. En yakındaki araca gidip kendisini yukarı çekti ve ağırlığını araca verdi.

"Bir saniye!" diye bağırdı, yine başını sallayıp.

Yağmacılar hâlâ ağaçlarda gizlenmiş durumdaydılar, o yüzden kim olduklarını göremiyorduk. En azından, aralarında korucular olmalıydı. Tiberias'ın alevleri yolda bize saldıran çam iğnelerine ulaştı, yılan gibi kıvrıldı ve filizlenen her yeni ağacı yutmaya çalıştı. Lerolan muhafızları ağaç gövdelerinin arasında koşturup her birini ele geçirdiler. Ağaçlar onların dokunuşuyla patlayıp ağaç kabuklarından ve alev tomurcuklarından bulutlar oluşturdular.

"Araçlara çıkın!" diye bağırdı Davidson o karmaşada. Kalkanları hâlâ havada tutuyor ve bizi mermi yağmurundan koruyordu. "Dağdan uzaklaşmalıyız!"

İçime derin bir nefes çekip hazırlandım. *Odaklan*. Karanlıkta tepede toplanan bulutları göremiyordum ama hissedebiliyordum. Fırtına bulutları, düz beyaz kümülüs bulutları vardı.

Bunlar emrimle büyüyüp saldırmaya hazırlandılar.

Birisi yaklaşan araca Tyton'ı çekip kemerini bağladı. Tiberias yol boyunca alevlerini bizi yamaca hapsetmeye ya da aşağıya itmeye çalışan ölümcül ormana yöneltmeye devam etti. Birliğimizin geri kalanı da ağaçlardan kaçmak ya da onları yok etmek ve araçlara yer açıp kaçmamızı sağlamak için uğraşmaya devam etti.

Kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Damarlarıma hızla yayılan adrenalin kendimi patlayacakmışım gibi hissedene dek arttı. İçime öncekinden daha derin bir nefes çektim ve ellerimi kaldırıp avuçlarımı dışa bakacak şekilde döndürdüm. Fırtınam gökte patladı ve ikiz şimşek akımlarım Şahinyolu'nun iki yanındaki ağaçların üstüne indi. Çam ağaçları çatladı. Korlar parıldadı. Ağaçların gövdeleri eğildi ve yerdeki otların üstüne yıkıldı. Büyük dallarda önce minik alevler belirdi. Sonra bir Calore prensinin gücüyle tetiklenerek iyice büyüdüler.

CamScanner ile tarandı

Sol yanımızdan geçen mermiler, Davidson'ın ancak kalkanlardan birini indirip Evangeline'in aracının arkasındaki araca binmesine vakit bulacağı kadar kesildi. Altı araç tanıdık ve tanımadık askerlerle doldu. Koyu renkli daracık tulumlarıyla, azgın bir nehrin ortasındaki bir kayalığa doluşmuş böcekleri andırıyorlardı.

Tyton, Evangeline'in aracının yan tarafından sarkıyordu; kollarından birini bir dizi kayışın arasına geçirmişti. Hâlâ savaşan Tiberias'ın yanından geçerlerken, Tyton elini ona uzattı. Prens tereddüt etmeden tuttu ve kolaylıkla araca bindi. Sırada ben vardım.

Tiberias'la Tyton'ın arasına sert bir biçimde düştüm. Evangeline dimdik tepemizde duruyordu. Metal çizmelerini aracın gövdesiyle kaynaştırdı ve giderek hızlanmamıza rağmen dengesini sağlamayı başardı. Yumruklarından birini sıkarak son enkazı da yolumuzdan kaldırdı ve yamacın kenarına fırlattı. Aynı anda tırtıklı cam parçaları üstümüze yağmur gibi yağdı.

Davidson'ın son kalkanı ilerideki ağaçlardan geçerek ana araca doğru gitti. Ama o kısacık anda, bir diğer mermi fırtınası konvoyumuzun üstüne indi. Birkaç mermi bizi tehlikeye atacak kadar yakına isabet etti ve başımın üstündeki metale çarpıp sekti.

Adrenalin tüm korkumu yok etmişti. Dikkatimi araca tutunmaya verdim; parmaklarımı tutacaklara geçirim ve vücudumu soğuk çeliğe yasladım. Alevler yanımızda ilerliyor, aracın yamaca yakın tarafında uzanıyordu. Tiberias alevleri kontrol ediyor, dönerek ilerleyen ateşi sürüklüyor ve yolumuza çıkan her şeyi yakıyordu. Önümüze çıkan dönemeçleri bağırarak ve inanılmaz bir süratle alıyorduk.

"Ağaçlarda birileri daha var," diye kükredi Tyton, çenesini rüzgâra karşı sıkarak. Karanlığa doğru kıstığı gözleri incecik çizgiler halini almıştı. Ben yapamasam da, onun ne yaptığını biliyordum. Tyton beyinlerine erişiyor, benim fırtınayı hissettiğim gibi o da onları hissediyordu. Bir, iki kere gözlerini kırpıştırdı. Erişebildiği herkesi öldürdü, kafataslarına müthiş bir elektrik akımı vererek onları yok etti. Yağmacıların ormanda yere düşmeleri ve hareketsiz kalmadan

CamScanner ile tarandı

önce vücutlarının ölümcül bir nöbetle kasılmaları gözlerimin önüne geldi.

Çam ağaçlarının üstüne şimşekler yağdırdım, ağaçların gövdelerine ve dallarına daha fazla akım fırlattım. Göz kamaştırıcı parıltılar, ağaçlardan düşen ve büyük bir hızla kaçan siluetleri görebileceğimiz kadar ormanı aydınlattı. En azından bir düzine insan vardı.

Keskin virajları aldıktan ve yamaçları geride bıraktıktan sonra Şahinyolu'nun son bir buçuk kilometresi düzleşti. Araç altımızda kükrüyor, bizi doğrudan ve son sürat dağların eteğine götürüyordu. Alevler ve fırtına da ölümcül kanatları olan iki muhafız gibi bizimle ilerliyordu.

Gözucuyla daha fazla motorun ışık saçtığını fark ettim. Bunlar bizdeki araçlar kadar güçlü değillerdi ama onlar kadar hızlıydılar ve öfkeli bir süratle bize doğru geliyorlardı.

İlk motor sıra sıra ağacın arasından fırladı ve ön farı gözlerimizi kamaştırdı. Bize doğru gelen sürücü, incecik kolları ve bacakları, zırhı ve koruyucu gözlüğü olan ufak tefek biriydi. Ayrıca, motoru bir kayalığın üstüne sürüp kendisini yola fırlattığı için son derece aptal olmalıydı. Evangeline tepemde dikilip ellerini havaya savurdu. Motor onun emriyle paramparça oldu; tekerlek jantları ve boruları dağıldı.

Ama Evangeline buradaki tek mıknatıs değildi.

Sürücü koltuktan düşmemişti ve motor vücudunun altında yeniden birleşince arazi aracının üstünden atlamaya devam etti. Üstümüzden geçerken de bize bir şey fırlattı. Loş ışıkta, bir mermi kadar hızlı, çelik gibi bir şey parıldadı.

Keskin tarafları rüzgârı yaran bıçaklar havada ilerledi. Tiberias, Tyton ve ben eğildik. Bıçaklardan biri omzumu sıyırdı. Tulumum çok kötü yara almamı engellemişti ama yine de canım yandı. Dudağımı sertçe ısırıp bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Motorun sürücüsü yolun diğer tarafına sert bir şekilde çarpınca, bir virajı daha almak isterken tekerlekleri toprakta kaydı. Mavi ve

CamScanner ile tarandı

ince bir duvara çarptı ve yere çakılıp kanlar içine kalırken, motoru altında paramparça oldu.

Davidson kalkanı bizimle ilerletti ve ağaçların arasından fırlayan diğer motorları engellemeye çalıştı. Tyton'ın ele geçirdiği sürücülerden bazıları sarsılarak yere devrildiler. Bundan sonra dikkatimizi ovaya, açıklığa verdik. İlerideki yerleşim bölgesine, destek birliklerimize ve güvenli alana. Yüksektepe Yenikanları konvoyu koruyor, motorcuların saldırılarını var güçleriyle püskürtüyorlardı. Tiberias'ın alevleri ağaçların arasına yayılıyor, etrafımıza kar gibi kül yağıyor, bizi beyaza ve griye buluyordu. Şimşeğimin gökte çakmasına izin verdim; sesi ve gücü, yağmacıların ağaçların arasına kaçışmasına yetti.

Karanlıkta nasıl birileri olduklarını görmek zordu. Aşina olduğum şık giysileri, cilalı zırhları ve parıldayan mücevherleri olan Gümüşlere benzemiyorlardı. Hatta antrenman tulumlarının ve üniformalarının şıklığından bile yoksunlardı. Bu Gümüşler farklıydı; giysileri yamalarla kaplıydı ve silahları ile diğer aletleri uyumsuzdu. Aklıma kırmızı paçavraları ve sadece bir renkle ve bir amaçla birleşmiş Kırmızı Muhafızlar geldi.

Motorlar yanıp sönen farlarıyla dumanların tüttüğü çalılıkların arasından geçerek gözden kayboldu. Motorlara erişmeye, benden kaçmadan önce onları yakalamaya çalıştım. Ama bir gümbürtü duraksamama neden oldu; bize yaklaşan müthiş bir uğultu duymuştum.

Bunu dişlerimde hissediyordum.

Aynı anda küllerin arasından, kocaman kıllı başlarındaki boynuzlarını eğmiş canavarlar toynaklarını yere vura vura fırladı. Onlarcası hırlayarak ve kişneyerek bize doğru geliyordu. Bu karmaşa konvoyun arasına daldı. Mermiler, alevler, şimşek ve bıçaklar onlara isabet ettiği halde bütün arazi araçlarını devirdiler. Canavarlar fazla güçlü ve fazlasıyla garipti. Postları ve kasları çok kalındı; kemikleri adeta canlı birer zırhtı. Alnının ortasına mermi yiyen ve boynuzlarıyla metali kâğıt gibi yaran yaratıklardan birini izledim. Çığlık atacak vaktim bile olmadı.

CamScanner ile tarandı

Aracımız yan yattı ve o korkunç saldırıyla yolun dışına fırladı. Biz de onunla yuvarlanmaya başladık. Sert bir şekilde toprak zemine düştüm ve ağzıma kan tadı geldi. Biri ellerini boğazıma bastırarak beni yere mıhladı. Saçlarımın arasından üstümüzden geçen aracı gördüm. Evangeline'in siluetini fark ettim. Kollarını kaldırmış, yumruklarını sıkmıştı. Aracı bir şahmerdan gibi kullanıp salladı ve son sürat bize doğru gelen korkunç yaratıklara fırlattı. Hayvanlar etrafından dolanıp yine saldırıya geçtiler; irileşmiş ve öfke dolu gözlerinden bir Gümüş animosunun etkisi altında oldukları belli oluyordu.

Tiberias'ın kolunu tutup kendimi yukarı çektim ve sendeleyerek ayağa kalktım. Farley birkaç metre ötede dizine dayadığı tabancasını ateşledi ama aramızdaki mesafeyi hızla kapayan yaratıkların üstünde hiçbir etkisi olmadı.

Çenemi sıktım ve öne çıkarak yaratıkların yoluna mor beyaz şimşekler savurdum. Yaratıklar dehşet içinde geriye çekildiler; onları kontrol eden her ne olursa olsun, bunlar hayvandan başka bir şey değildi. Birkaçı koşmaya devam etmeyi denedi. Acı içinde çığlıklar attılar ve kasılarak ve boynuzlarını savurarak teker teker yere yığıldılar.

Korkunç sesi duymamaya çalışıp gözlerimi kıstım ve hissettiğim korku yerini içgüdülere bırakırken yarı karanlıkta etrafımı görmeye çalıştım. Düşünmeden hareket etmeye, hemen öne doğru adım atıp kollarımı sallamaya başladım. Odaklandığım için, o sinsi hissi, omuzlarıma çöken müthiş ağırlığı geç hissettim. Bu baskı ilk başlarda hafifti ve yorgunlukla karıştırmak kolaydı.

Ama şimşeğimin gücü azalmış, parlaklığı söner gibi olmuştu. Kontrol etmem de güçleşmişti. Yanıp söndü ve ben bir diğer yağmacıyı düşürürken sadece cılız bir ışık saçabildi. Yağmacı düştü ama yumruğunu bana doğru uzatarak hemen ayağa kalktı.

Yeteneğinin gücü dizlerimin üstüne çökmeme neden oldu. Elektrik hissini tamamıyla yitirmiştim. Söndürülen bir mum gibiydim, yeniden parıldayıp yanamıyordum.

CamScanner ile tarandı

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Savaşamıyordum.

Sessizlik, diye bağırdı içimden bir ses. Tanıdık bir acı ve tanıdık bir korku beni yine yere yıkıp iki büklüm olmama neden oldu.

İşe yaramayan ellerim toprağa değdi ve soğuk zemine sürtündü. Güçsüz bir şekilde nefes almaya çalıştım; kendimi korumak bir yana, kıpırdamayı bile beceremiyordum. Korku başımın dönmesine neden oldu ve bir an hiçbir şey göremedim. O prangaları, kol ve ayak bileklerimin etrafında, beni kilitli bir kapının ardında tutsak eden Sessiz Taş'ı yine hissediyordum. Beni sahte bir krala bağlıyor, ağır ve feci bir ölümle sonuçlanacak bir hayata tutsak ediyordu.

Gümüş yaklaşırken, ayak sesleri kulaklarıma gök gürültüsü gibi geldi. Belinden bir bıçak çektiği anda, sürtünen metalin sesini duydum; boğazımı kesip işimi bir an önce bitirmek istiyordu. Bıçağı karanlıkta parıldadı ve kırmızı bir ışıltıyla etraftaki alevleri yansıttı. Adam bana sırıttı ve saçlarımı kavrayıp başımı geriye iterken, onun kansız ve bembeyaz yüzünü fark ettim. Direnmek istedim. Hâlâ belimde olan tabancayı almam gerekiyordu. Ama kollarımı oynatamıyordum. Kalp atışlarım bile yavaşlamış gibiydi. Çığlık dahi atamıyordum.

Ezici sessizlik ile korkunun birleşimi, hareketsiz kalmama neden olmuştu. Yapabildiğim tek şey, olanları izlemekti. Bıçak tenime yaklaştı ve soğukluğuyla beni adeta yaktı.

Yağlı saçları alnına sardığı fuların altına toplanmış adam tepeden bana baktı. Fularının bir anlamı varsa da ne renk olduğunu göremiyordum. O sırada bunu düşünmenin de faydası yoktu.

Derken yüzü patladı; kemik ve kopmuş et parçaları kavis çizerek etrafa fırladı. Vücudu bu momentumu takip ederek üstüme düştü ve yere yığılırken, elektriğin, gök gürültüsünü andıran dokunuşu bir anda geri geldi. Ne yaptığımı düşünmeden geriye kaçtım ve susturucunun ılık kanı ve parçalanan dişleri saçlarıma akarken, hâlâ sıcak olan cesedinin altından sıyrıldım.

CamScanner ile tarandı

Birisi beni kollarımın altından tutup toprak yolda sürükledi. Hâlâ şok içindeydim ve korkudan taş kesilmiştim, o yüzden bunu yapmasına izin verdim; öyle güçsüzdüm ki elimden yere tekme atmaktan fazlası gelmiyordu. Farley yüzünde ölümcül bir ifadeyle uzaktan beni izliyordu; tabancasını kaldırmış ve çoktan ölmüş bir adama doğrultmuştu.

"Benim," dedi kalın bir ses, beni birkaç metre ötede yere yatırarak. Aslında, yere bırakmak yerine atmış sayılırdı. Tiberias loş ışıkta parıldayan kocaman açılmış gözlerle geriye çekildi. Beni incelerken, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Ayağa kalk, dedim içimden. *Hemen ayağa kalk.*

Keşke yapabilseydim. Keşke Sessiz Taş'ın anılarını unutmak o kadar kolay olsaydı. Yavaşça ellerimi birbirine sürtüp tenimde kıvılcımlar oluşturdum. Onları görmem gerekiyordu. Kıvılcımları yine kaybetmediğimden emin olmalıydım.

Tiberias gözlerini kırpmadan ve bir şey demeden beni izliyordu.

O arkasını dönene ve tereddütle aramıza mesafe koyana dek baktım. Biraz toparlanınca, korunaklı sayılabilecek bir yerde olduğumu fark ettim. Beni arazi araçlarının yanına atmış, hurdaları beni korumaları için kullanmıştı. Etrafımdaki Yüksektepe askerlerinin hepsi yeniden sıraya diziliyordu. Davidson yüzünde kan iziyle aralarında dolanıyordu. Kendisinden ve yağmacılardan tiksinmiş gibi bir hali vardı.

Tepemdeki kocaman aracı destek almak için tutup titreyerek ayağa kalktım. Savaş devam ediyordu ve canavar yaratıklar kendi doğalarına ve Gümüş efendilerine aykırı bir şekilde burunlarından öfkeli sesler çıkarıp ayaklarını yere vuruyorlardı.

Bir anda ilerlemelerini engelleyen ve bir çit gibi beyaz bir ışıktan oluşan bir ağ belirdi önlerinde. Hayvanlar korkudan akıllarını yitirip başlarını ağa vurmaya başladılar. Nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Zavallılar," diye mırıldandı Tyton, yanıma gelip. Tuhaf bir şekilde yalnız kalmış yaratıklara baktı. İçlerinden biri saldırıya geç-

CamScanner ile tarandı

meye çalışınca, Tyton gözlerini kırpıştırdı ve hayvan devasa vücudu ürpererek yere yığıldı.

Yağmacılar, hırlayan motorlarıyla bir kez daha saldırdılar ve seyrelen ağaçların arasından zıplayarak ortaya çıktılar. Evangeline ve kuzenleri, motorları ele geçirmek için diğer mıknatıslarla boğuşmaya başladı.

Bir elimle göğsümü tutarak ve tırnaklarımı tulumuma geçirerek yola fırlayan bir motoru tutmaya çalıştım. Elektrik hatlarını öfkeyle ona kadar gönderdim. Büyük bir kararlılıkla ittim ve hatların birbiri ardına koptuklarını hissettim; sonra, ani bir patlama ve sessizlik oldu.

Motor yere düşerken, sürücüsü şok içinde irkildi. Nefes nefeseydim ama aynı şeyi bir sonraki motora da yaptım. Motorlar ya birden durarak ya da havada taklalar atarak teker teker düştüler.

Bu arada askerlerimiz, yağmacıların üstüne atladı. Onları öldürmek için değil, yakalamak için emir almış olmalıydılar. Davidson adamlardan birini bir kalkan kafesinin içine hapsedince, yağmacı kurtulmak için boş yere mavi hapishanesini yumruklamaya başladı.

Evangeline daha ufak tefek mıknatıslardan birinin peşine düştü ve onu toprak zeminde yere yıktı. Adam kılıç ile kırbaç arası çift bıçaklı bir silahı sallayarak ona karşı koymaya çalıştı. Evangeline ondan hızlı ve ölümcüldü. Adamın kılıçları, tenini kaplayan bıçaklarla yarışamazdı; Evangeline'in yeteneği adamın karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Evangeline Samos, ne Davidson'a sadakat borçluydu ne de onun kadar merhametliydi. Yağmacıyı kesip biçti ve onun gümüş kanını yıldızların ışığı altında akıttı.

Kana ve küle bulanan alçak tepelerde ölümün tadı ve kokusu vardı. Yine de o pis havayı içime çekerek soluklanmaya çalıştım. Geriye kalan yağmacılar savaşı kaybettiklerini anlamışlardı. Vahşi doğaya kaçma çabasıyla motorlarının uzaklaşan seslerini duyduk. Gözden kaybolurlarken, etkileri de silindi ve hayvan sürüsü sakin-

CamScanner ile tarandı

leşti. Geride sadece cesetleri ve ezdikleri otları bırakarak arkalarını döndükleri gibi ormana kaçtılar.

"Bizon dediğiniz hayvan bunlar mıydı?" dedim nefes nefese, Davidson'a dönerek.

Ciddi bir ifadeyle evet dercesine başını salladığını görünce, yutkunarak bu tuhaf durumu idrak etmeye çalıştım. Midemdeki bizon bifteğini hâlâ hissedebiliyordum, mideme oturmuştu.

Uzakta, yolun biraz ilerisindeki ovada farlar göründü. Yumruklarımdan birini sıkıp ikinci bir saldırı dalgasına hazırlandım.

Ama Tyton kolumu tuttu. Parıldayan gözlerini yüzüme dikti. "Bunlar Altın Koruluk araçları. Destek birlikleri geliyor."

Derin bir iç çekerek nefesimi verdim ve omuzlarımı serbest bıraktım. Bu hareket, sırtımda açılan kesiğin sızlamasına neden oldu. İnleyerek ve suratımı buruşturarak, yarayı yoklamak için elimi sırtıma götürdüm. Uzun bir yarıktı ama çok derin değildi.

Tiberias birkaç metre ötede yaralarımı yokladığımı gördü ama göz göze geldiğimiz anda ayağa fırlayarak arkasına döndü. "Sana bir şifacı bulayım," diye mırıldanıp uzaklaştı.

"Kâğıt kesikleri yüzünden ağlamayı bitirdiysen, biraz bana yardım etmen iyi olur." Hâlâ yerde olan Farley çenesini sıkarak yanına gitmemi işaret etti. Tabancası yere düşmüştü ve etrafında boş mermi kovanları duruyordu. Bunlardan biri hayatımı kurtarmıştı.

Sağ bacağını kıpırdatmamaya gayret ederek eğildi.

Çünkü dizi... tuhaf görünüyordu.

Görüşüm bir an bulanıklaştı. O güne dek birçok yaralanma görmüştüm ama dizinin bükük hali, bacağının orantısız duran yarısı midemi altüst etmişti. Kendi kaslarımın sızısını, omzumun kanamasını, hatta susturucunun dokunuşunu anında unutarak, hemen yardım etmek için yanına koştum.

"Kıpırdama," diyebildim.

"Deme ya!" dedi öfkeyle elimi sıkı sıkı tutarken.

CamScanner ile tarandı

ON

Iris

Dağlar dik ve tehlikeliydi; vadideki şehirleri, kuşatmalardan veya bir ordunun katliamından koruyorlardı. Sık çam ağaçları, korunaklı yollarına sapmaya cüret eden her türlü araç için tehlikeli engeller oluşturuyordu. Sadece dik eğim bile, şehrin içine girmek için yukarı tırmanabileceğini düşünen birinin umutlarını yıkıyor ve göz korkutuyordu. Buralarda yaşayanlar yamaçlardan ve gökyüzünden oluşan korunaklı kalelerinde güvende olduklarını düşünüyorlardı. Hiçbir ordu kapılarına dayanmaya cesaret edemeyeceği için, herhangi bir tehlike görmüyorlardı. Ama bizi güçlü kılan şeyler bir yandan da bizi güçsüz kılardı.

Yüksektepe de farklı değildi.

Doğu sınırlarının dışına, Çayır'ın sınırlarının epey içine girdik. Nakliye jetimizde herhangi bir işaret yoktu ve etrafa uyum sağlaması için daha yeni Çayır'ın altın rengine boyanmıştı. Sabah ışığında, dalgalar halinde sallanan uzun otların arasına güzelce karışıyordu. Uzaklardaki ovalara indiğimizi kimse fark etmedi. Temkinli uçmuş,

CamScanner ile tarandı

açık ve boş alanları aşmadan önce ilk olarak Gölbölge'nin vahşi doğasından geçmiştik. Çayır lordları sayıca kalabalıktı ve toprakları iyi bir denetim yapamayacakları kadar büyük ve geniş bir alana yayılmıştı. Topraklarına girdiğimizi bilmiyorlardı. Orada olduğumuzdan kimsenin haberi yoktu.

Yağmacılar dışında tabii.

Onların katılımı gerekliydi; Egemen'den mümkün olduğunca çok kişi çekmemiz gerekiyordu. Şansımız yaver giderse, Tiberias Calore de onlardan biri olacaktı. Maven ağabeyinin savaşma fırsatını asla geri tepmeyeceğine inanıyordu. *Gösteriş yapmak için*, demişti ve bunu tartıştığımızda da suratını ekşitmişti. Sürgün Prens'i tanımıyordum. Tiberias Calore'yle hiç karşılaşmamıştım. Ama Gölbölge kör bir ülke değildi. O ve tüm kraliyet ailesi hakkında bilgi toplamıştık. Ne de olsa bir yüzyılı aşkın süredir düşmanlarımız olmuşlardı. Raporlar, onun son derece öngörülebilir biri olduğunu gösteriyordu. Babası gibi askeri bir lider olmak için yetiştirilmişti. Görev ve beklenti hisleriyle yoğrulmuştu. Taca her şeyden çok değer veren biri haline getirilmişti. İki kardeşin ortak noktalarından biri de bu ve bir Kızıl kızdı.

Maven'ın değerlendirmesine hak vermeden edemedim. Tiberias gerçekten de Yüksektepe'yle pazarlık yapmak, ittifaklarını güçlendirmek için oradaysa, kendisini ispatlamaya ve onların sadakatini kazanmaya çalışacaktı. Bunu yapabilmek için de onlar için savaşmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Yağmacılar bizimle önceden kararlaştırılan, etraftaki toprakların göz alabildiğince izlenebildiği bir tepede buluştular. Yüzleri maskeyle gizlenmiş kişilerdi ve dumanlar saçan demode motorlarının üstünde gözleri bile koruyucu gözlüklerle kapatılmıştı. Hepsi Gümüş'tü. Dağ krallıkları çöktüğünde, kendi topraklarından sürülmüşlerdi. Lordlar ve hükümdarlar olarak doğuştan sahip oldukları haktan mahrum kalmışlardı. Sayıları bizden fazlaydı ama onlardan korkmuyordum. Doğuştan savaşçıydım ve krallığımın en güçlü nymphaları tarafından

CamScanner ile tarandı

yetiştirilmiştim. Yanımdaki beş refakatçi de öyleydi; güçlü, asil ve faydalı kişilerdi.

Jidansa hâlâ yanımdaydı ve hem bana hizmet etmeye hem de beni korumaya hevesliydi. Bana fazla yaklaşabilecek bir yağmacıyla arama girmeye hazırdı.

Başımı önüme eğip yüzümü gizledim. Yağmacılar dışarıya açık bir şekilde yaşamadıkları için, büyük ihtimalle Gölbölge'den bir prensesi ya da Poyraz kraliçesini tanımazlardı ama böylesi daha iyiydi. Diğerleri benim adıma konuşup anlaşmayı tekrarladılar.

Altı kişilik ekibimizin götürülmesi zor olmadı; hepimiz bizi ovadan götürecek bir motosikletlinin arkasına bindik. Bölgeyi bizden çok daha iyi tanıyorlardı ve yolculuğumuzu gizlemek için Haven Hanesi'nden gölgemizi kullanmamıza bile gerek yoktu. Henüz.

Uzaktaki yüksek dağlar, geçen her saniyeyle yaklaşıyordu. Daha önceden gördüğüm dağlar gibi değil, bir duvar gibiydi. Korku kararlılığımı silecek gibi oldu ama izin vermedim. Gözlerimi kısıp dikkatimi yapacağımız işe verdim ve başka bir şey düşünmedim.

Saatler birbirine karışırken, yaptığımız planın üstünden geçtim. Aşılacak her engeli düşündüm.

Sınırı aş.

Bunu kolaylıkla yaptık. Yağmacılar hangi yolu izleyeceklerini ve Yüksektepe'nin kör noktalarını iyi biliyorlardı. Sık bir çam ağacı ormanındaki ırmağı izlediler ve ancak tepelere tırmanmaya başladığımızda, Çayır ve Yüksektepe arasındaki o görünmez hattın diğer tarafına geçtiğimizi anladım.

Diğer tarafa geçmenin ücretini öde.

İpe dizilmiş mücevherler bana aitti. Safir, gümüş ve elmas. Bunları silah tehdidi altında verdim. Haven gölgemiz ve bana kocam tarafından ödünç verilmiş genç ve iriyarı Gözcü, pazarlığın daha değerli parçasını verdi onlara. Kendi hanesi parçalanmış, Poyraz'da başlayan iç savaşla ikiye ayrılmıştı. Hanesi Tiberias için savaşıyordu ama akrabalarının büyük kısmı Maven'ın tarafında kalmıştı. İnsanın

CamScanner ile tarandı

ailesine karşı gelme pahasına ülkesine ve kralına sadık kalması takdir edilecek bir davranıştı. O kral Maven Calore olsa da.

Gözcü maskesini takmamış, siyah taşlı geleneksel maskeyi kullanmamıştı. Maskesi olmadan insan gibi görünüyordu. Mavi gözleri ve gün ışığında parıldayan kızıl saçları vardı. Haven Gözcü kilometrelerce kuzeye bırakılmış erzakın yerini yağmacılara söyledi. Orada sandık sandık yiyecek, para, batarya ve bunların yanı sıra, yapacakları işe yetecek kadar silah ve cephane vardı. Yağmacılar bizi dağın doğusuna, çıkabildikleri kadar yükseğe bırakmakta hiç vakit kaybetmediler. Yüzlerini hiç göremedim. Ama en azından biri sarışındı; saçının birkaç teli başına sardığı şeylerin altından görünebiliyordu.

Tırman.

Şelaleleri aşmak yeteri kadar kolaydı. Hareket eden merdivenler gibiydiler. Su gücümü kullanıp bizi yukarı çektim ve çok sayıda yüksek yamacı aşmamızı sağladım. En sonunda, kaç yamacı aştığımızın hesabını şaşırdım. Irmağı akıntının tersine doğru, herhangi bir güçlükle karşılaşmadan takip ettik. Benim ve bir Poyraz hanesi olan Osanos'tan bir diğer nympha olan Laeron'un yeteneği sayesinde, altımız birden gökyüzünde toplu iğne başı gibi parıldayan yıldızların altındaki yüksek vadiye vardık. Yine de zorlu bir yoldu. Hava hafifti ve güçlükle nefes alıp verebiliyordum; tırmandığım her santimle, adım atmam da zorlaşmıştı. Ama fiziksel çabaya alışıktım. Çocukluğumdan itibaren, Göller Hisarı'nda eğitim almıştım.

Haven adamın elleri serbestti ve arada sırada parmakları seğiriyordu. Bizi görünmez kılıyor, kimseye görünmeden çam ağaçlarının arasında ilerlememizi sağlıyordu. İnsanın kendi ayaklarına bakıp sadece yerdeki otları görmesi garip bir histi. En azından Rydal'a, Rhambos güçlükola bakmak zorunda kalmıyordum. Yukarı tırmanırken, adamın iri gövdesi omuzlarına bir paket gibi bağlanmış iki bedenle birlikte çarpık görünüyordu. Bu da planımın bir başka parçasıydı. Kanlı bir parçası.

CamScanner ile tarandı

Yine içime dolan korkuyu hissetmemeye çalıştım.

Şehrin daha da kuzeyine tırmanmaya devam ettik; nehre varabilmek için güneyden ayrılmak zorunda kalmıştık. Egemen şehrinin bulunduğu vadide çarpık çurpuk bir göl oluşturan akıntının tersine ilerlemek zordu. Suya vardığımızda, nehrin sessiz ve boş kıyılarını görüp omuzlarımdan biraz yük kalktığını hissettim. Altımız birlikte suyun altına girip geride hiçbir iz bırakmadık.

Dikkatimi akıntıya verip nehrin kenarından akan bir su kanalı oluşturdum. Laeron da planladığımız şeyi yaptı. Başlarımızın etrafında baloncuklar oluştu ve soluyabileceğimiz bir hava kalkanı belirdi. Bu, eski bir nympha numarasıydı ve bir çocuk bile yapabilirdi.

Böylece suyolunda gizlice ilerledik ve vadinin dönemeçlerinden akan akıntıyla yol aldık. Hava neredeyse zifiri karanlıktı ama suya güveniyordum. Son kilometreler, zoraki bir sessizlik içinde geçmişti ve sadece kendi nefes alıp verişimi ve hızla atan kalbimin sesini duyabiliyordum.

Egemen şehrinin nehri derindi ve balıklarla doluydu. Suyun kenarına ilerlerken, bir iki kere karanlıkta üstüme değen pullar yüzünden irkildim. Bu hissi üstümden atıp planımın bir sonraki aşamasına odaklandım. Birkaç muhteşem malikânenin nehirde iskeleleri vardı. Bunları gizlenmek için kullandık. İlk olarak ben suyun yüzeyine çıktım ve bakışlarımı hemen suyun üstüne diktim. Vahşi doğada ve suyun altında geçirdiğimiz saatlerden sonra, şehrin yumuşak ışıkları bile gözlerimizi kamaştırdı. Gözlerimi kırpıştırmadım, irkilmedim. Gözlerimi hızla etrafa alışmaya zorladım. İzlememiz gereken bir program vardı.

Henüz alarmlar çalmamıştı. Uyarı sinyalleri verilmemişti. *Güzel.*

Hep birlikte sudan çıkarken, Haven Gözcü bizi yine gizledi ama ara sokaklarda geride bıraktığımız ıslak ayak izlerini o bile gizleyemezdi. Bunu Laeron ve ben yapacaktık. Birkaç kere dönerek kuruduk ve yeteneğimizi kullanarak üstümüzde tek bir damla

CamScanner ile tarandı

bile kalmamasını sağladık. Ben de yerde oluşan su birikintilerini katılaştırıp havada süzülen su kürelerini en yakındaki bitkiye ya da çöpe yolladım. Böylece geride hiçbir iz kalmadı.

Çayır'a uçarken, Bracken'den aldığım haritayı inceleyerek Egemen'in planını ezberlemiştim. Planımın büyük kısmının bir başkasının çalışmasına dayalı olması beni huzursuz ediyordu. Tek yanlış parça başarısızlık anlamına gelse de bana verilen bilgilere güvenmek zorundaydım. Yüksektepe'nin başkentinin kafa karıştırıcı bir yer olmasına ve vadinin zemininin her iki tarafı sokaklar ve basamaklar ağından oluşmasına rağmen, o lanet nehirden Bracken'in çocuklarının tutulduğu yere giden en kısa yolu buldum.

Yamaç ajanlarına göre, çocuklar sarayda değil, bir gözlemevindeydi.

Karanlık ve sessiz bir ara sokağın güvenli kolları arasından, dağın yükseklerindeki kubbeli binaya uzanan basamaklı tepelere baktım. Birkaç bin adım daha tırmanacağımı düşününce bacaklarım titredi. Ama hiç ses çıkarmadan, hafif ve düzenli nefesler alarak ilerledim. Adımlarımla uyumlu bir şekilde burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim.

Güçlükol, taşıdığı yüklere rağmen merdivenleri çıkarken zorlanmıyordu. Haven Gözcü hepimizden iyi eğitimliydi; kralı ve ailesini korumak için yetiştirilmişti ve fiziksel açıdan kusursuz sayılırdı. Aynı şey Laeron için de geçerliydi. Yanımda üç Poyrazlı olması bir kenara, tek birine bile güvenmek hiç hoşuma gitmiyordu ama yapacak bir şey yoktu. Politik açıdan, eşit bir temsil durumu gerekiyordu.

Jidansa gözüm kapalı güvendiğim tek kişiydi. Diğer Gölbölgeli beni çok huzursuz ediyordu. Eskariol Soyu'ndan gelen Niro'dan nefret ediyordum ama ona ve becerilerine ihtiyacımız vardı. Bu adam tuhaf bir deri şifacısıydı. Hayat kurtarma yeteneği olan birisinin, can almaktan onun kadar keyif almaması gerekirdi. Yukarı tırmanırken, hızlı hızlı alıp verdiği nefes seslerini duyabiliyordum. Arkamızda onun kadar yetenekli bir şifacı olmasından memnundum ama keşke

CamScanner ile tarandı

olması gerekmeseydi diye düşünüyordum. Niro gece sona ermeden yapması gereken şey için fazla keyifliydi.

"Şansımız yaver giderse, onları gün ortasına kadar fark etmezler," diye fısıldadı. Sesi kadife gibi pürüzsüzdü. Niro politik ittifakları düzeltmekte olduğu kadar, kırık kemikleri iyileştirmekte de usta olan uzun geçmişli bir diplomat soyundan geliyordu.

"Sessiz ol," dedim ona. Varlığı, nedense dağ havasından bile soğuktu.

Egemen korunaksız değildi. Yolda birçok muhafız kulübesi ve devriye vardı ama sayıları Gölbölge'de ya da Poyraz başkentinde gördüklerimden azdı. Bu aptal Yüksektepeliler dağlarının ve sırlarının onları güvende tutmaya yeteceğini sanıyorlardı.

Arkama, vadinin diğer tarafına baktım. Sırtıma kadar uzanan siyah saç örgüsünün kayarken çıkardığı sesi duydum ama onu göremedim. Başbakan'ın sarayı olması gereken yer, karşımızdaki tepeye sere serpe yayılmıştı ve etrafında diğer malikâneler ve devlet binaları vardı. Yıldız ışığında beyaz bir parıltı saçıyor, balkonlarda, pencerelerde ve teraslarda da ışıklar yanıyordu.

Mare Barrow orada. Her zaman hayatta kalmayı başaran şimşek kız orada.

Arkeon'da onun çok ilginç bir kız olduğunu düşünmüştüm. Onu tutsak etmiş ve onun tutsağı haline gelmiş bir Gümüş kralına bağlı bir Kızıl kızdı. Maven'ı nasıl o kadar etkisi altına aldığını anlıyormuş gibi davranmayacaktım ama bu, Kral'ın annesinin işi olmalıydı. Aklı başında kimse böyle bir takıntıya kapılmazdı. Dahası, bu aşk da olamazdı. Sevebilen hiç kimse onun gibi davranmazdı.

Asla aşk yüzünden evleneceğimi düşünmemiştim. Bu tür gündüz hayallerine kapılacak kadar saf değildim. Ebeveynim aralarındaki anlaşmayla birbirini sevmiş ve birbirlerine saygı duymuşlardı. Kendim için en azından bunu umabilirdim. Tabii, Maven bu umudu imkânsız kılıyordu. Kalbini sadece bölük pörçük görebilmiştim ve bu da kalbinin ölü olduğunu anlamama yetmişti.

CamScanner ile tarandı

Bracken'in çocukları esas hedefimiz olmasaydı ve Poyraz tacımı korumayı umuyor olsaydım, Mare Barrow'u öldürmeyi düşünebilirdim. Kin güttüğümden değil ama Maven'ın durumuna biraz netlik kazandırmak için. Barrow artık onun için bir motivasyon, peşinden gideceği bir yem gibiydi ama aynı zamanda bir zayıflıktı. Maven'ın güçsüz olmasına ihtiyacım vardı. Aklının dağınık olması gerekiyordu. Annemin dediği gibi, Maven Calore selle karşılaşacaktı.

Hepsi karşılaşacaktı.

Askeri birlikteki adamlar on dakika önce araçlarına atlayıp oradan son sürat uzaklaşmışlardı. Yankıların hâlâ yamacın aşağısından geldiğini, Yüksektepe başkentinin sokaklarında ve müttefiklerinde çınladığını duyabiliyordum. Şehrin geri kalanında, alarm zilleri ve uyarı sinyalleri yankılanıyordu. Tıpkı planladığım gibi. Haven Gözcü'nün beni sarmaladığı o aşılmaz gölgeyle kaplı bir halde gözlerimi kırpıştırdım.

Nöbetçi muhafızlar şehre yardım etmek için nöbet yerlerinden ayrılmış, geride iki Yüksektepe askerinden oluşan göstermelik bir nöbetçi ekibi bırakmışlardı. Geceleri yeşil üniformaları siyah görünüyordu. Bu renk, yıldızları andıran renkli camlardan oluşan kubbeli yapıyı ayakta tutan parlak ay taşından yapılmış sütunlara karşı bir tezat oluşturuyordu.

İki nöbetçinin anılarını silecek bir hipnoz ya da fısıltı olmadığı için, onlara görünmeden geçmekten başka seçeneğimiz yoktu. Bu da çok zor olmadı ama gözlemevinin sütunlarının arasından dolanırken yine de nefesimi tuttum.

Alarmların çalmasına alışkın iki nöbetçi hiç kıpırdamadan ve dikkat kesilmiş halde girişin iki yanında duruyordu. Bana yağmacıların sık sık saldırdığı ama başkente karşı pek bir tehdit oluşturmadıkları söylenmişti.

"Ovalara mı?" dedi askerlerden erkek olanı diğerine dönüp.

Diğer asker başını salladı. "Yamaçlara. Geçen ay iki kere ovalara saldırdılar."

CamScanner ile tarandı

Erkek nöbetçi sırıtıp elini cebine soktu. "Ovalara olmalı. On peniye bahse girerim."

"Paranı bana kaptırmaktan usanmadın mı?" dedi kadın nöbetçi.

İkisi de keyifle gülerken, elimi kapı kilidine koydum. Diğer elimle, belimdeki matarayı açtım. Haven Gözcü'nün gücü altındayken ne yaptığımı göremediğim için dokunma duyuma güvenmem gerekiyordu. Bu durum işleri karmaşıklaştırıyordu ama sadece biraz yavaşlatacak kadar.

Su parmaklarımın arasından solucan gibi kıvrılıp kilide girmeden önce, bileğimin etrafında dönüp tenimi yaladı. Mekanizmaya tam olarak girdi ve ben nefes verirken kilitekti boşluğu doldurdu. Suyun arasından, kilidin mandallarına bastırıp ikisine de dokundum ve kendi üretimim olan bir anahtar yarattım.

Ayağımla Jidansa'yı dürttüm. O da beni dürttü.

Birkaç metre ileride, bir ağaç dalı onun yeteneğiyle çatladı ve taş zemine düştü. Böylece, anahtarı çevirirken çıkardığım ses duyulmadı.

"Şehre yağmacılar mı saldırıyor yoksa?" dedi kadın nöbetçi, gülmeyi kesip paniğe kapılarak.

"Hiç belli olmaz," dedi adam.

Sesin nereden geldiğini araştırmak için hemen gittiler ve bu sayede gözlemevinde fark edilmedik, görülmedik ve bizi bulmaya çalışan kimse olmadı.

Haven Gözcü, güvenlik kameraları olabilir diye içeri girerken bizi görünmez tutmayı sürdürdü.

"Laeron, geçti," diye fısıldadı Poyrazlı nympha. Birbirimizi göremeden, teker teker yanıt verdik.

"Jidansa."

"Rydal."

"Niro."

"Iris."

"Delos," dedi Haven Gözcü.

Sırıtarak kapıyı arkamdan kapadım.

CamScanner ile tarandı

Gözlemevi hapishanesine sız. Tamam.

Yine de hemen rahatlayamadım. Bracken'in çocuklarını sağ salim eve götürene dek, bunu yapamayacaktım. O zaman bile rahatlamak için erken olacaktı. Annemin dediği gibi, kazanılacak savaşlar varken, uyumanın faydası yoktu. Üstelik etrafımızda kesinlikle patlamak üzere olan bir savaş varken.

Jidansa odada dolanırken, ayak sesleri hafifçe yankılanıyordu. İncelemesi bir türlü bitmek bilmeyince hepimiz gerilmeye başladık. Gerilim o geri dönene kadar, geçen her saniyeyle birlikte arttı. Az sonra konuştuğunda, sesinden gülümsediğini hissettim.

"Gerçekten de aptallar," dedi. "Kamera yok. Bir tane bile."

Laeron'un, "Nasıl olabilir?" diye mırıldandığını duydum.

Çenemi sıktım. "Belki de çocukların burada olduğunu gösteren bir kayıt istemiyorlardır," dedim. Aklıma gelen tek açıklama buydu. Bunun beni etkilememesi gerekirdi. Savaşta Gümüşlere bile korkunç şeyler yapılırdı. Bunu ilk elden öğrenmiştim. "Ya da onlara yapılanların bir kaydı olmasını istemiyorlardır."

Bunu fark etmek, zaten var olan korku hissini daha da artırdı. Çenemi kaldırıp görünmeyen saçlarımı düzelttim ve kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Gözcü Haven, artık bırakabilirsin."

"Peki, Majesteleri," diyerek eğildiğini hissettim ve sonra onu görmeye başladım.

Sanki bir pencere bir anda temizlendi ve hepimiz teker teker belirmeye başladık. Birçoğumuz kollarına ve bacaklarına baktı ama Niro bana bakıyordu. Cam kubbeden içeri sızan hafif ışık, daha solgun görünmesine ve yüzünün hastalıklı bir yeşil tona bürünmesine neden oluyordu. Bakışlarında bir meydan okuma, hatta belki bu durumu komik bulmuş gibi bir ifade vardı. İki seçenek de hoşuma gitmedi.

"Şuradan gideceğiz," dedim, yapacağımız işe odaklanarak.

Herkes, Niro bile sıraya girdi. Jidansa'nın arkamda olmasına sevinmiştim. Gözcü'nün de. Ben Poyraz kraliçesiydim ve bu adam da beni ve Maven'ı korumaya yemin etmişti.

CamScanner ile tarandı

Pirinçten ve camdan inşa edilmiş kubbeli çatıya çevrilmiş devasa bir teleskopa gittik. *Çok yazık*, diye düşündüm. Yıldızlar herkesin, Gümüşlerin bile ulaşamayacağı bir yerdeydi. Onlar sadece ve sadece tanrılara aitti. Bizim anlamamız için orada değillerdi. Bunu yapmaya çalışmak, zamanı, kaynakları ve enerjiyi boşa harcamak demekti.

Ortadaki yuvarlak odaya açılan birkaç farklı oda vardı ama girmedik. Yürümeye devam ederken, ayaklarımla mermer zeminde çatlak olup olmadığını yokluyordum. Olmasını beklemediğim için, yine matarayı açtım. Laeron'a başımı sallayıp aynı şeyi yapmasını istedim.

Suyumuz ayaklarımızın etrafına ve mermere yayıldı ve incecik bir örtü oluşturdu. Taş zeminin her yanını yoklayıp birikti ve parçalar arasındaki çatlaklara ve aralıklara doldu.

"Burada," dedi Laeron, duvara doğru birkaç adım atarak. Onun suyu bir araya toplanıp koca bir damla oluşturmuştu. Gözlerimi kısıp yanına gittim ve suda ufak balonlar oluştuğunu fark ettim.

Bu, aşağıda açıklık olduğunu gösteriyordu.

Jidansa hemen işe koyulup parmaklarını çalıştırdı ve bir taş parçasını yerinden çıkardı. Aşağısı karanlıktı ama zifiri karanlık değildi. Gözlemevinin altındaki odada, geçidin ilerisinde bir yerde bir ışık yanıyordu. Bu ışık etrafı görmek için yeterliydi ama yerdeki kapağın dar aralıklarından dışarı sızacak kadar parlak değildi.

Aşağıya inen basamaklar bizi çağırır gibiydi.

İlk olarak, planımıza uygun bir şekilde Rydal gitti; Rydal bir direnişle karşılaşabilir diye Niro da ellerinden birini tabancasına koyup onun peşinden gitti. Haven Gözcü de onları izledi. Ellerinin karardığını, kıvrılan dumanlar gibi gölgeler topladığını fark edebiliyordum. Yanımdaki Jidansa ve arkadan gelen Laeron'la ben de aşağıya indim.

Bu, işin kolay kısmı, dedim içimden. Haklıydım.

Geçit kıvrıla kıvrıla ilerledi ve gözlemevinin altından geçerek sınırlarını aştı. Etrafta ne bir muhafız ne de kamera vardı. Cılız ışıklardan ve kendi ayak seslerimizin yankısından başka bir şey yoktu.

CamScanner ile tarandı

Burası Prens Bracken'in çocukları için özellikle mi yapıldı acaba, diye düşündüm. Ama mantıklı gelmedi. Zeminin taşları eskiydi ama duvarların açık sarıya yeni boyandığı belli oluyordu. Bu renkin düşman tutsaklar için geçerli olmadığını düşündüğüm tuhaf ve rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Yüksektepeliler gerçekten de garipti.

Geçit yüz metre kadar ileride genişledi ve pencerelerle kaplı bir duvarı olan bekleme salonu gibi bir yere dönüştü. Pencerelere ve şehrin ışıltısına bakakaldım. Camlar kalın olmalıydı çünkü alarm seslerini duymuyordum ama uyarı ışıklarının Egemen'in dört bir yanında parıldadığını görebiliyordum. Kafam karışmış bir halde Jidansa'ya baktığımda, onun da benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Omuzlarını silkti ve çenesiyle odanın bir kapıyla sonlandığı sağ tarafımızı işaret etti. Kapı sıradandı ve görebildiğim kadarıyla güçlendirilmiş bile değildi.

Avucumu kilide dayayıp açmaya niyetlendiğimde nedenini anladım.

"Sessiz Taş," dedim, elimi yanmış gibi geri çekerek. Becerileri susturan bu silahın hafif sızısı bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. "İşkenceci pislikler."

Jidansa tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. "Zavallı çocuklar. Aradan aylar geçti."

Diğerleri de benzer ifadelerle ne düşündüklerini söylediler.

Tek bir kişi hariç.

"Onlar için kötü, bizim için iyi," dedi Niro zerre kadar merhamet göstermeden. Öfkeyle ona döndüm.

"Bu da ne demek?" diye kükredim.

"Sessiz Taş onları uyuşuk ve uykulu hale getirmiştir. İkisi sabah kıpırdamayınca, kimse fark etmez," dedi, Rydal'ın sırtındaki bohçayı dürtüp. Parmaklarını değersiz bir şeymiş gibi oradaki insan bedenine birkaç kez hafifçe vurdu.

CamScanner ile tarandı

Haklı olabilirdi ama yine de kaşlarımı çattım. "Onları çıkaralım buradan," dedim parmaklarımı şıklatarak. "Gözcü Haven, yardımın gerekiyor. Nitro, sen de onları iyileştirmeye hazırlan. Buna ihtiyaçları olacak."

Sessiz Taş hapishanesinin insana neler yaptığını biliyordum. Barrow'da kendi gözlerimle görmüştüm. Yanakları çökmüş, gözleri donuklaşmıştı. Çıkık kemiklerini ve hastalıklı damarlarla kaplı soğuk tenini de görmüştüm. Ama son derece inatçıydı; aklını yitirmemek için öfkesinden beslenmiş ve o lanet olası aptalca amacına bağlı kalmıştı. Prens Bracken'in çocukları küçüktü; sadece on ve sekiz yaşındaydılar. Gümüş olarak dünyaya gelmişlerdi, yeteneklerine güveniyorlardı ve yetenekleri olmadan hiç yaşamamışlardı. Sessiz Taş'ın onlara ne yaptığını bilmek istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Savaşın yarattığı dehşete doğrudan bakıp gözlerimi bile kırpmamalıydım. Babam öyle yapmıştı. Annemle ablam da. Kazanmayı umuyorsam gözlerimi açık tutmalıydım.

Kazanıp eve dönmeliydim.

Laeron sudan bir anahtar oluşturmak için kendi matarasını kullandı. Sessiz Taş'ın etkisiyle boğuştuğu için, yapması her zamankinden uzun sürdü.

En sonunda kapıyı itip açtı ve önce benim girebilmem için yer verdi. İçeri girerken ürperdim ve kendimi o doğal olmayan hisle karşılaşmaya hazırladım. Bu durum, bir susturucuyla savaşmaktan daha güçtü. Onların yetenekleri, kalpleri ve odaklanmalarıyla canlanırdı. Bu ise sürekliydi. Amansızdı. Çirkin ve doğal olmayan hisse karşı gelebilmek için güçlükle yutkundum.

Arkamdaki ekibe ve geçidin o tatlı güvenli kollarında beklememe rağmen, kendimi yamacın kenarındaki yeni doğmuş bir bebek gibi her zamankinden savunmasız hissettim.

Çocuklar derin uykudaydı ve güzelce hazırlanmış yataklarda yatıyorlardı. Etrafıma bakınıp içeride gizlenen bir nöbetçi var mı diye anlamaya çalıştım. Ama güzelce döşenmiş ve pencerelerine

CamScanner ile tarandı

perdeler asılmış bir odanın silik siluetlerinden başka bir şey yoktu. Geçitte olduğu gibi, buradaki pencereler de çam ağaçlarına ve şehrin bulunduğu vadiye bakıyordu. Bu da bir başka işkenceydi. Erişmeniz mümkün olmayan bir dünyaya bakıyordunuz.

"Onları dışarıya taşımama yardım edin," dedim. Bir an önce oradan çıkmamız gerektiğini hissetmiştim.

En yakınımdaki yatakta yatan koyu renk saçlı kız çocuğuna uzandım ve elimi yüzüne koydum. Çığlık atarsa diye, ağzını kapamaya hazırdım. Bracken'in kızı ona dokunduğumda hafifçe kıpırdadı ama uyanmadı. Loş ışıkta, ten rengi parlak kara amber gibiydi.

"Uyan, Charlotta," dedim alçak sesle. Kalbim iki misli hızlı atmaya başlamıştı. *Gitmemiz gerek.*

Haven Gözcü ise Prens Michael'ı kaldırırken o kadar sabırlı davranmadı. Kollarından birini hemen çocuğun omuzlarının arkasından geçirdi, diğerini de dizlerinin altına koyup onu kucakladı. Prens de kız kardeşi gibi hemen uyanamadı. Sersemlemiş haldeydi ve baygın gibiydi. Sessiz Taş ikisini de bitkin düşürmüştü.

"Kim..." diye mırıldandı; gözlerini kırpıştırıp açtı ve kapadı.

Yataktaki kız kardeşini omuzlarından sarstığımda hafifçe kıpırdandı. Gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve bana baktı. "Yürüyüş vakti mi?" diye sordu, tiz ve nefes nefese bir ses tonuyla. "Sorun çıkarmayacağız, söz."

"Evet," dedim hemen fırsatı değerlendirip. "Taş'tan uzaklaşıp biraz yürüyüşe çıkacağız. Ama ikinizin de çok sessiz olması ve dediğimizi yapması gerekiyor."

Bu yalan değildi. Bunu duyan çocuklar olabildiğince canlandılar. Hatta Charlotte onu kaldırmama izin vererek, kollarını boynuma doladı. Düşündüğümden hafifti; kız çocuk değil de kuş gibiydi. Taze ve temiz kokuyordu. Sessiz Taş olmasaydı, çocuklara iyi bakıldığını düşünebilirdim.

Michael, Haven Gözcü'nün kollarının arasına kıvrıldı. "Sen yenisin," dedi.

CamScanner ile tarandı

Odadan hemen çıktım ve geçide adım atarken içime beni iyileştiren bir nefes çektim. Çocukların ikisi de nefeslerini verdiler ve Charlotte kollarımda gevşedi.

"Unutmayın, dediklerimizi yapacaksınız," diye mırıldandım ve bakışlarımı Rydal ve Niro'nun hazırladığı şeyden kaçırdım.

Oğlan bir şey demeden evet anlamında başını salladı ama kız bana bir çocuktan beklemediğim meraklı bir ifadeyle baktı. "Bizi kurtarıyor musunuz?" diye fısıldadı.

Yalan söylemenin anlamı yoktu. Yine de güçlükle yanıt verdim. Çünkü başarısız olabilirdim. Ölmelerine neden olabilirdim. Bu arada kendim de ölebilirdim. Güçlükle, "Evet," diyebildim.

"Onları bir göreyim."

Niro hiç vakit kaybetmeden beni bile irkiltecek bir şekilde çocukların yüzüne bir fener tuttu. "Sessiz ol," dedim, Michael cıyaklacağında. Kızın başının üstünden Niro'ya baktım ama beni görmezden gelip iyice çocuklara odaklandı. Yüzlerini ezberlerken, gözleri tik tak sesleri çıkaran bir makine gibi sağa sola gitti.

İşini bitirip yerdeki bohçaya döndüğünde, bakışlarımı tam zamanında başka yöne çeviremedim ve çocukları gördüm. İki minik Kızıl'ı.

Hâlâ nefes alıyorlardı. Fazlaca uyuşturulmuşlardı ve yardım almadan uyanmaları mümkün değildi. Ama hâlâ nefes alıp veriyorlardı.

Niro'nun canlı bedenlerle çalışması gerekiyordu.

Haven Gözcü'yle göz göze geldik ve o da benim gibi sırtını deri şifacısına ve Kızıllara döndü. Çocukların onlara yapılan şeyi görmesine izin veremezdik. Biz de bunu izlemek istemiyorduk.

İçimden bir ses, *Zayıflık,* diye fısıldadı ve kınından çekilen bir bıçağın çıkardığı sesi duyup irkildim. *Gözlerini açık tut, Iris Cygnet.*

"Kusursuz bir sanatkârlık," dediğini duydum Niro'nun kendi kendine. Sesi yırtıcı ve keyifliydi.

İşinin büyük bir kısmında hiç ses çıkmadı.

Büyük bir kısmında.

CamScanner ile tarandı

ON BİR

Mare

Çok yorgun olmama rağmen, neredeyse hiç uyumadım. Şifacılar bizi yolda iyileştirirken, Egemen'e varmamız neredeyse şafak vaktini bulmuştu. Oraya vardığımızda, Davidson'ın hükümetine yapmayı planladığı konuşmaya sadece birkaç saat kalmıştı. Uyumaya çalıştım ama yağmacı savaşından kalan adrenalin tükenince, yaklaşan toplantı için gerilmeye başladım. Gecenin geri kalanını, perdelerimin aralıklarından geceyi ve şafak öncesinin mavi ışığını izleyerek geçirdim.

Aşağıdaki terasta beklerken, elbisemin eteğiyle oynuyor, kıpırdamadan duramıyordum. Gösterişli bir elbiseydi; belinde yıldızlı koyu mor bir kemer ve bileklerimde toplanan bol kolları vardı. Yakası düşük olduğundan, Maven'ın damgasının kenarı görünüyordu ve saçlarımı geriye tarayıp örmüştüm. Boynumdan aşağı uzanan yara izlerini gururla sergiliyordum. Bu, benim değil, Gisa'nın fikriydi. Yüksektepeli politikacılara, ne kadar çok şeyi feda ettiğimi göstermek istiyordum. Ayrıca, şimşek kız gerçek olmasa da mümkün olduğunca onun gibi görünmek istiyordum. Mareena'dan güç aldığım gibi,

CamScanner ile tarandı

ondan da güç alabiliyordum. Bunlar sahte versiyonlarım olabilirdi ama küçük olsalar da gerçek birinin parçalarıydılar.

Dağlarda güneşin doğuşu garipti. Güneş arkamdan yayılıyor, yükseklere ve tepelerin üstüne ışınlar yolluyordu. Karanlık ağır ağır ama düzenli bir şekilde vadiden kalktı ve sabah pusuyla birlikte şehrin yamaçlarını kapladı. Egemen şehri ışıkla birlikte uyanıyor, işlerine koyulan insanların uğultusu saraya kadar geliyordu.

Kraliçe Anabel özellikle de bunun gibi önemli bir iş olduğunda geç kalacak biri değildi. Torunu ve muhafızlarıyla sarayın girişinden aşağı indi. Julian ellerini uzun ve altın renkli cüppesinin ceplerine sokmuş, biraz geriden geliyordu. Başını hafifçe eğerek beni selamladı. Ben de ona karşılık verdim. Yeğenini neden desteklediğini anlamayabilirdim ama seçimini anlıyordum. Aileye destek vermeyi diğer her şeye tercih ediyordu.

Anabel kırmızı ve parlak turuncu Lerolan renkleriyle torununun büyükannesi gibi değil, kralını koruyan bir Gözcü gibiydi. Onun kadar da ölümcüldü. Üstünde bir tuvalet değil, sırmalı bir ceket ve buna uyan bir tunik, altında kenarları zırh parçaları gibi parıldayan bronzla kaplı, siyah bir tayt vardı. Anabel Lerolan savaş alanında yapılmayan türden bir savaşa hazırdı. Terasta bana gülümsediğinde, gözlerinde samimi bir ifade yoktu.

Ona, "Majesteleri," dedim başımı hafifçe eğerek. "Tiberias," dedim hemen ardından, torununa bakıp.

Ona bu isimden başka bir şekilde hitap etmeyi reddetmeme kızdığı halde, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Lakabını bile kullanmıyordum. Unvanını da öyle.

"Günaydın," dedi. Her zamanki gibi yakışıklıydı. Belki daha da yakışıklıydı. Yağmacılarla yapılan savaşın hâlâ etkisi altındaydı. Gece boyu üstünden temizlemeye çalıştığı küllerin kokusunu alabiliyordum. İçimden, *Onun banyo yaptığını hayal etme*, diyerek kendimi azarladım.

CamScanner ile tarandı

Şafak, kan kırmızısı bir pelerin ve kuzguni siyah ipek giysiler giymiş ateş prensine yakışmıştı. Düzgünce taranmış siyah saçlarına tacını takmıştı. Mıknatıs yapımı olduğundan emindim. Evangeline'in tasarımlarından olmalıydı. Ona yakışmıştı. Üstünde değerli taşlar ya da başka süsler yoktu. Alevlerden bir örgü şekli verilmiş, sade ve işlenmemiş bir demir halkadan ibaretti. Onun bu kadar sevdiği bu ufak şeyi dikkatle inceledim.

Aramızda hâlâ müthiş bir gerilim vardı ama önceki günkü öfkeyi veya kızgınlığı hissetmiyordum. Dağda çok az konuşmuştuk ama beni rahatlatmıştı. Keşke belirli bir anlayışa varacak kadar zamanımız olsaydı, diye içimden geçirdim.

Ama ne tür bir anlayış mümkün olabilir ki?

Denediğim halde, yüreğimde hâlâ yanan umudu dindiremiyordum. Onun beni seçmesini hâlâ istiyordum. O umut ne kadar aptalca olsa da, ölmeyi reddediyordu.

Beni en çok şaşırtan, Farley'nin görünüşü oldu. Bacağı iyileştiği ve sapasağlam olduğu için değildi şaşkınlığım. Onu zaten bekliyordum. Özenle giyinmiş Başbakan Davidson'ın arkasından çıktığında, onu tanıyamadım. Eski püskü üniformasını, tekrar tekrar giyilmekten ve savaşmaktan yıpranmış koyu kırmızı tulumunu giymemişti. Üstünde Tiberias'ın veya Maven'ın giydiklerine benzeyen bir elbise üniforma vardı. Farley asla böyle giyinmezdi.

Şaşkınlıkla tam üzerine göre dikilmiş kan kırmızısı ceketinin kollarını düzeltmesini seyrettim. Demirden üç kare şeklindeki general nişanı yakasına iliştirilmişti. Göğsünde de hem metalden hem de kurdeleden madalyalar ve şeref nişanları vardı. Bunların gerçek olduğunu sanmıyordum ama ona gösterişli bir hava vermişti. Davidson ve Carmadon'un ona yardım ettikleri, Kırmızı Muhafızlar'ı onun aracılığıyla meşru göstermeye çalıştıkları belliydi. Kıyafetine bir de ağzının kenarındaki yara izi ve masmavi çelik gibi gözleri eklenince, politikacılar onun taleplerini nasıl olur da reddedebilirler, diye düşündüm.

CamScanner ile tarandı

"General Farley," dedim yamuk bir gülümsemeyle. "Güzel kıyafet."

"Dikkatli ol, Barrow, yoksa sana da bunlardan bir tane giydirebilirim," diye homurdandı ve yine kollarını çekiştirdi. "İçinde kıpırdamak bile zor." Ceketi omuzlarına sıkıca oturmuş, üstüne kusursuz uymuştu. Ama alışık olduğu kadar hareket etmesine izin vermiyordu. Bir savaşta gereken hareketleri yapamazdı.

Paçaları çizmelerine sokulmuş ve bir o kadar ustalıkla dikilmiş pantolonunun sardığı kalçasına baktım. "Silahın yok mu?"

Kaşlarını çattı. "Hatırlatma."

Son gelen kişinin Evangeline Samos olması kimseyi şaşırtmadı. İki yanında, kenarlarından siyah şeritler geçen, gri, bir örnek ceketler giymiş Samoslu kuzenleriyle büyük meşe kapılardan çıktı. Evangeline'in tuvaleti, kollarında ve uzun kuyruğunda mürekkep siyahına dönüşen, göz kamaştırıcı beyazlıkta bir elbiseydi. Bize yaklaştıkça, elbisesinin ipek kumaşının boyanmamış olduğunu; kusursuz bir şekilde inci beyazından, çelik grisine ve siyah demire dönüşen muhteşem, parıltılı metal parçalarıyla süslendiğini fark ettim. Kendinden emin bir şekilde yürürken, yeşil ve beyaz taş zeminde kuyruğunun tıslama sesi çıkararak etrafa yayılmasını sağladı.

"Keşke Halk Salonu'na da bu şekilde girebilsek," diye fısıldadı Davidson bana ve Farley'ye. Evangeline'in yaklaşmasını izledi. Evangeline omuzlarını germiş, adımlarını kararlılıkla atıyordu. Başbakan'sa beyaz mineli düğmeleri olan koyu yeşil takım elbisesiyle her zamanki gibi sade ama şıktı. Geriye taranmış gri saçları pırıl pırıl parlıyordu.

"Gidelim mi?" dedi, saraydan dışarı uzanan kemerleri işaret edip.

Farklı renklerimiz ve toplantıya katılmaya ne kadar hazır olduğumuza dair farklı hislerle, onun peşine düştük ve kıvrılarak uzanan merdivenlerden şehre inmeye başladık.

Halk Galerisi'ne giden yol keşke daha uzun olsaydı diye düşündüm ama Yüksektepe hükümetinin bu tür toplantılar için buluştuğu bina pek uzakta değildi. Yamacın sadece birkaç yüz metre aşağısında, başbakanlık sarayının aşağısına oyulmuş terasların üze-

CamScanner ile tarandı

rine inşa edilmişti. Çok önemli bir yer olmasına rağmen, orada da koruyucu duvarlar yoktu.

Egemen'e ve vadiye bakan bu kubbeli binanın etrafında, sadece beyaz taş kemerler ve büyük verandalar vardı. Güneş yükselmeye devam ediyor, yüzlerce adım genişliğindeki yeşil cam kubbeli binaya vuruyordu. Cam kubbe Gümüş yapımı olamayacak kadar kusurluydu ama ışığı düz ve mükemmel cam panellerden daha ilginç bir şekilde yakalaması açısından sarmalları ve kıvrımlarıyla çok daha güzeldi. Gümüş gövdeli ve altın yapraklı titrek kavak ağaçları eşit aralıklarla karşımıza çıkıyor, binayı canlı sütunlar gibi çevreliyordu. Bunlar *kesinlikle* Gümüşlerin, korucuların işi olmalıydı.

Her ağacın yanında, üstlerinde hâlâ koyu renkli üniformalar olan askerler nöbet tutuyordu. Gururlu ve aman vermez görünüyorlardı. Uzun mermer yürüyüş yolundan Salon'un ardına kadar açık kapılarına yürüdük. Kendimi toplantıya hazırlamaya çalışarak, içime derin bir nefes çektim. Bunun zor olmaması gerekiyordu. Yüksektepe düşmanımız değildi. Amacımız açıktı. Elimizden geldiğince bir ordu oluşturmaya çalışıyorduk. Kızılların ve Yenikanların hayatı pahasına güç elde etmeye niyetli çılgın bir kralı ve ittifaklarını devirmemiz gerekiyordu. Bize yardım etmek, Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti için kolay olmalıydı. Savundukları şey eşitlik değil miydi?

Bana öyle olduğu söylenmişti.

Çenemi sıkıp Farley'nin elini tuttum. Nasırlı parmaklarını kısacık bir an sıktım. O da hiç tereddüt etmeden aynı şekilde karşılık verdi. İlk salon sütunluydu. Gümüş ve kırmızı kurdelelerle yanlardan tutturulmuş yeşil ve beyaz ipek perdeleri vardı. Bunlar Yüksektepe'nin ve iki tür kanın rengiydi. Güneş ışığı tepedeki pencereden içeri sızıyor, tüm salonu uhrevi bir parıltıyla kaplıyordu. Sütunların arasındaki kemerlerin arasından görülebilen birçok odanın cilalı meşe kapıları kapalıydı. Elbette, geçerken bizi izleyen bir sürü kişi de oradaydı. Tenlerinin rengi porselenden gece yarısı rengine kadar farklılık gösteren erkekler ve kadınlar, Kızıllar ve Gümüşler vardı.

CamScanner ile tarandı

Bakışlarından korunmak için tenimi bir kalkan olarak kullanmaya çalıştım.

Önümden giden Tiberias başını dimdik tutuyordu ve sağında büyükannesi, solundaysa Evangeline vardı. Evangeline, Tiberias'ın uzun adımlarına uymaya özen gösteriyordu. Samos Hanesi'nin hiçbir kızı geriden yürümezdi. Tuvaletinin kuyruğu, Farley'yi ve beni arada mesafe bırakarak yürümeye zorluyordu. Gerçi bu hiç umurumda değildi.

Julian ikimizin de arkasından geliyordu. Etrafa bakınırken, kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordum. Not tutmadığına ise şaşırmıştım.

Halk Salonu ismini hak ediyordu. Girişine yaklaşırken, yüzlerce kişinin konuşmalarının hafif uğultusunu duydum. Sesler, kendi nabzımın gök gürültüsünü andıran sesi hariç her şeyi bastırana dek arttı.

Beyaz ve yeşil mineli devasa kapıların yağlanmış menteşeleri, Başbakan Davidson'ın iradesi karşısında boyun eğiyorlarmış gibi açıldılar. Davidson kulakları sağır eden alkışlar arasında içeri girdi. Amfitiyatroda yürürken, alkış sesleri her yana yayıldı.

Birçoğu başbakan gibi farklı tonlarda yeşil ve beyaz takım elbiseler giymiş yüzlerce kişi salonda bir halka şeklinde düzenlenmiş pek çok koltuğun etrafında toplanmıştı. Üniformalarından ve nişanlarından anlaşıldığı üzere pek çoğu askerdi. Biz içeri girdiğimizde hepsi ayağa kalkıp bir şeyi kutluyormuş gibi el çırptılar... Bizi mi kutluyorlardı? Yoksa başbakanı mı?

Bilmiyorum.

Bazıları ellerini çırpmamakla birlikte yine de ayağa kalktı. Bunu ya saygıdan ya da gelenekleri öyle olduğu için yapıyorlardı. Amfinin ortasına uzanan basamaklar alçaktı. Gözlerim kapalı bile inebilirdim. Buna rağmen, dikkatimi ayaklarıma ve parıldayan elbisemin kıvrımlarına verdim.

Davidson salona girince ortada bulunan ve etrafı hâlâ ayakta olan politikacılarla çevrili koltuğuna yöneldi. Her birimiz için ayrılmış,

CamScanner ile tarandı

üstleri renkli kumaşlarla işaretlenmiş boş koltuklar vardı. Anabel için turuncu, Evangeline için gümüş, benim için mor, Farley için ise kan kırmızısı renkler seçilmişti. Davidson salonun ortasında erkekleri ve kadınları karşılayıp samimi ve karizmatik bir gülümsemeyle onlarla tokalaşırken, biz de yerlerimize geçtik.

İnsanlar beni kaç kez göz önüne çıkarmış olsalar da, buna bir türlü alışamıyordum.

Evangeline için durum öyle değildi. Yanıma oturdu ve ellerini sallayıp elbisesinin kıvrımlarını düzeltti. Otoriter bir ifadeyle, canlı bir tablo gibi kaşlarından birini kaldırdı. Bu tür anlar için dünyaya gelmişti ve içinde korku varsa dahi, asla belli etmeyecekti.

"O korkuyu öldür, şimşek kız," diye mırıldanıp elektrik dolu bakışlarını bana dikti. "Bunu daha önce yapmamış değilsin."

"Doğru," diye fısıldadım. Maven'ı, tahtını ve yanında söylediğim onca korkunç şeyi düşündüm. Bu toplantı o zamanlara kıyasla kolay olacaktı. Beni darmadağın etmeyecekti.

Davidson oturmadı ve salondaki diğer kişilerin gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak yerlerine oturmalarını izledi.

Ellerini arkasında kavuşturup başını eğdi. O anda gözlerinin üzerine bir tutam gri saç düştü. "Başlamadan önce, dün gece halkımızı yağmacı saldırısından korurken ölenler için bir dakikalık saygı duruşu rica edeceğim. Bu kişilerin hatırlanması gerek."

Salondaki politikacılar ve görevliler başlarını onay verir gibi sallayıp eğdiler. Bazıları gözlerini yumdu. Hangisinin daha uygun olacağını bilemediğim için, Başbakan'ı taklit ettim ve parmaklarımı kavuşturup başımı eğdim.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra Davidson yine başını kaldırdı.

"Sevgili vatandaşlarım," dedi, sesi amfide kolaylıkla yayılırken. Salonda akustiği artıran bir mekanizma olabileceğini düşündüm. "Sizlere teşekkür etmek isterim. Hem Halk Salonu'ndaki bu özel toplantıyı kabul ettiğiniz... hem de geldiğiniz için."

CamScanner ile tarandı

Duraksadı ve salona dalga gibi yayılan nazik gülüşmelere gülerek yanıt verdi. Sıradan bir espri, kolay bir araçtı. Ne kadar güldüklerine veya sırıttıklarına bakarak, yandaşlarının kimler olduğunu görebiliyordum. Birkaç politikacı heykel gibi duruyordu. Tenlerinin tonuna baktığımda hem Gümüşlerden hem de Kızıllardan olduğunu görüp şaşırdım.

Davidson bir ileri bir geri yürüyerek konuşmasına devam etti. "Hepimizin bildiği gibi, devletimiz daha çok yeni. Onu yirmi yıldan beri kendi ellerimizle inşa ediyoruz. Ben sadece üçüncü başbakanım ve birçoğunuz görevlerinizin ilk dönemindesiniz. Hep birlikte, çeşitlilik içeren halkımızın iradesini, çıkarlarını temsil ediyoruz ve elbette onların güvenliğini sağlamaya gayret ediyoruz. Geçtiğimiz aylarda, ülkemizi bu haliyle ayakta tutmak ve olmaya çalıştığı ülke haline gelmesini sağlamak için gerekli olduğuna inandığım şeyleri yaptım." Yüzü ciddileşti ve alnındaki çizgiler derinleşti. "Bir özgürlük feneri. Bir umut. Etrafımızı saran karanlığın içinde bir ışık. Yüksektepe, bu kıtada kan renginin hüküm sürmediği tek ülke. Kızıllar, Gümüşler ve Yenikanlar hep birlikte, el ele *bütün* çocuklarımız için daha iyi bir gelecek inşa etmeye çalışıyorlar."

Ellerimi öyle bir sıktım ki parmak eklemlerim kucağımda bembeyaz oldu. Davidson'ın sözünü ettiği ülke, onun temsil ettikleri... Bunlar gerçek olabilir miydi? Bir sene önce, dizlerine kadar Sütunkent'in çamurlarına batmış çalışan Mare Barrow buna asla inanmazdı. İnanamazdı. Hem bana öğretilenler hem de görmeme izin verilen tek şey yüzünden hep baskı altında kalmıştım. Hayatım işimle veya askere alınmakla kısıtlıydı. İkisi de farklı birer lanetti. Bu iki hayat binlerce, milyonlarca kişi tarafından yaşanmıştı. Hayatın farklı olabileceğini hayal etmenin anlamı yoktu. Bunu yapmak, zaten kırık bir kalbin yine kırılmasına yol açardı.

Olmaması gereken yerde umut verilmesi acımasızca olur. Babam böyle demişti. Ama o bile bunu bir daha söyleyemezdi. Hepimiz o umudun gerçek olduğunu gördükten sonra, bunu yapamazdı.

CamScanner ile tarandı

Ve burası, daha iyi bir dünyaya doğru atılan bu adım da bir şekilde gerçekti.

Sahne gözlerimin önündeydi. Gümüşlerin yanında, kızarık yüzleriyle Kızıl temsilciler vardı. Karşımızdaki salonun ortasında volta atan, Yenikan bir liderdi. Kanı şafak kadar kırmızı olan Farley, bir Gümüş kralının yakınında oturuyordu. Hatta ben. Ben de oradaydım. Sesimi duyurmam önemliydi. Umudum önemliydi.

Bakışlarımı Evangeline'e ve Poyraz'ın gerçek kralına çevirdim. Beni, bir Kızıl kızını hâlâ sevdiği için oraya kadar peşimden gelmişti. Ayrıca, bazı şeyleri kendi gözleriyle görmek için de gelmişti.

Gördüklerimi onun da gördüğünü umuyordum. Tahta geçerse, onu durdurmayı başaramazsak, Başbakan'ın dediklerini duyacağını umuyordum.

Ellerine, koltuğunun kollarını sıkıca kavramış parmaklarına baktım. Onun parmak eklemleri de benimkiler gibi bembeyazdı.

"Ancak sınırlarımızda zulümlere izin verdiğimiz sürece özgür olduğumuzu ve bir tür fener olduğumuzu iddia edemeyiz." Daha aşağıdaki koltuklarda oturan politikacılara yaklaşıp teker teker hepsinin yüzüne baktı. "Ufka bakıp köleler olarak yaşayan Kızıllar olduğunu, Yenikanların katledildiğini, hayatların Gümüş derebeylerinin ayaklarının altında ezildiğini bilerek bunu yapamayız."

Soylu Gümüşler istiflerini bozmadılar. Ama Başbakan'ın söylediklerini reddetmediler de. Anabel, Tiberias ve Evangeline bakışlarını ileriye dikmiş, ifadelerini bozmadan oturuyorlardı.

Davidson geriye doğru ilerleyip salonda çizdiği daireyi tamamladı. "Bir sene önce, müdahale etmek için bir girişimde bulunmuştum. Ordularımızın sadece ufak bir kısmını kullanıp hepsi zorbalık üstüne kurulmuş krallıklar olan Poyraz'a, Gölbölge'ye ve Yamaç'a sızan Kırmızı Muhafızlar'a yardım etmek için. Bu bir riskti. Gizlice büyüyen devletimizi ifşa ediyordu. Ama siz bunu nezaket göstererek kabul ettiniz." Parmaklarını birleştirip Salon'a doğru hafifçe eğildi. "Dolayısıyla, isteğimi tekrarlıyorum. Daha fazla asker ve

CamScanner ile tarandı

para istiyorum. Katil rejimleri devirebilmemiz ve kendi yüzümüze bakabilmemiz için. Böylece, çocuklarımıza onlar gibi başka çocukların katledilmesine ya da mahkûm edilmesine seyirci kalmadığımızı söyleyebiliriz. Ama bütün bunlara şahit olduğumuza ve artık bir şeyler yapabileceğimize göre, savaşmak boynumuzun borcudur."

Salon'daki koltuklardan birindeki bir politikacı ayağa kalktı. İnce telli sarı saçları, kemik beyazı teni ve koyu zümrüt yeşili giysileri olan bir Gümüş erkekti. Tırnakları tuhaf denecek kadar uzundu ve parıldayacak şekilde boyanmıştı. "Bir rejimi yıkmaktan söz ediyorsunuz, Başbakan. Ama yanınızda Gümüş kanından gelen ve başında bir taç olan genç bir adam görüyorum. Bu salonda başka taç yok. Benim gibi siz de gayet iyi biliyorsunuz ki bu ülkeyi inşa edebilmek için taçları yok etmek zorunda kaldık. Küllerimizden yeniden doğabilmek için ne kadar çok şeyi yaktığımızı biliyorsunuz."

Adam alnına dokundu. Ne demek istediği açıktı. Feda edilen taçlardan biri ona aitti. Çenemi sıkıp Tiberias'a bakmamaya çalıştım. Ona, *Gördün mü? Yapılabiliyormuş*, diye bağırmak istedim.

Davidson başını eğip bu sözleri onayladı. "Çok haklısınız, Temsilci Radis. Bağımsız Cumhuriyet, savaştan, fedakârlıklardan ve her şeyden çok fırsatlardan yaratılmış bir ülke. Biz ortaya çıkmadan önce, dağlar ufak krallıklarla doluydu; daha da kötüsü, bunlar hükmetmek için savaşıyorlardı ve aralarında birlik yoktu. O yüzden, çatlaklara sızıp zaten parçalanmış olanı parçalamamız kolaydı." Duraksadığında gözleri parıldadı. "Şu anda, doğudaki Gümüş krallıklarında buna benzer bir fırsat görüyorum. Poyraz'da bir şeyleri değiştirme fırsatımız var. Her şeyi daha iyiye götürmek için de öyle."

Salon'daki sıralardan bir politikacı daha ayağa kalktı; bakır rengi pürüzsüz teni, kısacık kesilmiş siyah saçları olan ve zeytin yeşili kuşaklı, beyaz bir tuvalet giymiş bir Kızıl kadındı. "Majesteleri, siz de hemfikir misiniz?" diye sordu, gözlerini Tiberias'a dikerek.

Tiberias kadının açık sözlülüğü karşısında şaşırıp tereddüt etti: Lanet olası kardeşi kadar hazır cevap değildi. "Poyraz'da bir iç savaş

CamScanner ile tarandı

yaşanıyor," dedi titrek bir sesle. "Ülkenin üçte birinden fazlası geri çekildi, bazıları Uçurum Krallığı'na sadakat yemini etti. Nişanlımın babası oranın kralıdır." Çenesini sıkıp yanında oturan Evangeline'i işaret etti. Evangeline tepki vermedi. "Geri kalanlar bana sadakat yemini etti. Beni babamın tahtına çıkarmak ve kardeşimi devirmek için." Yanağında bir kas seğirdi. "Kardeşim tahta cinayet işleyerek çıkmıştı."

Gözlerini yavaşça yere çevirdi. Göğsünün kırmızı pelerininin kıvrımları altında hızla yükselip alçaldığını gördüm. Maven'ı düşünmek ikimizi de, hatta Tiberias'ı daha çok incitiyordu. Maven ve Elara onu öz babasını, eski kralı öldürmeye zorladığında ben de oradaydım. O korkunç anın, ciddi yüzünde bir kitaptaki harfler gibi açık açık belirdiğini görmüştüm.

Temsilci tatmin olmadı. Başını hafifçe yana eğip uzun parmaklarını birbirine dayadı. "Raporlara göre, Kral Maven halkı tarafından seviliyor. Yani, ona hâlâ sadık olanlar tarafından. Poyraz'ın Kızıl nüfusunun bu kişilerin arasında olması ilginç doğrusu."

Çıplak tenimde hafif bir ısı akımı dalgalandı. Yoğun değildi ama Tiberias'ın huzursuzluğunu hissetmeme yetiyordu. Yumruğumu sıkıp o yanıt vermek zorunda kalmadan konuştum.

"Kral Maven manipülasyon konusunda son derece yeteneklidir," dedim kadına. "Kendi imajını, tahta çıkmaya zorlanan çocuk kral imajını kolaylıkla kullanıyor ve onu gerçek anlamda tanımayan herkesi kandırıyor."

Bazen onu tanıyanları da kandırıyor. En çok da Tiberias'ı. Bir keresinde bana Kraliçe Elara'dan da güçlü Yenikan fısıltılar aradığını söylemişti; belki de onun, kardeşinde paramparça ettiği şeyleri tamir edebilmek için. Ama bu imkânsız bir istek, korkunç bir rüyaydı. Elara'nın numaraları olmadan, Maven'ın nasıl olduğunu görmüştüm. Elara ölmüştü ve Maven onun olmaya zorladığı canavar olmaya devam ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Politikacı, bakışlarını bana dikti. Aldırmayıp devam ettim. "Göl-bölge ittifakı için aracı oldu ve halkımın savaşmak için yollandığı bir savaşı sona erdirdi. Babasının bu kişilerin hayatına koyduğu kısıtlamaları kaldırdı. Neden destek aldığını anlamak zor değil. Karnını doyurduğunuz kişilerin desteğini kazanmak kolay olsa gerek." Konuşurken kendimi ve ailemi düşünüm. Sütunkentlileri. Cameron'ı ve hayatlarının tutsağı olan Kızıllarla dolu varoşları. Birisi etrafımızdaki duvarı yıkmasaydı, nerede olurduk? "Özellikle de onlara verilenleri hem masalarında hem de video ekranında kontrol ettiğiniz zaman."

Kadın bana gülümseyince, dişlerinin aralıklı olduğunu fark ettim. "Siz onun yanında bir diken oldunuz, Mare Barrow. Onun için bir nimet de oldunuz. Yakalanmanızın görüntülerini izledik. Sözleriniz de insanların onun tarafına geçmesini sağladı."

O anda hissettiğim sıcaklık Tiberias'tan değil, kendi utancımdan geliyordu. Bu his yanaklarımı yakıp kavurdu. "Evet. Ve bu yüzden utanıyorum," dedim açık açık.

Solumda oturan Farley yumruğunu sıktı. Öne eğilerek, "Bir silah namlusunun tehdidi altında söylediği şeyler için onu suçlayamazsınız," dedi.

Kızıl kadın gerildi. "Elbette onu suçlamıyorum. Ama yüzünüz ve sesiniz o kadar çok kullanıldı ki Mare Barrow, Poyraz'daki halkınızın fikrini değiştirmek için artık faydalı olamazsınız. Özür dilerim ama bu yüzden söylediklerinize ve kimin adına konuştuğunuza güvenmek zorlaşıyor."

"O zaman benimle konuşun," dedi Farley sinirlenerek. Sesi Salon'un her yanında yankılandı. Yüzümün kızarması bir anda geçti ve bir oh çektim. Farley'ye her zamankinden çok minnet duyarak gözucuyla bir bakış fırlattım. Öfkesini dizginliyor ve ondan güç alıyordu. "Ben Kırmızı Muhafızlar'ın bir generali ve Komutanlık'ın kıdemli bir askeriyim. Kuruluşum senelerdir Hud'ın donmuş kıyılarından Yamaç'ın ovalarına ve aradaki her bölgeye kadar gizli

CamScanner ile tarandı

çalışmalar yapıyor. Çok az şeyle çok iş yaptık. Daha fazlasıyla neler yapabileceğimizi hayal edin."

Salonun karşısında, Yüksektepeli bir diğer temsilci altın yüzüklerle kaplı ellerinden birini kalırdı. Kocaman ve rahat bir gülümsemesi olan bir Kızıl'dı. "Fazlasıyla mı dediniz? Affedersiniz, General. Ama siz bizimle çalışmaya başlamadan önce, Kırmızı Muhafızlar'ınız ittifak kurmuş ufak bir suçlu ağından başka bir şey değildi. Kaçakçılar. Hırsızlar. Hatta katiller."

Farley burnunu çekmekle yetindi. "Ne yapmak gerekiyorsa onu yaptık. Başbakan çatlaklara sızmaktan söz etti... O çatlakları biz yarattık. Binlerce kişiyi tehlikeden kaçırdık. Bunlar yardımımıza ihtiyaç duyan Kızıllardı. Yenikanlar da vardı. Başbakanınız Poyraz doğumluydu, değil mi?" Çenesiyle gözlerini gözlerine diken Davidson'ı işaret etti. "Neredeyse orada doğdu diye suç işlemiş gibi infaz edilecekti. Biz her gün onun gibi insanları kurtardık."

Sinsi görünüşlü adam omuzlarını silkti. "Demek istediğimiz şu: Bunu tek başınıza yapamazsınız, General. Amacınız doğru olsa da mutabakatların sağlanması gerek. Siz bir devleti ve hesap verecek vatandaşları olmayan bir grupsunuz. Yöntemleriniz savaşın her zamanki sınırlarının ötesine geçiyor. Bizlerse kendi vatandaşlarımızı düşünmeliyiz."

"Biz herkese hesap veriyoruz, efendim," dedi Farley soğukkanlılıkla. Sırf ağzının yara izi bulunan tarafı tepemizdeki kubbeden gelen ışıkta daha iyi görünsün diye başını çevirdi. "Özellikle de onları kimsenin dinlemediğini düşünen kişilere. *Biz* dinliyoruz, yapılması gerekenleri yapıyoruz ve savaşmaya devam edeceğiz. Son nefesimizin son hırıltısına kadar, Kırmızı Muhafızlar kırılan şeyleri tamir etmek için her şeyi yapacak. Yardımınız olsa da olmasa da."

Hâlâ volta atan Davidson onun yanından geçti. Ona ne anlama geldiğini bilemediğim bir ifadeyle baktı, dudaklarını sıktı ve gözlerini yüzüne dikti. Memnun mu olmuştu, yoksa kızmış mıydı anlayamadım.

CamScanner ile tarandı

Radis isimli Gümüş temsilci yine ayağa kalktı. Otuz beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu ve ülkesinin Yüksektepe'den önce nasıl bir yer olduğunu hatırlayacak yaştaydı. Hepimize tek tek baktı. "Bu durumda, bir başka Gümüş hükümdarını destekleyip onun tahta çıkmasına yarım etmemizi öneriyorsunuz."

Sağımdaki Evangeline sırıttı. Dişlerini sivri gümüşlerle kapladığını fark ettim. *Korkunç*, dedim içimden. Görüntüsünün geri kalanı gibi, bu da bir mesajdı. Yoluna çıkan herkesin kalbini dişleriyle sökebilirdi. Buna hepimiz dahildik.

"Aslında, iki lider," diye atıldı. Sesi amfide yankılandı. "Uçurum'um kralı olan babamın da yasal bir hükümdar olarak tanınması gerekiyor."

Tiberias'ın ağzının bir kenarı seğirdi, Anabel'se dudaklarını büzdü. Daha önce Korviyum'da olduğu gibi, Evangeline nişanlısının kaydettiği her başarıyı gölgede bırakmak için elinden geleni yapıyordu.

Radis gri gözleri parıldayarak, suratında aksi bir ifadeyle ona baktı. "Ama bize söylediğiniz gibi, Başbakan, Bağımsız Cumhuriyet bu tür krallıklardan inşa edildi. Onların ne olduğunu, neye dönüştüklerini biliyoruz." Bakışları Evangeline'den Tiberias'a kaydı. "Ne kadar asil, dürüst, saygıdeğer kralları ya da kraliçeleri olsa da."

Başbakan Davidson'ın boş ifadeli maskesi bir an sırıttığını ele verir gibi oldu. Başını hafifçe eğdi ve Radis'e hak verdiğini belli etti. Salondaki diğer kişiler mırıldanmaya, ittifaktaki bu kusuru konuşmaya başladılar. Tabii, Davidson'ın ve Muhafızlar'ın oynayacağı daha uzun bir oyundu, daha fazla kral ve kraliçe yaratmak gibi bir planları yoktu ama bunu Gümüşlerin önünde tartışamazdık. Söylediğim şey tam olarak yalan olmadığı için kolaylıkla söyledim.

"Daha önce bir şey daha demiştiniz, Başbakan," dedim hemen, sandalyemden kalkıp. "İkinci Korviyum savaşından sonra, hâlâ Yamaç'tayken."

Davidson tek kaşını kaldırıp hızla bana döndü.

CamScanner ile tarandı

"*Kilometrelere karşılık santimler,*" demiştiniz dedim, her harfi vurgulayarak. Tüm Salon'un dikkatinin üzerimde olduğunu hissedince çaresizlik içinde titredim. Buna onay vermeleri gerekiyordu. Maven'in hükümdarlığını sona erdirip Tiberias'ın, onun geride bıraktığı tacı almasını engellememiz için desteklerini almamız gerekiyordu. "Değişim yavaş da olabilir, hızlı da. Ama hareket hep ileriye doğru olmalı. Bazılarımızın Kral Tiberias'a, Kraliçe Anabel'e ve Prenses Envagelline'e bakıp onların diğerlerinden ne şekilde farklı olduğunu merak ettiğinizi biliyorum. Hayatta kalıp Maven'ın sahip olduklarını korumaktansa, kendi kanınızı onlara daha iyi bir taht vermek için akıtmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorsunuz."

Radis uzun burnunun arkasından bana baktı. "Çünkü siz Maven Calore'nin bir canavar olduğunu iddia ediyorsunuz. Dizginleri olmayan, şımarık bir çocuk olduğunu söylüyorsunuz."

Başımı geriye atıp örgümü arkaya savurdum. Farley gibi benim yara izlerim de kendi öykülerini anlatıyorlardı. Köprücükkemiğimdeki *M* harfi, yüzlerce gözün altında yandı. "Çünkü Maven Calore hiç şüphesiz ve tartışmasız olarak, daha kötü seçenek," dedim, hepsine bakarak. "Ülkesinin asla ileri gitmesini sağlamayacağı gibi, Poyraz'ı geriletecek. O ne Kızılların ne de Gümüşlerin hayatını önemsiyor. Eşitlikle ilgili bir düşüncesi yok. Kötü amaçlı intikam çemberinin ve sevilme arzusunun ötesinde hiçbir şey düşünmüyor. Tiberias'ın ve Uçurum Kralı Volo'nun ve belki de bugün hayatta olan tüm Gümüş hükümdarlarının aksine, tacını korumak için her şeyi yapmaya hazır."

Radis ağır ağır yerine oturdu. Beyaz ellerinden birini sallayarak devam etmemi işaret etti. Gerçi izin vermesine ihtiyacım yoktu. Ama yine de içimi bir gurur kapladı.

"Evet," dedim salona. "Çoğu durumda, burada kalmanız, dağların sizi koruması ve dünyadan uzak olmanız daha iyi bir seçenek. Poyraz ve müttefiklerinin zorbalıklarına göz yumacak kadar *midesizseniz* tabii." Bazıları oturduğu yerde kıpırdandı. "Ama şu anda değil. Gölbölgeliler onun tarafını tutarken değil. Bize daha fazla

CamScanner ile tarandı

yardım sağlayıp sağlamamayı düşünebilirsiniz ama çanlar çoktan çalmaya başladı. Daha önceden bize yardım etmek için fikir birliğine vardınız. Ben Beyazateş Sarayı'ndan kurtarılırken askerleriniz oradaydı. Ordunuz Korviyum'un duvarlarını tutmamıza yardım etti. Maven Calore bunları asla unutmayacak. Beni ondan çaldığınızı asla unutmayacak."

Sen Thomas gibisin, demişti Maven bir keresinde bana. Mırıldandığını hâlâ duyar gibiydim. *Sen umursadığım tek kişisin. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyorsun. Boş olmadığımı. Yalnız olmadığımı.*

O zamanlar Maven bir canavardı; beni sarayına, kendi derime hapsetmişti. Acaba elinde hiçbir şey ve hiç kimse olmadan, sadece zihnindeki kopuk parçalarla şu anda nasıl bir canavardır, diye merak ettim.

Çenemi sıkıp bir sonraki adımlarını hayal etmeye çalıştım. Önümüzdeki günlerde değil ama aylarda. Senelerde. "Günün birinde, orduları kapınıza dayanacak. Poyrazlılar, Gölbölgeliler." Farklı renkleriyle Soylu Haneler ve soylu mavi renkleriyle Gölbölgeliler gözlerimin önünden geçti. "Öfkeleriyle, öldürmek zorunda kalacağınız Kızıl askerlerden oluşan bir kalkanın arkasında ilerleyecekler. Savaşı kazanabilirsiniz ama birçoğunuz da onlarla ölecek. Kaç kişi ölür bilemem. Ama inanın siz daha büyük kayıp vereceksiniz."

Siyah saçlı Kızıl kadın elini kaldırıp söz istedi. Bakışlarını hâlâ yerinde oturan Farley'ye çevirdi. "Siz de böyle mi düşünüyorsunuz, general?" Sonra, Tiberias'ı işaret etti. "*Bu* Gümüş kralı, tahttakinden daha mı iyi olacak?"

Farley dudak bükerek gözlerini devirdi. "Hanımefendi, Tiberias Calore umurumda bile değil," dedi. Bu yanıtı duyunca, irkilip nefesimi tutmadan edemedim. *Farley.*

Ama henüz söyleyecekleri bitmemişti. "Dolayısıyla, daha iyi olacağını söylediğimde bana inanabilirsiniz."

Temsilci tamam der gibi başını salladı; bu yanıt onu tatmin etmişti. Üstelik tatmin olan tek kişi o değildi. Salondaki hem Gümüş hem

CamScanner ile tarandı

Kızıl olan birçok politikacı kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başladılar. "Evet, Majesteleri?" dedi kadın, dikkatini Tiberias'a verip.

Tiberias oturduğu yerde kıpırdandı. Sağında Anabel bir an onun koluna dokundu. Gümüş anneleri, Kraliçe Anabel'in aşırı anaç, fazla nazik ve sevecen olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Tiberias kalkıp öne çıkarken, ben yerime oturdum. Davidson en sonunda pes etti ve yerine geçerek Tiberias'ı yalnız bıraktı. Tiberias beyaz mermer ve granit zemine ve tepemizdeki sarmallı yeşil kubbeye karşı muhteşem bir manzara oluşturuyordu.

Çenesini kaldırdı. "Kardeşimin ihanetine uğradıktan sonra neredeyse bir senemi sürgünde geçirdim. Ben aynı zamanda..." Duraksayıp kendisini nasıl ifade edeceğini düşündü. "Babam tarafından da ihanete uğradım. Beni daha önceki kralların hepsi gibi bir kral olacak şekilde yetiştirdi. Boyun eğmez, değişmez birisi olarak. Geçmişe bağlı birisi olarak. Bitmek bilmeyen savaşlara hapsolmuş, geleneklerle evlenmiş biri olarak." Evangeline ilk kez irkildi ve sivri tırnaklarıyla koltuğunun kolunu kavradı.

Gerçek kral devam etti. "İşin aslı Poyraz, babam öldürülmeden çok önce ikiye ayrılmıştı. Gümüş derebeyleri ve altlarındaki Kızıllar. Hepimiz gibi, ben de içimin derinliklerinde bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ama kralların gücü kısıtlıdır. Bir ülkenin temellerini değiştirmenin, toplumumuzun kötü yanlarını düzeltmenin bunlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Her ne kadar adilane olmasa da mevcut dengenin krallığı karmaşaya sürükleme riskinden daha iyi olduğuna inanmıştım." Sesinden kararlılık akıyordu. "Ama yanıldım. Birçok kişi bana bunu öğretti.

"Siz de bu kişilerden biri oldunuz, Başbakan," dedi dönüp Davidson'a bakarak. "Hepiniz bana bunu öğrettiniz. Ülkeniz bizim için ne kadar garip olsa da yeni çizgilerin çizilebileceğinin kanıtını oluşturuyor. Farklı bir denge kurulabilir. Poyraz kralı olarak, daha önceden göremediğim şeyleri görmek istiyorum. Kızıllar ve Gümüşler arasındaki uçurumları birleştirebilmek için elimden geleni yapmak

CamScanner ile tarandı

istiyorum. Yaraları iyileştirmek istiyorum. Değişmesi gerekenleri değiştirmek istiyorum."

Onun daha önce de ustalıkla konuştuğunu duymuştum. Bunu Korviyum'da da yapmış, aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti. Bizimle dünyayı değiştirmeye yemin etmişti. Kızıllar ve Gümüşler arasındaki ayrımı silmeye söz vermişti. O zaman beni çok gururlandırmıştı ama şimdi öyle hissetmiyordum. Sözlerinin ne anlama geldiğini ve vaatlerinin tam olarak neleri kapsadığını bilmiyordum. Özellikle de tacı söz konusuyken.

Buna rağmen, salonun ortasında diz çöktüğünde, şaşkınlıkla nefesimi tutmadan edemedim. Kırmızı pelerini, mermerde parlak bir kan birikintisi gibi etrafına yayıldı.

Tiberias başını eğerken, salondan mırıltılar yükseldi.

"Kimseden benim için savaşmasını istemiyorum, yanımda savaşmasını istiyorum," dedi ağır ağır.

İlk konuşan kişi, başını yana eğen siyah saçlı kadın oldu. "Sizin bir başkasını kendi adınıza savaşa yollayacak birisi olmadığınızı biliyoruz, Majesteleri. Bunu dün gece açıkça gördük. Kızım Yüzbaşı Viya da Şahinyolu'nda yanınızda savaştı."

Hâlâ tek dizinin üstünde olan Tiberias bir şey demedi. Sadece başını evet der gibi salladı ve yanağında bir kas seğirdi.

Salonun karşı tarafında Radis elini kaldırıp Davidson'a bir işaret yaptı. Bunu yaptığında, Salon'a ani bir esinti yayıldı. Onun bir rüzgârbükücü olduğunu anlamıştım. "Bu konuyu oylamaya açalım, Başbakan," dedi Gümüş.

Davidson çenesini eğdi. Bakışlarını salondaki çok sayıdaki politikacının üzerinde gezdirdi. Yüzlerinde ne okuduğunu merak ettim. Bir süre sonra nefesini bıraktı. "Pekâlâ, Temsilci Radis."

"Ben evet diyorum," dedi Radis hemen kararlıkla. Sonra yerine oturdu.

Salonun ortasındaki Tiberias şaşkınlığını gizlemek için, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Ben de şaşırmıştım.

CamScanner ile tarandı

Benim şaşkınlığım, düzinelerce dudaktan dökülen ve salonda yankılanan evet yanıtıyla daha da arttı. İçimden saymaya başladım. *Otuz. Otuz beş. Kırk.*

İlk başlarda, umutlarımı söndürecek kadar hayır yanıtı geldi. Ama bunlar kısa sürede, çaresizlik içinde ihtiyaç duyduğumuz yanıta dönüştü.

En sonunda Davidson gülümsedi ve yine ayağa kalktı. Yürüyüp Tiberias'ın omzuna dokundu ve kalkmasını istedi.

"İstediğiniz ordu sizindir."

CamScanner ile tarandı

ON İKİ

Evangeline

Yüksektepe çok güzel bir yer olmasına rağmen, geldikten kısa bir süre sonra oradan ayrılmak beni memnun etmişti. Dahası, evime gidiyordum. Tepe Malikânesi'ne, Ptolemus'a, Elane'e. O kadar mutluydum ki eşyalarımı kendim toparlamak zorunda olduğumu bile son anda fark ettim.

En akıllıca hareket buydu. Bunu Kızıllar bile biliyordu. Uçurum hem Yüksektepe'ye Yamaç karargâhından daha yakındı hem de Bracken'in bölgesiyle çevrili değildi. Krallık güçlü ve iyi korunan bir yerdi. Maven topraklarımıza saldırı emri veremezdi ve kaynaklarımızı ve ordularımızı toparlayacak kadar vaktimiz vardı.

Yine de bütün öğleden sonra tenim huzursuzlukla karıncalandı. Davidson'ın sarayının avlusuna çıkarken, Cal'in sırıtışına daha fazla dayanamayacak haldeydim. Bazen keşke Maven'ın kurnazlığına, hatta mantığına biraz olsun sahip olsaydı diye düşünüyordum. Belki Cal o zaman o sabah Halk Salonu'nda olanları anlayabilirdi. Ama hayır; Cal başkalarına fazla güveniyordu, fazla *iyi kalpliydi* ve yaptığı o

CamScanner ile tarandı

küçük konuşmasından Davidson'ın manevralarını anlayamayacak kadar memnundu.

Oylar önceden kararlaştırılmıştı. Öyle olmalıydı. Yüksektepeli politikacılar Davidson'ın ne isteyeceğini ve ne yanıt vereceklerini zaten biliyorlardı. Biz daha oraya varmadan, ordu konusuna karar vermişlerdi. Her şey, şehre yaptığımız ziyaret bir performans ve bir akıl çelme çabasıydı.

Ben de olsam, öyle yapardım.

Tıpkı Davidson'ın söyledikleriyle benim aklımı çelmeye çalışması gibi. Oraya ilk vardığımıza, *Burada izin verdiğimiz bir başka ufak şey de budur*, demişti. Elane'i ve beni bocalatmak için tam olarak ne demesi gerektiğini biliyordu. Bana ne düşündüreceğini. Bir an için bile olsa, orada yaşamak için hayatımı feda etmeyi aklıma sokmayı.

En hafif ifadeyle, Başbakan iyi bir satıcıydı.

Cal, Davidson'a ve kocası Carmadon'a veda etmek için avluda yanlarına gitti. Bu tuhaf çifte bakarken tanıdık bir kıskançlık ve mide bulantısı hissettim. Bakışlarımı sırf başka bir şeye bakmak için çevirdim.

Gözlerim bir başka rezil duygusallık gösterisine takıldı. Bu dans eden maymunlar kafilesi Uçurum'a dönmeden önce, bir mide bulandırıcı veda sahnesi daha yaşanıyordu.

Mare'nin neden herkese içeride, bizlerin bu tür bir *performansı* göremeyeceği bir yerde veda etmediğini bilemiyordum. Sanki hissettiği acı gerçekti. Sanki Mare Barrow birini geride bırakmak zorunda olan tek kişiydi.

Teker teker akrabalarına sarıldı ve her sarılışı bir öncekinden uzun sürdü. Annesi ağladı; babası ağladı; ağabeyleri ve kız kardeşi ağladı. Kendisi ağlamamak için elinden geleni yaptı ama beceremedi. Ailesinin yarım yamalak gizlemeyi becerebildiği burun çekişleri dağdaki uçak pistinde yankılandı ve geri kalanımız ağlayan bir aileyi beklemiyormuşuz gibi davranmaya çalıştık.

CamScanner ile tarandı

Sanırım bu tam *Kızıllara* göre bir davranıştı. Zayıflıklarını belli etmek konusunda endişelenmelerine gerek yoktu çünkü genel olarak zaten güçsüzlerdi. Birisinin bu konuda Barrow'la konuşması gerekiyordu. Bir imajı korumanın ne kadar önemli olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Barrow'un yanık tenli, sarışın evcil hayvanı olan uzun boylu Kızıl genç onun yanındaydı ve Barrow'un ailesine kendi ailesiymiş gibi sarılıyordu. Herhalde yine Barrow'un peşinden gidecekti.

Cal, Davidson'la vedalaşmayı bitirdi ve fısıldayarak yaptıkları sohbeti sonlandırıp geri çekildi. Başbakan henüz bizimle dönmüyordu. Hükümeti bize kapsamlı bir yardım vermeyi kabul ettiği için, ayarlaması gereken çok iş vardı. Bir haftaya kadar peşimizden Uçurum'a geleceğine söz vermişti. Ama o sırada bunu konuştuklarını sanmıyordum. Cal fazla heyecanlı, fazla gergindi. Davidson'ın kolunu sıkıca tutmuş ve bırakmamıştı. Ama bakışları yumuşaktı. Ondan bir şey istemişti; ufak ve sadece onun için önemli olan bir şeydi bu şüphesiz.

Prens uzaklaşırken, uzun ve hızlı adımlarla Mare'nin yanından geçti. Mare'nin ağabeyleri arkasından ona baktılar. Calore yakıcıları olsalardı, bence onu orada ateşe verirlerdi. Kız kardeşleri o kadar düşman tavırlı değildi ama onlardan daha fazla hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kaşlarını çatıp dudağını ısırarak Cal'in arkasından baktı. Bunu yaptığında, özellikle de kaşlarını yüzünü ekşitecek kadar çattığında, Mare'ye daha çok benziyordu.

Cal sağıma geçti ve bacaklarını iki yana açıp kollarını siyah sade üniformasının üstünde kavuşturdu.

"Daha iyi bir maskeye ihtiyacın var, Calore," dedim. Yüzünü buruşturdu. "Onun da programımıza uyması gerek."

"Ailesini geride bırakıyor, Evangeline," dedi öfkeyle. "Buna birkaç dakika ayırabiliriz."

İç çekip tırnaklarıma baktım. Bugün sivri tırnaklar yoktu. Evime giderken ihtiyaç duymuyordum. "Barrow söz konusu olduğunda,

CamScanner ile tarandı

çok taviz veriliyor. Aşmaması gereken çizgiyi ve bunu kaçınılmaz bir şekilde aştığında neler olacağını merak ediyorum."

Cal beklentimin aksine öfkeyle yanıt vermek yerine, hafifçe güldü. "Mutsuzluğunu istediğin kadar yaymaya çalış, *Prenses*. Elinde kalan tek şey bu."

Çenemi ve yumruğumu sıktım. "Burada mutsuz olan tek kişi benmişim gibi davranma," dedim ters ters.

Bu sözlerim onu susturdu ve kulaklarının uçları kızgınlığımı belli ederek grileşti.

Mare son bir kez ailesine sarılıp *nihayet* histerik saçmalığına son verdi. Hafifçe döndü ve omuzlarını ailesinden diğer tarafa çevirdi. Aile fertlerinin yüzleri farklıydı ama yine de birbirlerine benziyorlardı. Renkleri benzerdi; hepsinin koyu renkli gözleri ve altın rengi tenleri vardı. Kız kardeşi ve saçları grileşmeye başlamış ebeveyni dışında, hepsi kahverengi saçlıydı. Kanlarından gelen kaba bir görünüme sahiplerdi. Sanki onlar topraktan, biz taştan yapılmıştık.

Mare bize doğru gelirken, Kızıl genç görünmez bir tasmayla çekiliyormuş gibi onu izledi. Mare'nin ailesine el sallamak için dönüp baktı ama Mare öyle yapmadı. En azından bu içgüdüsüne saygı duydum. İlerlemek için inatçı ve bazen sonuçları iyi olmayan bir dürtü.

Mare yanından geçip hızlı adımlarla jete binerken, Cal ona baktı. Elleri gevşedi ve parmakları hafifçe Mare'nin koluna sürtündü. Mare'nin pas rengi ceketine karşı, Cal'in teni solgun görünüyordu. Ama Mare durmadı ve Cal de onu durdurmadı. Sadece arkasından baktı ve söyleyemediği sözcükler boğazında takılı kaldı.

Bir yanım onu keskin bir bıçakla dürtmek, geri kalanımsa umursamamakta ısrar ettiği ve bana benzer bir acı yaşattığı için kalbini söküp çıkarmak istedi.

"Müstakbel eşim, gidelim mi?" dedim öfkeyle, ona kolumu uzatıp. Ceketimin sivri metalleri düzleşti ve birbirlerini davet eder gibi parıldadı.

CamScanner ile tarandı

Cal ciddi bir ifadeyle bana baktı ve çenesini sıkarak gülümsedi. Sapına kadar görev bilincine sahip olduğu için koluma girdi ve elini bileğimin altına koydu. Teni neredeyse dokunulmayacak kadar yoğun bir ısı saçıyordu. Ensemde ter biriktiğini hissettim ve tiksintiyle ürpermemeye çalıştım. "Elbette, müstakbel karım."

Bir zamanlar karısı olmayı ne kadar çok istediğime inanamıyordum.

Jetimizin demir gövdesine uygun adımlarla girerken, hissettiğim tiksintinin yerini hızla heyecan aldı. En sevdiğim kişilere kavuşmama sadece birkaç saatlik kısa bir uçuş kalmıştı.

Cal ve Mare'nin yanına sıkışıp onların dramatik iç çekişleri ve birbirlerine fırlatabilecekleri anlamlı bakışların arasında kaldığımda, buna dayanabileceğimi düşündüm. Ptolemus beni bekliyordu.

Elane beni bekliyordu.

Elane'in binlerce kilometre öteden bile, ateş içinde yanan bir tene koyulan soğuk bir havlu gibi beni sakinleştiren serin varlığını hissedebiliyordum. Beyaz tenini, kızıl saçlarını, gözlerindeki tüm yıldızları ve dişlerindeki ay parıltısını.

On üç yaşındayken, Antrenman sahasında Elane'i paramparça etmiştim. Babam için, onun beni takdir etme ihtimali için. Sonradan, bir hafta boyunca gözyaşı dökmüş, bir ayımı ondan özür dileyerek geçirmiştim. Tabii ki beni anlamıştı. Ailelerimizin ne olduğunu, bizden ne istediklerini, onlar için *ne* olmamız gerektiğini biliyorduk. Aradan seneler geçtikçe, bu tür şeyler beklenilir olmuştu. Sıradan olaylardı. Her gün savaşıyor, birbirimizi ve kendimizi incitiyorduk. Antrenman'da şifacılar yardıma hazırdı. Kendimizi hayatımızın gerekli olan şiddetine karşı duyarsızlaştırmıştık. Ama artık onunla böyle yaşayamazdım. Dünyanın en iyi şifacıları onu iyileştirmek için hazır bekliyor olsa da onu kimse için incitemezdim. Ne babam ne de tacım için. *Keşke Calore de Mare için bu kadar yoğun hisler besleseydi. Keşke onu benim Elane'i sevdiğim gibi sevseydi.*

CamScanner ile tarandı

Jete girip kendimizi güvene alır almaz, eğimli duvarlarda minderli koltuklar ve kemerler, yere mıhlanmış masalar ve kalın camlı pencereler belirdi ve Cal benden uzaklaştı. Masası olan birkaç bölmeden birinde oturan büyükannesinin yanına geçti.

"Nanabel," dediğini duydum, ona o son derece komik ve yakışmayan lakabı kullanarak.

Anabel'i ilk kez yorgun görüyordum. Cal yerine otururken, büyükannesi ona sevecen, kaçamak bir gülümsemeyle yanıt verdi.

Ben de kendime pencereleri ve masası olan bir köşede, rahatsız edilmeden uyuyacağım bir yer buldum. Jetimiz askeri araçlardan rahattı ama aynı zamanda Yamaç Hava Filosu'nun emrindeydi ve askeri amaçlarla da kullanılıyordu. İçerisi beyaz renklere ve ferah bir görünüme sahipti; sarıyla vurgulanmış, mor ufak yıldızlarla süslenmişti. Bunlar Prens Bracken'in renkleri ve sembolleriydi.

Prens'le hiç karşılaşmadığım halde, zaman içinde farklı diplomatlarıyla ve tabii ki delegeleri Prens Alexandret ve Prens Daraeus'la tanışmıştım. İkisi de ölmüştü. Alexandret'in Arkeon'da Maven'a yapılan ilk suikast girişiminde başına bir mermi yiyerek öldüğüne şahit olmuştum. Hatırlayınca midem bulandı.

Bir Iral lordu ayağa kalkmış, silahını ona doğrultmuş ve solumda, iki adım ötemde oturan Kral'a ateş etmişti. Ateş etmiş ama tabii ki *ıskalamış* ve hepimizi göründüğümüz gibi müttefiklermişiz gibi davranmaya zorlamıştı.

Maven o gün ölmeliydi. Keşke o gün ölseydi.

Ağzımda hâlâ taş zemine cıva gibi yayılmış, ayaklarımın dibinde bir nehir gibi akan kanının tadı vardı.

Suikast girişimi başarısız olmuştu. İsyancı haneler kaçmış, kendi topraklarına ve korunaklı kalelerine geri çekilmişlerdi. Elane savaşçı değildi ve saldırıdan çok önce kaçmıştı. Ama Samos Hanesi'nin bizi koruması gerekiyordu. Hâlâ Maven'ın konseyinde olmak zorundaydım... Orada olmak zorundaydım ve kız kardeşini sorguya çekişini izlemek zorunda kalmıştım çünkü o ödlek bana tek bir *sandalye* ayırma

CamScanner ile tarandı

nezaketini bile göstermemişti. Merandus kuzeninin, vatana ihanetten infaz etmeden önce kızın anılarını ortaya dökûşünü izlemişti.

Elane bundan asla söz etmiyordu, ben de onu zorlamıyordum. Ptolemus aynı kaderle karşılaşsa ne yapardım bilemiyordum. Hayır, bilmediğim doğru değildi. Aklıma bin bir şey geliyordu. Milyon farklı şiddet ve acı şekli. Ama hiçbiri boşluğu dolduramazdı. Gümüş kanı taşıyanlar arasındaki bağlar güçlü olduğunda yıkılamazdı. Sevdiğimiz birkaç kişiye olan sadakatimiz kemiklerimize işlemişti.

Peki, Bracken çocukları için ne yapacak?

Çocukların ne durumda olduğunu ya da onlara Yüksektepe'de nasıl davranıldığını sormamıştım. Sormamak daha kolaydı ve endişelerle dolu bir dünyada, bir endişenin eksilmesi demekti.

Kendi başıma kalıp rahatsız edilmeme arayışım, bir kaslı kollar ve kısacık kesilmiş sarı saçlar fırtınasıyla bölündü. Kırmızı Muhafız generali küt diye karşıma oturup zemini titretti.

"Tıpkı o bizonlar gibi zarifsin," dedim alaycı bir ifadeyle. Onu karşımdan kalkmaya zorlayabileceğimi umuyordum.

Ama kadın ne istifini bozdu ne de yanıt verdi. Galaksi mavisi gözlerinde büyük bir öfkeyle baktıktan sonra pencereye döndü ve hafifçe oflayıp alnını cama dayadı. Ağlamıyordu. Jete hıçkırıklarla ve kıpkırmızı olmuş gözlerle girmiş Barrow gibi değildi.

General Farley üzüldüğünü kesinlikle onun gibi göstermiyordu. Yine de içindeki hüznün dalga gibi yükseldiğini görebiliyordum. Yüz ifadesi bomboştu ve Gümüşlere, özellikle de bana ayırdığı o her zamanki tiksinti dolu, buz gibi ifadeye bürünmüştü. Onun bir yerlere gizlenmiş bir bebeği, küçük bir kızı olduğunu biliyordum.

Burada değil. Bu hava taşıtında değil.

Barrow, Kızıl kadının peşinden gelip yanına oturdu. İçimden söylenmeye başladım. Daha önce hem Kızılları ve Gümüşleri ayrı tutabilecek hem de Korviyum ganimetlerini taşımaya yetecek büyüklükte iki jetle yolculuk ediyorduk. Keşke durum hâlâ öyle olsaydı ve Uçurum'a giderken tek bir jete tıkılıp kalmasaydık.

CamScanner ile tarandı

"Bu jette, yaklaşık altmış koltuk daha var," diye mırıldandım.

Mare öfke ve kalp kırıklığı karışımı bir ifadeyle bana baktı. "İstersen yerini değiştirebilirsin," dedi. "Ama oturacak daha iyi bir yer bulabileceğini sanmıyorum." Çenesiyle jeti dolduran, Cal'e ve Kırmızı Muhafızlar'a sadık çeşitli temsilcileri işaret etti.

Neredeyse oflayarak rahat koltukta arkama yaslandım. Haklıydı. Saatlerimi bir maske takıp, gülücüklerimi diğer Gümüşlerle bilgi ve imalı tehditler değiş tokuş etmek için bir kalkan gibi kullanarak geçirmek istemiyordum. Ayrıca, boğazımı kesmeyi yeğleyecek Kızılların arasında gözlerimi yummak da istemiyordum. Tuhaf bir şekilde oradaki en güvenli limanım Mare Barrow'du. Pazarlığımız ikimizi de koruyordu.

Mare bakışlarını başka yöne çevirdi ve doğrudan generale döndü. Konuşmadılar ve Diana Farley ona bakmadı. Tüm dikkatini camı çatlatacak kadar yoğun bir şekilde pencereye vermişti. Mare'nin onun elini tuttuğunu fark etmedi. General, jet harekete geçerken ve motorları uğuldamaya başlarken hiç kıpırdamadı.

Çenesini sıktı ve dişlerini gıcırdatırken kasları kıpırdadı. Ancak yükselip bulutlara vardığımızda ve dağları geride bıraktığımızda gözlerini kapadı.

Elveda dediğini duyar gibi oldum.

Jetten ilk inen ve Uçurum yazının taze kokusunu içine doyasıya çeken ben oldum. Burnuma toprak, nehir, yaprak ve nemli bir sıcakla, tepelerin altındaki demirin belli belirsiz kokusu geldi. Güneş pırıl pırıl parlıyor ve puslu ve nemli göğe karşı ışıldıyordu. Her şeyin tuhaf bir tezat oluşturarak parıldamasına neden oluyordu. Uçurumlar, düz ovalara ve iniş pistinin siyah ve sıcak asfaltına karşı capcanlı ve yemyeşil bir görüntü oluşturarak uzaklara kadar uzanıyordu. Avuçlarımdan birini yere dayayacak olsam, tenim kesinlikle yanardı. Kaldırımdan yükselen ısı dalgaları etrafın bulanık görünmesine neden oluyor, etrafımdaki dünyayı çarpıklaştırıyordu. Belki de büyük bir

CamScanner ile tarandı

arzuyla titrediğim için ben öyle görüyordum. Koşmamaya çalıştım ve yakışık alacak şekilde davranmaya gayret ettim.

Elane Haven'la aramdaki ilişki artık açık bir sırdı ve hayatımızı pek çok ağla karmaşıklaştırmış çok sayıdaki ittifak ve ihanete kıyasla ufak bir sır sayılırdı.

Ufak bir sırdı ama beni utandırıyordu. Bir engeldi. Bir zorluktu.

Poyraz'da. Uçurum'da, dedi zihnimdeki bir ses. *Başka yerlerde bu bir sorun değil.*

Elane herkesin göreceği şekilde beni orada beklemeyecekti. Böyle bir şey yapmak onun tarzı değildi. Kalbim yine de hızla atıyor, nabız noktalarımda adeta gümbürdüyordu.

Ptolemus o kadar çekingen davranmıyordu. İniş pistinde durmuş, asil kraliyet sembolleriyle kaplı gri keten yaz üniformasının içinde hiç durmadan terliyordu. Üstündeki tek metal bileklerinde parıldıyordu. Kalınca örülmüş demirden bir sicim gibiydi ve mücevherden ziyade silahtı. Özellikle de yanında Samos renklerine bürünmüş bir düzine kadar muhafız varken, bu bir tedbir sayılırdı. Gümüş saçlarından ve siyah gözlerinden anlaşıldığı gibi, birkaçı kuzenlerimizdi. Geri kalanıysa, tıpkı Maven'ın muhafızları gibi hanemize ve babamın tacına sadakat yemini etmişlerdi. Renklerine bakmaya tenezzül etmedim. Bir önemi yoktu.

"Eve," dedi Ptolemus kollarını iki yana açıp. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, beline sarıldım ve rahatlatıcı bir an boyunca kaslarımın gevşemesine izin verdim. Ptolemus güvendeydi ve parmaklarımın altında bütündü. Sağlamdı. Gerçekti. Sağdı.

Bunu artık her zamankinden de fazla önemseyecektim.

"Tolly," dedim alçak sesle, ona bakmak için geri çekilip. Aynı rahatlama ifadesi, onun gri gözlerinde de belirdi. Ayrı kalmaktan nefret ederdik. Bir kılıcın bir kalkandan ayrılması gibiydi bizim ayrı olmamız. "Gittiğim için özür dilerim."

Hayır, onu sen terk etmedin. Öyle olsaydı, bir seçim yapmış olurdun. Bu konuda seçim hakkın yoktu.

CamScanner ile tarandı

Ağabeyimin kolunun üst kısmını biraz daha sıkı kavradım. Beni Yüksektepe'ye babam yollamıştı. Bir mesaj vermek için. Sadece koalisyonumuza değil, bana da bir mesaj vermek için. O benim kralım ve hanemin lorduydu. Ona itaat etmek görevimdi. İstediği yere gitmek, dediklerini yapmak ve emrettiği kişiyle evlenmek. Onun istediği gibi yaşamak.

Bu işin başka yolu, onun belirlediği yoldan başkası yoktu.

"Karmaşayı kaçırdığın için üzgün müsün?" dedi Ptolemus, beni hafifçe geri iterek. "Babam düzgün bir saray çevresi oluşturma konusunda biraz çıldırmış durumda. Her yer Gümüş dolu. Ve hâlâ hangi tahtı seçeceğine karar veremedi."

"Ya annem?" diye sordum tereddütle.

Sıcak havaya rağmen Ptolemus koluma girip beni aracımıza götürdü. Arkamızdakiler de ilerlemeye başladılar ama onları hiç önemsemiyordum.

"Aynı sayılır," dedi. "Torun peşinde. Her gece Elane'i odalarıma getiriyor. Hatta kapının önünde nöbet tutuyor bile olabilir."

Boğazımdan safra yükseldiğini hissettim ama güçlükle yutkunmayı başardım.

"Ya sonra?" Sesim titremeden, sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım. Kolumu biraz daha sıktı.

"Hepimizin mutabık kaldığı gibi yapıyoruz." Soluklanmak için durdu. "Bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz."

Göğsümde sıcacık bir kıskançlık hissi yandı.

Kıskanmayacağımı sanmıştım. Aylar önce, üçümüz bu kararı almıştık. Elane'in ağabeyimle nişanlanmasını konuşurken. İlk başlarda nişanın tek amacı Elane'i korumak olmuştu. Biz bir şeyler düşünene dek diğer hanelerden gelecek teklifleri önleyebilecektik. Onun aptalca sırıtan bir Welle korucuyla veya hantal bir Rhambos güçlükolla evlenmesine izin veremezdik. İkisi de erişebileceğim ve kontrol edebileceğim şeyler değildi. Elane çok güzel bir kızdı, yetenekli bir gölgeydi, Hanesi çok değerliydi. Ayrıca Ptolemus, Samos

CamScanner ile tarandı

Hanesi'nin vârisiydi. Eşit, anlaşılır ve öngörülebilir bir eşleşmeydi bu. Bir süre faydalı olacaktı. Başka seçenek olmadığında böyle düşünmüştük. O zamanlar, ben hâlâ Maven'la nişanlıydım ve onun kraliçesi olmaya mahkûmdum. Ama Ptolemus onun sağ kolu olarak hem ona hem de saraya yakındı. Evlenirlerse, Elane de yakınlarda olurdu.

Ama babamızın bizim için neler planladığını bilmiyorduk. Ayrıntılardan bihaberdik.

Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim... Farklı kararlar mı alınırdı?

Ptolemus evlenmemiş, hâlâ bekâr bir prens olurdu. Elane her gittiğin yerde seni, prensesini izlerdi. Senin seçtiğin bir saraylıyla evlenirdi. Bir başka krallıkta, bir başka ülkede, bir başka yatak odasında, hayatımızın sonuna dek ağabeyine zincirlenmemiş olurdu.

Babamız bizi durdurabilirdi ama bunu yapmamıştı. Bir hata yapmamıza izin vermişti. Kendimi herhangi bir taçtan daha fazla istediğim tek kişiden ayıracağımı bilmekten keyif aldığından emindim.

"Eve?" diye fısıldadı Ptolemus eğilerek. Benden en az on beş santim uzundu. Daha iri yapılıydı. Ailenin ilk çocuğuydu ve benden dört yaş büyüktü. Volo Samos'un oğlu, Uçurum Krallığı'nın vârisiydi. Onu seviyordum ama hayatı benimkinden her zaman daha kolay olacaktı. Kendimce, ona kızgın olmaya hakkım vardı.

"Bir şey yok," dedim çenemi sıkarak. Her zamanki metallerimi giymemiş olmam iyiydi, yoksa hepsi ezilip toza dönüşebilirdi. Gözucuyla, Tolly'nin bileklerinde sıkılaşan bileziklerini ayarladığını gördüm. "Bunu biz seçtik. Bununla yaşamak zorundayız."

O tuhaf, uzaklardan gelen sesi yine duydum.

Zorunda mısın?

Zihnimde, biri beyaz diğeri yeşil takım elbiseli, elleri farklı renk ve parmaklarını birbirine geçirmiş iki erkek gördüm. Görüş alanımı kaplayınca, son birkaç adımı yürüyebilmek için Ptolemus'a yaslandım. Beni neredeyse kucağına alıp araca bindirmesi gerekti.

CamScanner ile tarandı

Davidson ve Carmadon'un görüntüsü, bir başka görüntüyle yer değiştirdi. Ağabeyimi ve Elane'i tanıdık bir yatak odasında gördüm. Rezil annemin kapıdaki gölgesini gördüm. Kendini gözlerime nakşetme tehdidi savuran bu görüntüyü silmenin tek yolu vardı.

Geri kalanımız yeni döşenmiş taht odasına babamı bir kralın hak ettiği gibi ziyaret etmeye giderken, ben tam aksini yaptım. Uçurum Hanesi'ni kendi yüzüm kadar iyi bildiğimden, avlusuna gizlice çıkmak ve budanmış ağaçlarının ve çiçeklerinin arasında gözden kaybolmak zor olmayacaktı. Hizmetkârların bahçesi mutfaklarla birleşiyordu. Oradan geçerken, Kızılları fark etmedim bile. Ruh hallerimi çok iyi bildiklerinden hemen önümden çekildiler. O sırada karanlık ve kasvetli, patlamaya hazır bir fırtına bulutu gibi hissediyordum.

Elane beni odamda bekliyordu. Odamızın pencereleri ve perdeleri açıktı. Güneşi, özellikle de onun üstüne vuruşunu çok sevdiğimi biliyordu. Pencerenin önündeki koltuklardan birine oturmuş, bir yastığa sırtını dayamıştı ve şeffaf siyah bir tuvaletin altından görünen bacaklarından biri kalçasının üst kısmına kadar çıplaktı. İçeri girdiğimde bana bakmadı ve onun varlığına alışmam için bana süre tanıdı.

Bakışlarım, solgun omuzlarının etrafına dökülen parlak kızıl saçlarına gitmeden önce bacağını izledi. Sıvı alev gibi görünüyordu. Teni de parıldıyor gibiydi çünkü gerçekten de parıldıyordu. Yeteneği, sanatı yüzünden. Makyaja ya da süs eşyalarına gerek kalmayacak şekilde, kendisini vurgulamak için ışığı manipüle edebiliyordu. Ben kendimi nadiren çirkin hissederdim. Hem doğuştan hem de tasarım olarak güzel bir kızdım. Ama uzun jet yolculuğundan sonra, karmaşık bir elbiseden oluşan her zamanki zırhım ve makyajlı yüzüm olmadan, kendimi onun yanında kötü hissettim. Değersizmişim gibi. Banyoma girip biraz makyaj yapmamak için kendimi zor tuttum.

En sonunda bana dönüp yüzünü görmemi sağladı. Bir kez daha, darmadağınık bir halde onun yanına gittiğim için utandım. Ama hissettiğim yoğun istek, diğer hislerin hepsini sildi. Kapıyı hızla

CamScanner ile tarandı

arkamdan kapatıp yüzünü ellerimin arasına almak için yanına giderken, Elane güldü. Teni parmaklarımın altında pürüzsüz ve soğuk, kusursuz bir kaymaktaşı gibiydi. Konuşmadı ve yüzüne bakmama izin verdi.

"Tacın yok," dedi, elini şakağıma götürüp.

"Gerek yok. Herkes kim olduğumu biliyor."

Endişelerimi gidermeye çalışırken, parmaklarıyla hafifçe yüzüme dokunup elmacıkkemiklerimin üstünde gezdirdi. "Dönüş yolculuğunda uyudun mu?"

Oflayıp başparmaklarımı çenesinin altında gezdirdim. "Yorgun göründüğümü bu şekilde mi söylüyorsun?"

Parmakları yüzümden enseme doğru gezinmeye devam etti. "İstersen uyuyabileceğini söylüyorum."

"Yeteri kadar uyudum."

Muzip bir ifadeyle gülümsedi ve ben onu öpmeden bir saniye önce dudakları kıvrıldı.

Onun gerçekten bana ait olmaması kalbimi paramparça ediyordu.

Derken bir yumruk kapıma, doğrudan yatak odamın girişine indi. Ziyaretçilerin beklemesi gereken dışarıdaki salonun kapısına bile değil, doğrudan benim yatak odamın, *ikimizin yatak odasının* kapısına inmişti. Yastıklarımın üstünden ayağa fırlayıp öfkeyle üstüme dolanan çarşafları çözmeye çalıştım. Bileğimi sallayıp odadaki çekmeceli dolaptan bir bıçak aldım ve bacaklarıma dolanan ipekli kumaşı hızla kestim.

Bıçak Elane'in çıplak teninin bir santim ötesinden geçtiğinde, gözlerini dahi kırpmadı. Tembel kedim esnemekle yetindi ve yan dönüp bir yastığa sarıldı. "Çok kabasın," diye mırıldandı. Bunu hem bana hem de bizi rahatsız etmeye karar veren salağa söylemişti.

"O pis yaratık için pratik yapıyorum," dedim, son çarşafı da keserek. "Çok talihsiz bir ulak doğrusu."

CamScanner ile tarandı

Bıçağı bırakmadan çırılçıplak ayağa kalktım ve üstüme yumuşak bir sabahlık geçirdim.

Kapı vurulmaya devam etti; arkasından boğuk bir ses geldi. Sesi tanıyınca, tatlı ve haklı yere kabaran öfkem biraz diner gibi oldu. O sırada, birisinin ödünü koparmaya gerek yoktu. Bıçağı sinirle duvara fırlattım. Keskin kısmı duvarın ahşap panellerini delip saplandı.

"Ne oldu, Ptolemus?" diye iç çekip kapıyı açtım. Karışmış saçlarıyla ve alev alev yanan gözleriyle, o da benim gibi darmadağın görünüyordu. Onun da benim gibi rahatsız edildiğini anladım. O ve Wren Skonos, öğleden sonrası kaçamaklarına bayılıyorlardı.

"Taht odasına gitmemiz gerekiyor," dedi sert bir sesle. "Hemen."

"Babam daha ayaklarını öpmedim diye o kadar çok mu kızdı? Buraya döneli daha birkaç dakika oldu."

"İki saat oldu," diye seslendi Elane, başını kaldırmadan. "Merhaba, kocacığım," dedi, zarif ellerinden birini sallayıp. "Haydi, bana öğle yemeği getirt."

Sinirle sabahlığımın kuşağını sıkılaştırdım. "Ee, neler olacak? Herkesin önünde kırbaç mı yiyeceğim? Babam en sonunda kafalarımızı kesip giriş kapılarına mı çakacak?" diyerek keyifsizce güldüm.

"Tuhaf bir şekilde, mesele seninle ilgili değil," dedi ağabeyim, sert ve tatsız bir sesle. "Bir saldırı oldu."

Hemen arkama baktım. Elane çarşaflarla yarı bedeni örtülü bir halde, sere serpe yatıyordu. Artık uykuya daldığı için, odaklanmasına gerek kalmadığından parıldamıyordu. Savunmasız ve korumasızdı. Sözcüklere karşı bile. "Dışarıda konuşalım," dedim, ağabeyimi yandaki odaya itip. Elane'i başka şeylerden koruyamasam bile, en azından bundan koruyabilirdim.

Onu pencereden görünen yemyeşil manzaraya uygun koyu yeşil koltuklardan birine götürdüm. Zemin sert nehir taşlarıyla döşeliydi ve üstüne mavi yumuşak halılar serilmişti.

"Neler oldu? Nereye saldırıldı?" Nedense, gözlerimin önüne Yüksektepe geldi ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

Ptolemus oturmadı. Ellerini beline dayayıp volta atmaya başladı. Kollarının ön tarafındaki tendonlar gerildi. "Yamaç'a."

Oflamadan edemedim. "Maven *salağın* teki," dedim hışımla. "Bizimkine değil, sadece Bracken'in kaynaklarına zarar veriyor. Onun bu kadar *aptal* olduğunu sanmıyordum..."

"Bracken'e Maven saldırmadı," dedi ağabeyim ters ters. "Bracken bize saldırdı. Yamaç karargâhına. İki saat önce olmuş ama yardım çağrısı yeni geldi."

"Ne?" dedim büyük bir şaşkınlıkla. Ellerimden birini kaldırıp sabahlığımın yakasını tuttum ve kapadım. Sanki ipekli kumaş beni bir şeylerden koruyabilirdi.

"Karargâha dalmış, kendi ordusuyla ve diğer Yamaç prenslerinden biriyle oluşturduğu ittifakla orayı darmadağın etmiş. Karargâhı geri alıyor. Ellerine geçirdikleri herkesi öldürüyorlar. Poyrazlı Kızıllar, Yüksektepeli Gümüşler. Yenikanlar." Ptolemus öfkeyle pencereye gidip elini cama dayadı. Doğuya, sıcak öğleden sonrasının pusuna baktı. "Bunun arkasında, Maven ve Gölbölgelilerin olduğunu düşünüyoruz."

Yere, halının üzerindeki çıplak ayaklarıma baktım. "Peki ama çocukları... Yüksektepe'nin onları öldürmesi gerekecek." *İnanılmaz bir değiş tokuş. İnsanın tacı karşılığında çocuklarını vermesi.* Acaba babam da aynı kararı verir miydi diye merak ettim.

Ptolemus ağır ağır başını salladı. "Yüksektepe'den de haber geldi. Çocukları... Orada değillermiş. Onların yerine Prenses Charlotta ve Prens Michael'a *benzetilerek* işlemden geçirilmiş Kızıl cesetleri bırakılmış. Birileri onlara ulaşmış ve kaçırmış." Ptolemus inler gibi boğuk bir ses çıkardı. "Yüksektepeli gerzekler bunun nasıl olduğunu bilmiyorlar. Birilerinin nasıl o değerli dağlarına sızıp geri çıkabildiğini anlamamışlar."

Elimi sallayıp bu konuyu geçiştirdim. O anda bunun önemi yoktu. "O halde, Yamaç'ın işi bitti mi?"

Ptolemus çenesini sıktı. "Yamaç artık Maven'ın tarafında."

CamScanner ile tarandı

"Peki, biz ne yapabiliriz?" dedim titrek nefesimi içime çekerek. Başım dönmeye başlamıştı.

Yamaç'ta Kırmızı Muhafız ve Yüksektepe askerlerinden oluşan bir garnizon kalmıştı. Kızıl, Yenikan ve Gümüş. Bunlar ordularımız için ihtiyaç duyduğumuz askerlerdi. Dişlerimi gıcırdatıp kaçının hayatta kaldığını merak ettim.

En azından babamın kendi ordusu, Korviyum'u yok ettikten sonra Uçurum'a dönmüştü. Aynı şey Anabel'in ittifakı için de geçerliydi. Gümüş gücümüz eksilmemişti ama karargâhın, Yamaç'ın kaybedilmesi feci sonuçlara neden olacaktı.

Güçlükle yutkundum. Konuştuğumda sesim titriyordu. "Gölbölge, Maven'ın Poyraz'ı ve Yamaç'a karşı ne yapabiliriz ki?"

Ağabeyimin ifadesi ciddiydi. İliklerime kadar ürperdim.

"Öğrenmek üzereyiz."

CamScanner ile tarandı

ON ÜÇ

Iris

Hiç o kadar güneye gitmemiştim.

Yamaç karargâhı o kadar rutubetliydi ki havayı silaha döndürebilirmişim gibi bir hissetmiştim. Çıplak kollarım nemle karıncalanıyor, gözle görülemeyecek kadar minik damlacıklar tenimde dans ediyordu. Biraz gerinip parmaklarımla ufak daireler çizdim ve ana karargâhın balkonunun üzerine çöken iğrenç havaya bir miktar esinti katmaya çalıştım.

Ufukta kümülüs bulutları ilerliyor, bataklık bölgesine yağan sert yağmurun gri gölgelerini izliyordu. Birkaç kere şimşek çaktı ve uzaklardaki gümbürtünün bize ulaşması dört beş saniye aldı. Hafif esinti şiddetli yağmurun söndürdüğü yangınların kokusunu taşıyor ve dumanlar karargâhın ana kapısının yakınlarına kadar geliyordu. Bracken'in askerleri açık kapılardan içeri akın etti ve satın alınan sadakatlerinin kime olduğunu gözler önüne serip bir çevik ve güçlükol fırtınası estirdi. Sadakatleri Maven'aydı. Banaydı.

CamScanner ile tarandı

Poyraz Kralı kemik beyazı ellerini balkon korkuluklarına düm-düz dayayarak birkaç santim eğildi.

Çok yüksekte değildik. Sadece ikinci kattaydık. Onu korkuluklardan aşağı itsem hayatta kalırdı ve sadece birkaç kemiği kırılırdı. Demirden ve yakutlardan yapılmış sade tacının altında, gözlerini kısıp koyu renkli kaşlarını çattı. O gün pelerinini takmamıştı. Hava çok sıcaktı. Üstünde her zamanki siyah üniforması vardı ve ilikli olmayan yakası hafif ve nemli esintide sallanıyordu. Boynunda parıldayan bir ter tabakası oluşmuştu. Ama bu, sıcaktan değildi. Bir ateş kralının, o ısıda herkesten daha rahat olması gerekirdi. Çok yorulduğu için de terlememişti. Karargâha yapılan saldırıya katılmamıştı. Ben de katılmamıştım ama ikimizin ulusu da Bracken'in girişimi için Gümüş askerler vermişti. Ortalık yatışana, zafer elde edilene kadar bekleyip oraya öyle gitmiştik.

Maven gergin gibiydi. Korkuyordu. Çok öfkeliydi.

O, burada değil.

Onu sessizce izleyip konuşmasını bekledim. Boğazının, açık yakasının altında kıpırdadığını görebiliyordum. Elde ettiğimiz zafere rağmen, tuhaf bir şekilde savunmasız görünüyordu.

"Kaç kişi kaçtı?" diye sordu bana bakmadan. Gözlerini fırtınaya dikmişti.

Sinirlenmemeye çalıştım. Ben bir teğmen ya da orada dikilip ona rakamlar sunacak bir yaver değildim. Ama yine de yanıt verdim ve bunu gergin bir gülümsemeyle yaptım.

"Yüz kişi bataklık bölgesine kaçtı," dedim, elimi balkondaki saksılarda tomurcuklanmış çiçeklerin arasında gezdirerek. Etraflarındaki toprak yağmurlardan ve onları sulamayı ihmal etmemiş bir bahçıvan sayesinde hâlâ ıslaktı. Arkamızda, çiçek açmış sarmaşıklar tuğla duvarları ve idari binanın sütunlarını kaplamıştı. Yamaçlılar çiçeklere bayılıyorlardı. Bunlar farklı renklerde açıyor ve o iklimde çok rahat yetişiyordu. Beyaz, sarı, mor, pembe ve biraz da insanı ferahlatan mavi çiçekler. Güneş tepede yükselmeye başlayınca, keşke

CamScanner ile tarandı

mavi kraliyet elbisem yerine beyaz bir kıyafet giyseydim diye düşündüm. Elbisemin keteni hafifti; en azından, tenimde rüzgârı hissedebileceğim kadar inceydi.

Maven yanındaki çiçeklerin arasından çivit mavisi bir çiçek kopardı. "İki yüz kişi de öldü." Bu, bir soru değildi. Ne kadar kayıp verildiğini gayet iyi biliyordu.

"Elimizden geldiğince kimlik tespiti yapmaya çalışıyoruz."

Omuzlarını silkti. "Mahkûmları kullanın. Belki birkaçı bu işi bizim için yapar."

"Hiç sanmam," dedim. "Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepeliler öyle sadık yaratıklardır ki bize yardım etmek için kıllarını bile kıpırdatmazlar."

Alçak sesle uzun bir iç çekip doğruldu ve balkondan geri çekildi. Bir şimşek biraz daha yakınlarda bir yerde çakarken, gözlerini kıstı. Gök gürültüsü bize ulaştığı anda, yüzünde kalan bir parça renk de silindi.

Şimşek kızı mı düşünüyor?

"Buna karar verebilecek birkaç Merandus kuzenim var."

"Fısıltılar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," dedim, biraz daha çabuk ve sert bir sesle. *Annesi de bir fısıltıydı*, diye hatırlattım kendime, beni azarlamasını bekleyerek.

Ama Maven sessiz kaldı. Çiçeği yaprakları yukarı bakacak şekilde korkuluğa koyup tırnaklarına baktı. Tırnakları kısaydı; endişeden kemirmişti. Bir kralın manikür yaptırmasını, ellerini tahtın kollarına koymak için uygun hale getirmesini beklerdim. Ya da ağabeyinin tırnaklarının olduğunu tahmin ettiğim gibi Antrenman veya savaş yüzünden bakımsız olmasını. Bir çocuğa daha yakışan asabi alışkanlıklarla kemirilmesini değil.

"Sanırım ne hissettiğini biliyorum, Maven," dedim. Elimdeki birçok kozdan birini kullanmaya karar vermiştim.

Yine yanıt vermeyince, haklı olduğumu anladım. Annesi ne yapmış olursa olsun, fısıltıları beynine nasıl sızmış ve yara izleri

CamScanner ile tarandı

ya da işaretler bırakmış olursa olsun. Daha fazlasını riske atmak istemiyordu.

Zırhında bir çentik, dik tuttuğu duvarda bir delik açıldığını hissettim. *Ya o deliğin içine sızarsam? Mare Barrow gibi onun bir parçasını elde edersem... Bir kralın dizginlerini tutabilir miyim?*

"İstersen, onları saraydan atabiliriz," dedim ağır ağır. Ona biraz yaklaşırken, yüzüme daha yumuşak, sevecen bir ifade kattım. Köprücükkemiğimin öne çıkacağı ve elbisemin gerekli olduğu kadar kayacağı şekilde vücudumu ayarladım. "Suçu bana at. Gölbölge'ye ait batıl inançlarımı öne sür. Yeni karını memnun etmek için kısa vadeli bir önlem olduğunu anlat."

Bir girdabın etrafında daire çizmek, kenarlarından ayrılmamaya çalışmak gibiydi.

Bir anafora kapılmak, boğulmamak için çabalamaya benziyordu.

Hafifçe gülümsedi ve dudakları gerildi. Profili keskindi; dümdüz burnu, gururlu bir ifadeye sahip kaşları ve yontulmuş gibi görünen elmacıkkemikleri vardı. "On dokuz yaşındasın, değil mi Iris?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Evet?"

Sırıtarak, beklediğimden de büyük bir hızla bana doğru geldi ve ellerinden birini yüzüme götürdü. Parmakları kulağımın arkasına, başparmağı çenemin altına ilerlerken irkildim. Başparmağını biraz bastırıp boğazıma dayadı. Teni yanıyordu; sıcaktı ama yakmıyordu. Benden ancak birkaç santim uzundu; bu yüzden, başımı kaldırıp bir tundra gökyüzünü andıran gözlerine bakmak zorunda kaldım. Donmuş, affetmeyen ve sonsuz bir gökyüzü gibiydi bu gözler. Birisi bizi izliyor olsa, birbirine âşık yeni evli bir çift gibi görünebilirdik.

"Bu işte oldukça başarılısın," dedi, tuhaf bir şekilde soğuk nefesi yüzüme vururken. "Ama ben de öyleyim."

Elinden kurtulmak isteyerek geri çekildim ama ben herhangi bir girişimde bulunamadan beni bıraktı. Bir şeyi komik bulmuş gibi bana baktığını görünce midemin bulandığını hissettim. Ama ne kadar tiksindiğimi belli etmedim. Sadece buz gibi bir kayıtsızlıkla

CamScanner ile tarandı

ona baktım. Kaşlarımdan birini kaldırdım ve pırıl pırıl, pürüzsüz siyah saçlarımı tek omzumdan arkaya attım. Annem gibi asil ve korkusuz davranmaya çalıştım.

"Bana bir daha izin almadan dokunursan, nefesini ne kadar tutabileceğini görürüz."

Çiçeği yine yavaşça aldı ve parmaklarıyla kavradı. Yapraklar teker teker düşerken bileğini sallayıp bileziğinin kıvılcım almasını sağladı. Yapraklar daha yere düşmeden yandı ve kırmızı bir alev, kül ve açık ve net bir tehdidin içinde kayboldu.

"Beni affedin, kraliçem," dedi gülümseyerek. Yalan söylüyordu. "Bu savaşın yarattığı stres sinirlerimi o kadar yıprattı ki. Umarım ağabeyimin aklı başına gelir ve yanındaki hainler cezalarını bulurlar. Böylece, en sonunda topraklarımızda barış sağlanabilir."

"Elbette." Benim sözlerim de onunkiler kadar sahteydi. Başımı eğip konuşurken hissettiğim utancı umursamamaya çalıştım. "Hepimizin hedefi barış."

Annem ülkeni ele geçirdikten ve tahtını okyanusa attıktan sonra. Samos kralının kanını akıtıp babamın ölümünden sorumlu herkesi öldürdükten sonra. Tacını ele geçirip seni ve ağabeyini boğduktan sonra, Maven Calore.

"Majesteleri?"

İkimiz birden arkamıza dönünce, Maven'ın siyah ve parıltılı maskeli Gözcülerinden birinin balkonun kapısında olduğunu gördük. Adam yerlere kadar eğildiğinde, dokuma alevlerden yapılmış gibi duran pelerini etrafına savruldu. O sıcakta zırhlarının ve cüppelerinin ne kadar boğucu olduğunu hayal bile edemiyordum.

Maven ellerini iki yana açtı. Sesi bir kova buz gibiydi. "Ne oldu?"

"İstediğiniz şeyin yerini bulduk." Gözcü'nün sadece maskesinin arkasındaki korku dolu gözlerini görebiliyordum.

"Emin misiniz?" Kral yine tırnaklarını inceledi ve kayıtsız davranmaya çalıştı. Ama bu hali, merakımı cezbetti.

Gözcü başını eğdi. "Evet, efendim."

CamScanner ile tarandı

Maven sert bir gülümsemeyle bakışlarını ellerinden ayırıp döndü ve sırtını korkuluğa yasladı. "O halde, teşekkürler. Onu görmek isterim."

"Peki, efendim," dedi Gözcü, yine başını sallayarak.

"Iris, gelmek ister miydin?" diye sordu Maven, elini uzatarak. Parmakları benimle alay eder gibi kolumun biraz üstünde durdu.

İçimdeki bütün savaşçı içgüdüleri bana bu teklifi geri çevirmemi söyledi. Ama Maven Calore'den korktuğumu açıkça itiraf etmiş, üstümde gücünü kullanmasına izin vermiş olurdum. Bunu yapamazdım. Yamaç karargâhında aradığı şey, Gölbölge için önemli olabilirdi. Bu belki bir silahtı. Belki de bir bilgiydi. "Neden olmasın?" dedim, abartılı bir şekilde omuzlarımı silkerek.

Elini görmezden gelip Gözcü'nün peşinden içeri girdim. Sırtımdaki helezonların görüneceği kadar açık elbisem arkamda hışırdadı.

Karargâh epey büyüktü ama Gölbölge'de filolarımızı ve ordularımızı tuttuğumuz hisarlar kadar büyük değildi. Gideceğimiz yer yürüyüş mesafesinde olmalıydı çünkü Maven'ın Gözcü birliği araç getirmemişti. Keşke getirmiş olsaydılar, diye düşündüm. Karargâhın sokaklarının iki yanında da bir sürü ağaç vardı ama gölgelik alanlar güneşlik yerlerden serin değildi. Yanımızda bir düzine Gözcü'yle yürürken, elimi ensemde gezdirdim. Parmak uçlarımda su damlacıkları oluştu ve her biri dövmeli omurgamdan dümdüz aşağıya indi.

Maven öndeki Gözcü'nün peşinden giderken, ellerini ceplerine sokmuştu. Heyecanlıydı. Görmek üzere olduğumuz şeyi gerçekten istediği belli oluyordu.

Gözcüler bizi sıra sıra evlerin bulunduğu bir sokağa götürdüler. İlk başta gözüme tuhaf bir şekilde şirin bir yer gibi göründü. Kırmızı tuğlalı ve siyah kepenkli evlerin, taş döşeli kaldırımların, tomurcuklanmış çiçeklerin ve budanmış ağaçların olduğu bir yerdi. Ama şehrin terk edilmiş bir mahallesi gibiydi ve etraftaki ıssızlık insanı huzursuz ediyordu. Bebeklerin olmadığı bir kreşe benziyordu. Orada yaşayan insanlar ya öldürülmüş ya da yakalanmışlardı; ya

CamScanner ile tarandı

da leş kokulu, insanı içine çeken bataklıklara kaçmışlardı. Belki de geride değerli şeylerini bırakarak.

"Bunlar askerlerin evleriydi," dedi Gözcülerden biri. "İstiladan önce."

Kaşımı kaldırıp ona baktım. "Ya sonra?"

"Düşmanlar tarafından kullanıldı. Kızıl fareler, kanımızdan gelen hainler ve Yenikan ucubeleri tarafından," diye hırladı Gözcülerden biri maskesinin arkasından.

Maven o kadar ani durdu ki deri çizmeleri kaldırımda siyah sürtünme izleri bıraktı. Ellerini ceplerinden çıkarmadan, tıslar gibi konuşan Gözcü'ye döndü. Adamın uzun boyuna rağmen, Maven hiç etkilenmiş gibi değildi. Hatta ona bakarken, yüzü ifadeden yoksundu.

"Ne dedin, Gözcü Rhambos?"

Bir güçlükol. Gözcü istese, Maven'ın kollarını koparabilirdi. Ama maskesinin arkasında dehşet dolu kahverengi gözleri irileşip doldu. "Önemli bir şey değildi, Majesteleri."

"Neyin önemli olduğuna ben karar veririm," dedi Maven ters ters. "Ne demiştin?"

"Majesteleri kraliçeme yanıt vermiştim." Bakışları bana kaydı. Bir tür koruma için yalvarıyordu ama ona bunu veremezdim. Gözcüler Maven'ın emri altındaydı. "Ona Yüksektepe istilası sırasında, burada yaşayan Kızıllar olduğunu söylemiştim. Gümüşler ve Yenikanlar da."

"Fareler. Hainler. *Ucubeler,*" dedi Maven, duygudan yoksun bir şekilde. Keşke öfkeden patlasa diye düşündüm. Bu hali çok daha korkutucuydu. Ne hissettiği anlaşılamayan, içinde hiçbir şey olmayan bir kraldı. "Tam olarak böyle dedin, değil mi?"

"Evet, Majesteleri."

Maven başını biraz çevirip bir diğer Gözcü'ye baktı. "Gözcü Osanos, bunun neden bir hata olduğunu açıklayabilir misin?"

Mavi gözlü nympha yanımda kıpırdandı; Maven bu soruyu ona sorduğu için şaşkındı. Hemen toparlanmaya çalıştı. Bir de doğru yanıt vermeye.

CamScanner ile tarandı

"Çünkü..." Sustu ve parmakları cüppesinin altında seğirdi. "Bilemiyorum, efendim."

"Hmmm." Maven'ın sesi boğuktu ve nemli havada titreşimler yayıyordu. "Kimse bilmiyor mu?"

Ondan gerçekten de nefret ediyorum.

Dilimi şaklattım. "Çünkü Gözcü Rhambos, sizin huzurunuzda Mare Barrow'a hakaret etti."

Birden, içimden Maven duygusuz olmak yerine öfkesini belli etse diye geçirdiğim için pişman oldum. Gözleri karardı ve gözbebekleri öfkeyle parladı. Dudakları aralandığında ve dişleri göründüğünde, karşımda sivri dişler göreceğimi sandım. Etrafımızdaki Gözcüler gerildiler. Beni öldürecek olsa, acaba onu durdururlar mıydı? Sanmıyordum. Bana da hesap veriyorlardı ama Maven benden önce geliyordu. *Bu evlilikte, her zaman o önce gelecek.*

"Karımın müthiş bir hayal gücü var," dedi pis pis sırıtarak. Ama doğruyu söylemiştim. Çirkin bir gerçekti. Mare Barrow'a kafayı takmığını, ona çarpık ve kötücül bir biçimde âşık olduğunu biliyordum ama bu tepkisi daha derin bir şeye işaret ediyordu. Bu, bir başkasının yarattığı içsel bir kusurdu. Bunu ona kestiremediğim bir nedenden olayı annesi yapmıştı. Mare'yi sevme acısını, işkencesini ve ıstırabını yüreğine ve beynine sokmuştu.

İçgüdülerime rağmen, Maven Calore'ye birazcık üzülür gibi oldum. Kendisini o yaratmamıştı. Tam olarak öyle olmamıştı. Birisi onu kusursuzca parçalara bölmüş ve çok kötü bir şekilde birleştirmişti.

Öfkesi fırtına bulutları gibi dağıldı ve geride sadece havada titreşen bir fırtına tehdidi bıraktı. Gözcüler o anda rahatladılar. Maven omuzlarını çevirdi ve ellerinden birini saçlarının arasından geçirdi.

"Hatan onları küçümsemiş olman, Gözcü Rhambos," dedi. Sesi insanları kandıran o kayıtsız, çocuksu tona büründü. Hafif adımlarla yürümeye başladı ama Gözcülerin ondan biraz uzak durmaya çalıştığını fark ettim. "Evet, savaştayız ve bu insanlar düşmanlarımız. Ama onlar yine de insan. Birçoğu resmi olarak benim halkım

CamScanner ile tarandı

ve sizin ülkenizin insanları. Zafer elde ettiğimizde, onları Poyraz krallığına mutlulukla geri alacağız. Tabii, bazı istisnalar olacak," dedi bir sır veriyormuş gibi gülümseyerek. O kadar kolay ve iyi yalan söylüyordu ki sıcağa rağmen ürperdim.

"Burası, efendim," dedi adamlardan biri nihayet. İlk bakışta, diğerlerinden farklı olmayan bir evi işaret etti. Ama biraz daha dikkatli bakınca, çiçeklerin daha bakımlı olduğunu fark ettim. Canlı ve parlak çiçek yaprakları ve koyu yeşil taçyaprakları, pencerelerin önündeki çiçekliklerden sarkıyordu.

Maven bir cesedi inceliyormuş gibi evin pencerelerine dikkatle baktı. Ağır ağır hareket ederek evin basamaklarını saydı. "Burada hangi *ucube* yaşıyordu?" diye sordu en sonunda. İlk önce, Gözcüler yanıt vermediler. Bunun bir tuzak olabileceğinden korktular. Sadece Osanos yanıt verecek cesareti sergiledi. Hafifçe öksürdü ve soruyu yanıtladı.

"Mare Barrow."

Maven bir an hareketsiz kalıp başını yukarı aşağı salladı. Sonra, ayaklarından birini kaldırıp kapı kolunun yanına bir tekme attı; kilidi kırdı ve kapının tahta kısmı parçalandı. Eve girerken vücudu bir gölge gibi yok oldu.

Ben kaldırımda kaldım. *Burada kal.* Gözcüler de benim gibi kral-larının peşinden gitmekte tereddüt ettiler. Aslında, bir suikastçının bir dolaptan fırlayıp Maven'ın boğazını kesmesinden başka bir şeyi istemediğim halde, böyle bir şeyin savaşı kazanmaya ve Gölbölge'yi ağabeyinden ve onun Uçurum'daki evcil hayvanlarından uzak tut-maya dair tüm şansımızı yok edeceğini biliyordum.

"Gelin," dedim sert bir sesle, iğrenç kocamın peşinden eve gi-rerken. Gözcüler alevli cüppelerinin altında çınlayan zırhlarıyla apar topar peşimden geldiler.

İçinde yaşayanlar olmadan boş ve sessiz olan loş eve girerken, bu seslere odaklandım. Duvarlar tuhaf bir şekilde boştu; Bracken karargâhının ve hazinelerinin birçoğundaki değerli şeylerin yağma-

CamScanner ile tarandı

landığını söylemişti. Bunlar kaynak elde etmek için satılmıştı. Kendi evimin bu tür akbabaların saldırısına maruz kaldığını düşününce ürperdim. Tapınaklarımızın ve mabetlerimizin, bir savaşa maddi destek sağlamak için kirletildiğini hayal ettim. *Yaşadığım ve nefes aldığım sürece asla. Annem tahttayken asla.*

Ufak salona girmeye veya mutfağa göz atmaya tenezzül etmedim. Maven'ın ayak sesleri merdivende yankılanıyordu. Gözcüleri yanıma alarak peşinden gittim. Kral yalnız kalmak istiyorsa bile bir şey dememişti.

İkinci kattaki odaların kapılarını teker teker tekmeleyerek açtı ve başını birkaç odaya, dolaba ve bir banyoya uzattı. Birkaç kez av bulamayan avcı bir hayvan gibi hırladı.

Köşedeki son kapıda tereddütle durdu.

Bu kapıyı, kutsal bir yere giriyormuş gibi yavaşça eliyle açtı.

İçeri önce onun girmesi için geride durdum.

Burası tek bir pencerenin önüne yerleştirilmiş iki ufak yatağı olan bir yatak odasıydı. Gözüme ilk çarpan odadaki tuhaflık oldu. Desenli perdelerden düzgün parçalar kesilmişti.

"Kız kardeşi," diye mırıldandı Maven ve elini perdenin kesik kenarlarından birinde gezdirdi. "Terzi olan." Parmaklarını kumaşa sürttüğü anda bileğinden kıvılcımlar fışkırdı. Bunlar perdeye sıçrayıp yayıldı ve her yanını hızla ve ustalıkla yutmaya başladı. Yanan delikler perdeye bir hastalık gibi yayıldı. Aynı anda keskin duman kokusu burun deliklerimi yaktı.

Maven duvar kâğıdına da aynı şeyi yapıp dokunuşuyla yanmasını ve soyulmasını sağladı. Sonra, alevli ellerinden birini cama dayayıp pencereyi yaktı. Cam onun yaydığı muazzam ısıyla çatladı ve gün ışığına doğru parçalandı. Oda ateşin üzerindeki bir tencere gibi fokur fokur kaynıyordu adeta. Oradan uzaklaşmak istedim ama onu görmem gerekiyordu. Maven'ı. Onu yeneceksem, kim olduğunu anlamalıydım. İlk yatağın yanından geçti. Bir şekilde ona ait olmadığını anlamış olmalıydı.

CamScanner ile tarandı

İkinci yatağın şiltesinin ne kadar sert olduğunu denemek istermiş gibi üstüne oturdu. Elleriyle örtüsünü ve sonra da yastığı düzeltti. Onun başını eskiden dayadığı yeri hissetti. Neredeyse yatağa uzanıp geride kokusu kalmış mı diye yastığı koklayacak gibi geldi bana.

Ama alevleri yatağı yuttu. Kuş tüylerini ve kumaşı. Ahşap iskeletini. Sonra, diğer yatağa sıçrayıp onu da yuttu.

"Bana bir dakika verin, lütfen," diye fısıldadı Maven; sesi kontrollü alevlerin uğultusundan zor duyuluyordu.

Biz de dediğini yaptık ve parlak sıcaklıktan kaçtık.

İhtiyacı olan tek şey sadece bir dakikaydı. Biz sokağa yeni çıkmıştık ki Maven da dışarı fırladı ve arkasında bir cehennem belirdi.

Oradan uzaklaşırken, korkudan terlediğimi fark ettim. Sonra şehir evi bir anda yıkıldı.

Maven şimdi neyi yakacaktı?

Deponun dışında, birtakım araçların vızıltısı yankılandı. Askerler geri dönmüş olmalıydı. Bataklık bölgesinde kimseyi yakaladılar mı acaba, diye merak ettim. Gürültü beton duvarların yüksek pencerelerinden içeri sızdı. Kısmen yeraltında kalan ve parmaklıklı iki sıra hücreyi birbirinden ayıran uzunca bir koridora sahip bu oda soğuktu. Resmi rakamlara göre, hücre başına iki üç kişinin düştüğü kırk yedi mahkûm vardı burada. Hepsi kırmızı kanlıydı ama Gümüş gardiyanlar tarafından hâlâ sıkı bir şekilde orada tutuluyorlardı. Bazıları Yenikan olabilirdi ve sessizce becerilerini kullanıp kaçmak için fırsat kolluyordu. Gözcü'nün tabiriyle bizim kanımızdan hainler, yani Yüksektepeli Gümüşler, susturucular ve en güçlü gardiyanlar tarafından başka bir yerde tutuluyordu.

Maven yanından geçtiğimiz her parmaklığa elinin tersiyle vurdu. Mahkûmlar ya ondan kaçıp geriye çekildiler ya da istiflerini bozmadılar; Poyraz kralının karşısında ya korkuya kapılıyor ya da ona meydan okuyorlardı. Etrafı hücrelerle çevrili olmasına rağmen tuhaf bir şekilde rahat gibiydi. Mahkûmlarıysa fark etmemişti adeta.

CamScanner ile tarandı

Ben tam tersini yaptım. Yürürken mahkûmları sayıp bize verilen rakamlarla tutup tutmadığını anlamaya çalıştım.

Bir isyan kıvılcımı ya da bizi zora düşürecek bir kararlılık var mı diye etrafı inceledim. Keşke Kızılları Yenikanlardan ayırabilseydim. Yanından geçtiğim her hücre beni huzursuz etti çünkü her birinin içinde bir yılan olabileceğini biliyordum.

Deponun en sonunda, soylu Gümüşlerden oluşan, sarı, beyaz ve mor renkler içinde ve her biri bir balo salonunu süslemeye daha uygun altın zırhları ve silahları olan bir birlik bize yaklaştı. Prens Bracken'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ama ellerinden tuttuğu çocuklar korkmuş gibiydi. Michael ve Charlotta yüzlerini babalarının mor yıldızlı cüppesine gizliyor, arada bir de altın rengi ayakkabılarına bakıyorlardı.

Çocukların Yüksektepeli canavarların elinde çektikleri sıkıntılar için birden büyük bir üzüntü hissettim ama bir yandan da babalarına eşlik edebilecek kadar iyi olmalarına sevinmiştim. Onlarla birlikte dağ krallığından gizlice çıktığımızda, rezil şifacı harika bir iş çıkarmasına rağmen güçlükle konuşabiliyorlardı. Çünkü hiçbir deri şifacısı bir zihni iyileştiremezdi.

Keşke bunu yapabilselerdi, diye düşünüp yan yan kocama baktım.

"Prens Bracken," dedi Maven, başını mümkün olduğunca nazik bir şekilde eğerek. Sonra, eğilip yaklaşan çocukların göz seviyesine indi.

"Michael, Charlotta. Sizler hayatımda gördüğüm en cesur kardeşlersiniz."

Michael yine yüzünü gizledi ama Charlotta hafifçe gülümser gibi oldu. Kibarlığın ona bir görgü kuralları eğitimcisi tarafından aşılandığından emindim.

"Gerçekten çok cesurlar," dedim, çocuklara göz kırpıp.

Bracken gülümsemesini bozmadan karşımızda durdu ve muhafızları ve hizmetkârları da onunla birlikte yürümeyi kestiler. Ba-

CamScanner ile tarandı

şındaki zümrütlü taçtan aralarında bir Yamaç prensi daha olduğunu fark ettim ama onun kim olduğunu bilmiyordum.

"Majesteleri," dedi Bracken, ellerini iki yana açıp eğilebildiği kadar eğilerek. Hâlâ elini tutan çocukları da alıştırma yapılmış bir nezaketle aynı şeyi yaptılar. Utangaç, ürkek minik Michael bile. Bracken, "Size minnettarlığımı ifade edebileceğim kadar ne sözcük ne de altın var ama inanın ki sizlere çok müteşekkirim," dedi. Bakışları bana kaydı, ben de çenemi kaldırarak gözlerine baktım. Çocuklarını kendi ellerimle kurtarmıştım. Bunu asla unutmayacaktı. "Ordumu ve Yamaç'taki kaynaklarımı, bu savaşta dünyamızın doğasına karşı dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

Maven parmaklarını şaklatıp ona doğrulmasını işaret etti.

"Ben de size böylesine yüce bir söz verdiğiniz için minnettarım," dedi. Söylediği ve yaptığı her şey performanstan ve bir duruş sergilemekten ibaretti. "Birlikte ağabeyimin başladığı şeyi sonlandırabiliriz."

Bracken'in gözlerinde bir parıltı belirdi. Bu sözleri komik bulmuş gibiydi. Bunun yalan olduğunu görebiliyor muydu? *Bu savaşı, kesinlikle Tiberias Calore başlatmadı. Bu günah Kızıl isyankârlara ait.* Birden boğazımın kuruduğunu hissedip yutkundum. Kırmızı Muhafızlar, Gölbölge'de oluşmuş ve babamın birtakım zorunlu eylemleriyle hız kazanmıştı. Günahkâr olsalar da var olmalarını ve yayılmalarını sağlayanlar bizdik. Günahı ve utancı biz de paylaşıyorduk.

"Gölbölge'yle birlikte," dedi Bracken.

Gözleri yine bir şeyi komik bulmuş gibi parıldadı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Elbette. Sonuna kadar Maven Calore'nin arkasındayız." *Ona yollayabileceğimiz kadar az şeyle. Birkaç birlik, daha az silah, daha da az parayla. Gerisi, bunlara en fazla ihtiyaç duyacağımız zaman için sıkı sıkı korunmakta ve istiflenmekte.*

Maven'ın dudakları nezih ama sembolik bir öpücükle yüzümü okşadığında, yanağım alev alev yandı. "İyi bir çiftiz, değil mi?" dedi, Bracken'e dönerek.

CamScanner ile tarandı

Verdiğim söze bağlı kalmak zorundaydım, o yüzden Maven'ı yere mıhlamak ve onu kalbimdeki her şeyle boğmamak için kendimi zor tuttum.

"Kesinlikle," dedi Bracken, kara gözlerini bir ona, bir bana çevirip. "Ne yazık ki pek ilerleme kaydedemiyor gibiyiz. Prens Denniarde'nin topraklarından fısıltılar ve hipnozlar çağırdım." Zümrütleri ve parlak yeşil kıyafetiyle muhteşem görünen, arkasındaki Prens'i işaret etti. "Henüz gelmediler ve sanırım, düzgün bir şekilde sorgulanabilmeleri için mahkûmlara daha fazla hasar verme riskini göze alamayacağım."

En yakındaki hücreye dönüp fısıltıların ve hipnozların geleceği fikrine karşı hissettiğim tiksintiyi gizlemeye çalıştım. İkisine de güvenmiyordum ama dilimi tuttum.

Hücredeki adam, hapishanesinin loş ışığında gözleri parlak kömürler gibi parıldayarak bana baktı. Benimki kadar esmer tenine kızılımsı bir ton hâkimdi. Siyah saçlarıysa, düzgün kesilmiş yağlı sakalı gibi kıvırcıktı. Üstündeki koyu yeşil üniforma Yüksektepe'nin rengiydi. Orası burası yırtıktı, göğsündeki ve kollarının üst kısmındaki nişanlar sökülmüştü. Oralardan iplikler sarkıyordu. Sökülmüş nişanlarından, rozetlerinden ve şeref madalyalarından geriye bir tek iplikler kalmıştı. Gözlerimi kısınca, o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

"Rütben nedir, asker?" dedim öfkeyle, parmaklıklara yaklaşıp.

Arkamda duran Bracken ve Maven sessizdi.

Sakallı adam bir şey demedi. Ona biraz yaklaşınca, gözünün altında bir yara izi olduğunu gördüm. Bir kazada oluşamayacak kadar düzgün bir yaraydı. Güzel iyileştirilmiş, kusursuz bir çizgi gibiydi.

Çenemle işaret ettim. "Birisi sana o izi özellikle verdi, değil mi?"

"Sanki bir Gümüş beni yere mıhlayıp bir armağan gibi suratımda bu yarayı oluşturabilirmiş gibi konuşuyorsun," dedi ağır ağır. Garip bir şekilde doğallıktan yoksun ve özellikle kesik kesik konuşuyor gibiydi. Sanki her sözcüğü dilinde tartıyor ve dudaklarının arasından çıkarmadan önce uzun uzun düşünüyordu.

CamScanner ile tarandı

Yara izini bir kere daha inceledim. Acaba bu tür bir ceza almak için ne yaptı ya da yapmadı diye merak ettim.

"Fısıltılarınız geldiğinde," dedim Bracken'e dönüp, "onunla başlayın. Yüksek rütbeli bir asker. Birçoğundan daha çok şey biliyordur."

Maven'ın dudakları seğirdi ve gülümser gibi oldu.

"Elbette," dedi Bracken. "O aptal Kızıl'la başlarız, öyle değil mi?" dedi tatlı bir sesle çocuklarını oradan götürürken. Çocuklar aynı anda evet der gibi başlarını sallarken, on ve sekiz yaşından daha küçük görünüyorlardı. "O zaman, korkacak hiçbir şey olmadığını görürsünüz. Artık korkmanıza gerek kalmayacak. Onlar sizin için bir hiç. *Bir hiç.*"

Michael yine yüzünü gizleyip başını babasının kolunun altına soktu. Charlotta tam tersini yapıp çenesini havaya kaldırdı. Kahve-rengi teninde belli belirsiz çiller vardı. Yüksektepe'de saçları daha sadeydi; başının arkasında sıkı bir topuz yapılmıştı. Buradaysa, gerçek bir prenses gibi giyinmişti; üstünde desenli beyaz ipek bir elbise vardı ve sayısız saç örgülerini ametist taşlar süslüyordu. Babasının peşinden giderken ve ufak tuvaleti beton zeminde sürüklenirken, onu izledim. Kıyafeti bana bir gelinliği hatırlattı ve zamanı gelince, benim gibi kime değiş tokuş olarak verilecek diye merak ettim.

Yolumuza devam edip hücrelere göz atmaya koyulduk. Ben de mahkûmları saymaya geri döndüm. Maven kollarını neşeli denebilecek bir şekilde ileri geri sallıyordu. Demek ki zaferin her şeye rağmen bir etkisi olmuştu.

"Mutlu olmayı becerebildiğini bilmiyordum," dedim. Bana açıkça güldü. Sesi içimi bir cam parçası gibi kesti.

Bana sevgiden yoksun, çılgınca ve gözlerinde vahşi bir parıltıyla gülümsedi. "Mare Barrow'la ilgili izlenimlerin çok iyiydi."

Ben de ona gülümsedim. Bıçağın keskin tarafında dans ediyordum. "Eh, onun kraliçen olmasını istiyorsun, öyleyse ben de üstüme düşen rolü oynayabilirim."

CamScanner ile tarandı

Yine bir kahkaha attı. Bir tablo incelermiş gibi gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Gördüğüm şey kıskançlık mı, Iris?" Dikkatle baktığını görünce, kaşlarını makaraya sarılan teller gibi gerildi. "Hayır, hayır, değil," diye iç çekti gülümsemeye devam ederek. "Daha önce de dediğim gibi, biz iyi bir çiftiz."

Hiç de değiliz.

"Birisi ismi mi söyledi?"

Maven yanımda durdu ve bariz bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Başını hafifçe yana eğip arkasına baktı ve gözlerini kırpıştırarak arkada kalan hücreye döndü.

Ses sakallı adama aitti. Adam parmaklıklara dayanmış, ellerini ortadaki boşluğa sarkıtmıştı. Kaşlarından birini meydan okur gibi kaldırıp bize baktı.

"Beni duydun, Maven," dedi. Sesi daha farklı çıkıyordu. Ses ona aitti ama bu kez daha güçlü, hızlı ve tiz çıkıyordu. Bir taşın sert kenarı gibiydi.

Şaşkınlıkla ona baktık. En azından, ben öyle baktım.

Maven çılgınca bir öfke ile... ümit karışımı bir ifade arasında kalmıştı sanki.

Adam sırıttı.

"Beni özledin mi?" dedi. "Bence özledin."

Kemiklerinin çıtırdadığını duydum. Dişlerini gıcırdattığını. Maven çenesini sıktı ve tek bir sözcük söyleyebildi.

"Mare."

CamScanner ile tarandı

ON DÖRT

Mare

"Sen olduğunu biliyor."

Hepimiz içimize aynı anda nefes çektik. Nefesimin titrediğini hissettim. Birden, Samos sarayında gizlendiğimiz ufak oda bana fazla dar geldi. İçgüdülerim beni Farley'ye bakmaya zorladı. Bana bakıyordu. Boğazı kıpırdıyor, güçlükle yutkunmaya çalışıyordu. Bunu izledim. İrade gücünün onu gözlerimin önünde çelik kadar sert ve dayanıklı bir hale getirdiğini görebiliyordum.

Dudağımı ısırıp bu işi keşke yalnızken yapabilseydim diye düşündüm. Ama o bir yere gitmiyor, Ibarem'in başında duruyordu. İşler kontrolümden çıkarsa diye yeteri kadar yakınımda duruyordu. Ibarem'in parıldayan dikkat kesilmiş gözleri gözlerime kilitlendi. Zihni Tepe Malikânesi ile Yamaç arasındaki uçurumda bir köprü oluşturdu. Yamaç karargâhındaki hapishaneyle, doğuya bakan pencereleri olan ve yarısı yere gömülü depo hakkında mümkün olabileceği kadar bilgi vermişti bile. Erkek kardeşinin hangi mahkûmları görebildiğini, tam olarak kimlerle olduğunu, kimlerin öldüğüne ve kaçtığına şahit ol-

CamScanner ile tarandı

duğunu anlatmıştı. Ella ve Rafe'in bataklıklara kaçabilenler arasında olduğunu öğrendiğimde derin bir oh çekmiştim. Sırf bu bilgi bile hayati önem taşıyordu ama bu... *Maven*, gözlerimizin önündeydi. Elimi uzatsam, ona dokunabilirmişim gibi hissediyordum.

Ibarem'in gördüklerini görmek istiyordum. Onun kızıl kahve gözlerine dalmak ve yüzlerce kilometre ötedeki hücreden bakan onunkilerle eşleşen bir çift gözden dışarı çıkmak, yine Maven'ın yüzüne bakmak istiyordum. Onu eskisi gibi okumak istiyordum. Her tikini ve teninin altındaki kasların seğirişini, buz mavisi gözlerinde, sırlarını anlatan ve gizlemeye çalıştığı zayıflıkları ele veren en ufak kıvılcımı bile görmek istiyordum.

Ama Ibarem'in erkek kardeşiyle kurduğu bağ yeterliydi. Mesafeye rağmen, kurdukları bağ son derece güçlü ve hızlıydı. Ibarem, Rash aracılığıyla hissettiği her şeyi anlatıyordu.

"Maven parmaklıklara yaklaşıyor... Birkaç santim öteden öne eğiliyor. Boynu terle kaplı. Yamaç'ta hava sıcak. Yeni yağmur yağmış." Ibarem karşımda gerildi ve avuçlarını bacaklarına dayadı. Geriye çekildi. Maven'ın odada bizimle olduğunu ve yüzüne baktığımızı hayal ettim. Ibarem tiksintiyle gülümsedi. "Bizi arıyor. Gözlerimizi."

O hayalet gibi soğuk nefesini tenimde hissederek irkildim.

Tek pencereden sızan gün ışığına rağmen Tepe Malikânesi'ndeki o unutulmuş, ufak odaya karanlığın dolduğunu hissettim. Keşke bunu yapmak hiç aklıma gelmeseydi, Ibarem'i bunu yapması için çağırmasaydım diye düşündüm. Ibarem'in Tahir ve Davidson'la aramızdaki bağ olması ve Yüksektepe'ye kolaylıkla erişmemizi sağlaması gerekiyordu. Yamaç'ta mahkûm olan diğer kardeşiyle bağ kurması değil. Maven'la değil. Sakinleşmek için kaslarımı sıktım ve yüz ifademe hâkim olmaya çalıştım. Ama kalbim göğsümde dörtnala koşuyor, boğuk ve bitmek bilmeyen bir ses çıkarıyordu.

Farley odada volta atmamaya çalışıyordu. Onun her zamanki kadar hareket etmemesi beni olduğumdan da çok gerdi. Orası ikimize de iyi gelmemişti. Tepe Malikânesi, avın üzerine kapanmaya hazır

CamScanner ile tarandı

bir tuzaktan başka bir şey değildi. Her odada bir tür metal vardı; bunlar ya kiriş ya da sütun şeklindeydi, hatta yere bile örülmüşlerdi. Evin kendisi sadece birkaç kişinin kullanmayı bildiği bir silah gibiydi. Ayrıca, etrafımız her an sarılı vaziyetteydi.

Altımdaki sandalye bile buz gibi çelikten yapılmıştı. Çıplak tenime değdiği yerler ürperiyordu. Kapı çalınınca, ikimiz de boş bulunup irkildik. Çenemi sıkıp hızla arkama baktığımda, kapı kolunun döndüğünü ve kilidin devreye girdiğini gördüm. Farley iki hızlı adımda kapıya vardı. Diğer tarafta bulunan hizmetçiye ya da bizi gizlice izleyen soyluya karşı bir hamle yapmaya hazırlandığını düşündüm.

Ama beni hayal kırıklığına uğratarak kapıyı ardına kadar açıp geri çekildi ve iriyarı, tanıdık bir siluetin içeri girmesine izin verdi.

Hışımla fırlayıp yumruklarımı dizlerimin üstünde sıkmaktan başka bir şey elimden gelmedi.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladım alçak ve sert bir sesle.

Tiberias ikimizi tartıyormuş gibi bakışlarını bir Farley'ye bir bana çevirdi. Sanki hangi kadının onu daha çok korkuttuğunu anlamaya çalışıyordu. "Davet edildim," dedi boğuk bir sesle. "Bu arada, bir konsey toplantısına çok geç kalmak üzereyiz."

"O zaman git!" dedim elimi sallayıp ve Farley'ye dönerek. "Ne yapıyorsun?" dedim dişlerimin arasından.

Kapıyı sertçe çarparak beni susturdu. "Maven'ı tanıyorsun ama o da tanıyor," dedi soğukkanlılıkla. "Bırakalım da o da dinlesin."

Ibarem karşımda gözlerini kırpıştırdı. "Bayan Barrow," dedi devam etmemiz için beni teşvik ederek. Sanki Tiberias'ın gelmesi yeteri kadar stres vermemiş gibi.

"Tamam," dedim sıkıntıyla. Tekrar Yüksektepeli Yenikan'a döndüm. Diğer Calore'yi elimden geldiğince görmemeye ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak, sırtımı duvara yasladım. Ayağını görüş alanımın kenarında bir anda patlayan asabi bir enerjiyle yere vurmaya başladı.

CamScanner ile tarandı

"Maven bir şey söylüyor," diye mırıldandı İbarem; doğal sesi yumuşak ve tereddütlüydü. Sesini taklit edebildiği en iyi şekilde hızla Maven'ın sesine dönüştürdü. "Şu anda nasıl konuşuyoruz böyle?" dedi. Sözleri bir anda gaddar ve sert bir hal almıştı. Hatta buz gibi bir kahkaha bile attı. Maven'ın kahkahasına çok benziyordu. "Yoksa bir kralla oyun mu oynamaya çalışıyorsun, Kızıl? Ne yazık ki bu iyi bir karar değil."

Ibarem yine değişti; gözleri etrafı kolaçan etti ve kilometreleri kapsayan bir alanı gördü. "Muhafızları var. Gözcüler. Altı kişi. Prens Bracken ve çocukları da dört muhafızlarıyla birlikte onların yanından geçtiler."

Tiberias eliyle ağzını kapayarak bir şey söyleyince, Farley evet anlamında başını salladı. Muhtemelen, düşmanlarına yenilerini ekliyordu. "Bracken'le sağlam bir ittifak kurmuş," dediğini duydum Tiberias'ın. "Yine saldıracaklar ve bunu yakında yapacaklar."

"Kraliçe de yanında," dedi Ibarem. "Gölbölge Prensesi. O konuşmuyor, sadece yanında duruyor. İzliyor." Ibarem gözlerini kıstı. "Yüzünden bir şey anlaşılmıyor. Donmuş gibi."

"Iris'e şunu söyle..." Duraksayıp parmakuçlarımı birleştirip birkaç kez hafifçe birbirine vurdum. İkna olmaları gerekiyordu. İki kardeşin kurduğu bağın arasında konuşanın ben olduğuma inanmaları gerekiyordu. "Bütün köpekler ısırır," de.

"Bütün köpekler ısırır, Iris," diye tekrarladı Ibarem. Ben başımı yana eğince, aynı şeyi yaptı. Beni taklit ediyordu. Sıradışı bir hayatı olan sıradan bir kızı. Gerçek, Maven'ı her şeyden çok huzursuz ederdi ve ondan bir şeyler almak istiyorsam, söyleyeceğim şeyin onu huzursuz etmesi gerekiyordu.

"Kraliçe belli belirsiz sırıtıyor. Başını salladı," dedi Ibarem. Iris'i taklit ederek sesini bir oktav tizleştirdi. "Bütün köpekler ısırır ama bazı köpekler bekler, Mare Barrow."

"Bu da ne demek?" diye homurdandı Farley ağzını kapayarak.

Ama anlamını biliyordum.

CamScanner ile tarandı

Mahkûmiyetim sırasında bir keresinde Iris'e, *Ben sadece iyi giyimli ve tasması sıkıca tutulan bir süs köpeğiyim*, demiştim. O zaman da sırıtmıştı. *Süs köpekleri bile ısırır*, diye yanıt vermişti. *Sen de ısıracak mısın?*

Nihayet ona yanıt vermek için özgürdüm. O da öyleydi.

Iris Cygnet saldırıya geçmek için karşısına çıkacak fırsatı bekliyordu. Acaba Gölbölge arkasında mı, yoksa sadece öfkesiyle mi hareket ediyor, diye düşündüm.

Arkamdaki Farley'ye baktım. "Bunu bana Arkeon'da söylemişti. Ben geri gelmeden önce."

"Bu kesinlikle o ama bu nasıl oluyor, bilmiyorum," diye devam etti Ibarem, Iris'in sesini elinden geldiğince taklit ederek. "Henüz bilmediğimiz bir Yenikan yeteneği olmalı."

"Bilmediğin şeyler, bir okyanusu doldurabilir," dedim. "Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar'la ilgili olarak." Bu şekilde yalan söylemek insanı utandırıyor, hatta kirli hissettiriyordu ama yine de rahatlıkla yaptım. "Erkek kardeşinle ilgili olarak. Biliyor musun, şu anda o da yanımda duruyor."

İbarem dudak büktü ve Maven'ı taklit ederek, "Bu ne anlama geliyor?" dedi. Bu sözlerde korkunun titreştiğini hissettim. "Kimin yanında duracağın beni hiç ilgilendirmiyor. Ama..." diye ekledi Maven, yüzündeki sırıtma kötücül bir gülümsemeye dönüşerek, "anladığım kadarıyla, onun yanında artık uzun süreler durmuyorsun."

İrkildiğimi belli etmemek için kendimi gülümsemeye zorladım. "Koalisyonumuzda ajanlarının olduğunu bilmek iyi oldu," dedim açıkça. "Ama koalisyonunuzdaki ajan sayımıza kesinlikle ulaşamazlar."

Ibarem'den camı tırmıklayan bir tırnak sesini andıran bir kahkaha yükseldi. "Senin duygularını izlesinler diye ajanlarımı harcayacağımı mı sanıyorsun, Mare? Hayır, canım, seni herkesten iyi tanıyorum." Yine güldü ve bembeyaz köpekdişleri göründü. Maven'ın yakışıklı, akılda kalan ve tıslayan görüntüsünü zihnimden uzak tutabilmek için, Ibarem'im çenesindeki yara izine odaklandım. "Cal gerçekte kim olduğunu gösterdiğinde, bunu kaldıramayacağını biliyordum."

CamScanner ile tarandı

Gözucuyla baktığım Tiberias kıpırdamadı. Nefes bile almadı. Bakışlarını yere dikmişti ve yere bir delik açmaya çalışıyormuş gibiydi.

"O da yaratılmış biri. Senin o çok sevdiğini sandığın, yürüyen ve konuşan tuğla duvar olması için babamız tarafından yaratılmış, yoğrulmuş ve şekil verilmiş biri o da." Maven, Ibarem aracılığıyla konuşmaya devam etti. "Görev diye nitelendirdiği o kalkanın arkasına gizleniyor ama gerçek o kadar da asil değil. Cal'in de hepimiz gibi arzuları var. O tacı istiyor. Tahtı istiyor. Dahası, bunu elde etmek için, ona göre hiçbir bedel çok yüksek değil. Hiçbir kan dökülemeyecek kadar değerli değil."

Cal başparmağıyla parmak eklemini çıtlattı.

"Dönüp dolaşıp aynı konuya geliyoruz, Maven," dedim, biraz abartılı bir kayıtsızlıkla geriye yaslanarak. Ibarem hareketlerimi taklit etti. "Iris, merak ettim de sana da Tiberias konusunda bana sızlandığı kadar sızlanıyor mu, yoksa bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kalan tek kişi ben miyim?"

Ibarem, Iris'e bakıyormuş gibi başını çevirdi. "Dudakları kıpırdadı. Gülümsemiş olabilir," dedi. "Maven yer değiştirip kolunu parmaklıklara dayadı. Isı artıyor."

"Sinirine mi dokundum?" dedim. "Ah, doğru ya, sen hangi sinirlerin sana ait olduğunu bile bilmezsin. Onunkileri de bilmezsin."

Ibarem yüzünü buruşturup avuçlarını bacaklarına vurdu. "Maven parmaklıklara vurdu. Isı giderek artıyor. Diğer mahkûmlar olan biteni görmek için ellerinden geleni yapıyorlar." Yenikan gözlerini kırpıştırdı, burun delikleri açıldı ve derin derin nefes almaya çalıştı. "Sakinleşmeye çalışıyor."

"Elinin altında o kadar çok rehine olan birisini kışkırtmak doğru değil. İstersem hepsini yakarım," dedi Maven öfkeyle. Yüzlerce kilometre öteden bile titreten öfkesini hissedebiliyordum. "Bracken'in büyük bir zaferle topraklarını geri almasının ardından, geride kimsenin sağ kalmadığını ilan etmek hiç de zor olmaz."

CamScanner ile tarandı

Haklıydı. Maven'ın bütün mahkûmları katletmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Oradaki herkes onun kaprislerine göre yaşıyordu.

Bunun üzerine, yem atmayı denedim.

"Ya da onları serbest bırakabilirsin."

Maven şaşırmış gibi bir kahkaha attı. "Bence biraz daha uyumalısın, Mare."

"Bir değiş tokuş olarak tabii." Farley'ye bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Kaşları seğirdi ve düşünceli bir biçimde çatıldı.

Tiberias'ın da bembeyaz olduğunu gördüm. Maven'la en son değiş tokuş yapmaya çalıştığımızda ona aylarca tutsak olmuştum.

"Çünkü bu iş son seferinde bizim için çok iyi sonuçlanmıştı." Maven, Ibarem'in bağlantısı aracılığıyla güldü. "Ama geri gelmek ve birkaç isimsiz asker kurtarmak için bunu yapıyormuş gibi rol yapmak istersen, seni seve seve geri alırım."

"Elara'nın hayal kurma becerini elinden aldığını sanıyordum," dedim hemen. "Hayır, Maven, ben Kırmızı Muhafızlar'ın Bracken'in karargâhında bıraktıkları şeyden söz ediyorum."

Ibarem'in yüzü çocuk Kral'ın ifadesini taklit ederek asıldı. "Ne?"

Farley sırıtarak yanıma çömeldi. Ibarem'e ve dolayısıyla Maven'a şöyle dedi: "Kırmızı Muhafızlar, Gümüşlere güvenmekte zorlanıyorlar. Özellikle de Bracken gibi kontrol altında tutulanlar. Bir şey olması ve Bracken'in çocuklarını rehin alan kişilerden emir almamaya karar vermesi an meselesiydi."

"Şimdi kiminle konuşuyorum?" diye sordu Maven, Ibarem aracılığıyla.

"Ah, beni hatırlamamana üzüldüm. Ama artık *General* Farley'yim; bu yüzden sesim farklı çıkıyor olabilir."

"Ah, evet." Ibarem dilini şaklattı. "Benim gibi bir kurdun o son derece aptal koyun sürüsüne girmesine izin veren kadını unutmam ne büyük aptallık."

Farley önüne çok lezzetli bir yemek gelmiş gibi gülümsedi. "O aptal koyunlar, karargâhını patlayıcılarla donattı."

CamScanner ile tarandı

Bir an odaya ölüm sessizliği çöktü. Tiberias panik ifadesiyle başını kaldırdı. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?"

"Gayet farkındayım," dedi Farley, bakışlarını Ibarem'den ayırmadan. "Bir daha söylemene gerek yok."

Tiberias hafifçe başını salladı.

"Eee, Maven?" dedim, tatlı bir gülümsemeyle. "İnsanlarımızın arkasından bataklık bölgesine yollayıp, biz karargâhı yok etmeden önce araştırma yapmalarını kimden istediysen, onları geri çağırabilirsin. Ya da mahkûmları serbest bırakırsın; biz de sana bir bombaya ne kadar yakın olduğunu söyleriz."

"Patlatıcılar umurumda olmaz."

"Senin tacına sadakat yemini etmiş askerler bal gibi umurunda olur," diye kükredi Tiberias, omuzlarıma yakın bir yerden. Kolunun ön tarafı bana sürtününce, omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıldı.

Ibarem Prens'in sözlerini ve varlığını bize aktarmaya çalışırken, yüzüne karanlık bir ifade çöker gibi oldu. "Öne çıkman iyi oldu, ağabey," diye fısıldadı Maven. "Benimle konuşacak cesareti asla toplayamayacağını düşünüyordum."

"Bana yeri söyle, kimin daha cesaretli olduğunu görürüz," dedi Tiberias, vahşi bir hayvan gibi kontrolsüz bir şekilde.

Ibarem yanıt olarak parmaklarından birini salladı. "Bunu kaçınılmaz teslimiyetine saklayalım, Cal. Poyraz'ın, Gölbölge'nin ve Yamaç'ın önünde diz çökeceğin zamana kalsın." Bölgeleri sayarken suratına bir gülümseme yayıldı. O anda üstümüze bir ağırlık çöktüğünü, duvarların giderek yükseldiğini hissettim.

Farley elini omzuma koyup beni sandalyemde tuttu. Beklememi istiyordu.

En sonunda Ibarem kıpırdadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağırlığını diğer yanına verdi. Beden dili Maven'a aitti. Bir performans sergilemeye yönelikti. Artık görev çağrısına uyan genç bir adamın sahte pelerinini takmıyordu. Elara Merandus'un kalpsiz, aşılması

CamScanner ile tarandı

mümkün olmayan oğlunun maskesini takmıştı. Güçten başka bir şeyi umursamayan biriydi o anda.

Benim için, Mareena'nın oynadığı gibi bir roldü.

"Kaç bomba olduğunu söylemiştiniz, general?"

Farley'yi şaşırtmak için unvanını kullanmıştı ama Farley kolay kolay faka basmazdı. "Söylememiştim."

"Hımm," dedi Maven. "Eh, Bracken karargâhına verilecek daha fazla zararı hoş karşılamayacaktır. Gerçi çocuklarını geri getirerek, yeteri kadar güvenini kazandık; o yüzden umursamayabilir."

Patlayıcıların nerede olabileceğini bilmiyordum ama Kırmızı Muhafızlar'ın bunları bir süre önce yerleştirdiğini biliyordum. Patlayıcıları yolların, yürüyüş alanlarının ve idari binaların birçoğunun altına koymuşlardı. Sadece düşman askerlerine değil, karargâhın kendisine de en çok zarar verebilecekleri noktalardı bunlar. Bombalar belirli bir frekansa ayarlanmıştı, harekete geçirilmişti ve patlamaya hazırlardı. Kusursuz ve ölümcül bir plandı bu.

"Karar sana ait, Maven," dedim. "Karargâhına karşılık mahkûmlar."

Ibarem, Maven'ın nasıl sırıttığını taklit etti. "Bir de bu Yenikan tabii," dedi. "Bir sakıncası yoksa onu yanımda tutmak isterim. Sana mektup yollamaktan daha kolay."

"Bu, anlaşmanın bir parçası değil."

Ibarem dudaklarını sarkıtıp ofladı. "Bazen işleri çok zorlaştırıyorsun."

"Uzmanlık dalımdır."

Tiberias yanımda sessizce homurdandı. Aynı fikirde olduğundan emindim.

Gergin bir sessizlikte, Ibarem'in vücudundan çıkacak her nefesi beklemeye koyulduk. Oturduğu yerde dönüp iki yanına bakındı. Maven'ın volta atışını taklit etti.

Farley de tıpkı benim gibi, bir fırtına bulutu kesilmişti ve tepemde dikiliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Onları nereye yollamamı istersiniz?" diye sordu Maven bir süre sonra.

Farley ses çıkarmadan havaya zafer kazanmış gibi sert yumruklar attı. Birden onun ne kadar genç olduğunu hatırladım. Yirmi iki yaşındaydı; benden sadece birkaç yaş büyüktü.

"Doğu kapısına," dedi Farley. Sevinçten bağırmamaya çalıştım. "Bataklıklara. Alacakaranlıkta."

Maven'ın şaşırdığını fark ettim. "O kadar mı?"

Tiberias da şaşırmıştı. Yan yan Farley'ye baktı. "Buna kurtarma denemez," dedi Ibarem'e sözlerini iletmemesini işaret ederek. "*General*, oraya nakliye jetleri yollamak gerek. Temiz bir yol açmak gerek. Biz mahkûmları ve kaçmayı başaranları alırken, ateşkes ilan edilmesi gerek."

Farley elini salladı. "Bunlara gerek yok, Calore. Kırmızı Muhafızlar'ın alışık olduğun ordular gibi olmadığını unutuyorsun." Gururla ellerini beline koydu. "Altyapı zaten kurulmuş durumda. Bataklık bölgesinde elemanlarımız var. Kızılları düşman bölgesinde ilerletmek, en iyi yaptığımız şeylerden biridir."

"Duyduğuma sevindim," dedi Tiberias sıkkın bir ifadeyle. "Ama bilgisiz kalmaktan hoşlanmam. Herkesin eşit bilgiye sahip olduğu durumlarda daha başarılı oluruz."

"Buna eşitlik mi diyorsun?" dedi Farley, onu ve bizi işaret ederek.

Onun kanı ve bizim kanımız. Onun seviyesi ve bizim seviyemiz. Bir kral olmak üzere dünyaya gelmiş bir Gümüş ve hiçbir şeye sahip olmayacak Kızıllar.

Tiberias'ın bakışları ondan bana çevrildi. Oturduğum yerde başıma dikilince aramızdaki mesafe boyunun daha da uzun görünmesine neden oldu. Aramızda hem çok mesafe vardı hem de hiç yoktu. Canı sıkkın olmasına rağmen dilini tuttu ve bakışlarını gözlerimden ayırırken yanağındaki bir kas seğirdi. Verdiği mücadeleyi fark edince, ısrarcı davranacağını sandım. Tartışmaya devam etmesini bekledim. Ama geri çekilip beni şaşırttı ve devam etmemizi işaret etti.

CamScanner ile tarandı

Karşımda duran Ibarem nefesini verdi. Çenesindeki yara izine dokundu; kahverengi teninde, siyah sakalının kıvırcık tüylerinin arasında beyaz bir yara izi vardı. Sonra, gözlerinin altına dokundu. Erkek kardeşlerinin yara izleri de oradaydı. "Kral durdu ve düşünüyor. Bayan Barrow, ona bir daha bizi bu şekilde kullanamayacağını söyleyin," dedi yalvarır gibi. "Yoksa bu korkunç genç adam kardeşimi tutsak etmeye devam eder. Sizinle ve Majesteleriyle arasında bir kanal olarak kullanır."

"Elbette," dedim başımı sallayıp. Rash'i bir başka Yenikan evcil hayvanı olmaktan kurtarmak istiyordum. "Maven, Yenikan'ı yanında tutup tutmadığına bakacağız. Onu serbest bırakmazsan, anlaşma bozulur."

Sert ama şaşırmamış gibi bir ses tonuyla yanıt verdi. "Ama sohbetlerimizi özledim. Sen aklımın başımda kalmasını sağlıyorsun, Mare," dedi kara mizaha sığınarak. Ama hiç eğlenceli değildi.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Benimle bir daha asla onun aracılığıyla iletişim kuramayacaksın."

Kaşlarını çattı. "O halde iletişim kurmanın yeni yollarını bulmamız gerek."

Tiberias tepemde parmağını kaldırıp Ibarem'in dikkatini çekmeye çalıştı. "Konuşmak istersen, seni kimse durdurmaz, Maven," dedi. Ibarem bu sözlerini aktardı. "Savaşlar silahlarla olduğu kadar, diplomasiyle de kazanılır. Benimle tarafsız bir bölgede, yüz yüze konuş."

"Teslim olmaya bu kadar hevesli misin, Cal?" dedi Maven alaycı bir sesle bu teklifi geçiştirip. "General, patlayıcılar ne olacak?"

Farley başını yukarı aşağı salladı. "Mahkûmların bataklıkta ve güvende olduğundan emin olduğumuzda onların yerlerini size bildireceğiz."

"Timsahların yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım."

Farley içtenlikle güldü. "Ruhunun olmaması çok yazık, Maven Calore. Kurtarılmaya değer biri olabilirdin."

CamScanner ile tarandı

Tiberias huzursuzlukla kıpırdandı. *Biri onu düzeltebilirse, bunu denemeye değmez mi?* Birkaç hafta önce, birbirimize çok yakınken bana bu soruyu sormuştu. O an, başka bir hayata aitmiş gibiydi. Umursadığım bir konu değildi. Maven'ı düzeltmenin yolu yoktu. Çocuk Kral için, ikimizin sevdiği o sahte kişi için bir kurtuluş yoktu. Kendisini kendisinden kurtaramazdı. Ama bunu Tiberias'a söyleyecek cesarete sahip olabileceğimi düşünmüyordum.

Maven'ın sevme yeteneği ne kadar elinden alınmışsa, Tiberias'ınki bir o kadar güçlü kalmıştı. Zayıflık sayılabilecek kadar. Bazı şeylere fazla sıkı sıkıya sarılıyordu.

"Önce Korviyum'u yaktın, şimdi de Yamaç karargâhını mı tehdit ediyorsun?" Maven kurulan bağlantı aracılığıyla alaycı bir sesle güldü. "Kırmızı Muhafızlar yok etme konusunda çok becerikliler. Ama zaten inşa edilmiş şeyleri yıkmak her zaman daha kolaydır."

"Özellikle de inşa ettiğin şey sapına kadar çürükse," dedi Farley öfkeyle.

"Doğu kapısı. Bataklıklar. Alacakaranlık," diye tekrar ettim. "Yoksa karargâhta bastığın her yer yanacak."

Ayağımın seğirdiğini hissettim. *Karargâhta şu an kaç kişi var? Maven'a, Bracken'e ve Iris'e sadakat yemini etmiş askerler. Muhtemelen Gümüşler de var. Kızıllar da. Emirlere itaat eden masum kişilerden oluşmuş bir kalkan.*

İlk önce, kendime bunu düşünmememem gerektiğini söyledim. Savaş kaç kişinin hayatının tehlikede olduğunu düşünmeden de yeterince zordu. Ama yanıt, buna gözlerimi yummak değildi. Görmek ne kadar zor olursa olsun, bakmam gerekiyordu. Zor kararı vermem gerekse bile, bunu gözlerim açık yapmalıydım. Artık acı veya suçluluk hissini içime atmayacaktım. Bunları aşacaksam, bu hissi duyumsamam gerekiyordu.

"Pekâlâ," diye kükredi Maven. Onu bir kez daha bir hücrenin önünde dururken hayal etmeye çalıştım. Loş ışığın altında, solgun yüzünü, gözlerinin her zamanki gibi yorgunluk ve şüphe gölgeleriyle çevrili olduğunu hayal ettim. "Sözümün eriyimdir."

CamScanner ile tarandı

Bu tanıdık nakarat tıpkı bana vurduğu damga gibi beni yaktı ve mektuplarına ve verdiği söze dair aklıma bir düzine acı anı doluştu.

Ağır ağır başımı salladım.

"Evet, sözünün erisindir."

Ibarem'e erkek kardeşi diğerleriyle birlikte serbest bırakılmazsa bizi bulmasını söyleyerek, telaşla Tepe Malikânesi'nin koridorlarında ilerlemeye başladık ve Samos taht odasının yolunu bulmaya çalıştık. Tiberias olması gerektiği gibi yardımcı olmuyordu; aklında başka bir şey olduğu belliydi. Yamaç'taki kardeşini düşünüyordu herhalde.

Onun ve Farley'nin uzun adımlarına yetişmek için elimden geleni yaparken Tiberias düşüncelere dalıp yavaşladığında ona çarpıyordum.

"Zaten geç kaldık," diye homurdandım; içgüdüsel bir hareketle elimi beline koydum ve hafifçe ittim.

Dokunuşum onu yakmış gibi irkildi. Ama toparlanıp iri eliyle elimi tuttu ve parmaklarımı çekti. Sonra durup bana döndü ve elimi bıraktı.

Farley hızla ilerliyor, bıkkınlıkla oflayıp bizi geride bırakıyordu. "Vaktimiz olduğunda kavga edersiniz, olur mu?" diye seslenerek yola devam etmemizi istedi.

Tiberias onu duymazdan gelip dik dik bana baktı. "Onunla ben olmadan mı konuşacaktın?"

"Maven'la konuşmak için senden *izin* mi almam gerekiyor?"

"O benim kardeşim, Mare. Benim için onun hâlâ ne anlam ifade ettiğini biliyorsun," diye fısıldadı, yalvarır gibi. Acı dolu ifadesi karşısında yumuşamamaya çalıştım. Bu hali neredeyse işe yarayacaktı.

"Onun düşündüğün kişi olmadığını bilmen gerek."

Bu sözlerim daha da derin bir acı hissetmesine neden oldu. Bu his, çaresizlikti. "Bana ne hissedeceğimi söyleme. Ona sırt dönmemi söyleme." Doğruldu ve geri çekildiğinde, gözlerini görebilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Ayrıca, ben olmadan yüzleşmeniz mi?" Dönüp Farley'ye baktı. "Akıllıca bir davranış olmaz bu."

CamScanner ile tarandı

"Seni o yüzden çağırdım," diye parladı Farley. "Gitmemiz gerek. Bu konuşma fazla uzun sürdü. Konsey yirmi dakika önce toplantıya başladı. Samos ve büyükannen bir dolaplar çeviriyorlarsa orada olmak isterim."

"Ya Iris?" dedi Tiberias kendisini toparlayarak. Ellerini beline dayayarak kollarıyla engel oluşturdu. Yanından geçip sıyrılmaya çalışırsam, beni durdurabilecekti. Tüm numaralarımı gayet iyi biliyordu. "Şu köpekler ısırır lafı da neydi?"

Tereddütle seçeneklerimi düşündüm. Yalan söyleyebilirdim. Yalan söylemek daha iyi olabilirdi.

"Ben Beyazateş'teyken, Iris'in dediği bir şeydi," diye itirafta bulundum. "Maven'ın evcil hayvanı olduğumu biliyordu. Bir süs köpeğiydim. Bana bütün köpeklerin ısırdığını söyledi. Mümkün olduğunda Maven'a sırt döneceğimi bildiğini anlatmak istemişti." Tıkandım ama kendimi konuşmaya zorladım. Nedenini bilmiyordum. "O da aynı şeyi yapacak."

Bana teşekkür etmek yerine, yüzüne karamsar bir ifade çöktü. "Sence Maven anlamaz mı?"

Omuzlarımı silkmekle yetindim. "Sanırım şu anda bunu umursamıyor. Iris'e ve onunla ittifak kurmaya ihtiyacı var. Ona göre bir tek bugün ve yarın var."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

"Anladığından eminim."

Yine içini çekip elini kısa saçlarının arasında dolaştırdı. Keşke yine koyu renkli dalgalı saçlarını uzatsa diye düşündüm. Daha yakışıklı ve daha az sert görünürdü. Daha az kral gibi görünürdü.

"Onlara az önce olanları anlatacak mıyız?" dedi başparmağıyla toplantı salonunu işaret ederek.

Kaşlarımı çattım. Konuşmamızı kalabalık bir gruba, özellikle de Samos ailesinin fertlerinin olduğu bir gruba anlatmamayı tercih

CamScanner ile tarandı

ederdim. "Anlatırsak, Rash'i ve Ibarem'i tehlikeye atarız. Fırsat bulursa, Volo bunu lehine kullanmak ister."

"Haklısın. Ama bu bir avantaj. Onunla konuşabilmek ve izleyebilmek yani." Sesini alçaltmıştı. Ne tepki vereceğimi izliyordu. Bir karar vermemi bekliyordu.

"Onu rahat bırakalım. Serbest kalacak Kırmızı Muhafızlar'la iletişim kurarız. İnsanlarımızı geri alırız."

Başını salladı. "Elbette."

"Cameron'dan haber yok," dedim, ismini söylerken yüzümü buruşturup. Biz Yüksektepe'ye giderken, o da erkek kardeşinin yanına Yamaç'a gitmişti. Savaş yerine, barışın olduğu bir yere. Ama savaş onu yine de bulmuştu.

Tiberias düşünceli, hatta anlayışlı bir ifadeye büründü. Göstermelik bir ifade değildi, gerçekti. Tepemde dikilirken, yakışıklı yüzüne bakmamaya çalıştım. "Bence iyidir," dedi, sırf içimi rahatlatmak için. "Onu kimsenin yıkabileceğine ihtimal vermiyorum."

Ibarem onu mahkûmların arasında gördüğünü söylememişti ama öldüğünü düşündüğünü de sanmıyordum. Sadece kaçanların arasında olduğunu, bataklıkta gizlendiğini ve yavaş yavaş bize doğru geldiğini umuyordum. Hem Cameron da bir insanı en az benim kadar kolaylıkla öldürebilirdi. Belki daha da kolaylıkla. En güçlülerin bile becerilerini yok ettiği için, bütün Gümüş avcılar onun tehlikeli bir av olduğunu biliyorlardı. Kaçmış olmalıydı. Başka bir şey olduğunu aklıma getirmeyecektim. Bunu yapamazdım.

Özellikle de planımda ona da ihtiyaç duyduğum için.

"Farley'yi biraz daha bekletirsek, damarlarından biri patlayacak."

"Bunu görmemeyi tercih ederim," diye homurdandı Tiberias peşimden gelirken.

CamScanner ile tarandı

ON BEŞ

Evangeline

Vaktinde gelme yeteneği olmayan torununu beklediğimiz sırada Anabel bizi büyük bir ustalıkla oyalıyordu. Ondan ders almak ile tahtımın çeliğiyle onu duvara mıhlamak arasında gidip geliyordum.

Taht odasında sadece bir savaş konseyinde bulunması gereken belki bir düzine kadar kişi vardı. Kızıllar ve Gümüşler, Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe ajanlarının yanı sıra, soylu Uçurum ve isyankâr Poyraz hanelerinin fertleriydi bunlar. Bu kişileri ne kadar çok görsem de bir türlü manzaraya alışamıyordum.

Annemle babam da öyleydi. Annem yılanlarından biri gibi zümrüt tahtına kıvrılmıştı. İşlenmemiş değerli taşlarla bezeli, siyah ipekten elbisesinin içinde geriye yaslanmış otururken, dizinde tehditkâr bir avcı hayvan olmadan eksik görünüyordu. Panter o gün izinli olmalıydı. Anabel bizi oyalamaya çalışırken, annem alaycı bir ifadeyle onu izliyordu.

Öte yandan, babam Anabel geri adım atarken bile ona odaklanmış, pür dikkat onu izliyordu. Onu huzursuz etmeye çalışıyordu. Lero-

CamScanner ile tarandı

lan Hanesi'nin lideriyse etkilenmemiş gibiydi. Ben bir mıknatıstım. Çeliği gördüğümde tanırdım. Anabel'in kemiklerinde çelik vardı.

"Yedinci Tiberias'ın bir başkente ihtiyacı var. Bayrağını dikecek bir yere." Duraksadı ve taht odasını süzerek sözlerinin etki yaratmasını bekledi. İçimden çığlık atmak geldi. *Konuşsana, bunak kadın!*

Aslında yapması gereken şey, her neredeyse Cal'i bulmak ve onu kulaklarından tuttuğu gibi oraya getirmekti. Yamaç karargâhını kaybetmiştik ve bu, *onun* savaş konseyinin yanı sıra babamın sarayının da toplantısıydı. Bizi bekletmesi sadece kaba değil, politik açıdan da aptallıktı. Benim değerli vaktimi de boşa harcıyordu.

Büyük ihtimalle yine Mare'yle tartışıyor, baktığı halde dudaklarına bakmıyormuş gibi davranıyordu. Prens davranışları öngörülebilen biriydi. İkisinin bir kez daha ama bu sefer o kadar da gizli olmayan bir ilişkiye gireceğini umuyordum. *Onların kapısında nöbet tutmam gerekecek mi bakalım?* diyerek güldüm içimden.

Bir anda, gözlerimin önüne onun hepimiz için istediği hayat geldi. Hepimizi tabi tutacağı hayat. Benim başımda taç, o kızın elinde de onun kalbi olacaktı. Benim çocuklarım her an Mare'nin müstakbel çocuklarının tehdidi altında kalacaktı. Günlerim onun dileklerine teslim olarak geçecekti; ne kadar yumuşak bir teslimiyet olursa olsun. Elane'imle vakit geçirmeme kendisinin Mare'yle geçirdiği vakit kadar izin verecekti.

Keşke onu daha fazla isteseydi. Keşke onu daha fazla istemesini sağlayabilseydim. Ama Mare'ye Korviyum'da söylediğim gibi, Cal tahttan çekilecek biri değildi. *Sen de değildin*, dedim içimden. *Diğer tarafın tadına varana dek, öyle değildin.*

Bunu düşününce içim bir tuhaf oldu. Heyecanla, umutla... ve yorgunluk hissiyle doldu. Cal ve Mare'yle şimdikinden fazla ilişiğim olması ihtimali beni zaten sinir ediyordu. Kendi iyiliğim için olsa bile.

Şikâyet etmeyi kes, Samos.

General Farley ve Mare nihayet peşlerinde Cal'le içeri girdiklerinde iç çektim. Mare Barrow kötü görünümlü değildi ama bir

CamScanner ile tarandı

hanımefendi sayılmazdı. Cal bu tür şeylerden hoşlanıyor olmalıydı. Daha kaba görünümlü kadınlardan. Heyecanlı, tırnaklarının altı kirli ve aksi. Neden çekici olduğunu anlayamıyordum. Ama o anlıyor olmalıydı.

"Ah," dedi Anabel, zarif bir şekilde arkasına dönerek. "Majesteleri." Cal'e Samos tahtlarının yanına, kendisinin durduğu yere gelmesini işaret ederken yüz ifadesi rahatladı. Odadakilerin geri kalanı bakmakla yetindi.

"Bize katılmakla büyük nezaket gösterdiniz, Kral Tiberias," dedi babam ve bir elini gri sakalının arasına atıp çekiştirdi. "Eminim ki içinde bulunduğumuz zorlu durumdan haberdarsınızdır."

Cal bizi şaşırtarak yerlere kadar eğildi. Bizim kanımızdan olan kral ve kraliçeler birbirlerine dahi eğilmezlerdi. Ama o bunu hâlâ yapıyordu. "Özürlerimi sunarım. Son anda bir işim çıktı," dedi başka bir açıklama yapmadan. Farley'nin öne çıkmasını işaret ederken, bize soru soracak fırsatı da vermedi. "En azından General Farley'nin bize iyi haberleri var."

"Yamaç'ta karargâhımızı kaybetmemizi telafi edecek bir haber mi?" dedi babam bıkkınlıkla. "Prens Bracken'e karşı herhangi bir avantaj mı elde ettik? Öyleyse, gerçekten de çok iyi bir haber olmalı."

"Ben Yamaç'tan yüzü aşkın insanımızın kurtulmasına iyi bir haber derim, efendim," dedi Farley. Hızla ve beceriksizce eğildi. "Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepeli müttefiklerimiz Yamaç'ta sadece ufak bir garnizonu geride bırakmışlardı. Bracken saldırdığında, karargâhta sadece birkaç yüz asker vardı. Aldığımız bilgilere göre, şu anda en azından üçte biri bataklıklara kaçmayı başarmış durumda. Kırmızı Muhafızlar'ın bölgenin dört bir yanında birlikleri var; güvende olanları kurtarıp buraya getirebiliriz."

"Tahmininizce, kaç kişi öldü?" diye sordu Anabel, ellerini kavuşturup kenarda durarak.

CamScanner ile tarandı

"Yüz kişi olduğunu tahmin ediyoruz," dedi Farley güçlükle, sanki bu düşünceden kaçabilirmiş gibi. Ama bir kez daha ağır ağır tekrarladığında, düşüncenin onu ele geçirdiği belli oldu. "Yüz ölü var."

"Korviyum'da daha çok kayıp verdik," dedim, parmaklarımı masaya vurarak. "Zorlu bir değiş tokuş." Kızıl kadını çok öfkelendirmeden önce, anlayışlı davranıyormuşum gibi yapıyordum.

"Karargâh olmadan ilerlemek zor olacak," dedi Ptolemus, zaten hepimizin bildiği sıkıntıyı dile getirerek. Bazen bu tür durumlarda bile sadece kendi sesini duymak istediğini düşünüyordum.

"Evet, doğru," dedi Cal. "Uçurum ve onun kapsadığı bölgeler hâlâ bize ait ama son birkaç haftada ele geçirdiğimiz yerlerden ikisini kaybettik. Önce Korviyum..."

"Korviyum'u yok etmeyi tercih ettik, orayı kaybetmedik," dedi Mare, ona dik dik bakarak. O şehirden kurtulduğuna memnun olmalıydı.

Cal istemeden de olsa onayladı. "Şimdi de Yamaç. Tam olarak güçlü bir imaj çizmiyor; özellikle de Maven'a bağlı ama fikir değiştirebilecek haneler için."

Annem tahtında öne eğildi. Parmakları bir sürü yeşil taşla parıldıyordu. "Ya Yüksektepe?" Kaşını kaldırıp odadakilere baktı. "Bana onların ordularını başarıyla aldığımız söylendi."

"Askerlerimi bir arada görmeden önce, onları saymam," dedi Cal, gerekenden daha sert bir tavırla. "Başbakan Davidson'ın hükümetinin söz verdiği şeyi bize vereceğine inanıyorum ama henüz gözümüzle görmediğimiz kaynaklara göre karar alacak değilim."

"Senin ihtiyacın olan şey bir başkent," dedi Anabel, konuyu esas şarkıya ve dansa geri getirerek. Bir ileri bir geri yürürken, kırmızılı turunculu kraliyet giysileri batan güneşin rengine uyuyordu. "Delfi şehri yardım edecek. Lerolan Hanesi de meşru kralı destekleyecek."

Cal ona bakmaktan kaçındı. "Doğru. Ama..."

"Ama ne?" dedi Anabel birdenbire durup.

CamScanner ile tarandı

Cal omuzlarını dikleştirip kendinden emin bir şekilde devam etti. "Bu çok kolay."

Anabel gerçek bir büyükanne ufak bir çocuğa tatlı bir hayat dersi vermek istermiş gibi, torununun koluna vurdu. "Hayatta hiçbir şey gerçekten kolay değildir ama karşına gelen fırsatları kullanman gerekir, Tiberias."

"Bunun bize hiçbir şey *anlatmadığını* söylemek istiyorum," dedi Cal, elinden sıyrılıp. "Ne Poyraz halkına ne de müttefiklerimize. Hele ki düşmanlarımıza. Boş bir hareket. Beklenen bir hareket. Delfi zaten bana ait değil mi? Yapmam gereken tek şey, bayrağımı dikip bunu ilan etmek."

"Evet," dedi Anabel gözlerini bile kırpmadan. "Böyle bir armağanı neden geri tepeceksin ki?"

Cal'in biraz bıkkınlıkla iç çekmesi üzerine ona hak verdim. "Geri tepmiyorum. O armağan çoktan verildi. Haklısın: Tercihen Poyraz'da olmak üzere, bir karargâha daha ihtiyacımız var. Gücümüzü ispatlamak için bir zafer daha kazanmalıyız. Gölbölgelilere ve Yamaçlılara korku salmalıyız. Maven zaten korkuyor."

"Nereyi önerirsin?" dedim öne eğilip. Bunu sırf onun teklifini desteklemek ve o acınası gösteriyi sona erdirmek için sormuştum.

Bana bakarak başını salladı. "Liman Körfezi."

"Orası annenin en sevdiği yerdi," diye mırıldandı Anabel, nerede olduğunu unutmuş gibi. Cal onu duymazdan geldi ve bir şey demedi. "Ayrıca, Maven'a sadık aileler tarafından yönetiliyor."

"Stratejik bir yer," dedi Cal.

General Farley gözlerini kıstı. "Bu, yeni bir kuşatma ve yüzlercemizin ölümüne neden olabilecek bir başka savaş anlamına gelir."

"Vatansever Kalesi orada," dedi Cal hemen. "Orduya hizmet ediyor; Hava Filosu ve donanması var." Parmaklarıyla saydı. Heyecanı elle tutulur gibi ve bulaşıcıydı. Onun neden bu kadar genç yaşta generalliğe getirildiğini anlayabiliyordum. Sıradan ve işin doğrusunu bilmeyen bir asker olsaydım, böyle birinin peşinden ölüme

CamScanner ile tarandı

gidebilirdim. "Maven'ın ordusunun büyük bir kısmını yok edebilir ve bu süreçte bir bölümünü kendi tarafımıza çekebiliriz. En azından Yamaç'ta verdiğimiz kayıpları telafi edebiliriz. Silahlar, araçlar, jetler. Almamız için bizi bekliyorlar. Şehrin kendisi de Kırmızı Muhafızlar'ın sıcak bölgesi".

Babam kaşlarından birini kaldırdı. Neredeyse sırıtmak üzereydi; vahşi bir manzaraydı bu. "Akıllıca bir karar," dedi. Kral Volo'nun onaylaması Cal'i şaşırttı ama şaşırtmamalıydı. Babamı tanıyordum ve içindeki açlığı ve hiç dinmeyen güce susamışlığı görebiliyordum. Çoktan Liman Körfezi'nin ele geçirildiğini ve fethedilen şehre bir Samos bayrağı dikildiğini hayal etmeye başladığından emindim. "Maven bizden bir karargâh çaldı. Biz de ondan bir şehir alırız."

Cal başını eğdi. "Evet, aynen öyle."

"*Eğer alabilirseniz*," dedi Mare, başını döndürüp ona bakarak. Kahverengili grili saçları bu hareketiyle savruldu ve günbatımının kızılımsı parıltısını yakaladı.

Cal başını yana eğip gözlerini kıstı. "Ne demek diyorsun?"

"Liman Körfezi'ne saldırmaktan söz ediyorum. Şehri ele geçirme girişiminde bulunmaktan. Oldukça riskli bir iş ama bence denemeliyiz," dedi. "Başarısız olsak bile Maven'ın güçlerine gerçek bir darbe indirmiş oluruz."

Elimde değildi, bu fikir hoşuma gitmişti. Benekli gümüş ve beyaz ipekli eteklerimi düzelttim ve ona doğru eğildim. "Nasıl olacak bu, Barrow?"

Bana adeta minnettar olmuş gibi bir bakış attı ve tereddütlü denebilecek bir ifadeyle gülümsedi. "Yeni Kent'i, Liman Körfezi'nin dışındaki teknisyen varoşunu ikiye ayıracağız. Kızılları kaçıracağız. Orası bir üretim merkezi ve Poyraz'a herhangi bir Gümüş kalesi gibi kaynak sunuyor. Yeni Kent'i, Gri Şehir'i ve Mutlu Kent'i vurursak..."

Babam bir kez daha hazırlıksız yakalandı. "Fabrika merkezlerinden kurtulmak mı istiyorsun?" dedi. Mare sanki ona kalbini canlı canlı sökmesini söylemiş gibi, gözlerini kırpıştırarak baktı.

CamScanner ile tarandı

Mare Barrow şaşkın bakışlarına aldırış etmedi. "Evet."

Anabel hayretle Mare'ye baktı ve gülecek gibi oldu. "Peki, savaş bittikten sonra ne olacak, Bayan Barrow? O bölgeleri yeniden inşa etmek için para mı vereceksiniz?"

Mare aniden ve düşünmeden yanıt vermemek için dilinin neredeyse kocaman bir parçasını ısıracaktı. İçine bir nefes çekti ve biraz sakinleşmeye çalıştı.

"Yok etmek zafer anlamına geliyorsa?" dedi ağır ağır, Anabel'in sorularını duymazdan gelerek. "Ülkeyi kazanmak anlamına geliyorsa?"

Cal bakışlarını başka yöne çevirdi ve hızlı hızlı başını salladı. Mare'ye hak veriyordu çünkü haklı olduğunu düşünüyordu... ya da ona hâlâ sırılsıklam âşıktı. "Tek bir fabrika merkezinin dahi yıkılması, Maven'ın savaşma yeteneğine büyük zarar verecek ve destekçileri arasında huzursuzluk çıkmasına neden olacaktır. Kızıllar bizi kurtarıcı olarak görürse, bize sadece faydası olur," dedi. "Buna bir de Vatansever Kalesi'nin ele geçirilmesini ekleyin... Maven ta Gölbölge sınırına kadar Körfez'in kuzeyindeki her yerin kontrolünü kaybedebilir." Düşünceli düşünceli büyükannesine baktı. "Bütün bölgeye erişimi kesilir. Maven'ı zaten bize sadık olan Delfi, Uçurum ve yeni fethedeceğimiz bölge arasına hapsederiz."

Zihnimde Poyraz'ı, daha doğrusu oranın bir sene önceki halini canlandırdım. Sınırlar kek dilimleyen bir aşçı gibi bölgeyi kesiyordu. Büyük bir parça bize, ikisi de yine Cal'e kalıyordu. *Ya geri kalanı?* Kızıl generale ve Mare Barrow'a baktım. Bin beş yüz kilometre uzaklıktaki o tahammül edilmez Başbakan'ı düşündüm. *Onlar hangi parçayı alacaklar?*

En azından, onların ne istediğini biliyordum.

Lanet olasıca pastanın tamamını istiyorlar.

Ptolemus teklifimi düşünüyormuş gibi yaptı. Parmaklarından birini su bardağının kenarında gezdirip kristalden çıkan sesi dinledi. Bu ses tanıdıktı; akşam yemeğimiz boyunca yankılanan o uhrevi sesti.

CamScanner ile tarandı

Arkasındaki gökyüzü, siluetine karşı kan kırmızısı görünüyordu. Ağabeyimin güçlü ve geniş bir çene yapısı, babamınki gibi uzun bir burnu ve anneminki gibi minik gül kırmızısı dudakları vardı. Bu ışıkta, gözlerinin altında toplanmaya başlayan gölgelerle, yanaklarındaki ve boğazındaki çöküklerle anneme daha çok benziyordu. Giysileri temizdi ve ona göre günlüktü: Temiz, beyaz ketenden dikilmiş, yaz mevsimi için yeteri kadar hafifti hepsi.

Elane onun bardağıyla oynamasını hoşnutsuzlukla izliyordu ve dudakları bundan tiksinmiş gibi kıvrılmaya başlamıştı. Silikleşen ışık saçlarında parıldıyor, onu herhangi bir taçtan daha güzel, yakut rengi bir haleyle kaplıyordu. Şarabını bitirdi ve dudakları böğürtlen, üzüm ve erik rengine büründü.

O an için içki içmiyordum; şarap kadehim hâlâ doluydu ve hiç dokunmamıştım. Genellikle, annemle babamdan ve bir araya gelmiş soyluların meraklı gözlerinden uzak yediğim bir yemek, bana dilediğim kadar içmek için bahane yaratırdı ama şu anda yapmamız gereken işler vardı.

"Bu, aptalca bir plan, Evangeline. Çöpçatanlık yapacak vaktimiz yok," diye mırıldandı Ptolemus. Parmakları kristal kadehin etrafında durdu. "Liman Körfezi hepimizin sonu olabilir."

Dilimi şaklattım. "Ödlek gibi davranma... Babamın seni de beni de başarısızlıkla sonuçlanacak bir kuşatma için tehlikeye atmayacağını biliyorsun." *Bizler değerli yatırımlarız, Tolly. Babamın mirası hayatta kalmamıza bağlı.* "Cal'in Liman Körfezi'ni kazanıp kazanmaması umurumda değil."

"En azından vaktimiz var," dedi Elane. Ayçiçeği tarlasına vuran bir yıldızın ışığı gibi parıldayan koyu gözleriyle bana baktı. "Yüksektepe orduları olmadan harekete geçilemez. Dahası, kendi askerlerimizi toparlayıp kuşatma için hazırlanmamız da gerek."

Elimi masanın altına götürüp pürüzsüz ipekli elbisesinin üstünden dizini okşadım. "Doğru. Savaşı görmezden gelelim demiyorum, Tolly. Sadece dikkatimizi farklı şeylere de vereceğiz. Mümkün ol-

CamScanner ile tarandı

duğunda, başka yerlere bakacağız. Satranç tahtasındaki taşları şöyle bir dürtükleyeceğiz."

"Yatağa atacağız demek istiyorsun sanırım," dedi keyifsiz bir gülümsemeyle. Elini su bardağından, içinde sert bir içki ve buz olan kısa bardağa götürdü. "Boğazım kesilmeden Mare Barrow'u etkileyebileceğimi mi sanıyorsun?" dedi büyük bir yudum alıp. Suratını ekşitip nefesini dişlerinin arasından verdi. "En iyisi ondan uzak durmam."

"Haklısın," dedim. Barrow, ağabeyime dokunmayacağına söz vermişti. Bu vaadine her geçen gün daha az güveniyordum. "Ama Cal'e göz kulak olabilirsin. Onun fikrini değiştirmeyeceğini, kendini sadece Poyraz'ı kazanmaya adadığını sanıyordum ama... Bunu durdurmak için elimize fırsat geçmiş olabilir."

Ağabeyim yakıcı içkiden büyük bir yudum daha aldı. "Tam olarak dost sayılmayız."

Omuzlarımı silktim. "Yeteri kadar dost sayılırsınız. En azından bir sene önce öyleydiniz."

"Nasıl bir sene oldu ama," diye mırıldanıp yemek bıçağındaki aksini inceledi. Yüzü değişmemiş, güzelliği savaştan etkilenmemişti ama artık birçok şey çok farklıydı. Yeni bir kral, yeni bir ülke ve ikimiz için de yeni taçlar söz konusuydu. Ayrıca her birinin yarattığı dağ kadar da sorun vardı.

Çalkantılı sene, en azından benim için ödediğimiz bedele değmişti. Bir sene önce, hayatımda hiç olmadığı kadar çalışıyor, kaçınılmaz Kraliçedenemesi'ne hazırlanıyordum. Zafer kazanacağım hemen hemen garanti olduğu halde, kaybetme korkusuyla gözüme uyku girmiyordu. Hayatımın izleyeceği yöne o zaman karar verilmişti ve yaşayacaklarım beni çok heyecanlandırıyordu. Geçmişi düşününce, aptal ve manipüle edilmiş hissediyor, kendimi oyuncak bebek gibi görüyordum. Asla sevemeyeceğim bir gence itiliyordum. Ama artık doğruyu biliyordum. Direnebilirdim. *Belki de Cal'in mantıklı davranmasını sağlayabilirim. Dünyalarımızı, hepimizi oynatan ipleri görmesini sağlayabilirim.*

CamScanner ile tarandı

Ptolemus onun için özel olarak hazırlanmış yağsız ve neredeyse hiç baharat katılmamış tavuğundan, sünmüş sebzelerden ve soluk balıktan oluşan yemeğiyle oynadı. Büyük kısmına dokunmamıştı. Genellikle sıradan, sağlıklı yiyeceklerini büyük bir iştahla yutar, sanki hızlı hızlı yemek ne kadar tatsız olduklarını gizleyebilirmiş gibi davranırdı.

Elane onun tam tersiydi. Tabağındakileri silip süpürmüştü ve paylaştığımız şarapta pişirilmiş kuzu etinden zerre kalmamıştı. "Doğru," dedi. Sesi alçak ve temkinliydi. Yüzüne bakıp ne düşündüğünü, özenle takındığı düşünceli ifadenin arkasında ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir sene önceki hayatlarımızı mı hatırlıyordu? Poyraz tahtının altında mutlu olacağımızı, sırlarımızla inşa edilmiş bir gelecekte yaşayabileceğimizi düşündüğümüz zamanı mı hatırlıyordu? *Sanki gözü olan herhangi birinden saklanabilirmişiz gibi.*

"Ya ben?" dedi Elane, elini elime koyup. Teni benimkinin üstünde kusursuz bir ısıya sahipti. "Bu işte benim rolüm ne?"

"Pek bir şey yapmana gerek yok," dedim, biraz aceleyle.

Elimi tuttu. "Saçmalama, Eve."

"Tamam," dedim istemeye istemeye. "Sanırım eskiden yaptıklarını yapacaksın." Gölgeler kusursuz ajanlardı ve kraliyet çevresinin oyunlarına uygunlardı. Bir görünmezlik kalkanının arkasında, güven içinde başkalarını dinlemek ve izlemek için birebirlerdi. Onu tehlikeli olabilecek herhangi bir durumda kullanma fikrinden hoşlanmıyordum ama dediği gibi, daha vaktimiz vardı. Tepe Malikânesi'ndeydik. Onu odalarıma kilitlesem bile daha güvende olamazdı.

Fena fikir değil...

Elane hafifçe gülümsedi ve şakayla karışık bir tavırla tabağını itti. Burnunu kırıştırdı. "Şimdi gideyim mi?"

Elini biraz daha sıkı tutup sırıttım. "En azından şarabını bitir. O kadar da kalpsiz değilim."

CamScanner ile tarandı

Nefesimi kesen ve nabzımı hızlandıran bir gülümsemeyle bana doğru eğildi ve bakışları yavaşça dudaklarıma kaydı. "Kalbini çok iyi tanıyorum."

Ptolemus masanın karşısında içkisini bitirip bardağındaki buzları karıştırdı. "Ben hâlâ buradayım," diye homurdanıp gözlerini kaçırdı.

Davidson ve ordusu gelmeden önce, iki değilse de en azından bir haftamız vardı. Bu da bize istediğimizi yapacak kadar süre tanıyordu; ayrıca, kendi bölgemde olmak gibi bir avantajım vardı. Cal ve Mare, karşılarındaki tüm engellere rağmen birbirlerini istiyorlardı. Cal'in sadece biraz cesaretlendirilmesi gerekiyordu. Aslında, Mare'nin tek bir sözüyle koşa koşa onun yatak odasına giderdi. Öte yandan, Mare gururuyla, amacıyla ve göğsünde yanmasına izin verdiği dinmeyen öfkeyle evli olduğundan, onun ikna edilmesi çok daha zordu. Tabii, ikisini bir araya getirmek, girişimin sadece ilk yarısını oluşturuyordu. Esas mesele, Cal'in de benim gibi, bir kalbin ne kadar ağır olduğunu anlamasını sağlamaktı. Bir taçtan ne kadar daha ağır olduğunu görmesi gerekiyordu.

Bir yanım, acaba bu gerçekten de imkânsız mı diye merak ediyordu. Cal asla benim vardığım farkındalığa varamayabilirdi. Seçimleri kati olabilirdi. Ama bu doğru olamazdı. Ona nasıl bakmığını görüyordum ve kolay kolay pes etmeyecektim. Keşke bu meseleyi iki yumruğumla ve bir bıçakla halledebilseydim. Bundan keyif bile alabilirdim.

Açıkçası, her şey o sırada yaptığım gibi alacakaranlıkta Tepe Malikânesi'nde gizlice Mare Barrow'u aramaktan daha keyifli olurdu. Bu, yapmam gereken bir işti ve çok sıkıcıydı.

Elane malikânenin diğer ucundaki bir yere gitmişti. General Farley'yi gözetleyecekti; bu arada Ptolemus da eğitim alanında gece rutinini tamamlıyordu. Cal'in programıyla çakışan bir rutindi. Müstakbel kral, enerjisini bir şimşek kızla harcayamadığı için kendisini tamamıyla eğitim rutinlerine adamıştı.

CamScanner ile tarandı

Koridorlardan geçerken, parmaklarımı yansıtıcı yüzeyli çelik ve cilalı krom heykellere sürttüm. Her biri dokunuşuma karşılık verdi ve durgun bir göletin suyu gibi dalgalandı. Dışarıda, gökyüzü mor bir tona bürünmüş, batı ufkunda minik yıldızlar belirmişti. Pitarus şehri uzakta, birkaç kilometre ötede parıldıyordu. Bu da bana dünyanın dönmeye devam ettiğini hatırlattı. Kızıllar ve sıradan Gümüşler artık savaşın yayılan gölgesinin altında yaşıyorlardı. Savaşlar hakkında bir şeyler okumanın, şehirlerin yerle bir edildiğini duymanın ve çatışmada hiçbir rolünüzün olmadığını bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Hiçbir etkinizin olmaması ve savaş kapınızı çalarsa, hiçbir güce sahip olmamak nasıl bir şeydi?

Savaş kesinlikle kapıları çalacaktı.

Savaşın birçok tarafı vardı ve çoktan başlamış bir şeyi durdurmak mümkün değildi. Günün birinde Poyraz, Gölbölge, Yüksektepe ve Yamaç'la birlikte kokuşmuş bir leşe dönüşecekti ve geride kim kalırsa bu leşe üşüşecekti.

Doğudaki karanlığa bakan teraslara çıktım. Hava serinlemişti. O hafta sona ermeden, erken gelen bir soğuk hava dalgasıyla karşılaşabilirdik.

Barrow'u bulduğumda, yalnız olmadığını görüp hayal kırıklığına uğradım. Kızıl arkadaşı, uzun bacaklarını gelişigüzel uzatmış yanında uzanırken, Barrow yıldızlara bakıyordu. Arkadaşı sarı saçlardan ve bronzlaşmış, yıpranmış bir tenden oluşan bir yumak gibiydi.

İlk olarak Kilorn beni gördü ve çenesiyle beni işaret etti. "Bir misafirimiz var."

"Merhaba, Evangeline," dedi Mare. Dizlerini göğsüne çekmişti. Hiç kıpırdamadan, göğe ve parıldayan yıldızlara bakmayı sürdürdü. "Bu şerefi neye borçluyuz, Ekselansları?" diye sordu.

Hafifçe gülüp terasın kenarındaki tırabzanlara yaslanmak için durdum. Barrow her zaman iğneleyici konuşurdu. "Biraz kafa dağıtmam gerek."

CamScanner ile tarandı

Mare bunu komik bulmuş gibi başını salladı. "Bunu Elane'le yaptığını sanıyordum."

"Onun kendi hayatı var," dedim kayıtsızca. Omuzlarımı silkmek için kendimi zorladım. "Emrime amade yaşamıyor."

"Bunca zamandır, o burnunda tütmüyormuş gibi davrandın ve dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik. Ama bu sefer sen beni rahatsız ediyorsun." Başını bana çevirip bir an yüzüme baktı ve kahverengi gözleri kararan havaya karşı simsiyah göründü. Sonra, yine yıldızlara döndü. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Bugün Cal'le nereye gittiğinizi ya da insanlarımızın hayatta kalmasıyla ilgili bir toplantıya neden o kadar geç kaldığınızı umursamıyorum."

Yanındaki Kızıl genç gerilip kaşlarını çattı.

Mare ne oyuna geldi ne de sözlerimdeki imayı anlamış gibi davrandı. Elini sallayıp soruyu geçiştirdi. "Önemli bir şey değildi."

"Eh, önemsiz işlerinle ilgili yardıma ihtiyacın olursa, sana birkaç geçit gösterebilirim. Kimseye görünmeden Uçurum'da dolaşmanın birkaç yolu var." Mare beni dinlemiyormuş gibi davranırken, başımı yana eğip onu izledim. "Belki ilgini çeker: Cal doğu kanadında, benim odalarıma yakın bir yerde kalıyor."

Hızla bana döndü. "İlgilenmiyorum."

"Tabii," dedim.

Kızıl çocuk öfkeyle bana baktı; gözleri, annemin en muhteşem zümrütleri gibi koyu yeşildi. "Buna kafa dağıtmak mı diyorsun? Mare'yle alay etmek bu işe mi yarıyor?"

"Kesinlikle hayır. Sadece Mare biraz kılıç antrenmanı yapmak ister mi diye soracaktım."

Mare bana baktı. "Anlayamadım?"

"Eski günler hatırına."

Sinir olmuş gibi ofladı. Ama o tanıdık kıpırtıyı gördüm. İhtiyacı. Midesinin dibine kıvrılmış ihtiyaç serbest kalmak için kıvranıyordu. Barrow ayaklarına bakıp ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. Elini diğer

CamScanner ile tarandı

elinde gezdirip parmaklarını avucunun içine sürttü. Hiç şüphesiz, şimşeği düşünüyordu. Becerilerimizi hayatta kalmak için değil de spor niyetine kullanmanın keyfi bir başkaydı.

"Seni neredeyse iki kere yenmiştim, Evangeline," dedi.

Güldüm. "Üçte keramet vardır."

Ters ters bana baktı; içindeki açlık onu sinir etmişti. "Tamam," dedi çenesini sıkarak. "Tek bir maç olsun."

Mare ya da Kilorn bilmiyorlardı ama Cal de eğitim alanındaydı. Kızıl çocuk sessizce, öfkeyle peşimizden geliyordu ama ben Barrow'u özel olarak hazırlanmış odaya sokarken, onu durdurmak için bir girişimde bulunmadı.

Duvarlar Uçurum'un geri kalanının büyük bir kısmı gibi camdı. Sabah vaktinde gündoğumunu olduğu gibi görüyordu. Erken saatlerdeki seanslar için kusursuzdu. O sırada ise karanlığa, siyaha dönüşerek silikleşen belli belirsiz morla karışık mavi bir gökyüzüne bakıyordu. Ptolemus ve Cal eğitim katının farklı köşelerindeydiler ve erkeklerin hep yaptığı gibi birbirlerini görmezden geliyorlardı. Ağabeyim hızla mekik çekiyordu. Sırtı dimdik ve düz görünüyordu. Wren yakınlarda bir yerde yüksekteki bir izleme alanına oturmuştu. O kattaki herkesle ilgilenmek üzere o saatte görevli şifacı o olmalıydı. Ama tüm dikkatini Ptolemus'a ve esnek kaslarına vermişti. Cal'in karnını yarsam bile gözlerini kırpmayabilirdi.

Müstakbel Kral'ın sırtı bize dönüktü; ter içinde kalmış ve kızarmış yüzünü bir havluyla sildi. Mare'nin yanımda şaşkınlıkla donakaldığını gördüm. Cal'i izlerken gözleri kocaman açıldı. Cal'in sırtına ve omuzlarına yapışmış terli tişörtüne bakıp suratımı ekşittim. Belki ona ya da herhangi bir erkeğe karşı bir şeyler hissedebilseydim, Mare'nin neden bayılacakmış gibi olduğunu anlayabilirdim.

En azından planın bu kısmı işliyordu. Belli ki Barrow'un Cal'in vücuduyla ilgili bir itirazı yoktu.

"Buradan," dedim Mare'nin koluna girip.

CamScanner ile tarandı

Cal sesimi duyunca, havlusunu bırakmadan bize döndü. İkimizi görünce irkildi.

Daha doğrusu, *onu* görünce irkildi. "Neredeyse bitirmiştik," diyebildi.

"Acele etmeyin. Benim için fark etmez," dedi Mare. Sesi ve ifadesinin nötr olması için kontrollü davranıyordu. Onu uzaklaştırmama itiraz etmedi ama elini çekti ve kolunu geriye attı. Parmaklarını ve tırnaklarını beni uyarır gibi koluma geçirdi.

Cal'in arkamızdan, "Kilorn," dediğini ve Kızıl genci kulağıma tokalaşma gibi gelen bir şekilde karşıladığını duydum.

Ptolemus hızını bozmadan yattığı yerden bize baktı; entrikalarımızdan memnun bir halde, hafifçe başımı salladım. Ama bakışlarını benden Mare'ye çevirdi.

Mare ona ölümcül bir bakış attı. O anda kanım dondu.

Ürpermemeye çalıştım. Ağabeyimin onun ağabeyi gibi kanlar içinde yere düştüğünü ve bir hiç uğruna öldüğünü düşünmemeye çalıştım.

Kendine gel, Samos.

CamScanner ile tarandı

ON ALTI

Mare

"Ben salak değilim," dedim Evangeline'e hışımla ve o anda soyunma odasının kapısı arkamızdan çarparak kapandı.

Evangeline sadece iç çekti ve elime bir eğitim tulumu tutuşturdu. Ne yaptığını bilen, seri hareketlerle sade elbisesini çıkarıp kenara fırlattı; ipekli elbise yerde çöp gibi kaldı. Üstünde sadece iç çamaşırlarıyla, kendisi de bir eğitim tulumu giydi. Üstündeki siyah ve gümüş pul deseniyle, bunun onun için özel olarak dikildiği belliydi.

Benimki o kadar süslü değildi. Sade, lacivert bir tulumdu. Bana oynadığı oyun yüzünden büyük bir öfkeyle, tulumu giymek için giysilerimi çıkardım.

"Bizi bir dolaba tıkıp kapıyı üstümüze kilitleseydin bari," dedim sinir içinde. Evangeline'in gümüş saçlarını yüzünün gerisine atışını izledim. Bunu düşünmeden, hızlıca yaptı ve başının etrafında bir taç gibi topladı.

Dudaklarını büktü. "İnan bana, işe yarayacağını düşünseydim hemen yapardım. Onda işe yarar. Onu bir dolaba kilitlemek yeterli

CamScanner ile tarandı

olurdu. Ama *sen*?" Ellerini iki yana açıp omuzlarını silkti. "Asla işleri kolaylaştırmıyorsun."

"Nasıl yani, burada canımı çıkarıp onun bana acımasını mı sağlayacaksın? Beni iyileştirmek için bana bakmak zorunda mı kalacak?" Tiksintiyle başımı salladım.

"Yüksektepe'de işe yarıyor gibiydi." Dikkatle beni süzdü. "O susturucular seni iyi benzettiler doğrusu."

Gözlerimi kıstım. "Eh, nedenlerim var," dedim savunmaya geçerek. O anı, suratıma bir tokat, böğrüme sert bir tekme gibi inmişti. Tırnaklarımı avucuma geçirip o boğulma hissine kapılmamaya çalıştım. Dağın eteklerinde, bir sarayın yatak odasında... Gümüşler ya da prangalar yüzünden... Ne yaptığımı düşünmeden, parmaklarımı bileğime dolayıp sıktım. Az kalsın cilalı zeminine kusacaktım.

"Biliyorum," dedi daha yumuşak bir sesle. Başka biri olsaydı, sesinden beni önemsediğini düşünebilirdim. Ama Evangeline Samos beni önemsiyor olamazdı. Kızıllara karşı anlayış hissetmek gibi bir beceriye sahip değildi.

Öksürüp biraz toparlandım. "İkimizi bir araya getirmeyi başarsan bile, hiçbir işe yaramaz. Onun tahttan vazgeçecek bir tip olmadığını kendin söylemiştin. Aptalca bir plan bu, Evangeline," dedim ikimizi de düşünerek.

Yan yan bana baktı ve bacağına hançerler taktı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu, alaycı bir sırıtma mıydı yoksa bir gülümseme miydi anlayamadım. "Göreceğiz."

Büyük bir zarafet ve çeviklikle kapıya gidip, cilalı parke zeminde ilerleyip onu izlememi işaret etti.

Tereddütle peşinden giderken, saçlarımı atkuyruğu biçiminde bağladım. Bir yanım Tiberias'ın gitmiş olmasını umuyordu. Gözlerimi Evangeline'in kürekkemiklerinin arasındaki bir noktaya diktim.

"Bu karar sadece Tiberias seçimini yaptığı için aptalca değil," dedim, yanından geçip antrenman alanına gidererek. İçgüdüsel bir şekilde, ağırlığımı topuklarıma verdim. Yürürken yaylanıyor gi-

CamScanner ile tarandı

biydim. Ona dönüp sırıttım. "Aynı zamanda, bana parmağını dahi süremeyeceğin için aptalca bir plan."

Evangeline buna çok üzülmüş gibi yapmacık bir tavırla elini kalbine götürdü. Soyunma odasının kapısı arkamızdan çarparak kapandı. "Mare, aslında *benim* aşırı özgüvene sahip olmam gerekirdi."

Sırıtmaya devam edip gözlerimi ondan ayırmadan geri geri yürüdüm. Hiç kimsenin, özellikle de onun adilane dövüşeceğini sanmıyordum. "Belki sonra Elane yaralarını yalar."

Evangeline çenesini kaldırıp bana tepeden bir bakış attı. "Zaten yalıyor, hem de sık sık. Kıskandın mı?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Yanımdan geçerken, kolunu sertçe koluma indirdi. Yan döndüm ama vücuduyla önümde engel oluşturup beni gözlerinin önünde tuttu. Bir balo salonunda birbirinin etrafında dönen dans partnerleri gibiydik. Ya da karanlıkta birbirini sınayarak daireler çizen kurtlara benziyorduk. Boşluklar ve zayıflıklar arıyorduk. Ve fırsatlar.

İtiraf etmem gerekirdi ki biraz kafa dağıtma ve belki birkaç raunt iyi bir dövüş sergileme fikri beni heyecanlandırmıştı. Adrenalin çoktan damarlarıma akın etmeye başlamıştı. Bir bedel ödemem gerekmeyecek ya da gerçek bir tehlikesi olmayacak iyi bir dövüş kulağıma özellikle tatlı geliyordu. Bu, Evangeline'in idman yapma konusunda haklı olduğu anlamına gelse de.

İleride Kilorn, yanında Tiberias'la bize bakıyordu. Ptolemus ise mesafesini koruyordu. Evangeline dikkatimi onlara vermemi isterdi şüphesiz ama ben temkinli davranmaya kararlıydım. Muhtemelen dikkatim dağıldığı anda suratımı ikiye ayırırdı.

"Daha fazla idman yapmalısın," dedi daha yüksek sesle. Sesi boş alanda yankılandı. Acaba Evangeline utanma hissi olmadan mı doğmuştu, diye düşünmeden edemedim. "Stresi sisteminden başka şekillerde at. Ya da başka kişilerle."

Büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. Vücudumun tamamına bir sıcaklık yayıldı ve bu ilk kez Cal'in suçu değildi. Evangeline hu-

CamScanner ile tarandı

zursuz olduğumu görüp güldü; hatta başını birkaç metre ötedeki Cal ve Kilorn'un olduğu yere doğru eğdi. İkisinin de konuşmamızı dinlediği belliydi ama dinlemiyor gibi davranıyorlardı. Evangeline kaşlarından birini kaldırıp dikkatle Kilorn'a baktı.

Ne demek istediği o anda kafama dank etti. "Yok, o benim..."

"Güldürme beni," dedi alaycı bir sesle. Geriye doğru bir adım attı. "Ben şu diğer Yenikan'dan bahsediyorum. Yüksektepeli olandan. Beyaz saçlı, boğuk sesli olan. İnce uzun Yenikan."

Birden vücudumu saran sıcaklık buz gibi oldu ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Cal sırtını yasladığı duvardan kendini öne doğru itti. Arkasını dönüp son rutinine başlarken bana şöyle bir baktı, sonra da mekik çekmeye başladı. Düzenli ama hızlı çalışıyordu. Kendi kalp atışlarımın utandırıcı vuruşlarından, onun ritmik nefes seslerini zor duyuyordum.

Ellerim neden bu kadar terledi?

Evangeline büyük bir keyifle sırıttı. Çenesini biraz eğerek başını salladı. Beni kışkırtıyordu. Dudaklarını sessizce oynatarak, *Yap şunu*, dedi.

"İsmi Tyton ve burada değil," dedim öfkeyle. Bunları söylerken bile kendimden nefret ettim. Odanın karşı tarafındaki Cal daha da hızlanmıştı. "Bu, daha da aptalca bir plan," dedim fısıldayıp sesimi duyurmamaya çalışarak.

Evangeline başını geriye attı. "Öyle mi?"

Ben daha yanıt veremeden kafa atıp burnumu kırdı.

Gözlerimin önünde benekler uçuştu: Yana savrulup dizlerimin üstüne düşerken, siyah, kırmızı ve diğer renkler başımı döndürerek helezonlar oluşturdu. Yüzümden fışkıran kıpkırmızı kan ağzıma ve çeneme aktı. Tanıdık tat beni kendime getirdi.

Yere yıkılmak yerine, bacaklarımı altımda toplayıp sıçradım.

Başım onun göğüs kemiğine çarptı ve ciğerlerindeki hava boşalırken tıslama sesi duydum. Sendeledi ve sırtüstü yere yapışırken kollarını savurdu. Elimin tersiyle yüzümü sildim. Elime yapış yapış

CamScanner ile tarandı

kan bulaştı ve o müthiş acıyla düşünmeye çalışırken yüzümü buruşturdum.

Yerde mekik çeken Cal doğrulup tek dizinin üstünde durdu. Gözleri irileşmişti. Çenesini sıkarak ayağa fırlamaya hazırlandı. Ona bakıp başımı iki yana salladım ve yere kan tükürdüm. *Olduğun yerde kal, Calore.*

Kaldı.

İlk hançer, bir uyarı gibi kulağımın hemen yanından geçti. İkincisi gelirken eğildim ve pürüzsüz, neredeyse kaygan sayılabilecek parke zeminde yuvarlandım. Evangeline'in kahkahaları kulaklarımda çınladı. Öne atılıp boğazını sıkarak onu susturacağımı düşündüm. Ama boğazını iyice sıkıp onu şoka sokarak teslim olmasını sağlayamadan yana kaçtı. Altımızdaki kaygan zemini lehine kullanıp kolaylıkla kaçarken, ona sadece birkaç kıvılcımım değdi. Yine de kıvılcımlarımın nazik olduğu söylenemezdi. Hareket ederken, canını acıtan bir böcekten kurtulmaya çalışıyormuş gibi irkiliyordu.

"Hatırladığımdan iyisin," dedi nefes nefese, birkaç metre önümde dururken.

Yumruklarımdan birini sıktım, diğer elimle de fışkıran kanı durdurmak için burnuma bastırdım. Nereden bakarsanız bakın, güzel bir manzara sayılmazdı. Yerler çoktan kırmızı kan lekeleriyle kaplanmıştı. "İstersem seni oracıkta yere yığarım," dedim, elektroların yeni öğrendiğim gücünü hatırlayıp. Örümcek ağı şimşeği, fırtına şimşeği. Ama Tyton'ın hâlâ kontrol edemediğim o muazzam beyin şimşeğini kullanamazdım.

Evangeline gülümseyerek başını salladı. Bundan keyif alıyordu. "İstersen deneyebilirsin."

Ben de sırıttım. *Tamam.*

Şimşeğim göz kamaştıran mor ve beyaz parıltılar arasında, terle nemlenmiş havayı tutuşturarak ve tıslar gibi bir ses çıkarak patladı. Evangeline insanüstü diyebileceğim bir hızla tepki verdi ve hançerleri aniden birleşip çelikten uzun bir mızrak oluşturdu. Şimşeğim yeri

CamScanner ile tarandı

yardığı anda mızrak da yere saplandı ve dalgalanır gibi sallanmaya başladı. Şimşek benim bile gözlerimi kamaştıran bir parıltıyla hedefini ıskalamıştı.

Evangeline daha sonra dirseğini çeneme indirip beni geriye fırlattı. Gözlerimin önünde yine yıldızlar uçuştu.

"İyi numara," diye homurdandım, ağzımdaki kanı çalkalarken. Bu sefer yere tükürdüğümde, zemine bir dişimin çarpıp çın diye bir ses çıkardığını duyar gibi oldum. Dilimle şüphemi teyit ettim ve alt dişlerimin arasında birden tuhaf bir boşluk olduğunu hissettim.

Evangeline omuzlarını silkti; nefes nefeseydi. "Eşit şartlarda karşılaşalım dedim." Hafifçe inleyerek çelik çubuğu yerden çıkardı ve elinde çevirdi. "Bu kadar ısındığımız yeter mi?"

Hafifçe güldüm.

"Tabii ki."

Wren Evangeline'in yüzünü iyileştirirken, sıramı bekledim. Gözlerinden biri kapanmıştı ve aradan geçen her dakikayla koyulaşan siyah ve mide bulandırıcı grimsi mor bir renge dönüşüyordu. Diğer gözkapağı da birkaç saniyede bir seğiriyordu. Sinirlerinden biri kopmuş olmalıydı. Omuzlarını indirip kaldırarak bana baktı, sonra suratını buruşturarak diğer eliyle yan tarafına bastırdı.

"Kıpırdama," dedi Wren üçüncü kez. Elini Evangeline'in yüzünde gezdirmesiyle şişlik inmeye başladı. "Kaburgalarından biri kırılmış."

Evangeline tek gözüyle olabildiğince dik dik bana baktı. "İyi dövüştü, Barrow."

"İyi dövüştü, Samos," dedim güçlükle. Yarık bir dudak, kırık burun ve çürük çeneyle konuşmak bile canımı yakıyordu. Bir yere yaslanıp ağırlığımı sol ayağımın çıkık ve açıkta kalan kemiğinin üstünde oluşan ve kan sızdıran derin yarıktan başka bir yere verdim.

Üç erkek geride duruyor, bize nefes alabilmemiz için gerekli alanı veriyorlardı. Kilorn bir bana bir Evangeline'e bakıyordu. Ağzı

CamScanner ile tarandı

hayretten açık kalmıştı. Belki biraz da korkmuştu. "Kızlar çok tuhaf," diye mırıldandı.

Tiberias ve Ptolemus da ona hak verip başlarını salladılar

Engeline göz kırpmaya çalışıyor gibiydi. Ya da gözü benim düşündüğümden de kötü seğiriyordu. Dövüşmekten yorulmuş olabilirdim ama gülmemek için kendimi zor tuttum. Ona değil de, onunla birlikte gülecektim. Bunu fark edince kendime geldim. Adrenalinin elektrikli hissi dinmeye başlamıştı. Onun kim olduğunu ve ailesinin aileme yaptıklarını unutamazdım. Birkaç adım ötedeki ağabeyi, Shade'i öldürmüştü. Clara'yı babasız, Farley'yi eşsiz bırakmıştı. Bir anneden ve babadan bir oğlu almıştı. Benden de bir ağabeyi.

Ben de onlara aynı şeyi yapmaya çalışmıştım.

Evangeline değiştiğimi fark etti ve bakışlarını yere çevirdi; yüzü ustalıkla yontulmuş bir heykelinkine benziyordu.

Wren Skonos çok becerikliydi: Bir deri şifacısı olarak becerilerini kullanmış, Evangeline'i birkaç dakika içinde dövüşecek hale getirmişti. İki genç kadın birbirinden çok farklıydı. Evangeline'in örülmüş gümüş renkli saçları, Wren'inse mavi siyah çıplak omzuna düşen ve upuzun örülmüş, pırıl pırıl ve simsiyah saçları vardı. Ptolemus'un, kız kardeşini iyileştirirken onu nasıl dikkatle izlediğini kaçırmamıştım. Bakışları Wren'in boynunda, yüzünde ve köprücükkemiğinde geziniyordu. Ellerinde ya da yaptığı işte değil. Onun Elane'le evli olduğunu unutmak kolaydı. En azından, resmi olarak. Ama sanırım kız kardeşi vaktinin çoğunu Elane'le geçirirken, kendisi de Wren'le birlikte oluyordu. *Ne kadar kafa karıştırıcı bir aile.*

"Sıra sende," dedi Wren, Evangeline'in yerine geçmemi işaret edip. Samos Prensesi kalktı ve yeni iyileştirilmiş karnını kedi gibi zarif bir hareketle esnetti.

Dikkatle otururken, acıyla yüzümü buruşturdum.

"Koca bebek," diye güldü Kilorn.

Yanıt olarak, abartılı bir şekilde sırıttım ve ona kanla kaplı dişlerimin arasındaki boşluğu göstermeye çalıştım. Ürpermiş gibi yaptı.

CamScanner ile tarandı

Ptolemus güldü ve ikimizin de ona ters ters bakmasına neden oldu.

"Komik bir şey mi var?" dedi Kilorn sert bir sesle ve gümüş saçlı adamın üstüne doğru bir adım attı. Arkadaşım kendisini düşünmeyecek kadar cesurdu ve onu ikiye ayırabilecek mıknatıs prensini hiç umursamıyordu.

"Kilorn, birazdan geliyorum," dedim yüksek sesle. Ortalık daha fazla karışmadan onları yatıştırmayı umuyordum. Kendimi yerden Kilorn'un kanlarını temizlerken bulmak istemiyordum. Kilorn ona müdahale ettiğim için kızgın kızgın bana baktı ama hiç oralı olmadım. "Tamam, bir şey yok. Haydi, git."

"Peki," dedi ama uzaklaşırken dönüp Ptolemus'a ters ters bakmayı ihmal etmedi.

Ayak sesleri dinince Evangeline hızla kalktı ve peşinde ağabeyiyle oradan uzaklaştı. İkisi ayrı yönlere gittiler. Evangeline giderken dönüp arkasına baktı. Bakışları benimle sessizce orada duran Tiberias arasında gidip geldi. Gözlerinden umut okunuyordu. Ama bu beni kötü hissettirdi.

Aptalca bir plan bu, demek istedim yine.

Wren'in parmakları beni rahatlattı, sızlayan kaslarımı ve oluşmaya başlayan çürükleri iyileştirdi. Gözlerimi yumup onun beni dürtüklemesine ve farklı yönlere çekiştirmesine izin verdim. Wren, Sara Skonos'un kuzeniydi ve iki Calore kralı arasında kalan, soylu bir hanenin kızıydı. Daha önceden Maven'a hizmet etmiş, Arkeon'da şifacım olmuştu. O günlerde beni izlemiş, Sesiz Taş'ın ağırlığı öldürmesin diye hayata tutunmamı sağlamıştı. Yüzümü ve vücudumu, Maven'ın yaptığı yayınlar için uygun hale getirmişti. İkimiz de kendimizi bir gün Tepe Malikânesi'nde bulacağımızı bilemezdik.

Birden acının dinmesini istemedim. Bu acı, kalbimdeki sızıyı hissetmemi engelliyordu. Wren'in parmakları çenemde gidip gelirken ve kopan dişimin yenisinin çıkması için kemiklerimin büyümesini tetiklerken Tiberias'ı düşünmemeye çalıştım. Ama bu imkânsızdı.

CamScanner ile tarandı

Gücünü kaybetmeyen o sürekli sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımdaydı.

Evangeline benim daha zor olduğumu söylemişti. Bence yanılıyordu. Tiberias'ı ve beni bir odaya kilitlese muhtemelen ilk ben teslim olurdum.

Bu, o kadar da korkunç olur muydu?

"Yüzün çok kızarıyor."

Gözlerimi açtığımda, Wren'in dudaklarını büzmüş, bana baktığını gördüm. Sara'nınki gibi fırtına grisi gözlerini kırpıştırıyordu.

"İçerisi sıcak," dedim.

Tiberias da kızardı.

Sessizce yürümeye başladık. Uçurum'un cam duvarları sadece karanlığa bakıyor, geçitlerin uzun ve parlak ışıkları bize yansıyordu. Cama vuran görüntülerimiz bizi aynı hızda takip ediyordu. Birden, yan yana oluşumuza hayret ettim. Onun ne kadar uzun boylu olduğunu asla unutmuyordum ama bu bana sürekli olarak birbirimize hiç uymadığımızı hatırlatıyordu. Rutinine ve tenine yapışmış terlere rağmen, Tiberias bir prens ve üç yüz yıldır kral olan bir soyun çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Herkesten daha iyi olacağı şekilde yetiştirilmişti ve bu her halinden belli oluyordu.

Onun yanında, kendimi her zamankinden ufak hissettim. Yara izlerinden ve kalp kırıklığından oluşan kirli ve ufak bir benek gibiydim.

Ona baktığımı fark edince yere baktı. "Demek, Yeni Kent diyorsun," dedi.

İç çekip kendimi tartışmaya hazırladım. "Bunu yapmamız gerek. Sırf savaş için değil, kendimiz için de. Kızıllar için. Fabrika kasabaları kölelikten sadece biraz daha iyi." Oralara asla adım atmamıştım ama Gri Şehir'i, zehirli nehir yatağını kaplamış küllerden ve dumanlardan oluşan o şehri görmüştüm. Cameron'ın ve erkek kardeşinin ensesinde, çalıştıkları yerleri belirleyen o kaba saba dövmeleri de. "Mesleklerini" ve hapishanelerini belirten izlerdi bunlar.

CamScanner ile tarandı

Niyetim Yeni Kent'i ve diğer varoşları cesetten farksız halde bırakmaktı. Boş ve ölü bir halde. Çürümeye, yok olmaya ve unutulmaya yüz tutacaklardı.

"Biliyorum," dedi Tiberias alçak sesle. Sesinde hüzün ve pişmanlık vardı. Ben ona bakarken, gözlerinin rengi koyulaştı. Gerçekten de ne demek istediğimi anlıyordu. Tacı aramıza girmeseydi, elini tutup omzunu öperdim. Bu kadar ufak bir destek verdiği için bile teşekkür ederdim.

Dudağımı ısırıp ona dokunma güdüsüne direnmeye çalıştım. "Cameron'a ihtiyacım olacak."

Bu isim onu kendisine getirdi. "O..."

"Hayatta mı diye mi merak ediyorsun?" Bu sözcüğün geçidin yıpranmış taşlarında yankılanışını dinledim. Sözlerim, bir soru olduğu kadar umut olarak da havada asılı kaldı. "Öyle olmalı."

Adımlarını yavaşlattı. "Farley ondan hâlâ haber almadı mı?"

"Yakında alır."

Yamaç'taki Kırmızı Muhafız birlikleri, karargâhtan kaçan herkesi kurtarmak için Altülke'de toplanıyordu ve birkaç saate kalmadan bize rapor vereceklerdi. Rash diğer kurtulanlara ulaştığında Ibarem de bize yeni haberler ulaştıracaktı mutlaka. Cameron'ın kurtulanlar listesinde olmaması mümkün değildi. Kendisini öldürtmeyecek kadar güçlü, zeki ve son derece inatçıydı.

Böyle bir ihtimali aklıma bile getirmek istemiyordum.

O korkunç kasabası Yeni Kent'i yok etmek için yardımına ihtiyacımız olduğundan değil, vicdanıma bir ceset daha ekleneceğinden... Ölüme ittiğim bir arkadaşım daha olacağından.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve Bracken karargâha saldırdığında hâlâ Yamaç'ta olan diğerlerini düşünmemeye çalıştım. Cameron'ın kardeşi Morrey. Hançer Birliği'nden kurtarılan ve bir kuşatmadan kaçıp diğerine tutulan çocuklar.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey Shade'i kaybetmenin acısıyla kıyaslanamazdı ama diğerlerini kaybetmek de beni perişan ederdi. Bu durum daha ne kadar sürecekti? Kaç kişiyi kaybetme riskini göze alacaktık?

Bu bir savaş, Mare Barrow. Her gün herkesi riske atarsın.

Özellikle de yanımdaki kişiyi.

Dudağımı ısırdığımda, Tiberias'ı düşünmemek için neredeyse kanatacaktım. *Cal*, onun ölüp yok olması...

"Hiçbir zaman kolaylaşmıyor," dedi titrek bir sesle.

Gözlerimi açınca, onun genellikle savaş alanında ya da bir savaş konseyinde takındığı müthiş dikkatle ileriye baktığını gördüm.

"Ne o?"

"İnsanları kaybetmek," dedi öfkeyle. "Kaç kere başına gelirse gelsin, acısı bir saniye bile dinmiyor. Buna asla alışamıyorsun."

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre önce, Mareena Titanos olduğum zamanlarda, bir prensin yatak odasında durduğum anı hatırladım. Her yerde kitaplar vardı: el kılavuzları, savaş anlaşmaları, strateji ve diplomasi kitapları. Devasa ordulara ve tek başına savaşan askerlere yönelik manevralar ve manipülasyonlar. Riski ve ödülü tartan kitaplar. Zafer kazanması için kaç kişinin ölmesi gerektiğine dair hesaplamalar. Ama o zamanlar, bütün bunlar onun kim olduğunu ve kimin tarafında olduğunu gösteren belirgin işaretlerdi.

Onun, hayatı o kadar kolay harcayabilen biri olduğunu düşünmek beni tiksindiriyordu. Bir santim ilerleme kaydedecek diye kan döken biri olarak. Ama ben de aynı şeyi yapmıştım. Farley de. Davidson da. Hiçbirimiz masum değildik.

Hiçbirimiz o günlerde yaptıklarımızı unutamayacaktık.

"Bir his asla dinmezse," dedim boğulacakmış gibi, "bir süre sonra fazla ağır gelmeye başlar."

"Evet," dedi boğuk bir sesle.

Acaba o ve ben bu sınıra ne kadar yaklaştık diye merak ettim. O sınırı aynı gün mü aşacaktık? Tek yanıt bu muydu?

CamScanner ile tarandı

Kırık dökük ve düzelmemiz mümkün olmayacak bir halde, birlikte mi yürüyecektik? Yoksa ayrı ayrı mı?

Buğulu gözlerle bana baktı. Sanırım o da kendisine aynı soruyu soruyordu.

Ürpererek adımlarımı sıklaştırdım. Bu, ikimiz için de işaret oldu. "Liman Körfezi planı nedir?" diye sordum uzun koridora bakarak. Bu koridor, Tepe Malikânesi'nin bu kanadıyla diğer kanadı arasında bir köprüydü; ağaçlarla dolu bir bahçeyle karanlıkta güçlükle görünen çeşmelerin üstünde bir kemer oluşturuyordu.

Tiberias hemen adımlarıma uyum sağladı. "Davidson geri gelene dek hiçbir şey kesinleşemez. Ama Farley'nin bazı fikirleri var. Şehirdeki bağlantıları da faydalı olacaktır."

Ona hak vererek başımı salladım. Liman Körfezi, Poyraz'ın en eski şehriydi; Kızıl suçluların ve çetelerin cirit attığı bir yerdi. Birkaç ay önce, bu çetelerden Denizciler isimli olanı, biz Yenikanları ararken bizi Maven'a satmaya çalışmıştı. Ama işler değişiyordu. Kırmızı Muhafızlar güçlenip kötü şöhret kazanırken, Poyraz Kızılları hizaya geliyordu. Zaferlerimiz en azından birilerini etkiliyordu.

"Sivillerden kayıplar olacak," dedi Tiberias açık sözlülükle. "Orası Korviyum veya Yamaç değil. Liman Körfezi korunaklı bir kale değil, şehir. Masum insanlar var. Bu savaşın ortasında kalacak Gümüşler ve Kızıllar var." Ellerinden birini gerip uzun ve ince parmaklarını açtı ve teker teker parmak eklemlerini çıtlattı. "Vatansever Kalesi'yle başlayacağız. Orada kontrolü ele alırsak, şehrin kalanını ele geçiririz."

Vatansever'i sadece uzaktan görmüştüm ve hayal meyal hatırlıyordum. Yamaç karargâhından küçüktü ama daha donanımlı ve Maven'ın orduları için daha önemliydi.

"Vali Rhambos ve hanesi, Maven'a sadakat yemini etti," dedim. "Hâlâ sıkı müttefikler." Adamın oğlunu, başarısızlığa uğrayan bir infaz sırasında arenada öldürdüğüm için bunda benim de azımsanmayacak bir rolüm vardı. Tabii, oğlu da beni öldürmeye çalışmıştı. "Kolay kolay teslim olmazlar."

CamScanner ile tarandı

Tiberias hıhladı. "Kimse kolay kolay teslim olmaz zaten."

"Ya şehri fethedersen?" dedim. *Hayatta kalırsan?*

"O zaman, Maven'ı masaya oturtabiliriz."

Bu isim, içime bir elektrik akımı gibi yayıldı. Köprücükkemiğimdeki damgası birden canlanıp ısındı ve dikkatimi ona vermeye zorladı.

"Pazarlık yapmaz. Kesinlikle teslim olmaz." Maven'ın boş gözlerini, meşum gülümsemesini düşününce midem bulandı. İkimizin de kâbusu olan o bezdirici ve bitmek bilmeyen takıntısını düşündüm. "Bunun faydası yok, Tiberias."

Tam ismini kullandığım için irkilip bir an gözlerini yumdu. "Onu bu yüzden görmek istiyorum."

Bunun anlamı açıktı. "Öyle mi?"

"Emin olmam gerek," dedi bıkkınlıkla. "Başbakan'a onun ülkesindeki fısıltılarla ilgili sorular sordum. Elara gibi Yenikanlar olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ona yardım edebilecek birileri var mı diye."

"Ve?"

Korviyum'da Tiberias'ın yanından ayrıldığımda, kalbi kırılmış ve acı çekiyormuş gibiydi. O sırada da farklı değildi. Sevgi bizi başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar birbirimizden ayırıyordu. "Olduğunu düşünmüyormuş," dedi alçak sesle. "Ama aramaya devam edeceğini söyledi."

Elimi hâlâ terli olan koluna koydum. Parmaklarım onun tenini artık kendi tenim gibi tanıyordu. Kum bataklığı gibiydi. Fazla oyalanacak olursam, kendimi kurtaramayabilirdim.

Anlayışlı bir sesle konuşmaya çalıştım. "Elara'nın bile artık onu düzeltebileceğini sanmam. Tabii, Maven ona izin verseydi."

Teni elimin altında ısındı. Ne yaptığımı fark edip elimi çektim. Tepki vermedi. Söyleyebileceği bir şey yoktu. Bana yoktu. Maven Calore'den vazgeçmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

CamScanner ile tarandı

İleride, geçit sona erdi ve sağa ve sola ayrıldı. Onun odaları bir taraftaydı, benimkiler diğer tarafta. Konuşmadan birbirimize baktık. İkimiz de kıpırdamaya cesaret edemiyorduk.

Onunla konuşmak acı bir rüya gibiydi. Buna rağmen uyanmak istemiyordum.

"Ne kadar kaldı?" diye fısıldadım.

Bana bakmadı. "Davidson bir haftaya burada olacak. Bir hafta da plan yapmak için süremiz var." Yutkundu. "Uzun bir süre değil."

Liman Körfezi'ne son kez oradan kaçarken ayak basmıştım. Ama ağabeyim hayattaydı. Ne kadar zorlu günler geçirdiysek de keşke o zamana geri dönebilseydim diye düşündüm.

"Evangeline'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi birden. Sesi ne hissettiğini tam olarak anlayamadığım kadar çok duyguyu yansıtıyordu.

Başımı çevirmeden gözucuyla ona baktım. "Amacını gizlemeye çalıştığını pek söyleyemeyiz."

Bana bakmadı. Gözlerini karşımızdaki duvara dikmişti. Ne tarafa gideceğini bilemiyormuş gibiydi. "Keşke bir orta yol olsaydı."

İsimlerimizin, kanımızın ve geçmişlerimizin önemli olmadığı bir yer. Ağırlığı olmayan, asla var olmamış ve asla var olmayacak bir yer.

"İyi geceler, Tiberias."

Sinirle yumruğunu sıktı. "Bana böyle hitap etmeyi kesmen lazım gerçekten."

Bana da sen lazımsın.

Arkamı dönüp kendi odama yürürken, ayak seslerimin yankısıyla baş başa kaldım.

CamScanner ile tarandı

ON YEDİ

Iris

Arkeon asla evim olmayacaktı.

Şehrin bulunduğu yer, büyüklüğü, mabetlerinin ve tapınaklarının olmaması, hatta Poyrazlılara karşı iliklerime işlemiş, doğuştan gelen o nefret yüzünden değildi sebebi. Hiçbiri, ailem yanımda olmadığı için hissettiğim boşluk kadar önemli değildi. Eğitimle, dualarla ve bazıları çok sıkıcı olsa da kraliçelere özgü diğer görevlerle doldurmaya çalıştığım bir delik gibiydi bu boşluk. Ama hepsi gerekliydi. En önemlisi de savaşabilecek durumda kalmaktı. İpeklerle ve kadifelerle kaplı odalarımda, istediğim her şeyi bana getirmek için birbiriyle yarışan Kızıl hizmetkârlarla gevşemem çok kolay olurdu. Gölbölge'de de durum farklı değildi ama yiyecek ve alkollü içkilerle rahatlamayı başka yerlerde asla buradaki kadar istememiştim. Neyse ki eğitim seanslarım iyi bir denge sağlıyordu ve birçok kraliyet ailesi ferdinin ve soylunun kendilerini buldukları o tuzağa düşmüyordum. Bu, Maven'ın güzel yem koyduğu bir tuzaktı. Onun hükümdarlığını

CamScanner ile tarandı

hâlâ destekleyen birçok lord ve leydi, kapıya dayanmış kurtlarla değil, partilerle ve ziyafetlerle ilgileniyordu. *Aptallar.*

Bu tanrısız ülkede dualara da pek rastlanmıyordu. Bildiğim kadarıyla Arkeon'da tapınak yoktu ve inşa edilmesini emrettiğim mabet ufaktı, odalarımın arasına sıkışmış bir dolap büyüklüğündeki şaşaalı bir alandan ibaretti. Gerçi isimsiz tanrılarımla iletişim kurmak için fazla alana ihtiyacım yoktu. Ama becerilerimle havada serin bir akım sağlasam da yazın ortasında, yıpranmış suratlarla dolu bu ufak oda pek rahat sayılmazdı. Başka yerlerde dua etmeye ya da aradan günler geçerken tanrılarımı en azından hissetmeye çalışıyordum ama evimden uzak kaldıkça, bunu yapmam zorlaşıyordu. Ben onları duymadığımda, onlar beni duyabiliyorlar mıydı acaba?

Yapayalnız mıydım?

Sanırım böylesi daha kolaydı. Poyraz'la bağ kurmak istemiyordum. Annem önce davranmazsa, Maven'ın ağabeyi burayı istila ettiğinde beni buraya bağlayacak bir şey kalsın istemiyordum.

Kraliçelikle ilgili görevlerim, aklımı sadece yalnızlığımdan uzaklaştırıyordu. O gün, Başkent Nehri'nin üstündeki köprüden şehrin diğer tarafına geçecektim. Arkeon'un elmascam duvarları arasında, Maven'dan mümkün olduğunca uzaklaşacaktım. Maven artık saraydan pek çıkmıyor, kendisini bitmek bilmeyen konsey toplantılarıyla meşgul ediyordu. Ya da yalnız başına uzun saatler geçiriyordu.

Hizmetçilerin kendi aralarında fısıldaştıklarını duyuyordum. Maven'ın giysilerini çoğu zaman tamir edilemeyecek kadar yanmış halde buluyorlardı. Bu da onun ya kontrolü kaybettiğini ya da kendisini kontrol etmeye gerek görmediğini gösteriyordu. İkisi de doğru olabilirdi.

Doğu Arkeon'da, tıpkı şehrin batı tarafında olduğu gibi alçak tepeler vardı ve yamaçlar nehrin kenarından yukarılara kadar çıkıyordu. Senenin o vaktinde her yer yemyeşildi. Başka şeyler değilse bile, hiç olmazsa orası bana evimi hatırlatıyordu. Su bile yanlıştı. Tatlı değil tuzluydu ve nehrin yukarısındaki fabrika varoşlarının

CamScanner ile tarandı

kirliliğinin yol açtığı fısıltılarla lekelenmişti. Ağaçlardan oluşan engellerin bunun büyük kısmını yok edeceğini sanıyorlardı ama her nympha kokuyu burnuna çektiğinde böyle olmadığını anlayabilirdi.

Buradaki binalar yüksek ve boğucuydu; granit ve mermerli sütunları, kanatlarını iki yana açıp boyunlarını germiş kuş heykelleri olan çatıları vardı. Kuşların tüyleri bakırdan ve çelikten yapılmış ve göz kamaştıracak biçimde parlatılmıştı.

Bir savaşın ortasında bile, başkent her şeyden habersiz mutlu mutlu hayatına devam ediyordu. Sokaklarda kan kırmızısı bilezikleri ya da çalıştıkları hanelerin renkleriyle göze çarpan Kızıllar yürüyordu. Gümüşler araçlarının içinde bir yerlere gidiyordu. Müzeler, galeriler ve tiyatrolar değişmeden ya da bir aksama olmadan işlemeye devam ediyordu.

Sanırım onlar da Gölbölgeliler gibi savaşa alışmışlardı. Kendi krallıklarının sınırlarında olsa bile.

O gün Maven'ın ağabeyi ve isyancıları Korviyum'u ele geçirdiklerinde ölen askerleri anmak için bir öğle yemeğine katılacaktım. Gözcülerim her zamanki gibi alevli cüppelerinin içinde cafcaflı bir görüntüyle beni izliyorlardı. Ben kendi ülkemi onurlandırmak için her zamanki renklerimi giymiştim ama mavi bluzumun ve ceketimin kenarları Maven'ın siyah ve kırmızı renkleriyle çevrilmişti. Kendimi bu şekilde lekelemek yanlış geliyordu ama bana bakan biri bunu anlayamazdı.

Elimden geldiğince gülümseyip başımı salladım ve yeni kraliçelerinin gözüne girmek isteyen çok sayıda lord ve leydiyle havadan sudan sohbetler ettim. Kimse gerçek anlamda işe yarayabilecek bir şey söylemiyordu. Ölenlerin aileleri için bile her şey gösteriden ibaretti. Orada olmayı istemedikleri, üzüntüleriyle tek başlarına yüzleşmeyi tercih ettikleri belliydi. Buna rağmen teşhir edilmek ve performans sergilemek için zorla sahneye çıkarılmış oyuncular gibiydiler. Teker teker hepsi sevdiklerinin nasıl öldüğünü, Kızıl teröristler ya da Yük-

CamScanner ile tarandı

sektepeli ucubeler tarafından nasıl katledildiğini anlattılar. Birkaçı konuşmasını tamamlayamadı bile.

Bu da kocamın başının altından çıkan zekice bir taktik olmalıydı. Bu savaşa karşı olan veya Maven'ın ağabeyinin tahtta olmasını tercih eden bir kişi, böyle bir şovdan sonra inançlarına bağlı kalmakta zorlanırdı. Ben de kendi rolümü yeteri kadar iyi oynuyordum.

"Bugün buraya yas tutmaya ama aynı zamanda bir mesaj vermeye geldik. Korku bizi kontrol edemeyecek," dedim elimden geldiğince kararlı bir tavırla, pür dikkat beni izleyen insanlarla dolu salona bakıp. Gözlerini benden ayırmıyorlardı. Bunu ya nazik olmak için yapıyorlardı ya da bir çatlak bulabilmek, zayıflık yakalayabilmek için. Kendi haneleri için avantajlı olacağını bilseler, pek çoğunun Maven'ın Poyraz'ını terk edeceğini biliyordum.

Onları bunu yapmamaya ikna etmek benim görevimdi. Orada kalmaya. Savaşmaya. Ölmeye.

"İsyankârlara ve teröristlere, sahte vaatlerin arkasına sığınan suçlulara boyun eğmeyeceğiz. Ülkemizin temsil ettiklerini, ideallerimizi, Poyraz'ın ve hayatlarımızın üstüne inşa edildiği temelleri heba etmeyeceğiz." Aklıma güzel konuşma derslerim geldi. Konuşma sanatında asla Tiora kadar başarılı olamamıştım ama elimden geleni yapıyordum. Bir düzine kadar göze odaklandım, gözlerimi asla kırpmadım ve hiç kekelemedim. Ellerimden birini sıkarak eteklerimin kıvrımları arasında yumruk halinde tuttum.

"Poyraz, bizim gücümüzle, kuvvetimizle, başarılarımızla ve *fedakârlıklarımızla* dünyaya gelmiş bir Gümüş ülkesidir. Hiçbir Kızıl sahip olduklarımızı elimizden alamaz, kim olduğumuzu değiştiremez. İttifaklarını kiminle kurmuş olurlarsa olsunlar, bizim için bir şey ifade etmiyorlar.

"Maven Calore galip gelecektir. Gerçek Poyraz galip gelecektir. Güç ve kuvvet." Onaylanmış konuşmama tanıdık sözcükleri eklerken, gülmemeye çalıştım. "Bizim selimizle karşılaşacaklar."

CamScanner ile tarandı

Kendimi tutmaya çalıştığım halde, kalabalık Gölbölge'ye özgü sözlerim için beni alkışlayıp tezahüratlarda bulunduğunda gülümsemeden edemedim. Bunlar annemin sözleriydi. *Buna alışın, Poyrazlılar. Yakında renklerime boyun eğeceksiniz.*

Isı dalgası geçmiş ve araç konvoyuma dönüşümü kolaylaştırmıştı. Biraz daha dışarıda kalıp temiz havanın ve tatlı gün ışığının keyfini çıkarmak istedim ve mümkün olduğunca ağır hareket ettim. Gözcülerim yanımda yürüyor, eldivenli elleri ve maskeli yüzleriyle prova ettikleri gibi iki yanımı tutuyorlardı.

Yanlış hesap yapmadıysam, programımın ilerisinde gidiyorduk. Sadece saraya dönüp o geceki yemeğe hazırlanmam gerekiyordu.

Buna rağmen, aracın açık kapısına çabucak vardım. Bıkkınlıkla araca girdim ve kapı arkamdan kapanırken, bakışlarımı yerde tuttum.

"İyi günler, Majesteleri."

Araçta karşımda oturan iki kişi bana baktı. Biri tanıdıktı, diğerinin de kim olduğunu tahmin edebiliyordum. İkisi de düşmandı.

Korkuyla cıyaklayıp deri koltuklarda kendimi geriye attım. Hemen yanımda tuttuğum su matarama uzandım. Diğer elimle de arka koltuğun altındaki tabancayı almaya çalıştım.

Biri parmaklarını çenemin altına koyup beni başımı kaldırmaya zorladı. Onun mırıldanarak zihnimdeki düşünceleri yok edebilecek hipnoz olacağını düşündüm. İçimi dışıma çıkaracak olan kişi.

Ama karşımda, bronz gözleri kararlılıkla parıldayan büyükanneyi gördüm. Anabel Lerolan'ın dokunuşunun ne yapabileceğini çok iyi bildiğimden donakaldım. Elinin değişip farklı hale geldiğini, sonra da kafatasımın patlayıp aracın her yerine beyin ve kemik parçaları saçıldığını hayal ettim.

"Bir kraliçeden diğerine tavsiye, canım," dedi çenemi bırakmadan. "Aptalca bir şey yapma."

"Tamam," diye fısıldadım, boş ellerimi gösterip. Silahım da mataram da elimde değildi. Araçta havadan başka silahım yoktu.

CamScanner ile tarandı

Onun arkasındaki şoförümün ve Gözcü muhafızımın siluetlerine baktım. İkisi de camın diğer tarafındaydılar.

Julian Jacos bakışlarımı takip edip iç çekti. Elinin tersiyle cama vurdu. Muhafızlarımın ikisi de kıpırdamadı. "Ne yazık ki bir süre seni duyamayacaklar," dedi. "Ayrıca onlara saraya manzaralı yoldan gitmeleri söylendi." Araç yabancı ara sokaklarda ilerlerken, boş bir gülümsemeyle pencereden baktı. "Buraya sana zarar vermek için gelmedik, Iris."

"Güzel. Bunu deneyecek kadar aptal olduğunuzu sanmıyordum," dedim, Anabel'in ölümcül dokunuşu yüzünden güçlükle konuşarak. "Elinizi çeker misiniz?" diye ekledim ters ters.

Başını küstah bir ifadeyle eğdi, beni bıraktı ama geri çekilmedi. Bana kolaylıkla ulaşabileceği bir mesafede durdu. Giysilerimin altında, havadan çektiğim nemi tenimde toplamaya çalıştım. Her yanımı kaplamış olan buz gibi, dehşet hissinin yarattığı damlacıkları da toplamaya çabaladım. Anabel parmaklarımı yok etmeye çalışırsa, kendimi koruyacak bir kalkan oluşturabilirdim.

"Maven'a mesaj yollamak istiyorsanız, doğru kanalları kullanın," dedim, cesur görünmeye çalışarak.

Oflayıp tiksinmiş gibi bana baktı. "Bu mesaj o rezil velet için değil."

"O, sizin torununuz," dedim.

Kaşlarını çattı ama devam etti. "Annene bir mesaj yollamanı istiyorum. Her zaman yaptığın gibi."

Burnumu çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Anabel gözlerini devirdi ve Julian'la bakıştılar. Julian'ın yüzü boş ve dikkat kesilmiş gibi olduğundan, ne düşündüğünü anlamak daha zordu.

"Hipnozla sana bir şeyler itiraf ettirmeme gerek yok," dedi sadece. "Ama gerek kalırsa, yapabileceğimi biliyorsun."

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey demedim. Hiçbir şey yapmadım. Yüzüm hâlâ durgun bir gölet gibiydi. Hiçbir tepki vermiyordum.

Lerolan kadın, bana tepeden bakarak konuşmaya devam etti. "Gölbölge kraliçesine, gerçek Poyraz kralının onunla bir sorunu olmadığını söyle. Tahtı elinden zorla alan kişinin pazarlık konusu ettiği barışı korumak için her şeyi yapacağını. Tabii, bu ancak bazı vaatler verilebilirse mümkün olur."

"Geri çekilmemizi mi istiyorsunuz?" dedim hışımla. Anabel bana bir o kadar tiksintiyle baktı. "İmkânsız."

"Hayır, geri çekilin demiyoruz. Elbette, her şey devam ediyormuş gibi görünmeli," dedi o korkunç parmaklarını açarak. Bacağının üzerinde ritim tutan parmaklarını teker teker izledim. "Ama iki hükümdarımız arasında bir savaş başlatmak yerine, orta yol bulabileceğimizden eminim."

Yine camın arkasındaki, bizi duymamaları için etki altına alınmış muhafızlara baktım. Pencereden gördüğüm yolu bilmiyordum. En azından bana yabancı bir yerdi. Çenemi sıktım.

"O bir hükümdar değil. İttifakımız krallığına ve halkına ihanet etmiş Tiberias Calore'yle değil."

Dayısı başını yana eğdi ve beni bir tabloya bakarmış gibi izledi. Ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. "Kocan bu yalanı söylemekte senden daha başarılı."

Kocan. Beni yerime oturtan ve Maven'ın yanındaki konumumu hatırlatan basit bir sözcüktü ama yine de canımı sıktı. "Yalan olsa da olmasa da insanlar buna inanıyor," dedim öfkeyle. "Bu ülkenin dört bir yanındaki Gümüşler ve Kızıllar, onlara söylenenlere inanıyorlar. Maven'ın düşündükleri gibi olduğuna inanıyorlar ve onun yanında savaşacaklar."

Anabel başını evet der gibi sallayarak beni şaşırttı. Yüzü endişeyle asıldı. "Biz de bundan korkuyoruz. Buraya o yüzden geldik. Kan dökülmesini elimizden geldiğince engellemek için."

CamScanner ile tarandı

"Anabel Lerolan, oyuncu olmalıymışsınız," dedim keyifsizce gülerek.

Anabel elini sallayıp pencereden dışarı baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Uzun süre önce, bir sanat hamisiydim." Julian ona baktı ve nedense bakışları yumuşadı. Anabel de tuhaf ve mesafeli bir ifadeyle ona baktı. Aralarında bir şey geçti. Dile getirilmeyen bir sözcük ya da belki ortak bir anı.

İlk toparlanan Anabel oldu ve bana baktı. Sesi sert çıkıyordu. Beni azarlıyor değildi ama azarlanmış gibi hissettim. "Tiberias tahta geçtiğinde, Gölbölge'nin işbirliğine karşılık olarak toprak ve para teklif etmeye hazır."

Konunun ilgimi çektiğini anlatan tek şey kaşımı kaldırmam oldu. Ne de olsa konunun nereye varabileceğini kimse bilemezdi. Seçeneklerin olması akıllıca olurdu.

Anabel bunu bildiği için devam etti. "Boğaz'ın tamamını verecek."

Yine başımı geriye atıp güldüm. Tenimde adeta bir kalkana dönüşmüş olan nem kıpırdar gibi oldu. "Beş para etmez topraklar," dedim. "Bir mayın tarlası. Bize sorunlu bir yer veriyorsunuz."

Yaşlı kraliçe beni duymazdan geldi. "Ayrıca, Tiberias'ın çocuğuyla, Calore ve Samos hanelerinden doğacak çocukla nişanlanma vaadi. İki taraftan da soylu, iki krallığın da vârisi olacak bir çocukla."

Renk vermemek için gülmeye devam ettim. Ama midem bulandı. Anabel henüz dünyaya gelmemiş bir çocuğu öne sürerek pazarlık etmeye çalışıyordu. Ya benim ya da Tiora'nın çocuğu. Kendi etimiz ve kanımız. Buna izin veremezdim. Kendi evliliğimde benim için yapılan düzenlemeye karşı çıkmamıştım. Ya aynı şeyi bir bebeğe yapmak? *İğrenç.*

"Ya Kızıl köpekleriniz ne olacak?" dedim, ona epey yaklaşıp. Zorlama sırası bendeydi. "Kırmızı Muhafızlar? Yüksektepe'nin kan ucubeleri? Mare Barrow ve onun gibiler?"

Julian ondan önce yanıt verdi. Anabel bundan hoşlanmadı; ya davranışı ya da niyeti hoşuna gitmemişti. "Evrimimizdeki bir son-

CamScanner ile tarandı

raki adım mı yani?" dedi. "Gelecekten korkmak akıllıca değildir, Majesteleri. Bunun sonu asla iyi olmaz."

"Gelecek önlenebilir, Lord Jacos." Maven'ın kaybettiği diğer Yenikan evcil hayvanını düşündüm. Geleceği görebilen Yenikan'ı. Onunla ilgili sadece söylentiler duymuştum ama bunlar yeterliydi. O Yenikan, değişecek olan her yolu görebiliyordu. Gerçekleşmeyecek kaderleri bile.

"Bu gelecek önlenemez." Başını salladı. Mutlu mu yoksa pişman mı olduğunu anlayamadım. Bu adam tuhaf ve yaşlı bir ruhtu. Belli ki çoğu erkek gibi bir kadın tarafından kalbi kırılmıştı. "Şu anda değil."

İkisine bakınca, gördüğüm şey hoşuma gitmedi. İsteseler, ikisi de beni öldürebilirdi ve tüm eğitimime rağmen, beni kolaylıkla yok edebilirlerdi. Ama beni öldürmek için oraya gelmiş olsaydılar, bunu çoktan yaparlardı.

"Yamaç'ı kaybettiğiniz için, Gölbölge'yi istiyorsunuz. Birimiz sizin kirli işlerinizi yapmadan kazanamayacağınızı biliyorsunuz."

"Biz yeterince kirli iş yapıyoruz, *Prenses*," dedi Anabel, alçak bir sesle sinir olmuş gibi. Unvanımı vurgulamıştı. Maven'ı kral olarak tanımadığı için, beni de kraliçe olarak görmüyor olmalıydı.

"Yüksektepe zırhınıza çok yatırım yaptınız," dedim onlara. "Onların Yenikanları gerçekten de üç devletin gücüne baskın olabilir mi?"

Julian ellerini düşünceli düşünceli kucağında kavuşturdu. Onu huzursuz etmek daha zordu. "Bence hepimiz, Gölbölge'nin tüm gücünün asla Maven Calore'nin yardımına harcanmayacağını biliyoruz."

Bu sözler beni biraz kendime getirdi. Daha önceden aptallık etmiş, Yamaç hapishanesindeki o Yenikan aracılığıyla Mare'ye ne yaptığımı ima etmiştim. Sırf bunu yapabileceğimi ispatlamak için. Belli ki mesajı onlara iletmişti. Ya da belki biraz fazlaca şeffaftık. Öfkeyle karşılık verdim. "Tıpkı Kızıl ittifakınızın ayakta kalmayacağını hepimizin bildiği gibi. Alevlerin yakınında duran bir başka barut fıçısı."

CamScanner ile tarandı

İşte, bu Julian'ı huzursuz etti. Gafil avlanarak kıpırdandı ve yanaklarında silik gri bir renk belirdi. Anabel istifini bozmadı. Ona leziz bir yemek sunmuşum gibi keyifle sırıttı. Nasıl olduğunu bilemiyordum ama kendimi yanlış bir adım atmış gibi hissettim.

Kadın elini öne uzatınca, ona yakalanmamak için geriye kaçtım. Korkmam onu keyiflendiriyordu. "Size teklif edebileceğimiz bir şey daha var."

Julian'ın yüzündeki renk biraz daha koyulaştı ve kaşlarını çatıp önüne baktı. Benimle göz temasını kesti. Bir başka deyişle, elindeki tek silahı bıraktı. O anda ona saldırabilir ve üstünlüğü elde edebilirdim. Ama Anabel fazla yakın ve fazla ölümcüldü.

İtiraf etmem gerekirdi ki pazarlığının son kısmını da merak ediyordum.

"Devam edin," dedim fısıldar gibi.

İmalı, kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. Maven annesinin oğluydu ama onun bir parçasını büyükannesinde de görebiliyordum. O keskin gülümsemesinde ve hesaplar yapan zihninde. "Salin Iral babanın sırtına bir bıçak sapladı," dedi. Bunu anımsayınca irkildim. "Onunla biraz konuşmak istersin herhalde."

Düşünmeden yanıt verdim. Bu bir hataydı. "Ona söylemek istediğim bazı şeyler olabilir," dedim hemen. Kanın hayali tadı ağzımı kaplamıştı.

"Salin'in bunu neden yaptığını bildiğinden eminim," dedi.

Büyük acı hissettim. Babamın ölümü hâlâ açık ve irinli bir yara gibiydi. "Çünkü bu bir savaş ve savaşlarda insanlar ölür."

Erimiş bronzları andıran koyu renkli gözleri irileşti. "Çünkü Salin Iral, ona emredilenleri yaptı."

Babamın ölümü için hissettiğim acının yerini bir anda öfke aldı. Bu sıcak his, bana yalvarır gibi, omurgamı yalayıp geçti.

"Volo," dedim tıslar gibi. Samos kralının ismi ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

CamScanner ile tarandı

Ama Anabel beni nasıl zorlayacağını biliyordu. "Onunla da konuşmak ister miydin?" dedi, baştan çıkarıcı bir teklif gibi. Yanındaki Julian yine bana bakıp dudaklarını sıktı. Yüzündeki çizgiler derinleşmiş gibiydi.

Dişlerimin arasından içime uzun bir nefes çektim.

"Evet, tabii ki isterim. Bedeli ne?"

Sırıtarak cevap verdi.

Daha sonra ikisi hayaletler gibi şehre sızdılar. Kalabalık bir yerde araçtan indiler ve kızıl hizmetçilerin ve daha sıradan Gümüşlerin arasına karıştılar. Gözcülerim programı izlemeye devam ettikleri için, bunu ya fark etmediler ya da umursamadılar. Julian Jacos işini iyi yapıyordu. Saraya döndüğümde de bir gariplik yoktu. Gözcülerimin hiçbiri, yirmi dakikalarını bir hipnozun cazibesinde kaybettiklerinin farkına varmamıştı.

Hemen ortadan kaybolup odalarımdaki mabede sığınmak istedim; düşüncelerimi toparlayabilmek için o tanıdık ve huzur veren boş alana ihtiyaç duyuyordum. Anneme olan biten her şeyi en kısa sürede anlatmalıydım. En derin arka kanallar aracılığıyla gidecek de olsa, mesajlarıma müdahale edilmeyeceğine güvenemiyordum. Anabel'in teklifi, kafamın uçurulmasına, yakılmama, uzuvlarımın kesilmesine ve öldürülmeme yol açabilirdi. Bu mesaj sadece yüz yüze aktarılabilirdi.

Sağ salim odalarıma varmayı başardım. Elimi sallayarak, her zamanki gibi kapıda bekleyen Gözcülerime gitmelerini işaret ettim. Ancak yalnız kaldığımda ne yaptığımı ve olanları anladım.

Titremeye başladım; salonuma girerken, ellerim titriyordu. Nabzım hızlanmıştı. Salin Iral'ın ve Volo'nun ellerimin altında boğulup öldüklerini hayal ettim. Babama yaptıklarının cezasını katbekat aldıklarını düşündüm.

"Köprüde trafik mi vardı?"

CamScanner ile tarandı

Donakaldım ve gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sesi beni hep korkutuyordu. Özellikle de yatak odamdan geldiğinde.

İçgüdülerim bana kaçmamı söyledi. En güç yolu seçmemi. Bir şekilde şehre kaçıp eve dönmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama bu mümkün değildi. Kendimi ilerlemeye, yatak odamın çift kapılarından geçmeye zorladım. Orası tabutum olabilirdi.

Maven ipekli örtülerimin üzerine yatmış, ellerinden birini başının altına koymuştu. Diğer eli göğsündeydi. Kemik beyazı parmaklarıyla sayısız siyah gömleklerinden birinin üstüne vurarak ritim tutuyordu. Canı sıkılmış ve kızgın gibiydi. Bu hiç de iyi bir karışım değildi.

"İyi günler, karıcığım," dedi.

Etrafıma, yakınımdaki çeşmelere baktım. Bunlar süs değil, koruma amaçlıydı. Durum çirkinleşir de onları kullanmam gerekir diye, her birinin dalgalanmasını ve akışını hissettim. Maven ne yaptığımı anlamışsa diye. Neler düşündüğümü. Neyi yapmayı kabul ettiğimi.

"Burada ne işin var?" Yalnızken, eş rolü oynamama gerek yoktu. Bir terslik olduğunu henüz bilmiyorsa bile anlayacaktı. İhmal ettiğimiz evlilik yeminimizi gerçekleştirmeye gelmiş olabileceğini düşündüğüm anda içim buz kesti. Hangisinin beni daha çok korkuttuğunu bilemedim. Hem de bu işi yapmaya razı olduğum halde. Anlaşmamızın bir parçasıydı bu. *Maven* da ittifakımız bir parçasıydı... Belki de Mare'yle ilgili takıntısını abartmıştım ya da belki artık o kadar takıntılı değildi.

Yanaklarından birini ipekli örtüye dayayıp bana bakmak için başını çevirdi. Alnına bir tutam siyah saç düştü. O gün daha genç görünüyordu. Ama daha çılgın bir hali vardı. Gözleri siyah iri gözbebekleri yüzünden maviliğini yitirmiş gibiydi.

"Gölbölge'ye bir mesaj yollamanı istiyorum; annene."

Kıpırdama. Öylece dur. Rahatladığını belli etme, dedim içimden, dizlerim boşalacak gibi olurken.

"Tam olarak ne diyeceğim?" dedim, kayıtsız davranmaya çalışırken.

CamScanner ile tarandı

Zarif ve hızlı hareketlerle kalktı. Tiberias savaşçı olan kardeşti ama Maven da fiziksel becerilere sahipti. "Benimle yürü, Iris," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Ona itaat etmekten başka çarem yoktu. Ama uzattığı koluna girmedim ve aramızda güvenli birkaç santim bıraktım.

Birlikte odamdan çıkarken konuşmadı ve ikimizi de sessizce yürümeye zorladı. Kendimi bir ipin ucuna bağlanmış ve bir kuyuya sarkıtılmış gibi hissediyordum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Uzun dakikalar süren yürüyüş sırasında, maskemin düşmemesi için elimden geleni yaptım. Ancak o saatte boş olan taht odasına girdiğimizde dönüp bana baktı.

Kendimi bir darbeye ve savunmaya hazırladım.

"Annene filosunu ve ordularını hazırlamasını söyle," dedi, sanki elbiseme iltifat ediyormuş gibi.

Korkunun yerini şaşkınlık aldı.

Maven yürümeye devam etti, tahtının arkasına geçmek için basamakları çıktı. Sessiz Taş'ın etrafından dolaştım. Buna sürtünmek bile güçlükle yutkunmama neden oluyordu.

"*Şimdi* ne oldu?" diyebildim, elimi boğazıma götürerek. Maven'ı incelerken ve nasıl bir yalan söylediğini anlamaya çalışırken, aklımdan bin bir türlü şey geçti. Bracken'in Yamaç'ı almasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Ağabeyinin kurduğu ittifak kendini toparlamaya çalışıyor olmalıydı. "Saldırıya mı uğradık?"

"Şu anda değil." Bir şey olmamış gibi omuzlarını silkti. Ama hâlâ yürüyor ve beni de arkasından çekiştiriyordu. "Ama yakında."

İçime kötü bir his çöktüğünü hissederek gözlerimi kıstım.

Maven tahtın arkasında bulunan ve kraliçenin özel odalarına açılan kapılardan birine gitti. Orada bir kütüphane, bir çalışma odası ve oturma odaları vardı. Bunları kullanmıyor, kendi mabedimi tercih ediyordum.

Maven oraya girince, peşinden gitmek zorunda kaldım.

CamScanner ile tarandı

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. İçimi korkunç bir his kaplamıştı.

Yine omuzlarını silkti. Perdeler kapalı olduğundan, oda karanlıktı. Son kraliçenin kullandığı beyaz ve lacivert çizgili desenleri güçlükle görebiliyordum. Odalar tozluydu ve hiç kullanılmamış gibiydi.

"Ağabeyimi tanıyorum," dedi. "Neye ihtiyaç duyduğunu ve bu ülkenin ondan istediği şeyi de biliyorum."

"Nedir o?"

Bana bakıp sırıttı ve oturma alanının karşısındaki bir başka kapıyı açtı. Dişleri yarı karanlıkta parıldıyordu. Avcı bir hayvan gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Bir sonraki odayla ilgili bir şey duraksamama neden oldu. İliklerime kadar işleyen derin bir *sızı* hissettim.

Etkilenmemiş gibi kıpırdamadan durdum. Ama kalbim hızla atıyordu. "Maven?"

"Cal'in müttefikleri var ama bunlar yeterli değil. Poyraz'da değil." Genç Kral parmaklarını birbirine vurdu ve sesli düşünürken gözleri parıldadı. Kapı eşiğinde duruyordu. İçeri girmiyordu. "Benim tarafımda olanları kendi tarafına çekmek istiyor ama Cal diplomat değil. Cal bir savaşçı ve Soylu Haneler'i kendi tarafına çekmek için savaşacak. Tacıma ne kadar *layık* olduğunu göstermek için. Dengeyi değiştirmesi gerekiyor. Soyluları, onun ümitsiz vaka olmadığına inandırması gerekiyor."

Maven aptal değildi. Rakiplerinin ne yapacağını başarıyla tahmin ederdi ve bu kadar uzun süredir hayatta kalabilmesinin, galip gelmesinin nedeni de buydu.

Gözlerimi kapıdan bir türlü alamıyor, arkasında ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum. İçerisi zifiri karanlıktı. "O halde, başka bir şehre saldıracak. Başkent bile olabilir."

Maven sınıftaki en salak çocukmuşum gibi cık cıkladı. Başından tutup onu en yakındaki çeşmeye daldırmamak için kendimi zor tuttum.

CamScanner ile tarandı

"Ağabeyim ve yandaşları, Liman Körfezi'ne saldırmayı planlıyorlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Dudaklarını büzdü. "En iyi seçeneği bu. Kale, limandaki gemiler... Duygusal değerini hiç söylemiyorum bile," dedi tiksintiyle. "Annesi oraya bayılırdı." Parmakları kapının sürgüsünde gidip geldi. Sağlam bir kilide benziyordu. Olması gerektiğinden daha karmaşık gibiydi.

Güçlükle yutkundum. Maven Cal'in Liman Körfezi'ne saldıracağını düşünüyorsa, ona inanmak zorundaydım. Annemin veya ordularımızın bu karmaşanın yakınlarında olmasını da istemiyordum. Aklımdan öne sürebileceğim bir sürü mazeret geçti.

"Filomuz hâlâ Göller'de," dedim özür diler gibi. "Zaman alır."

Maven şaşırmış, hatta endişelenmiş gibi davranmadı. Bana biraz daha yaklaştı, elleri benden birkaç santim ötedeydi. Teninin mide bulandıran ısısını hissettim. "Bunu tahmin ediyordum. O yüzden, soylu anneni teşvik edecek bir şey sunacağım."

Midem buruldu. "Öyle mi?"

Yine gülümsedi. Bundan nefret ediyordum.

"Liman Körfezi'ne gitmiş miydin?"

"Hayır, gitmedim Maven." Daha düşük seviyeli, eğitimsiz birisi olsaydım, sesim titrerdi. Onun bende görmek istediği korkuyla değil, öfkeyle. Bu his, bir fırtına şiddetiyle içime yayıldı.

Maven fark etmemiş gibi davrandı. Ya da umursamadı. "Ziyaretten keyif alacağını umuyorum," dedi sırıtarak.

"O halde, beni yem olarak kullanacaksın," dedim öfkeyle.

"Sana asla yem diyemem. Ama *teşvik* olabilirsin." Derin derin iç çekti. "Evet, sanırım senden öyle söz ettim."

"Buna nasıl cüret..."

Lafımı kesip sesini yükseltti. "Sen şehirde olursan, savunmayı idare etmeye hazır olursan, annenin anlaşmamıza uyacağından eminim. Sence de öyle değil mi?" Yanıt vermemi beklemedi ve sesi boğuklaştı. Yumruğunu sıktı. "Bana söz verilen ordulara ihtiyacım

CamScanner ile tarandı

var. Destek gerekiyor. Nymphaların limanda olmasını ve o şehri ve orada yaşayan herkesi boğmasını istiyorum."

Hızlı hızlı evet der gibi başımı salladım. Sırf onu yatıştırmak için bile olsa. "Ona söylerim. Ama sana söz verememem..."

Maven aramızdaki mesafeyi kapatınca gerildim. Bileğimi tutup sertçe kavradı ve beni kendisine çekti. Savaşma içgüdüme direndim. Bunun sonu sadece acı olurdu. "Tıpkı benim sana orada güvende olacağına söz veremediğim gibi," dedi, karanlık kapı eşiğine yaklaşarak. Bu durumu komik bulmuş gibi dudakları seğirdi. "Ya da burada."

Gizli bir işaret almış gibi arkamızdaki kapıda bir grup Gözcü belirdi. Hepsi iriyarı, maskeli, siyah taşlı mücevherler takmış ve alev saçan ipek kıyafetler giymiş kişilerdi. Muhafızlarımdı... Ayrıca gardiyanlarımdı.

Ne olduğunu o anda anladım. O odanın, Maven'ın rahatlıkla önünde durduğu o kapkara yerin ne olması gerektiğini fark ettim.

Maven'ın tahtı, o sarayda Sessiz Taş'tan inşa edilmiş tek şey değildi.

Tehdit, boynuma dayanmış bir jiletin keskin kısmı gibi parıldadı. Kolumu biraz daha sıktı ve tenimdeki soğuk parmaklarını hissettim. Maven'ın emirlerinden kaçış yoktu.

"Ya sen, cesur ve adilane kralım?" dedim karanlık odaya bakarken. Taş'ı ve yarattığı uyuşukluğu hissedebiliyorum.

Maven bu hakarete karşılık vermedi. Bunu yapmayacak kadar zekiydi.

"Zırhını kuşan, Iris. Fırtınayı bekle. Ve annenin, ağabeyim kadar hızlı hareket edeceğini um."

CamScanner ile tarandı

ON SEKİZ

Mare

Yıldızlar Yeni Kent'e bu kadar yakın değildi. Varoşun tepesindeki gök, kalıcı bir kirlilik pusuyla kaplıydı. Etraf leş gibi ve zehirli kokuyordu; pis pusun en hafif olduğu kenar mahallelerinde bile durum böyleydi. Fularımı boynumdan yukarı çektim ve arkasından nefes alıp verdim.

Etrafımdaki askerler de aynı şeyi yaptılar. Zehirli havaya karşı suratlarını buruşturdular. Ama Cameron yapmadı. Buna alışmıştı.

Cameron'ın zifiri karanlık ormanda hızla ilerleyen ince uzun ve esmer siluetine her baktığımda, derin bir oh çekiyordum. O kadar uzun boyluydu ki yanımızdaki onlarca kişi arasından onu seçmek kolaydı. Kilorn da tanıdık siluetiyle yanından ayrılmıyordu. İkisini izlerken, rahatlama hissi bir anda utanca dönüştü.

Cameron erkek kardeşi ve birkaç düzine kişiyle Yamaç karargâhından kaçmıştı. Çok kişi ölmüştü ama o hayatta kalmıştı. Hançer Birliği'nin Kızıl askerleri ve hayatta tutacağımıza yemin ettiğimiz

CamScanner ile tarandı

çocuklar. Yüksektepe'nin Yenikanları. Çentik'in Yenikanları. Gümüşler. Kızıllar. O kadar çok kişi ölmüştü ki başım dönüyordu.

Üstelik onu yine tehlikeye yolluyordum.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Cam," dedim çok alçak bir sesle. Sanki basit bir teşekkürün anlamı olacakmış gibi.

Gülümseyerek başını çevirdi ve bana baktı. Dişleri el fenerlerimizin cılız ışığında parıldadı. Zorlu şartlara rağmen, onun hiç o geceki gibi gülümsediğini görmemiştim.

"Sanki bunu bensiz yapabilirdin," diye fısıldadı, dalga geçer gibi. "Ama bana teşekkür etme, Barrow. Küçüklüğümden beri, böyle bir günün hayalini kuruyordum. Yeni Kent başına ne geldiğini *anlamayacak* bile."

"Haklısın, anlamayacak," diye mırıldandım ve bizi bekleyen sabahı düşündüm. Uçurum'dan kalkan uçaktaki gibi korkuyordum ve sinirlerim gerilmişti. Onun dünyaya geldiği, duvarlar, muhafızlar ve onlarca senelik baskıyla çevrili o yeri kuşatmak üzereydik.

Ayrıca saldırıya geçmek üzere olanlar bir tek biz değildik. Kilometrelerce ötede doğuda, koalisyonumuzun geri kalanı Liman Körfezi'ne gidiyordu.

Uçurum askerleri denizden saldıracak, Laris filosu da kenarda hazır bekleyecekti. Tiberias ve Farley o sırada tünellere girmiş, ordunun büyük bir kısmını şehre götürmeye hazırlanıyorlardı.

Üç koldan yapılacak saldırıyı zihnimde canlandırmaya çalıştım. Daha önceden sağ kurtulmayı başardığım hiçbir şeye benzemiyordu. Alev Prensi'nden ve Farley'den ayrı olmak da öyleydi. Sevdiğim çok kişiden ayrıydım. En azından, sadık Kilorn büyük bir kararlılıkla yanımdaydı. Sanırım bir uyum söz konusuydu. Daha önceki halimize geri dönüyorduk. Üstümüzde kirli giysilerle gizlice ara sokaklarda dolanıyorduk. Yüzlerimiz gizlenmişti, kimse bizi tanıyamazdı. Gölgelerdik. Fareler.

Daha keskin dişleri ve daha uzun tırnakları olan farelerdik.

CamScanner ile tarandı

"Bu ağaçlar çürüyor," dedi Cameron yüksek sesle, elini bir bariyer ağacın kara gövdesinde gezdirirken. O lanetli ormandaki binlerce ağaçtan biriydi. Korucular tarafından yaratılmışlardı; bu ağaçların varoşlardan gelen kirliliği yakalayıp süzmesi gerekiyordu. Bütün fabrika kasabalarını çevreliyor, duvarlarına kadar uzanıyordu. "Bunları her kim yetiştirdiyse, bakımlarını yapmamış. Ağaçlar artık işlevlerini yerine getirmiyorlar. Bizi zehirlediklerini sanıyorlar," dedi Cam öfkeyle. "Kendilerini de zehirliyorlar."

Haven gölgelerinin görünmezlik yeteneği ve Çentik'te bulduğum eski Yenikanlardan biri olan Farrah'nın sesi kısma yeteneğiyle ilerliyorduk; bizi bir grup olarak gizliyor, yeteneklerini örtü gibi üstümüze seriyorlardı. Onların etki alanında bulunan herkes için görünmezdik ve seslerimiz de duyulmuyordu; kimse fark etmeden gözlerinin önünden geçebiliyorduk. Birbirimizi görüp duyabiliyorduk ama birkaç metre ötede kimse bizi görüp duyamıyordu.

Başbakan Davidson iki yanında kendi muhafızlarıyla yavaşça yanıma geldi. Yüksektepe ordusunun büyük kısmı Liman Körfezi'ne saldıracaktı ama birkaç önemli Yenikan onun yanındaydı. Her zamanki üniformalarını giymemişlerdi. Ella, Tyton ve Rafe bile saçlarını fularlar ya da şapkalarla örtmüşlerdi. Eski giysiler, paçavralar, yamalı ceketler ve incecik pantolonlar giymiş grubumuza kolaylıkla karışmışlardı. Bunların hepsi fabrika bölgesi için yapılmış giysilerdi. Liman Körfezi'nde çalışan Whistle kaçakçı ağı tarafından verilmişti. Acaba bunları bir hırsız mı buldu diye merak ettim. Çalmaktan başka seçeneği, hayatta kalmak için başka yolu olmayan bir kız.

Biz şehre yaklaşırken hava ağırlaştı ve birkaçımız öksürmeye, dumandan ve kötü kokudan dolayı öğürmeye başladık. Üstümüze mide bulandırıcı o keskin gaz kokusu sindi; bastığımız toprağa da bu koku sinmişti. Tepemizde, bariyer ağaçlarının yağlı ve kırmızı yaprakları hafif esintide sallanıyordu. Karanlıkta bile kanı andırıyorlardı.

CamScanner ile tarandı

"Mare," dedi Kilorn kolumu çekiştirip. "Duvara yaklaşıyoruz," dedi beni uyarır gibi.

Başımı sadece teşekkür etmek için salladım ve gözlerimi kısıp ağaçların arasına baktım. Gerçekten de Yeni Kent'in alçak ve kalın duvarları karşımızda yükseliyordu. Bir kraliyet sarayının elmascamı ya da bir Gümüş şehrinin yüksek taş duvarları kadar gösterişli değillerdi. Ama yine de aşılması gereken bir engel oluşturuyorlardı.

Cameron bunu asla itiraf etmezdi ama liderlik ona yakışıyordu. Duvarlara yaklaşırken omuzlarını sarkıttı ve daha kısa görünmeye çalıştı. Acaba on altı yaşına bastı mı diye merak ettim. Hiçbir ergen onun kadar sakin, aklı başında ve korkusuz olmamalıydı.

"Ayaklarınıza dikkat edin," diye fısıldadı tepemden. Bu mesajı diğerlerine ilettik. Bir klik sesiyle, fazla ışık saçmayan kırmızı el fenerini açtı. Haven gölgeleri dışındakiler de aynı şeyi yaptılar. Sadece daha fazla odaklanıp o cehennemvari ışıltıyı gizlediler. "Ağaç sırasının arkasında tüneller var. Ayaklarınızı sürüyerek yürüyün. Sık yabani otları arayın."

Dediği gibi yaptım ama Kilorn benden daha fazla mesafe kat etti. Uzun bacaklarını ölü ve çürümeye başlamış yaprakların arasına daldırdı ve yerde kapağı ele veren bir sertlik var mı diye kontrol etti. "Tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Cameron'a.

Yere çömelmiş Cameron ellerinde yapraklarla doğruldu. "Daha önce tünellere hiç girmemiştim," dedi. "Kaçakçılık işlerine gidecek kadar büyük değildim. Hem ailem o işleri yapmıyor," dedi gözlerini kısarak. "Etliye sütlüye bulaşmadık, ilkelerimize bağlı kaldık. Ama bakın bu bizi hangi noktaya getirdi."

"Bir delik bulmak için yer kazma noktasına..." dedi Kilorn. Sesinden gülümsediğini anladım.

"Bir orduya yön göstermeye..." diye düzelttim. "İşte, *bu* noktaya vardın, Cameron."

CamScanner ile tarandı

Cam'in yüz ifadesi değişip gerildi. Ama dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey de belirdi. Hüzünlü bir gülümsemeydi. Daha önce de Korviyum'da artık kimseyi öldürmek istemediğini söylemişti. Ölümcül sessizleştirme ve boğma yeteneğiyle işi bitmişti. Artık hedefi korumaktı. Savunmaktı. Öfkeli olmak ve intikam almak için birçoğumuzdan fazla nedeni olduğu halde, bunlardan vaz geçecek sonsuz bir güce sahipti.

Ben öyle değildim.

Tüneller kırmızı ışığımızla parıldıyor, hepimizi kan rengine buluyordu. Cal'e ya da Uçurum'a sadakat yemini etmiş Gümüşleri bile... Haven gölgelerini, Iral ipeklerini de. Birkaç düzinesi bizim aramızdaydı. O anda hepsi şafak kadar kırmızı görünüyordu.

Yürürken ve Yeni Kent'in duvarlarının altından geçerken, gözlerimi onlardan ayırmadım. Lordlarından ve krallarından emir almışlardı. Onlara hiç güvenmiyordum ama kurdukları ittifaklara güveniyordum. Gümüşler kanlarına sadık kalırlardı. Kanları neyi emrederse, onu yaparlardı.

Biz de çaresiz sayılmazdık.

Ella ve Rafe grubun en arkasından gidiyordu. Hedefimiz ikisini de enerjiyle doldurmuştu. Yamaç'taki yenilgimizden sonra bir başka savaş için can atıyorlardı. Tyton grubun ortalarına yakın bir yerde gidiyor, liderlik etmeme izin veriyordu. Böylece elektrolar etrafa eşit dağılmış oluyordu. Loş ışıkta hepsinin gözleri parıldıyordu.

Cameron elini kalçasına vurarak adımlarını sayıyordu. Dikkatli gözleri inanılmaz bir odaklanmayla duvarları izliyordu. Sert toprak zeminin betona dönüştüğü bölgede, parmağını yere sürttü. Yüz ifadesi değişip karamsarlaştı.

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Başka bir şey olarak geri dönmeyi diyorum."

Bana bakıp kaşını kaldırdı. "Neden söz ediyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Ne olduğumu öğrendikten sonra, evime sadece bir kere gittim." *Sadece birkaç saatliğine. Ama hayatımı yeniden değiştirmeme yetecek bir süreydi.* Eski köyüme yaptığım ziyareti hatırlamak acı değilse bile zordu. Shade henüz ölmemişti ama ben öldüğünü sanıyordum. Onun intikamını almak için Kırmızı Muhafızlar'a katılmıştım. Tiberias yeniden yapılmış motoruna yaslanmış beni bekliyordu. O zamanlar hâlâ bir prensti. *Her zaman bir prens.* Bu anıyı, kötü bir rüyaymış gibi unutmaya çalıştım. "Tanıdık şeylere bakıp onların yabancı gelmesini görmek kolay olmayacak."

Cameron çenesini sıktı. "Burası evim değil, Barrow. Hiçbir hapishane, ev olamaz," dedi. "Bu varoş da hapishane."

"Neden gitmedin buradan o zaman?" Kilorn'a düşüncesizliği ve bu kaba sorusu yüzünden bir tokat atmak istedim. Dik dik ona baktığımı görünce kekeledi. "Yani, bu tüneller varken..."

Cameron'ın sırıtarak yanıt verdiğini görünce şaşırdım. "Anlatsam da anlamazsın, Kilorn," dedi. Başını sallayıp gözlerini devirdi. "Sen zorlu şartlar altında yetiştiğini sanıyorsun ama bu çok daha zordu. O nehir köyüne hapsolduğunu düşünüyordun ama ne yüzünden? Birazcık para kazanmak için mi? Bir iş yüzünden mi? Bazı muhafızlar sana yan yan baktılar diye mi?" Cameron bunları söylerken, Kilorn'un yüzü kızarmaya başladı. "Bizde de bu vardı."

Cameron elini yakasına götürüp çekti ve ensesine yapılmış dövmeyi gösterdi. Mesleği, ait olduğu yer ve hapishanesi asla silinmeyecek mürekkeple tenine kazınmıştı. *YK-ARSM-188907.*

"Orada, hepimiz birer rakamız," dedi parmağını tavana doğrultarak. "Sen ortadan kaybolursan, sıradaki diğer numara da kaybolur. İyi bir şekilde de kaybolmaz. Ailelerin tamamının kaçması gerekir. Nereye giderler? *Nereye* gidebilirler?"

Sustu ve sesi silik kırmızı gölgelerde yankılanıp dindi.

"Umarım bunlar geçmişte kalmıştır," dedi kendi kendine konuşur gibi.

CamScanner ile tarandı

"Öyle olacağını temin ederim," dedi Davidson az öteden. Acı bir gülümsemeyle bakarken gözlerinin etrafı kırıştı. Başbakan ihtimallere dair büyük bir hatırlatıcıydı. Biz gibilerin ne kadar yükselebileceğinin sembolüydü.

Cameron'la bakıştık. Ona inanmak istiyorduk.

Ona inanmak zorundayız.

Fularımı biraz sıkılaştırıp gözlerimi kırpıştırdım ve yaşların akmasını engellemeye çalıştım. Hava adeta yanıyordu. Tenim sızladı. Hava hem kuru hem de nemliydi; doğal değildi ve gerçek anlamda tuhaftı.

Henüz şafak sökmemişti ama güneş doğudan yükselmeye başladığında, dumanlı gökyüzünün rengi açılmaya başladı. Ara sokağın sonundan tiz ve elektrikli bir ıslık sesi geldi. Bu ses varoş bölgesinde bir fabrikadan diğerine yayıldı ve vardiya değişiminin gerçekleşeceğini, kalabalık grupların yer değiştireceğini haber verdi.

"Şafak yürüyüşü," dedi Cameron.

Manzara nefesimi kesti. Yüzlerce Kızıl işçi, Yeni Kent'in sokaklarını doldurdu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar; esmer tenli ve soluk yüzlü, yaşlı ve genç bir sürü insan zehirli havada bir arada yürümeye başladı. Kasvetli bir geçit töreni gibiydi. Birçoğu çalışmaktan bitkin düşmüş, şehir yüzünden darmadağın olmuş bir halde yürürken, ayaklarına bakıyordu.

Yüreğimde her daim yanan öfke daha da körüklendi.

Kilorn ve ben, Cameron'la birlikte aralarına daldık. Grubun geri kalanı da bizim arkamızdan sayısız kirli yüzün arasına sızdı ve kolaylıkla aralarına karıştı. Arkama bakınca, aramızda güvenli bir mesafe bırakmış Davidson'ı gördüm. Aydınlanan havada, yüzü gerilmiş ve yaşını belli eden ince çizgiler ortaya çıkmıştı. Ellerinden birini yumruk yapıp ceketinin göğsüne götürdü ve başını hızla eğip selam verdi.

İşçilerimiz iki yanında sıraya dizilmiş askerleri andıran sağlam blokların bulunduğu, diğerlerinden daha geniş bir sokağa akın et-

CamScanner ile tarandı

tiler. Bir diğer fabrikanın vardiyasında çalışanlar da bizim yerimizi almak üzere karşı yönden geliyordu.

Cameron beni yavaşça kenara çekti ve diğer Kızıl fabrika işçilerinin arasına soktu. Bu işçiler eşit ve hızlı adımlarla, yeni vardiyanın geçmesi için yer açtılar. Bu arada Cameron da Davidson gibi bir elini ceketine soktu.

Ben de aynı şeyi yaptım.

Kim olduğumuzu belli etmek için.

Refakatçiler Kırmızı Muhafızlar değillerdi. Daha doğrusu, tüm bu olaylar başlamadan önce değillerdi. Sadakat yeminleri birbirlerine ve varoşlarınaydı. Ufak tefek isyanlar çıkarabilecek kişilere sadıklardı ki orada başka türlüsü zaten mümkün değildi.

Bizim refakatçimiz uzun boylu, siyah tenli ve Cameron gibi ince yapılıydı. Saçları bir örgü halinde başının gerisinde, arasında ince gri teller görünen sıkı bir topuz biçiminde bağlanmıştı. Adam yaklaşırken, Cameron ayağını hafifçe yere vurmaya başladı. Bedeni etrafa enerji yayıyordu. Adam yanımıza gelip onun kolunu tuttu.

"Babacığım," dediğini duydum Cameron'ın adama sarılırken. "Annem nerede?"

Babası elini onun eline koydu. "Vardiyası bitti. Ona başını önüne eğmesini ve gözlerini dört açmasını söyledim. İlk şimşek sesini duyduğunda, kaçmaya başlayacak."

Cameron nefesini ağır ağır bıraktı. Başını önüne eğip tamam der gibi salladı. Etrafımızdaki karanlık dağılmaya ve şafak yaklaşırken daha açık mavi tonlarına bürünmeye başlamıştı. "Güzel."

"Umarım Morrey'yi getirmemişsindir," dedi babası yumuşak ama biraz da azarlar gibi bir sesle. Ses tonu çok tanıdıktı. Bana bir tabak kırdığımda beni azarlayan ebeveynimin sesini hatırlattı.

Cameron birden babasına baktı ve onun kapkara gözlerini yüzüne diktiğini gördü. "Tabii ki getirmedim."

Kavuşmalarını bölmek istemedim ama yapmak zorundaydım. "Güç istasyonu?" dedim, baba Cole'a bakarak.

CamScanner ile tarandı

Bana baktı. O zorlu duruma hiç uymayan sevecen bir ifadesi vardı. "YK'de her sektör için birer tane olmak üzere altı istasyon var. Ama ana istasyonu devre dışı bırakırsak, yeterli olacaktır."

Plandan söz edilmesi, Cameron'ın toparlanmasını sağladı. Omuzlarını dikleştirip dikkat kesildi. "Buradan," dedi onu izlememizi işaret ederek.

Vardiya değişimi, Sütunkent pazarındaki en kötü günlerden bile kalabalıktı. Siyah üniformalı Gümüş görevliler nöbet tutuyorlardı. Leş gibi sokaklarda değil, yürüyüş yollarının üstündeki kemerlerde ve göz korkutucu nöbetçi kulübelerinin pencerelerinde duruyorlardı. Bu görevlileri ve nöbet noktalarını çok iyi biliyordum. Yanlarından geçerken, ne kadar kayıtsız olduklarını fark ettim. Saraydaki Gümüşlerin bize karşı sergilediği kayıtsızlık, bizi olduğumuzdan değersiz gösterme çabaları gibi bir şey değildi bu. Can sıkıntısıydı. Faydasız olma halinin yarattığı bir şeydi. Bu Gümüşler önemli kanlardan gelen savaşçılar oldukları için varoş kasabalarına yollanmamışlardı. Orası kimsenin isteyeceği bir görev bölgesi değildi. Yeni Kent'in muhafızları, alışık olduğum her türlü düşmandan çok daha güçsüzdü. Orada olduğumuzun bile farkında değillerdi.

Cameron'ın babası yürürken düşünceli düşünceli etrafa bakınıyordu. Önce bana, sonra kızına baktığında ürperdim. "Demek doğru. Sen... farklı bir şeysin."

Hakkımda neler duyduğunu merak ettim. Kırmızı Muhafızlar'ın Yeni Kent'teki bağlantılarına neler anlattıklarını merak ettim. Maven'ın propagandaları ve zehirli yayınları, Yenikanların varlığını açıkça ilan etmişti. Kızının neler yapabileceğini biliyor muydu?

Cameron onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Evet," dedi istifini bozmadan.

"Şimşek kızın yanında yürüyorsun."

"Evet."

"Peki, bu..." dedi Kilorn'a bakıp.

CamScanner ile tarandı

Kilorn muzip bir gülümsemeyle alnına dokundu ve hafifçe eğildi. "Ben kas gücüyüm."

Bay Cole, Kilorn'un ince uzun vücuduna bakarken neredeyse gülecekti. "Anladım, evlat." Etrafımızdaki binalar giderek daha yüksek hale geldi. Devrilecekmiş gibi yan yana dizilmişlerdi. Duvarlarında ve pencerelerinde çatlaklar vardı ve bütün blokların yeniden boyanması gerekiyordu. Ya da bir sağanakta güzelce temizlenmesi. Etrafımızdaki işçiler dağılmaya, birbirlerine el sallayıp seslenerek farklı apartmanlara ilerlemeye başladılar. Hiçbir terslik yok gibiydi.

"Yardımlarınız için size minnettarız, Bay Cole," dedim fısıldayarak. Dikkatimi ileriden ayırmadım. Birkaç metre ötede, bir kemerin üstünde birkaç Gümüş nöbetçi vardı. Oradan geçerken, başımı eğdim.

"Büyüklerimize teşekkür et, bana değil," dedi Bay Cole. Başını eğmeye tenezzül etmedi. Onlar için önemli birisi değildi. "Buna uzun süredir hazırlardı."

Boğazım utanç içine yandı. "Çünkü birisi uzun süre önce bir şeyler yapmalıydı." *Senin gibi birisi, Tiberias. Buraların var olduğunu ve kimler için kurulduğunu biliyordun. Ne için kurulduklarını da.*

Cameron dişlerini gıcırdattı. "En azından şu anda bir şeyler yapıyoruz." Yumruğunu sıktı. Yeteneğiyle tepemizdeki iki nöbetçiyi öldürebilirdi. Onları kemerden aşağı düşürebilirdi.

Ama oradan sorunsuz geçtik ve yerleşim bölgesindeki sokağın sonundaki gri, eğik varoş apartmanına gittik. Bina, dev bir çocuğun oynadığı tahta oyuncak küpler gibiydi; buğulu mavi gökyüzüne uzanıyordu. Bizim binamız diğerlerinden daha yüksekti ve pis ve karanlık pencereleri vardı.

Orada olmamız gerekiyordu.

Bay Cole önce bana, sonra da binaya baktı. "Sen içeri gir, şimşek kız," dedi yumuşak bir sesle. "Tepeye çık ve gürültü patırtı çıkar. Plan böyle, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Evet, efendim," dedim. Şimşeği çoktan çağırmıştım ve iliklerimde hissediyordum.

Binanın girişine vardığımızda, etrafta vardiyasından çıkan birkaç kişi dışında kimse yoktu. Cameron gözlerini kocaman açıp babasına baktı. "Ne kadar vaktimiz var?"

Babası bileğindeki saate baktı. Sonra kaşlarını çattı ve alnının ortasında derin bir çizgi oluştu. "Hiç yok," dedi. "Gitmeniz gerek."

Cameron hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Çenesini sıkıyordu. "Tamam."

"Efendim, bu sizin sanırım," dedi Kilorn elini ceketinin içine sokup. Ona ufak bir tabanca, bir kılıf içinde fazladan mermi kovanları uzattı.

Bay Cole tabancaya onu ısırabilecek bir yılanmış gibi baktı. Cameron bunu Kilorn'dan alıp onun göğsüne dayayana dek tereddütle bekledi. Cameron gözlerini iyice açtı ve yalvarır gibi babasına baktı.

"Nişan al ve tetiği çek, baba. Tereddüt etme," dedi telaşla. "Gümüşler tereddüt etmeyecektir."

Babası yavaşça ve dikkatle tabancayı omzundaki çantaya koydu. Arkasını dönerken, ensesindeki dövmeyi gördüm.

"Tamam," dedi başı dönmüş gibi. Olanları o anda idrak ediyor gibiydi. Sonra, hafifçe öksürdü. "Ana istasyondaki yeni vardiyada çalışacak işçiler olacakları biliyor. İlk saldırınızla birlikte, şehirde verilecek sinyalden sonra gücü kesecekler. Fırtınanızla sistematik kesinti aynı anda gerçekleşsin. Gümüşler bizim bir şey yaptığımızdan kuşkulanmazlar. Biraz vakit kazanırsınız."

Planın bu kısmı, büyük bir özenle hem Kırmızı Muhafızlar hem de varoş şehrindeki bağlantıları tarafından hazırlanmıştı.

"Herkes saldırıları biliyor mu?" diye sordum emin olmak için. Bizimle birlikte şehre girmiş Kırmızı Muhafızlar çoktan dört bir yana dağılmış, bombalarını yerleştiriyor ve tuzaklarımızı kuruyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Cole'un ifadesi ciddileşti ve kaşlarını çattı. "Güvenebileceğimiz herkes biliyor. Bu bizim kendi direnişimiz olabilir ama her yerde muhbirler var."

Yanlış bir kişi yaşanacakları öğrenirse neler olacağını düşünmemeye çalışarak güçlükle yutkundum. Maven bir anda Yeni Kent'e gelebilir ve isyanımızı engelleyebilirdi. Bu zehirli ve kirli şehri üstümüze yıkabilirdi. Yeni Kent'te başarısız olursak, diğer varoş şehirleri ne olacaktı? Bu durum neyi kanıtlayacaktı?

Hiçbir şeyin yapılamayacağını. Bu insanların kurtarılamayacağını.

Kilorn huzursuz olduğumu fark edip omzumu dürterek beni o ana geri getirdi. Doğal olarak, Cameron da babası için endişe ediyordu.

"Tamam," dedi. "Lanet olasıca adımlarına dikkat et."

Cole dilini şaklattı. "Küfretme, Cam."

Cameron birden gülümsedi ve uzun kollarını babasının boynuna dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. "Benim için annemi öp," diye mırıldandığını duydum.

"Yakında onu kendin öpeceksin," diye fısıldadı babası, onu hafifçe yerden kaldırıp. Birbirlerine sarılırlarken, aynı anda gözlerini yumdular. Kırılgan ve geçici bir andı.

Çok uzaklardaki kendi ailemi düşünmeden edemedim. Güvendeydiler. Dağların arasında, binlerce kilometrelik bir mesafenin koruma sağladığı ve yanımızda savaşmaya yemin etmiş bir ülkedeydiler. Çok uzun zamandır, ilk kez ümitliydim. Bu da adilane değildi; özellikle de benden çok daha kötü şeyler yaşamış Cameron için. Ama her şeyin yanı sıra, bir de ailemin güvenliğiyle ilgili bir yük üstlenmek zorunda kalmadığım için memnundum. Sevdiğim ve hâlâ savaşan kişilerin içinde bulunduğu tehlikeyle başa çıkmakta bile zorlanıyordum.

Cameron babasının kollarından sıyrılarak müthiş bir güç sergiledi. Babası da kızının gitmesine izin vererek aynı şeyi yaptı. Bay Cole burnunu çekerek geri adım attı ve ayaklarına baktı. Gözlerinin etrafında beliren kızarıklığı gizlemeye çalıştı. Cameron'ın da gözleri

CamScanner ile tarandı

dolmuştu. Çizmesini pis zemine sürtüp etrafa tozların yayılmasına neden oldu.

"Gidelim mi?" dedi bana dönüp. Gözleri yaşlıydı.

"Yukarı çıkalım."

Şehri bir şahin gibi dikkatle izliyor, her birimiz bir pencerenin önünden farklı yönü inceliyorduk. Ceketimin koluyla camı sildim. Ama pislikler camda dağıldı ve kahverengi çizgiler oluştu. Her hareket ettiğimizde tavan arasında toz kalkıyor, yeni bir toz bulutu oluşuyordu. Kilorn eliyle ağzını kapayıp boğuk bir ses çıkararak öksürdü.

"Bu yönde, şu fabrikaların arasında bir duman görüyorum," dedi.

Cameron kendi penceresinin önünde omuzlarından birini kaldırdı. "Araç sektörü," dedi bize dönmeden. "Montaj hatları yarım saat önce bozuldu. Vardiya kısa sürecek ve işçiler kapılara doluşup o günün yevmiyesini isteyecekler. Ustabaşları reddedecek. Görevliler ortalık karışmasın diye uğraşacaklar." Kendi kendine sırıttı. "Büyük bir karmaşa çıkacak."

"Duman ne renk, Kilorn?" diye sordum, kendi durduğum yerden ayrılmadan ufka bakarak. O yükseklikten, Yeni Kent daha ufak görünüyordu. Ama bir o kadar da kasvetliydi.

Her yer griydi ve pusla kaplıydı; alçak bulutlar yoğun bir bulanıklık oluşturuyordu. Şehrin nabzı ağır ağır atıyordu ve elektrik hissi insanı boğuyordu.

"Hımm, normal?" dedi Kilorn. "Gri."

Alçak sesle ofladım. Artık bu iş başlasın istiyordum.

"Normal. Sadece bacalardan tüten dumanlar," dedi Cameron sözcükleri uzatarak. "Beklediğimiz işaret değil."

Kilorn yer değiştirip biraz daha öksürdü. Boğuk sesi duyunca irkildim. "Tam olarak ne görmeyi bekliyoruz?"

"Normal *olmayan* herhangi bir şey," dedim dişlerimi sıkarak.

"Peki," diye homurdandı.

CamScanner ile tarandı

Alçak odanın karşı tarafında, Cameron elinin tersiyle önündeki pis pencereye vurdu. "Biliyor musunuz, ergenlere o kadar bel bağlanmasaydı, isyan çoktan başlamış olurdu." Kilorn'a bakıp sırıttı. "Özellikle de okuma yazma bilmeyenlere."

Kilorn gülüp zokayı yuttu. "Ben okumayı *biliyorum*."

"Ama renkler senin o lanet olası zihnine girmiyor mu?" dedi Cam hemen ters ters.

Kilorn omuzlarını silkip ellerini kaldırdı. "Sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

Cameron oflayıp gözlerini devirdi. "Sanki şu anda dikkatimizi dağıtmamız gerekliymiş gibi, Kilorn."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalıştım. "Tiberias ve ben tartıştığımızda böyle mi oluyoruz?" diye sordum kaşımı kaldırıp. "Öyleyse, gerçekten özür dilerim."

Kilorn kıpkırmızı kesilirken, Cameron hemen penceresine döndü ve yüzünü cama dayayacak kadar yaklaştı.

Shade ve Farley arasında olanları kaçırmıştım. Bunu da mı kaçırdım?

"İkiniz on kat daha kötüsünüz," diye homurdandı Kilorn alçak sesle.

Karşı penceredeki Cameron güldü. "Yüz kat demek istedin herhalde."

Sırıtarak ikisine baktım. İkisi de duruma rağmen farklı bir gerginlik içindeydi. Kilorn'un omuzlarının neden kasıldığını anlamaya çalıştım ama yanaklarını kaplamış kızarıklık daha büyük bir işaretti. "Bunu hak ettim, değil mi?"

Arkamda duran Kilorn kahkaha attı. "Kesinlikle."

Derken, Cameron elini oflayarak cama vurdu. "Yeşil duman. Silah sektörü. Lanet olsun."

Kilorn hemen yanına gidip tabancasını çekti. Endişeyle ona baktı. "Neden 'lanet olsun' dedin?"

CamScanner ile tarandı

"En iyi korunan yer orasıdır," dedi Cameron hemen. Hızla ceketini çıkarıp kendi tabancasını ve kullanmasını hiç istemediğim bıçağını gözler önüne serdi. "Malum nedenlerden dolayı."

Nefesimi ağır ağır verdim. İçimdeki şimşek patlayıp çatırdadı. "Patlaması en büyük olasılık taşıyan yer de orası."

Kilorn omuzlarını çevirip kaşlarını çattı. Hafifçe Cameron'ın koluna dokunup onu pencereden geriye çekti. "Böyle bir şey olmamasını sağlayalım," dedi camı tekmeleyip.

Cam tekmesinin şiddetiyle tuzla buz olarak patladı. Kilorn ifadesini bozmadan ceketinin koluyla pencere çerçevesinde kalan camları temizledi. Sonra dışarı eğilip pervaza çıkabilmem için bana yer açtı. Uzaklardaki ateşin pis kokulu dumanlarını taşıyan rüzgâr yüzüme çarptı. Hiç tereddüt etmeden bacaklarımdan birini, arkasından da diğerini pencerenin dışına attım. Kilorn gömleğimin arkasını sıkıca tuttu.

Göğe bakıp pembeleşen mavi şafağa odaklandım. Gökyüzü pis bulutlarla kaplı olmasına rağmen çok güzel renkler oluşturuyorlardı. Kalbim gümbür gümbür atıyor, düzenli bir ritimle hızlanıyordu. İçimdeki şimşek, kalp atışlarımla nabız gibi atmaya ve aşağıdaki elektrikle beslenmeye başladı. Yumruklarımdan birini sıkıp Ella'nın öğrettiklerini hatırlamaya gayret ettim.

Fırtına şimşeği yaratabileceğimiz en güçlü ve en yıkıcı türdü. Bir araya toplanıyor, büyüyor ve ortalığı yıkıp geçiyordu. Yukarıda canlı renkli bulutlar kararıp dönmeye ve gücümle birlikte yoğunlaşmaya başladı. Gözlerimin önünde, şehrin iki farklı bölgesinde ikiz gölgeler belirdi. Bunları Ella ve Rafe oluşturmuşlardı. Üçümüz elektrik gücünü ortamıza alarak bir üçgen oluşturduk. Şehir karşımızda bir ölüm sahası gibi uzandı. Hepimizden çok daha tehlikeli olan Tyton da oralarda bir yerde fazla yaklaşabilecek birisine şimşeğini fırlatmaya hazır bekliyordu.

İlk olarak mavi şimşek çaktı ve solumda yükselen bir kümülüsün kıvrımlarını aydınlattı. Yakınlarda çakan bir şimşeğin gümbürtüsünü

CamScanner ile tarandı

duyduk. Kilorn irkilince eliyle gömleğimi çekiştirdi. Olduğum yerde durdum ve pencerenin pervazını sıkı sıkı tuttum.

Fırtınalarımız birleşirken, mor ve yeşil de karmaşamıza karıştı ve hedefimizin üstüne şimşekler yağdırmaya başladı. Şehrin merkezine yakın olan kubbeli güç istasyonu, her yöne uzanan karmaşık kablolar yüzünden kolaylıkla seçiliyordu. Şehrin dört bir yanındaki güç istasyonlarını birleştiriyor ve fabrikalara elektrik veriyordu. Bütün varoş bölgelerinin yaşam kaynağıydı. Uzaktan bile, hafif uğultusunu hissedebiliyordum.

"Yağmur yağdır," dedi Kilorn.

İç çekmemek için direndim. "Bu iş öyle olmuyor," dedim, göğe bir şimşek fırlatarak. Diğer elektrolar da aynı şeyi yapınca, mavi ve yeşil şimşekleri mor şimşeğime ilerledi.

Şimşeklerimiz doğrudan güç istasyonuna indi ve göz kamaştırıcı bir patlama oldu. İçerideki yandaşlarımız istasyonunun sistemini kapatırken, uğultu aniden kesildi. Sistemi bizim yapabileceğimizden de hızlı ve daha az ölüme neden olacak şekilde kapadılar.

Şehrin dört bir yanında, bacalar zehirlerini kusar gibi püskürtmeyi kestiler. Montaj hatları gıcırdayarak durdu. Sokaklardaki kendi enerji kaynaklarına sahip araçlar bile ani kesintiye şaşırıp yavaşladılar veya durdular. Üç başlı bir canavarı andıran fırtına devam etti, göğün her yanında şimşekler çakmasına neden oldu. Ben şimdilik şimşekleri yerden uzak tutuyordum. O mesafeden iyi nişan alamadığım için masum kişilerin ölme riskini göze alamıyordum. Ayrıca şehrin dört bir yanına döşenmiş Kırmızı Muhafız bombalarının patlama riski de vardı. Benden gidecek tek bir kıvılcım bile zincirleme patlamalarına neden olabilirdi.

"Her şey durdu," diye mırıldandı Cameron yanımdan. Şehrine hayretle baktı. "Güç kesintisi, insanların çalışamayacağı anlamına gelir. Vardiyalar biter. İşçiler ücretlerini almaya giderler. Görevlilerin dikkati dağılır ve ustabaşılar ne yapacaklarını bilemez hale gelir."

CamScanner ile tarandı

Boğazlarını kesecek kişileri, suçluları ve aralarındaki askerleri göremezler. Ayaklarının altındaki bombaları da öyle.

"Şeye ne kadar..."

İlk patlamanın sesi çok yakından geldi ve Kilorn'un lafını kesti. Solumuzda, iki sokak ötede bir patlamanın dumanları yükseldi. Şehir kapılarından biri patlamıştı. Havayı taşlar ve duman kapladı. Bir sonraki bomba bir diğer kapıda patladı ve arkasından iki patlama daha gerçekleşti. Sonra şehrin içindekiler devreye girdi. Güvenlik noktalarının, nöbet kulelerinin, Gümüş kışlalarının ve ustabaşıların kaldığı yerlerin altındakiler patladı. Bütün Gümüş hedeflerinde patlamalar oluyordu. Her patlamayla yüzümü buruşturuyor ve o gün ne kadar kan dökeceğimizi düşünmemeye çalışıyordum. İki taraftan da. *Çapraz ateşe kim yakalanacak?*

Sinmiş bir şekilde olanları sessizce izliyorduk. Daha fazla duman, toz görüyorduk ve bunlara bir de küller eklenmişti. Cameron'ın göğsü inip kalkıyor, kesik kesik nefes alıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve keskin bakışlarla tüm çevreyi tarıyordu ama her seferinde fabrikalara ve silah sektörünün olduğu yere geri gidiyordu. Orada patlama olmamıştı.

"Kırmızı Muhafızlar bir cephanelik deposunun altına bomba koyacak kadar aptal değiller," dedim onu rahatlatmaya çalışarak.

Derken, patlama gerçekleşti.

Yarattığı darbe hepimizi geriye fırlattı ve kırık camlarla tozlu zeminin üstüne serilmemize neden oldu. İlk ayağa kalkan Cameron oldu; alnındaki yarıktan kanlar akıyordu. "O halde bunu Muhafızlar yapmadı," diye bağırıp beni ayağa kaldırdı.

Kulaklarımın çınlamasından her şeyi boğuk duyuyordum. Başımı sallayıp toparlanmaya çalıştım. Cameron bileklerimi tuttuğu anda ayağa fırlayıp ellerinden sıyrıldım. "Evet," diye bağırdım. O hisse tahammül edemiyordum.

Bana tepki vermedi ve Kilorn'u kaldırmaya odaklandı; onu kaldırabilmek için, kollarından birini omzuna attı. Kilorn'un du-

CamScanner ile tarandı

dağı yarılmıştı ve ellerinden birini cam kesmişti ama vücudunun kalanında bir şey yok gibiydi.

"Aşağı insek iyi olacak," dedi, bakışlarını çatlayan tavana dikerek.

"Haklısın." Sesim kulaklarıma tuhaf bir şekilde boğuk geldi. Üçümüz kapıya koşmaya başladık.

Merdivenler dar bir sarmal şeklinde döne döne aşağıya uzanıyordu. Çatı katına çıkmak zor olmuştu ama basamaklardan inmek daha da zordu; attığım her adım dizlerimi sızlatıyordu. Şimşeğimi parmak uçlarıma çekip mor kıvılcımların toplanmasını sağladım. Karşımıza biri çıkarsa, fırlatmaya hazır duruma geçtim.

Kilorn beni rahatlıkla geçti; basamakları ikişer ikişer atlıyordu. Hatta bu arada bana dönüp göz kırpmayı bile becerdi.

Tam o sırada Cameron çığlık attı. Gümüş muhafızı bizden önce görmüştü.

Adam kolunu öne atıp telekinezi yeteneğiyle Kilorn'u tırabzanlardan aşağı savurdu. Kilorn tepetaklak yuvarlanırken zaman yavaşladı. Birisi böğrüme bıçak saplamış gibi hissettim. Kulaklarımın çınlaması çığlık gibi yükseliyor, başım ikiye ayrılacakmış gibi oluyordu. Merdivenlerin aşağısına kadar, tüm ampuller korkumla patlayıp etrafı karanlığa boğdu.

Muhafız öfkesini bize doğrultamadan yere yığıldı. Boğazını tuttu ve sert bir şekilde dizlerinin üstüne düşerken gözleri arkaya kaydı. Cameron yeteneğiyle onu havasız bırakırken, kıvırdığı elinin parmakları pençe şeklini almıştı. Adamın kalbini yavaşlatıp gözlerini kararttı. Onu öldürmüştü.

Kilorn aşağıya düştüğünde çıkan tok ses midemi bulandırdı. Elimizden geldiğince hızla aşağıya koştuk ama yukarı çıkan iki Gümüş muhafızla karşı karşıya geldik. Zemin bir titremeyle birlikte dondu. Çizmelerim kayınca, az kalsın yeri boyluyordum. İlk muhafızı hızla fırlattığım akımla ikiye böldüm; partneri olan taşderi de Cameron'ın yeteneğiyle yere düştü. Onları kâğıt kesen bıçaklar gibi paramparça ettik.

CamScanner ile tarandı

Kilorn'un yanına ilk ben vardım. İki kat aşağı, birkaç sıra basamağın altındaki sahanlığa düşmüştü. Gördüğüm ilk şey inip kalkan göğsü oldu. Çok sığ nefes alıyordu ama göğsü kıpırdıyordu. Hayattaydı. Ama boğazına kan doluyordu. Kırmızı, kan kırmızısı, koyu kırmızı ve yakut kırmızısı. O kadar parlak bir renkti ki gözlerimi yummak istedim. Şiddetle öksürünce Cameron'la üstüme kan sıçrattı. Sıcak damlalar yüzümde benekler oluşturdu.

"Kaldır onu... Onu kaldırmamız gerek," dedim yanına koşarak. Cameron ağzını açmadan arkamdan geldi. Çığlık atmak istiyordum.

Kilorn konuşamıyordu ama kendi başına doğrulmaya çalışıyordu. Ona neredeyse tokat atacaktım. "Bırak da biz yapalım," diye bağırdım kolunu boynuma dolayarak. "Cam, diğer tarafa geç."

Cameron çoktan o tarafa geçmiş, kaldırmaya çalışıyordu. Kilorn bir çıpa, ölü bir ağırlık gibiydi.

Sarsılıp titredi ve basamakları kendi kanıyla boyadı. Ne kadar ciddi yara aldığına bakmadım bile. Sadece onu oradan çıkarmam, aşağıya indirmem ve şehrin dört bir yanına yayılmış şifacılardan birine götürmem gerektiğini biliyordum. *Davidson'a, birisine ihtiyacım var.* Göğsüm sıkıştı ama onun yarattığı ağırlığı ya da yükü hissetmeyi reddettim. Attığım her adımda bacaklarım yanıyordu. Aşağı, aşağı, aşağı, aşağı...

"Mare," dedi Cameron hıçkırarak.

"KES ŞUNU!"

Kilorn'un vücudu hâlâ ılıktı ve nefes alıp verirken üstüne kan kusuyordu. Bu benim için yeterliydi. Muhtemelen kaburgalarını kırmış, kemiğini çatlatmıştı ve kemiğinin sivri ucu iç organlarına batıyordu. Midesine, ciğerlerine, karaciğerine. *Kalbinden uzak dur,* diye yalvardım. Delinen bir kalbi iyileştirecek kadar zamanımız yoktu.

Ağzıma tuz tadı gelince, ağladığımı fark ettim. Gözyaşlarım Kilorn'un yüzüme bulaşan kanına karıştı.

Katlar gözlerimin önünden bulanık bir şekilde geçiyordu. Kilorn kanlar içinde, hırıltılı bir nefes aldı; her geçen saniye yüzü ve

CamScanner ile tarandı

elleri soluklaşıyordu. Yapabileceğimiz tek şey kaçmaktı. Ama daha fazla muhafız koku almış av köpekleri gibi merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı. Onları güç bela görüyor, şimşeğimle parçalarken sinirlerini hayal meyal hissediyordum. Bazıları hızla yere yığıldı; Cameron darbe yeteneğini vücutlarına yollarken, gözlerinden ve ağızlarından kanlar fışkırdı. Ama muhafızlar akın akın yukarı çıkıyorlardı.

"Buradan!" diye bağırdı Cameron; bir sonraki sahanlıkta bir kapıyı omuzlayarak. Sesi hâlâ ağlar gibiydi.

Hiç düşünmeden peşinden içeri daldım; sıkışık ve dar bir dairede ilerledim. Cameron'ın bizi nereye götürdüğünü bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey Kilorn'u ve şimşeğimi kontrol etmekti. Dünyada bir tek ikisine sahiptim.

"Dayan," diye fısıldadım ona, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle.

Cameron bizi en yakındaki pencereye götürdü; bu da kare şekilli, kirle kaplı bir başka pencereydi. Ama yandaki çatıya açılıyordu. Uzun bacaklarından birini savurup camı kırdı. Şimşeğim peşimizdeki Gümüşleri uzak tuttu ve apar topar dışarı çıkıp çatıya çıkmamızı sağladı. Muhafızlar da daha iri ve geniş vücutlarını güçlükle kırık pencereden dışarı savurup arkamızdaki külle kaplı çatıya çıktılar. İşkence eder gibi gümbürdeyen göğün altındaydık.

Onlarla aramıza yeteri kadar mesafe koyunca, Kilorn'u yavaşça beton zemine yatırdım. Kirpiklerini kırpıştırdı; Cameron bacaklarını iki yana açıp savunmacı bir tavırla tepesine dikildiğinde, Kilorn'un gözleri donuklaşmıştı.

Cameron'a sırtımı dönüp çatıya çıkan Gümüşlere yöneldim. O sırada, altısı çatıya çıkmıştı ve arkalarından daha da fazlası geliyordu. Yeteneklerinin ne olduğunu ve tanıdığım ailelerden gelip gelmediklerini bilemiyordum. Umurumda da değildi.

Son Gümüş de çatıya ulaşınca, şimşeğimi serbest bıraktım.

CamScanner ile tarandı

Yukarıda mor renkli, öfkemle parıldayan şiddetli bir fırtına koptu. Çığlık atıyordum ama bu güç bütün sesleri ve düşünceleri içine alıyordu. Şimşek etraftaki herkesi yuttu ve işini o kadar çabuk yaptı ki onları hissetmedim bile. Ne sinirlerini ne de iskeletlerini. Hiçbir şey hissetmedim.

Şimşek dinince beni şimdiki ana geri getiren şey bir koku oldu. Bu Kilorn'un kanının yanı sıra küllerin ve yanan saçla etin kokusuydu. Cameron arkamda kusmamaya çalışıyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardı. Yerdeki yanık cesetlere bakmamaya çalıştım. Muhafızlardan geriye sadece üstünden dumanlar tüten düğmeleri ve silahları kalmıştı.

İçime bir nefes çekmiştim ki yanık kokulu havada kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu ve çatı aniden ayaklarımızın altında zangırdamaya başladı. Binanın tamamı öne doğru giderken, Cameron yere çöküp vücuduyla Kilorn'u örttü. Bina eğilmeye başladı. Önce yavaş yavaş, sonra giderek hızlanarak çökmeye başladı.

Bina yıkılırken, dizlerimin üstüne çöküp Cameron'la Kilorn'a uzandım. Fırtınam çok güçlüydü ve apartman kötü inşa edilmişti. Bir tarafındaki duvarlar parçalanarak savrulmamıza neden oldu. Çatı çatlayıp devrilirken tek yapabildiğim bir yere tutunmaya çalışmak oldu. Yeri tırmalayarak, tırnaklarımı geçirecek bir şey aradım ama kaymaya devam ediyordum. Kilorn'un sıcak kanlarla ıslanmış ceketinin yakasını kavradım. Nefesi daha da kesik kesik ve güçsüzdü. Çöken çatıyla kaymayı sürdürdük.

Zemin, betondan oluşan bir yumruk gibi bizi karşılamak üzere yükseliyordu. Çatının çöküşüyle ölmesek bile, aşağıda bizi öldürmeye hazır Gümüş askerler bekliyordu. Çenemi sıkıp darbeye hazırlandım. Hayatımda hiç o kadar çaresiz hissetmemiş ve korkmamıştım.

İlk önce, karşımda beliren ani ve şeffaf mavi parıltıya gözlerimi kırpıştırarak bakmaktan başka bir şey yapmadım. Parıltı havada asılı kaldı ve öne doğru giden çatının kenarını tutup beton zemine düşmesini engelledi. Ama bizi hiçbir şey durduramadı. Eğilen çatıda, küllerin arasından kayarak kalkana çarptık. Aşağıdan mermi sesleri

CamScanner ile tarandı

geliyordu. İçgüdülerime sığınarak gözlerimi yumdum ve olduğum yerde kıvrıldım.

Mermiler zarar vermeden kalkana çarpıp sekiyor, altımızda dans eden güç dalgaları oluşturuyordu.

Davidson.

Gözlerimden birini açınca, aşağıda bir katliam gerçekleştiğini gördüm; Gümüşlerin arasında ilerleyen mavi, yeşil ve beyaz bir şimşek pusu vardı. Tyton'ın beyaz okları aynı anda dört kişiyi yere yıkarken, Ella ve Rafe geri kalan askerleri kırbaç gibi elektrikleriyle dümdüz ediyordu. Onlar savaşırken, kalkan hareket edip çatıyı yavaşça aşağı indirdi. Tok bir sesle yere çarpıp etrafta gri bir toz perdesi oluşturduk.

Kilorn ince uzundu ama ağırdı. İçime yayılan adrenalin, onu tüy gibi hafif hale getirmişti. Onu tekrar kaldırıp kollarından birini omzuma atarken, zorlandığımı fark etmedim bile. *Hâlâ nefes alıyor, hâlâ nefes alıyor.* Cameron diğer tarafına geçti ve şimşekleri veya hâlâ savaşan Gümüşleri hiç düşünmeden küllerin arasına daldık.

"Şifacılar!" diye avazım çıktığı kadar bağırıp o karmaşada sesimi duyurmaya çalıştım. "Şifacılara ihtiyacımız var!"

Cameron da benim gibi bağırmaya, sesini duyurmaya çalıştı. Benden güçlü ve uzun boylu olduğu için Kilorn'un ağırlığını daha çok o taşıyordu. Kilorn onu yavaşlatmıyordu.

Başbakan iki yanında özel korumalarıyla bir anda karşımıza dikildi. Yanağında kan lekesi vardı. Kızıl kanı. Kime ait olduğunu düşünecek vaktim yoktu.

"Şifacı lazım..." dedim ama Kilorn birden titreyerek iki büklüm oldu. Neredeyse kollarımızdan sıyrılıp yere düşecekti. Bunun üzerine durduk. Yere bir kan dalgası daha fışkırıp çizmelerimi boyadı.

Şifacı, Davidson'ın askerlerinin arasından fırladığında o kadar rahatladım ki az kalsın bayılacaktım. Kızıl saçlı Yenikan'ın yüzü tanıdıktı ama ismini hatırlayabilecek kadar enerjim kalmamıştı.

"Onu yere yatırın," diye bağırdı adam. Minnetle dediğini yaptık.

CamScanner ile tarandı

Yapabildiğim tek şey, Kilorn'un elini tutmak oldu. Bu el benim alev alev yanan elimin içinde buz gibiydi. Hâlâ hayattaydı. Zamanında aşağıya inmiştik. Zamanında yetişmiştik. Cameron sessizce Kilorn'un yanına oturdu ve ellerini kucağında kavuşturup ona baktı. Ona dokunmaya korkuyordu.

"İç kanama," dedi şifacı, Kilorn'un gömleğini yırtıp. Karnı çürüklerden neredeyse simsiyahtı. Şifacı dans eden parmaklarını onun bedenine bastırıp dürterken, çürükler tek tek silinmeye başladı. Kilorn suratını ekşitti; bu tuhaf hisse karşı çenesini sıktı. "Birisi kaburgalarına çekiçle vurmuş gibi."

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Kilorn güçlükle.

Zor konuşuyordu ama ölmemişti. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve keşke hayatta kaldığı için şükredebileceğim tanrılarım olsaydı diye düşündüm. Elimi biraz daha sıkı kavradı ve parmaklarımı sıktı. Beni ona bakmaya zorladı.

Koyu yeşil gözlerini gözlerime dikti. Bunlar beni hayatım boyunca izlemiş gözlerdi. Onların sonsuza dek kapanmasına ramak kalmıştı.

"Her şey yolunda, Mare. İyiyim," diye fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Şifacı işini yaparken, sessiz koruyucuları gibi yanında durduk. Uzaklardan gelen patlama ve silah seslerinin uğultusuyla irkiliyordum. Bazıları daha uzaktan, Yeni Kent'in ötesinden geldiği için boğuk duyuluyordu. Liman Körfezi saldırısı, şehri ele geçirmek için üç koldan yapılacak saldırı başlamıştı. *Günü zaferle bitirebilecekler mi? Ya biz?*

Elektrolar yolu kaplamış düzinelerce Gümüş cesedinin arasından geçe geçe bize doğru gelmeye başladılar. Tyton biraz durdu, birkaçını ayağıyla çevirdi. Rafe'se şöyle bir bakmakla yetindi.

Ella yaklaşırken bana hafifçe el salladı. Fuları yoktu; mavi saçlarında gri çizgiler oluşturan küller onu yaşlı göstermişti. Ellerinden birini yanına sarkıtmış döndürüyordu ve o an sessiz olan yukarıdaki fırtına bulutları da bu harekete uyup dönüyordu. Cesur görünmeye çalışarak bana göz kırptı.

CamScanner ile tarandı

Rafe ve Tyton, karamsarlıklarını daha çok belli ediyorlardı. İkisi de ani bir saldırıya karşılık verebilmek için ellerini serbest tutuyorlardı.

Ama kimse gelmiyor gibiydi. Ya savaş başka bir yerde daha yoğun bir şekilde yaşanıyordu ya da çoktan sona ermişti.

"Teşekkür ederim," dedim çatlak bir sesle.

Tyton hemen yanıt verdi. "Bizden olanları koruruz."

"Daha yapacak işimiz var ama bir kısmı geride kaldı."

Arkama bakınca, şifacının Kilorn'u oturma pozisyonuna getirdiğini gördüm. Cameron hemen yardım edip elini onun çıplak sırtına dayadı. Birden orada olmamam gerekiyormuş gibi hissettim. Elimin tersiyle yüzüme bulaşan kanı, teri ve gözyaşlarını sildim.

"Neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım," dedim. Kimse itiraz edemeden ayağa kalktım.

Elektrolara doğru giderken, çizmelerim molozların arasında katur kutur sesler çıkarıyordu. Rafe hafifçe gülümsedi. Başındaki örtüyü çıkarıp elini kısacık kesilmiş yeşil saçlarının arasında gezdirdi.

"İyileşecek galiba?" dedi, çenesiyle Kilorn'u işaret edip.

Nefesimi yavaşça verdim. "Öyle görünüyor. Siz ne durumdasınız?"

Ella safir renkli bir kedi çevikliğiyle kolunu omzuma attı. "Sizden daha iyi idare ettiğimiz kesin. Sanırım bu tür bir yere kimsenin beklemeyeceği kadar silah getirmişiz."

"Poyrazlılar sayıca azdı ve hazırlıksız yakalandılar." Tyton sokağa tükürdü. "Gümüş krallar, bir Kızıl varoşunda savaş çıkması bir yana, orayı kimsenin önemseyeceğini bile düşünmüyorlardı."

Şaşkınlıkla söylediği şeyi düşündüm. "Kazandık mı yani?"

"Kazanmışız gibi davranıyorlar," dedi. Eliyle sokağı tutmuş Yüksektepeli askerleri ve Muhafız askerlerini işaret etti. Üstlerinden sarkan makineli tüfekler olmasaydı, rahatlıkla Kızıl teknisyenler olabilirlerdi. Birkaçı gülüyor, aralarında yürüyen Başbakan'la konuşuyorlardı.

CamScanner ile tarandı

"Liman Körfezi'nde durum nasıl acaba?" dedi Ella, yeri tekmeleyip bir toz bulutu kaldırarak.

Bakışlarımı önüme eğdim. Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyor, damarlarıma adrenalin pompalıyor ve sokağın ötesindeki herhangi bir şeyi düşünmemi zorlaştırıyordu.

Savaşmakta ve belki birkaç kilometre ötede ölmekte olan sevdiğim kişileri bile düşünemiyordum. Bir an her şeyi unutmaya çalıştım. Toparlanmaya gayret ettim. İçime ağır ağır derin nefesler çekmeye çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

"Başbakan," diye bağırdım çatlak bir sesle. Hızla ona doğru gittim.

Arkasına bakıp gülümsedi. Hatta eliyle yanına gitmemi işaret etti. Sanki bunun için davetiye gerekiyormuş gibi... "Barrow. Müthiş bir iş çıkardığın için tebrik ederim."

Bir şifacı onu iyileştiriyor bile olsa, birkaç adım ötede yatan Kilorn varken kutlama yapmak zordu. Ölüme çok yaklaşmıştı.

"Şehir ne durumda? Farley'den haber var mı?"

Gülümsemesi aniden dondu. "Birkaç haber var."

Göğsüm sıkıştı. "Bu da ne demek?" dedim. "O hayatta mı?"

Davidson kabloların ve telsiz ekipmanlarının arasındaki bir askerini işaret etti. "Birkaç dakika önce öyleydi. Generalle kendim konuştum."

Ya Tiberias? diye sormamak için kendimi zor tuttum. En azından ismini kullanarak.

"Her şey plana göre gitti mi?" diye sorabildim. Aklım Liman Körfezi istilası planının ayrıntılarına gitti.

Davidson'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Gideceğini mi düşünüyordun?"

O anda öfkeyle hırlamamak için kendimi zor tuttum. Kilometrelerce öteden yine top ateşi sesleri gelmeye başlamıştı.

İçimdeki adrenalin dinerken, vücudumu kaplayan buz gibi bir his, her yanımı uyuşturur gibi oldu. Arkama baktım ve Kilorn'la

CamScanner ile tarandı

birlikte dizlerinin üstüne çökmüş Cameron'ı gördüm. Konuşmuyorlardı. İkisi de kocaman açılmış gözlerle, bitkinlikten ve korkunun yarattığı sersemlikten yere mıhlanmış gibi oturuyordu. Sonra, elektrolara baktım. Üçü de kararlılıkla bana bakarak bakışlarıma karşılık verdiler.

Beni izlemeye hazırlardı. Kendilerinden olanları koruyacaklardı.

Karar vermem bir saniye sürdü.

"Bana bir araç bulun."

CamScanner ile tarandı

ON DOKUZ

Evangeline

Liman Körfezi'nden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Gümüş mahallelerinde bile her yer balık ve tuzlu su kokardı. Yakında sadece kan kokacaktı.

Uçurum'daki iki haftalık dinlenme süresi uçup gitmiş, her dakika bir öncekinden hızlı geçmişti. Daha önceki gece evimde Elane'e sarılmış, fısıldayarak ona veda ediyordum. O zaman korkmamıştım. Babamın vârislerini gerçek bir tehlikeye yollamayacağını düşünüyordum. Ptolemus ve ben güvende olacaktık; kuşatmayı geriden izleyecek ve savaş hızını kaybedince ortaya çıkacaktık.

Yanılmıştım.

Babamın ihtirası düşündüğümden de güçlüydü.

Bizi gözünü dahi kırpmadan ön cepheye yollamıştı.

Teknelerimiz okyanus dalgalarının arasında hızla ilerliyor, her biri beyaz köpüklerle kaplı azgın mavi sularda kayıyordu. Koruyucu gözlüğümü takmış olmama rağmen, yüzüme sıçrayan sudan gözlerimi korumak için gözlerimi kısıyordum. Rüzgâr saçlarımı

CamScanner ile tarandı

nemli ve soğuk tuzlu suyla dövüyordu. Çizmelerim ayaklarımın altındaki çelik güverteye kaynamış olmasaydı, dalgalar beni devirirdi. Yeteneğim, suda kayarak giden tekneye uygun bir şekilde, hafif bir nabız gibi atıyordu.

O sırada, pusların arasından ilerlediğimiz için görülmemiz mümkün değildi. Yüksektepe'nin fırtına askerleri yetenekli ve güçlüydü. Bizim fırtına askerimizi gözucuyla süzdüm; balistik zırhıyla sıkılaşmış yeşil üniforması olan, ince uzun bir kızdı. O da miğfer takmıştı ve sadece pusu sürüklemek için parmaklarını araladığı elleri çıplaktı. Artık kimse tulumlar ya da eğitim kıyafetleri giymeyecekti. Gerçek bir savaşa gidiyorduk.

Samos Hanesi deniz yolundan yapılacak saldırıyı yönetecekti. Metal araçlarımız son sürat ilerliyordu. Babam zafer kazanmak için hanemizi riske atmayı göze almıştı. Üç kuzenimiz ön saldırımızın elmas düzenini oluşturmuşlardı ve tekneleri önümüzde hızla ilerliyordu. Benim teknemde, Ptolemus arkamda dimdik duruyordu; vücudu aynalı zırhlar ve silahlarla ağırlaşmıştı. Kalçama kaslarımı sıkıca saran silah kemerlerini çapraz takmıştım. Bir tabancam vardı ama gerek olduğunda mermileri kendim fırlatmayı tercih ederdim. Samos Hanesi'nden kuzenlerimde hem tüfekler hem de parça etkili bombalar vardı. Vatansever Kalesi'nin dalgakıranlarının, dalgaların tepesinde yükseldiğini hayal ettim. İlk engel buydu. Oraya yaklaşırken hedefimize daha da odaklandım.

Şehri ele geçirecektik.

Hayatta kalacaktık.

Evimize dönecektik.

Geldiğimizi göreceklerdi. En azından suyun üzerinde yuvarlanan pusu fark edeceklerdi. Ama sabahın erken saatleriydi ve etrafımızı gri, ağır bir hava sarmıştı. Doğal bir pus hiç de fena olmazdı aslında. Bizi başka her şeyden daha uzun süre gizleyebilirdi. Cal karadan, Laris Hanesi havadan saldırdığında, şehrin muhafızları ve Vatansever

CamScanner ile tarandı

garnizonu ne yapacağını şaşıracaktı. Hangi cephede savaşacaklarını da bilemeyeceklerdi.

Büyük saldırıdan her bir tekneye kadar, her şey çok iyi koordine edilmişti. Askerlerimiz hazırdı. Her teknede en az iki mıknatıs, bir fırtına, bir çekim ve eğitimli Kızıl askerleri veya Yüksektepe'nin diğer Yenikanları vardı. Her tabura birkaç da şifacı verilmişti.

Herkesin görevi ayrıydı ve hayatta kalacaksak, bu görevleri başarıyla yerine getirmek zorundaydık.

Biz bu şekilde pusların arasında ilerlerken, Vatansever Kalesi giderek kararan bir gölge gibi belirdi. Dalgakıran azgın beyaz dalgaların arasında yükseliyordu. Aşağıda kara yoktu. Ayak basacak yer yoktu. Ama bu önemli değildi.

Tüm öfkeme ve sinirime rağmen, keşke babam orada olsaydı diye geçirdim içimden. Onun yanından daha güvenli bir yer yoktu.

Dikkatim ağabeyime kayınca, bir an odağımı yitirdim. Zırhının şeklini hissedebiliyordum, arkamda gerildiğini de... İkimizde de kemerlerimize taktığımız bakırdan yapılmış ufak ama sağlam diskler vardı. Bir saldırı gerçekleştirmek için ilginç bir metaldi bakır. Onu hissetmek ve başka şeylerden ayırmak kolaydı. Ağabeyimin ve benimkinin yaydığı hisse odaklanıp onları ezberledim. İşler ters gidecek olursa, Tolly'yi en kısa sürede bulmak istiyordum.

Pus bizi geride bıraktı ve hızla yaklaştığımız dalgakıranı karşılamaya hazırlandı. İçimde sanki bir saat vardı ve tik takları şimdi daha istikrarlı bir hal almıştı. Vakit gelmişti.

Ürpererek bir anda arkama döndüm ve kollarımı Tolly'nin boynuna doladım. Ona hızlı ve sert bir biçimde sarılmıştım, yumuşak bir şekilde değil. Zırhlarımız birbirine çarptığında çınlayan metal sesi, azgın dalgaların ve kalp atışlarımın gök gürültüsünü andıran sesi arasında duyulmadı.

"Hayatta kalmaya bak," diye fısıldadı. Önüme dönerken, sadece tamam der gibi başımı sallayabildim.

CamScanner ile tarandı

Dalgakıranın yukarısında da aşağısında da hareket yoktu. Sadece dalgaları görüyordum. Belki de pus işe yaramıştı.

"Hazır mısın?" dedim sesimi duyurmaya çalışarak, geniş göğüslü Yüksektepe çekime.

Adam evet der gibi başını eğdi ve eğilip ellerini iki yanına koydu. Avuçlarını bacaklarına dümdüz yapıştırdı. Kalkışa hazırdı.

Diğer teknelerdeki çekimler da aynı şeyi yaptılar.

Arkamdaki askerler diz çöktüler. Fırtına, Lerolan Hanesi'nden iki imhamız ve Ptolemus sıçrayışa hazır halde bekliyorlardı. Teknemde Kızıl yoktu. Bundan sağ çıkmak ve bunu ne kadar eğitimli olurlarsa olsunlar, kırmızı kanın zayıflığına bel bağlamadan başarmak istiyordum.

Ben de onlarla eğildim; çekimin yapacağı işi başaramama ihtimalini düşününce, kaslarım çarpışma anı için hissettiğim endişeyle gerildi. O hızla giderken, teknenin dalgakırana çarpmasını engelleyemeyebilirdim.

Dalgalar pusta çelik grisi görünen duvarın dibine çarparak yükseldiler ve köpüklü deniz suyunun duvarda bıraktığı izin seviyesini bile aştılar. Bir gelgitte gerçekleşebilecek en yüksek seviyeyi bile aşmışlardı.

İçimi kötü bir his kapladı.

Bir başka dalga yükselirken, "Nympha saldırısı!" diye bağırdım ama... dalga *bize* doğru kabarıyordu.

Liman Körfezi savaşı böylece başlamış oldu.

Ani ve öfkeli su duvarı, kurşundan tekneleri oyuncak gibi savurdu. Uçurum ve Yüksektepe askerleri köpüklü okyanusun dönüp duran dalgalarının arasına saçıldı. Sadece çekimler kaçmayı başardılar ve azgın dalgaların arasından çıkıp kurtuldular. Samos kuzenlerimin suyun üstünde kalabilmek ya da dalgaların arasında yüzebilmek için zırhlarını kontrol etmeye çalıştıklarını gördüm ama çok ağırlardı ve kendilerini yukarı çekecek kadar güçlü değillerdi. Geri kalanına ne olduğunu ise göremedim.

CamScanner ile tarandı

Yüksektepe doğumlu Gümüşler olan kendi nymphalarımız vardı. Ama sayıları, Vatansever'in duvarlarında her kim varsa onlardan azdı, hem de onlar kadar güçlü değillerdi. Fokur fokur kaynayan dalgaları yatıştırmak için yaptığımız hiçbir şey fayda etmiyordu.

Duvarın yarısı yüksekliğinde bir başka dalga kabarıp grileşen ışığı kesti ve arka arkaya ilerleyen teknelerimizin üstünde bir gölge oluşturdu. Bizi dümdüz edecek, boğacak ve denizin dibine vuracaktı.

"Saldırıya devam edin!" diye bağırıp yumruklarımı teknemizin pruvasına indirdim. Kendimi ve yeteneğimi teknenin gövdesine akıttım. Çekimin beni duyabileceğini umdum. Ptolemus'un duyduğunu biliyordum.

Tekne dokunuşumuz altında dalgalandı, daralıp inceldi ve pruva bir bıçak gibi sivrildi. Hızlanmaya başlamıştık. Kendimi elimden geldiğince yere bastırdım. Dalganın ortasından, içinde yolcular olan bir mermi gibi geçtik.

Su soğuk bir tokat gibiydi. Üstümüzden hızla geçerken, sadece ağzımı kapalı tutabildim. Dalganın arasından roket gibi geçip kendimizi diğer tarafta havada bulduk. Dalgayı aşıp dalgakırana uçtuk.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı Ptolemus, teknemiz son sürat duvara giderken.

Çenemi sıktım ve parmaklarımı teknenin metal gövdesine batırdım. Kendimi geri çektim ve öne ittim. Düşmeyeceğimizi ve çarpmayacağımızı umut ettim.

Çekim bizi havada tutarak, ihtiyaç duyduğumuz o fazladan ivmeyi sağladı. Teknenin gövdesi dalgakırana sertçe çarptı. Sonra, yerçekimine karşı yukarı kaymaya başladı.

Diğer tekneler de karmakarışık halde ve adeta yarışır gibi aynı şekilde yükseldiler.

Ekibimizin büyük kısmı kurtulmayı başardı.

Tekneler giderek yükselen ve yağmur gibi üstümüze yağan dalgaları aşıp taş duvarın üstünde tiz metal sesleri çıkardılar. Ağ-

CamScanner ile tarandı

zıma dolan tuzlu suyu tükürüp gözlerimi kırpıştırdım ve yukarı tırmanırken, iyi ki koruyucu gözlüğümü takmışım diye düşündüm.

Nymphalar, kale duvarlarının üstündeki mavi çizgili, gri veya siyah üniformalı askerlerin etrafını kuşatmıştı. Bunlar eğitimli Gümüş askerler ve muhafızlardı. Gölbölge üniformalarıyla donatılmış Vatansever Kalesi garnizonunu oluşturuyorlardı.

Apar topar teknelerimizden inip duvarın üstündeki yola çıktık. Ben duvardan düşmemek için kendi zırhımı kullanırken, Ptolemus da hızla tekneyi parçalıyor, her yöne jiletler fırlatıyordu. Çekimler düşman askerlerini suya atıyorlardı. Pus, duvarlara ve kalenin içine tırmanıp askerlerimizi gizlemeye başladı. İleride bir yerde, bizim fırtınalarımızdan birkaçı başka yöne gitti. Onların görevi gök gürlemesi yaratmaktı. Şimşek çaktırmaktı. Garnizonu gafil avlayıp şaşırtmak ve oradan kaçırmaktı. Barrow'un geldiğini düşünmelerini sağlamaktı.

Duvarlar ateş ve duman tomurcuklarıyla kaplanmıştı. İmhalar koşuşuyor, arkalarında yanan cesetler bırakıyorlardı. İçlerinden biri gafil avlanıp duvardan öfkeli sulara düşerken tiz bir çığlık attı.

Vatansever Kalesi düşman güçlükollarla kaynıyordu. Bunlar Rhambos Hanesi'nin ya da Greco ve Carros kuzenlerinin soyundan geliyordu. İçlerinden dağ gibi sert kasları olan bir kadın, gözlerimin önünde Yüksektepeli bir fırtınayı parçaladı ve etleriyle kemiklerini kâğıt gibi yırtıverdi.

Kendime hâkim olmaya çalıştım. Daha kötülerini görmüştüm. *Sanırım.*

Havaya barut kokusu yayıldı. Mermiler ve yetenekler, ölümcül bir kombinasyon oluşturuyordu. Kollarımdan birini kaldırıp yumruğumu sıktım ve kendimi saldırıdan korudum. Mermiler yeteneğime çarpıp sekti, dümdüz oldu ya da parçalandı. Birkaçını yakalayıp pusların arasına, ufak kuleden atılan mermilere geri yolladım.

Kapıları açmamız gerek. Kaleyi almamız gerek.

Amacımız ve görevimiz gayet açıktı ama başarmak kolay değildi. Vatansever Kalesi, şehrin meşhur limanını ortadan bölüyor, halka

CamScanner ile tarandı

açık Akvaryum Limanı ve Savaş Limanı olarak ikiye ayırıyordu. O sırada, sadece biri umurumdaydı.

Savaş gemilerinde bulunan türden ağır silahların boğuk uğultusu bir davul sesini andırıyordu. Füzeleri izlemeye, nişan aldıkları yönü anlamaya çalıştım. Çok uzaktı ama tahmin edebilirdim. Ben bir Gümüş'tüm. Nasıl düşündüğümüzü biliyordum.

"Kalkan oluşturun!" diye bağırdım Samos mıknatıslarına, teknelerimizdeki ve silahlarımızdaki metalleri çekerek. Ptolemus da aynı şeyi yaptı ve elinden gelen en hızlı şekilde çelikten bir duvar ördü. Ağır silahların ıslığı andıran sesi yaklaşınca, başımı kaldırıp gözlerimi kıstım ve pusların arasına baktım. Koruyucu gözlüğümü tuttuğum gibi çıkardım ve tepemizde kavis çizen dumanları gördüm.

İlk füze elli metre kadar ötede patladı, dalgakıranın bir kısmını un ufak etti ve dost düşman ayrım yapmadan gri veya pembe puslara dönüştürdü. Sadece imhalar hayattaydı; zırhları ve üniformaları yanıp yok olanlardan bazıları çıplak kalmıştı. Çeliklerimizin arkasına sindik ve patlamadan kendimizi koruduk.

Kemik tozlarının bulaştığı keskin ve zehirli dumanlar gözlerimizi yakıyordu.

Böylesine doğrudan yapılan bir saldırıda hayatta kalamazdık. Elimizdekilerle bunu yapmamız mümkün değildi. Füzeleri elimizden geldiğince geri püskürttük ama içlerinden birinin isabet etmesi an meselesiydi. "Duvardan uzaklaşın," diye bağırdım, ağzıma kan tadı gelirken. "Kaleye ilerleyin."

Her şey plana uygun gitmeliydi.

Savaş gemilerinin kendi duvarlarına ateş etmelerini sağlayacağız. Ağır ateşi şehirde veya Hava Filosu'nda değil, kalede tutacağız.

Cal böyle yapacaklarını söylemişti zaten ve bu aptalların yaptığı da buydu.

Biz dalgakırandan inmeye çalışırken ve askerlerimiz Vatansever'e girerken taşları çatlatan bir saldırı daha geldi. Geriye bakıp hızla saydım. Yetmiş beş kişilik grubumuzdan yaklaşık olarak altmış ka-

CamScanner ile tarandı

darımız sağ kalmıştı. Yetmiş beş ölümcül Gümüş ve savaş tecrübesi olan, keskin nişan alabilen silahlara sahip Kızıllardan altmış kişi.

Ama gördüğüm kadarıyla düşmanlar silahlarını Gümüşlere saklamışlardı. Pas rengi üniforması olan ve Vatansever garnizonunda görev yapan çok sayıda askeri hedef almadıklarını fark etmiştim. Bu Kızıllardan bazıları, üstlerinin peşinden gidip bizim için savaşmaya koyulmuşlardı. Ama sayıları umduğumdan azdı. General Farley'nin bize güvence verdiği gibi, haber onun kanalları aracılığıyla Kızıllara ulaşmıştı. Şehrin Kızıl nüfusu uyarılmıştı. *Saldırı başladığında, arkanızı dönün ve kaçın. Ya da elinizden geliyorsa, bizimle savaşın.*

Birçoğu ölüm trenimize atlayıp savaşa katılmıştı.

Tepede gök gürültüleri duyuluyor, bunlar göğün tamamını siyaha boyuyordu. Şimşeklerinin nerede çakacağı belli olmuyordu ve Mare'ninkiler kadar güçlü değillerdi. Ama yine de bir işaretti.

Biz yaklaşırken, düşman Gümüş askerleri göğe baktılar ve ancak şimşek kızın işi olabileceğini düşündükleri şimşekleri gördüler.

O burada değil, aptallar, dedim içimden. *Ödlekler, azıcık bir şimşek parıltısından bile korkuyorsunuz.*

Kalenin iç kısmı resmen darmadumandı. Cal o ana kadar kendi saldırısını başlatmış, kıtasını Liman Körfezi'nin inşa edildiği tünel sisteminin içinden geçiriyor olmalıydı. Orası eski bir şehirdi ama dört bir yana dağılan derin tünelleriyle yüzyıllar boyunca çok iyi korunmuştu. Kırmızı Muhafızlar da hepsinin yerini biliyordu.

Kaleye giden anayola varıp hızla ve belirli bir düzene bağlı kalmadan ilerlemeye başladık. Savaş gemisini yönlendirerek bizi izlemesini ve geçtiğimiz yerleri ateşiyle yok etmesini sağlıyorduk. En kötü silahları şehirden gizliyorduk. Cal belki de sırf Mare'ye bunu yapabileceğini göstermek için masumları korumakla fazlasıyla meşguldü. *Bu arada zor işleri bana bırakıyor.*

Mermilerimi ve bıçaklarımı bir arada kullanarak önüme çıkan erkekleri ve kadınları dümdüz etmek için bir asker dalgasının arasından daha geçtim. Yüzleri benim için gölge gibiydi, bana insan

CamScanner ile tarandı

gibi gelmiyorlardı. Hatırlamaya değmeyecek kişilerdi. Bu işi düzgün yapmanın tek yolu buydu.

Ağır silahların gıcırtıları ve gürültüleri, tanıdık bir ritme dönüştü. Savaştığım kadar kolaylıkla kendimi korumak için eğilip siper alıyor ve seslere göre hareket ediyordum. Pusla birlikte dumanlar ve küller de havada dönüp duruyor, kimse bir şey göremiyordu. Vatansever garnizonu akıntıya kapılmış gidiyordu. Bu tür bir saldırıya karşı bir planları yoktu. Ama bizim kesinlikle vardı.

Ptolemus'un yanımda olmadığını ve onun kuzenlerimin koruyucu dairesinde durmadığını fark ettiğimde, ilk kez korkuya kapıldım. Gümüş saçlara ve o tanıdık solgun yüzlere tek tek baktım. Ağabeyim orada değildi.

"Tolly!" diye bağırdığım anda, biraz daha yakınlarda bir füze daha patladı. Yere eğilip kendimi korudum ve baş döndürücü dalganın üstümden geçmesini bekledim. Molozlar zırhıma çarpınca, sol tarafımı tozlar kapladı. Gözlerimi kırpıştırıp diğerleriyle birlikte ayağa kalktım ve hızla arkama baktım. Av arıyordum. Dehşet hissi omurgamdan yukarı ilerliyor, buz gibi yaralar açıyordu.

"PTOLEMUS!"

Az önceki dikkatim tamamıyla kaybolmuş ve her şey darmadağınık bir hal almıştı. Dünya altüst olmuştu. *Ağabeyim nerede, Tolly nerede, onu geride mi bıraktık, öne mi geçti, yaralandı mı, ölüyor mu, öldü mü...*

Bir mermi, bana nerede olduğumu hatırlatacak kadar yakınımdan geçti. Askerlerin oluşturduğu dalgaya savruldum. İçlerinden birinin omzu bana sertçe çarptı ve sendeledim. Duyularımı hareket geçirerek ve güçlükle nefes alarak yeteneğime ulaştım. O bakırdan diski bulmaya çalıştım. O minik, soluk turuncu metali, farklı bir ağırlığı ve hissi olan şeyi aradım. Ama bulamadım. Hiçbir şey bulamadım.

Ona savaşın ön cephesinde bile güvende olacağımızı söylemiştim. *Babam bizi heba etmez. Babam onun mirasını tehlikeye atacak hiçbir yere gitmemize izin vermez.* Zehirli havayı içime çektim ve küller yaz karları gibi yere yağarken, etrafımdaki siluetlere baktım. Küller,

CamScanner ile tarandı

farklı renklerdeki üniformalarımızı kaplamıştı. Gözüme herkes aynı görünüyordu.

Babam bizi sevmesi gerektiği gibi sevmiyorsa bile, bize hâlâ değer veriyor. Hayatlarımızı bu şekilde değiş tokuş etmez. Tacı için ölmemize izin vermez.

Ama geldiğimiz nokta da bu işte...

Gözlerim dolmaya başladı. *Küller yüzünden*, dedim içimden. *Duman gözlerimi yakıyor da ondan.*

Birden algımın en uç kenarında o bakır disk belirdi; o kadar ufaktı ki onu neredeyse fark etmeyecektim. Ağabeyimi bulabilmek için hızla boynumu çevirdim. Ne yaptığımı düşünmeden, önümdeki birkaç askeri kenara ittim ve savaşın ortasına daldım. Yaklaşan bir güçlükolun kolunun altından geçip ilerlerken ona bir mermi fırlattım. Merminin hedefi bularak doğrudan boynuna saplandığını hissettim. Adam elini patlayan şahdamarına atarak arkamda yere devrildi.

Attığım her adımla yeni şekiller görüyordum. Vatansever Kalesi büyük bir özenle bir ağ gibi düzenlenmişti; insanın yolunu bulmasını kolaylaştıran sokaklarına baktım. Kemik kokusunun peşinden giden bir köpek gibi, sağımdaki en yakın sokağa daldım.

Tepemde, farklı binaları birleştiren yürüyüş yolları vardı. Pas rengi üniformalı askerler, ellerinde tabancalarıyla ileri geri koşturuyorlardı. Kolumu kaldırıp kendimi üstüme yağan mermilerden korudum. Hepsi benim için güvenli olan bir mesafeden ateş eden Kızıl askerlerdi. Mermileri dümdüz edip zararsız hale getirerek yere düşürdüm. Onları öldürerek enerji harcamama gerek yoktu.

Ptolemus son sürat koşarak köşede belirdi. Neyse ki sağ ve salimdi. Öyle derin bir oh çektim ki, neredeyse yere yığılacaktım. Arkasından ona ateş edildiğini gösteren dumanlar geliyordu. Müthiş bir uğultu çıkardıktan sonra patlayan füzeler yine tepemizden geçmeye başlamıştı.

"Ne yapıyordun, seni salak?" diye bağırdım, kayarak durup.

"Durma... Kaç!" diye bağırıp kolumu tuttu. Beni o kadar sert çekti ki ayaklarım neredeyse yerden kesilecekti.

CamScanner ile tarandı

Ağabeyim öylesine büyük bir korkuya kapılmışsa, ona soru sormamam gerektiğini biliyordum. Ayaklarımı yere basıp dengemi sağlamakla yetindim ve elimden geldiğince hızla öne atılıp yanında koşmaya başladım.

"Dalgakıran," dedi nefes nefese koşarken.

Parçaları birleştirmek zor olmadı.

Arkama, dumanların, pusun ve tepede patlayan gök gürültülerinin arasına bakmak gibi korkunç bir hata yaptım ve duvarlara yayılan çatlakları, parçalanan taş parçalarını ve su duvarının dalgakıranı geçip *içeri* nasıl aktığını gördüm.

Duvarın üstündeki bir balkonda, kollarını iki yana açmış, zırhı siyah olabilecek kadar koyu lacivert olan ve bütün yaşananı kontrol eden kişi duruyordu.

Iris Cygnet kaçışımızı izliyordu.

Bir panik dalgası, neredeyse beni oraya mıhlayacaktı ama Tolly canımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde kolumu tutup beni çekiştirdi. Kayarak tekrar ana sokağa çıktık ve kıtamızın oraya gidince, kalenin alt seviyelerinin bomboş olduğunu gördük. Askerlerimiz ilerideydi ve gerideki düşmanlar *yukarılardaydı*. Binalara çıkıyor, çatılarda duruyor ve silahlarıyla yüksek yerleri tutuyorlardı. Bu durumda binaların tepesine çıkmamızın bir anlamı yoktu. Yapabileceğimiz tek şey buradan çıkmaktı.

Dört bir yandan yağan serseri mermilerin arasına daldık. Çoğunu kolaylıkla püskürttük. Bazılarını nişan almadan sertçe geriye fırlattım. Çenemi sıkıp küfrettim; içinde bulunduğumuz durumdan Cal'i, Davidson'ı, Farley'yi, babamı, hatta kendimi suçladım. Planımız nymphaları göz önüne alarak yapılmıştı ama Iris kadar güçlü birisinin orada olacağını hesaba katmamıştık. Okyanusu kaleye sürükleyecek kadar güçlü olabilecek sadece birkaç nympha lordu tanıyordum. Hiçbiri o kadar büyük bir hevesle Vatansever'i yok etmez istemezdi. Iris ise bir başka ülkenin prensesi olduğu ve Poyraz'a karşı hiçbir

CamScanner ile tarandı

bağlılığı olmadığı için, orayı yerle bir edebilir, sonrasında hiçbir şey hissetmeyebilir ve bunu zafer olarak bile niteleyebilirdi.

Arkamızdaki dalgakıran yıkıldı ve kopan gümbürtü uzaklardan bile duyuldu. Bunu, patlayıp kabaran, sokaklara dolan ve Vatansever Kalesi'nin binalarının ve duvarlarının etrafında köpükler oluşturan azgın dalgaların kükremesi takip etti. Mavi alevlerden oluşan ve önüne çıkan her şeyi yutan bir duvar olduğunu hayal ettim.

Hızla koşmaya devam edip kıtamıza yetiştik. Ptolemus onlara koşmaya devam etmelerini söyledi ve herkes emrini yerine getirdi. Yüksektepeli Yenikanlar bile. Çakılıp kalmanın sırası değildi.

Vatansever Kalesi'nin iç kapıları şehre değil, limanı kesen ve kalenin bulunduğu yapay adacığı anakarayla birleştiren uzun köprüye açılıyordu. Yani, peşimizde düşman nymphalar ve kabaran bir okyanus varken, bu köprünün üzerinde bir kilometre kadar koşmamız gerekecekti. Hedefimiz *boğulmamak* olduğu için bu çok da iç açıcı bir seçenek değildi.

İmhalarımız hemen ilk kapıları açmaya koyuldu; devasa kapıları köprüye devirdiler. Demir destekler dört bir yana savrulup sertçe suya düştü. Ama çıkardıkları sesi, yaklaşan selin sesinden zor duydum. Iris hâlâ yüksekte, zafer kazanmış gibi gülümseyerek duruyor ve sağanağa yakalanmış fareler gibi kaçışmamızı izliyor olmalıydı.

İlk kabaran dalga beraberinde molozları da taşıyarak geldiğinde, büyük bir hızla kapılardan geçmeye çalışıyorduk. Suda yüzen parçalanmış tahtalar, araçlar, silahlar ve cesetler üstümüze geliyordu. Bacaklarım elverdiğince hızlı koşarken, keşke hepimizi tehlikeden yukarıda tutacak kadar güçlü olsaydım diye düşündüm. Ama hiçbirimiz mıknatısların uçma yeteneğini ustalıkla uygulayamıyorduk. Bir tek babam bunu kayda değer bir süre boyunca yapabiliyordu.

Çekimler dalgayı itmek için yeteneklerini kullanarak arkamızı tuttular. Bize biraz vakit kazandırdılar ama oluşturdukları dalga ufaktı. Kapının kemerinden biraz daha yükseğe gelebiliyordu.

CamScanner ile tarandı

Derken, ikinci ve gerçek dalga geldi; duvarların üstünden geçip taşları ve kaleyi koruyan betonları parçaladı. Çekimler bu tür güçlere karşı bir şey yapamaz, sadece üstünden uçarak kendilerini kurtarabilirlerdi. En az biri sulara kapıldı ve döne döne gözden kayboldu. Bir daha da yüzeye çıkamadı.

Onu düşünecek vaktim yoktu. Bunu yapamazdım.

Köprü kale için bir savunma, herhangi bir ordunun Vatansever'e kara yoluyla girmesini engelleyen uzun bir boğaz olmak üzere yapılmıştı. O yüzden orada her biri bizi yavaşlatan çok sayıda kilitle ve kapıyla karşılaştık. İmhalar ellerinden geleni yaptılar ve önümüzden giderek bir dizi patlamayla engelleri tek tek aşmamızı sağladılar. Ptolemus ve ben menteşeleri ve destekleri parçalıyor, çaresizlik içinde çelik ve demir parçalarını yok ediyorduk.

Köprünün yarısına vardığımızda, Liman Körfezi gözlerimizin önünde yükseldi; bize hem çok yakındı hem de çok uzak. Etrafıma şöyle bir baktığımda, iki yanımızdaki o durgun ve sakin suların da yükselmeye başladığını gördüm. Kabarıyorlardı. Dalgalanıyorlardı. Bir fırtınanın tükenmez gücüyle hâlâ peşimizden gelen o azgın dalga gibi büyüyorlardı.

Tuzlu sular görüş alanımı kaplayıp yüzümü tamamıyla ıslattı ve gözlerimi yaktı. Hiçbir şey göremiyordum. Elimi uzatıp Tolly'nin zırhının yakasını tuttum. Yılgınlıkla bağırarak yeteneğimi kullandım ve ikimizi de havaya kaldırarak bir sonraki kapının üstünden geçirdim. Taburun kaderi kendi ellerindeydi. Becerebilirlerse peşimizden gelecekler, bunu yapamazlarsa geride kalmaya mahkûm olacaklardı.

Bu zırh kaç kilodur? dediğini duydum zihnimde faydası olmayan bir sesin. *Onu parçalayamadan batar mıyım? Körfez'in dibini boylar mıyım?*

Daha da kötüsü, Ptolemus'un dalgaların arasına dalıp bir daha yüzeye çıkmayışını izlemek zorunda mı kalırım?

Ayak bileklerime sular çarptı. Çizmelerim taş döşeli köprüde kayınca, az kalsın dengemi kaybedecektim. Bir tek Ptolemus beni

CamScanner ile tarandı

suyun boğucu derinliklerine düşmekten kurtardı; kolunu belime sarmış, beni sıkı sıkı tutmuştu. Boğulacaksak, birlikte boğulacaktık.

Iris'in dalgaları bizi izlerken, ben de onun açlığını hissedebiliyordum. Bizi öldürmekten başka bir şey istemiyordu. Uçurum'u, halkının düşmanlarından birini daha etkisiz hale getirmekti tüm arzusu. Ordumuzun onun babasını öldürdüğü gibi, o da bizi öldürmek istiyordu.

Bense o şekilde ölmeyi reddediyordum.

Ama tek başıma plan yapamayacağımı, bir saldırı düşünemeyeceğimi de biliyordum. Dalgaları kontrol eden nymphalar, yüzlerini bile göstermeden bizi öldürebilirlerdi. Tabii, önce biz onları öldürmenin bir yolunu bulmazsak.

Bir çekime ihtiyacım vardı.

Bir Yenikan'a ihtiyacım vardı.

Bu pislikleri patlatıp havaya uçurmak için Mare'ye ve fırtınalarına ihtiyacım vardı.

Arkamızda yine gök gürledi ve bunu çeşitli yerlerde çakan şimşekler izledi. Ama bunlar yeterli değildi.

Yapabildiğimiz tek şey koşmak ve birisinin bizi kurtaracağını ummaktı.

Bu çaresizlik midemi bulandırıyordu.

Bu sefer sağımızdan bir dalga daha geldi. Arkamızdaki gelgit gücünden ufaktı ama yine de güçlüydü. Tolly kolumu daha fazla tutamayınca birbirimizden ayrıldık. Elim önce boşluğu, sonra da kafa üstü limana dalarken tuzlu suları yakaladı.

Yüzeyde alevler yükseliyor ve patlamalar meydana geliyordu. Bunları imhalar mı yoksa ağır silahlar mı yapıyordu, anlayamamıştım. Ellerimi üstümde gezdirdim ve beni dibe çekmeden önce zırhımdan kurtuldum. Zihnimi hareket eden, suda benim gibi debelenen Ptolemus'un bakır diskinde tutuyordum. O da boğuluyordu.

CamScanner ile tarandı

Ayaklarımı çılgınlar gibi çırparak yüzeye çıkmaya çalıştım. Bunu yaparken, bir dalga daha doğrudan bana çarptı ve içime tek bir nefes bile çekemeden bir kez daha döne döne dibe gitmeme neden oldu.

Tuzlu su gözlerimi ve ciğerlerimi yaktı ama yüzmeye ve yüzeydeki nymphalardan kurtulmaya çalıştım. Dipte ne kadar uzun süre kalırsam, öldüğümü düşünmeleri daha kolay olacaktı. Oradan uzaklaşmalıydım.

Bu sefer, Tolly'nin beni bulması gerekiyordu.

Bir el iç gömleğimin yakasını arkadan kavradı ve beni sürüklemeye başladı. Bulanık suyun içinde Tolly'nin siluetini gördüm. Diğer elinde de metalik bir şey vardı. Çelikti bu ve iri bir mermi şeklindeydi. Pürüzsüzdü. Bu metal nesne, Tolly'nin beceresiyle bizi ilerletiyordu. Tıpkı bir motor gibiydi.

Çenemi sıkarak tutunmaya çalıştım. Ciğerlerim havayla dolmak için can atıyordu. Dayanabileceğim kadar dayandım ama sonunda ağzımdan kabarcıklar çıktı, ister istemez içime nefes çektim ve ağzım suyla doldu.

Tolly sert bir tekmeyle ve son bir gayretle bizi yukarı çekerken, gözlerimin önünde benekler oluştu ve her yer karardı. Daha sonra beni öne, ıslak ve gölgelik kumlara fırlattığını hissettim.

Ellerimle dizlerimin üstünde doğrularak yuttuğum suları tükürüp öksürmeye başladım. Bunu mümkün olduğunca ses çıkarmadan yapmaya gayret ettim. Tolly sırtıma bir yumruk indirdi.

Doğru dürüst düşünecek durumda değildim ama yine de etrafıma bakınıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Bir an bile boş bulunduğumuz takdirde ölmemiz işten bile değildi.

Akvaryum Limanı'ndaki iskelelerden birinin altında, yaklaşık on beş santimlik suyun içindeydik. İki yanımızdaki tekneler çürük yosunlar, kopmuş halatlar ve kaya midyeleriyle bizi kuşatıyor ve gizliyordu.

Ptolemus köprüyü ve arkasında kalan Vatansever Kalesi'ni olduğu gibi görmemizi sağlayan birkaç adımlık boş alandan iskelenin

CamScanner ile tarandı

ötesine baktı. Liman çalkantılı bir kazan gibiydi ve okyanus yükselip alçalırken, birbiriyle çakışan dalgalardan yıpranmış haldeydi. Dalgalardan bazıları kıyıya çarptı ve sular hızla boynumuza kadar yükseldi. Suları tükürüp başımın üstündeki çürük tahta parçasını yakaladım. Bir an kıyıda boğulacağımızı sandım. Ama sular doğal olmayan bir güçle geri çekildi ve bizden uzaklaştı.

Biz de suyun geri çekilmesiyle hareketlenip iskelenin ucundaki halatlara sarıldık. Yanımda artık sadece bıçaklar ve mermiler vardı; zırhımı limanın altında bir yerde çıkarıp atmıştım. Gerçi umurumda değildi. Karada dilediğim her yerde metal bulabilirdim.

Az ileride dalgalar tekrar tekrar köprüye saldırıyor ve askerleri etrafa savuruyordu. Bölük tamamıyla yok olmamışsa bile berbat durumda olmalıydı. Samos Hanesi bugünün bedelini kanla ödeyecekti. Denizden yaptığımız saldırı başarısız olmuştu.

Tam o sırada bulutları yaran tiz bir jet sesi duyduk; jet kalenin üstüne yayılan gök gürültülerinin etrafında bir daire çizdi. Kanatlarının ucu Laris sarısı olan iki jet daha peşinden geldi. Ben onları izlerken, kovalanan jet alevlerle kaplandı ve uzaklardaki dalgaların arasına çakılmadan önce paramparça oldu. Diğer Laris jetleri gökyüzünde belirip alçaktan şehrin üstünden uçarken, limanda sert bir rüzgâr esti. Sesleriyle başım ikiye ayrılacak gibi oldu ama elimden gelseydi tezahürat yapabilirdim. Asıl avantajımız filomuzdu.

Özellikle de Vatansever'in yarısı suları boylamışken.

İniş pistleri de dahil olmak üzere, kalenin büyük bir kısmı sular altında kalmıştı. Sadece donanma gemileri sağlam kalmıştı ve hâlâ iş görüyorlardı. Silahlarını üstlerinden geçen Laris jetlerine çevirip kızgın mermiler fırlattılar. Bir kanadı parçalanan jetlerden biri düştü ama hemen peşinden iki jet daha geldi.

"Savaş gemilerini etkisiz hale getirmemiz gerek," diye mırıldandım monoton bir sesle. Bunu yapma düşüncesi bile beni yoruyordu.

Tolly bana çıldırmışım gibi baktı.

Gerçekten de çıldırmış olabilirdim.

CamScanner ile tarandı

• • •

Elimizden geldiğince hızla limanın kenarına koştuk ve olanca şiddetiyle devam eden savaşa girdik. Cal'in kara saldırısı, planlanmış üç saldırının en büyüğüydü; tüm koalisyondan yüzlerce askerin yanı sıra, Kırmızı Muhafızlar'ın ajanları ve onların bağlantıları da çoktan şehre girmişti. Eğitimli askerler, hırsızlar ve suçlularla birlikte çarpışıyordu. Liman Körfezi'nin her çöplüğünde ve ara sokağında gerilla savaşı yapılıyordu. Beyaz taşlardan ve mavi çatılı evlerden oluşan şehir, siyaha ve kırmızıya, dumana ve ateşe bulanmıştı. *Calore renkleri, diye düşündüm acı acı. Ama hangi kardeş için?*

Poyraz Gümüşleri ve askere alınmış Kızıllar, aldıkları eğitim yüzünden sokaklarda çarpışmaya hazır değillerdi. O yüzden çıkmaza girmiş ve köşeye sıkışmışlardı. Eşit sayıdaydılar ama tehlikeli olmaya devam ediyorlardı. Tolly ve ben kaçarken hayatımızı tehlikeye atıp elimize geçirdiğimiz her şeyi kullanarak zırhlarımızı yeniden oluşturduk. Paslı parçalar bulduk. Vaktim olsaydı, beni böylesine tiksindiren, rezil bir iş yapmazdım.

Suyun yaklaşık bir buçuk kilometre kadar ötesinde, Laris jetleri Poyraz ve Yamaç jetleriyle karşılaştı. Bu da Cal'in emirlerinden biriydi. Onların ve bizim en tehlikeli silahlarımız şehirden uzak tutulacaktı. Uzaktan bile, jetlerin göz kamaştıran bir hızla gökte dans ederken çıkardığı uğultuyu duyabiliyordum. Havadaki savaş alanına, bulutlar ile ufkun arasına sıkışmış patlamalar ve dumanlar yayılmıştı. Pilotları, özellikle de Laris rüzgârbükücüleriyle mücadele etmek zorunda olanları kıskanmıyordum doğrusu. Bir jeti uçurmak rüzgâr olmadan bile zor işti.

Iris hâlâ limana yakın bir yerde savaş gemilerini azgın dalgalardan koruyor olmalıydı. Oraya yaklaşırken, dört devasa çelik gövdenin etrafındaki suyun durgun ve kıpırtısız olduğunu fark ettim. Limanın geri kalanıysa fokur fokur kaynayıp kabarıyor, gemilerin karadan ele geçirilmesini engelliyordu. Gölbölge Prensesi er geç ağır silahları

CamScanner ile tarandı

jetlerimize ya da şehre çevirecekti. Kaleyi yıktığı gibi, Liman Körfezi'ni de yok edecekti. Böylece geride iki Calore kardeşin de işine yaramayacak bir harabeden başka bir şey kalmayacaktı.

Görüş alanıma aniden bir ara sokaktan anayola fırlayan parlak kırmızı kuşaklar girdi. Silahlı bir Kırmızı Muhafız süvari taburunu gördüğüme o kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Özellikle de General Farley'nin komutası altındakileri.

Generalin suçlulardan oluşan askerleri, silahlarını kaldırıp bize döndüler. Gönülsüzce ama hızla ellerimi kaldırıp generalin gözlerine baktım. "Sadece biziz," dedim nefes nefese. Ptolemus'a da aynı şeyi yapmasını işaret ettim.

General, sarkaç gibi hareket eden gözlerle bize baktı. Denge sağlamaya çalışan bir terazi gibiydi. Onun neye karar vermeye çalıştığını anlayınca, hissettiğim rahatlama bir anda yok oldu.

Ağabeyimin hayatı.

Onu ve beni oracıkta öldürmeye çalışsa, kimsenin ruhu duymazdı. Savaşta ölmüş olabilirdik. Böylece intikamını almış olurdu. Birisi Tolly'yi benden alsa, ben de aynen öyle yapardım.

Sarışın kadının eli belindeki yarısı dolu mermi kemerine taktığı silahına gitti. Boş durmamıştı. Titrek mavi gözlerine bakmaya devam ettim. Hiçbir şey demiyor, nefes bile almaktan çekiniyordum. Onu yanlış bir yöne itmemem gerekiyordu.

Tüylerim diken diken olmuş halde, bitkin düşmüş yeteneğimin her zerresini kullanmayı denedim. Generalin silahına, geriye kalan mermilerine ve çeşitli yerlerine gizlediği bıçaklara erişmeye çalıştım. Bize saldırmaya karar verirse, onu durdurmak için öyle yapmalıydım.

"Cal şurada," dedi en sonunda, aramızdaki gerilimi dindirerek. "O gemileri ellerinden almamız gerek."

"Tabii," dedi Ptolemus. O anda içimden ağzına bir yumruk atmak geldi.

Sessiz ol, diye fısıldamak istedim.

CamScanner ile tarandı

Ama öyle yapmak yerine, vücudumu generalin gazabından korumak için ağabeyimin önüne geçtim. Farley sadece hafifçe irkildi ve dik bakışları bir an onun üstünde kaldı. "Sıraya girin, askerler," diye bağırıp sırtını bize döndü.

Askerler. Ekselansları deyip unvanlarımızı kullanmadı.

Yapacağı en kötü şey buysa, bunu memnuniyetle kabul edecektim.

Verilen emre itaat edip diğer askerlerle sıraya dizildik. Hiçbirini tanımıyordum. Kırmızı Muhafızlar'ı ele veren tek şey kollarına, tabancalarına ya da kol bileklerine bağladıkları kırmızı şeritlerdi. Muhafızlar'ın pespaye bir görüntüsü vardı; alelacele bir araya gelmişlerdi ve giysileri sıradandı. Hizmetkârlar ya da fabrika ya da liman işçisi, küçük esnaf, aşçı veya şoför olabilirlerdi. Ama generalin o çelik gibi duruşuna ve kararlılığına sahiplerdi. Tepeden tırnağa da silahlıydılar. Onlara bakıp, acaba kaç Gümüş evlerinde bunlar gibi kurtlar beslemiştir, diye düşündüm.

Acaba benim evimde kaç tane vardı?

Koalisyonumuz, Savaş Limanı'nı bloke eden savaş gemilerine bakan ve kıvrılarak uzanan Liman Yolu'nu tutuyordu. Arkamızda hepsi ele geçirilmiş sürüyle kışla ve askeri müştemilat vardı. Askerlerimizin birçoğu pencerelerin ve kapıların dışına çıkarak savunma pozisyonuna geçmişti. Diğerleriyse iskele tarafında dizilmiş, emir bekliyordu.

Şehri aldık mı?

Cal yüzbaşılarının ve muhafızlarının arasında onu hiç görmediğim kadar dağılmış bir halde dolanıyordu; saçları terden başına yapışmıştı ve vücudunun geri kalanı külle ve kanla lekelenmişti. Lekelerin arasında koyu bir yakut rengiyle parıldayan zırhını güçlükle seçebiliyordum. Bezginlik ve bıkkınlıkla suyun kenarında volta atıyor, azgın dalgalara yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Calore prensleri suyu sevmezdi. Su, onları huzursuz ederdi. Cal de o sırada çok gergin görünüyordu.

CamScanner ile tarandı

İpekli giysilerini ve tuvaletlerini çıkarıp üzerinde rütbesini belli eden herhangi bir nişan olmayan basit bir üniforma giymiş büyükannesi onun volta atışını izliyordu. Renkleri bile üstünde değildi. Yanlış bir kalabalığın arasına dalmış yaşlı bir kadın olabilirdi ama gözleri olan herkes öyle olmadığını biliyordu. Anabel Lerolan hafife alınacak birisi değildi. Yanındaki Julian Jacos dudaklarını birbirine bastırmış, sessizce savaş gemilerine bakıyordu. Bir işe yarayacağı anı bekliyordu.

Ağabeyimle kalabalığın arasından geçip Cal'in görüş alanına girdik. Bizi görünce, kaşını kalırdı. Benim kadar rahatlamış görünüyordu, belki de öyle hissettiği için şaşırmıştı.

"Hayatta olduğunuza sevindim," dedi ikimize de başıyla selam verip. "Bölüğünüze ne oldu?"

Ellerimi belime dayadım. "Bilmiyorum. Köprüyü geçerken Iris ikimizi de limana fırlattı. Ya yüzüp çıkacaktık ya da boğulacaktık." Cal imalı ve sert sözlerimi dinlerken beni izledi. Yüzünde beni suçlar gibi bir ifade vardı. Sanki başkaları ölürken hayatta kaldığım için utanmalıymışım gibi. Aldırış etmedim. "Şehre varanlar oldu mu?"

"Anlamak zor. Burada tekrar toplanılacağı bilgisini vermek için elimden geldiğince şehre haber yaymaya çalıştım. Mesajı kimin aldığını, buraya gelenlerden göreceğiz." Kaşlarını çatıp ellerine baktı, sonra bakışlarını savaş gemilerine çevirdi. Gemiler suda oldukları yerde duruyor, denize açılmak yerine bekliyorlardı. Bizi izliyorlardı. "Elimizdeki tek mıknatıslar sizsiniz."

Samos kuzenlerimiz yoktu. Bir tek biz kalmıştık.

Yanımdaki Ptolemus kaşlarını çattı. "Füzeler konusunda elimizden geleni yaparız."

Cal başını ağabeyime çevirince, koyu renkli saçları yana savruldu. "Sizi füzeleri yakalamanız için harcamayacağım. Yok edilebilecek her şeyle uğraşacak kadar Yüksektepeli bombacımız var." Parmağıyla limanı işaret etti. "Sizi o gemilerde istiyorum."

CamScanner ile tarandı

Savaş gemilerini durdurmamız gerektiğini biliyordum ama gemilere *çıkmak* mı? Betim benzim öyle bir hızla attı ki, bunu hissettim; alevlerin sıcaklığına, küllere ve kendi terime rağmen, yanaklarıma buz gibi bir soğukluk yayılmıştı.

"Kendimi günün bu saatinde öldürtmek istemiyorum, Calore," dedim ters ters. Yüzümü buruşturup çenemle suda güvende olan savaş gemilerini işaret ettim. "Biz daha gemilere yaklaşamadan, Iris bizi taşlar gibi suyun dibine batırır. Çekimleri bile..."

Cal bıkkınlıkla ofladı. "Şehri aldığımızda, bana bütün Gümüş askerlerine Yenikan yetenekleri konusunda hızlı bir ders vermemi hatırlat," dedi ve "Arezzo," diye tanımadığım birisine seslendi.

Bir kadın kalabalığı omuzlayarak ilerledi; koyu yeşil üniforması Yüksektepe'ye aitti ve yabancı nişanlarla doluydu. "Efendim," deyip başını eğdi.

"Işınlar hazır olsun," dedi Cal. Ben öfkeyle ona bakarken, halimi komik bulmuş gibiydi. Tam olarak ne tür bir orduyla savaştığımızı unutmuştum. *Bu Yenikan yeteneklerinin bir sonu yok mu?* "O gemilere atlamaya hazır olun."

"Emredersiniz, efendim," dedi kadın hemen. Elini sallayıp diğer Yüksektepeli askerleri yanına çağırdı. Diğer ışınlar bunlar olmalıydı.

Yan yan ağabeyime bakıp ne tepki verdiğini görmeye çalıştım. Tolly daha çok Kızıl generaliyle ilgileniyordu. Gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyor ve sanki boş bulunduğu anda, kadın onu öldürebilirmiş gibi davranıyordu. Yersiz bir korku değildi.

"Ya güverteye çıkınca ne olacak?" Öne çıkıp rezil nişanlımın karşısına dikildim. "Bir savaş gemisini yok etmek için iki mıknatıstan fazlası gerek. Birkaç dakikadan da fazla bir süre olmalı. İyiyiz ama *o* kadar da iyi değiliz."

Cal irkilerek kocaman bir dalgadan uzaklaştı ve ayaklarının ıslanmasını engelledi. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırarak yutkundu. "Gemiyi yok etmeniz gerekmiyor. O gemileri istiyorum. Onlara *ihtiyacım* var. Özellikle de Iris burada olduğu için." Dudaklarını ya-

CamScanner ile tarandı

ladı ve gözlerinden bir dehşet ifadesi geçti. "Annesi onu buralarda bir başına bırakmaz."

"Gölbölge filosu, biz limanı koruyan gerçek silahlar bulamadan önce gelirse, işimiz biter," dedi, başımın üstünden suya bakarak.

Elimi kaldırıp, sular altında kalmış kalenin arkasındaki dumanlarla kaplı okyanusu ve hâlâ uçup duran jetleri işaret ettim. "Sence dört gemi bir Gölbölge armadasını geri püskürtebilir mi?"

"Bunu başarmaları gerek."

"Ama yapamazlar. Bunu sen de biliyorsun."

Yanağındaki kaslardan biri seğirdi ve çenesini sıkarken iyice belirgin bir hal aldı. *Ellerini kirletmen gerek, Calore. Olduğundan da fazla kirletmen gerek.*

Yine yer değiştirip beni görebileceği bir noktaya geçtim. "Gölbölge Kraliçesinin kızını terk etmeyeceğini kendin söyledin. Bu durumda, onu değiş tokuş için kullanacağız."

Cal de o anda benim gibi bembeyaz kesildi ve geçirdiği şoktan yüzünde renk namına bir şey kalmadı.

"Şehir için," dedim. Anlaması gerekiyordu. "Ptolemus ve ben silahlara nişan aldırıp ona mermiler yağdırabiliriz. Onu olduğu yere mıhlarız. Köşeye sıkıştırırız. Bir ateş kralının onu hizaya getirmesi zor olmamalı, öyle değil mi?"

Yine bir şey demedi. Gözlerini bile kırpmadı; bir şey belli etmemekte ısrar ediyordu.

Ödlek, dedim içimden. *Onunla yüzleşmek istemiyor. Poyraz'ın Alevi azıcık bir yağmurdan korkuyor.*

"Iris'i ele geçirince, pazarlık yapacağız. Körfez'e karşılık onun hayatı."

Bu sözlerim inadını kırdı. "Bunu yapmam," diye bağırdı sert bir sesle. Elimde olmadan ani öfkesinden ürkerek geriye adım attım. "Ben *o* değilim, Evangeline."

Alaycı bir ses çıkardım. "Ama *o* kazanıyor."

CamScanner ile tarandı

"Yapmayacağım," dedi yine, sesi öfkeden titreyerek. Prensler sözlerini tekrarlamaya alışık değillerdi. "Rehine almayacağım."

Maven'a bir neden vermeyeceğim demek istiyorsun, dedim içimden. Bu düşüncem zihnime acı bir yankı gibi yayıldı. *Onu geri alması için bir neden. Tüm kaynaklarını tek bir kişiye yöneltmesi için.*

Parmağını yüzüme doğrultma cüretinde bulundu. "Gemileri ve silahları alın. Iris'i Körfez'den çıkarın. Bu, bir emirdir."

"Ben senin ne askerinim ne de henüz karınım, Calore. Bana emir falan veremezsin," dedim öfkeyle. O anda onu ısırıp bir parçasını koparabilirmişim gibi hissediyordum. "Annesine izin verirsen, bu şehri ve hepimizi sularda boğar."

Öfkeyle, elleri titreyerek bana baktı. O kadar kızmıştı ki dalgalardan birinin ayak bileğine çarptığını bile hissetmedi. Küfürler savurarak irkilince yüzündeki o salak ifadeye kahkahalarla gülmek istedim.

"Kızı kaçmayı başarırsa, annesi bu şehri rahat bırakır," dedi birisi arkasından. *Büyükannen seni kurtarmaya mı geldi Calore?*

Prens kaşlarını çattı ve alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Haklı," dedi dayısı, Anabel'den daha yumuşak bir sesle.

Cal'in kaşları hayretten neredeyse saç diplerine kadar kalktı. "Julian?" diye sordu kısık sesle.

Jacos omuz silkmekle yetindi. "Savaş alanında pek yetenekli değilim ama bu beni yeteneksiz kılmaz. Bence bu iyi bir plan, Cal. Iris'i denize kaçırmalıyız." Sonra bana baktı. "Bir gemiye ulaşın, Evangeline," dedi ağır ağır. Sesinde yeteneğinden eser yoktu.

Ama bunun yine de bir tehdit olduğunu hissettim. Dolu bir silah gibi bana bakan bir hipnoz karşısında seçeneğim yoktu. Bunu ya kendim isteyerek yapacaktım ya da onun yeteneği sayesinde.

"Tamam."

Cal onca eksikliğine rağmen, kusursuz derecede asildi. Genellikle bu özelliği ondan daha da nefret etmeme yol açardı. Ama o sırada öyle

CamScanner ile tarandı

hissetmedim. Yüksektepe'de yemin ettiği gibi, kendisi savaşmadığı sürece kimsenin onun için savaşmasına izin vermeyecekti. Dolayısıyla, ışınlar ellerini öne uzatmış halde yanımıza geldiklerinde, Cal de silahlarını kuşanmış ve bir savaş gemisine çıkmaya hazır durumda yanımda durdu.

"İlk sefer pek hoş bir his olmaz," dedi ışın, ciddi ve kırışıklıklarla kaplı bir yüzle. Birçok savaşa katılmış bir adamdı.

Sadece dişlerimi sıkıp elini tutabildim.

İliklerime doğru çekiliyormuşum, bütün organlarım büküllüyormuş, dengem altüst ve algılarım tepetaklak oluyormuş gibi hissettim. Nefes almaya çalıştığımda başaramadığımı fark ettim; göremiyordum, düşünemiyordum, var olamıyordum... Ta ki bu his geldiği hızla silinene dek. Sonra hızla içime nefes çektim. Dizlerimin üstünde bir savaş gemisinin çelik kaplı güvertesindeydim ve ışın tepemde duruyordu. Ağzımı kapamak için eğildi ama eline vurup ona ölümcül bir bakış fırlattım.

Geminin ön tarafındaki taret topunun arkasındaydık ve soğuk çelikten yapılmış, silindir biçimli pürüzsüz top namlularının yanına çömelmiştik. Kaleyi ateş yağmuruna tuttukları için çok sıcaklardı ve o sırada şehre çevrilmiş namlularından hâlâ dumanlar yükseliyordu. Yeteneğim her yanlarında ilerledi, çıkıntılarını ve vidalarını yokladı, bir namludan diğerine atladı ve barut bölmesine girdi. Neredeyse doluydu. Havan toplarını yokladığımda, bir düzineden fazlasının hazır olduğunu fark ettim. Geminin iki ucunda, baş ve kıç istikametindeki iki diğer taret topunun da aynı durumda olduğunu tahmin ediyordum.

"Liman Körfezi'ni küle çevirecek kadar silah var burada," dedim, kendi kendime.

Işın bana dik dik bakarak yanıt verdi. Bana babamı hatırlatıyordu. Gözleri çakmak çakmaktı ve odaklanarak bakıyordu.

Yapmam gerekeni yaptım. Yüzümü buruşturup ellerimi tarete doladım ve onu kendime çektim.

CamScanner ile tarandı

Taret başka bir yere nişan alıp kilitlendiği için bana direndi. Ama dişlileri çevirmeyi başardığımda pes etti ve dokunuşumla birlikte kolaylıkla pozisyon değiştirdi. Dönüp başka bir hedefi nişan aldı.

Iris'in savaş gemisini.

Iris denizin en açığında duran ve koyu mavi bir siluet oluşturan geminin güvertesinde volta atıyordu. Yanında üniformaları kolaylıkla seçilen Gölbölge muhafızları vardı. O anda geminin pruva kısmında, kırmızılı biri belirdi: Bu bir ışındı ve arkasında da askerleri vardı.

"Tamam sayılır," diye tıslayıp tareti çevirdim ve topların namlularını Iris'in gemisinin yanına doğrulttum. Yumruğumu sıkarak çelikle demir plakaları kaynaştırdım ve döner tareti kıpırdamayacağı bir pozisyona getirdim. Artık buradaki topları bir mıknatıstan ya da kaynak aleti olan birinden başkası kıpırdatamazdı. "Sonraki silah."

Midemizi altüst eden bir başka sıçrayışla, ikinci döner taretin oraya konduk. Aynı şeyi yapıp silahları yeni hedefe çevirdim. Bu sefer, bir çift zorla askere alınmış Kızıl üstümüze geldi.

Adamlar bana saldırdılar ama ışın ikisini de kaptıktan sonra yok oldu. Gözucuyla suda bir yerde parıldadığını gördüm. İki Kızıl da Körfez'e doğru uçtu. Ben onların suya düştüğünü bile duymadan, ışın geri geldi.

Üçüncü taret bana ve yeteneğime daha çok direndi ve diğerleri kadar rahat pozisyon değiştirmedi. "Ne yaptığımızı anladılar," diye bağırdım ter içinde. "Topçu tareti yerinde tutmaya çalışıyor."

"Sen bir mıknatıs mısın, değil misin?" dedi ışın hışımla.

Umarım Ptolemus bu kadar ters yanıt veren biriyle uğraşmıyordur, diye düşündüm suratımı ekşiterek. Gücümü toparlayıp tareti döndürdüm ve gereğinden fazla bir çabayla hedefe kilitledim. Alt kısmı içe göçtü ve taret sabit kaldı.

"Tamam. İşareti ver."

Top mekanizmasını bozmak düşündüğümden kolay oldu. Bu tıpkı devasa bir tetiği çekmek gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Tek bir topçu mermisinin gümbürtüsü bile beni yanlamasına savurmaya yetti. Adeta sağır olmuştum. Her ses çınlamaya ve boğuklaşmaya başladı. Güç bela ayağa kalkıp topun hedefi buluşunu ve Iris'in savaş gemisinin güvertesinde patlayışını izledim. Geminin yan tarafını, öfkeyle tıslayan vahşi bir yılanı andıran alevler sarmıştı. Tek bir top mermisinin yaratacağından çok daha büyük bir hasar meydana gelmişti. Birkaç asker, bunun gazabından kaçabilmek için Körfez'in sularına atladı.

Cal'in gazabından.

Gölbölgeliler o kadar büyük paniğe kapılmadılar ve geminin üstünde kemerli bir dalga yaratıp hızla geminin üstüne inerek alevleri söndürmesini sağladılar.

Ama bu sefer Ptolemus'un gemisinden fırlatılan bir top mermisi doğrudan geminin diğer tarafına indi. Sırıtmadan edemedim; neredeyse ağabeyime tezahüratlar yapmaya başlayacaktım.

Cal bir kez daha alevlerini savaş gemisine fırlattı. Bunun üzerine daha çok asker suya atladı.

Bir dalga daha geldi. Bir top mermisi daha fırlatıldı. Yine alevler gemiyi sardı. Bu ritim bir süre aynı şekilde devam etti. Işın bizi taret toplarının arasında her sıçrattığında karşımıza savaşmamız gereken daha çok asker çıkıyordu. Çoğu Kızıldı. Gümüşler gemilerde pek çalışmıyor, genellikle rütbeli askerler olarak görev yapıyorlardı. Benim ve Yüksektepeli adamın yeteneği birleşince, gemideki askerleri püskürtmek zor olmadı.

Elimden gelse, ışından beni Cal'e götürmesini isterdim. Onun Iris'i öldürecek cesareti olmayabilirdi ama benim vardı. Gölbölgeliler zaten krallarının ölümünden dolayı bize çok öfkeliydi. Onun da ölmesi durumu pek etkilemezdi. Hatta askerlerinin apar topar göllerine ve çiftliklerine kaçmasına ve Samos ve Calore hanelerine karşı gelme konusunu bir daha düşünmelerine neden olurdu.

Ama benim görevim silahları ayarlamak ve gemiyi ateş altında tutmaktı.

CamScanner ile tarandı

Cal Iris'le savaşırken, Iris'in Körfez'e yönelttiği dikkati dağıldı ve askerlerimiz gemiye çıkmaya başladılar. Gemiye üçüncü asker grubumuz da çıkarken, daha fazla ışın güverteye atladı ve her biri beraberinde altı asker getirdi. Aşağıdaki teknelere doluşmuş başka askerler de hızla harekete geçtiler.

Bir top mermisi daha fırlatırken, gözlerimi kısarak uzaktaki savaş gemisine baktım. Bu seferki mermi savaş gemisine sertçe çarptı ve geminin gövdesinde suyun birkaç metre üstünde dumanlar saçan bir delik açtı. Güvertedeki manzara dehşet vericiydi. Tepedeki bulutlar kararmış ve şimşeklerle yoğunlaşmıştı. Savaş gemisinin üzerine alevler ve sular iniyor, cehennem alevleri ve gelgit dalgaları aynı anda yaşanıyordu. Gemi nihayet bu şiddetli mücadeleye, bir soylu Gümüş'ün diğerine karşı giriştiği savaşa dayanamayıp yana eğildi. Savaşçılar sayıca ve güç olarak birbirine denkti.

Hayatımda ilk kez, Tiberias Calore ölürse ne olur diye merak ettim.

Iris'in onu öldüreceğini düşünüyordum.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ

Mare

Yolumuz uzun değildi ama bana yine de bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Elimi kapının kolundan ayırmadım ve Liman Yolu'na vardığımız anda altımızdaki tekerleklerin durmasını beklemeden dışarı atlamaya hazırlandım. Aracın içinde sadece ben, elektrolar ve şoförümüz vardı. Ella bile konuşmuyor, pencereden kararan göğe bakıyordu. Biz Liman Körfezi'ne yaklaştıkça, Yeni Kent'in dumanları pis kokulu, kapkara bulutlara dönüşüyordu. İlk başlarda, kimseyle konuşmak zorunda olmadığım için memnundum. Ama aradan dakikalar geçtikçe sessizlik yoğunlaştı, ağırlaştı ve üstüme gelmeye başladı. İlerideki şehirden ve orada tüm hızıyla süren savaştan başka bir şey düşünmek giderek zorlaşıyordu. Uzaklarda ufuk yanıyor gibiydi.

Başım dönüyor, zihnim orada neler bulacağımıza dair boşlukları doldurmaya çalışıyordu. Her senaryo bir öncekinden kötüydü. Teslimiyet. Yenilgi. Farley'nin ölmesi. Tiberias'ın solgun bir yüzle ve kanı etrafında gümüş bir hale oluşturmuş şekilde yerde yatması...

CamScanner ile tarandı

Liman Körfezi'ne son gittiğimde, tünellerden ve ara sokaklardan geçmiştim. O sırada askeri bir araçta, refakatçileriyle ilerleyen bir delege ya da soylu değildim. Şimdi burayı güçlükle tanıyordum.

Hızla şehre girdiğimizde, direnişle karşılaşacağımızı sanıyordum ama savaş hatları düşündüğümden uzaktaydı. Sokaklar askerler dışında genel olarak boştu. Hepsi bizim askerlerimizdi; ya nöbet yerlerine gidiyorlardı ya da devriye geziyorlardı. Bir, iki kere, mahkûmların iki yanında yürüyen bir kıta koalisyon askeri gördüm. Elleri demir kelepçelerle bağlanmış Gümüşler onları her nerede tutuyorsak, oraya götürülüyorlardı. Bu, Davidson'ın emri olmalıydı. Davidson mahkûmları nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Araç aşağı doğru eğildi ve limana doğru hafif bir yokuştan inmeye başladık.

"Koalisyon okyanusun kenarında toplanıyor. Onlar kaleye çekilmeye çalışmadan önce pozisyonumuzu güçlendiriyoruz," diye seslendi şoförümüz. Yanımdaki telsiz setinden daha çok parazit sesi geliyordu ama birkaç boğuk sözcüğü anlamıştım. Şoför duyabildiği kadarını bize aktardı. "Hava Filosu, Poyraz jetlerini denizin açıklarında tutuyor. Biz de limandaki savaş gemilerini ele geçirmeye çalışıyoruz ama ufukta Gölbölge gemileri görünüyor."

Karşımdaki Rafe alçak sesle bir küfür savurdu. "Menzil dışındalar," dedi.

"Bırak da buna ben karar vereyim," dedi Ella sert bir sesle, pencereden dışarı bakmayı sürdürerek.

Tyton geriye yaslanıp dudaklarını büzdü. "Yani şehri tutacağız. Şimdilik."

"Öyle görünüyor," dedim, her zamanki gibi temkinle.

Araç yola devam etti, daha büyük binaların ve önemli görünen yerlerin yanından geçti. Vücudum makaraya sarılmış teller gibi gerilmiş, bu sükûnetin bir tuzak olduğu anlaşıldığı anda tepki vermeye hazır durumdaydı. Tiberias'ı ve diğerlerini sahte bir güvenlik hissiyle kandırmaya yönelik bir tuzak olabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Çenemi sıktım ve şimşeğin yakınlarda olduğunu hissettim. Elektro dostlarım da aynı şeyi yaptılar; hepsi gayet ciddiydi ve savaşmaya hazırdı.

Limanın azgın suları, sokağın sonundaki bir grup askerin ötesinde parıldadı. Oranın üzerinden bir fırtına geçmiş gibiydi. Bütün yüzeyler ıslaktı ve gökyüzünde şiddetli bir rüzgârla sürüklenen koyu gri bulutlar toplanmaya başlamıştı. Kıvrımlı kıyı şeridine dalgalar vuruyor, kaynayan bir tencerenin yüzeyindeki gibi köpükler oluşturuyordu. Limanın ilerisindeki Vatansever Kalesi'nin yarısının sular altında kaldığını, diğer yarısının alevler içine mahvolduğunu gördüm. Suyun diğer tarafından bile kokuyu hissedebiliyordum. Kaleye uzanan köprü de harabeye dönmüş, bir kısmı suyun altında kalmıştı.

Daha fazlasını görebilmek için uğraşırken, alnımı pencereye dayadım. Askerlerimiz molozları temizliyor, geçici duvarlar örüyor ya da makineli tüfekleri kuruyorlardı. Okyanus kenarındaki taş döşeli meydana girerken, rütbelerine ve aralarında tanıdık birileri var mı diye baktım. Üniformaları farklı olsa da hepsi aynı görünüyordu. Yüzleri kirlenmişti, iki farklı kan da dökülmüştü, yorgunlardı ve yere yığılmalarına ramak kalmıştı. Ama hayattaydılar.

Suyun etrafından dolanıp alanın merkezine ve kale köprüsünün yıkılmış kapılarına ilerlerken, askerler iki yana açılıp bize yol verdiler. Ella ve ben etrafı daha iyi görebilmek için sağ taraftaki pencereye yanaştık. Karşımızdaki Rafe de aynı şeyi yaptı. Sadece Tyton kıpırdamıyordu ve bakışlarını kirli çizmelerine dikmişti.

"Gemiler birbirine ateş ediyor," dedi Ella, hâlâ limanda olan savaş gemilerini işaret edip. "Bak, üçe bir durumdalar."

Dudağımı ısırdım ve bir an neler olduğunu anlayamadım. Gemilerin gri gövdeleri suya batıp çıkıyor, üzerlerindeki topların ağırlığıyla yalpalıyordu. Gerçekten de üç gemi dördüncü gemiye ateş ediyor gibiydi. Acaba hangi taraf üstün diye merak ettim. Bizim koalisyonumuz mu, yoksa Maven'ınki mi? O sırada daha ufak

CamScanner ile tarandı

tekneler azgın sulara açıldılar ve askerleri savaş gemilerine taşımaya başladılar.

Araç durduğu anda, çizmelerim ıslak kaldırıma değdi. Attığım her adımda kayıyor ve güçlükle yürüyordum. Dengemi korumaya çalışarak kalabalık asker grubunun arasından geçtim. Diğer elektolar da peşimden geldiler. Suyun kenarında durmuş, limana ilerleyen gemileri izleyen askerlerin yanına gittik. Dördüncü savaş gemisi dalgaların arasında ilerliyor, bombardıman altında ileri geri savruluyordu. Gemiye pek dikkat etmeden, askerlerin arasında tanıdık yüzler aramaya başladım.

İlk olarak, altın rengi saçları savaşın griliği arasında parıldayan Farley'yi gördüm. Boynundan, orada olduğunu unuttuğu bir dürbün sallanıyordu. Hiç durmadan etrafa emirler yağdırıyor, askerlerine ne yapmaları gerektiğini işaret ediyordu. Etrafına sandıklar yığan, generallerini korumak için basit bir duvar örmeye çalışan askerlerinin farkında değil gibiydi. Derin bir iç çekip göğsümdeki ağırlığın kalktığını hissettim. Biraz daha rahat nefes alıp vermeye başladım.

Julian'ın da orada olduğunu görünce daha da rahatladım. O ve Kraliçe Anabel birbirlerine yakın duruyorlar, büyülenmiş gibi limandaki savaş gemilerine bakıyorlardı. Bakışlarını oradan hiç ayırmıyorlardı. Anabel Julian'ın kolunu tutarken, parmak eklemleri gömleğinin koluna karşı bembeyaz görünüyordu. Bu manzara beni huzursuz etti ama nedenini anlayamadım.

"Bize nerede ihtiyacınız var?" diye sordum ve elimden geldiğince sakin bir biçimde aralarına katıldım.

Farley bir anda bana döndü ve o kaçınılmaz azarı bekledim. "Burada ne işin var?" diye bağırdı. "Yeni Kent'te bir sorun mu var?"

"Yeni Kent'i aldık," dedi Ella, yanımda kollarını göğsüne kavuşturarak.

Rafe evet der gibi başını salladı. "Bizi işe koş, General."

"Iris Cygnet orada," dedi Farley öfkeyle, gemileri işaret ederek. Sonra, gergin bir şekilde sustu. Bu hali beni huzursuz etmişti.

CamScanner ile tarandı

Kolunu tuttum. Maven'ın Kraliçesi güçlüydü ama yenilmez değildi. "Iris beni korkutmuyor. Farley, bırak da yardım..."

Limanda kıpkırmızı bir alev topu tuhaf bir şekilde hareket ederek dördüncü geminin üzerinde boylu boyunca ilerledi. Buna devasa boyutlarda, doğal olmayan bir dalga yanıt verip geminin güvertesini kapladı. Bir alev topu daha patladı ve dilleri andıran çok sayıda su şeridi kıvrımlar halinde etrafa sıçrarken, alevler havada döne döne yükseldi. Alevler ve su, ancak iki kişinin yeteneği olabilecek bir doğa dansına başladılar.

Kalbim büyük bir korkuyla doldu ve adeta donakaldım. Bir de müthiş bir öfke hissettim.

Gökyüzü limanın üstünde kapkara oldu ve bir anda yeniden bulutlar oluştu. Bulutların merkezinde patlayan mor kıvılcımlar, kalp atışlarımın ritmine uyuyordu.

"*Ne* yaptığını sanıyor?" dedim öfkeyle kendi kendime ve suya bir adım attım. İçimde o anda bir şey kopup serbest kaldı. Hedeflerim ve şehirle ilgili tüm düşüncelerim bir anda silinip gitti.

"Sakin ol, Mare," dediğini duydum Ella'nın; kolumdan tutmaya çalıştı ama onu ittim. *O gemiye gitmem gerek. Onu durdurmalıyım.* "Ona buradan yardım edebilecek şekilde nişan alamazsın," diye bağırdı ama sesi gürültüde kayboldu. Kalabalık içinde daha hızlı ve çevik hareket edebiliyordum. Bana yetişemiyorlardı.

Suyun kenarına vardım. Çaresizlik beni tamamıyla yutabilirdi.

Cal bir nymphayla, üstelik çok güçlü bir nymphayla savaşıyordu. En büyük zayıflığı suydu. Bunu düşünmek bile bana dehşet veriyordu.

Tekneler limanda gidip geliyor, boşalanlar daha fazla asker için kıyıya yanaşıyordu. Çenemi o kadar çok sıkarak bunu izledim ki dişlerimin kırılacağını sandım. *Çok yavaşlar.*

Çaresizlik içinde ve boş yere, "Işınlar!" diye bağırdım. Silah seslerinden sesimi kimse duymadı. "Işınlar!" diye tekrar bağırdım ama kimse yardım etmek için gelmedi.

CamScanner ile tarandı

Tekneler ağır hareket ediyor olabilirdi ama tek şansım onlardı. Tam ayağımı bunlardan birine atmıştım ki Farley bana yetişip omuzlarımdan tuttu. Beni geriye sürüklerken, çizmelerim rıhtımın sığ sularını etrafa sıçrattı.

Elinden kurtulup uzun süre önce Sütunkent'in ara sokaklarında öğrendiğim hareketlerle yan döndüm. Farley sendeledi ama toparlanıp ellerini öne uzattı. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Beni o gemiye yolla, Farley," dedim. Sesim öfkeden titriyordu. Patlayacakmış gibi hissediyordum. "Senden izin istemiyorum."

"Tamam," dedi. Onun gözleri de korkudan irileşmişti. "Tamam..."

Suda gördüğümüz bir parıltı ikimizi de susturdu ve Farley lafını tamamlayamadı. Şok içinde, sessizce Iris'in gemisinde peş peşe meydana gelen ve gemiyi sarsan patlamaları izledik. Sular giderek yayılan ve her biri göğe kadar yükselen cehennemler oluşturan öfkeli, kıpkırmızı patlamaları söndürmek için kabardı. Etrafa kapkara, leş kokulu dumanlar yayılırken, bir başka dalga gemiyi örttü. Askerler güverteden aşağıdaki limana düştüler. O mesafeden hangi tarafın üniformalarını giydiklerini göremiyor, üniformalarının kırmızı mı, yeşil mi yoksa mavi mi olduğunu seçemiyordum.

Ama onun zırhı gözden kaçırılmayacak bir şekilde alevlere karşı parıldıyordu. Hiç düşünmeden, Farley'nin boynundaki dürbünü kapıp gözlerime dayadım.

Gördüğüm şey beni yerime mıhladı. Adeta yere kök saldım ve hareketsiz kaldım.

Iris, Tiberias'tan çok daha hızlı davranarak ateş topundan kaçmayı başarmıştı. Limanın ağzına ve açık okyanusa hızla ilerleyen geminin hareket halinde olmasına bakmadan dans eder gibi daireler çizerek onun elinden kurtulmuştu.

Cesur ve aptal Calore de onun peşinden gidiyordu.

Bir diğer dalga Iris Cygnet'in gücüyle doğrudan onun üstüne çarptı. Onun metal gemide ezileceğini, gözlerimin önünde boğulacağını hayal edince, kalbim duracak gibi oldu.

CamScanner ile tarandı

Zırhı savaşta kırılıp parçalanmış ve kan kırmızısı pelerini lime lime olmuş Tiberias suya düştü. İriyarı bir erkek olmasına rağmen, etrafa çok az su sıçrattı.

Gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başladı ve beynim hissettiklerimin yükünü çekemeyince sersemlemeye başladım.

Her şey ufalmış ve siyah bir çizgiyle sınırlanmıştı sanki. Etrafımdaki kalabalığın sesini duyamıyordum. Farley'nin sesi, etrafta yağdırdığı emirler bile kesilmişti. İçimden çığlık atmak geldi ama dişlerim birbirine yapışmıştı. Hareket edersem ya da konuşursam, bütün kısıtlamalardan kurtulacakmışım gibi hissediyordum. O vakit, şimşeğimde zerre kadar merhamet olmayacaktı. Ama yapabildiğim tek şey, orada dikilip olanları izlemek ve beni kim dinliyorsa ona dua etmek oldu.

Elektrolar etrafımı sarıp kontrolü kaybedersem müdahale edebilecek kadar yaklaşırken, sıcacık eller omuzlarımı kavradı. Mavi, yeşil, beyaz. Ella, Rafe, Tyton.

Cal, Cal, Cal.

Hayatta kal.

Sudan ve savaşla birlikte köpükler oluşturan o mavi beyaz dalgalardan başka hiçbir şey önemli değildi. Gemilerden düşen askerlerin çoğu hâlâ hayattaydı ve suya batıp çıkıyorlardı. *Ama zırhları yok. Sudan korkmuyorlar. Iris Cygnet'e karşı gelip kaybetmediler.* Güneşin parlak ışınları, pek bir şey görmeme izin vermiyordu ama dayanamayacak hale gelene dek gözlerimi kısıp gemiye baktım. Gözlerimi açamayana dek öyle kaldım. Sonunda dürbün ellerimden yere düşüp parçalandı.

Askerlerin hepsi nefeslerini tutmuş, Calore Prensi'nin akıbetini görmek için beklerken, suyun kenarındaki karmaşa giderek artıyordu. Herkes aynı anda nefesini içine çektiğinde, gözlerimi açıp gemiye baktım. Tyton'ın beni tutan eli mengene gibi oldu ve parmakları enseme dayandı. Herkesi benim kederimden korumak için gerekirse beni bayıltırdı.

CamScanner ile tarandı

Tiberias'ı kimin sudan çıkardığını veya hangi ışının onu kıyıya getirdiğini bilmiyordum. Dehşet içinde üstüne eğilerek onu kurtarmaya çalışan şifacıya da bakamıyordum. Hâlâ limanda ve kaçmakta olan Iris de umurumda değildi. Cal'i hiç öyle görmek istemediğim halde, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Aradan geçen her saniye beni yıkıyordu. Geçmişte vurulmuştum, bıçaklanmıştım, içim boşaltılmıştı. Ama bu bin kat kötüydü.

Gümüşlerin teni, ısıdan yoksunmuş gibi bizimkinden daha soğuk bir renk olurdu. Ama hiçbir zaman bir Gümüş'ün onun gibi göründüğünü görmemiştim. Dudakları maviydi, yanakları ay ışığı gibi parıldıyordu ve her yanı ıslaktı ya da kanıyordu. Gözleri kapalıydı. Nefes alıp vermiyordu. Tiberias bir cesedi andırıyordu. Belki de şu anda *öyleydi*.

Zaman uzadıkça uzuyordu. O lanetli saniyeye sıkışmış, vücudundaki yaşam gücünün ufak parçalarının silinişini izlemek zorunda kalmıştım. Kilorn, Yeni Kent'te hayatta kalmıştı. Tiberias'ı Liman Körfezi'nde mi kaybedecektim?

Alnında boncuk boncuk terler birikmiş şifacı avuçlarını onun göğsüne dayadı. Var olabilecek her tanrıya dua ettim. Beni dinliyor olabileceklere.

Sonra da yalvardım.

Tiberias birden şiddetle öksürürdü, ağzından sular fışkırdı ve bir anda gözlerini açtı. Kendimden geçmek üzereyken etrafımdaki elektrolar beni ayakta tuttular. İçime bir nefes çekerek ses çıkarmamak için ağzımı elimle kapadım ve yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim.

Tiberias'ın etrafını askerler kapladı; Anabel onun yanına çömeldi. Julian da oradaydı. Çocuklarının üstüne eğilmiş, saçlarını düzeltiyor, şifacı işini yapmaya devam ederken onun kıpırdamamasını sağlıyorlardı.

Tiberias hafifçe başını sallayıp, nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

CamScanner ile tarandı

Beni görmeden ve orada kalmayı ne kadar istediğimi anlamadan önce, arkamı döndüm.

Okyanus Tepesi, asla tanımadığım ölen Kraliçe Coriane'in en sevdiği yerdi. Oğlunun da öyle.

Saray parlak beyaz taş duvarlı, gümüş alevlerle kaplı, mavi kubbeli bir yerdi; göğe yükselen dumanlar ve yağan küllere rağmen, hâlâ muhteşem görünüyordu. Saray kapılarının önünde, genellikle trafiğin çok yoğun oluğu meydanın etrafında bir daire çizdik. O sırada, civardaki tek faaliyet koalisyon askerleriyle dolmuş yandaki Güvenlik Merkezi'nde gerçekleşiyor gibiydi. Oradan geçerken, askerler kırmızı, siyah ve gümüş flamaları ve Maven Calore'nin resimlerini yırtarak indiriyor ve sembolleri teker teker yakıyorlardı. Suratının yanışını, onu yutan kırmızı alevlerin arkasından gözlerime kilitlenen mavi gözlerini izledim.

Sokaklar boştu ve hafızamdan silinmeyen o kristal kubbenin altındaki güzelim çeşme artık akmıyordu. Liman Körfezi'nin taş yollarında savaş kol geziyordu.

Sarayın kapıları çoktan Farley ve benim için açılmıştı. Oraya daha önce gizlice girmiştik. Ama o gün öyle olmayacaktı.

Araç yavaşladığında Farley hemen indi ve peşinden gitmemi işaret etti. Ama o sabah yaşananlar aklımdan hâlâ çıkmadığı için tereddüt ettim. Tiberias'ın ölümden kıl payı kurtuluşunu izlememin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. O manzarayı aklımdan çıkaramıyordum.

"Mare," dedi alçak sesle, beni harekete geçirmek için. Bu, yeterliydi.

Sarayın gök mavisi kapıları menteşelerin üzerinde kayarak sessizce açıldı; karşımıza nöbet tutan iki Kırmızı Muhafız çıktı. Lime lime fularları yakut kırmızısıydı. Ortama kesinlikle uymuyorlardı ama çarpıcı ve gözden kaçırılamayacak bir işaret niteliğindeydiler. Oraya fatihler olarak dönmüştük.

CamScanner ile tarandı

Okyanus Tepesi hâlâ kullanılmamışlık ve terk edilmişlik kokuyordu. Maven'ın kral olduğundan beri oraya adım attığını sanmıyordum. Coriane'in solmuş altın renkleri duvarlardan ve kubbeli tavandan sarkıyordu. Orası unutulmuş bir kraliçenin mezarı olarak kalmıştı; onun anılarından ve belki de hayaletinden başka hiçbir şey yoktu.

Yürürken ve etrafımdaki yüzleri fark ederken, tuhaf bir değişiklik çarptı gözüme. Kırmızı Muhafızlar'dan birkaç Kızıl silahlarını bariz bir şekilde göstererek nöbet tutuyordu ama birçoğu amaçsız gibiydi. Savaş yeni bitmişti. Onlar da kendilerine gelmeye çalışıyor, gösterişli sütunlara yaslanmış uyukluyor ya da tembel tembel ana salondan ayrılan çok sayıdaki diğer salonu ve odaları geziyorlardı. Esas ayak işlerini yapanlar Gümüşlerdi. Onlara muhtemelen Anabel emir vermişti. Tiberias'ın yeni koltuğunu ve sarayı hazırlamaları, onu meşru bir hükümdar ve kral gibi göstermeleri gerekiyordu. Pencereleri açıyor, eşyaların üstündeki örtüleri kaldırıyor, hatta pervazları ve heykelleri silip tozlarını alıyorlardı. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırarak manzarayı izledim. *Ev işi yapan Gümüşler. Ne garip bir kavram.* Kızıl hizmetkârlar kaçmış olmalıydı. Oradaki Kızıllar da bu işleri kesinlikle onlar için yapmazlardı.

Oradaki kimseyi tanımıyordum. Julian yoktu. Anabel bile, sadakat yemini etmiş askerleri sarayı hazırlarken başlarına dikilmiş emirler yağdırmıyordu. Bu da beni endişelenirdi çünkü orada olmadıkları takdirde, tek bir yere olabilirlerdi. Kesinlikle oradaydılar.

Evangeline bir köşeden fırlayıp beni tuttuğunda, neredeyse koşmak üzereydim. Zırhını çıkarmış, daha hafif giysiler giymişti. Savaş onun için zor geçtiyse bile belli etmiyordu. Herkesin üstü başı kanla kaplı değilse de leş gibiydi ama Evangeline Samos soğuk bir duş almış gibiydi.

"Çekil yolumdan," deyip yanından geçmeye çalıştım. Farley durup sert bir ifadeyle ona baktı.

"Bırak onu, Samos," dedi.

CamScanner ile tarandı

Evangeline onu duymazdan geldi. Omuzlarımı kavradı ve beni gözlerine bakmaya zorladı. Onu yere serme isteğime karşı gelmeye çalışıp bakmasına izin verdim. Beni şaşırtarak bakışlarıyla kesiklerimi ve çürüklerimi inceledi. "Önce bir şifacıya gitmen gerek; elimizde yeteri kadar şifacı var," dedi. "Berbat görünüyorsun."

"Evangeline..."

Sesi sertleşti. "O iyi. İnan bana."

Gözlerine baktım. "Biliyorum," dedim. "Nasıl olduğunu ben de gördüm." Çenemi sıktım çünkü anı hâlâ çok tazeydi ve bana çok acı veriyordu.

O hayatta; ondan, nympha prensesinden kurtuldu, dedim içimden. *Kardeşinin ölümcül kraliçesinden kurtuldu.* Bunu yaptığı, *Körfez'in orta yerinde* bir nymphaya kafa tuttuğu için onu gırtlaklayabilirdim. Tiberias Calore'nin bir nehirde yüzmekten korktuğuna şahit olmuştum. Sudan nefret eder, hiçbir şeyden korkmadığı kadar korkardı. Onun için en kötü ve en kolay ölme yolu buydu.

Evangeline dudağını ısırıp bana bakmaya devam etti. Gördüğü bir şey hoşuna gitmişti. Yine konuştuğunda sesi değişip yumuşadı. Tüy gibi hafif bir ses tonuyla devam etti. "Bunu unutamam. Zırhıyla birlikte nasıl bir taş gibi suya battığını unutamam," dedi, kulağıma fısıldamak için yaklaşarak. Etrafımdaki her şey dönmeye, tenim karıncalanmaya başladı. "Şifacıların onun yeniden nefes alıp vermesini sağlaması ne kadar sürdü?"

Gözlerimi sıkıca yumup hatırlamamaya çalıştım. *Ne yaptığını biliyorum, Evangeline. İşe yarıyor.* Tiberias... Solgun ve ölüden farksız. Vücudu sırılsıklam. Dudakları aralanmış, açık gözleri boş bakıyor... Hiç bir şey görmüyor. Shade'in cesedi de öyleydi ve onu asla unutmuyordum. Gözlerimi açtığımda, Tiberias'ın cesedi hâlâ oradaydı ve zihnimde dolanıp duruyordu. Aklımdan çıkaramıyordum.

"*Yeter,*" dedi Farley aramıza girerek. Beni çekiştirip uzaklaştırırken, Evangeline arkamızdan sırıttı.

CamScanner ile tarandı

Evangeline arkamızdan gelmeye ve beni otlanmaya ya da kesilmeye götürülen bir inekmişim gibi arkamdan iterek yönlendirmeye başladı.

Okyanus Tepesi'ni bilmiyordum ama aradığım şeyin ne olduğunu bilecek kadar saray görmüştüm. Gösterişli ve helezonik bir merdivenden özel odaların bulunduğu kata çıktık; o katta kraliyet odaları ve daireleri vardı. Halka açık kattan uzaktaki üst katta her yer daha da tozluydu. Halıdan toz bulutları yükseliyordu. Her yerde Coriane'in renkleri vardı. Altın ve sarı, soluk ve yıpranmış renkler. Oradan başka her yerde unutulmuştu bu renkler. Acaba bunları görmek oğluna acı veriyor muydu? Ölmesine ve onun yanına gitmesine ramak kalmış oğluna.

Kral odaları çok genişti.

Lerolan askerlerinin sıralandığı bir girişe açılıyordu. Hepsi Anabel'in hanesinin ve onun teninin ve saçlarının rengindeydi. Siyah saçlar ve bronz gözler. Tiberias'ın gözleri. Oradan geçip artık bir misafir salonu görevi gören loş odaya girerken bizi kimse durdurmadı. İçerisi çok kalabalıktı.

İlk olarak parıldayan Körfez'e bakan kemerli pencerelere sırtını vermiş Julian'ı gördüm. Körfez akşamüzeri güneşinde masmavi parıldıyordu. Julian yüzünü bana çevirdi ve yüzünde tam olarak tanımlayamadığım bir ifade belirdi. Sara Skonos ellerini önünde kavuşturmuş, dimdik onun yanında duruyordu. Elleri temiz olduğu hale, sade üniformasının kolları dirseklerine kadar kırmızı ve gümüş rengi kanlarla kaplıydı. Bunu görünce ürperdim. İlk önce beni fark etmedi. Odanın ortasındaki dev gibi adama odaklanmıştı. Adam dizlerinin üstüne çöktü.

Farley sessizce bir yer buldu ve iki Kırmızı Muhafız yüzbaşısının arasına oturdu. Bana da yakınlarda bir yere oturmamı işaret etti ama ben oturmak istemedim. Oradakilerin arasına karışmamayı tercih ediyordum.

CamScanner ile tarandı

Rhambos Hanesi'nin hükümdar lorduyla hiç tanışmamıştım ama diz çökmüş halinden bile ne kadar iriyarı olduğu belli oluyordu. Çikolata ve kan kırmızısı renklerdeki ve kenarları değerli taşlarla süslü görkemli cüppesi göz alıcıydı. Onların lideri ve o şehrin ve bölgenin hükümdar valisiydi. Saçları grileşmeye başlamış kirli sarıydı ve sözüm ona ince örgüler halinde arkaya doğru örülmüştü. Örgüleri ya savaş yüzünden ya da iriyarı lordun saçlarını çaresizlik içinde çekiştirmesinden açılmaya başlamıştı. Sanırım ikisi de olabilirdi.

Gümüşler teslim olmaya alışık değillerdi.

Nefesimi verip bakışlarımı Rhambos'un omuzlarından çekerek ayakta duran gerçek Kral'a verdim. Kılıcı elindeydi. Onu o halde görünce ceset görüntüsü aklımdan çıkıverdi.

Kılıcını tutan parmakları titremiyordu; tören kılıcının taşlarla süslü sapını sıkıca kavramıştı. Bunun nereden çıktığını bilmiyordum. Elara'nın onu babasını öldürmeye zorladığı kılıç değildi ama benziyordu. Hayatı için yalvaran bir başka adamın başında dururken o anı hatırladığından emindim. Böyle bir şeyi bir başka kişiye yapmak zorunda olmak ona acı veriyor olmalıydı. Ama bu sefer kendi isteğiyle yapıyordu.

Tiberias her zamankinden solgundu, yanakları bembeyazdı. Ama utançtan mı öyleydi yoksa korkudan mı, bilemiyordum. Belki de yorgunluktandı. Ya da acıdan. Ama buna rağmen, her şeyiyle bir kral görünümündeydi. Zırhı temizlenmişti ve tacını takmıştı. Çenesinin köşeli hatları ve elmacıkkemikleri de nedense daha keskin, omuzlarına aniden binen yükle daha da belirgin görünüyordu. Hepsi bir maskeydi. Cesur görünmesi gerekiyordu. Diğer eli boştu ve parmaklarında alevler yoktu. Gözlerinde yanan alevler hariç.

"Şehir sizindir," dedi Rhambos. Başını eğip ellerini kaldırdı.

Kraliçe Anabel, parmakları birer pençe gibi kıvrılmış halde torununun omzuna yaklaştı. Süs eşyaları olmadan, dünyada soylu görünebilecek tek kişi varsa, o ancak Anabel olabilirdi. "Ona düzgün bir şekilde hitap edeceksiniz, Lord Rhambos."

CamScanner ile tarandı

Adam hemen itaat etti, biraz daha eğildi; dudakları neredeyse halı kaplı zemine değecekti. "Majesteleri, Kral Tiberias," dedi hiç tereddüt etmeden. Ellerini büyük bir inançla iki yana açtı. "Liman Körfezi ve Fener Bölgesi'nin tamamı yasal olarak sizindir. Poyraz'ın gerçek kralına geri verilmiştir."

Tiberias düz burnunun tepesinden ona bakıp kılıcını çevirdi. Kılıcın keskin tarafına ışık yansıdı. Lord irkildi ve ani parıltıya karşı gözlerini kıstı. "Ya Rhambos Hanesi?" dedi Tiberias.

Evangeline yanımda eliyle ağzını kapayıp alaycı bir ses çıkardı. "Nefis bir performans."

"Bizler de dilediğinizi yapmanız için siziniz," diye mırıldandı Lord çatlak bir sesle. Tiberias adamın ailesinin tamamını infaz ettirebilirdi. Köklerini kurutabilirdi. İsimlerini ve kanlarını yok edebilirdi. Gümüş kralları daha az şey uğruna daha kötü şeyler yapmışlardı. "Askerlerimiz, paramız ve kaynaklarımız sizindir," dedi adam, hanesinin verebileceği her şeyi sıralayıp. *Hayatta* olan hanesinin verebileceği şeyler bunlardı.

Sessizlik bir tel gibi gerilerek uzadı. Her an kopabilirdi. Tiberias gözlerini kırpmadan, duygudan yoksun, bomboş ve anlaşılmaz bir ifadeyle Lord Rhambos'a baktı. Sonra biraz gülümsedi. Gülümsemesi sıcak ve anlayışlıydı. Ama gerçek olup olmadığından emin değildim.

"Bunlar için size teşekkür ederim," dedi, başını biraz eğip. Diz çökmüş Lord Rhambos rahatlayıp titredi. "Hanenizin sizi örnek alacak ve bana sadakat yemini edecek her ferdine teşekkür edeceğim gibi. Babamın tahtına oturmuş o sahte kralı unutacak herkese."

Yanında duran Anabel mutluluktan havalara uçuyordu. Onu bu konuşmayı yapmaya hazırlayan kişi oysa, gerçekten iyi iş çıkarmıştı.

"Evet... Evet, tabii," diye kekeledi Rhambos. Tiberias'ın sözlerini teyit etmek için ne yapacağını şaşırmıştı. Lord öpmeye kalkışabilir diye, Tiberias'ın ayaklarını biraz geriye çektiğini fark ettim. "En kısa zamanda bunun ayarlanacağından emin olabilirsiniz. Güç size aittir."

CamScanner ile tarandı

Tiberias ciddileşti. "Yarına kadar, Lordum." Tartışmaya mahal bırakmıyordu.

"Yarına kadar, Majesteleri," dedi Rhambos başını sallayarak. Doğrulmadan iri yumruklarını sıktı. "Poyraz Kralı Yedinci Tiberias'a ve Kuzeyin Gerçek Alevi'ne selamlar olsun!" diye bağırdı, sesini giderek yükselterek.

Hem Gümüş hem de Kızıl danışmanlar ve askerler aynı şekilde karşılık verip o iğrenç unvanları tekrarladılar. Tiberias'ın yanakları kızarınca, yüzüne biraz renk geldi. Salondakilere baktı ve ona kimlerin tezahürat yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Bakışları bana ve kıpırdamayan dudaklarıma takıldı. Ağzımı kararlılıkla kapalı tutarken, gözlerimi gözlerinden ayırmadım ve bundan büyük keyif aldım.

Farley de tezahürat yapmamış, bakışlarını gösteriden tırnaklarına çevirmişti. Anabel tek elini torununun omzuna koymuş, keyifle salondakilere bakıyordu. Siyah taşlı eski evlilik yüzüğünü göstermek için sol elini koymuştu. Üstündeki tek mücevher buydu ve sadece buna ihtiyacı vardı.

"Selamlar olsun," diye mırıldandı. Tiberias'a baktığında, gözleri parıldıyordu. Onun yüzünde bir şey görür gibi oldu ve hemen harekete geçip öne doğru bir adım attı. Ölümcül ellerini kavuşturup yüzüğünü göstermeye özen gösterdi. "Kral size sadakatiniz için benim gibi teşekkür ediyor. Önümüzdeki saatlerde konuşulması gereken çok konu var."

Herkesin gidebileceğini ima etmişti. Tiberias arkasını dönüp sırtını kalabalığa çevirdi. Bu aslında bir kabullenmeydi. Yorgundu. Yaralıydı. Belki fiziken değil ama derinlerde, kimsenin göremediği bir yerde yarası vardı. Her zamanki gibi gergin olan omuzları, zırhının yakut kırmızısı omuzluklarının altında çökmüştü. Üstünden yük atmaya çalışıyordu. Ya da yüke teslim oluyordu.

CamScanner ile tarandı

Nedense aklıma hızla cesediyle ilgili o düşünceler geldi. İçimde hissettiğim dehşet hissi her yanımı kaplayarak, beni yere yıkacak gibi oldu.

Öne bir adım atıp orada kalmak istedim ama kalabalık bunu engelledi. Evangeline de. Beni kolumun altından tuttu ve süslü pençelerini etime geçirdi. Yaygara koparmak ya da olay çıkarmak istemediğim için çenemi sıkıp beni Tiberias'ın odalarından çıkarmasına izin verdim. Julian yanımızdan geçerken, ikimizi böyle sıkı fıkı gördüğüne şaşırıp bir kaşını kaldırdı. Bakışlarımla ona durumu anlatmaya çalıştım. Biraz yardım etmesini ya da yol göstermesini istemeyi denedim. Ama ne istediğimi anlamadan başını çevirdi. Ya da bu iyiliği yapmak istemiyordu.

Muhafızların, Lerolan'ları andıran kırmızılı turunculu Gözcülerin yanından tekrar geçtik. Belki de cüppeleri ilk oradan geliyordu. Geride kalan Gümüş lordların ve Kızıl askerlerin başının üstünden salona baktım. Farley'nin sarı saçları başka bir yerde parıldıyordu. Ptolemus Samos aralarında mesafe bırakmıştı ve ondan uzak duruyordu. Etrafı şahin gibi izleyen Anabel'e baktım. Tiberias'ın kapısının önüne geçmişti. Tiberias içeri girdi ve arkasına bile bakmadan gözden kayboldu.

"Karşı gelme," diye tısladı Evangeline kulağıma.

Aslında ben de içgüdüsel bir şekilde tam da bunu yapmak üzere ağzımı açmıştım. Ama o beni kalabalıktan uzaklaştırıp yandaki koridora çekince, ağzımı kapadım.

İçinde bulunduğumuz şartlara göre olabileceğimiz en güvenli yerdeydik ama kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atıyordu. "Bizi bir dolaba tıkmanın işe yaramayacağını kendin söylemiştin."

"Kimseyi bir yere tıktığım yok," diye fısıldadı. "Sana sadece kapıyı gösteriyorum."

Döne döne yandaki merdivenden yukarı çıktık ve hizmetkârların koridorlarından zaman zaman hoşuma gitmeyecek kadar ağır adımlarla ve zaman zaman da gereğinden süratli bir şekilde geçtik.

CamScanner ile tarandı

İçimdeki pusula şaşmıştı ve tam başladığımız noktaya döndüğümüzü düşünürken, Evangeline loş bir geçitte durdu. İkimizin birden sığamayacağı kadar dar görünüyordu.

İçimi bir huzursuzluk dalgası kaplarken, küpemi düşündüm. Takmadığım küpemi. Kan kırmızısı taşı olan küpemi Yüksektepe'de bir kutuya koymuş ve onu tüm dünyadan gizlemiştim.

Sağımdaki Evangeline avucunu kullanılmadığı için paslanmış eski bir kapıya dayadı. Menteşeler ve kilit koyu kırmızı bir renk almış, kurumuş kanla kaplanmış gibi lekelenmişti. Evangeline parmaklarını şaklatınca metal döndü ve paslar su damlacıkları gibi yere döküldü.

"Burası seni..."

"Burasının beni nereye götüreceğini biliyorum," dedim hemen. Aniden kendimi birkaç kilometre koşmuş gibi hissettim.

Yüzündeki alaycı gülümseme sinirlerimin gerilmesine neden oldu. Neredeyse arkamı dönecektim. Neredeyse.

"Pekâlâ," dedi geriye doğru bir adım atıp. Elini havayı okşar gibi kaldırdı ve eşsiz bir hediyeymiş gibi kapıyı işaret etti. Sanki bu yaptığı düpedüz bir manipülasyon değildi. "Ne istersen yap, şimşek kız. Nereye istersen git. Seni kimse durdurmayacak."

Ona verecek iyi bir yanıt bulamadım. Sadece benden bir an önce kurtulmak için uzaklaşmasını izlemekle yetindim. Elane bu zaferi kutlamak için şehre geliyor olmalıydı. Onları kıskandığımı hissettim. En azından aynı taraftaydılar; önlerine yığılmış zorluklara rağmen birlikteydiler. İkisi de Gümüş'tü, soylu kişiler olarak yetiştirilmişlerdi. Birbirlerini Tiberias'la benim asla bilemeyeceğimiz bir şekilde tanıyorlardı. Eşitlerdi, denklerdi. Tiberias ve ben öyle değildik.

Arkamı dönüp gitmeliydim.

Ama çoktan kapıdan içeri girmiş, parmak uçlarımı soğuk taş duvara sürterek, unutulmuş bir geçidin yarı karanlığında ilerlemeye başlamıştım bile. İleride, düşündüğümden de yakın bir yerde bir ışık yanıyor ve oradaki bir başka kapıyı aydınlatıyordu.

Geriye dön.

CamScanner ile tarandı

Ellerimi pürüzsüz ve özenle yontulmuş kapıya dümdüz dayadım. Gergin bir halde bir süre panelleri yokladım. Bu yolun nereye uzandığını, diğer tarafta beni kimin beklediğini biliyordum. Aniden içeriden ayak sesleri geldi ve irkilmeme neden oldu. Sonra, bir sandalye birisinin ağırlığıyla gıcırdadı. Birisi ayaklarını bir çalışma masasına ya da sehpaya dayarken, iki kere tok bir ses çıktı. Bunun arkasından da uzun ve titrek bir iç çekiş duydum. Mutsuzluk doluydu. Bıkkınlık doluydu. Acı doluydu.

Geriye dön.

Kapı kolu elimin altında adeta kendi kendine döndü ve kendimi öğleden sonrasının yumuşak ışığına adım atarken buldum. Tiberias'ın yatak odası ferah ve havadardı; kubbeli tavanı gökyüzünü ve bulutları andıracak şekilde maviye ve beyaza boyanmıştı. Pencereler Körfez'e bakıyordu ve dışarıda olması gerektiğinden de güneşli bir gün vardı. Okyanusun esintisi, son dumanları da dağıtıyordu.

Kral oraya varalı sadece birkaç saat olduğu halde, odasını her zamanki gibi dağıtmak için elinden geleni yapmış gibiydi. Bakmayı dahi reddettiğim yataktan uzak bir yere, odanın ortasına gelişigüzel çekilmiş bir çalışma masasında oturuyordu. Etrafına kâğıtlar ve kitaplar yığılmıştı. Kitaplardan biri açık duruyordu; sayfalarda ufak ve kıvrımlı harflerle bir şeyler yazılıydı.

Cesaretimi toplayıp en sonunda ona baktığımda, Tiberias çoktan ayağa kalmıştı.

Alevler içinde olan yumruklarından birini kaldırmıştı; vücudunun tamamı bir yılan gibi gerilmişti ve saldırmaya hazırdı.

Beni süzerken, bir tehdit olmadığım halde eli hâlâ alevlerle kaplıydı. Uzunca bir süre sonra, diğer elini alevlerin üstünde gezdirip titremesini ve sönmesini sağladı.

"Telaşlı bir halin var," dedi, nefessiz kalmış gibi.

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemedik. Bakışlarını benden masanın arkasındaki sandalyesine çevirdi. Sırtını bana dönüp tek eliyle hemen kitabı kapadı. Kitaptan tozlar yükseldi. Alıp hızla çekmeceye tıktı.

CamScanner ile tarandı

Sonra, birkaç rapora göz atıyormuş gibi yaptı. Hatta gözlerini belirgin bir şekilde kısıp üstlerine eğildi. İçimden gülüp ona doğru bir adım attım.

Geriye dön.

Sonra bir adım daha... Hava tenimde titreşimler saçıyormuş gibiydi.

"Şeyden sonra..." dedim. Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "*Sonrasında*, seni kendim görmek istedim." Hafifçe gülümsediğini gördüm. Bakışlarını bana çevirmedi; gözleri önündeki sayfaya bir delik açıyormuş gibiydi.

"Ve?"

Omuzlarımı silkerek ellerimi belime koydum. "İyisin. Gelmeme gerek yokmuş."

Tiberias oturduğu yerden sert ama içten bir kahkaha attı. Geriye yaslandı, kollarından birini sandalyesinin koluna atıp beni iyice görmek için yana döndü. Gün ışığında, bronz gözleri erimiş metaller gibi parıldıyordu. Beni tepeden tırnağa süzüp yaralarıma ve çürüklerime baktı. Bakışları parmaklarıyla dokunur gibi üstümde dolaşıyordu. "Ya sen?" dedi, daha alçak sesle.

Biraz tereddüt ettim. Kendi yaralarım onun yaşadığı şeye ve Kilorn'un kendi kanıyla boğulmasına kıyasla önemsiz geldi. "İyileştirilemeyecek bir durum yok."

Dudaklarını büzdü. "Ben onu sormadım."

"Seninkiyle kıyaslanabilecek bir şeyim yok," dedim masasının önüne geçerek. Bir avcı gibi beni izledi. Yaptığımız şey bir dansa ya da kovalamacaya benziyordu. "Hepimiz bugün az kalsın ölüyorduk diyemeyiz, ne de olsa."

"Ha, onu mu diyorsun?" dedi, elini saçlarının arasına daldırıp. Kısa saçları diken dikendi ve bir krala yakışan görüntüsünü bozuyordu. "Her şey plana uygun gitti."

CamScanner ile tarandı

Dişlerimi göstererek alaycı bir ifadeyle güldüm. "Bu çok komik, çünkü okyanusun ortasında katil bir nymphayla savaşmanın *planın* bir parçası olduğunu hatırlamıyorum ben."

Huzursuzlukla kıpırdandı ve ağır ağır zırhını çıkarmaya başladı. Altındaki ince ve dar gömlek ve destekler ortaya çıktı. Meydan okuyordu ama istifimi bozmadım. Zırhın her bir parçası çınlayarak yere düşüyordu. "Gemilere ihtiyacımız vardı. Limanı almamız gerekiyordu."

Ben masanın etrafında dolanırken, Tiberias da zırhını çıkarmaya devam etti. Dişleriyle zırh eldivenlerini çıkarırken, gözlerini benden ayırmadı.

"Bu yüzden onunla teke tek mi savaşman gerekiyordu? Orada *avantaj* kime aitti, Tiberias?"

Kral kırmızı çelik zırhına bakıp sırıttı.

"Hâlâ hayattayım."

"Hiç komik değil." Göğsümün sıkıştığını hissettim. Parmağımı masasının oymalı kenarında gezdirip tozlu yüzeyini sildim. Yüzüm sıcaklıktan yoksun gri bir renge bürünmüştü. Tıpkı bir Gümüş olarak ortalıkta gezdirildiğimde, yüzüme yapılan makyajın altında nefes alabilmek için sıkıntı çektiğim zamanki gibiydi. "Bugün az kalsın Kilorn'u kaybediyorduk."

Yüzündeki gülümseme anında silinip kayboldu ve bir an zırhını unuttu. Gözleri parlaklığını yitirip donuklaştı. "Yeni Kent'i rahat aldığımızı sanıyordum. Onları gafil avladığımızı..." Susup çenesini sıktı. Bakışlarını bana çevirirken, ben başka yöne baktım. Bana acımasını istemiyordum. "Neler oldu?"

Nefesim boğazımı tıkıyormuş gibiydi. Olanları yeniden yaşamak, tehlikenin hâlâ yakınlarda olduğunu hissetmeme neden olmuştu. "Gümüş muhafızlar," dedim. "Bir telki vardı. Onu merdivenlerden aşağıya fırlattı. İçini paramparça etti." O anı hatırlayınca, lafımı tamamlayamadım. En eski arkadaşımın yüzünün, aradan geçen her saniyeyle birlikte nasıl solduğunu hatırladım. Çenesindeki, göğsün-

CamScanner ile tarandı

deki ve giysilerindeki kırmızı kanı düşündüm. Ellerimin her yerine bulaşan kanını.

Kral çenesini tutup bir şey demedi. İrademi zorlayarak ona baktığımda, hâlâ bana baktığını gördüm; gözleri kocaman açılmıştı ve dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırmıştı. Çatık kaşlarından ve gerilmiş çenesinden ne kadar endişeli olduğu belliydi.

Kendimi yine hareket etmeye zorladım ve çizdiğim daireyi tamamladım. Onun koltuğuna, o tanıdık sıcaklığının oluşturduğu halkaya yaklaştım.

"Ona tam vaktinde bir şifacı bulmayı başardık," dedim ondan uzaklaşırken. "Senin gibi, o da iyi olacak."

Arkasına geçtiğimde, omuzlarına dokunmamak için kendimi tuttum. Ellerimi boynunun iki yanına dayama ve öne eğilip ona sarılma güdüsüne karşı koydum. Ağırlığımı ona vermemek için direndim. Her zamankinden de çok, her şeyi boş verip dinlenme, bir başka kişinin yükümü taşımasına izin verme isteğine karşı gelmek çok zordu.

"Ama burada, benim yanımdasın," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki onu zor duymuştum. Ama bu sözcükler aramızda bir duman gibi asılı kaldı.

Ona verecek yanıtım yoktu. İsteyerek söyleyecek ya da itiraf edecek bir şeyim yoktu. Utanma hissi bana yabancı değildi. Bunu o sırada onun yatak odasında dururken ve Kilorn kilometrelerce ötede iyileşirken hissedebiliyordum. Ben olmasaydım, ölümle yüzleşmeyecek Kilorn.

"Senin suçun değil," dedi. Beni ne düşündüğümü tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. "Onun başına gelenler senin hatan değil. O kendi seçimlerini yapıyor. Sen de biliyorsun ki, sen olmadan, onun için yaptıkların olmadan..." Sustu. "Kendini çok farklı bir yere bulurdu."

Askere alınırdı. Bir savaş hattına ya da kışlalara yollanırdı. Muhtemelen, Gölbölge Savaşı'nın son anlarında da ölürdü. Listeye eklenecek bir isim daha, Gümüşlerin açgözlülüğü yüzünden yitirdi-

CamScanner ile tarandı

ğimiz bir Kızıl daha olurdu. Unutulacak bir kişi daha. *Senin gibiler yüzünden,* diye düşündüm, derin bir nefes almaya çalışarak. Açık pencerelerden yatak odasına okyanus kokusu dolmuştu.

Onun sözleriyle rahatlamaya çalıştım. Ama beceremedim. Söylediği hiçbir şey, benim yaptıklarımın ya da Kilorn'un benim yüzümden yaşadıklarının doğru olduğunu göstermiyordu.

Ama hepimiz önceki seneden beri değişmiştik. Ustası öldükten sonra Kilorn'un karanlıkta evimin orada durup elinden alınmak üzere olan hayatına hayıflanmamaya çalıştığı günden beri değişmiştik. Güçlükle yutkunup ona o gün ne dediğimi hatırladım. *Her şeyi bana bırak.*

Acaba olmamız gereken kişilere dönüştük mü, yoksa o kişileri sonsuza dek kayıp mı ettik, diye düşündüm. Sanırım, bunu ancak Jon bilebilirdi ama kâhin çoktan uzaklara gitmişti.

Hafifçe öksürerek, konuyu pek de zarif olmayan bir şekilde değiştirmeye çalıştım. "Ufukta bir Gölbölge filosu görülmüş diye duydum." Sırtımı ona çevirip misafir odasına açılan dış kapıya döndüm. İstesem hemen çıkıp gidebilirdim. Tiberias beni durdurmazdı.

İçime çektiğim her nefesle kendimi durduruyordum.

"Onu ben de duydum," dedi. Sonra sesi alçalıp boğuklaştı. Korkuyla titredi. "Karanlığı hatırlıyorum. Boşluğu. Hiçliği."

Tereddütle arkama baktığımda, ayağa kalkıp zırhının son parçalarını da çıkardığını gördüm. Bakışlarımdan kaçındı. Hâlâ uzun boylu ve iriyarıydı ama savaşın yıprattığı o çelik zırhın yükünden kurtulmuştu. Henüz yirmi yaşında olduğundan, zırhsız daha da genç görünüyordu. Erkekliğe adım atmak üzereydi ve bazı parçaları delikanlılığa hâlâ tutunuyordu. Tıpkı hepimiz gibi, yok olmaya yüz tutmuş bir şeye tutunuyordu.

"Suya girdim ve tekrar çıkamadım." Yerdeki çelik zırhı tekmeledi. "Yüzemedim, nefes alamadım, düşünemedim."

O anda ben de nefes alamıyor gibi oldum.

CamScanner ile tarandı

Tiberias gözlerimin önünde ürperdi ve parmakları titremeye başladı. Hissettiği korku beni dehşete düşürdü. Sonra, kendisini bana bakmaya zorladı. Sağlam bir şekilde yere bastığı ayakları ve beline dayadığı elleriyle kök salmış gibiydi. Ben hareket etmediğim sürece, Kral da hareket etmeyecekti. Önce beni pes etmeye zorlayacaktı. İyi bir asker öyle yapardı. Ya da belki sadece bir seçim yapmama izin veriyordu. İkimiz için karar vermemi bekliyordu. Büyük ihtimalle, bunun yapılması gereken, şerefli bir davranış olduğunu düşünüyordu.

"Sona gelmeden önce seni düşündüm," dedi. "Suda senin yüzünü gördüm."

Gözlerimin önüne yine azgın denizin değişen ışıklarıyla alacalı görünen cesedi geldi ve bu görüntü havada adeta asılı kaldı. Yabancı bir dalganın merhametine kalmış, öylece süzülüyordu.

İkimiz de kıpırdamadık.

"Yapamam," dedim, yüzüne bakmadan.

Güçlükle hemen yanıt verdi. "Ben de yapamam."

"Ama bir yandan da..."

Uzak duramıyorum. Bunu yapmaya devam edemem. Sürekli yaklaşan ölümün karşısında kendimizi reddetmeye devam edemem.

Tiberias nefesini dışarı verdi.

"Ben de."

Zıt yönlerden aynı anda birbirimize doğru adım atınca, ikimiz de gülmeye başladık. Büyü silinir gibi oldu. Ama aynı niyetle ve aynı duygularla yürümeye devam ettik. Ağır ağır, bilinçli bir biçimde, birbirimizi tartarak ilerledik. O beni, ben onu izlerken, aramızdaki mesafe kapandı. Ona ilk olarak ben dokundum ve avucumu hızla çarpan kalbinin üstüne koydum. Yavaşça nefes alınca göğsü parmaklarımın altında yükseldi. Ilık ellerinden birini arkama götürüp omurgamın altına dayadı. Gömleğimin altındaki eski yara izlerimi, ikimize de tanıdık gelen o eğri büğrü çizgileri hissettiğini biliyordum. Ben de ona elimi ensesine koyarak ve tırnaklarımı hafifçe siyah saçlarının arasına geçirerek yanıt verdim.

CamScanner ile tarandı

"Bu, hiçbir şeyi değiştirmez," dedim, yanağıma karşı sert bir çizgi oluşturan köprücükkemiğine doğru.

Yanıtını göğüskafesimde hissettim. "Doğru."

"Farklı kararlar vermiyoruz."

Kolları belimde sıkılaştı. "Haklısın."

"Ne yapıyoruz peki, Cal?"

Bu ismini kullanmam ikimizi de etkiledi. Cal ürperince ona biraz daha yaklaşıp vücuduna yaslandım. İkimiz de pes ediyormuş gibiydik ama birisine teslim edebileceğimiz hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

"Seçim yapmamayı seçiyoruz."

"Kulağa gerçekmiş gibi gelmiyor."

"Belki de gerçek değildir."

Ama yanılıyordu. Bana o anda onun vücudunu hissetmekten daha gerçek gelen bir şey düşünemiyordum. Isısı, kokusu, tadı. Dünyamdaki tek gerçek buydu.

"Bu son," diye fısıldadım onu öpmeden önce.

Sonraki birkaç saat boyunca, bunu o kadar çok söyledim ki kaç kere söylediğimin hesabını şaşırdım.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ BİR

Maven

Dalgalardan nefret ediyordum. Beni rahatsız ediyorlardı.

Geminin gövdesine çarpan her mavi dalga midemi altüst ediyor, durgun, sessiz ve gizli güç imajını korumamı zorlaştırıyordu. Belki de Iris veya annesi dalgaları kasıtlı olarak azdırıyor ve Iris'in hayatını Körfez Limanı'nda tehlikeye attığım için beni cezalandırıyorlardı. *O, hayatta kaldığı ve kolaylıkla kaçtığı halde. Hayatta kaldı, kaçtı ve şehri* kaybederek *o kusursuz ağabeyime bıraktı.* Bunu Gölbölge Kraliçesi'nden beklerdim. Kızından bile güçlüydü. Etrafımızdaki dalgaların yükselip alçalışını kontrol edebilirdi. İleride altı gemisini görüyordum. Ufak ama güçlü savaş gemileriydi. Armadasından umduğumuz kadar çok gemi yollamamıştı.

Dudaklarımı bükerek yüzümü ekşittim. *İnsanlar kendilerine söylenenleri yapmayacaklar mı hiç?* Kızı tehlikede olduğu ve şehri korumayı başaramadığı halde, Kraliçe Cenra gücünü tam olarak kullanmıyordu. İçime bir ısı dalgası yayıldı ve öfkeli bir ateşten oluşan bir dil omurgamdan aşağı indi. Hemen kontrol edip dindirdim.

CamScanner ile tarandı

Sürekli hareket, güvertenin tırabzanını tutmamı da zorlaştırıyordu. Dikkatim dağıldığında, başım daha az... sessiz oluyordu.

Körfez Limanı'nı kaybetmiştik.

Cal'e kaybettiğin bir şey daha, dedi zihnimdeki o tanıdık ses. *Bir başarısızlık daha, Maven.*

Annemin sesi zamanla silikleşmişti ama asla tam olarak kaybolmuyordu. İçime bir tohum ekip ölümünden sonra yeşermesi için orada mı bıraktı diye düşünüyordum bazen. Fısıltıların bunu yapıp yapamadığını bilmiyordum. Ama kafamın içindeki fısıltılar ve mırıltılar için kolay bir açıklama olurdu.

Bazen onun sesini duyduğuma memnun oluyordum. Mezarının ötesinden bana yol gösteriyordu. Verdiği tavsiyeler her zaman ufak tefek şeylerdi; ölmeden önce söylediklerini tekrarlıyordu. Bazen de anıları hatırlıyordum. Ama sık sık sözleri kulaklarımda çınlar halde huzursuz bir uykudan uyanıyor ve sesinin sadece hayal gücümün bir oyunu olmasını diliyordum. İstesem de istemesem de hâlâ benimleydi. Beni kesinlikle rahatlatmadığı halde, kendime bunun aksini söylüyordum.

Önemli olan tek şey taht, diye fısıldadı yine, seneler boyunca yaptığı gibi. Sesi dalgalardan güçlükle duyuluyordu. Bir yanım onu duymak, diğer yanım da dinlememek için uğraşıyordu. *Ve senin onu elde etmek için neler verdiğin.*

Bugünün nakaratı buydu. Sancak gemim güneş uzaktaki kıyıya karşı kıpkırmızı bir şekilde batarken, bekleyen armadaya doğru dalgaların arasında ilerliyordu. Körfez Limanı'ndan yükselen ve ufka yayılan dumanlar benimle adeta alay ediyordu. En azından annemin sesi o gün daha yumuşaktı. Genellikle bocaladığım ya da yavaşladığımda metalin metale sürttüğü zaman çıkan bir ses gibi tiz ve kulakları yırtan bir çığlığa dönüşürdü. Alevlerin arasında patlayan cam parçalarına benzerdi. Bazen o kadar kötü olurdu ki durup gözlerimin ve kulaklarımın kanayıp kanamadığını kontrol ederdim ama

CamScanner ile tarandı

asla kan akmazdı. Annemin sözleri asla başımın içindeki o kafesin ötesine çıkmazdı.

Her biri beyaz köpüklerle kaplı ilerideki dalgalara baktım ve izlediğimiz yolu düşündüm. Önümüzdeki değil, geride kalan yolu. Kendimi bir geminin pruvasında başıma sıkıca takılmış bir taç ve üstüme sıçrayıp tenimde kuruyan tuzlu suların arasında nasıl bulduğumu düşündüm. Orada olmak için neler verdiğimi. İsteyerek ya da istemeyerek geride bıraktığım kişileri. Ölmüş, terk edilmiş ya da ihanet edilmiş kişileri. Yaptığım ve benim adıma yapılmasına izin verdiğim korkunç şeyleri. Başarısız olursam, ne kadar çok şeyin boşa gideceğini. Bütün bunları düşünürken bir Gölbölge filosuna doğru hızla gidiyordum. Özenle hazırladığım planlarla müttefikim haline gelmiş düşmanlara.

Ülkemdeki herkese öğretildiği gibi, bana da onlardan nefret etmem, açgözlülüklerini lanetlemem gerektiği öğretilmişti. Belki de herkesten daha fazla onlardan nefret etmeyi öğrenmiştim. Ne de olsa babam ve onun babası hayatlarını kuzey sınırlarında sonuçlanmayan bir savaşa mahkûm geçirmişlerdi. Mavi üniformalılara karşı binlerce kişinin harcandığına, göllerde boğulduklarına, mayın tarlalarıyla ve füzelerle yok edildiklerine şahit olmuşlardı. Tabii, savaşın esas amacını gayet iyi biliyorlardı. O zavallı, kıt akıllı Cal'in aslında birleştirilmesi çok kolay olan bu parçaları birleştirip birleştirmediğini bilmiyordum ama ben bunu kesinlikle yapmıştım.

Gölbölge'yle yaptığımız savaşın bir amacı vardı. Kızılların sayısı bizi aşıyordu. Bizi püskürtebilirlerdi. Ama verdikleri kayıplar bizimkilerden fazla olursa bunu yapamazlardı. Onlara hükmeden Gümüşlerden daha fazla korktukları bir şeyle karşılaştıkları takdirde de yapamazlardı. Onları savaşta ölmek de korkutabilirdi, Gölbölgelilerle karşılaşmak da... Doğru şartlar altında, herkes kendi çıkarlarına karşı gelmek üzere bile manipüle edilebilirdi. Atalarım bunu çok iyi biliyorlardı; bunu yüreklerinde hissetmişlerdi. Güç sahibi olabilmek için yalan söylemişler, başkalarını manipüle etmişler, kan dökmüş-

CamScanner ile tarandı

lerdi. Ama kendi kanlarını dökmemişlerdi. Başkalarının hayatını feda etmişlerdi ama bu kişiler onlara en yakın olanlar değildi.

Kendim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Annem asla düşüncelerimden çıkmıyordu. Sırf sesi zihnimde yankılandığı için değil, onu özlediğim için de. Attığım her adımı izleyen o donuk acının ve sızının artık kalıcı olduğunu düşünmeye başlamıştım. İnsanın bir parmağının eksik olması ya da nefessiz kalması gibi bir şeydi. O öldüğünden beri, hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Onun parçalanmış cesedinin o Kızıl kızın ellerinde nasıl göründüğünü hatırladığım anda mideme bir yumruk inmiş gibi oldu.

Babama karşı hissettiklerim farklıydı. Onun da cesedini görmüştüm ama hiçbir şey hissetmemiştim. Ne öfke ne de hüzün. Sadece boşluk hissetmiştim. Onu sevdiysem bile hatırlamıyordum. O anıları hatırlamaya çalışmak, sadece başımın ağrımasına neden oluyordu. Tabii, annem bunu da yok etmişti. Bunu beni rakibinin oğlu, yani ağabeyim kadar asla sevmemiş bir adamdan korumak için yaptığını söylemişti. Her konuda kusursuz olan o çocuktan.

Cal'e karşı hissettiğim sevgiden de artık eser yoktu ama bazen hayaletini hissediyordum. En tuhaf anlarda anılar geri geliyor, bir koku, bir ses veya belirli bir şekilde söylenen bir sözcükle ortaya çıkıyordu. Cal beni seviyordu... Bunu kesinlikle biliyordum. Bunu seneler boyunca birçok kere ispatlamıştı. Annemin ona karşı dikkatli olması gerekmişti ama sonuç olarak aramızdaki son bağı yok eden kişi annem olmamıştı.

Mare Barrow olmuştu.

Müthiş bir salak olan ağabeyim, benim çok az şeyim ve ona ait olan onca şey varken, yine de mutlu olamamıştı.

İkisinin yaz sarayındaki unutulmuş odalardan birinde dans ederken güvenlik nedeniyle çekilmiş görüntülerini ilk kez izlediğim zamanı hatırladım. Buluşmak Cal'in fikriydi. *Dans dersleri.* Ona ihtiyacım olabilir diye, annem oldukça yakınımda bir yere oturmuştu. Aynen beni eğittiği şekilde tepki vermiştim. Hiçbir şey hissetmemiş,

CamScanner ile tarandı

gözlerimi bile kırpmamıştım. Cal, kendisinden bir başkası için bir anlam ifade ettiğini bilmiyormuş ya da bunu umursamıyormuş gibi öpmüştü onu.

Çünkü Cal bencil, dedi annem yanımdan. Sesi zihnimde ipek ve jilet gibiydi. Bu sözler tanıdıktı, bir başka eski nakaratı oluşturuyorlardı. *Cal sadece elde edebileceğini ve kazanabileceğini görür. Dünyanın hâkimi olduğunu sanıyor. Ona izin verirsen, günün birinde bunu başaracak. O zaman sen ne olacaksın, Maven Calore? Geriye kalan kırıntılar ya da artıklar mı? Yoksa hiçbir şey mi?*

En azından, ağabeyimle ortak bir yanımız vardı. İkimiz de tacı istiyorduk ve ikimiz de elde etmek için her şeyi feda etmeye razıydık. Hiç olmazsa ben en kötü anlarımda, o berbat his beni esir almak üzereyken, bunu istememin suçunu anneme atabiliyordum.

Ama onun suçlayabileceği biri var mıydı?

Bir de herkes bana canavar diyor.

Buna şaşırmıyordum. Cal'de benim asla sahip olamayacağım bir ışık vardı.

Iris sürekli olarak tanrılarından söz ediyor, ben de zaman zaman onların gerçek olması gerektiğine inanıyordum. Yoksa ağabeyim nasıl hâlâ hayatta olabilir, gülümseyebilir ve benim için daimi bir tehdit oluşturabilirdi? Birisi ya da bir şey tarafından kutsanmış olmalıydı. Tek tesellim, onun hakkında yanılmadığımı ve asla yanılmayacağımı bilmekti. Mare hakkında da yanılmıyordum. Onu yeteri kadar zehirleyip lekelemiştim. Ne kadar büyük bir sevgi söz konusu olursa olsun, bir daha asla bir krala tahammül edemeyecekti. Cal de bunu aramızdaki onca kilometreye rağmen yolladığım bir armağan olarak ilk elden tecrübe etmişti.

Keşke Mare'yle aramda bağlantı kurabilen şu yeni Yenikan'ı elimde tutmanın bir yolunu bulsaydım diye düşündüm. Ama risk çok yüksekti ve ödülü çok azdı. Onunla tekrar konuşma fırsatı için karargâhın yok edilmesi mi? Aptalca bir değiş tokuş olurdu ve onun için bile olsa bunu yapmazdım.

CamScanner ile tarandı

Ama keşke yapabilseydim, diye geçirdim içimden.

Mare dalgaların ötesinde, uzaklardan kan kırmızısı görünen o sahil boyunca uzanan şehirde bir yerdeydi. Belli ki hayattaydı. Yoksa ölüm haberi gelirdi. Aradan sadece birkaç saat geçmiş olsa dahi, şimşek kızın ölüm haberi uzun süre sır olarak kalamazdı. Aynı şey ağabeyim için de geçerliydi. İkisi de sağ kalmıştı. Bunu düşününce, kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

Liman Körfezi Cal için mantıklı bir seçimdi ama o Kızıl fabrika varoşunun Mare'nin başının altından çıktığı belli oluyordu. Mare amacına ve kırmızı kanlı halkına gönülden bağlıydı. Onun Yeni Kent'i hedef alacağını tahmin etmem gerekirdi. Aslında, onun amacının Cal'e, sinsi büyükannesine ve Samoslu hainler gibi kişilere bağlı olduğunu düşünmek üzücüydü. Hiçbiri ona ihtiyacı olan şeyi veremeyecekti. Bu işin sonu kanlı bitecekti. Muhtemelen o da ölecekti.

Keşke onu yakınımda tutabilseydim. Daha iyi korusaydım, yanımdan hiç ayırmasaydım. Şimdi, nerede olurduk? Annem babamı Cal'den ayırdığı gibi, onu da benden ayırabilseydi, nerede olurdum? Bunu kestiremiyordum. Bilmiyordum. Düşünmek bile başımın ağrımasına neden oluyordu.

Güverteye, gemideki askerlere baktım. Birkaç yanlış adım atmasaydım, Mare yanı başımda olabilirdi. Rüzgâr saçlarını savururken, donuk bakışlı gözleri içine kaçmış ve onu bana bağlayan prangalardan bitkin düşmüş halde yanımda olurdu. Çirkin bir manzara olurdu ama yine de güzel olurdu.

En azından hâlâ hayattaydı.

Kalbi hâlâ atıyordu.

Thomas gibi değildi.

O isim aklıma gelince suratımı buruşturdum. Annem de onu benden alamamıştı. Onu kaybettiğim için hissettiğim acıyı ve sevgisiyle ilgili anıları alamamıştı.

Onun geleceği yok edilmiş, öldürülmüş ve var olması engellenmişti.

CamScanner ile tarandı

Ölü bir gelecek, demişti o korkunç Yenikan kâhin. Sanırım Jon, benim onun gardiyanı olmamdan daha çok, bana işkence eden kişiydi. Dilediği zaman çekip gidebilirdi ve sarayımda yaptığı şeyler hâlâ meyvelerini veriyordu. Yine suya ama bu sefer doğuya, engin ve sonu görünmeyen okyanusa baktım. Boşluğun beni sakinleştirmesi gerekirdi ama dalgaların üstünde erkenden belirmiş iki yıldız vardı. Parlak ve neşeli ışıkları canımı sıktı.

Yaklaştıkça, Kraliçe Cenra'nın gemisini görmek kolaylaştı. Geminin etrafındaki dalgalar sakindi; neredeyse hiç kıpırdamıyor, sular dümdüz duruyordu. Karadan o kadar uzakta olduğu halde, gemi hiç sallanmıyor gibiydi.

Gölbölge gemileri bizimkiler kadar güzel değildi. Üretim kapasitemiz Gölbölge'dekinden çok daha iyiydi ve bunun en büyük nedeni Mare'nin yok etmeye kararlı olduğu o fabrika varoşlarıydı.

Iris'in ve benim gemilerimize rağmen, silahlarımız azdı ve şehre karşı kullanacağımız her şeye pislik ağabeyim değilse bile mıknatıslar ve Yenikanlar tarafından karşılık verilecekti. Artık bir tek şu anda Iris'in elinde olan Körfez Limanı savaş gemisinde bu kadar uzaktan işimize yarayabilecek türden silahlar vardı.

Dikkatle Cenra'nın gemisinin yanına demir atmış çelik gemiye baktım. Gölbölge Kraliçesi ile kıyı arasında güven içinde duran geminin uzun ve girintili çıkıntılı gölgesini inceledim. Sinsi Kraliçem bunu bir kalkan olarak kullanıyordu. Oldukça pahalı bir kalkandı.

Onun gemisine çıkarken, kendi kendime homurdanmadan edemedim. Ayağımı bir iskeleden diğerine atarken dikkatli olmaya çalıştım. İki yanıma kendi Gözcülerim geçti. Beni huzursuz edecek kadar yakınımda yürüyorlardı. Eldivensiz ellerimi iki yanımda tutuyordum ve parmaklarımın çıplak olması bir tehdit oluşturuyordu.

"Buradan, Majesteleri," dedi bir Gölbölgeli, perçinli ve üstünde tekerlekli bir kilidi olan açık bir kapının oradan. "Kraliçeler sizi bekliyor."

CamScanner ile tarandı

"Kral'ın güvertede beklediğini söyle," dedim. Dönüp geminin kenarına gittim.

Bu, bir tatil gemisi değildi ve bir yere toplanmak şöyle dursun ayakta duracak bile çok az yer vardı. Ama aşağıya inip bir çift nymphayla birlikte çelik parmaklıkların ardında mahsur kalmaktansa, yukarıda olmayı tercih ederdim. Gözcülerim düzenlerini bozmamaya çalışarak önüme geçtiler ve pruvaya bakan bir merdivenden açıklık bir alana çıktık.

Çok geçmeden, iki Kraliçe yan yana yürüyerek yanıma geldi.

Cenra, lacivert renkli, üstünde gümüş ve altın desenler olan bol bir üniforma giymişti. Omuzlarından kalçasına kadar uzanan ve üstünde değerli safir taşlar olan siyah bir kuşak üniformasını bölüyordu. *Hâlâ yas tutuyor.* Annemin yas giysilerini birkaç günden uzun süre giydiğini sanmıyordum. Belki de Gölbölge Kraliçesi kocasını önemsiyordu. Ne tuhaf, diye düşündüm. Pür dikkat beni izliyordu; gözleri fırtına gibiydi, mat bronz teni de batan güneş ışınlarının altında altın rengi parıldıyordu.

Savaşın Iris'te bıraktığı etkileri görebiliyordum. Elbisesinin mavi kolları dirseklerine kadar yanmıştı ve iplikleri iki farklı kana bulanmıştı. Uzun siyah saçları da yapılmamıştı, hâlâ ıslaktı ve taranıp tek omzuna atılmıştı. Iris yürürken, yanında ilerleyen bir şifacı ürkek ürkek onun kolunu iyileştirmeye çalışıyor, yanıkları ve çürükleri yok ediyordu.

Onu kendimden uzak tutmakla iyi bir karar vermiştim. Büyük ihtimalle beni öldürmeyi tercih edebilecek karımla hiçbir ilişkim olmasını istemiyordum. Ama Kızıllar gibi, o da korkunun kontrolü altına girebilirdi. Bir de ihtiyaçlarının. İkisinden de eşit miktarda vardı onda.

Cenra da öyleydi. Sınırlarını terk etme cesaretini bu yüzden göstermişti. Kızını avucumda tuttuğumu biliyordu. Iris'i evliliğimizden kurtarmak istediğini biliyordum. Ama bu ittifaka benim kadar onun da ihtiyacı vardı. Ben olmadan, Cal'den ve onun hain

CamScanner ile tarandı

ve suçlulardan oluşan grubuna karşı tek başınaydı. Hepsi ona karşı birleşmişti.

Ben onun kalkanıydım, o da benim.

"Kraliçelerim," dedim. Yaklaşırlarken, eğilip ikisini de selamladım.

Kızı bir prenses olarak doğup sonradan kraliçe olmuş birinden çok, bir askere benziyordu. Gölbölge Kraliçesi hafifçe reverans yaptı. Elbisesinin kolları güvertenin zeminine sürtündü. "Majesteleri."

Yüzümü ufka döndüm. "Liman Körfezi'ni kaybettik."

"Şimdilik," dedi Cenra, beni sinir edecek kadar sakin bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" dedim alaycı bir sesle, kaşımı kaldırıp. "Geri kazanabileceğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Yine başını eğdi. "Zamanla."

Cümlesini onun için ben tamamladım. "Armadanızın geri kalanı geldiğinde."

Kraliçe Cenra çenesini sıktı. "Evet, tabii," dedi istemeye istemeye. "Ama..."

"Ama?" Buz gibi deniz havası dişlerime çarptı.

"Korumamız gereken kendi kıyılarımız var." Yanındaki Iris, annesinin benimle mücadele etmesinden gayet memnun görünüyordu. "Göller'in özellikle de Yüksektepe'den korunmaya devam etmesi gerek. Çayır'ı aşıp kolaylıkla batı sınırlarımıza saldırabilirler. Uçurum Krallığı da doğu sınırlarımıza saldırabilir."

Elimde olmadan güldüm. Küçümseyici bir tavırla elimle ufku işaret ettim. Orada tümü ağabeyimin salakça emirlerinin altında olan Samoslu hainler ve Yüksektepeli zorbalar vardı.

"O orduyla mı sınırlarınıza saldıracaklar? Şu anda şehrimi istila etmiş orduyla mı?"

Cenra'nın burun delikleri açılıp kapandı, yüzü kızardı ve bu kızarıklık kayaları andıran elmacıkkemiklerini kapladı. "Samos'un elinde Poyraz Hava Filosu var; bu, kıtanın en büyük filosu. Yüksektepe'nin de kendine ait orduları var. Ağabeyiniz hava avantajına

CamScanner ile tarandı

sahip ve hızlı davranabilir. Her yer saldırı riski altında olabilir." Bunları ağır ağır, sanki savaş sırasında eli tutulması gereken küçük bir çocukmuşum gibi söylüyordu. Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. "Bunları göz ardı edemeyiz, Majesteleri."

Jetlerden oluşan bir birlik bu sözleri duymuş gibi, peş peşe kıyının üzerinden uçmaya başladı. Az sonra, uzaklardan gelen çığlıkları bize boğuk ve uzun bir kükreme gibi ulaştı. Kollarımı göğsümde kavuşturup ellerimi alev almasınlar diye sakladım.

"Bracken'in Hava Filosu'nun onları püskürtmeye yeterli olması gerek," dedim, bakışlarımı uçan jetlerden ayırmadan. Şehrin üstünde daireler çiziyorlardı. Bunlar şehri korumaya yönelik manevralardı.

Iris nihayet konuşmaya karar verdi. "Filosunun büyük kısmı, Yüksektepe istilasında yok oldu. İçinde bulunduğumuz durumla başa çıkamazlar." Hatamı düzeltmekten büyük bir keyif aldığı belliydi. Sinirlenmektense, onun bu ufak keyfi yaşamasına izin verdim.

Güçlü görünmek, güçlü olmak demektir. Annem bunu defalarca söylemişti. *Sakin, dingin ve güçlü görün. Kendinden ve elde edeceğin zaferden emin ol.*

"Zaten bu yüzden güçlü olduğumuz yere dönmeliyiz," dedi Cenra. "Dalgaların ortasında havadan avlanmayı beklersek, bir işe yaramayız. Cygnet Soyu'ndan gelen nymhpalar bile yenilmez değildir."

Tabii ki değiller, seni küstah salak kadın.

Ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım ve bakışlarımla yakmaya çalıştım. "Geri çekilmeyi mi öneriyorsunuz?"

"Zaten geri çekildik," dedi Iris ters ters. Yanındaki şifacı onun öfkesinden ürküp biraz geri çekildi. "Liman Körfezi..."

Yumruğumu sıkınca havada bir ısı akımı dalgalandı. "Liman Körfezi, ülkemin ağabeyime kaybettiği tek yer değil," dedim alçak sesle ve ağır ağır. Beni duymak için çaba sarf etsinler diye, sesimi özellikle yükseltmedim. "Güneyde kalan Uçurum ve Delfi onun elinde. Korviyum'u da benden aldı. Şimdi de Vatansever Kalesi'ni ele geçirdi."

CamScanner ile tarandı

Küstah Kraliçem, dizginlemeye çalıştığım öfkeye tepki vermedi. "Vatansever Kalesi uzunca bir süre işlerine yaramayacak," dedi, kendisine müthiş bir ziyafet çekmiş bir kedi gibi.

"Öyle mi? Neden?"

Anlam veremediğim bir ifadeyle yan yan annesine baktı. "Şehri kaybettiğimizi ve zaferi Tiberias'ın kazandığını anlayınca, kaleyi elimden geldiği kadar sular altında bıraktım," dedi Iris gururla ve sakin bir ifadeyle. "Dalgakıran yıkıldı. Yarısı sular altında kaldı, geri kalanı da anakaraya bağlı değil. Elimden gelse, savaş gemilerini de batırırdım ama kaçabilmek için çok uğraşmam gerekti. Yine de tamirat işleri onları yavaşlatacaktır. Ayrıca, onlardan değerli kaynakları da aldım."

Benden de. Şehri geri alsak bile, kale mahvolmuş durumda. Çok yazık. Jetler, Savaş Limanı iskeleleri, silahlar ve cephanelik, temel altyapı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan maskemi biraz kaldırdım. Ne yaptığını bildiğimi anlamasını istiyordum. Iris ve annesinin niyeti ağır ağır etkisiz hale getirerek beni kendi kaynaklarımdan etmekti.

Nympha kraliçeleri sinsiydi. Boğmak için beni suya atmaları gerekmiyordu.

Tüm mesele, bunun ne kadar vakit alacağı ve eylemlerini benimkilerle nasıl dengeleyecekleriydi. Cal'in ve benim didişerek birbirimizi harcamamıza izin veriyor, sonraki günlerde zafer kazanacak yaralı tarafın karşısına dikileceklerini umuyorlardı.

Iris düşünceli düşünceli bana baktı. Buz gibi ve içten pazarlıklıydı; bir girdap dalgasını gizleyen durgun sular gibiydi.

"O halde, Arkeon'a dönüyoruz," dedi. "Tüm gücümüzü ve mümkün olan herkesi toplayacağız. Bu savaşın tüm gazabını onların başlarına yıkacağız."

Geminin tırabzanlarına yaslandım ve kayıtsız görünmeye çalıştım. İçimi çekerek günbatımıyla kan kırmızısına boyanmış dalgalara baktım.

"Yarın gideceğiz."

"Yarın mı?" diye bağırdı Cenra. "Hemen gitmemiz gerek."

CamScanner ile tarandı

Köpekdişlerimi göstermeye özen göstererek yavaşça gülümsedim. Böyle bir gülümseme, insanları allak bullak ederdi. "Yakında ağabeyimin bize bir mesaj yollayacağını hissediyorum."

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Cenra.

Bir açıklama yapmadım ve doğuya baktım. Kararan ufukta, denizin dümdüz çizgisi üzerinde görülen birkaç karaltı vardı. "Adalar tarafsız topraklar olacak," dedim.

"Tarafsız topraklar," diye tekrarladı Cenra, sözcükleri ağzında yuvarlar gibi.

Iris bir şey demedi ama gözlerini kıstı.

Parmaklarımı göğsüme hafifçe vurup yavaşça nefesimi verdim. "Harika bir kavuşma olacak."

Hayal edebiliyordum. Karşımızda bize nutuk çekmeye ve böbürlenmeye hazır, suratını asmış bir sürü hain ve kalleş olacaktı. Evangeline pençelerini gösterecek ve o sahte küstah tavrıyla orada olacaktı. Krallığıma yaptıkları için cezasını çekecek olan Farley denen o Kızıl general de. Asık suratlı, yöntemlerine bağlı Julian, unutulmuş bir hayalet gibi ağabeyimin yanında olacaktı. Beni sevmesi gereken ama asla sevmeyen diğer kişi büyükannemiz Anabel de. Hâlâ gizemli ve tehlikeli olan Yüksektepeli lider de.

Tabii, içinde bir fırtına gizleyen Mare de.

Ağabeyim de.

Cal'in gözlerine son baktığımdan bu yana uzun bir süre geçmişti. Acaba gözleri değişmiş midir, diye düşündüm.

Benimkiler kesinlikle değişmişti.

Anlaşabilecek miydik? Hiç sanmıyordum. Ama onu, ikisini de yine görmek istiyordum. En azından, sonucu nasıl olacaksa olsun, bu savaş bitmeden onları bir kez daha görmek istiyordum. Ya onlar ölecekti ya da ben.

İki gelecek de beni korkutmuyordu.

Artık tek korkum tüm bu mutsuzluğa ve acılara neden olan tahtı ve tacı kaybetmekti. Kendimi boş yere yok etmeyecektim. Tüm bunların boşa gitmesine izin veremezdim.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ İKİ

Iris

Kendi gemisine geri döneceği vakit, Maven'ın beni de yanında götürmeye çalışacağından ve annemle birkaç saat daha kalmama izin vermek istemeyeceğinden korktum. Ama öfkesini ve politik oyunlarını daha fazla sürdürmeyerek beni şaşırttı. Bir kez daha annemin sancak gemisinde yalnız kaldık. Uzun uzun konuşabileceğimiz ve plan yapabileceğimiz kadar vaktimiz vardı. Maven ya bizi tehdit olarak görmüyordu ya da bizden korkması gerektiğini düşünmüyordu. İkincisinin daha doğru olabileceğini tahmin ettim. O sırada, acilen başa çıkması gereken başka düşmanları vardı ve karısını düşünecek hali yoktu.

Kuğu bir savaş gemisiydi ve savaşmak ve hızlı gitmek üzere inşa edilmişti. O yüzden toplantı salonları sayıca az ve dardı; olsa olsa Kızıl hizmetkârların işini görürdü. Yine de annem hem bu odalarda, hem de yere mıhlanmış ufacık yatağın üzerinde bile tahtında oturuyormuş gibi rahat görünüyordu. Gösterişçi bir kadın değildi ve çoğu Gümüş'ün maddiyatla ilgili o berbat kibrine sahip değildi.

CamScanner ile tarandı

Bunlar babamın alanlarıydı. O, savaş alanında bile süslü eşyalarını tercih ederdi. Onu son görüşümü hatırlayınca, içimi keskin bir acı kapladı. Safirlerle süslü mavi çelik zırhıyla, geriye taranmış gri saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Sanırım, Salin Iral bir kusur bulmuş ve bunu lehine kullanmayı başarmıştı.

Sakinleşebilmek için annemin karşısında volta atmaya başladım; arada sırada duruyor, ufak pencereden dışarı bakıyordum. Sular kan kırmızısıydı. Bu, kötüye işaretti. İçimde tanıdık bir istek hissettim ve kendime daha sonra *Kuğu*'nun ufak mabedinde dua etmeyi hatırlattım. Belki bu beni biraz olsun rahatlatabilirdi.

"Kıpırdama. Gücünü boşa harcama," dedi annem, melodik ve akıcı Gölbölge diliyle. Bacaklarını altına toplamıştı ve uzun kollu ceketini bir kenara atmıştı. O haliyle, her zamankinden ufak tefek görünüyordu. Ama o görüntüsü bile hal ve tavrını pek etkilemiyordu. Volta atarken, bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

Ben de bir kraliçeydim ve sırf ona karşı gelmek için bile olsa emirlerine itaat etmekte zorlanıyordum. Ama annem haklıydı. En sonunda ona kulak verdim ve karşı duvardaki sıraya oturdum. İnce minderli, metal zemine mıhlanmış rahatsız bir sıraydı. Sıranın ucunu kavrayıp sıktım. Sıra, geminin aşağıdaki uğuldayan motorları nedeniyle titreşiyordu. Kendimi titreşime verince biraz rahatlayabildim.

"İletişim kurduğumuzda bana aktaramayacağın bir şey olduğunu söylemiştin," dedi. "Yüz yüze gelene dek anlatamayacağım bir şey var demiştin."

Kendimi bu konuşmaya hazırlayarak ona baktım. "Evet."

"Tamam," dedi ellerini iki yana açıp. "Şu anda yalnızız."

Yüz ifadem değişmedi ama gerildiğim için kalbimin hızla atmaya başladığını fark ettim. Yine ayağa kalkıp pencerenin önüne geçmem ve kan kırmızısı sulara bakmam gerekti. Annemin odası benim için en güvenli yer olduğu halde, bildiklerimi tekrarlamak bana hâlâ tehlikeli geliyordu. Bizi birileri dinliyor ve Maven'a haber vermek için bekliyor olabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Sırtımı anneme dönüp güçlükle konuşmaya başladım. "Maven'ın kazanacağı varsayımıyla hareket ediyoruz."

Annem ofladı. "Bu savaşı kazanacak demek istiyorsun. Sonrakini değil."

Ülkemiz için yaptığımız savaşı.

"Evet. Ama şu anda kaybeden taraftayız. Ağabeyinin koalisyonu, o Yüksektepe ordusu..."

Annem sakin ve önyargısız bir şekilde yanıt verdi. "Seni korkutuyorlar."

Kaşlarımı çatıp hızla ona döndüm. "Beni tabii ki korkutuyorlar. Kırmızı Muhafızlar da öyle."

"Kızıllar mı?" dedi annem kayıtsızca. Hatta gözlerini devirdi. Bıkkınlıkla çenemi sıktım. "Onlar hiç önemli değil."

"Anne, bizi mahvedecek şey tam da bu düşünce tarzı," dedim, elimden geldiğince sert bir sesle. Bir kraliçeyle konuşan bir başka kraliçeydim. *Beni dinle.*

Ama elini sallayıp lafımı geçiştirdi. Sanki ben hâlâ onun eteklerini çekiştiren bir çocuktum. "Hiç sanmam. Gümüşler savaşır, Kızıllar değil. Bize karşı savaşıp galip gelmeyi umamazlar."

"Ama bunu yapmaya devam ediyorlar," dedim keyifsizce. Liman Körfezi'nde Samoslu vârislere ve bölüklerine karşı savaşmıştım. Aralarında daha çok Gümüşler ve Yenikanlar vardı ama Kızıllar da vardı. Usta keskin nişancılar ve eğitimli savaşçılar. Poyraz'a sırt dönen Kızıl askerler de işin cabasıydı. Maven'ın en güçlü olduğu yönlerden biri, halkının ona karşı sergilediği sadakatti ama ya bu sadakat sona ererse? Gümüşleri kaçıp onu öylece ortada bırakabilirlerdi.

Annem dilini şaklatmakla yetindi. Sese sinir oldum. "Kızıllar bir Gümüş *ittifakı* yüzünden kazanmaya devam ediyor," dedi. "Calore kardeşlerden biri ya da ikisi de öldüğü anda ittifak hızla bozulacak."

Suratımı ekşittim. Bir başka taktik denedim. Ayakta durmaktansa, annemin karşısında dizlerimin üstüne çöktüm ve ellerini tuttum. Yalvaran bir çocuk görüntüsünün onu etkilemesi gerekirdi. "Mare

CamScanner ile tarandı

Barrow'u tanıyorum, anne," dedim beni dinleyeceğini umarak. "Kızıllar düşündüğümüzden de güçlü. Evet, onları bizden aşağı, önemsiz kişiler olarak gördük ve kontrol altında tutmaya çalıştık. Ama onlardan korkmayı unutursak, kendi tuzağımıza düşmeye devam edeceğiz."

Sözlerim bir kulağından girdi, diğer kulağından çıktı. Ellerinden birini çekip saçlarımı geriye attı. "Mare Barrow Kızıl değil, Iris."

Ama kanı öyle, diye düşündüm sesimi çıkarmadan.

Annem parmaklarını saçlarımda gezdirmeye, arkaya taramaya devam etti. "Her şey yoluna girecek. Her şeyi halledeceğiz," dedi tatlı bir sesle. Bir bebeği yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. "Düşmanlarımızı boğup huzurlu ve güvenli yuvamıza döneceğiz. Gölbölge'nin şanı bu kıyılara kadar uzanacak. Çayır'ı, o cehenneme benzeyen dağları aşacak. Siron, Tiraks ve Yamaç sınırlarına ulaşacak. Ablan yanında seninle birlikte bir imparatorluğu yönetecek."

Onun nasıl bir hayal kurduğunu anlamaya çalıştım. Masmavi bir harita olacaktı ve hanedanlığımız güç sahibi olacaktı. Başında imparatoriçe tacıyla Tiora'nın yeni bir şafağa karşı dimdik durduğunu hayal ettim. Safirler ve elmaslarla muhteşem bir görüntü sergileyerek, bir kıyıdan diğer kıyıya kadar dünyanın en güçlü insanı olacak ve herkes ayaklarının dibinde diz çökecekti. Onun için bu geleceği istiyordum. O güvenli sığınağı o kadar çok istiyordum ki kalbim sızlıyordu.

Ama bunlar gerçek olacak mıydı?

"Anabel Lerolan ve Julian Jacos bana bir mesaj verdi," diye fısıldadım başımı anneminkine yaklaştırarak. Kapıda bizi dinleyen birisi varsa bile, pek bir şey duyamazdı.

"Ne?" diye fısıldadı şaşkınlıkla. Saçlarımda gezinen elini indirdi. Diğer eliyle de beni sıkıca tuttu.

"Arkeon'a geldiler."

"Başkente mi? Nasıl?"

CamScanner ile tarandı

"Dediğim gibi, anne. Bence Maven bu savaşı kaybedecek. Hem de hiç düşünmediğimiz kadar hızlı bir şekilde. Onlar güçlü bir ittifak, bizden güçlüler. Yamaç yanımızda olmasına rağmen, daha güçlüler."

Annemin gözleri kocaman açıldı ve en sonunda korktuğunu gördüm. Bu beni de çok korkuttuğu halde, beni anlamaya başladığı için sevinmiştim. Hayatta kalmak istiyorsak, hepimizin korkması gerekiyordu.

"Ne istediler?" diye sordu.

"Bir anlaşma teklif ettiler."

Annem yüzünü ekşitti. Dudaklarını büzdü. "Bu tür oyunlara ayıracak vaktimiz yok, Iris. Bana neler olduğunu anlat."

"Aracımda beni bekliyorlardı. Jacos denen hipnoz son derece becerikli. Gözcülerimi büyülemiş. Lerolan Kraliçesi de herkes kadar tehlikeli."

Sesi panik içinde bir oktav kadar tizleşti. "Bunu başkası biliyor mu? Maven..."

Elimi yüzüne götürüp onu susmaya zorladım. Söyleyecekleri dudaklarında kaldı.

"Bilseydi, çoktan ölmüş olurdum." Teni elime ılık, yumuşak ve eskisinden de kırışık geldi. Son günlerde yaşlanmıştı. "Anabel ve Julian işlerini iyi yaptılar. Hayatta olmama ihtiyaçları var; o yüzden hiçbir riske girmediler."

Annem derin bir iç çekti ve nefesi yüzüme vurdu.

"Salin Iral," dedim tükürür gibi; babamın katilinin ismini söylemekte zorlanıyordum. Bu isim ikimizin de içini deşti. Annem tiksintiyle yüzünü buruşturup geriye yaslandı. "Onu bize verecekler. Ne istersek yapabileceğiz."

Annemin bakışlarına boş ve karanlık bir ifade çöktü. Birkaç saniye sonra, yavaşça elimi itti. "Iral bir hiç. Gözden düşmüş, gücü elinden alınmış bir lord. Hangi vahşi doğayı tercih ediyorsa, orada tek başına yaşasın."

CamScanner ile tarandı

Omurgama elektrik akımına benzer bir öfke yayıldı. Kızardığımı, yanaklarımın yandığını hissettim.

"Babamı öldürdü o."

"Bunu açıkladığın için teşekkürler," dedi annem buz gibi bir sesle. Yine de ifadesi bomboştu. Babamı kaybetmenin yol açtığı ıstıraba karşı, bunu bir kalkan olarak kullanıyordu. "Farkında değildim."

"Ben sadece..."

"Babanı bir başka kral için öldürdü," dedi ağır ağır. "O bir hiç, Iris."

"Olabilir." Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu. Ben annemin tepesine dikilince, başını kaldırıp bana bakmak zorunda kaldı. Tuhaf bir pozisyondu ve bende tuhaf bir his yaratıyordu. Küçük olsa da annemin üstünde böyle bir güce sahip olmak garipti. İçime bir nefes daha çektim. "Anabel bize Volo Samos'u da teklif etti."

Annem oturduğu yerde gözlerini kırpıştırdı. Gözkapakları açılıp kapanırken, bakışları tamamıyla değişti. Parıldıyor ve ışık saçıyorlardı.

"İşte bu ilginç. Belki de imkânsız."

Anabel'in nasıl öne eğildiğini, bronz gözlerinin öğleden sonra ışığında nasıl parıldadığını hatırladım. O gözlerde yalan dolan değil, sadece açlık vardı. İhtiyaç vardı. "Sanmıyorum."

"Karşılığında ne istiyorlar?"

Titreyerek anlattım. Kararı benim yerime vermesini istedim çünkü kendim veremeyecektim.

"'Yedinci Tiberias, Poyraz'ın meşru kralı, Kuzeyin Alevi ve onun müttefikleri olan Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti, Kırmızı Muhafızlar ve bağımsız Uçurum Krallığı, geçici başkent olan Liman Körfezi'nden bir mesaj yolluyorlar.'" Gözcü özenle yazılmış haberi okurken, sesi değerli taşlarla kaplı maskesi yüzünden biraz boğuk çıkıyordu. Güvertenin projektörleri, onu göz kamaştırıcı kırmızı ve turuncu renklerle aydınlatıyordu. Arkasında sadece karanlık vardı. Yıldızlar ve ay görünmüyordu. Tüm dünya bomboş olabilirdi.

CamScanner ile tarandı

"Geçici mi? Fazla iddialı bir laf bu." Annem burnunu çekip yüzünü kapkara okyanustan esen serin rüzgâra çevirdi. Bu süslü sözlere sinir olup bakıştık. *Kuzeyin Alevi.* Çok saçmaydı.

"Tam Cal'in tarzı," dedi muhafızlarının arasında duran Maven. Mesaj okunurken duymamız için bizi kendi gemisine çağırmıştı. "Kendisi durmadan bir şeyler isteyen bir yaratıktır."

Parmağını kaldırarak iriyarı Gözcü'nün devam etmesini işaret etti. Adamın sesini ve maskesinin arkasındaki gözlerini tanımıştım. Gözleri tepedeki parlak ışıklarla daha da elektrikli görünen canlı bir mavi bir renkti. *Haven*, dedim içimden. Yüksektepe'ye giderken bana eşlik eden Gözcü'ydü bu.

"'Arkanızdaki şehri ben kontrol ediyorum,'" diye devam etti adam. Maven'ın alevlerle kaplı savaşçı ağabeyini düşündüm. "'Delfi'den Uçurum'daki müttefiklerimize kadar, güney sınırlarını ben kontrol ediyorum. Kıyı şeridinin yüzlerce kilometresi kontrolüm altında. Vali Rhambos ve hanesi tarafından yönetilen Fener Bölgesi'nin tamamı, gerçek krala sadakat yemini etmiştir. Krallık avucumun içinde, Maven. Sana ulaşmak üzereyim.'"

Rhambos'tan haberimiz var mıydı? Güverteye, çarpık zihinli kocama baktım. Maven'ın suratını asması yeterli bir teyitti. Bu ihanet onun için de sürprizdi. Maven Gözcü'nün okuduklarına doğru dürüst yanıt vermeden nefesini bıraktı. "Hain," diye mırıldandığını duyar gibi olum.

Haven Gözcü devam etti.

"'Sınırlarının ötesinde müttefiklerin var, Maven ama sınırlarının içindekilerin sayısı az. Zaferlerim arttıkça seni terk edebilecek kişiler. Rüzgârlar esiyor, akıntı değişiyor. Poyraz, atalarımızın zamanındaki gibi var olamaz ve ben, babamızın hayatı pahasına benden çaldığın ve doğuştan hakkım olanı geri alana dek durmayacağım.'"

Muhafızlar biraz kıpırdandılar ama kimse bir şey demedi. Onlara göre, bu sözler ancak bir hainin çılgınca suçlamaları olabilirdi çünkü Maven ağabeyini onlara öyle tanıtmıştı. Kızıl bir ucube tarafından

CamScanner ile tarandı

baştan çıkarılmış, yıkım ve cinayete yönelmesi için manipüle edilmişti. Ama Gözcü'nün okudukları muhtemelen hepimizin gerçek olduğunu bildiğimiz bir şeyin teyidinden ibaretti. Tiberias Calore babasını öldürmemişti. İsteyerek öldürmemişti. Maven'ın dediği gibi olmamıştı. Yanımda duran annem gözlerini kocama dikti. Gözleri parlak ışıkları yakalayıp geri yansıtıyordu.

Maven hiç tepki vermedi; cam gibi hareketsiz ve ifadesizdi. Siyah üniformalı vücudu karanlığa karışıyor, beyaz yüzü ve uzun parmakları haricinde hiçbir yeri görünmüyordu. Ağabeyinin tüm gayretine rağmen sakin duruyor, ateşli bir öfkeye teslim olmamaya çalışıyordu.

"'Teklifimizi ittifakınızın tüm üyelerine yapmaya hazırız.'" Haven Gözcü, mesajı okurken sayfaları hışırdatarak çevirdi. "'Gölbölge Kraliçesi Majesteleri Cenra'ya ve Yamaç Prensi Ekselansları Bracken'e. Bir zorba ve katil olduğun halde, sana Maven. Savaşımızda daha fazla kan dökülmesi gerekmiyor. Hizmet etmek için dünyaya geldiğimiz krallığı mümkün olduğunca koruyalım."

Ne kadar da hoş laflardı. Acaba bir komite tarafından mı yazıldı, diye merak ettim. En azından Anabel haberin yollanmasında rol oynamıştı. Mesajın her yerinde onun parmak izleri vardı.

"'Dilediğin adada buluşabiliriz.'"

Haven Gözcü hafifçe öksürdü ve önce bana, sonra da çalıntı bir tahtta ödünç olarak alınmış bir süreden beri yaşayan kralına baktı.

"'Şafak vaktinde.'"

Sessizce bekledik ve Maven'ın seçeneklerini değerlendirmesini izledik. Bunun olacağını bekliyor gibiydi ve hiç şaşırmamıştı. Yine de önce ağır ağır, sonra giderek hızlanarak toparlandı. Yumruklarından birini sıktığında, alev bilekliği ince bileğinde döndü. Gittikçe büyüyen bir kıvılcım saçtı ve ortası akkor ve buz mavisi olan bir ateş topuna dönüştü. Maven çılgınca bir gülümsemeyle bunu suya fırlattı. Ateş topu adeta bir kuyruklu yıldıza dönüşerek azgın sularda

CamScanner ile tarandı

cehennemvari bir parıltı oluşturdu ve dalgaların arasında tıslayarak söndü.

"Şafak vakti görüşürüz o zaman," dedi.

Omuzlarının duruşundan, pazarlık yapmaya hiç niyetli olmadığını anlamıştım. Niyeti konusunda ancak bir tahminde bulunabilirdim ama güdüsü bence tamamıyla bir Gümüş prensiyle ve Kızıl bir şimşek kızla bağlantılıydı.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ ÜÇ

Cal

Dakikalar geçip giderken, huzursuzluk içinde kıpırdanıyordum. Gece yarısı gelip geçmişti. Sadece sayfayı göz kamaştırıcı bir hızla okuyan gözleri hareket ediyordu Mare'nin. O ana dek mesajı ezberlemiş olabilirdi. Mare, Maven'a yollanacak mesaj yazılırken bunun bir parçası olmak istememiş, biz uğraşırken odamda kalmıştı. Geri döndüğümde gitmiş olacağını düşünüyordum. Ama oradaydı.

Olanlara hâlâ inanamıyordum. Onun orada, gecenin bir yarısı yatağımda oturduğuna hâlâ inanamıyordum. Aramızda geçen onca şeyden sonra.

Benimle kaldı.

Dikkatimi önümdeki kâğıtlara vermeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Bunlar daha çok sayılarla ilgiliydi. Askerlerle, sivil halkla, verdiğimiz kayıplarla, kaynaklarla ilgili sayılardı. Başımı döndürmeye yetmişlerdi. Julian bunları çözümlemekte çok daha iyiydi; büyük resmi görebilmem için, her şeyi en önemli ayrıntılara indirgemeyi başarıyordu. Ama sırf çalışma masamın çekmecesindeki o ufak kitabı

CamScanner ile tarandı

düşünmemek için kafamı dağıtmam gerekiyordu. Julian'a neredeyse geri almasını söyleyecektim. Savaş kazanılana ve yüzleşmemi istediği şeyle yüzleşebilecek hale gelene dek, armağan dediği şeyi muhafaza etmesini istiyordum.

O sırada dikkatimi o kitaba değil, Poyraz'ın durumuna vermem gerekiyordu. Çok zor durumdaydık. Liman Körfezi bizimdi ama yoksul bir başkentti. Şehir çok eskiydi ve her yönden savunmasızdı. Vatansever Kalesi de tamirat altında olduğu için, geçici olarak yeni savunmalar oluşturmamız gerekiyordu. Yine de, sırf ismen bile olsa şehir artık bize aitti. Rhambos teslim olmuştu ve Körfez'in Kızılları Kırmızı Muhafızlar'a gönülden bağlı olan liderleri Kızıl Devriye'yi izlemeye istekliydi. Zihnimde her grubun yanına bir tamam işareti koydum ve sürekli aklımdan geçen o bitmek bilmeyen listeyi düşündüm. Artık uykumda bile görüyordum.

İç çekerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Mare'ye odaklandım. Hem fırtınaya karşı bir çıpa olması hem de fırtınanın kendisi olması tuhaftı.

Mare yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu; başı eğik olduğu için saçları yüzünün yarısını gizliyordu. Saçlarının gri uçları, çikolata kahverengisi kısımlara karışıyor, köprücükkemiğine yayılıyordu. Robdöşambrımı üstüne sıkı sıkı sarmıştı ve yakasını, damgasını gizleyecek kadar yukarı çekmişti. Damgasını her gördüğümde ve bunu kardeşimin yaptığını hatırladığımda ürperiyordum. Titrek mum ışığında Mare alev gibi görünüyordu. Kenarlarında siyah gölgelerin dans ettiği altın ve kırmızı renklere bürünmüştü. Çıplak ayaklarımdan birini yere, diğerini masama dayamış, oturduğum yerden onu izliyordum. Baldırım savaşın yarattığı yorgunlukla hâlâ sızlıyordu. Ayak parmaklarımı açıp acıyı biraz gidermeye çalıştım. Keşke şifacıyı daha önceden yollamasaydım diye düşündüm ama artık birisini çağıramayacağım kadar geç olmuştu. Bu ağrıya da, her hareket ettiğimde hissettiğim diğer ağrılar gibi sabaha kadar dayanmak zorundaydım.

CamScanner ile tarandı

"Ne kadar zaman geçti?" diye sordu yine, gözlerini sayfadan ayırmadan.

Biraz geriye yaslandım ve süslü tavana bakıp ofladım. Tepemdeki elektrikli avize yanmıyordu. Mare odada öfkeyle volta atmaya karar verdiğinde, ampuller bir saat kadar önce patlamıştı. Ruh halleri bu tür bir etki yaratıyordu.

"Son sorduğundan beri yirmi dakika geçti," dedim. "Dediğim gibi, Maven yanıt vermek için acele etmiyor. Bizi terletmek istiyor."

"Ama daha fazla dayanamaz," dedi kıpırdamadan. "O tür bir iradeye sahip değil. Biz söz konusu olduğumuzda fazla bekleyemez. Bizimle yüz yüze görüşme fırsatını geri çeviremez."

"Özellikle de seninle," diye homurdandım.

"*Seninle* de," dedi aynı hararetle. "Annesi onu ikimize karşı da zehirledi. Şu anki takıntısının nedeni o." Sinir olmuş gibi iç çekti. "Bu görüşme anlamsız olacak. Vakit kaybı olacak."

Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım. Kardeşimi tanıması ve onun nasıl düşündüğünü bilmesi beni huzursuz ediyordu. En büyük nedeni de buna karşılık olarak ödediği yüksek bedeldi. Ama dürüst olmam gerekirse, sebebi kökenine inmek istemediğim duygulardı. Fakat ben kimdim ki onun hislerini yargılayacaktım? Ben de Maven'ı hâlâ seviyordum. En azından, olduğunu sandığım kişiyi seviyordum.

İkimiz için de ne kadar karışık bir durum.

Bacağımı geri çekerken, dizim odada yankılanan bir çıt sesi çıkardı. Yüzümü buruşturup eklemi ovuşturdum ve ellerimin beni rahatlatan bir ısıya gelmesini sağladım. Isı derime nüfuz edip altındaki kasları gevşetti.

Mare en sonuna başını kalırdı, saçlarını geri atarken sırıttı. "Gıcırdayan bir kapı gibi sesler çıkarıyorsun."

Acı içinde güldüm. "Kendimi öyle hissediyorum."

"Sabah bir şifacıya görün." Dudaklarında muzip bir gülümseme olmasına rağmen sesinin endişeli olduğunu duyabiliyordum. Gözlerini kısınca, renkleri loş ışıkta daha koyu göründü. "Ya da Sara'yı çağır.

CamScanner ile tarandı

İstersen şimdi bile gelebilir. Onun ya da Julian'ın biz bir yanıt alana dek uyuyabileceğini sanmıyorum."

Başımı sallayıp sandalyemden kalktım. "Onları yarın rahatsız ederim," dedim, yatağa giderken. Attığım her adımla, kaslarım farklı bir sızıyla geriliyor gibiydi.

Ben yanına uzanıp dirseklerime yaslanırken, beni bir kedi gibi izledi. Pencereden içeri sızan okyanus esintisi, görünmez bir el gibi altın rengi perdeleri kıpırdattı. İkimiz de ürperdik. Mektubu elinden yavaşça aldım ve göz temasını bozmadan kenara koydum.

O sessiz anları hiç sevmiyordum. Bence o da sevmiyordu. Sessizlik ve öylece beklemek, yaptığımız şeyi göz ardı etmemizi imkânsız kılıyordu. Ya da yapmadığımız şeyi.

Ne onun ne de benim kalbimde değişiklik olmuştu. Seçimlerimiz de değişmemişti. Ama aradan geçen her saniye, zamanı geldiğinde neyi kaybedeceğimi hatırlattığı için seçim yapmamı zorlaştırıyordu. Onca hafta boyunca kaybettiğim şeyi hatırlatıyordu. Sadece onun sevgisini değil, sesini de kaybetmiştim. Akıllılığını da. Kanımı ya da tacımı umursamayıp beni iten ve kendine çeken birini. Beni gören ve yerime benden başka kimseyi koyamayacak birini.

Bana Tiberias diye değil, Cal diye hitap eden birini.

Mare elini yüzüme dayayıp parmaklarını kulağımın arkasına götürdü. Öncekinden daha tereddütlü ve dikkatliydi. Bir yarayı inceleyen şifacı gibiydi. Eline hafifçe yaslanıp teninin soğukluğunu hissettim.

"Bana bunun son kez olduğunu mu söylüyorsun?" dedim ona bakıp.

Yüzündeki ifade yok oldu. Ama bakışlarını benden kaçırmadı. "Yine mi?"

Başımı eline yaslayarak evet dercesine salladım.

"Bu son," dedi düz bir sesle.

Göğsümde boğuk bir uğultu hissettim. Ateşim tepki verdi ve serbest kalmak için yalvardı. "Yalan mı söylüyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Yine mi?"

Elimi ayak bileğinden kalçasına doğru götürürken, gülümser gibi oldu. Ben evet der gibi başımı sallarken, parmaklarıyla yüzümü hafifçe okşadı. O anda kendi kanımın sıcaklığını hissettim.

Mare sessizce, neredeyse fısıldayarak yanıt verdi. "Umarım."

Bir şey söylememe fırsat vermedi.

Öpücüğü beni susturdu.

Hiçbir seçim yapmadık.

Yine.

Mare giyinmiş, açık pencerenin pervazının tam kenarına tehlikeli bir şekilde tünemişti ki birisi kapıyı çalıp beni uyandırdı. Mare'nin hemen dışarı atlayıp karanlıkta gözden kaybolacağını sanmıştım ama tam tersine içeri girdi. Yüzü alev alevdi. Robdöşambrımı bana fırlattı. İpekli robdöşambr suratıma çarptı.

"Kalacak mısın?" dedim, yan odadaki kişi ne dediğimi duymasın diye fısıldayarak. "Mecbur değilsin."

Dik dik bana baktı. "Ne anlamı var ki? Nasıl olsa herkes yakında öğrenecek."

Tam olarak neyi öğrenecekler? diye sormak istedim ama çenemi tuttum. Gerinerek yataktan kalktım ve robdöşambrımı üstüme geçirerek kuşağını bağladım. Mare beni izliyordu. "Ne oldu?" diye sordum hafifçe gülümseyerek.

Ama dudaklarını sıktı. "Bazı yara izlerini sildirtmişsin."

Elimden bir tek omuzlarımı silkmek geldi. Bir şifacının sırtımdaki ve kaburgalarımdaki daha eski yara izlerini, beyaz renkli kabarık, tırtıklı çizgileri silmesinin üstünden haftalar geçmişti. Bir krala yakışmayan izlerdi. Onları hatırladığına sevinmiştim. "Bazı şeyleri muhafaza etmemek gerek."

Gözlerini kıstı. "Bazı şeylerin de kalması gerek, Cal."

Sessizce başımı sallayıp hemfikir oluğumu gösterdim. O konu bir uçurum gibiydi ve *bu* sohbetin uçurumundan onunla birlikte

CamScanner ile tarandı

düşmek istemiyordum. Bu, bizi yararlı olabilecek hiçbir noktaya götürmezdi.

Mare çalışma masama oturup geriye yaslandı ve kapıya döndü. Yüz ifadesi değişti. Bakışları sertleşti ve vücudunun geri kalanı farklı bir insana dönüştü. Eskiden kimliğine büründüğü Gümüş kız Mareena, biraz da kıvılcımlara ve acımasız bir öfkeye sahip şimşek kız gibiydi. İkisinin arasındaki kızı hâlâ anlamaya çalışıyordum. Çenesini eğip kapıyı açmamı işaret etti. Kapıyı açtığımda, cesaretini toplamak istermiş gibi nefesini içine çektiğini duydum.

"Julian," dedim, dayımın içeri girmesi için kenara çekilerek.

İçeri adım atar atmaz konuşmaya başladı. Yatak kıyafetinin üstüne rengi solmuş bir kazak giymişti. Elindeki kâğıtta kısa bir şey yazıyordu. "Maven'ın yanıtı geldi," dedi. Mare'yi görünce biraz tereddüt etti ama söyleyeceği şeyi engellemesine izin vermemek için elinden geleni yaptı. Hafifçe öksürüp kayıtsızca gülümsemeye çalıştı. "İyi akşamlar, Mare."

"Günaydın daha uygun olurdu, Julian," dedi Mare, başını eğip selam vererek. Daha fazlasını ya da azını söylemek istemedi. Ama ne durumda olduğumuz belliydi. Onun saçları dağılmıştı, benim de üstümde bir tek sabahlığım vardı. Julian bizi tıpkı kitapları gibi kolaylıkla okudu. En azından yorum yapmama, hatta alaycı bir ifadeyle gülümsememe nezaketini gösterdi.

Onu odaya aldım. "Maven ne demiş?"

"Tahmin ettiğimiz gibi," dedi toparlanıp. "Kabul etmiş. Şafak vakti buluşuyoruz."

Bu kadar kısa sürede buluşmayı teklif ettiğim için kendime lanetler okudum. Bunu iyice dinlenip yapabilmeyi isterdim. Ama en kısa zamanda yapmak daha iyiydi.

"Nerede?" dedi Mare bitkin bir sesle.

Julian ikimize baktı. "Vilayet Adası'nı seçmiş. Pek tarafsız bölge sayılmaz ama adalıların çoğu zaten savaştan kaçtı."

CamScanner ile tarandı

Kollarımı göğsümde kavuşturup söz konusu adayı gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Nasıl bir yer olduğu hemen aklıma geldi. Vilayet Adası, Bahrn Adaları'nın en kuzeyindeydi ve kıyı şeridinin açıklarındaki ufak bir yerdi. Biraz Kırmızı Muhafızlar'ın karargâhı Gizada gibiydi. Alçak kum tepeleriyle ve deniz yosunlarıyla kaplı bir yerden ibaretti. "Orası Rhambos'un bölgesi. Yeteri kadar da ufak. Bu seçim lehimize."

Mare masada ofladı. Julian'a ve bana çocukmuşuz gibi baktı. "Rhambos Hanesi size ihanet etmeye karar vermezse tabii."

"Ailesi tehlikede olmasaydı sana hak verirdim. Ya da kendi hayatı. Ama Lord Rhambos ikisini de tehlikeye atmayacaktır. Vilayet Adası'nı kabul etmemiz gerek."

İkna olmamıştı, yine de tamam der gibi başını salladı. Julian'a ve elindeki kâğıda baktı. Maven'ın yanıtının kopyasıydı. "Başka taleplerde bulunmuş mu?"

Julian başını salladı. "Hayır."

"Görebilir miyim?" Mare avucunu nazikçe açtı. Julian da kâğıdı hemen ona verdi.

Mare bir an tereddüt etti; kâğıdı başparmağı ile işaretparmağı arasında pis bir şeymiş gibi tuttu. Maven ona Poyraz'da faaliyet gösterdiğimiz ve Yenikanları toparladığımız zamanlarda mektuplar yazar ve bunları kendisinin ilk ulaştığı cesetlerin üstüne bırakırdı. Bütün mektuplarında ona geri dönmesi için yalvarmış, geri dönerse kan dökmekten vazgeçeceği sözünü vermişti. En sonunda istediği olmuştu. Kâğıdı elinden alıp Maven'ın sözlerinin yaratacağı acıdan onu koruyabilirdim ama Mare onu korumama ihtiyaç duymuyordu. Benden çok daha kötü şeyler yaşamıştı.

Nihayet gözlerini kırpıştırdı ve kendisini Maven'ın yanıtını okumaya hazırladı. Sözcükleri tekrar tekrar okurken, kaşlarını daha da çattı.

Julian'a baktım. "Nanabel'e haber verildi mi?"

"Evet."

CamScanner ile tarandı

"Düşüncelerini söyledi mi?"

"Ne zaman söylemedi ki?"

Keyifsizce gülümsedim. "Haklısın." Julian ve büyükannem tam olarak birbirlerinin en yakın arkadaşı sayılmazlardı ama en azından ben söz konusu olduğumda müttefiklerdi. Paylaştıkları geçmiş ve annem onlar için yeterliydi. Bunu düşününce birden üşüdüğümü hissettim ve çalışma masamın çekmecesine bakmadan edemedim. Çekmece kilitliydi ve kitap orada gizliydi.

Ama asla aklımdan çıkmıyordu.

Okyanus Tepesi annemin en sevdiği yerdi ve onun o zamanki yüzünü hatırlamadığım halde, onu her yerde görüyordum. Sadece resimlerde ya da tablolarda gördüğüm kadarını biliyordum. Portrelerinden bazılarının en azından yatak odamın yanındaki salona asılmasını istemiştim. Onun rengi, Julian'ın üstündeki sarılardan daha canlı bir renk olan altın rengiydi. Soylu bir hanede dünyaya gelmiş ve kraliçe olmaya uygun birisiydi fakat normlardan çok uzaktı.

Bu odada uyumuştu. Bu havayı teneffüs etmişti. Buradayken hayattaydı.

Julian'ın sesi, annemin beni bataklık gibi içine çeken anılarından sıyırdı. "Kraliçe Anabel, yerine başka birini yollaman gerektiğini düşünüyor," dedi.

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle gerildi. "Eminim ki kendisini teklif etmiştir."

Julian da gülümsedi. "Evet."

"Ona bu teklifi için teşekkür edip nazikçe geri çevireceğim. Maven'la yüzleşecek birisi varsa, o benim. Şartlarımızı açıklayacağım..."

"Maven pazarlık yapmayacaktır." Mare yumruğunu sıkıp kâğıdı biraz kırıştırdı. Bakışları tıpkı öpücüklerine benziyordu. Beni yutacak gibiydi.

"Buluşmaya razı geldi..." dedi Julian ama Mare onun lafını kesti.

"Razı geleceği tek şey bu olacak. Şartları tartışmayı kabul etmeyecek. Teslim olmaya yaklaşmayacak bile." Parlak bakışlarını,

CamScanner ile tarandı

gözlerindeki fırtınayı izledim. Gökyüzünde bir şimşek çakmasını bekledim. "Sadece bizi görmek istiyor. Onun tarzı bu."

Julian beni şaşırtarak ona doğru tereddütlü bir adım attı. Yüzü birden bembeyaz kesildi. "Yine de denemeliyiz," dedi bezgin bir şekilde, yalvarır gibi.

Mare gözlerini kırpıştırdı. "Bunu yaparak kendimize işkence mi edelim? Onu tatmin mi edelim?"

Julian'a fırsat bırakmadan yanıt verdim. "Tabii ki onunla buluşacağız." Sesim kalınlaştı ve ciddileşti. "O da tabii ki pazarlık yapmayacak."

"O halde bunu neden yapıyoruz?" dedi Mare sinirlenerek. Aklıma Larentia Viper'ın yılanlarından biri geldi.

"Çünkü," diye mırıldandım, kontrollü ve onurlu konuşmaya çalışarak, "ben de onu görmek istiyorum. Gözlerinin içine bakıp kardeşimi sonsuza dek kaybettim mi, anlamak istiyorum."

Hayatımda tanıdığım en konuşkan iki kişi olan Julian ve Mare yanıt veremedi. Mare ayaklarına bakıp kaşlarını çatarken yüzü kızarmaya başladı. Utanç ya da bıkkınlık veya her iki nedenden de olabilirdi. Julian daha da beyaz kesildi. Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

"Annesinin ona yaptığı şeyin geri alınamayacağından emin olmam gerek. Bunu kesin olarak bilmeliyim," dedim Mare'ye biraz yaklaşarak. Sadece kendimi sakinleştirmek için. Birden odanın hissettiğim öfkeyle ısınıp boğucu hale geldiğini fark ettim. "Teşekkür ederim, Julian," dedim, nazikçe artık gitmesi gerektiğini anlatmaya çalışarak.

Ne demek istediğimi hemen anladı. "Tabii," dedi başını eğip, ondan defalarca önümde eğilmemesini istediğim halde. "Sana verdiğim şeyi okudun mu?"

Kaybettiğim bir başka kişinin yarattığı acı göğsümde yandı. Yine çekmeceye baktım. Mare bakışlarımı takip etti ama neden söz ettiğimizi bilmiyordu.

Ona sonra anlatacağım. Daha iyi bir zamanda.

"Birazını," diyebildim.

CamScanner ile tarandı

Julian hayal kırıklığına uğrar gibi oldu. "Kolay değil."

"Evet, değil, Julian." *Bu konudan konuşmaktan gına geldi.* "Ama artık..." Konuyu değiştirmek için kendimi ve Mare'yi işaret ettim. "Anlarsın ya?"

Mare hafifçe güldü ama Julian memnuniyetle yanıt verdi. "Ne demek istediğini anlayamadım," dedi sırıtarak.

Julian salona giderken, onu izledim. Bir sandalyeye yaslanmış portrenin yanından geçerken yavaşladı. Ama durmadı. Sadece ellerinden birini çerçevenin üstüne gezdirdi ve kız kardeşine bakamadı.

Portreden anlaşıldığı üzere, birbirlerine benziyorlardı. Aynı ince telli kestane rengi saçlar ve meraklı gözler. Annem sade ve doğal bir güzelliğe sahipti. İnsanların en göz ardı ettiği türden bir güzellikti. Ondan bir şeyler aldıysam bile, fazla alamamıştım.

Keşke ona daha çok benzeseydim.

Kapı kapandı ve portre ile dayım gözden kayboldu.

Mare'nin parmakları yavaşça benimkilere kenetlendi ve elimi tuttu.

"Onun düzelmesi mümkün değil," dedi Mare alçak sesle. Çenesini omzuma yasladı. Tam olarak üstüne yaslayamadı, oraya kadar ulaşamıyordu ama onunla dalga geçmenin sırası değildi. Başımı eğdim ve durumu ikimiz için de kolaylaştırdım.

"Benim de görmem gerek. Ondan ümidimi keseceksem..."

Mare bana daha da sıkı sarıldı. "İmkânsız birinden ümidini kesemezsin."

İmkânsız. Bir yanım buna hâlâ inanmak istemiyordu. Kardeşim ümitsiz vaka değildi. Öyle olamazdı. Buna izin veremezdim. "Davidson denedi," diye fısıldadım. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum. Ama söylemek zorundaydım. Gerçek olmalarını sağlamalıydım. "Araştırma yaptı. Yenikan fısıltı yok."

Mare içine uzun uzun, titrek bir nefes çekti. "Belki böylesi daha iyi," dedi sonra. "Yani, büyük resmi düşünecek olursak."

Haklı olması yüreğimi sızlattı.

CamScanner ile tarandı

Ne yaptığını bilen bir tavırla ellerini omuzlarıma koydu ve beni masadan, çekmecedeki anıdan uzaklaştırdı. "Uyuman gerek," dedi kararlılıkla beni yatağa iterek. "Maven yorgunluğa senden daha iyi tahammül edebiliyor."

Esnememeye çalışarak dediğini yaptım. İç çekerek örtülerin altına girdim. Başımı yastığa koyduğumda, neredeyse hemen uykuya daldım. "Burada kalacak mısın?" diye sordum gözlerim kapanırken.

Yanıt olarak üstümden geçerken çizmelerini çıkardı. İpek örtünün altına girdi. Sırıtarak onu izlediğimi görünce omuzlarını silkti. "Zaten herkes öğrenecek."

Hiç düşünmeden elini tuttum ve örtünün kenarında parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Julian sır tutmasını bilir."

Mare kahkaha attı. "Evangeline tutmaz, hele ki hedefi buyken."

Ben de gülmeden edemedim. Yorgunluktan onu bile yarım yamalak yapabiliyordum. "Bizi birbirimize itecek kişinin o olacağı kimin aklına gelirdi?"

Mare yanımda kıpırdanıp rahat bir pozisyon almaya çalıştı. En sonunda yanıma kıvrılıp bacaklarından birini uzattı. "Maven değişemeyebilir ama başkaları değişebilir," diye mırıldandı göğsüme. Sesinin titreşimleri beni ürpertti.

Odanın dört bir yanındaki mumları söndürmek için fazla odaklanmam gerekmedi. Oda koyu mavi tatlı bir karanlığa boğuldu.

"Onunla evlenmek istemiyorum."

"Bu benim için hiç sorun olmadı."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Ona istediğini veremezdim. Aksi takdirde babama, doğuştan sahip olduğum hakka ve fark yaratmaya dair herhangi bir fırsata ihanet etmiş olurdum. Mare öyle düşünmüyor olabilirdi ama bir taht ve taçla daha fazlasını yapabilirdim.

"Bir sonraki girişimimizde," dedim tereddütle, "Liman Körfezi korunaklı hale geldiğinde, bence ilk olarak Gri Şehir'e saldırmalıyız.

CamScanner ile tarandı

Tüm gücümüzle. Yeni Kent'ten sonra, bir fabrika varoşunu daha gafil avlamalıyız."

Karanlıkta beni öpünce boş bulundum. Yarattığı his beni irkiltti. Gülümsediğini hissettim.

"Teşekkür ederim," dedi geri çekilip.

"Doğru olan bu."

Ama bunu yanlış nedenden dolayı mı yapıyordum? Onun için mi?

Bunun bir önemi var mı ki?

"Julian sana ne verdi?" diye sordu uykuya dalmak üzereyken. Mare daha fazla değilse bile, en az benim kadar yorgundu. Fazla uzun ve fazla kanlı bir gün olmuştu.

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırıp boşluğa baktım. Nefes alıp verişi yavaşladı ve uykuya dalarken düzenli hale geldi.

Yanıt verdiğimde uyuyakalmıştı.

"Annemin günlüğünün bir kopyasını."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ DÖRT

Mare

Odadaki hışırtılar yüzünden uyandığımda, dışarıda hava hâlâ karanlıktı. Dövüşmeye hazırlanarak bir anda gerildim. Cal'le aynı odada olduğumuzu görünce şaşırdım. Sonra, önceki gün olanları hatırladım. Ölümden kıl payı kurtulduğunu, bunun ikimizi de nasıl yerle bir ettiğini, daha önceki kararlılığımızı nasıl tepetaklak ettiğini.

Cal çoktan giyinmiş, birkaç mumun yumuşak ışığı altında asil bir görünüme bürünmüştü. Biraz onu izledim; maskesi veya kalkanı yoktu. İriyarı, uzun vücuduna rağmen, şık giysileriyle daha genç görünüyordu. Ceketi koyu kan kırmızısıydı ve kenarları siyah şeritlerle çevriliydi; kollarında da gümüş düğmeler vardı. Pantolonu da aynı renkti ve paçalarını parlatılmış deri çizmelerinin içine sokmuştu. Henüz pelerin veya taç takmamıştı; masasında duruyorlardı. Ağır ağır düğmelerini iliklediği. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Nasıl mümkündü bilemiyordum ama önceki gecekinden de yorgun görünüyordu. Acaba hiç uyuyabildi mi yoksa geceyi Maven'ı tekrar görme düşüncesiyle işkence gibi mi geçirdi diye merak ettim.

CamScanner ile tarandı

Uyandığımı fark edince sırtını dikleştirdi ve omuzlarını bana çevirdi. Hemen kral görünümüne büründü. Küçük bir dönüşümdü ama gözden kaçmıyordu. Ben varken bile gardını alıyor ve maskesini takıyordu. Keşke yapmasaydı, diye geçirdim içimden ama nedenini anlıyordum. Bunu ben de yapıyordum.

"Bir saate yola çıkıyoruz," dedi düğmelerini ilikleyip. "Salona senin için giysi getirttim. Dilediğini seç. Ya da..." Yanlış bir şey söylemiş gibi sustu. "Kendi giysilerin arasından seç."

"Savaşa gelirken bütün gardırobumu getirmiş sayılmam, senin üniformaların da üstüme olmaz," dedim hafifçe gülerek. Örtüleri inleyerek ve isteksizce üstümden attım. Serin hava titrememe neden oldu. Omzumdaki karmakarışık olmuş saç örgümü fark ederek doğruldum. "Bir şeyler bulurum. Belirli bir şey giymem gerekir mi?"

Yanağındaki kas seğirdi. "Ne istersen onu giy," dedi güçlükle konuşuyormuş gibi.

"Dikkat dağıtıcı mı olsun?" dedim, düğümlenmiş saçlarımı açmaya çalışırken. Yüzüme değil, parmaklarıma bakıyordu.

"Bence ne giyersen giy, yine de dikkat çekeceksin."

Göğsüme bir ılıklık yayıldı. "İltifatların bir işe yaramaz, Cal."

Ama haksız değildi. Maven'ı karşımda gördüğüm son zamandan bu yana aylar geçmişti. Paniğe kapılmış kalabalığın arasında koşuyordu. Yanındaki Iris'le. Başkentte nikâhın kıyıldığı gün Iris, yeni kocasını koruyordu. Bu, sadece benim değil, Maven'a hizmet etmesi için manipüle edilmiş düzinelerce Yenikanı da kurtarmak için düzenlenmiş bir operasyondu.

Patates çuvalı giysem bile Maven beni gözleriyle yutacaktı. Esneyerek kalktım ve çok sıcak bir duş almak için banyoya gittim. Bir yanım Cal'in de bana katılmasını istiyordu ama o odada kaldı. Ben de geriye kalan sızılarımı tek başıma yıkayarak giderdim. Salona girdiğimde, yarı karanlıkta bir gökkuşağı gördüm. Biraz dikkatimi toparlayıp tepedeki ampulleri yaktım ve odayı aydınlatıp karşımdaki çeşitli giysilere baktım. Fazla seçeneğim olması beni memnun etti

CamScanner ile tarandı

ama en çok odanın boş olmasına sevindim. Saçlarımı ve makyajımı yapacak hizmetçiler, içimi kemiren yorgunluğu almak ya da vücudumu canlandırmak için şifacılar yoktu. Bana sadece ihtiyaç duyduğum ve tam olarak istediğim şeyler verilmişti.

Keşke Cal bunu her konuda yapabilse.

O sabahtan sonra neler olacağını düşünmemeye çalıştım. Taçtan hâlâ vazgeçmemişti ve ben de amacıma daha fazla değilse bile, hâlâ bağlıydım. Yaptığım her şey bir kralın tahtını yok etmeye yönelikken, ona âşık olmayı sürdüremezdim. Krallara, kraliçelere ve krallıklara dair fikirleri onların merhametlerine sığınıp yok edemezdim. Ama ne aşk bitiyordu ne de ihtiyaçlar. Tuvaletlerden, takımlardan, bluzlardan, eteklerden ve pantolonlardan oluşan çeşitli giysileri sandalyelere ve koltuklara kim yaydı, diye merak ettim. Ayrıca yerde altı farklı çift ayakkabı duruyordu. Birçoğu altın rengiydi, kirli sarı desenliydi ya da kenarları Cal'in annesinin renkleriyle çevriliydi. Elbiselerinin bellerine bakılacak olursa, Cal'in annesi ince yapılı bir kadındı. Arkamdaki odadaki erkeğin annesi olarak hayal ettiğim kadından daha minyon yapılıydı. Onun giysilerini mümkün olduğunca eledim ve ölü bir kadının ağırlığını taşımayan bir şey aradım.

Koyu lacivert, belinde kemeri olan bol bir elbiseye karar verdim. *Bunlar, başka birisinin annesinin renkleri.* Elbise kadifedendi ve sonradan içinde çok terleyeceğimi biliyordum ama köprücükkemiğimin biraz altına inen yakası damgamı olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Maven'ın bana yaptığı şeyi görmesini ve nasıl bir canavar olduğunu asla unutmamasını sağlayacaktım. Elbiseyi giyerken, bir tür zırhmış gibi kendimi daha güçlü hissettim.

Evangeline'in buluşmaya giderken giyeceği muhteşem ama dehşet verici şeyi ancak tahmin edebiliyordum. Belki de jiletlerden oluşan bir tuvalet olacaktı. Umarım öyle giyinir diye düşündüm. Evangeline Samos bu tür anlarda harikulade olurdu ve onu herhangi bir görgü kuralı veya plan olmadan eski nişanlısının üstüne salmak için can atıyordum.

CamScanner ile tarandı

İşimi bitirip kuruyan saçlarımı taradım ve serbestçe omuzlarıma bıraktım. Gri uçları lambanın ışığında parlıyor, kahverengi kısımlara karşı tezat oluşturuyordu. Tuhaf görünüyorum, diye düşündüm aynada kendime bakarken. Şık Gümüş giysileri giymiş Kızıl bir kızın görüntüsü beni her zaman şaşırtıyordu. Tenim loş ışıkların altında inadına altın rengi parıltılar saçıyordu ve her daim canlı ve Kızıl'dı. Korku ve kararlılıkla parıldayan kahverengi gözlerim, düşündüğüm kadar berbat görünmediğimi söylüyordu bana.

Bir Gümüş olduğu halde, Cal'in annesinin de o hayata uygun olmadığını bilmek beni biraz rahatlatmıştı. İki oymalı sandalyenin arasında, karşı duvara dayalı duran portresinden de belliydi.

Acaba Cal onu nereye asacak, diye merak ettim. Görülmeyen bir yere mi, her zaman kolaylıkla görülebilen bir yere mi?

Portre ona benziyorsa, Coriane Jacos'un gözleri açık maviydi. Şafak öncesi bir gökyüzü, ufka çökmüş mavi bir pus gibiydi. Adeta renksizdi; daha koyu bir renkten arındırılmış gibi duruyordu. Oğlundan çok, Julian'a benziyordu. İkisinin de kestane rengi saçları vardı. Coriane'in saçları krem rengi incileri ve altın zinciriyle boynunun yanından, güzelce tek omzunun üstünde kıvrılıyordu. Yüzleri de benziyordu. İkisi de yıpranmıştı ve yaşlarından büyük görünüyorlardı. Ama Julian'ın bilmece çözüyormuş izlenimi veren, hoşa giden bir âlim ifadesi varken, Coriane'in görüntüsü insanın en derinlerine kadar işliyordu.

Bana onun hüzünlü bir kadın olduğu söylenmişti ve bu hali portrede bile belli oluyordu.

"Onu Elara öldürdü," dedi Cal yatak odasının kapısından. Gümüşlerle ve pırıltılı siyah taşlarla kaplı pelerinini tek omzunun üstüne atmıştı. Diğer elinde, yanına almayı son anda hatırlamış gibi duran ve sadece yarısı görünen siyah bir taç tutuyordu. Belindeki yakut ve kara amberlerle süslü kının içinden kılıcı sarkıyordu. Tek amacı şık görünmekti. Kimse kılıçla savaşmayı tercih etmezdi. "Annemi

CamScanner ile tarandı

üzüntülerinin derinliklerine itti, başka bir çıkış bulamayacağı ana dek onun zihnine fısıldadı. Artık bunu biliyorum."

Dudaklarını sarkıttı ve bakışları uzaklara daldı. O hüzünlü halinde, annesini görür gibi oldum. İkisi arasındaki tek benzerlik buydu.

"Keşke onu tanısaydım," dedim.

"Ben de."

Birlikte odasından çıkıp uygun adımlarla Okyanus Tepesi'nin koridorlarının açıldığı daha büyük ve görkemli misafir salonlarına ilerledik. Önceki gece, dedikodularla ilgili endişelerimi bir kenara bırakmış, kendimi cesur ve küstah hissetmiştim. Ama o sırada huzursuzdum. Acaba herkesin fısıldayarak konuştuğu, Gümüşlerin sırıttığı, Kızılların ve Yenikanların bizi yargıladığı bir salona mı gireceğiz, diye merak ediyordum. Farley iradeli davranamadım diye bana dik dik bakacak mıydı? Bana tamamıyla sırtını mı dönecekti yoksa?

Bunu düşünmeye bile dayanamıyordum.

Cal gergin olduğumu fark etti. Kollarımın içini okşadı ve bileklerimin hassas noktalarına değmemeye gayret etti.

"İçeri birlikte girmemiz gerekmiyor," dedi, bir kat aşağı inip dönüşü olmayan o noktaya giderken.

"Artık bir önemi yok."

İleride muhafızları bekliyordu. Lerolan Hanesi'nin üyeleri ve büyükannesinin kanından gelen kuzenleriydi. Bu muhafızlar, Gözcülerin aksine maskeli değillerdi ama bir o kadar tehlikeli ve sessizlerdi.

Anabel ellerini beline dayamış, alevler saçan yakutlar ve sarı sitrinle süslü kemeriyle onların yanında duruyordu. Gri düz saçlarına pembe altın tacını takmış ve alnına kadar indirmişti. İlk bana baktı.

"Günaydın," dedi hemen Cal'e sarılıp. Cal de ona aynı şekilde karşılık verdi ve büyükannesi onun kollarının arasında kayboldu.

"Günaydın. Herkes hazır mı?"

"Hazır olmaları gerek," dedi Anabel, kırışık ellerinden birini sallayıp. "Ama Uçurum Prensesi'nin eline geçen her metali giymesini

CamScanner ile tarandı

bekleyeceğiz sanırım. Kapı kollarının çalınıp çalınmadığını kontrol etmemi hatırlatıver."

Cal çok gergin olduğu için gülümsemedi ama dudakları hafifçe kıvrıldı. "Kapı kollarını kurtarabileceğimizden eminim."

"Güzel görünüyorsunuz, Bayan Marrow," dedi Anabel gözlerime bakıp.

Ben öyle hissetmiyorum, dedim içimden. "Bu şartlar altında olabileceği kadar." Herhangi bir unvan kullanmamaya özen gösterdim ama ya fark etmedi ya da umursamadı.

İfadesi yumuşadığına göre, doğru bir şey söylemiştim. Anabel o sabah bana karşı düşmanca bir tavır sergilemeyerek beni şaşırtıyordu. Ağır ağır nefes aldı. "Hazır olsan da olmasan da geliyoruz, Maven," dedi arkasını dönerek.

Büyük merdivenlerin altındaki misafir odası çok büyüktü; hem çeşitli odalara ve Okyanus Tepesi'nin taht odasına hem de balo salonuna ve Beyazateş'teki kadar büyük ve resmi olmayan konsey odalarına açılıyordu. İş başında olan bir Gümüş saray halkı ve değişken Poyraz hükümeti için inşa edilmişti. Kızıllar tüm odalara yayılmışlardı ve hizmetkârlar gibi bir şeylerle meşguldüler ama hizmetkâr *olmadıkları* belliydi. Yeşil renkli Yüksektepe üniformaları, beyaz mermer zeminle, okyanus mavisi pervazlarla ve duvar ve tavanlardan sarkan çok sayıdaki altın rengi flamayla büyük bir tezat oluşturuyordu. Aralarında Cal'in kırmızı üniformasını da fark ettim. Bu üniforma, meşru kral ve Poyraz'ın neredeyse yarısının fatihi olarak onun pozisyonunu belli ediyordu.

Davidson, Salon'daki konuşmamızdan önce Egemen'de olduğu gibi, koyu yeşil şık bir takım giymişti. Farley de elbise üniformasını giymişti ve içinde yine huzursuz görünüyordu. Üniforma giymek zorunda olmadığım için memnundum. Yürürken elbisenin yumuşak kumaşını hissediyordum ve şık mavi çizmelerim de ayaklarımı kavrıyordu.

CamScanner ile tarandı

Anabel, Julian'ın yanına gitmek için uzaklaşırken, Farley içeri girişimizi izledi. Cal ve ben salonun ortasına giderken, ikimize tek tek baktı. Kaşlarını çattı. Beni azarlamasını beklemesem de, hiç değilse suratını ekşiteceğini sanmıştım ama düşünceli bir ifadeyle gözlerini kırpıştırmakla yetindi. Durumumuzu kabullenmiş gibiydi.

"Calore," dedi başını Kral'a eğerek.

Cal onun bu gayriresmi selamına sırıtarak karşılık verdi. "General Farley," dedi nezaket kurallarını elden bırakmadan. "Bize katılmaya karar verdiğinize sevindim."

Farley üniformasının sert yakasını çekiştirdi. "Kırmızı Muhafızlar bu koalisyonun önemli bir parçası ve Maven'ın teslim olmasını görüşürken, Komutanlık'ın da temsil edilmesi gerek."

Cal ona hak verirmiş gibi hafifçe başını salladı. İç çektim. "Herhangi bir anlaşma olacağından o kadar emin değilim," diye uyardım onu kısık sesle. Kendimi tekrarlamaktan usanmıştım.

Farley oflamakla yetindi. "Tabii, bu hayatta hiçbir şey kolay değil. Ama bir kadın hayal kurabilir, değil mi?"

Arkasında duran çeşitli görevlilere baktım. Hiçbirini tanımıyordum. "Kilorn nasıl?" diye sordum, içimde yükselen utanç hissiyle yüzümü buruşturarak. Parmaklarımın seğirdiğini gizlemek için ellerimi ovuşturmaya başladım. Cal yanımda irkildi. Ellerinden biri serbestti. Keşke elini tutabilseydim ama ikimiz de bu kadar aleni bir sevgi gösteresinde bulunmaktan kaçınıyorduk.

Farley acı dolu bir ifadeyle baktı. "Dün tamamıyla iyileşti ama biraz dinleniyor," dedi. Kilorn'un ben yanından ayrılmadan önceki gibi ölümle yüz yüze olduğu halini değil, sağlam ve sağlıklı olduğunu hayal etmeye çalıştım. İşe yaramadı. "Güvenlik Merkezi'nde kışla kurduk. Kilorn da diğer yaralılarla orada kalıyor."

"Güzel," dedim. Başka bir şey söyleyemedim. Farley de üstelemedi. Yine de yaptığım seçimlerin yarattığı utanç, içimde bir bıçak yarası gibi keskin bir his bırakıyordu. Kilorn ölümden kıl payı kurtulmuştu. Cal neredeyse ölmüştü. *Sonra, Cal'in yanına koştun.*

CamScanner ile tarandı

Yanımdaki gerçek Kral da gizli anlamlarla dolu olan, kızaran yüzünü başka yöne çevirdi. İkimiz de seçimler yapmamaya karar verdiğimiz halde, seçimlerin yine de yapıldığının farkındaydık.

"Ya Cameron?" dedim, bu tür düşünceleri aklımdan atmaya çalışarak.

Farley çenesini kaşıdı. "Yeni Kent'te diğerlerini toparlıyor. O da babası gibi, orası açısından çok değerli. Fabrika kasabalarının kendi yeraltı ağları var ve haberler oradan diğerlerine yayılıyor. Maven'ın Gümüşleri başka saldırılara hazırlanıyor olabilir ama onlar da boş durmuyorlar."

Bu sözler beni hem gururlandırdı hem de korkuttu. Maven kesinlikle Yeni Kent'te yaptıklarımıza karşılık verecek, tekrarlanmasını engellemeye çalışacaktı. Ama Kızıl varoşları ayaklanır ve fabrika kasabaları karanlığa boğulursa, savaş girişiminin önü alınmış olacaktı. Kaynakları kesilecek, yakıtsız kalacaktı. O zaman onu rahatlıkla aç bırakıp teslim olmaya zorlayabilirdik.

"Bakıyorum da yine Prenses Evangeline'i bekliyoruz," dedi Davidson yanımıza geldiğinde. Danışmanları geriye çekilip bizi yalnız bıraktılar.

Başımı geriye atıp iç çektim. "Dünyanın değişmeyen tek gerçeği bu."

Başbakan kollarını göğsünde kavuşturdu. Gerginse bile belli etmiyordu. "Bir tavus kuşunun tüylerini güzelleştirmesi gerek. Bunlar çelikten olsa bile."

"Dün çok sayıda mıknatıs kaybettik," dedi Cal, alçak ve ciddi bir sesle. Adeta onu azarlar gibiydi. "Samos Hanesi, Körfez Limanı için yüksek bedel ödedi."

Farley gerilip çenesini sıktı. "Bunu unutacaklarını sanmam. Bu fedakârlığı bize ödeteceklerdir."

"Bu da geçmemiz gereken bir köprü," dedi Cal.

Geçmişimize rağmen, içimi... Evangeline'i savunmaya dair tuhaf bir his kapladı. "Eğer geçilmesi *gerekirse*," dedim. "Ama bunu sonra

CamScanner ile tarandı

konuşabiliriz." Başımla uzaktaki bir kemeri işaret ettim. Evangeline, yanında Ptolemus'la orada belirmişti. İkisi bir örnek inci beyazı ve parlak gümüş renkli giysiler giymişlerdi. Ptolemus'un üstünde dar ve boğazına kadar iliklenmiş bir ceket, pantolon ve Cal'inkine benzer siyah çizmeler ile omzundan kalçasına kadar göğsünü kesen gri bir kuşak vardı. Üstündeki desen tuhaftı ama bize yaklaşırken, siyah elmas şekillerinin desen değil, kumaşa doğrudan işlenmiş bıçaklar olduğunu fark ettim. İhtiyacı olduğunda kullanabileceği silahlardı.

Kız kardeşi de aynı şekilde giyinmişti; uzun elbisesinin kıvrımlarının yırtmacından altına giydiği beyaz deri tayt görünüyordu. Bu buluşmanın sonunda kan dökülürse, kendisini bir etek tarafından kısıtlanmış bulmayacaktı. Keşke ben de bunu akıl etseydim. Saçları sıkı bir şekilde geriye örülmüştü ve gümüş tutamları inci rengi metallerle süslenmiş, yıldızlar gibi parıldıyordu. Bunlar jilet gibi keskindi. Birilerini kolaylıkla kesebilirlerdi. Hareketlerini kısıtlamasın ya da ellerindeki mücevherlere takılmasın diye kolsuz bir elbise tercih etmişti. Bütün parmaklarında beyaz ve siyah taşlı yüzükler vardı ve iki bileğine de incecik altın zincirler takmıştı. Bunları birilerini boğmak veya kesmek için kullanabilirdi. Uzun ve ucu sivri *küpeleri* bile ölümcüldü.

Evangeline'in özenle hazırlanması beni memnun etti. Üstünde resmen bir cephanelik taşıyordu.

"Odalarınızdaki saatleri tamir ettireyim mi, Ekselansları?" dedi Anabel, Julian'ın yanından seslenerek.

Evangeline bıçakları kadar keskin bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Saatlerimiz tıkır tıkır çalışıyor, Majesteleri." Yaşlı Kraliçe'nin yanından geçip bize doğru gelirken, eteği bacaklarının etrafında savruldu. Bana gülümsediğinde içim ürperdi. "Günaydın, Mare. Dinlenmiş görünüyorsun," dedi. Sonra dişlerini göstererek gülümseyip Cal'e baktı. "Ama sen öyle görünmüyorsun."

"Teşekkürler," dedim çenemi sıkıp. Ona karşı bir şeyler hissettiğim için pişman olmuştum.

CamScanner ile tarandı

Bu ters yanıtımdan ve Cal'in yanaklarının kızarmasından çok hoşlanmış gibiydi.

Arkasında duran Ptolemus kollarını arkasında kavuşturup göğsünü şişirdi ve hançerlerini gururla sergiledi. Farley irileşmiş öfkeli gözlerle bunları inceledi.

"Bu buluşmanın gece olmaması kötü oldu," diye mırıldandı Ptolemus. Sesi Cal'inkinden çok daha kalın ve kesinlikle çok daha az sevecendi. Orada konuşabilmesi, özellikle de Farley'yle ve benimle konuşabilmesi büyük cesaret isterdi.

Acaba Farley de tıpkı benim gibi, Ptolemus Samos tarafından öldürülen Shade'i gözlerinin önüne getiriyor mudur diye merak ettim. Ptolemus'un yanında durmak bile Shade'e ihanet etmek gibiydi.

Farley hislerini benden daha iyi gizliyordu. Ben sadece çenemi tutarken, o alaycı bir ifadeyle başını geriye attı. "Kız kardeşinin yüzünü daha fazla boyamaya zaman bulabilmesi için mi?" dedi, Evangeline'in yüzündeki detaylı makyajı işaret ederek.

Samos Prensesi hafifçe yer değiştirip bizimle ağabeyinin arasına girdi. Onu her zaman koruyordu. Onu neredeyse oradan götürüp bizden uzaklaştıracağını sandım.

"Babam da katılabilsin diye," dedi Evangeline başını gururla geriye atıp. "Kral Volo günbatımında burada olacak."

Cal gözlerini kıstı. Tehdidi o da görmüştü. "Destek birlikleriyle mi?"

"Daha fazla Samos Hanesi'ne sadık kişi senin için ölsün diye mi?" dedi Evangeline aksi bir ifadeyle. "Hiç sanmam. Maven'a karşı yapacağımız son saldırıyı denetlemek için."

Denetlemek. Fırtına grisi gözleri bir an kararıp farklı bir anlama büründü. Sözlerinin satır aralarını ve esas demek istediğini anlamak zor değildi.

Berbat ettiğimiz şeyi toparlamak için geliyor.

CamScanner ile tarandı

Ürperdim. Samos Hanesi'nin çocukları son derece güçlü, şiddet dolu ve tehlikeliydi ama onlar sonuçta birer araçtı. Daha güçlü bir adamın silahlarıydı.

"Güzel, onu buraya çağırmak için vakit kaybetmeyeceğim demek ki," dedi Cal, elini taşlarla süslü kılıcının kınına dayayıp. Volo Samos'un gelişi kendi fikriymiş gibi kayıtsızca sırıttı. "Eminim ki onu seve seve karşılayacaksındır, Evangeline."

Evangeline'in bakışları nehirleri bile zehirleyebilirdi.

"Bu saçmalığı bitirelim artık," diye homurdandı.

Dalgaların üstünde şafak söktü ve ufku parıltılı pembe ve açık mavi renklere boyadı. Alnımı nakliye jetinin soğuk camına dayayıp inişimizi izledim. Geçen her saniyeyle vücudum gerildi ve nabzım patlayacağımdan korktuğum noktaya gelene kadar gümbür gümbür atarak hızlandı. Şimşeği dizginlemek ve jeti elektrik krizlerimden uzakta tutmak için tüm gücümü kullandım. Karşıma oturan Farley, ellerini emniyet kemerine koymuş bekliyor ve bana bakıyordu. Ben kontrolü yitirdiğim anda, kemerini açıp yerinden fırlamaya hazırdı.

Cal bana daha çok güveniyordu. Bacaklarından birini önüne uzatmış ve vücudunun sol tarafını bana yaslamış, gayet rahat bir şekilde oturuyordu. Beni rahatlatan bir sıcaklık yayıyor, parmakları bana orada olduğunu hatırlatırcasına birkaç saniyede bir parmaklarıma değiyordu.

Büyükannesi yakınlaşmamıza memnun olmamışsa ya da şaşırmışsa bile belli etmiyordu. Yüzü hiç olmadığı kadar ifadesiz bir şekilde, sessizce Julian'ın yanında oturuyordu.

Jetteki son yere Davidson oturmuştu. Neyse ki Evangeline ve ağabeyi bizi takip edecek diğer jete binmişlerdi. Ufak ve uğultular saçan jetlerinin dalgaların arasında bulanık bir gölge gibi ilerlediğini sudaki aksinden görebiliyordum.

Nakliye jetleri çok korkunç ses çıkarıyorlardı ama buna ilk kez memnun olmuştum. O sırada kimse konuşamaz, plan yapamaz ya

CamScanner ile tarandı

da saldıramazdı. Dikkatimi dinmek bilmeyen uğultuya vermeye çalıştım.

Soluk kumlarla çevrili yeşil bir daire gibi görünen Vilayet Adası kısa süre sonra ileride belirdi. Yukarıdan bakınca, Julian'ın haritalarından birine benziyordu. Basit bir planı vardı, suyun kenarındaki köy birkaç sokaktan oluşan ufak bir şebeke gibiydi. Liman boştu ama hemen hemen bir düzine kadar savaş gemisi, kıyıdan bir kilometre kadar açığa demirlemişti.

Maven istese bizi havadayken vurabilirdi, diye düşündüm, uzaktan ateş seslerinin geldiğini hayal ederek.

Ama bir sorunla karşılaşmadan indik. Göğsüme dolan ve beni boğan his artarak dayanamayacağım hale gelmişti. Çenemi o kadar çok sıkıyordum ki bir an parçalanacakmış gibi oldu. Temiz hava almak için hemen jetten dışarı fırladım.

Belki de doğrudan denize koşarım.

Nakliye jetinin dönen motorlarından uzaklaştım; saçlarımı tutup sert rüzgârın dağıtmasını engellemeye çalıştım. Farley de omuzlarını eğip peşimden geldi.

"İyi misin?" dedi, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe salladım. *Hayır.*

Kumsalın tepeciklerini kaplayan uzun otlara baktım ve aralarından bir anda bir Gözcü birliğinin fırlayıp etrafımızı çevirmesini bekledim. Bizi teslim olmaya zorlamalarını ve beni prangalara mahkûm etmelerini bekledim. Boğazıma kadar yükselen safra tadı neredeyse öğürmeme neden olacaktı. Sessiz Taş'ın tenimde yarattığı his zalimce sırıtarak geri gelmişti. *Oraya geri dönemem.* Başımı çevirip savrulan saçlarımın arasına gizledim. Nefes almaya ve o değerli saniyeleri dengemi sağlamak için kullanmaya çalıştım.

Farley omuzlarımı sıkıca ama acıtmadan kavradı. "Sana bunu aşmanı söylemeyeceğim," diye fısıldadı kulağıma. "Ama en azından dayanman gerek. Şimdilik."

Dayan.

CamScanner ile tarandı

Çenemi sıkıp ona baktığımda, gözlerimin dolmamasına sevindim. "Şimdilik," dedim. Sonra dağılabilirdim. Tüm bunlar sona erince.

Cal onun arkasından dikkatle bizi izliyordu ama araya girmek için kendisini tutuyormuş gibiydi. Farley'nin omzunun üstünden bakıp gözlerimi gözlerine diktim ve başımı hafifçe salladım. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Gümüş soylular, Kızıl bir general, iki Yenikan ve iki yanımızda yürüyen çeşitli renklere bürünmüş muhafızlarla tuhaf bir grup oluşturuyorduk. Kimse Maven'ın savaş kurallarına bağlı kalacağını sanmıyordu ama Gölbölge Kraliçesi muhtemelen bağlı kalacaktı. Yine de Farley'ye ve iki Kırmızı Muhafız görevlisine yakın durdum. Silahlarına ve sadakatlerine güveniyordum.

Evangeline ve Ptolemus buluşmayı önemsemiyorlarmış gibi kayıtsızca kendi jetlerinden indiler. Sanki yapacak daha önemli işleri varmış gibi davranıyorlardı. Ama rol yapıyorlardı. Evangeline Maven'ı görmeyi, benim onu görmeyi istemediğim ölçüde istiyordu. Suratına bakıp sırıtma fırsatını asla kaçırmazdı. Orada durup etrafımızdaki otlara dikkatle bakarken, rüzgâr saçlarını savurdu.

Adanın iç kısmında buluşmak için sözleşmiştik. Gölbölge nymphalarının iyi niyetlerini göstermesi için bir fırsattı bu. Kum tepeciklerinden ve çoğu eğri büğrü az sayıda ağaçtan oluşan ormana kadar olan kısa yolda sessizce yürüdük. Aklıma artık dalgaların arasında kalmış Gizada geldi. Shade ona göz kulak olacak kimsenin olmadığı o yerde gömülmüştü.

Cal bir yanında Davidson, diğer yanında Farley'yle önden gidiyordu. Koalisyonumuzun birleşmiş cephesini temsil ediyorlardı. Gümüşlerle ittifak kurmuş Kızıl kanları.

Evangeline ve Ptolemus da onların peşinden gidiyordu. Arkada kalmayı hayret edilecek şekilde umursamıyor gibi bir halleri vardı.

Pek çok kişinin önümde yürümesine memnundum; içimdeki tüm cesareti toplamak için birkaç saniyeye daha ihtiyacım vardı. Beni en çok rahatlatan şey, derimin altında sadece benim bildiğim

CamScanner ile tarandı

şimşeğimin bir ağ örüyor olmasıydı. Çatallı şeklini, mor ve beyaz göz kamaştırıcı çizgilerini gözlerimin önüne getirdim. Şimşeğim gitmiyordu ve bunu kimse, o bile benden alamazdı. Bunu yapmaya çalışırsa, onu öldürürdüm.

Aylar önce, Maven'ın buna benzer bir şekilde Gölbölgelilerle barış sağlamaya çalıştığını izlemiştim. O ortam son derece farklıydı; aydınlanan gökyüzünün ve sakin mavi denizin arasındaki yeşil bir ada yerine, Boğaz'ın mayın tarlalarındaydık ama nedense orası da bende aynı hissi uyandırmıştı. Bilinmeyen, muhteşem ve korkunç bir güce sahip kişilere doğru ilerliyorduk. Hiç değilse, artık masanın Maven'ın bulunduğu tarafında olmayacaktım. Artık onun evcil hayvanı değildim.

Gölbölgelilerle düzenlenen o buluşmadaki gibi, açıklık bir alanın ortasına bir platform inşa edilmişti. Platform, birbirine düzgünce geçmiş tahta kirişlerden oluşuyordu. Üstüne sadece yarısı dolu sandalyeler bir daire biçiminde dizilmişti. Neredeyse ayaklarımın altındaki otlara kusacaktım.

En yakınımdaki kişi elime dokundu. *Julian.*

Hemen ona baktım ve sessizce yalvardım. Ne için yalvardığımı bilmiyordum. Geri dönemezdim. Kaçamazdım. Vücudumun yapmam için çığlık çığlığa söylediği hiçbir şeyi yapamazdım. Julian bana sadece sevecen bir ifadeyle bakıp anlayışlı bir tavırla başını salladı.

Dayan.

İki Gözcü önümüze çıktı; yüzleri maskeleri yüzünden görünmüyordu. Denizden gelen esinti alevli cüppelerini etrafa savuruyordu.

"Majesteleri Poyraz Kralı'na yaklaşmadan önce silahlarınızı bırakmanızı rica ediyoruz," dedi adamlardan biri Farley ve askerlerine. Kimse kıpırdamadı. Farley gözlerini dahi kırpmadı.

Kraliçe Anabel alaycı bir ifadeyle başını geri attı. Cal'e baktı; boyu onun omuzlarına ancak geliyordu. "Poyraz Kralı burada duruyor ve kendisi Kızıl silahlarından korkmaz."

CamScanner ile tarandı

Farley bunu duyunca bir kahkaha attı; Gözcüleri küçümsediğini gizlemedi. "Silahlarımızla neden ilgileniyorsunuz ki?" dedi sert bir sesle. "Bu insanların kendileri, elimizdeki her türlü silahtan daha tehlikeli." Eliyle etrafımızdaki kişileri, Yenikanları ve Gümüşleri gösterdi. Yetenekleri her türlü silahtan tehlikeliydi. "Küçük kralınızın tabancalı birkaç Kızıl'dan korktuğunu söylemeyin."

Farley'nin yanındaki iki Kırmızı Muhafız subayı ellerindeki otomatik makineli tüfeklere yönelen dikkatleri dağıtabilirlermiş gibi kıpırdadılar.

Ama Cal gülmedi, hatta gülümsemedi bile. Bir terslik olduğunu hissetmişti. İçim buz kesti. "Sanırım, bir Sessiz Çember'e gireceğiz. Doğru mu, Gözcü Blonos?"

Kanım dondu ve ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. *Hayır.*

Julian yavaşça kolunu uzatıp tutmamı sağladı.

Gözcü irkildi. Cal'in hanesinin ismini kullanmasına tepki verdi. Başımın dönmemesi için ona odaklandım. Ama fayda etmedi. Kalbim gümbür gümbür atmaya, boğazım tıkanmaya başladı. *Bir Sessiz Çember.* Üstümü başımı paralamak istedim. Julian'ın kolunu canını acıtacak kadar sıkan parmaklarım titriyordu. Parmak eklemlerim bariz bir şekilde bembeyaz kesilmişti.

Julian elini elimin üstüne koyarak korkumu biraz olsun dindirmeye çalıştı.

Önümüzde duran Cal arkasına dönmedi ama çenesini kaldırdı. Gözleri parıldıyordu. Bana bakmak istermiş gibiydi. Acıma ifadesiyle mi? Bıkkınlıkla mı? Yoksa anlayışlı bir tavırla mı?

"Doğru," dedi Gözcü boğuk bir sesle. "Kral Maven görüşmede sert bir tartışma çıkmasın diye Sessiz Taş'ı getirtti."

Cal çenesini sıkarken, yanağında bir kas seğirdi. "Protokol böyle değildi," dedi öfkeyle. Sert sesi havada bir vahşi hayvanın uyarısı gibi dalgalandı. Bir yanım serbest kalıp o ikisini, adayı, Maven'ı,

CamScanner ile tarandı

Iris'i ve annesini yakmak istedi. Yolumuza çıkan her engeli, yıkıcı ve silip süpüren bir ateşle yakmak istedim.

Gözcü sırtını dikleştirdi ve cüppesinin kıvrımlarında gizli yumruklarını sıktı. Cal'den uzun boyluydu ama kesinlikle onun kadar heybetli durmuyordu. Yanındaki diğer Gözcü de sırtını dikleştirdi ve iki adam omuz omuza durup ilerlememizi engellediler. "Bu, Kral'ın emri. Bir rica değil. Efendim," dedi adam tereddütlü ve resmi bir ses tonuyla. Eskiden Cal'i ve onun babasını korumuşlardı; şimdi de Maven'ı koruyorlardı. Eskiden korudukları soyluya karşı çıkmak, onlara yapmaları öğretilmemiş birkaç şeyden biriydi.

Cal iki yanına, Farley'ye ve Davidson'a baktı. Burnumdan kesik kesik nefes alıp verirken, dişlerimi gıcırdattım ve kemiklerimin birbirine sürtündüğünü hissettim. Sessiz Taş'ın beni yine boğmaya çalıştığını hissedebiliyordum. *İtiraz edersek, öyle olmaz. Arkamızı dönüp gidersek. Ya da Maven istediğimizi yapıp acı çekmeden ilerlememize izin verirse.*

Tabii ki bunu yapmayacaktı. Zaten Sessiz Taş'ı o yüzden getirmişti. Kendisini korumak için değil. Savaşın kuralları yeteri kadar koruma sağlıyordu; özellikle de son derece asil ağabeyi karşı tarafın lideriyken. Bunu bizi incitmek için yapıyordu. Beni incitmek için. Hayatımın altı ayı boyunca, beni nasıl bir hapishaneye mahkûm ettiğini çok iyi biliyordu. Her günü nasıl heba olarak, ağır ağır ölerek ve bir yarımdan kopuk bir halde yaşadığımı biliyordu. Ne kadar direnseм de kırılması asla mümkün olmayacak bir camın arkasına mahkûm olarak...

Farley istemeye istemeye başını salladığında hayal kırıklığına uğradım. Hiç değilse o bir şey hissetmeyecekti çünkü Sessiz Taş'ın onun veya yetenekleri olmayan diğer Kızılların üstünde etkisi yoktu.

Davidson dimdik sırtı ve gergin omuzlarıyla Cal'e baktığında, o kadar istekli değilmiş gibiydi. Ama hızla başını sallayıp o da kabul etti.

"Çok iyi." Kulaklarımda bir uğultu başlarken, Cal'in sesini zor duydum.

CamScanner ile tarandı

Zemin ayaklarımın altında başımı döndüren bir daire çizerek dönmeye başladı. Sadece Julian'ın koluna tutunarak ayakta kalabiliyordum. Ön taraftaki Farley ve görevlileri sesli bir şekilde tabancalarını ve bıçaklarını çıkardılar ve gözler önüne serdiler. Bunların her biri işlevsiz bir şekilde yere düşerken ve otların arasında gözden kaybolurken irkildim.

"Gel," diye fısıldadı Julian sadece benim duyabileceğim bir sesle. Yürümeye başladık.

Beni bir adım atmaya zorladı. Dudaklarım titredi ve ağlayacak gibi oldum. Elimden geldiğince fark ettirmeden ona yaslanıp bana yol göstermesine izin verdim.

Dayan.

Bakışlarımı var gücümle ileriye dikip titrememeye, düşmemeye ya da kaçmamaya gayret ettim.

Iris bir mavikantaron gibi parıldayan zırhlı elbisesiyle hemen göze çarpıyordu. Elbisesi hoş bir şekilde oturduğu yerin etrafına yayılmıştı. Savaşçı ve kraliçe arasındaki o kusursuz dengeyi Evangeline'den bile iyi yansıtıyordu. Biz yaklaşırken, gözlerini avcı bir hayvan gibi kısıp izledi. Gümüş standartlarına göre, bana asla kötü davranmamıştı. Buna rağmen, ondan ve yaptıklarından nefret ediyordum. Sessiz Taş yakınlarda olduğu için içimi öfkeyle doldurmalıydım. Korkuyu kesebilecek tek şey buydu.

Sessiz Taş çemberinin içine girdim ve o doğal olmayan his üstümü perde gibi kapladı. Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. O tanıdık, acı veren ağırlık omuzlarıma bindiğinde, midem yine bulanmaya başladı. Adımlarımı tereddütle atmaya başladım; gözkapaklarım titredi ve hissettiğim yoğun acıyı bir tek bu belli etti. Tüm vücudum avaz avaz bağırıyordu ve bütün sinir uçlarım canlanmıştı. İçgüdülerim kaçmamı, o işkence çemberinden kurtulmamı söylüyordu. Adımlarımı güçlükle atarken ve herkesin gerisinde kalmamaya çalışırken, sırtımdan terler akmaya başladı. Sessiz Taş olmasaydı,

CamScanner ile tarandı

önceki şimşeklerimi gölgede bırakacak bir elektrik öfkesiyle patlayabilirdim. *Şimşeğin merhameti yoktur. Benim de yok.*

Ağlamamaya çalıştım ve gözlerimi kısıp ileri diktim.

Bir tek Maven'a bakmadım. Iris'in annesi Kraliçe Cenra daha gösterişsiz, ufak tefek bir kadındı ve kızıyla aynı ten rengine ama daha sade bir yüze sahipti.

Onun zırhlı elbisesi de Iris'inki gibi koyu maviydi ve başındaki tacın rengine uyan altın renkleriyle bezeliydi. İkisi ancak bir anne ve kızının olabileceği kadar yakın bir şekilde yan yana oturuyorlardı. Onları birbirinden ayırmak istedim.

Dördüncü soyluyu önceden görmemiştim ama kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Prens Bracken sandalyesinde olanca haşmetiyle oturuyordu; teni değerli bir taş gibi parlak ve pürüzsüz mavi siyah bir renkti. Mor cüppesi ametistlerle çevriliydi ve saf altından bir göğüs zırhını güzelce örtüyordu. Koyu renkli gözlerini Cal'e veya bana değil, Davidson'a dikmişti. Prens onun içini dışına çıkarabilirmiş gibi duruyordu; çocukları için intikam almaya can attığı belliydi.

Maven'ın bir yanında Iris, diğer yanında da o oturuyordu.

İlk başta bakmamaya çalıştım ama bu mümkün değildi. Onu görmek, bende derime kızgın bıçaklar saplanıyormuş gibi bir his yaratıyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki üstümden kanlar akmasını bekliyordum.

Dayan... Öfkene tutun.

Başımı kaldırıp solgun dudaklarında tanıdık ve pis bir gülümsemeyle bana baktığını görünce, kalbim duracak gibi oldu.

Biz yerimize otururken Maven başını salladı ve başka kimse yokmuş gibi bir bana, bir Cal'e baktı. Başbakan Davidson ikimizi kesin bir şekilde birbirimizden ayırarak aramıza oturdu. Maven manzaradan büyük bir keyif alıyormuş gibi ağabeyiyle aramdaki engele bakarak sırıttı. Denizden gelen esinti, onun Cal'den hâlâ daha uzun olan ve o rezil siyah demir tacının ağırlığıyla hafifçe kıvrılan saçlarını dalgalandırdı. Onu öldürmek istiyordum.

CamScanner ile tarandı

Üniforması da tanıdıktı; kuzguni siyahtı ve üstünde yasa dışı bir şekilde elde ettiği madalyaları asılıydı. Cal'in ceketindeki ters kullanılmış renkleri fark edince, keyifle sırıttı.

Muhtemelen, ağabeyinin nişanlarını takamamasından dolayı mutluydu. Bize serinkanlılıkla ve bariz bir keyifle bakıyor, bu işi elinden geldiğince canımızı yakacak bir hale getiriyordu. Gaddar kral maskesi yüzüne çok iyi oturmuştu.

Bunu gevşetmeliydim.

Davidson'a eğilerek, dirseğimi onun sandalyesine yasladım ve köprücükkemiğimi öne çıkardım. Tenime işlenmiş damgayı herkes görebilirdi. *Maven'ı temsil eden M harfi. O bir canavar.* Bakışları bir an damgalanmış tenime takıldı. Buz gibi gözleri boş bir ifadeyle uzaklara daldı. Bir yolun dışına itilmiş ya da uzun, karanlık bir koridorda yürümeye zorlanmış gibiydi.

Gözlerini kırpıştırıp koalisyonumuza bakarak toparlandı ama bu iyi bir başlangıç oldu. Yerlerimiz önceden ayarlanmış olduğu için, herkes sorunsuz bir şekilde oturdu. Farley'nin bir yanına Cal'in, diğer yanına Ptolemus'un oturduğunu görünce şaşırıp huzursuz oldum. Yüzümü buruşturdum. Maven'ı boğmak için platformda öne atılmazsa, müttefiklerinden birini öldürebilirdi.

Farley'nin çocuk Kral'a bakışları, Calore kardeşlerden herhangi birinin bakışları gibi öfke saçıyordu. Daha önce, yaz sarayında, Maven hepimizi basit ve inanmak istediği bir yalanla kandırdığında karşılaşmışlardı. Maven beni kandırdığı gibi, onu da kandırmıştı.

"Ne kadar yükseldiğinizi görmek gerçekten de inanılmaz, *General* Farley," dedi ilk önce onunla konuşarak. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Daha yerimize yeni oturmuşken, çatlaklar açmaya çalışıyordu. "Size bir sene önce sorsaydım, acaba nerede olacağınızı söylerdiniz? Amma da yol kat etmişsiniz." Ne ima ettiğini belli etmek için bir Farley'ye bir Ptolemus'a bakıyordu.

Onun mahkûmuyken, benim zihnimi açmış, bir Merandus kuzeninin yardımıyla tüm anılarımı didik didik etmişti. Shade'in

CamScanner ile tarandı

Ptolemus'un ellerinde nasıl öldüğünü görmüştü ve onun Farley için ne anlam ifade ettiğini biliyordu. Ağabeyimin geride ne kadar çok şey bıraktığını da. O açık yarayı kurcalayıp dürtmesi zor değildi.

Farley avcı bir hayvanın pençelerini gösterdiği gibi dişlerini gösterdi ama daha zehrini saçamadan Cal yanıt verdi. "Sanırım hepimiz kendimizi tuhaf yerlerde buluyoruz," dedi sert ve sakin bir sesle. İliklerine kadar diplomatik davranıyordu. Bunun ne kadar çaba gerektirdiğini hayal edemiyordum. "Bir Poyraz kralı her zaman Gölbölge kraliçelerinin yanına oturamaz."

Maven sırıtmakla yetindi. Bu işte her zaman Cal'den daha iyi olacaktı. "Bir hanenin en büyük oğlunun tahttan başka bir yere oturması da sık sık görülmez. Öyle değil mi, ağabey?" dedi ve Cal ağzını dişlerini çarparak kapadı. "Sen bu olanlar konusunda ne düşünüyorsun, büyükanne?" diyerek dik dik Anabel'e baktı. "Kendi kanından ve etinden olanlar birbiriyle savaşıyor."

Anabel onun gibi zehir saçarak yanıt verdi. "Sen benim kanımdan değilsin, çocuk. Oğlumun öldürülmesine yardım ettiğin vakit bu hakkını kaybettin."

Maven ona acıyormuş gibi cık cık etti. "O kılıcı ben değil, Cal kaldırdı," dedi, çenesiyle Cal'in belindeki kılıcı işaret ederek. "Müthiş bir hayal gücünüz var. Yaşlı kadınlar hayal kurmaya çok meraklılar doğrusu."

Yanındaki Kraliçe Cenra şekilli kaşlarından birini kaldırdı. Hiçbir şey demeyip Maven'ın ağını örmesine ya da ilmeği kendi boynuna geçirmesine izin verdi.

"Eh," dedi Maven ellerini kavuşturup. "Bu görüşmeyi ben istemedim. Bu da teklif etmeye geldiğiniz şartları sizin söyleyeceğiniz anlamına geliyor. Belki de teslim olmaktan bahsedeceksinizdir."

Cal başını salladı. "Evet. Senin teslim olmandan."

Maven'ın kahkahası tuhaf bir ses olarak çıktı. Zorlama bir kahkahaydı. Ciğerlerindeki havayı dışarı vermiş, hesaplı ve düşünülmüş bir

CamScanner ile tarandı

ses çıkarmıştı; sanki bir kahkahanın nasıl olması gerektiğini düşünüp bunu taklit etmişti. Cal huzursuz oldu ve oturduğu yerde kıpırdandı.

Bracken de gülümsemedi. Dudaklarını keyifsizce gerdi. Çenesini yumruklarından birine dayadı. Ne tür bir yeteneğe sahip olduğunu bilmiyordum ama çok güçlü olduğunu ve sadece hepimizi boğan Sessiz Taş tarafından dizginlendiğini tahmin ediyordum. "Bunca yolu, apar topar saçmalıklarla uğraşmak için gelmedim, Tiberias Calore," dedi Prens.

"Saçmalık değil, Ekselansları," dedi Cal, hafifçe başını eğerek. Ona saygı ve hürmet gösteriyordu.

Maven oturduğu yerde boğuk bir ses çıkararak ofladı. "Müttefiklerimi görüyorsun." Ellerini iki yana açtı. "İkisi de Gümüş soyluları ve ülkelerinin tamamı bizim amacımıza adanmış durumda. Başkent ve Poyraz'ın en varlıklı toprakları bana..."

"Uçurum sana ait değil," dedi Evangeline lafını kesip. Taş'a rağmen, metalleri yerli yerindeydi. Bunlar gerçekti ve sırf yeteneği sayesinde bir arada durmuyordu. Evangeline bu görüşmeye hazırlıklı gelmişti. *Benim de öyle yapmam gerekirdi.* "Delfi sana ait değil. Körfez Limanı'nı dün kaybettin. Yanında oturanlardan kimse kalmayana kadar daha çok şey kaybetmeye devam edeceksin ve onlardan aldıklarını geri ödeyemeyecek durumda olacaksın." Evangeline'in gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gümüşle kaplı dişleri göründü. Mümkün olsa, Maven'ın kalbini çiğ çiğ yerdi. "Çok geçmeden, taçsız ve tahtsız bir kral olacaksın, Maven. Pazarlık edecek bir şeyin varken, pes etmen çok daha iyi olur."

Maven başını kaldırdı. İnatçı bir çocuğu andırıyordu. "Hiçbir konuda pazarlık etmem."

"Hayatın için bile mi?" diye mırıldandım. Sesim cılız çıktı ama yine de ona duyurmayı başardım. Bakışlarını bana çevirince, tenimi buz gibi bir hisle kapladı ama yerimden kıpırdamadım. *İrkilme, gözlerini kırpma. Dayan.*

CamScanner ile tarandı

Yine gülmekle yetindi. "En hafif ifadeyle, blöfün çok eğlenceli," diye güldü. "Elinde ne olduğunu, kimi kendi tarafına çektiğini görüyorum. Şartlarını söyle, Cal. Ya da Liman Körfezi'ne dön ve bizi, hepinizi öldürmeye zorla."

"Pekâlâ," dedi Cal. Yumruğunu sıktı. Taş olmasaydı, muhtemelen eli alevler saçardı. "Tahttan in. Bunu yaparsan, yaşamana izin veririm."

"Bu çok saçma," diye ofladı Maven ve Iris'e bakıp gözlerini devirdi. Iris aynı şekilde karşılık vermedi.

Cal istifini bozmadan devam etti. "Gölbölge ve Yamaç ittifakları sürecek. Donmuş kıyılardan güneydeki adalara kadar barış ilan edilecek. Artık bu savaşın yok ettiklerini yeniden inşa etme ve iyileştirme zamanı geldi. Yaraları sarma ve bizi yüzyıllardır etkileyen yanlışları düzeltme zamanı."

"Kızıl eşitliğinden mi söz ediyorsunuz?" dedi Iris. Sesi hatırladığım gibiydi. Sakin ve ölçülüydü. Öz kontrolü çok iyi başaran bir yaratıktı.

"Evet," dedi Cal sakin sakin.

Bracken'den derin ve uzun bir kahkaha yükseldi. Ellerinden birini altın zırhının karın bölgesine yasladı. Şartlar farklı olsaydı, sesinin rahatlatıcı ve sıcak olduğunu düşünebilirdim. Cenra ve Iris seslerini çıkarmadılar; niyetlerini ya da düşüncelerini kolay kolay ele vermek istemiyorlardı.

"Hırslısınız doğrusu, hakkınızı yiyemem," dedi Bracken, parmağını Cal'e doğrultup. "Gençsiniz. Ayrıca kafanız karışık." Koyu renkli gözlerini bana çevirip ne demek istediğini belli etti. Bakışları altında kıvrandım. "Bizden ne istediğinizin farkında değilsiniz."

Farley hemen pes edecek türden biri değildi. Parmaklarını birer pençe gibi sandalyesinin kollarına doladı. Yerinden kalkacak gibi oldu. Yüzü kızarmıştı. "Tükürdüğünüz insanlara özgürlük gibi basit bir şeyi veremeyecek kadar mı çok korkuyorsunuz onlardan?"

CamScanner ile tarandı

diye sordu, Bracken'e, Cenra'ya ve Iris'e bakıp. "Güce bu kadar mı bağlısınız gerçekten?"

Gölbölge Kraliçesi'nin gözleri kocaman açıldı; gözlerinin beyazları bronz teni ve irislerinin koyu kahverengisiyle tezat oluşturdu. Gerçekten de şaşırmış gibiydi. Bir Kızıl'ın onunla bu şekilde konuştuğunu hiç sanmıyordum ve bu da halinden belli oluyordu.

"Benimle ne cüretle bu şekilde..."

Kraliçe, Farley'yi kışkırtıp daha da çılgınca bir şey söylemeden, sevgili Julian hemen devreye girdi. "Majesteleri, tarih her zaman ayaklar altına alınanların ve ezilmişlerin yanında olmuştur," dedi. Sesi Sessiz Taş'ın ağırlığı altında bile büyüleyici, melodik ve bilge çıkıyordu. Kraliçe tereddüt etti ama yavaşça çenesini kapayıp onu dinlemeye karar verdi. "Yıllar yavaş geçer ama eninde sonunda, *her zaman*, kader değişir. İnsanlar ayaklanırlar. Bu işler böyledir. Ya isteyerek değişimin gerçekleşmesine izin verir, buna yardım edersiniz ya da bu tür bir gücün gazabıyla karşılaşırsınız. Bu siz, hatta çocuklarınız için geçerli olmayabilir. Ama Kızılların kalelerinizin kapısına dayanıp taçlarınızı kıracağı, soyunuzun şu anda sizin göstermediğiniz o merhamet için yalvaracağı ve boğazlarının kesileceği günler gelecek."

Sustuktan sonra, sözleri rüzgârda dans ediyormuş gibi uzun süre yankılandı. Gölbölge kraliçeleri ve Bracken birden kendilerine gelmiş gibi bakıştılar.

Maven hiç istifini bozmadı. Gözleri parıldayarak Jacos lorduna baktı. Julian'dan her zaman nefret etmişti. "Bunu prova mı ettin, Julian? Kütüphanede neden o kadar uzun süre yalnız başına kaldığını hep merak ederdim."

Bu lafını ona geri püskürtmek kolaydı. "Kimsenin senden daha fazla yalnız başına zaman geçirdiğini sanmam," dedim. Damgamı sergilemek için yine eğildim.

CamScanner ile tarandı

Sözlerim ile damgamın etkisi birleşince beti benzi attı ve dudakları aralandı. Beni öpmek istiyor da olabilirdi, boğazımı kesmek de... Kendisinin de ne istediğini bilmediğini tahmin ediyordum.

"Dikkatli ol, Maven," dedim, onu çileden çıkmaya iterek. "Masken her an düşebilir."

Gözlerinde buz gibi bir korku belirdi. Sonra ifadesi yumuşadı, kaşlarını çattı ve dudakları kıvrılıp dişlerini biraz daha gösterdi. Gözlerinin ve elmacıkkemiklerinin altındaki gölgelerle, ay ışığı kadar beyaz bir kafatası gibi görünüyordu. "Seni öldürebilirim, Kızıl," diye hırladı, bu boş tehditle cesur görünmeye çalışarak.

"Komik. Altı ay önce de yapabilirdin." Ellerimle kollarıma ve göğsüme vurup parmaklarımı damgamın üstünde gezdirdim. "Ama buradayım."

Bana başka bir şey söylemesine fırsat vermeden bakışlarımı yanındaki müttefiklerine çevirdim.

"Maven Calore en iyimser ifadeyle dengesizdir," dedim. Konuşurken, dikkatle beni süzdüklerini, bana tepeden bakan üç tacın ağırlığını hissediyordum. Sürekli olarak boğucu bir baskı yaratan Sessiz Taş'ı da... Keşke şimşeğimi serbest bırakabilsem ve becerimden biraz güç alabilsem, diye düşündüm. Ama geride bir tek harap haldeki kendim vardım. Bunun yeterli olması gerekiyordu.

"Bunu hepiniz biliyorsunuz. Onun hükümdarlığının birtakım getirileri olabilir ama bunların, risklerden baskın olmadığını biliyorsunuz. Ya doğrudan bizim tarafımızdan ya da çöken kendi ülkesi tarafından devrilecek. Etrafınıza bir bakın. Yanında kaç Soylu Hane var? Hani, neredeler?" Muhafızları olan Gözcüleri işaret ettim ama etrafta Poyraz'dan başka kimse yoktu. Welle ya da Osanos veya başka hanelerden kimse yoktu. Nerede olduklarını bilmiyordum ama yoklukları çok şey anlatıyordu.

"Siz onun kalkanlarısınız. Sizi ve ülkelerinizi kullanıyor. Günün birinde, sizi bir kenara bırakacak güce sahip olduğunda hepinize sırtını dönecek. Yüreğinde sadakat ve sevgi yoktur. Kendine kral

CamScanner ile tarandı

diyen bu çocuk boş bir kabuktan ibaret ve herkese ve her şeye karşı tehlike arz ediyor." Maven koltuğunda ellerine baktı ve ceketinin yakalarını düzeltti. Bu sözlerden etkilenmemiş gibi soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Özellikle de onun kadar yetenekli birisi için çok kötü rol yapıyordu.

Başımı dikleştirdim. "Neden bu çılgınlığa daha fazla tahammül edeceksiniz? Ne için?"

Farley solumda hafifçe kıpırdanınca, sandalyesi gıcırdadı. Calore'ların beceremediği öfkeli bir ifadeye büründü. "Çünkü doğru renk olmayan bir kanla eşit olmaktansa, kendi kanlarını akıtmayı yeğlerler," dedi.

Cal, "Farley," diye mırıldandı.

Evangeline bu karmaşayı düzeltmek için devreye girip dikkatleri üstüne çekince şaşırdım. Dudaklarını büzüp yavaşça elbisesini düzeltti. "Burada olup bitenler gayet açık. Maven'ın onları kalkan olarak kullandığını mı söyledin?" dedi gülmek istermiş gibi. "Ordularınız nerede, Kraliçe Cenra? Ya sizinkiler Prens Bracken? Bu savaşta asıl kanı dökülenler kimler? Burada bir kalkan varsa, o kişi Maven'ın kendisi. Bu küçük çocuğu ağabeyine karşı kullanan, geriye kalan her şeyi yok edebileceklerinden emin olana kadar onları birbirine düşürenler de sizsiniz. Öyle değil mi?"

İtiraz etmediler; belki de bu tür bir iddiayı güçlendirmek istemiyorlardı. Iris bir başka taktik deneyip Samos Prensesi'ne dudaklarını sıkarak ama rahat görünmeye çalışarak gülümsedi ve öne eğildi. "Sizin de öyle olduğunuzu düşünüyorum, Evangeline. Yoksa Tiberias Calore Uçurum'un bir silahı değil mi?"

Maven elini sallayıp ona oturmasını emretti. Cal'e ve Farley'ye baktı. Oradaki zayıf nokta Farley'ydi, daha doğrusu Maven öyle düşünüyordu. *Bol şans.* "Hayır, Cal değil," dedi tatlı bir sesle. "Kızıllar. Yüksektepeli melezler. Volo ve diğer Gümüşlerin açıkça isyan ettiklerini biliyorum. İhtiyaçlarının ötesindeki bir Kızıl direnişini

CamScanner ile tarandı

hiçbir şekilde kabul etmeyeceklerdir. Sen edecek misin, *Anabel*?" dedi büyükannesine gülümseyip.

Anabel ona bakmak bile istemeyerek başını çevirdi. Maven rol yapmakta ısrar ettiği halde, gülümsemesi biraz silinir gibi oldu.

Bu sefer Farley yemi yutmadı. Hiçbir şey demedi. Davidson ellerini yavaşça çırptı ve başını sahte Kral'a çevirdi. "Seni alkışlamam gerek, Maven." Başbakan'ın sakin duruşu, onca öfkeden sonra bana iyi gelmişti. "İtiraf edeyim ki bu kadar genç birisinden böylesine ustaca manipülasyonlar beklemiyordum. Ama sanırım annen seni böyle inşa etti, değil mi?" dedi bana bakarak.

Bu sözler Maven'ı hiçbir şeyin kızdırmadığı kadar kızdırdı. Başbakan'ın sözleri, onlara annesi hakkında tüm bildiklerimi, ona neler yaptığını anlattığım anlamına geliyordu.

"Evet, Maven annesinin ürünü," dedim. Bu dediğim onun böğrüne bıçak saplayıp çevirmek gibi bir şeydi. "Onu nasıl birine dönüştürmek istediği artık önemli değil. O kişi artık yok."

Cal yumuşak bir sesle son darbeyi indirdi. "Asla da geri gelmeyecek."

Sessiz Taş olmasaydı Maven alev alırdı. Yumruğunu indirdiği anda parmak eklemleri çıplak kemikler gibi göründü. "Bu konuşmanın hiçbir anlamı yok," dedi öfkeyle. "Gerçek şartlardan söz etmeyecekseniz hemen gidin. Şehrinizi güçlendirin, ölülerinizi toplayın ve gerçek bir savaşa hazırlanın."

Ağabeyi gözünü dahi kırpmadı. Maven'dan korkmak için nedeni yoktu. Cal aniden trajik bir dönüşüm geçirmiş ve en iyi oynadığı role bürünmüştü. Bir general ve bir savaşçıydı şimdi. Yenebileceği bir rakibe bakıyordu. Kurtarmak istediği bir kardeşe değil. Artık aralarında kendi kanları değil, sadece Maven'ın ona döktürdüğü kanlar kalmıştı.

"Gerçek savaş burada," dedi. Sakin tavrı, Maven'ın öfke patlamalarıyla çelişiyordu. "Fırtına patladı, Maven. İster kabul et, ister etme."

CamScanner ile tarandı

Cal gibi davranmaya çalıştım. İşleri oluruna bırakmaya çalıştım. O iyi yürekli, unutulmuş çocuğun sahte gösterileri çoktan bitmişti. Geride hayaleti bile kalmamıştı. Karşımda sadece nefreti, takıntısı ve çarpık sevgisiyle duran kişi kalmıştı. *Dayan*, dedim içimden. Maven bir canavardı. Beni damgalamış, tutsak etmiş, bana en kötü şekilde işkence etmişti. Beni yanında tutmak ve kafatasının içinde nasıl bir yaratık geziniyorsa, onu beslemek için. Ama ne kadar istesem de onda kendimden bir parça görmeden edemiyordum. Bir fırtınaya hapsolmuştum ve özgür kalamıyor, yaptıklarımdan ve yapacaklarımdan uzaklaşamıyordum.

Bu dünya, yaratılmasına yardım ettiğim bir fırtınaydı. Hepimiz şu veya bu şekillerde katkıda bulunmuştuk. Hayal bile edemediğimiz adımlar atmış, asla yürümeyeceğimizi düşündüğümüz yollara başvurmuştuk.

Jon hepsini görmüştü. Acaba bunlar tam olarak ne zaman, hangi saniyede gerçekleşmeye başladı, diye düşündüm. Hangi seçimle? Her şeyi Kırmızı Muhafızlar'a saldırmak için fırsat kollayan ve zihnime bakan Elara mı başlatmıştı? Yoksa beni Kraliçedenemesi arenasında düşüren Evangeline mi? Ben sadece bir Kızıl hırsızken, elimi tutan Cal mi? Yoksa efendisinin ölümüyle kaderi belli olan ve askere alınma lanetiyle karşı karşıya kalan Kilorn mu?

Belki de hiçbirini biz başlatmamıştık. Farley'nin annesinin ve kız kardeşinin Gölbölge Kralı tarafından boğulması ve ölümleri üzerine Farley'nin babası Albay'ın harekete geçmesi mi başlatmıştı her şeyi? Yoksa yeni bir gelecek inşa etmek için Yüksektepe'ye kaçan Davidson mıydı? Belki daha da eskiden, yüzlerce, belki de bin sene öncesinde yaşamış biriydi suçlu. Uzaklardaki bir tanrı tarafından bunları gerçekleştirmesi için seçilmiş ya da lanetlenmiş kötü kaderli ya da kutsanmış biri de olabilirdi.

Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ BEŞ

Evangeline

Sessiz Taş rendeler gibi bana sürtünüyor ve tenim sürekli bir baskıyla kaşınıyordu. Senelerce aldığım eğitime rağmen, göz ardı etmek kolay değildi. Tırnaklarımı bu kokuşmuş, çürümüş ağırlığın neden olduğundan daha farklı bir acı hissetmek için kollarıma bastırmak istiyor ama bu müthiş isteğe karşı koymaya çalışıyordum. Sessiz Taşlar nereye gömülüydü acaba? Buluşma platformunun altında mıydı? Sandalyelerimizin altında mı? Çok yakında olduklarını hissediyordum, öyle ki onların üstünde boğulabilirdim.

Benden başka herkes en güçlü özelliklerimizin baskı altına alınmasının yarattığı o doğal olmayan hisse karşı kayıtsız gibiydi. Geçmişine rağmen, Mare bile. Başını dimdik tutuyor, kıpırdamıyordu. Herhangi bir rahatsızlık ya da acı belirtisi sergilemiyordu. Bu, benim de onun gibi hissettiklerimi gizlemem gerektiği anlamına mı geliyordu? *Off.*

Bracken keyfi kaçmış gibi dudaklarını büktü. Hepimiz gibi o da Sessiz Taş'ın etkisinden nefret ediyordu. Belki de bu durum onun

CamScanner ile tarandı

amacımıza daha sıcak bakmasını sağlardı. Evet, Yüksektepe'den nefret ediyordu ve bunun için geçerli nedenleri vardı. Ama bence yenilgiden daha çok nefret ediyordu. Cal'in blöfleri işe yararsa, artık Maven'a güvenmeyeceği kesin gibiydi.

Maven savaşçı ağabeyiyle bir şekilde boy ölçüşebilirmiş gibi dikkatle ona bakıyordu. İstismar etmek için merhamet göreceğini düşündüyse, bu düşüncesi, Cal'in kararlı ve sakin bir şekilde oturmayı sürdürmesiyle yok olmuştu.

"Şartlarım bunlar, Maven," dedi Cal, kendisine babasınınkini de aşan bir kral havası vererek. "Teslim ol ve hayatta kal."

Maven beynine saplanacak bir mermiden veya böğrüne saplanacak bir bıçaktan fazlasını hak ediyordu. Hiçbirimizin hayatta kalmasına izin veremeyeceği bir tehlikeydi o.

Yanıt verdiğinde, sesi içinin en derinlerinden boğuk bir şekilde çıktı. "Defolun adamdan."

Buna kimse şaşırmadı. Ptolemus hafifçe nefesini bıraktı. Parmakları seğiriyor, göğsünde duran bıçaklara uzanmak için can atıyordu. En azından Gözcüler silahlarımızı bırakmamızı istememişler ya da bunları umursamamışlardı. Mıknatısların, yetenekleri olmadan savunmasız olduğunu düşünmüş olmalıydılar. *Yanılıyorlar.* Şartlar uygun olsaydı, ağabeyim o bıçağı Maven'ın böğrüne saplardı.

Nişanlım öne eğildi ve yavaşça ayağa kalktı. "Pekâlâ," dedi keyifsizce. "Maven, terk edilip yalnız kaldığında ve etrafında kendinden başka suçlayabileceğin herhangi birini bulamadığında, bugünü hatırla."

Maven sırıtıp mutlu bir kahkaha atarak yanıt verdi. İyi rol yapıyor, özenle planladığı kral olması için etrafı kuşatılmış çocuk numarasını iyi oynuyordu. Halbuki o, hükümdar olmaması gereken ikinci oğuldu. O yüzden bu numaranın hiçbir faydası yoktu. Hepimiz onun kim olduğunu biliyorduk.

Kraliçe Cenra kalkmadan kızının yanından ona döndü. "Ya bizim şartlarımız, Majesteleri?"

CamScanner ile tarandı

Maven yanıt vermedi; onunla konuştuklarını duymayacak kadar Cal'le ve Mare'yle meşguldü. Iris onu dürttü.

"Teslim olmalarından başka şartım yok," dedi Maven hemen.

"Af veya müsamaha yok," dedi Mare'ye bakarak. Mare onun dikkatli bakışları altıda huzursuz olmuştu. "Hiçbiriniz için yok."

Cal'in uzağında duran Anabel ayağa kalktı. O durumdan ve zehirli torunundan kurtulmak istermiş gibi ellerini sildi. "Eh, tamam o zaman," diye iç çekti. "Hepimiz hemfikiriz galiba."

İmalı bir şekilde Iris'e baktı. Maven'a, hatta Cenra veya Bracken'e değil. Fazla söz sahibi olmayan ve o grupta daha da az güce sahip genç Kraliçe'ye bakıyordu. Genç kadın başını eğdi ve gri gözleri anlamlı bir şekilde parıldadı.

"Evet, hemfikiriz," dedi Iris başını eğerek. Yanındaki Kraliçe Cenra da aynı şeyi yaptı. Muhtemelen bu bir Gölbölge geleneğiydi. O işe yaramaz tanrıları gibi gereksiz bir gelenek...

Platformun Maven'ın tarafında oturanlardan ilk olarak iki kraliçe, hemen peşlerinden de Bracken ayağa kalktı. Prens bana eğilip selam verince, ben de başımı eğdim. Ama bakışlarını benden ayırıp Davidson'a çevirdiğinde, gözlerinde farklı bir ifade uyandı. Ben orada hangi pozisyonda dursam durayım, dikkatini o Yenikan'a karşı hissettiği nefretten alamazdım.

Başbakan rahatsız olmuş gibi değildi. Ne düşündüğünü belli etmeden, zarif bir şekilde ayağa kalktı. "En hafif ifadeyle, ilginç bir görüşme oldu," diye mırıldandı ifadesiz bir şekilde gülümseyerek.

"Doğru," dedim.

Geri kalanımız da bir parlak renk ve ışıldayan zırh girdabı oluşturarak kalktık. Sadece Maven hâlâ oturuyor ve bizi izliyordu. Mare ustalıkla onun bakışlarından kaçındı ve Farley'nin yanından geçip Cal'in koluna girdi.

Bu manzara, sahte Kral'ı öfkeden çıldırttı. Bir ara dumanlar saçacağını sandım. Sessiz Taş olmasaydı, öyle de olabilirdi.

"Tekrar görüşene dek," dedi Cal omzundan arkasına bakarak.

CamScanner ile tarandı

Bu sözler nedense Maven'ın sabrını taşırdı ve öfkeyle sırtını dönüp gitmeden önce, ellerini sandalyesinin kollarına indirdi. Mürekkep gibi kapkara pelerini de arkasından süzüldü. Bana öfke krizi geçiren ufak bir çocuğu hatırlatıyordu. Çok tehlikeli bir çocuktu.

Gölbölge Kraliçesi ve Yamaç Prensi neredeyse tereddütlü denebilecek bir şekilde onun arkasından gittiler. Cal haklıydı. Dengeler bozulursa ve savaşı kazanamayacağı anlaşılırsa, Maven'ı terk ederlerdi. Ama bizim tarafımıza geçerler miydi? Sanmıyordum. Geriye yaslanıp saldırmayı beklerlerdi. Kırmızı Muhafızlar'ı ve Yüksektepe'yi kıskanmak üzereydim. En azından kurdukları ittifak gerçek sadakate ve ortak bir amaca dayalı gibiydi. Biz Gümüşler gibi değillerdi. Biz barıştan söz edebilirdik ama barış için yaratılmamıştık. Her zaman, taht odalarında veya savaş alanlarında, hatta bir aile yemeğindeyken masada bile savaşıyorduk. Bunu yapmak üzere lanetlenmiştik.

Sessiz Taş çemberinden çıkıp içime yeniden temiz hava çekmek için can atıyordum. Ptolemus'u kendime ve nakliye jetlerimize giden yola çektim. General Farley o kadar yakındayken ve adımlarını izliyorken, onu gözümün önünden ayırmamaya çalışıyordum. General tıpkı bir kurdu izleyen ve en küçük fırsatı bile değerlendirmek için bekleyen bir fare gibiydi.

Sessiz Taş'tan kurtulurken, becerimin içimi rahatlatan hissi geri geldi. Mücevherlerime, saçlarıma, dişlerime ve bedenimin her yerine gizlenmiş metal parçaları algımda belirdi. Maven'ın üstündeki madalyalara eriştiğimde, onların giderek silikleştiklerini hissettim. Gerçekten gidiyordu. Bizim gibi o da adadan kaçıyordu.

Savaşı kazanmaktan çok uzaktık ve tahminlerimde yanılmıyorsam, o sırada iki taraf eşit durumdaydı. Kusursuz bir biçimde birbirimize denktik. Bu durum senelerce sürebilirdi. Ben evlenmeyebilir, kraliçe olmanın getireceği baskılardan uzak, sadece bir prenses olarak kalabilirdim. *Birkaç haftalığına eve gidip babam gelince buradan ayrılabilirim. Karmaşayla o uğraşsın. Belki Elane'le gizlice sessiz sakin bir yere gideriz.* Bu

CamScanner ile tarandı

düşünce, beni mest etti. Öyle ki sığ kumlarda ayaklarımın etrafına toplanan suyu bile neredeyse fark edemeyecektim.

Algımın bir ucuyla, Maven'ın madalyalarının hareket etmeyi kestiğini fark ettim.

"Tolly," diye fısıldayıp kolunu tuttum.

Yerde biriken suları görünce Tolly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Grubumuzun geri kalanı da ayaklarıyla birbirlerine su sıçratırken aynı şaşkınlığı yaşadı. Farley ve subayları hemen yere bıraktıkları silahları aldılar. Silahların bazılarından sular damlıyordu. Hızla harekete geçip savunma pozisyonu aldılar ve ağaçların oraya ve uzakta kalan platforma baktılar.

Mare hemen Cal'in önüne geçti. Cal dehşet içindeydi, etrafımızda yavaş yavaş yükselen su yüzünden donup kalmıştı. Mare'nin ellerinden biri kıvılcım saçtı.

"Dikkatli ol," diye bağırdım geriye sıçrayarak. Tolly'yi de kendimle birlikte daha kuru bir yere attım. "Hepimizi kızartacaksın."

Buz gibi bir ifadeyle bana baktı. "Sadece ben istediğim takdirde öyle olur."

"Nymphalar mı?" diye kükredi Farley. Tabancasını yanağına dayamış, gözünü nişangâha yaklaştırmıştı. "Onların bulunduğu tarafta bir hareketlilik var. Mavi elbiseler, Gözcüler..." Sustu.

Tolly'nin kuşağından bir bıçak çekip elimde çevirdim. "Başka?"

"Bize sorun çıkaracak bir durum yok," dedi Anabel rahat ve kayıtsız bir sesle. "Haydi, jetlerimize gidelim."

Ağzı açık halde ona bakan tek kişi ben değildim.

Farley pozisyonunu bozmadan konuşan ilk kişi oldu. "Ya adanın tamamı *batıyor* ya da bir saldırıyla karşı karşıyayız..."

"Saçmalama," dedi Anabel burnunu çekip. "Öyle bir şey olmuyor."

"Ne oluyor o zaman?" dedi Cal öfkeyle. "Ne yaptın?"

Anabel nasıl olduysa açıklamayı Julian Jacos'a bıraktı. Yaşlı adam hafifçe, ifadesiz bir şekilde gülümsedi. "İşi bitirdik," dedi.

İlk konuşabilen Mare oldu. "Ne..."

CamScanner ile tarandı

Ağaçların arkasından, bulunduğumuz kıyının aksi istikametinden müthiş bir dalga sesi geldi. Dizlerinin üstünde olan Farley sıçradı, nişan aldığı yere baktı. Subayları geri çekildi.

Kumlu tepeye tırmanmaya, daha yüksek bir yere çıkıp olanları daha iyi bir yerden görmeye çalıştım.

Ben hareket ederken, ateş sesleri yeşil alanı kapladı. Aşağıdaki Mare irkildi. Yumruğumu sıkıp duyularımın kenarında dans eden mermileri saydım. Mermiler birbirine yanıt verir gibi karşı yöne yağıyordu.

"Savaşıyorlar... Bir şeye karşı savaşıyorlar," dedim.

Cal öne atıldı ve yumrukları alev alırken etrafa su sıçrattı. "Maven," diye alçak sesle mırıldandığını duyar gibi oldum. Mare onun önüne geçerek elektrik şoku vermeden ya da yakmadan engel olmaya çalıştı. Büyükannesiyse hiç kıpırdamıyordu.

Tepeye tırmandığım sırada sular ufak bir gelgit gibi hareket ediyordu; biri çekiyormuş gibi geri gidip tekrar ileriye aktı. Durduğum yerden, eğri büğrü ağaçların arasındaki renkleri görebiliyordum. Mavi zırhlar, kırmızı alevler ve Gözcü muhafızların alevli cüppeleri. Birisi çığlık attı ve sesi bir uluma gibi yankılandı. Hava dünyaya gri bir perde çekiliyormuş gibi pusla kaplandı.

Üstümdeki mücevherler hızla yayıldı ve ellerimle bileklerimde zırhlar oluşturup omuzlarıma ilerledi. "Bana bir silah ver, Farley," diye seslendim.

Bana bakmadan yere tükürdü.

"Ben daha iyi nişan alıyorum. Görüş menzilim de daha iyi," dedim sert bir sesle.

Uzun silahını daha sıkı tuttu. "Sana *herhangi* bir şey vereceğimi sanıyorsan..."

"*Sorduğumu* sanma sakın," dedim parmaklarımı şaklatıp. Silahı elinden fırlayıp elime uçtu.

"Hanımlar, buna gerçekten gerek yok," dedi olanlardan hâlâ tuhaf bir şekilde etkilenmemiş olan Anabel. "Bakın, bitti bile." Aramıza geçip kırışmış parmaklarından biriyle ağaçları işaret etti.

CamScanner ile tarandı

Sular yine oraya akın etti. Uzaktan bize gelen ve pusta sadece gölgeler gibi görünen şekiller vardı.

İlk olarak bileklerimize kadar yükselmiş suda yüzen ve Gözcü pelerinleri suda açılan cesetler geldi. Maskeleri fırlamış ya da yırtılmıştı ve yüzleri görünüyordu. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum.

Gölge gibi görünen şekillerden biri somutlaşıp ellerinden birini kaldırdı ve pusları dağıttı. Pus katılaşıp düştü ve üstümüze ani bir yağmur fırtınası gibi yağdı. Arkalarına dizilmiş muhafızlarıyla Cenra ve Iris bir anda karşımızda belirdiler. Peşlerinden, göğsünden altın rengi bir parıltı saçan ve mor pelerini suda süzülen Bracken geldi. Garip bir şekilde dizilip mümkün olduğunca mavi üniformalı muhafızları gizlediler. On metre kadar ötede durduklarında, yükselmiş sular ayaklarının etrafında birikti.

Şaşkınlıkla karşımızdaki manzaraya baktık. Başbakan bile kaşlarını çatmıştı.

Sadece Anabel ve Julian sakindi.

"Şimdi, bana bir iyilik yap da değiş tokuşu hallet," dedi Anabel, arkasındaki Jacos'a dönüp. Jacos midesi bulanmış gibi tuhaf bir şekilde bembeyaz kesilmişti ama tamam der gibi başını salladı ve yanına iki Lerolan muhafızını alıp uzaklaştı.

Değiş tokuş, demişti.

Mare'ye baktım. Ona baktığımı hissedince, gözleri hem korkuyla hem de şaşkınlıkla irileşti.

Neye karşılık değiş tokuş, diye sormak istedim.

Ya da kime karşılık?

Gölbölge muhafızlarının arasında debelenen ve güçlükle zapt edilen biri vardı. Cenra ve Iris'in arasındaki boşlukta, kendisinden çok daha güçlü adamlara karşı bir savaşı kaybeden o kişiyi gördüm.

Maven'ın dudağı kanıyordu, tacı da dağılmış siyah saçlarında yamulmuştu. Boşa tekmeler atıyor, Gölbölge muhafızlarını onu kollarından sürüklemeye zorluyordu. Sular saldırmaya hazır bir şekilde boyu kadar yükseldi. Yanındaki Iris bir ıslık çaldı ve Ma-

CamScanner ile tarandı

ven'ın bileziklerini elleriyle çevirmeye başladı. Büyük şaşkınlıkla, *alev bileklikleri, yeteneğinin anahtarları*, diye düşündüm. Maven asla merhamet göstermediği kişilerin elinde savunmasız kalmıştı.

Gölbölge Prensesi sırıttı; ölçülü birine yakışmayan ve insanı donduran bir manzaraydı. Maven ona tükürdü ama ıskaladı.

"Seni kaltak nympha," diye bağırıp yine tekme attı. "Bugün bir hata yaptın."

Cenra onu küçümser gibi güldü ama yanıt vermeyi kızına bıraktı.

"Öyle mi?" dedi Iris sakin sakin. Maven'ın başındaki tacı yavaşça çıkarıp suya attı. "Yoksa sen mi bir hata yaptın? En önemsizi beni krallığına sokmak olan, bir sürü hata."

Gözlerime inanamıyordum. Hain Maven ihanete uğramıştı. Oyunbaz oyuna gelmişti.

Savaş.

Bitmişti.

Kusacak gibiydim.

Güçlükle nefes alıp vermeye başladım. Bakışlarımı zorla Maven'dan ağabeyine çevirdim. Cal'in yüzü kireç gibi kesilmişti. Bu konuda hiçbir şey bilmediği, Anabel ve Julian her ne yaptıysa, bir parçası olmadığı belliydi. Onun adına ne tür bir *değiş tokuş* anlaşması yaptıklarını bilmiyordu.

Maven'a karşılık kimi verecekler?

Kaçmam gerekiyordu. Tolly'yi de almalıydım. Doğrudan denize koşmalıydım.

Apar topar tepeden inip ağabeyimin yanına gittim. Sahte Kral herkesin dikkatini yeteri kadar çekiyordu. *Bu işi nymphalar için kolaylaştırma. Jete koş. Evine git.*

"Kendini abartma, Evangeline!" diye bağırdı Maven, saçlarını geriye atmak için yan dönüp. Saçları sürekli gözlerine düşüyordu. "Kendini ne kadar değerli görürsen gör, benim kadar değerli değilsin."

CamScanner ile tarandı

O seslenince, diğerleri de beni kaçarken gördüler. Ptolemus'u sıkı sıkı tutmuştum. Tek bir dostane yüz aradım ve buna en yakın kişi olarak Mare Barrow'u gördüm. Gözleri benimle Tolly'nin kolundaki elim arasına gidip geliyordu. Acımaya benzer bir ifadeyle bana baktığını görünce, bunu bir bıçakla suratından kazımak istedim.

"Kim o zaman?" diye seslendim çenemi kaldırıp gururumu bir kalkan gibi kuşanarak. "Yine mi kendini değiş tokuş olarak sunuyorsun, Barrow?"

Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarındaki acıma ifadesi öfkeye dönüştü. Bunu tercih ederdim.

"Hayır," dedi Julian, muhafızlarla geri gelip. Gölbölgeliler gibi, o da jetten bir mahkûm getirmişti.

Salin Iral'ı son gördüğümde unvanları elinden alınmıştı. Aptallığı ve gururu yüzünden neredeyse babam tarafından boğulmak üzereydi. Gölbölge Kralı'nı emirlere karşı gelerek, sırf birilerinin gözüne girmek için Korviyum'un duvarlarının dışında öldürmüştü. Bunun Gölbölge'nin Maven'la yaptığı ittifakı daha da güçlendireceğini ve iki kraliçesinin de kin güdeceğini öngörememişti. Şimdi, hatasının bedelini hayatıyla ödeyecekti.

Salin bakışlarında tuhaf denecek kadar boş bir ifadeyle sakin bir şekilde duruyordu. Ayaklarına bakıyor ve iki muhafız da onu sıkı sıkı tutmadığı halde kaçmaya çalışmıyordu. Julian Jacos yakınlarda olduğu için, nedenini anlamak zor değildi. Anlaşılan ona kaçması için izin *verilmemişti.*

"Nedir bu... Ben *böyle* bir şeye izin vermedim..." Cal telaşla büyükannesinin başına dikildi. Anabel elini onun göğsüne dayayıp yavaşça geri itti.

"Ama bunu yapacaksın. Değil mi, Cal?" dedi tatlı bir sesle. Bir anneden beklenebilecek bir şefkatle torununun yüzünü tuttu. "Bu savaşı hemen şu anda, burada sonlandırabiliriz. Bedeli bu. Binlerce kişinin hayatına karşılık tek bir hayat."

Vermesi zor bir karar değildi.

CamScanner ile tarandı

"Evet, Cal. Bunu hayat kurtarmak için yapıyorsun, değil mi?" dedi Maven alaycı bir sesle. Elinde kalan tek silah sözleriydi. "Son nefesine kadar asil biri olarak."

Cal gözlerini ağır ağır çevirip kardeşine baktı. O an Maven bile susup bekledi. İkisi de gözlerini kırpmıyordu. İkisi de bocalama belirtisi göstermiyordu. Küçük Calore alaycı bir şekilde gülümsemeye devam edip ağabeyini tepki vermeye zorladı. Cal'in yüz ifadesi değişmedi, bir şey de demedi. Ama omzunu silkip büyükannesinin önünden çekilmesi çok şey anlatıyordu.

Julian parmaklarından birini Salin'in yüzüne götürdü ve göz göze gelsinler diye başını kaldırdı. "Kraliçelere doğru git," dedi. Sesinde yetenekli bir hipnozun melodik yeteneğini duydum. İstese hepimizi etkisi altına alabilir, bir tahta erişebilirdi. Neyse ki Julian Jacos güç sahibi olmakla ilgilenmiyordu.

Kafa karışıklığına rağmen Salin Iral bir ipekti. Zarif adımlarla, grubumuz ile Maven'ın arasındaki kısa mesafeyi aştı. Gölbölge kraliçeleri açlıktan ölmek üzere olan birinin yanından geçen yemeklere baktığı gibi onu izliyorlardı. Iris aniden Salin'i boynundan yakaladı, bacaklarının arkasına bir tekme attı ve elleri suya batacak şekilde dizlerinin üstüne çökmeye zorladı.

"Onu diğer tarafa yollayın," dedi Cenra alçak sesle, elini Maven'a doğru sallayarak.

Tüm bunlar buğulu bir camın arkasında meydana geliyormuş, gerçek olamayacakmış gibi yanlış geliyordu. Ama gerçekti. Gölbölgeli muhafızlar Maven'ı ileri itip ağabeyine doğru sendelemesine neden oldular. Maven hâlâ sırıtıyor ve kan tükürüyordu ama gözleri yaşla dolmuştu. Kontrolü kaybediyordu ve kendi üstündeki hâkimiyet yavaş yavaş yok oluyordu.

Bunun son olduğunu biliyordu. Maven Calore yenilmişti.

Muhafızlar onu iteklemeye devam edip dengesini sağlamasını engellediler. Acınası bir manzaraydı. Tiz kahkahalar arasında bir şeyler söylüyor, kendi kendine bezgin bezgin bir şeyler fısıldıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Dediklerini yaptım," dedi kendi kendine. "Dediklerini yaptım."

Ağabeyinin ayaklarının dibine yığılmadan önce, Anabel öne çıkarak ikisinin arasına girdi. Bir kaplan gibi koruyucuydu.

"Gerçek Kral'a doğru bir adım daha atmayacaksın," diye kükredi. Maven'ın elinde hiçbir şey kalmadığı halde, ona hâlâ güvenmiyordu.

Maven tek dizinin üstüne çöktü, elini saçlarının arasına daldırdı ve koyu renkli, ıslak dalgalarını karıştırdı. Artık sahip olamayacağı bir ateşle dik dik ağabeyine baktı. "Bir çocuktan korkuyor musun, Cal? Senin savaşçı olduğunu sanıyordum."

Cal'in yanındaki Mare gerildi ve Cal'in kolunu tuttu. Onu durdurmak için mi, yoksa bir şey yapması için mi, bilemiyordum. Cal ne yapacağına karar vermek için düşünürken, güçlükle yutkundu. Ağır ağır elini kılıcının kınına götürdü. "Benim yerimde sen olsaydın, beni öldürürdün."

Maven nefesini dişlerinin arasından verdi. Bir yalan söylemesine yetecek kadar tereddüt etti. Ya da bir yalan söylemeyi umacak kadar... Maven Calore'nin aklından neler geçtiğini ya da insanların hangi yüzünü görmesine izin verdiğini anlamak zordu.

"Evet, öldürürdüm," dedi. Yine kan tükürdü. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

Cal yanıt vermedi.

Maven buz mavisi gözlerini ağabeyinin yanındaki kıza çevirdi. Mare onun bakışları altında sert bir ifadeye büründü ve tavlanmış çeliği andıran bakışlarını ona dikti. Ondan korkması için çok neden vardı ama gizliyordu.

"Mutlu musun?" diye fısıldadı Maven. Bu soruyu tam olarak kime sorduğunu anlayamadım.

İkisi de ses çıkarmadı.

Fokurdayan bir su sesi duydum ve bakışlarımı ondan ayırınca, iki kraliçenin avlarını bir çember içine aldıklarını gördüm. Etrafında dolanıyorlardı. Bu, bir dans veya bir ayin gibi değildi. Belirli bir kalıp izlemiyorlardı. Sadece o ana kadar birikmiş acımasız bir

CamScanner ile tarandı

öfke söz konusuydu. Bracken bile bu manzaradan huzursuz olmuş gibiydi. Birkaç adım geriledi ve onlara yapacakları iş için yer açtı. Hâlâ dizlerinin üstünde olan Salin ağzında beliren tuzlu su köpükleriyle aralarında sallanıp duruyordu.

Kraliçeler işini bilen birer işkenceci gibi Salin'in yüzüne su dökmeye devam ettiler. Sadece arada bir nefes almasına izin veriyorlardı. Salin'in yüzünün rengi yavaş yavaş, her damlayla birlikte soldu, sonra da morarıp karardı. Kasılarak yere düştü ve kalkamayarak yarım ayak derinliğindeki suda boğuldu. Kendisini kurtaramamıştı. Kraliçeler onun üstüne eğilip ellerini omuzlarına koydular. Salin ölürken, gördüğü son şeyin bu olmasını sağladılar.

Daha önce de işkence yapan ve bundan keyif alan kişiler görmüştüm. Bu manzara beni her zaman huzursuz etmişti. Ama bu gaddarlık anlayamayacağım kadar iyi hesaplanmış bir şeydi ve beni dehşete düşürmüştü.

Iris izlediğimi fark edince, daha fazla tahammül edemeyip bakışlarımı kaçırdım.

Çok haklıydı. Maven onu krallığına ve sarayına sokmak gibi bir hata yapmıştı.

"Mutlu musun?" diye sordu Maven tekrar, daha çaresiz ve vahşi bir tavırla. Dişleri hayvan dişleri gibi beyaz ve sivriydi.

"Sessiz ol, Maven," dedi Julian ve Maven'ı ona bakmaya zorladı. Maven Calore, çarpık hayatında ilk kez o salak ağzını kapadı.

Arkama baktığımda, Ptolemus'u da benim gibi beti benzi atmış halde buldum. Dünya ayaklarımızın altında değişmiş, ittifaklar bozulup yeniden kurulmuş ve geriye sınırların yeniden çizilmesi ve evliliklerin gerçekleşmesi kalmıştı.

Ama o anda pazarlığın bir parçasının daha olması gerektiğini fark ettim. Öyle olmalıydı.

Ağabeyime yanaşıp sadece onun duyabileceği bir şekilde fısıldadım.

"Bu pazarlık sadece Salin için yapılmış olamaz."

CamScanner ile tarandı

Iral'ın ne Uçurum'da ne de Poyraz'da bir unvanı, toprakları veya gücü vardı. Gözden düşmüş bir lorddu sadece. Yaptıkları dışında bir değeri yoktu. Gölbölgeli kraliçeler intikamlarını almak için Maven'ı onunla değiş tokuş etmezlerdi. Tuhaf oldukları bir gerçekti ama aptal değillerdi. Anabel bedelin bu olduğunu söylemişti ama bu doğru olamazdı. Daha fazlası olmalıydı. Birisi daha olmalıydı.

Neler döndüğünü anladığımda, belli etmemeye çalıştım. Kimse sakinlik maskemin arkasında olanları göremezdi.

Değiş tokuşun biz olduğumuzu düşündüğümde, çok da yanılmamıştım.

Ama Maven haklıydı. Bir krala karşılık, bir prens ve bir prenses mi? Çok aptalcaydı. Biz onun kadar değerli değildik.

Ama babamız kesinlikle öyle.

Uçurum Kralı Volo Samos. Salin, Gölbölge Kralı'nı, babamı memnun etmek ve onun gözüne girmek için bıçaklamıştı. Babam da herkes kadar sorumluydu. Bu iş onun adına yapılmıştı.

Üstelik babam, Cal'in rakibi olduğu kadar, Gölbölge'nin de rakibiydi. Anabel'in onu pazarlık konusu etmesi kolay olurdu. Babamın hayatını önermek, mantıklı bir hareketti.

Parmaklarımın titrediğini belli etmemek için birbirine kenetledim. İfademi değiştirmeden ve duygularımı belli etmeden elimden geldiğince seçeneklerimi düşündüm.

Babam ölürse Uçurum çökerdi. İçinde bulunduğumuz koşullarda onsuz ayakta kalamazdı. Ben de o zaman bir prenses olmazdım. Onun emri altındaki bir evcil hayvan, değiş tokuş yapacağı bir oyuncak ve dilediği gibi kullanacağı bir kılıç da.

Sevmediğim kimseyle evlenmek zorunda kalmaz ve hayatımı bir yalan olarak yaşamazdım. Ama durum böyle olmasına rağmen, babamı seviyordum. Elimde değildi. Bu duruma dayanamıyordum.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ ALTI

Mare

Maven'la aynı kargo jetinde geri dönmek istememiştim. Cal de istememişti. Maven efsunlanmış gibiydi ama biz hâlâ onu görmeye katlanamıyorduk. Julian, Davidson ve Anabel kendilerini feda edip bu işi üstlendiler ve bize nefes aldırmak için Maven'ı ikinci jete götürdüler.

Hâlâ konuşamıyorduk. Liman Körfezi'ne yaptığımız dönüş yolculuğu yaşadığımız şoktan dolayı sessizlik içinde geçti. Evangeline ve Ptolemus da şok geçirmiş gibi sessizdi. Bu değiş tokuş bütün dengeleri altüst etmişti. Hâlâ inanamıyordum. Julian ve Anabel, Gölbölgelilerle bir olup arkamızdan iş mi çevirmişti? Hem de burnumuzun dibinde. Cal'in iznini almadan veya Davidson'ı karıştırmadan... Bu mantıklı değildi. Geniş ajan ağına rağmen, Farley bile böyle bir şeyin olacağını görmemişti. Ama aramızda memnun görünen tek kişi oydu. Oturduğu yerde gülümsüyor, her yanından heyecan fışkırıyordu.

Böyle hissetmemem gerekirdi. Savaş kazanılmıştı. Artık savaş ve ölümler olmayacaktı. Maven tacını Vilayet'te kaybetmişti. Kimse

CamScanner ile tarandı

tacı yerden almaya tenezzül etmemiş, soğuk demir halkayı adada bırakmıştı. Iris onun bileklerini almıştı. Maven artık istese bile bize bir şey yapamazdı. Her şey bitmişti. Artık çocuk kral yoktu. Beni bir saniye daha incitemezdi.

Peki, kendimi neden o kadar berbat hissediyordum? Midemin dibine bir taş kadar ağır, göz ardı edemeyeceğim bir dehşet hissi çökmüştü. *Şimdi neler olacak?*

İlk önce, olanları Iris'e, annesine ve Bracken'e yıkmaya çalıştım. Cal ittifaka sadık kalma yemini etmişti ama onların böyle bir şey yapacağını sanmıyordum. Çok şey kaybetmişlerdi ve hiçbiri evlerine eli boş dönecek tipler değildi. Hepsinin intikam almak için özel nedenleri vardı. Hem Poyraz iç savaş yüzünden güç kaybetmiş, bölünmüş ve daha güçlü düşmanlar için kolay bir hedef olmuştu. O gün bulduğumuz barış, sadece geçici bir süre devam edecekti. Saatin bize karşı işleyen tik taklarını duyabiliyordum.

Bu yüzden korkmuyorsun, Mare Barrow.

Önceki gece, Cal ve ben seçim yapmayacağımız veya verilmiş kararları değiştirmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Savaş devam ederken, bazı şeyler göz ardı edilebilirdi. Ama biraz daha zamanımız olacağını düşünmüştüm. Her şeyin bu kadar çabuk biteceği aklıma gelmemişti. Uçuruma bu kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim.

Artık Maven tahtta olmadığına göre, Cal Poyraz'ın gerçek kralı. Tacını takacak ve doğuştan onun olan hakkı alacak. Evangeline'le evlenecek. Daha önce yaşanan hiçbir şeyin önemi olmayacak.

Yine düşman olacağız.

Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar, Poyraz'ı bir başka kralın yönetmesine izin vermeyecekti.

Cal ne kadar değişiklik yapacağını söylese de buna ben de izin veremezdim. Aynı kalıpları, çocukları veya torunları da tekrarlayacak, krallar ve kraliçeler soyu devam ettikçe, aynı şeyler yaşanacaktı. Cal yapılması gereken şeyi görmeyi reddediyordu. Daha iyi bir dünya yaratmak için gerekli olan fedakârlığı yapmaya cesareti yoktu.

CamScanner ile tarandı

Ona kirpiklerimin arasından kaçamak bir bakış fırlattım. Cal dikkatini başka bir yere, düşüncelerine verdiği için ona baktığımı fark etmedi. Kardeşini düşünüyordu. Maven Calore'nin döktüğü kanlar ve hepimizde açtığı yaralar için nasıl bir bedel ödeyeceğini düşünüyordu.

Korros Hapishanesi'ne yaptığımız baskından önce, Cal Maven'ın bizi bekleyebileceğini ve bu durumda kendi kontrolünü kaybedebileceğini söylemişti. Var gücüyle Maven'ın peşine düşecekti. Bu kadar kararlı olmak onu korkutmuştu. Maven'ı o öldürmezse, ben öldüreceğimi söylemiştim. O zamanlar bunu söylemek kolay gelmişti ama fırsat elime geçtiğinde ve Maven bana yeni doğmuş bir bebek gibi savunmasız bir halde bir küvetin içinden baktığında, arkamı dönüp gitmiştim.

Onun ölmesini istiyordum. Bana yaptıkları için. Hissettirdiği tüm acılar ve kalp kırıklıkları için. Shade için. Çarpık oyununda kullanılan onca Kızıl için. Ama sırf bana çektirdiği eziyetlerden kurtulmak için, onu kendi ellerimle öldürüp öldüremeyeceğimi hâlâ bilemiyordum. Cal'in de bildiğinden emin değildim.

Ama öldürecekti ve bunu yapmak zorundaydı. Bu yol ancak oraya gidiyor olabilirdi.

Liman Körfezi'ne dönüş yolculuğu öncekinden kısa geldi. Akvaryum Limanı'nın kenarına indik. Jetler eskiden pazar alanı olan su kenarındaki yeri kullandılar. Koalisyon askerleri kaldırıma doluştu ve mideme kötü bir his çöktü. Dışarısı çok kalabalıktı.

İlk kez, gösteriye çıkarılacak kişi ben değildim. Maven bunu bana defalarca yaptığı halde, onun bir nakliye jetinden itilerek çıkarıldığını izlemek beni memnun etmedi. Bacakları Julian'ın yeteneğinden dolayı ağırlaştığı için sendeliyordu. Her zamankinden de fazla bir çocuk gibi görünüyordu. Birisi ellerini kelepçelemişti. Hiçbir şey demiyordu, hâlâ konuşamıyordu.

Onun arkasından Farley belirdi; gururla gülümsüyordu ve ellerinden birini zafer kazanmış gibi kaldırmıştı. Maven'ı yakasından tuttu.

CamScanner ile tarandı

"Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz!" diye bağırdı. Iris gibi, Maven'ın bacaklarının arkasına bir tekme attı. Maven dizlerinin üzerine çökmek zorunda bırakılmış bir kraldı artık. "Zafer!"

Kalabalık bunun ne anlama geldiğini anladığında, meydana çökmüş derin sessizlik hızla yok oldu. Yuhalamalar bir fırtına gibi yükseldi ve neşeyle ve zehirli duygularla dolu çığlıklar o kadar çok yankılandı ki bütün şehir durumu öğrenmiştir diye düşündüm.

Cal olanları boş bir ifadeyle izlerken, yanımda sıcaklık yayıyordu. Gördükleri hoşuna gitmemişti.

"Onu saraya götürün," dedi Anabel'e, yanımıza geldiğinde. "Hemen götürün."

Bıkkınlıkla iç çekip ona baktı. "İnsanların onu görmesi gerek, Cal. Bırak da zaferin tadını çıkarsınlar. Seni bu yüzden sevsinler."

Cal irkildi. "Buna sevgi denemez," dedi çenesiyle kalabalığı işaret edip. Kızıllar ve Yenikanların sayısı onun Gümüşlerinden fazlaydı ama hepsi Maven'a öfkeyle ve yumruklarını havaya kaldırmış bir şekilde bakıyorlardı. Meydanda müthiş bir öfke rüzgârı esiyordu. "Buna nefret denir. Onu saraya götürün ve kalabalıktan uzaklaştırın."

Doğru kararı vermişti. Kolay karar da buydu. Başımla onaylayıp kolunu hafifçe sıktım. Hâlâ yapabiliyorken, onu elimden geldiğince rahatlatmalıydım. İttifak gibi, bizim de zamanımız kısıtlıydı.

Anabel dikkat kesildi. "Onu kalabalığın arasından..."

"Hayır," diye fısıldadı Cal öfkeyle. Büyükannesine ve bana baktı. Bakışları altında gerildim. "Onun yaptığı hataları yapmayacağım."

"Tamam," dedi Anabel sinirle. Meydanın kenarına araçlar yanaştı ve bizi saraya götürmek için bekledi. Cal en yakındaki araca gidince, ben de saygımı göstermek için arada biraz mesafe bırakarak onu izledim.

"Yine de raporlar hazırlamalı ve yayınlar yapmalıyız," dedi Anabel yürürken. "Poyraz halkının, gerçek kralın geri döndüğünü duyması gerek. Soylu Haneler'i toplamalı ve ittifak yeminleri ettirmeliyiz. Tacına sadakat yemini etmeyenleri de cezalandırmalıyız..."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum," dedi Cal hemen.

Arkamızda bir gürültü patırtı oldu. Farley Maven'ı itekliyor, Julian da onların yanında yürüyordu. Birkaç asker zaferimizi kutlamak için Farley'nin ayaklarına kırmızı fularlar attılar. Hem tezahürat ediyor hem de çığlıklar atıyorlardı.

Kendi halkımdan geldiği halde, bu sesler çok korkunçtu. Aklıma zincirler içinde Arkeon'da yürütüldüğüm zaman geldi. Bir mahkûm ve bir ödüldüm. Maven bana bütün dünyanın karşısında diz çöktürmüştü. O gün içimden kusmak gelmişti, şimdi de aynı şeyi hissediyordum. *Bizim onlardan daha iyi davranmamız gerekmez mi?*

Buna rağmen, içimde çirkin bir açlık vardı. İntikama ve adalete olan açlıktı ve beslenmek için yalvarıyordu. Aklımdan çıkarmaya, kendi hatalarımın ve bana yapılan haksızlıkların yarattığı o canavarı göz ardı etmeye çalıştım.

Anabel araçlara varana dek konuşup durdu. Cal nihayet aracın orada dik dik bakarak onu susturdu. Aracımıza binerken arkama bakmak istemedim. Başka birinin benim Arkeon'da çektiklerimin birazını bile çekmesini izlemek istemiyordum. Bu kişi Maven bile olsa.

Cal araca binip kapıyı kapadı ve yarı karanlıkta yerine oturdu. Araçtaki bölme kaldırılmıştı ve sürücüyle bizi ayırıyordu. Artık rol yapmamıza gerek yoktu, yalnız kalmıştık. Dışarıdaki sesler hafif bir uğultu olarak kaldığı için, içerisi neredeyse sessiz sayılırdı.

Cal öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. O anın hissettirdiklerine dayanmak çok zordu. Korku, pişmanlık, utanç ve büyük bir rahatlama vardı bu hislerin içinde. Ama tümü, neler olacağını bildiğimiz için içimizi kaplayan dehşet hissinin yanında önemsiz kalıyordu. Geriye yaslandım ve avuçlarımla gözlerimi kapadım.

"Bitti," dediğimi duydum, yalan söylediğimi bilerek. Cal, yüzü ellerinin arasında, bir Antrenman seansından yeni çıkmış gibi hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Bitmedi," dedi. "Kesinlikle bitmedi."

CamScanner ile tarandı

• • •

Okyanus Tepesi'ndeki odalarım, benim isteğim üzerine Cal'inkilerden ayrı ve katın diğer ucundaydı. Güzel, aydınlık ve ferah odalardı ama banyo çok ufaktı ve o sırada içerisi çok kalabalıktı. Ilık suyun altında titreyip sabun köpüklerinin vücudumdan aşağı akmasını bekledim. Sıcaklık beni rahatlatıyor, kaslarımdaki sızıları ve tutukluğu gideriyordu. Farley bana sırtını dönmüş, küvete yaslanmıştı. Davidson da milli bir lidere göre fazlasıyla rahat bir halde sırtını kapıya yaslamıştı. Buluşmaya giydiği şık takımın düğmelerini açmıştı. İçinde beyaz bir fanila vardı. Boğazı kıpırdayıp duruyordu. Gözlerini ovuşturup esnedi. Sabah daha yeni sona erdiği halde bitkin düşmüştü.

Elimle tekrar yüzümü ovuşturdum ve keşke bıkkınlığımı ter ve kir kadar kolaylıkla atabilseydim, diye düşündüm. *Bir saniye bile yalnız kalamıyorum.*

"Ya itiraz ederse?" diye homurdandım ikisine. Her şeyi bir arada tutmak için yaptığımız ve son şansımız olan planda, sayamayacağım kadar çok delik vardı.

Davidson büktüğü dizinin üstünde parmaklarını kavuşturdu. "İtiraz *ederse*..."

"Edecek," dedik Farley'yle aynı anda, monoton seslerle.

"O halde dediğimiz gibi yaparız," dedi Başbakan sadece. Omuzlarını kayıtsızca silkti. Düşük gözkapaklarının altından beni dikkatle izledi. "Sözümüzü tutmazsak, işimiz bitmiş demektir. Hem kendi ülkeme verdiğim sözleri de tutmam gerek."

Farley ona hak verircesine başını sallayıp bana baktı. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Yakından baktığımda, yaz boyunca burnuna yayılmış çilleri sayabiliyordum. Ağzının kenarındaki yara iziyle tezat oluşturuyordu. "Benim de," dedi. "Diğer Komutanlık generalleri çok açık konuştular."

"Onlarla tanışmak isterim," dedi Başbakan alçak sesle.

CamScanner ile tarandı

Farley ona acı bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Bu iş düşündüğümüz gibi giderse, döndüğümüzde bizi bekleyecekler."

"Güzel."

Parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdirip süt beyazı, parfümlü suda çizgiler çizdim. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordum hepimizin sormak istediği şeyi sorarak. "Gölbölgeliler gelmeden önce yani."

Farley başını çevirip çenesini göğsüne çektiği dizine yasladı. Asabi bir tavırla dişlerini birbirine vuruyordu. Bu, onun için tuhaf bir histi. "Yamaç ve Gölbölge'deki ajanlardan gelen raporlara göre, kalelerde ve hisarlarda hareketlilik yaşanıyormuş. Ordularını topluyorlar." Sesi değişip ciddileşti. "Fazla vaktimiz yok."

"Başkenti hedef alacaklar," dedim. Bu, bir soru değildi.

"Muhtemelen," dedi Davidson. Parmağıyla düşünceli düşünceli dudağına vurdu. "En hafif şekliyle sembolik bir zafer demektir bu. En iyi ihtimalleyse, diğer şehirler ve bölgeler diz çökerse, tüm ülkenin hızla fethedilmesi anlamına gelir."

Farley gerildi. "Cal saldırıda ölürse..." Birden sustu. Sıcak suya rağmen, bunu düşününce her yerim buz kesti. Bakışlarımı Farley'nin siluetinden pencereye çevirdim. Dostane mavi bir gökte tembel tembel ilerleyen kabarık beyaz bulutlar gördüm. O konuşma için fazla parlak ve neşelilerdi.

Davidson farkında mıydı bilmiyorum ama yarama tuz basarak Farley'nin lafını tamamladı. "Calore vârisleri olmadan. Kral olmadan. Ülkede büyük bir karmaşa başlar."

Bundan bir seçenekmiş gibi söz ediyordu. Suda hızla pozisyon değiştirip bakışlarımı ona diktim. Ellerimi porselen küvetin kenarına koydum ve parmaklarımdan birinde tehditkâr bir kıvılcım belirdi. Başbakan biraz geri çekilir gibi oldu. "Daha çok Kızıl kanı dökülür, Mare," dedi. Özür diler gibi söylemişti. "Ben bu tür şeylerle ilgilenmiyorum. Arkeon'u onlardan *önce* ele geçirmeliyiz."

CamScanner ile tarandı

Farley evet anlamında başını sallayıp yumruğunu sıktı. "Cal'i de tahttan inmeye zorlamalıyız. Başka seçenek olmadığını görmesini sağlamalıyız."

Bakışlarımı Başbakan'dan ayırmadım ve kıpırdamadım. "Uçurum ne olacak?"

Başbakan gözlerini kıstı. "Volo Samos yönetemeyeceği bir dünyayı asla kabul etmez ama Evangeline..." İsmi ağzında yuvarladı. "O ikna edilebilir. En azından rüşvetle."

"Neyle?" diye ofladım. Evangeline'in Cal'le evlenmemek için her şeyi yapabileceğini biliyordum ama ailesine ihanet edip tacını kenara atmak mı? Hiç sanmıyordum. Onun yerine acı çekmeyi tercih ederdi. "Hepimizden daha varlıklı. Ayrıca çok daha gururlu."

Davidson çenesini kaldırıp bizden daha üstünmüş gibi bir ifadeye büründü. Sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordu. "Kendi geleceğiyle. Özgürlüğüyle," dedi.

İkna olmadığım için burnumu kırıştırdım. "Ondan ne isteyebileceğinden emin değilim. Kendi babasından kurtulmayı asla düşünmez."

Başbakan hak verircesine başını eğdi. "Doğru ama bir ittifakı yok edebilir. Evlenmeyi reddedebilir. Uçurum'u Poyraz'dan ayırabilir. Cal'e başvuracağı başka hiçbir yer bırakmayabilir. Onu zorlayabilir. Cal ittifaklar olmadan hayatta kalamaz."

Yanılmıyordu ama ikincil plan fazla tehlikeliydi. Evangeline'in niyetine bel bağlamak başkaydı ama ya onun kanına olan sadakati nasıl halledilecekti? Ailesine bağlılığı? İmkânsız gibiydi bu. Kendisi de evliliği reddedemeyeceğini ve her şey bittikten sonra, babasına karşı gelmeyeceğini dile getirmişti zaten.

Küvetten çıkan buhar, sessizlikte döne döne havaya yükseliyordu.

Kapının diğer tarafından bezgin bir ses geldi. "Tüm bunların gerçekten de plana göre gitme ihtimali nedir?" diye seslendi Kilorn yatak odamdan.

Güldüm. "Hiç plana göre gittiği oldu mu ki?"

CamScanner ile tarandı

Uzun ve hüsran dolu bir inlemeyle yanıt verdi. Sonra başını kapıya vurup kapının titremesine neden oldu.

Kilorn ve Davidson giyinebilmem için beni yalnız bıraktılar ama Farley yatağının deniz yeşili örtülerine uzandı. İlk başlarda biraz yalnız kalabilmek için onun da gitmesini istemeyi düşündüm ama aradan dakikalar geçtikçe, kaldığına memnun oldum. Yalnız kalırsam, aklımı tamamıyla yitirip kapıyı bir daha açmayabilirdim. Farley oradayken, hızla hazırlanmaktan başka seçeneğim yoktu. Bu hızımın *ilginç* olmayı vaat eden gün boyunca devam edeceğini umuyordum.

Farley üstüme zorla resmi bir Kırmızı Muhafız üniforması geçirdiğimi görünce sırıttı. Bu üniforma sırf benim için daha yeni yıkanıp üstüme göre ayarlanmıştı. Neredeyse bir sene önce Muhafızlar'a bağlılık yemini etmiştim ama bu bana asla resmi bir durum gibi gelmemişti. Üniformanın da sembolik olması, beni Cal'den ve Gümüş müttefiklerinden ayırması gerekiyordu ama bence Farley başka birinin daha onunla birlikte sıkıntı çekmesini istemişti. Parlak kan kırmızısı üniforma dar ve sertti; boğazımın üstüne kadar ilikleniyordu. Yakamı çekiştirip biraz gevşetmeye çalıştım.

"Eğlenceli değil, değil mi?" diyerek güldü Farley. Kendi yakası açıktı ve o an katlanmış duruyordu.

Aynada kendime baktım. Özel dikilmiş üniforma vücudumu çok güzel sarmıştı. Üst kısmı dardı; dümdüz inen pantolon paçalarını çizmelerime sokmuştum ve siluetim dikdörtgen gibi olmuştu. Bu kesinlikle baloya giyilen türden bir kıyafet değildi.

Pırıl pırıl, cilalı düğmeler dışında, üniformamın üstünde başka bir süs yoktu. Rozetler veya nişanlar da. Elimi göğsümde, boş kumaşın üstünde gezdirdim.

"Bana artık bir rütbe verecek misin?" diye sordum Farley'ye. Halk Salonu'nda olduğu gibi, yakasında üç general karesi vardı ama sahte madalyaların ve kurdelelerin çoğunu çıkarmıştı. Onları gerçekten kazanmadığını bilen Cal'in önünde rol yapmanın anlamı yoktu.

CamScanner ile tarandı

Geriye yaslanıp tavana baktı. Bacaklarından birini diğerinin üstüne atıp ayağını sarkıttı. "Er unvanı kulağa hoş geliyor."

Elimi kalbime götürüp gücenmiş gibi yaptım. "Seninle tam bir senedir çalışıyorum."

"Belki birileriyle konuşabilirim," dedi. "Seni överim. Onbaşı olmanı sağlamaya çalışırım."

"Çok cömertsin."

"Kilorn'a rapor vereceksin."

İçimi kemiren endişeye ve korkuya rağmen, yüksek sesle güldüm. "Ne yaparsan yap, bunu sakın ona söyleme." Bunu duyarsa, neler yapacağını çok iyi biliyordum. Benimle dalga geçer, sahte emirler verirdi. Asla peşimi bırakmazdı.

Farley de güldü. Kısa saçları yüzünün etrafına altın renkli bir hale gibi yayılmıştı. Hiç gülümsemeyen ya da gülmeyen biri değildi ama şu anki hali farklıydı. Alaycı ya da kurnaz bir gülüş değildi bu. Gerçek bir mutluluğu yansıtıyordu. Bu da o günlerde hepimizde nadiren görülüyordu.

Yavaş yavaş toparlandı ve kahkahaları boğazına dizilir gibi oldu. Bakışlarımı sanki görmemem gereken bir şey görmüşüm gibi hemen ondan kaçırdım.

"Dün gece onun yanındaydın." Bunu kesin olarak biliyormuş gibi söylemişti. Herkesin bildiğinden emin olduğum gibi, onun bildiğinden de emindim. Cal ve ben tam olarak bir sır sayılmazdık.

Dürüstçe ve utanmadan yanıt verdim. "Evet."

Gülümsemesi silindi ve yatakta doğruldu. Aynadan ona bakarken, ifadesinin değiştiğini fark ettim. Dudaklarını sarkıttı ve gözlerindeki ifade yumuşayıp acıma değilse bile hüzünle doldu. Bu ifadede belki bir parça da şüphe vardı.

"Bu durum bir şeyi değiştirmiyor," dedim hızla arkama dönerken. "İkimiz için de değiştirmiyor."

Hemen elini kaldırıp yanıt verdi. "Biliyorum," dedi, bir hayvanı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi. Yutkundu ve dudağını yaladıktan

CamScanner ile tarandı

sonra, sözcükleri özenle seçti. "Shade'i özlüyorum. Onu geri getirmek için korkunç şeyler yapardım. Onunla bir gün daha geçirebilmek için. Clara'nın, babasını tanıyabilmesi için."

Yumruklarımı sıktım ve yanaklarımın kızardığını hissederek yere baktım. Utançtan kızarmıştım çünkü bana güvenmiyordu. Ayrıca hepimizin kaybettiği ağabeyim için öfkeyle, derin bir üzüntüyle ve pişmanlıkla da kızarmıştım. "Ben..."

Ayağa kalkıp kararlı adımlarla yanıma geldi. Omuzlarımı tutup beni yaralı yüzüne bakmaya zorladı. "Benden güçlü olduğunu söylüyorum, Mare," dedi gözleri parıldayarak. Ne demek istediğini anlamam biraz süre aldı. "Sadece Shade söz konusu olduğunda. Başka konularda değil," dedi hemen ortamı yumuşatıp.

"Başka konularda değil," dedim, kendimi biraz gülümsemeye zorlayarak. "İnsanları elektrik şokuna uğratmak hariç."

Farley geniş omuzlarını silkti. "Eh, kim bilir? Ben bunu henüz denemedim."

Okyanus Tepesi'nin taht odası şehre bakıyordu. Mavi çatılı ve beyaz duvarlı evlerden limana kadar uzanan manzarası vardı. Geniş pencereler kralın tahtının üstünde bir kemer oluşturuyor, odayı akşamüzerinin altın renkli ışığıyla kaplıyordu. Manzara her şeye rüyamsı ve gerçek dışı bir özellik katıyordu. Bir yanım, Vilayet'e gitmeden önce o sabahın karanlığına uyanacağımızı düşünüyordu. Savaş bu kadar kolaylıkla kazanılmadan ve bir hayat o kadar rahatça değiş tokuş edilmeden önce.

Cal daha sonradan Salin Iral'la ilgili bir şey dememişti ama demesine gerek de yoktu. Bu anının üstüne nasıl çöktüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Iral gözden düşmüş bir lorddu ama yine de Cal'in kardeşine karşılık olarak boğularak öldürülmüştü. Yine de Kral Yedinci Tiberias'a bakan birisi, onun neler hissettiğini anlayamazdı.

CamScanner ile tarandı

Cal, babasının elmastan koltuğunda dimdik oturuyordu. Taht, onun kan kırmızısı ve siyah kıyafetiyle birleşerek bir alev halini almışı adeta. Pencereler siluetinin parıldamasına neden oluyordu. O anda, muhafızlarından biri bir Haven gölgedir ve bir güç ve kuvvet imajı yaratmak için ışığı manipüle ediyor olabilir, diye düşündüm. Kesinlikle işe yarıyordu. Bir kral gibi duruyordu, babası gibi görünüyordu. Maven'ın asla olmadığı gibi.

Bu manzaradan nefret ettim. Parıldayan tahttan ve başındaki sade taçtan da... Tacı büyükannesininki gibi pembe altındandı. Demirden inceydi. Daha zarifti. Daha az şiddet içeriyordu. Savaşa yönelik değil, barışa yönelik bir taçtı.

Farley'yle tahtın soluna, Davidson ve Yüksektepeli danışmanlarının oraya yan yana oturduk. Cal'in sağındaysa koltuğu tahta herkesinkinden yakın olan Anabel oturuyordu. Samos Hanesi de onun yakınlarında, bir başka kralın etrafına toplanmıştı.

Acaba Volo Samos çelik ve sedefli metal tahtını inşa etmek için ne kadar süre harcamıştır diye düşündüm. Bu materyaller incecik gümüş ve beyaz örgüler oluşturuyordu ve aralarına yer yer siyah amberler serpiştirilmişti. Samos Kralı'nın bir koltuk yapmak için her gün saatler harcadığını düşününce, tiksintiyle dudaklarımı büktüm. Her zamanki gibi, Gümüşlerin şatafatı beni şaşırtıyordu.

Evangeline babasının yanında tuhaf bir şekilde gergindi. Genellikle bu tür şeylere bayılır, etrafı izlemekten ve izlenilmekten memnuniyet duyardı. Ama o sırada yerinde duramıyor, parmakları seğiriyor ve ayaklarından birini elbisesinin kıvrımlarının altında hafifçe yere vuruyordu. Acaba ne biliyor ya da neden şüpheleniyor diye merak ettim. Davidson'ın teklifi olamazdı. Ona ihtiyacımız olacağından emin olana dek bunu açıklamayacaktı. Yine de Evangeline'in gri gözleri fıldır fıldırdı ve salonu tarayıp duruyor ve salonun en uç kısmında ardına kadar açık olan ve sarayın konuk kabul odalarına bakan yüksek kapılara bakıyordu. Dışarıda Gümüş ve Kızıllardan oluşan bir kalabalık vardı. İçeriyi görme umuduyla bekliyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Korktuğumu hissederek irkildim. Evangeline kolay kolay korkacak birisi değildi.

Ama Julian'ın soylu tutsağın bana yabancı olmayan kollarından birini tutarak içeri girdiğini ve onu tahta götürdüğünü görünce bunları unutuverdim. Herkes bir şeyler mırıldanmaya başladı ve ancak taht odasının kapıları yankıyla kapanıp bizi sarayın geri kalanından ayırdığı vakit sessizlik çöktü. Cal izleyicilere ihtiyaç duymazdı ve kardeşinin kaderine karar verirken, orada kimse olmaması gerektiğini bilecek kadar zekiydi.

Maven bu sefer sendelemedi. Bilekleri kelepçeli olduğu halde, başını dimdik tuttu. Bana bir şahin ya da kartal gibi keskin gözlerle ve daha da sivri pençelerle etrafı izleyen bir avcı kuşu hatırlatıyordu. Ama Maven bir tehdit değildi. Bilezikleri olmadan değildi. İki yanındaki muhafızlar, Cal'e ve Anabel'e sadık Lerolan Hanesi'ndendi. Maven'a sadık değillerdi.

Durum böyle olunca, Maven için bile bir kurtuluş göremiyordum.

Cal'in birkaç metre önünde durdular. Anabel ayağa kalktı ve vücudu uzun bir gölge oluşturdu. Gözlerini, derisini bıçakla diri diri kesmek ister gibi yavaşça üstünde gezdirdi. "Kralının önünde diz çök, Maven," dedi, sesi ölümcül odada yankılanırken.

Maven başını hafifçe yana eğdi. "Hayır, sanmıyorum."

Birden kendimi başka bir sarayda, farklı bir Calore kralına bakarken buldum. Dizlerimin üstündeydim ve ellerim arkadan kelepçelenmiş, ayakta duran Maven'ın yanında duruyordum. Hepimizi kandırdığı ve kalbinin aslında kime ait olduğunu açıkladığı gündü.

Maven, kalkmama yardım et.

Hayır, sanmıyorum.

Maven Calore sözlerini özenle seçerdi ve o anda da bunu yapıyordu. Artık bir anlamı yoktu, güce de sahip değildi ama bize hâlâ acı verebiliyordu. Tahtta oturan Cal birden ciddileşti ve yumruklarından birini sıktı. O anda ben de içimdeki canavarın ortaya çıkmaya başladığını, Maven'ı paramparça etmek için yalvardığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

Onu yok etmek istiyordu. Bu isteğe karşı gelemedim ama gelmek zorundaydım. Aklımı yitirmemek, insanlığımı yitirmemek için.

"İstersen ayakta durabilirsin," dedi Cal en sonunda, bir parça rahatlayarak. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi elini salladı. "Ayakta durman senin *nerede* olduğunu değiştirmez. Benim şu anda oturduğum yeri de öyle."

"*Şu anda*, evet," dedi Maven, sözcükleri vurgulayarak. Hem buz gibi soğuk hem de mavi alev gibi sıcak gözleri parıldadı. "Orada uzun süre oturacağımı sanmam."

"Seni ilgilendirmez," dedi Cal. "İhanet ettin ve cinayet işledin, Maven Calore. O kadar çok suç işledin ki saymayacağım bile."

Maven oflayıp gözlerini devirdi. "Pek çaba harcamıyorsun."

Ağabeyi bu yeme atlamaması gerektiğini biliyordu. Hakareti geçiştirdi. Bir danışmana, hatta dostuna bir şey soracakmış gibi Davidson'a döndü.

"Başbakan, sizin ülkenizde ona ne ceza verilirdi?" diye sordu samimiyetle ve merakla. Cal'in kendisi için inşa etmeye çalıştığı imaja dair muhteşem bir dayanışma gösterisiydi. Yok etmekten ziyade birleştirici özelliğe sahip bir kral. Kızıllara danışan ve kan ayrımını bir yana bırakan bir Gümüş.

Bunun çoktan birtakım sonuçları olmuştu.

Volo tahtında dudaklarını büktü ve tüyleri kabaran huzursuz bir kuş gibi cüppesinin içinde kıpırdandı. Maven hemen fark etti.

"Buna izin mi vereceksin, Volo?" dedi tatlı bir sesle. "Bir Kızıl'ın yanında ikinci planda mı kalacaksın?" Kahkahası camları bile çatlatabilecek kadar tiz yankılandı. "Samos Hanesi ne kadar da düşmüş."

Cal gibi Volo da Maven'ın alaycı sözlerine karşılık vermek istemedi. Kıpırdanmayı kesti ve kromla kaplı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim hâlâ bir tacım var, Maven. Ya senin?"

Maven yanıt olarak sadece sırıttı ve ağzının bir kenarı seğirdi.

CamScanner ile tarandı

"İnfaz," dedi Başbakan Davidson kararlılıkla öne eğilerek. Tahttan indirilmiş sahte Kral'ı daha iyi görmek için dirseklerini koltuğunun kollarına dayadı. "Biz ihaneti infazla cezalandırırız."

Cal gözlerini bile kırpmadı. Bu sefer dönüp Volo'ya doğru eğildi. "Majesteleri, Uçurum'da olsaydınız, siz ona ne yapardınız?"

Volo dişlerini birbirine vurarak hemen yanıt verdi. Evangeline gibi ön dişlerini gümüşle kaplatmıştı. "İnfaz."

Cal başını salladı. "General Farley?"

"İnfaz," dedi Farley, çenesini kaldırıp.

Maven tepki vermedi. Şaşırmış gibi bile değildi. Başbakan'la, Farley'yle ya da Volo'yla pek ilgilenmiyordu. Benimle de ilgilenmiyordu. Beyninde hangi yılan geziniyorsa, tek bir kişiyle ilgileniyordu. Göğsü içine çektiği kesik nefeslerle inip kalkarken, gözlerini kırpmadan ağabeyine bakıyordu. Üvey kardeş oldukları halde, ne kadar benzediklerini unutmuştum. Sadece renkleri değil, tutkuları da benziyordu. Kararlı ve güçlüydüler. Ebeveynlerinin ürünüydüler. Cal babasının hayallerinden, Maven annesinin kâbuslarından yaratılmıştı.

"Sen ne yapacaksın, Cal?" diye sordu. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, onu güçlükle duymuştum.

Cal hiç tereddüt etmedi. "Bana yapmaya çalıştığın şeyi yapacağım."

Maven neredeyse yine gülecekti. Ama nefesini hızla verdi. "Arenada mı öleceğim?"

"Hayır," dedi Kral, başını sallayarak. "Son anlarını kendini rezil ederek geçirmeni izlemek istemiyorum." Şaka yapmıyordu. Maven savaşçı değildi. Arenada bir dakika bile zor dayanırdı. Ama Cal'in önerdiği şeyi, yani vereceği sert kararda bir parça merhameti hak etmiyordu. "Hızlı olacak. Öyle olmasını sağlayabilirim."

"Ne kadar da asilsin, *Tiberias*." Maven kaşlarını çattı. Sonra vazgeçti ve yüzü rahatladı. Gözlerini iri iri açınca, aklıma yemek artıkları için dilenen bir köpek geldi. Ne yaptığını çok iyi bilen yavru bir köpek gibiydi. "Bir ricada bulunabilir miyim?"

CamScanner ile tarandı

Cal bunu duyunca gözlerini devirdi. Safi nefretle ona baktı. "Dene bakalım."

"Beni annemin yanına gömün."

Bu isteği, içimde adeta bir delik açtı.

Koltuğun diğer tarafındaki birinin hayretle nefesini tuttuğunu duydum: Anabel olabilirdi. Cal bembeyaz kesildi ve iki eliyle tahtının kollarını kavradı. Bakışlarını bir an yere çevirdi ama sonra kendisini tekrar kardeşine bakmaya zorladı.

Elara'nın cesedine ne olduğunu bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla, terk ettiğimiz Gizada'da Muhafızlar'ın elinde kalmıştı.

Orası bir cesetler adasıydı. Ağabeyiminki de oradaydı.

"Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldandı Cal en sonunda.

Ama Maven lafını bitirmemişti. Öne değil, yana doğru bir adım attı. Bana doğru. Bakışlarını dikkatle üstüme diktiğini görünce, neredeyse yere düşecektim.

"Ayrıca annem gibi ölmek istiyorum," dedi sakin sakin. Sanki üstünü örtmek için fazladan bir battaniye istiyordu.

Yine düşünemeyecek kadar şoke olmuştum. Ağzım hayretle açılmasın diye çenemi sıkmaktan başka bir şey yapamadım.

"Öfkenle paramparça olmak istiyorum," dedi; beni delip geçen bakışlarında korkunç ve akıldan çıkması mümkün olmayan bir ifade vardı. Köprücükkemiğimdeki damga o anda yanmaya başladı. "Ve gazabınla."

İçimdeki canavar kükredi. *Bunu hemen şimdi yapayım. Bunun başlamasından ben de sorumluyum. Benim sonlandırmam daha uygun olur.* Cal gibi parmaklarımı koltuğumun koluna doladım ve tırnaklarımı tahta kısmına batırdım. Kendime hâkim olarak sağlam durmaya, şimşeği kontrol altına almaya çalıştım ama o anda tek bir kalp atışıyla bir fırtına koparabilirmişim gibi hissediyordum. Ona beni son kez baştan çıkarma mutluluğunu vermeyecektim. Yapmak istediği buydu. Pençelerini bana geçirmeden önce, eskiden olduğum kişiyi bir kez daha yok etmek için son bir zehirli damla kullanıyor, son bir

CamScanner ile tarandı

çürümüşlük örneği sergiliyordu. Büyük bir yanımın bunu istediğini biliyordu. Dahası, bunun onun hapishanesinden ve aşkının işkencesinden kurtarmayı başardığım şeyi mahvedeceğini de biliyordu.

Öldür onu, Mare Barrow. Sonsuza dek bitir işini.

Bana bakıp kararımı bekledi. Diğerleri de beklediler. Bir kral olan Cal bile bir şey demedi. Eskisi gibi, hangi yolu izleyeceğime benim karar vermeme izin verdi.

Nedense aklıma Jon geldi. Kaderimi anlatan kâhin. *Yükseleceksin ve yalnız yükseleceksin.* Acaba o kader çoktan değişmiş miydi, yoksa onu böyle mi değiştirecektim?

Ağır ağır başımı salladım.

"Senin sonun ben olmayacağım, Maven. Sen de benimki olmayacaksın."

Maven gerilir gibi oldu. Bakışları yüzümde dolaştı ve gözlerimden dudaklarıma indi. Fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bir süre bir şey demedi. Fikrimi değiştirmemek için kararlılıkla durdum ve dişlerimi birbirine bastırdım. *Şimşeğin merhameti yoktur,* demiştim bir keresinde. Ama şimşek sadece bir parçamdı ve bana hükmetmiyordu.

Ben ona hükmediyordum.

"Tamam," dedi Maven; isteği geri çevrildiği için kızmıştı. O anda, içimdeki canavarı dengeleyen ufak bir zafer tomurcuğu hissettim. Maven hızla tekrar Cal'e döndü. "O halde, bir mermi olsun. Kılıç da olur. İstersen kafamı kes. Neyi seçeceğin beni pek ilgilendirmiyor."

Bu zorlu karar üstüne çökerken, Cal hızla kontrolü kaybetmeye başladı. Kral maskesi de düşmek üzereydi. Neredeyse yerinden kalkıp taht salonundan çıkacağını sandım. Ama yapamazdı. Teslim olmaz, zayıflıklarını belli etmezdi. Çocukluğundan beri, ona bunlar aşılanmıştı. "Hızlı olacak," dedi tekrar ama bu sefer tereddütlüydü.

"Bunu söylemiştin zaten," dedi Maven inatçı bir çocuk gibi. Yanaklarında rengi giderek koyulaşan iki gümüş benek belirdi.

Anabel ellerini kavuşturdu. Kardeşlere bakıp ikisini tarttı. Aralarındaki gerilim içinden akım geçen bir tel gibi zıplayıp çıtırdıyordu.

CamScanner ile tarandı

Maven, Cal'i onu hemen oracıkta öldürmesi için kışkırtmaya mı çalışıyor diye merak ettim. Bunu bana yapamamıştı.

"Muhafızlar, hainle işimiz bitti," dedi Anabel otoriter bir sesle. Kararı tamamıyla Cal'in elinden almıştı.

Elimde olmadan Maven'a baktığımda, bana baktığını gördüm.

Cal karar veremez.

Bunu bana defalarca söylemişti ve ben bunun gerçek olduğunu acı veren birçok olayda kendim de görmüştüm. Maven olmasa bile, Cal hep tereddütlüydü ve karar veremiyordu. Maven bana Cal'in bu yüzden kötü bir kral olacağını söylemişti. Ya da en azından başkasının yardımına muhtaç bir diğer tasmalı kral olacağını. Haklıydı. Genç Calore bir canavar olabilirdi ama aptal değildi.

Lerolan muhafızlar onu sert bir biçimde omuzlarından itip odadan çıkardılar. Julian'ın da onunla gideceğini sandım ama orada kaldı ve tahtın arkasına geçti. Düşünceli ve sessiz bir tavırla ellerini kavuşturdu. Odada duyulan tek ses, infaz edileceği artık kesinleşen Maven götürülürken yankılanan ayak sesleriydi. Acaba onu bir daha görebilecek miyim, diye düşündüm. İnfazını izleyecek cesaretim olacak mı diye. Devasa kapılar arkasından kapanınca, oturduğum yerde biraz çöktüm ve uzun bir nefes verdim. Yukarı çıkıp biraz kestirmekten başka bir şey istemiyordum.

Sanırım Cal de öyle hissediyordu. Tahtında kıpırdanıp kalktı. "Sanıyorum, bugünkü işlerimiz bitti," dedi, yorgun bir sesle. Sonra, sanki tehlikeli müttefiklere değil de sadık bir konseye danışıyormuş gibi salona baktı. Belki de kendisi öyle davranırsa, onlar da sadık olur diye düşünüyordu.

Bol şans.

Kraliçe Anabel hızla ama nazikçe elini koluna koyup bir şey yapmasını engelledi. Cal onun dokunuşu altında tedirgin olup durdu. "Taç giyme töreni için bir karar vermemiz gerek," dedi büyükannesi tatlı bir gülümsemeyle. Cal ya bu ihtimale sinir olmuştu ya da büyükannesinin ona çocuk gibi davranmasına kızmıştı. "En kısa

CamScanner ile tarandı

zamanda olmalı... Hatta yarın bile olabilir. Büyük bir törene gerek yok, resmi olsun yeter."

Altta kalmak istemeyen Volo, sakallı çenesini eline yasladı. Önemsiz bir hareketti ama dikkatleri üstüne çekmek için açık bir sinyaldi. "Bir de hem Yeni Kent, hem de nikâh konuları var." Cal'e ve Evangeline'e baktı. Sanırım, ikisi de kendilerine hâkim olmayı çok iyi beceriyor olmasalardı, o anda kıvranır, hatta öğürürlerdi. "Nikâh hazırlıkları haftalar sürer..."

Konuyu değiştirmek istedim. "Yeni Kent konusunu açıklayabilir misiniz?" diye sordum ve daha rahat görebilmek için Volo'ya döndüm. Gri gözleri, nefretten neredeyse simsiyah olmuş bir halde bana baktı. Yanımda oturan Farley dudaklarını kıpırdatır gibi oldu ama hemen toparlanıp nötr bir ifadeye büründü.

Volo bir şey diyemeden ya da kabalığıma kızamadan, Anabel yanıt verdi. "Bunu şu anda konuşmamıza gerek yok," dedi, elini Cal'in kolundan çekmeden.

Cal yapabileceklerimden ve bunun Samos Kralı'nı nasıl etkileyeceğinden korkuyormuş gibi bana baktı. Diretmeyeyim diye beni uyarmak istermiş gibi dudaklarını büzüp kaşlarını çattı.

Hiç şansın yok, Calore.

"Bence konuşmalıyız," dedim herkese. Sesim güçlü, berrak ve Mareena Titanos'un buz gibi soğuk bir yankısı gibiydi. Gümüşlerin bana verdiği silahtı bu. "Diğer konuların yanı sıra."

Cal kaşını kalırdı. "Ne gibi?"

Başbakan hafifçe öksürdü ve alelacele hazırladığımız ve prova etmeye bile doğru dürüst fırsat bulamadığımız konuşmayı yapmaya hazırlandı. Ama yetenekli bir politikacı ve diplomattı. Sözleri hiç de önceden düşünülmüş gibi çıkmadı. İyi rol yapıyor, ustalıkla konuşuyordu.

"Gölbölge'nin ve Prens Bracken'in yanı sıra onun Yamaç'taki müttefiklerinin Poyraz'ı rahat bırakmaya niyetli olmadıkları belli," dedi, tüm Gümüş soylulara hitap ederek. Özellikle de ikna etmesi

CamScanner ile tarandı

gereken Cal'e bakarak konuşuyordu. "Poyraz yeniden birleşti ama ülkeniz acı bir savaş yüzünden güçsüz düştü. En büyük iki kaleniz ya yok edildi ya da işe yaramaz hale getirildi. Hâlâ soylu ailelerinizin geri kalanının sadakat yemini etmesini bekliyor, destek vereceklerini umuyorsunuz. Kraliçe Cenra bu tür bir fırsatı kaçıracak birisine benzemiyor."

Cal biraz rahatladı ve omuzlarından eksik olmayan gerginlik azalır gibi oldu. Gölbölge, Kızıl baskısından daha kolay bir konuydu. Bana baktığında, neredeyse bu tatlı bir oyunmuş ya da bir flört etme yöntemiymiş göz kırpacaktı. Sanki üç avcı bir kurdu köşeye sıkıştırmak için uğraşmıyordu.

"Evet, haklısınız," dedi minnetle başını sallayarak. "Kendi ittifaklarımız güçlü olursa, Poyraz'ı kuzeyde veya güneyde istilacılardan koruyabiliriz."

Davidson sakin ifadesini bozmadı. Ama parmaklarından birini kaldırdı. "Hazır o konu açılmışken."

Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde sıkıp esas konuya geçmesini bekledim. Göğsümden yukarı bir sıcaklık yayıldı. Kendime hiçbir beklenti içine girmemem gerektiğini söyledim. Cal'i, ne diyeceğini önceden tahmin edecek kadar iyi tanıyordum.

Yine de onun değişmiş olmasına, benim onu değiştirmiş olmama dair ufak bir ihtimal vardı. Ya da savaşmaktan fazlasıyla usanmış, kan dökmekten midesi bulanır ve ırkının yaptığı kötülüklere artık tahammül edemez hale gelmiş olabilirdi.

Cal, Başbakan'ın ne demek istediğini anlamadı ama Anabel hemen kavradı. Gözlerini bir yılan gibi kıstı. Arkasındaki Volo doğrudan bize nişan alıp mızraklar fırlatacakmış gibi görünüyordu.

Davidson benim tarafımdaki ve diğerlerinin göremediği elini indirdi. Bizi herhangi bir saldırıdan korumak için hafif mavi bir ışık saçmaya başlamıştı bile. Yüz ifadesi değişmedi, sesi titremedi ve kararlılıkla devam etti. "Artık kardeşiniz tahttan indirildiğine ve siz kral olacağınıza göre, size yeni bir seçenek sunmak istiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Başbakan?" dedi Cal. Dediklerini ya hâlâ anlamamıştı ya da anlamak istemiyordu.

Volo'nun ve Anabel'in belirgin öfkeleri beni tereddüde düşürdü. Davidson gibi ben de elimi indirdim ve kıvılcımları tenime çağırdım.

Gümüş Kralı ve Kraliçesi açık açık suratlarını asmışlardı ama Başbakan konuşmasına devam etti. "Seneler önce, Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti bugünkü gibi değildi. Krallıklar ve lordluklar vardı ve sizi bugün yöneten Gümüşler tarafından yönetiliyorduk. Ama iç savaş dağları kırdı geçirdi." Diyeceklerini önceden duymama rağmen ürperdim. "Barış diye bir şey söz konusu değildi. Kızıllar Gümüş savaşlarında, Gümüş gururu ve Gümüş gücü uğruna öldü."

"Kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldanıp gözlerimi Cal'e diktim. Ne tepki vereceğini tahmin etmeye çalıştım. Yüzündeki kasların hafifçe seğirdiğini fark ettim. Dudaklarını birbirine bastırmış, koyu renkli kaşlarını kaldırmıştı. Çenesini sıkıp nefesini bıraktı. Bu, tıpkı bir resmi okumaya ya da bir şarkının kokusunu hissetmeye çalışmak gibiydi. İnsanı çileden çıkaran, imkânsız bir işti.

Başbakan hızlandı. Bundan keyif alıyor, gülmemek için çaba sarf ediyordu. "Sayıları giderek artan Yenikanların yanı sıra, zorlu durumumuzu anlayan Gümüşlerin desteğiyle ortaya çıkan bir ayaklanmayla, yani bir Kızıl ittifakı sayesinde kendimizi bugünkü demokratik ülke haline getirmek için yeniden inşa ettik. Bunun için fedakârlıklar yapıldı. Birçok kişi öldü. Ama on seneyi aşkın bir süre sonra, şimdi daha iyi durumdayız. Gün geçtikçe de büyüyoruz." Halinden memnun bir şekilde geriye yaslandı. Anabel ve Volo'nun zehirli oklar fırlatan bakışlarını hiç umursamıyordu. "Umarım sen de aynı şeyi yaparsın, Cal."

Cal.

Başında bir taçla tahtında otururken bu ismin kullanılmasının anlamı açıktı. Bunu Cal bile anladı. Birkaç kere gözlerini kırpıştırıp toparlanmaya çalıştı.

CamScanner ile tarandı

O daha bir şey diyemeden, Farley kendi rolünü oynamak üzere ona döndü.

Generalin rütbesini gösteren kareler parıldıyor, Cal'in yüzünde ışık noktaları oluşturuyordu. "Şu anda bir daha elimize geçmeyecek bir fırsata sahibiz. Poyraz parçalanmış durumda, yeniden inşa edilmesi gerekiyor," dedi. Başbakan kadar iyi bir konuşmacı değildi ama amatör de sayılmazdı. Kırmızı Muhafızlar onu aylar önce sözcüleri olarak seçmişlerdi ve bunun bir nedeni vardı. Farley en soğuk yürekleri bile ısıtacak kadar tutkulu ve inançlıydı. "Gelin, Poyraz'ı birlikte yeniden inşa edelim, yepyeni bir yere dönüştürelim."

Anabel torunundan önce davrandı. Tıslar gibi, "*Sizin* ülkeniz gibi bir yere mi dönüştürelim, Başbakan? Durun tahmin edeyim, bu muhteşem yeni ülkeyi kurarken, siz de yardımlarımızı teklif edeceksiniz," dedi sözcüklerden oluşan dikenleri ölümcül bir şekilde hedefe fırlatarak. İhtiyaç duyduğu şüphe tohumunu ekmişti. Bunun yerini bulduğunu, Cal'in gözlerinin gölgelendiğini gördüm. *Kök salacak mı?* "Hatta ülkeyi yönetme teklifinde de bulunabilirsiniz."

Davidson'ın maskesi silinir gibi oldu. Neredeyse gülecekti. "Benim hizmet etmem gereken kendi ülkem var, Majesteleri, hizmet etmeme *izin* verildiği sürece."

Volo'dan tok bir kahkaha yükseldi. Maven'ın kahkahasından bile kötü bir kahkahaydı. "Tahtlarımızdan, uğruna çalıştığımız her şeyden vazgeçmemizi istiyorsunuz. Soyumuzu bir kenara bırakalım, hanelerimize, babalarımıza ve büyükbabalarımıza ihanet mi edelim?"

Anabel kaşlarını çattı. "Büyükannelere de," dediğini duyar gibi oldum. Yerimden fırlamak istememe rağmen, oturdum. Bu durumu fiziksel bir gösteriye dönüştürmek akıllıca olmazdı.

"Ya *bizim* uğruna çalıştıklarımız ne olacak, Volo?" dedim. Volo bana gözucuyla baktı. Bu hareketi içimdeki öfkeyi kabartarak daha işe yarar bir hale getirdi. "Kanımız ne için aktı? Yine yönetilme hakkı için mi? Varoş kasabalarına tıkılmak, zorla askere alınmak ve

CamScanner ile tarandı

kaçtığımız hayatlara geri dönmek için mi? Bu nasıl doğru olabilir? Nasıl adilane olabilir?"

Kontrolü kaybetmeye başlamıştım. Konuşurken boğazım düğümleniyordu ama bunu göz ardı etmeye çalışıyordum. Tüm bunları, bu dünyayı gaddar hale getirmiş ya da öyle olmasına izin vermiş kişilere söylemek bende tuhaf bir etki yaratmıştı. Ağlayabilir ya da patlayabilirdim ve hangisini yapmaya daha yakın olduğumu bilmiyordum. Anabel'i omuzlarından sarsmak veya Volo'nun gırtlağına yapışmak ve onları dinlemeye zorlamak, neler yaptıklarını ve yapmaya devam etmek istediklerini görmelerini sağlamak istiyordum. Ama ya gözlerini kaparlarsa ne olacaktı? Ya bakarlar da bir terslik görmezlerse? Başka ne yapabilirdim?

Samos Kralı tiksintiyle ofladı. "Bu dünya ne doğru ne de adilane, *Kızıl kız*. Sanırım, Kızıl olarak doğan herkes bunu biliyordur." Burnunu çekti. Yanında oturan Evangeline kıpırdamadan yere bakıyor, dudaklarını sıkıyordu. "Ne kadar deneseniz de bizimle eşit değilsiniz. Doğa böyle."

Cal nihayet gözlerinden adeta ateşler saçarak sessizliğini bozdu. "Volo, sessiz ol," dedi sert bir sesle. Unvanını kullanmamıştı ve kibar bir şekilde de konuşmuyordu. Ama bir yandan da söylediklerine karşı çıkmamıştı. Üstünde yürüdüğü ip giderek inceliyordu. "Tam olarak ne istiyorsunuz, Başbakan?" dedi. İstediğimiz şeyi bize açık açık söyletmek istiyordu.

"Bu, sadece benim ricam değil," dedi Davidson bana bakıp.

Cal de bana baktı; bronz gözlerini doğrudan yüzüme çevirdi. Elimde olmadan ben de onu süzdüm; bakışlarım ellerinden başlayıp başındaki taca kadar üstünde dolaştı. Taç onun her şeyiydi.

Tereddüt etmedim. Çok şey yaşamış ve çok uzun süre sıkıntı çekmiştim. Yaşadığımız onca şeyden sonra, Cal'in, söyleyeceklerime şaşırmaması gerekirdi.

"Tahttan in," dedim. "Yoksa geri adım atacağız."

Sesi monotonlaştı; hiçbir duygu içermiyordu. Şok geçirmemişti.

CamScanner ile tarandı

Bunu bekliyordu.

"İttifakı bozacaksınız."

Davidson evet der gibi bir kere başını eğdi. "Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'nin, kaçtığımız krallık gibi bir yer yaratmaya hiç niyeti yok."

Farley de gururla konuştu. "Kırmızı Muhafızlar da destek vermez."

Cal'in oturduğu yerden hafif bir sıcaklık titreşiminin, ufak bir dalganın yayıldığını hissettim. Bu kötüye işaretti. İç çektim, onun nihayet aklının başına geleceğine dair tüm umutlarımı yitirmiştim. Sesim bir an dikkatini çekti. Acı hissettiğini görünce, ben de acı hissettim. Calore kardeşlerin bende yarattığı onca yaraya kıyasla minicik, toplu iğne başı kadar bir acıydı.

Cal giderek artan öfkesini bir başkasının üzerine kusmak için Davidson'a baktı. "O halde, bizi Gölbölgelilere ve Yamaç'a bırakıyorsunuz. Benim hiçbir zaman olmayacağım kadar kötü krallıklara ve prenslere," dedi bezgin bir tavırla. Bunları hızlı hızlı söylemişti. Durumu kurtarmaya çalıştığı, orada kalmamız için elinden gelen her şeyi yaptığı belliydi. "Dediğiniz gibi, şu anda güçlü değiliz. Kolay hedefiz. Ordularınız olmadan..."

"Kızıl orduları olmadan," dedi Başbakan soğukkanlılıkla. "Yenikan orduları."

"Mümkün değil," dedi Cal açık açık. Ellerini kaldırıp boş avuçlarını gösterdi. Sunabileceği hiçbir şey olmadığını anlatmak istiyordu. "Mümkün değil. Şu anda olmaz. Belki zamanla olabilir ama ortada bir kral olmazsa, Soylu Haneler dize gelmez. Parçalanırız. Poyraz diye bir yer kalmaz. Kaçınılmaz bir istilaya hazırlanırken, idari sistemimizi *tamamıyla* değiştirecek kadar vaktimiz yok..."

Farley onun lafını kesti. "Öyleyse zaman yarat."

Uzun boyuna, iri yapısına, tacına, üniformasına, bir savaşçının ve bir kralın tüm süslerine rağmen Cal hiç o anki kadar çocuk gibi görünmemişti gözüme. Bizlere baktı, bakışlarını benden büyükannesine ve Volo'ya çevirdi. İkisi de ona açık kapı bırakmadılar. İkisi

CamScanner ile tarandı

de aynı şekilde suratlarını asmıştı. Cal bize boyun eğerse, onlar karşı çıkacaktı. Böylece ittifakının diğer tarafı yıkılacaktı.

Cal'in arkasında kimselere görünmeden duran Julian başını önüne eğdi. Kimseye bir şey demedi ve ağzını açmadı.

Volo ölü gibi ellerinden birini gümüş rengi sakalında gezdirdi. Gözleri parıldadı. "Poyraz'ın Gümüş askerleri doğuştan elde ettikleri haklardan vazgeçmezler."

Farley şimşek hızıyla ayağa fırladı. Olanca gücüyle Volo'nun ayaklarına tükürdü. "İşte, doğuştan sahip olduğunuz haklar hakkında böyle düşünüyorum."

Samos Kralı beni büyük bir şaşkınlığa uğratarak sus pus kesildi ve hayretten ağzı bir karış açık kalmış halde ona bakakaldı. Bir Samos'un dilinin tutulduğuna ilk kez şahit oluyordum.

"Fareler hiç değişmiyorlar," dedi Anabel hışımla. Bir eliyle gayet açık bir şekilde tehdit eder gibi koltuğunun koluna vurdu. Gerçi Farley aldırış etmedi.

Cal mırıldanır gibi az önce dediklerini tekrar etti. Avcılar onu köşeye sıkıştırmışlardı. "Bu mümkün değil," dedi.

Davidson kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı. Ben de onun arkasından kalktım.

"O halde sizi bu şekilde bıraktığımız için üzgünüz. Gerçekten. Sizi bir dost olarak görüyorum."

Cal teker teker bize baktı, bakışları hepimizin üstünde dolaştı. Ne kadar üzüldüğünü görünce, ben de üzüldüm. Ama bir kabullenişi paylaşıyorduk. Yürümeyi seçtiğimiz yol her zaman buydu.

"Biliyorum," dedi Cal. Sesi sertleşti. "Ültimatomları pek hoş karşılamadığımı bilmeniz gerekir. Dostane olsalar da olmasalar da."

Bu bir uyarıydı.

Sadece bize yöneltilmiş bir uyarı da değildi.

İnançları ve hedefleri bir olan Kızıllar olarak hep birlikte aşağı indik. Kırmızı ve yeşil üniformalarımızla, aynı gül pembesi ve kırmızı tonlara sahip yüzlerimizle. Canlı gözleri ama ölü kalpleri olan,

CamScanner ile tarandı

kayalardan oyulmuş heykelleri andıran buz gibi ve kıpırtısız Gümüşleri geride bıraktık.

"İyi şanslar," dedim giderken, arkama son bir kez bakıp.

Cal gidişimi izlerken aynı şekilde karşılık verdi. "İyi şanslar."

Korviyum'da tacı seçtiğinde tüm dünyam yıkılmış, boşluğa düşmüş gibi olmuştum. Bu durum aynı değildi. Kalbim zaten kırılmıştı ve tek bir gece, parçaların yeniden bir araya gelmesi için yetmemişti. Bu yara da sızı da yeni değildi. Cal bana söylediği kişiydi. Onu hiçbir şey ve hiç kimse değiştiremeyecekti. Onu sevebilirdim ve belki de her zaman sevecektim ama olduğu yerde kalmaya karar verdiğinde, harekete geçmesini sağlayamazdım. Aynı şey benim için de geçerliydi.

Farley yürürken elimi dürtüp bana bir şeyi hatırlattı. Henüz son ricamızı yapmamıştık. Yine arkama dönüp ona baktım. Olmam gerektiği gibi görünmeye çalıştım. Kararlı ve ölümcüldüm ve Gümüş Kral için kaçınılmaz bir yıkım gibiydim. Ama yine de Mare'ydim, sevdiği kız... Fikrini değiştirmeye çalışmış Kızıl'dım. "En azından Kızılların, varoşlardan çıkmasına izin verir misin?"

Yanımda duran Farley de diğer soruyu sordu. "Ve zorunlu askerliği kaldırır mısın?"

Bunları yapacağına ihtimal vermiyorduk. Belki yine üzülmüş gibi davranacak veya bu tür şeylerin ne kadar *imkânsız* olduğuna dair bir başka trajik açıklama yapacaktı. Belki Anabel bizi taht odasından kovacaktı.

Ama Cal sağındaki Gümüşlere bakmadan yanıt verdi. Onların görüşlerini almadan karar aldı. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. "Adil ücretler vaat edebilirim."

Neredeyse yüksek sesle oflayacaktım ama konuşmaya devam etti.

"Adil ücretler," diye devam etti. Volo tiksintiyle bembeyaz kesildi. "Hareket kısıtlaması olmayacak. Diledikleri yerde yaşayıp çalışabilecekler. Aynı şey ordular için de geçerli. Adil ücretler ve adil askere alınma koşulları olacak. Zorunlu askerlik olmayacak."

CamScanner ile tarandı

Bu sefer ben gafil avlanmıştım. Gözlerimi kırpıştırıp başımı eğdim. O da aynı şekilde karşılık verdi. "Bunlar için teşekkür ederim," diyebildim.

Büyükannesi öfkeyle koltuğunun koluna vurdu. "Bir başka savaşa girmek üzereyiz," dedi, sanki birisinin Gölbölge'nin oluşturduğu tehlikeyi hatırlatması gerekiyormuş gibi.

Güldüğümü göstermemek için arkama döndüm. Farley de yanımda benimle arkasına döndü. Cal'in razı olmasına şaşırmıştık. Mutlulukla birbirimize baktık. Bunlar büyük resimde çok önemsiz şeylerdi; dahası boş vaatler de olabilirdi ve muhtemelen kalıcı olmayacaklardı. Ama en azından belirli bir amaca hizmet ediyorlardı.

Gümüşler arasında bir ayrım yaratıyor, zaten hassas olan bir ittifakta çatlaklar oluşturuyorlardı. Cal'in elinde kalan tek ittifak buydu.

Cal arkamda büyükannesini yatıştırmaya çalışırken, tehlikeli bir yola sapmış gibiydi. "Kral benim. Bunlar benim emirlerim," dedi.

Anabel fısıldayarak duyamadığım bir yanıt verdi; açılıp kapanan kapıların boğuk sesi ne dediğini duymamı engellemişti. Karşımızdaki misafir odası önceki gibi kalabalıktı; yeni kralı ve derme çatma konseyini görmek için hevesle bekleyen soylular ve askerlerle doluydu. Hiçbir şey demeden, yüzlerimizde boş ve okunması mümkün olmayan ifadelerle aralarından geçtik. Farley ve Davidson kendi askerlerine homurdanır gibi kararımızı iletti. Artık Körfez Limanı'nı ve Poyraz'ı geride bırakmamızın vakti gelmişti. Üniformamın sert kumaşından kurtulmak ve daha rahat nefes alabilmek için düğmelerimi açtım.

Beni bekleyen tek kişi Kilorn'du. Hemen yanıma geldi. Görüşmenin nasıl gittiğini sormadı bile. Odadan çıkışımız ve sessizliğimiz her şeyi anlatıyordu.

"Lanet olsun," dedi, hızlı bir şekilde ve kararlılıkla yürümeye başladığımızda.

Toparlayacak hiçbir şeyim yoktu. Bütün giysilerimi ya ödünç almıştım ya da Körfez Limanı'na gelirken giydiklerim dahil olmak

CamScanner ile tarandı

üzere yerlerine kolaylıkla başkalarını koyabileceğim eşyalardı. Kulağımdaki küpeler dışında özel eşyam yoktu. Bir de Yüksektepe'de bir kutuya koyduğum küpe vardı. Atmaya kıyamadığım kırmızı taşlı küpe. O ana dek.

Keşke o sırada yanımda olsaydı. Onu odasına, yastığımın altına koyardım.

Bu, daha uygun bir veda olurdu. Etmek zorunda kalacağım vedadan çok daha kolay olurdu.

Büyük merdivenlerin dibine gelince, kendi odalarına yönelen Farley ve Davidson'dan ayrıldım. "Birkaç dakikaya dışarıda buluşuruz," dedim. İkisi de kararımı ya da amacımı sorgulamadı ve biri elini, diğerini başını sallayarak gitmeme izin verdi.

Kilorn ilk basamakta tereddütle durdu ve onu çağırmamı bekledi ama öyle bir şey yapmayacaktım.

"Sen de git. Uzun sürmeyecek."

Zümrüt parçaları gibi parlayan yeşil gözlerini kıstı. "Seni mahvetmesine izin verme."

"Bana çoktan yapabileceğini yaptı, Kilorn. Maven'ın mahvedeceği başka bir şey kalmadı artık."

Bu yalan, arkasını dönüp güvende olacağıma inanacak kadar rahatlattı onu.

Ama geride her zaman mahvedilecek bir şeyler kalırdı.

Maven'ın gardiyanları iki yana çekilip kapısını açmama izin verdiler. Fikrimi değiştirmeyeyim ya da korkuya kapılmayayım diye hızla kapıyı açtım. Hücresi bir hücre değil, daha üstteki katlardan birinde okyanusa bakan güzel bir oturma odasıydı. İçeride yatak yoktu; sadece birkaç koltuk ve uzun bir kanepe duruyordu. Ya o öğleden sonra öleceği için yatağa gerek kalmamıştı ya da henüz yatak hazırlamamışlardı.

Pencerenin önünde duruyordu. Bir elini, kapamak istiyormuş gibi perdelerin üstüne koymuştu.

CamScanner ile tarandı

"Fayda etmiyor," dedi ben kapıyı kapatırken. Bana doğru dönmemişti. "Işığı kesmiyorlar."

"Bunu istediğini sanıyordum. Işığın altında kalmayı yani."

Aylar önce onun tutsağıyken ve buna benzer bir odada zincirlenmiş bir şekilde pencerelerden dışarı bakıp ölümü beklerken, onun bana söylediği sözleri tekrarlamıştım.

"Tuhaf bir simetri var, değil mi?" dedi hafif bir gülümsemeyle odayı işaret edip. İçinde bulunduğumuz şartlar beni neredeyse güldürecekti. Ama koltuklardan birine oturup ellerimi serbest bıraktım ve kıvılcımların yakınlarımda olmasını sağladım.

Onu pencerenin önünde durduğu yerde izlemeye devam ettim. Hiç kıpırdamıyordu.

"Belki de Calore kralları, hapishane hücreleri konusunda benzer zevke sahiptir."

"Sanmam," dedi. "Ama güzel hücreler, sevgimizi göstermenin bir yolu sanırım. Elimizde olmadan sevdiğimiz mahkûmlar için sergilediğimiz küçük bir merhamet örneği."

Bu itiraflarının artık benim için anlamı yoktu. Yüreğimin derinliklerinde bir kıpırtı hissettim ama onu göz ardı etmek güç değildi.

"Cal'in senin için hissettikleri ile senin benim için hissettiklerin arasında fark var."

Maven acı acı güldü. "Umarım öyledir," dedi yine perdeleri okşayarak. Ceketime ve bir fanilanın altında kalmış köprücükkemiğime baktı. Damgam görünmüyordu. "Ne zaman olacak?" diye sordu, daha yumuşak bir ses tonuyla.

İnfazı soruyordu. "Bilmiyorum."

Yine acı acı güldü. Ellerini arkasında kavuşturup volta atmaya başladı. "O muhteşem konseyin karara varmadığını mı söylüyorsun? Tahmin edilebilir bir durum. Ama siz bir şeye karar veremeden yaşlanıp ölebilirim. Özellikle de Samos o kadar yakınlardayken."

"Büyükannen de," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Benim bir büyükannem yok," dedi sert bir ifadeyle. "Onun ne dediğini sen de duydun: Benim kanımdan değil o." Onu hatırlamak keyfini kaçırmıştı. Adımlarını hızlandırıp birkaç adımda odanın karşısına vardı ve tekrar geri döndü. Sakin görünmesine rağmen, o tür anlarda çıldırmış gibi oluyor ve adeta giderek incelen bir ipin ucunda sallanıyordu. Alev almak üzere olan parıldayan gözlerine bakmamaya çalıştım. "Burada ne işin var? İtiraf etmem gerekir ki sana sataşmak, sen *benim* tutsağım olduğun zamanki kadar keyif vermiyor."

Omuzlarımı silkip seğiren gözlerimle onu izledim. "Sen benim tutsağım değilsin."

"Cal'in ya da senin." Elini salladı. "Ne fark eder?"

Çok fark eder. Yüzümün gerildiğini, içime o tanıdık hüznün dolmaya başladığını hissettim. Maven bunu taşıdığım kayıtsızlık maskesine rağmen görmüştü.

"Yaa," dedi odanın ortasında durup. Kafatasımı delip beynimin içini de görebilirmiş gibi, dikkatle bana baktı. Tıpkı annesi gibi. Ama ne düşündüğümü ya da ağabeyinin ne yaptığını bilmesi için zihnime girmesi gerekmiyordu. "O halde bir karar verildi."

"Tek bir karar," diye fısıldadım.

Öne doğru bir adım attı. Oradaki tehlike o değil bendim ve bana fazla yaklaşmamaya gayret ediyordu. "Dur tahmin edeyim, siz Kızıllar ona bir seçenek mi sundunuz? Aylar önce karar verdiğiniz seçenek miydi?"

"Onun gibi bir şey."

Dudaklarını aralayarak dişlerini gösterdi. Ama bu bir gülümseme değildi. Ne olursa olsun, beni fiziksel ya da başka türlü bir acı çekerken görmek hoşuna gitmiyordu. "Cal seni şaşırtmadı, değil mi?"

"Şaşırtmadı."

"Güzel. Sana öyle olacağını söylemiştim. Cal emirlere itaat eder. Öldüğü güne kadar babasının isteklerini yerine getirecek." Maven bunları söylerken özür diler gibiydi. Hatta pişman. Ağabeyinin dö-

CamScanner ile tarandı

nüştüğü kişiye üzülüyordu sanki. *Eminim ki Cal de onun hakkında öyle düşünüyordur.* "O asla değişmeyecek. Ne senin için ne de başka birisi için."

Maven gibi, benim de can yakmak için herhangi bir silaha ihtiyacım yoktu. Sözcükler yeterli oluyordu.

"Bu doğru değil," dedim, doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Başını hafifçe yana eğdi ve azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi dilini şaklattı. "Bunu şimdiye kadar öğreneceğini düşünüyordum, Mare. Herkes bir başkasına ihanet edebilir. Cal de sana ihanet etti." Cesaretle bana biraz daha yaklaştı; artık benden sadece birkaç adım uzaktaydı. Ciğerlerimdeki havanın tadını almak istiyormuş gibi, dişlerinin arasından tıslayarak verdiği nefesinin sesini duyabiliyordum. "Onun ne olduğunu itiraf edebiliyor musun?" diye mırıldandı. Yalvarır gibiydi. Ölmek üzere olan bir adamın son isteğiydi.

Çenemi kaldırıp ona bakmaya devam ettim. "Kusurlu. Hepimiz gibi."

Alaycı kahkahası göğsümde yankılandı. "O, bir Gümüş kralı. Gaddar ve ödlek. Yerinden asla kıpırdamayacak ve hiç değişmeyecek bir kaya."

Doğru değil, dedim içimden. Aslında Cal bunun doğru olmadığını bunca ay boyunca ama en çok da birkaç dakika önce kanıtlamıştı... İstediği zaman, büyükannesi yanı başında olsa bile değişebileceğini göstermişti. Adil ücretler, zorunlu askerliğin kaldırılması. Bunlar ufak adımlardı ama bir yandan da devasa gelişmelerdi. *Santimetrelerle kilometreleri aştı.*

"Ama değişiyor," dedim sakin sakin konuşarak. Onun damarına basıyordum. Ben konuşurken, Maven'ın beti benzi attı ve kıpırdayamadı. "İhtiyaç duyduğumuzdan ağır bir değişim geçiriyor ama değiştiğini görebiliyorum. Onun nasıl biri olabileceğini görüyorum. Kendisini başka birine dönüştürüyor." Nihayet, Maven'ın maskesinde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Ben de bakışlarımı yere çevirdim. "Bunu anlamanı beklemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Öfkeyle çenesini sıktı. Kafası karışmış gibiydi. "Neden?

"Çünkü senin geçirdiğin hiçbir değişim sana ait değildi." Bu acı sözler ağzımdan bir anda çıktı ve onu dağıttı. İrkilip hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı.

"Hatırlattığın için teşekkürler. Buna çok ihtiyacım vardı," dedi.

Son kılıcımı çıkarıp sapına kadar kalbine saplamaya hazırlandım. Bir an bile olsa, kaybettiği şeyin bir parçasını hissettirmek istedim. "Cal seni düzeltebilecek birilerini aradı, bunu biliyor muydun?"

Maven'ın ağzı açılıp kapandı ve söyleyecek sinsice ya da en azından zekice bir şey aradı. Ama sadece kekeledi. "N-Ne?"

"Yüksektepe'de," dedim. "Başbakan'dan bir Yenikan aramasını, annenin yaptıklarını tersine çevirecek kadar güçlü bir fısıltı bulmasını istedi." Yüzünde öfke ve açlık dışında minik duygu kıpırtıları belirmişti ve bunları görmek bana acı veriyordu. Bu duygular yüzeye çıkmaya çalışıyordu ama Elara her ne yaptıysa, onu engelliyordu. Maven beni yüzünde boş bir ifadeyle dinliyordu. "Ama böyle birisi yokmuş. Olsaydı bile, seni değiştirmek mümkün değilmiş. Bunu uzun süre önce, senin mahkûmunken öğrendim. Ama ağabeyin... Bugüne kadar, seni gerçekten kaybettiğine inanmıyordu ama gözlerine baktığı anda o da anladı."

Tahttan indirilmiş Kral ağır ağır karşımdaki koltuğa oturdu. Bacaklarını önüne uzatıp omuzlarını sarkıttı ve o çelik gibi omurgası bile değildi. Uyuşmuş gibi elini saçlarının arasına daldırdı ve dalgalı siyah saçlarını karıştırdı. Saçları Cal'in ve babasının saçlarına çok benziyordu. Dili tutulmuş gibi konuşamadan tavana dikti gözlerini. Maven'ın bir bataklığa düştüğünü, dışarı çıkmaya çalıştığını hayal ettim. Annesinin ona verdiği o karşı koyulması mümkün olmayan mizaca direniyordu ama faydası olmuyordu. Yüzü yine heykeli andırıyordu. Gözlerini kıstı ve buz gibi bir ifadeye büründü; kalbinin hissetmek istediği şeyi umursamamak için her yolu deniyordu.

CamScanner ile tarandı

"Eksik parçaları olan bir yapbozu tamamlamanın ya da kırık camları birleştirmenin bir yolu yoktur," dedim kendi kendime konuşur gibi. Haftalar önce Julian'ın bana söylediklerini tekrar ediyordum.

Maven doğrulup sırtını dikleştirdi. Eliyle bileğini ovdu, bilekliğinin olduğu yere dokundu. Bilekliği olmadan güçsüzdü ve bir işe yaramazdı. Arven muhafızlara bile ihtiyacı yoktu.

"Cenra ve Iris hepinizi boğacak," dedi öfkeyle. "Hiç değilse ben onlar beni ellerine geçiremeden öleceğim."

"Ne büyük teselli."

"Ben senin öldüğünü görmeyi istemezdim." Küçük ve samimi bir itiraftı. Herhangi bir imada bulunmuyor, sadece çirkin ve çıplak gerçeği söylüyordu. "Benim ölümümü izlemekten keyif alacak mısın?"

En azından ben de dürüstçe yanıt verebilirdim. "Bir yanım keyif alacak."

"Ya geri kalanın?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Keyif almayacak."

Gülümsedi. "Bu benim için yeterli. Hak ettiğimden daha iyi bir veda."

"Ya ben neyi hak ediyorum, Maven?"

"Sana verebildiğimizden çok daha fazlasını."

Ona ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan kapı çarparak açıldı. Artık koalisyonun bir parçası olmadığım için, muhafızların beni dışarı çıkaracağını düşünerek ayağa kalkacak gibi oldum. Ama Farley ve Davidson gelmişti. Farley, Cal'in bile beceremediği bir öfkeyle ona baktı. Elinden gelse, gözlerimizin önünde onun derisini diri diri yüzerdi.

"General Farley," dedi Maven. Ağabeyine fırsat bırakmadan, bu işi bitirmesi için Farley'yi kışkırtabilirdi. Farley vahşi bir hayvan gibi hırladı.

Davidson daha kibar davranıyordu. Odaya birisini daha soktu. Arkasındaki koridorun boş olduğunu, muhafızların gittiğini fark ettim. "Böldüğüm için çok özür dilerim," dedi. Eliyle bir işaret

CamScanner ile tarandı

yaptı ve Arezzo isimli Yüksektepeli Yenikan içeri girdi. Şaşkınlıkla kadına baktım ama şaşkınlığım çok kısa sürdü.

O da bir ışındı. Shade gibi. Ellerini öne uzatmıştı.

"Gitme vakti geldi," dedi Davidson. İç çekip bize baktı.

Arezzo bileğimi tutarken irkildim ama yanına aldığı tek kişi ben değildim. Oda gözden kaybolup hiçliğe dönüşürken Maven'ı gördüm. Beyaz yüzü giderek soluyordu. Mavi gözlerindeyse nadiren gördüğüm bir şaşkınlık ifadesi vardı. Arezzo onun da elini tutmuştu.

CamScanner ile tarandı

YİRMİ YEDİ

Evangeline

Taht odası Kızıllar olmadan bana boş ve nedense daha da soğuk gelmişti ...

Anabel Cal'in taç giyme törenini ertesi gün yapabileceğimizi sanıyorsa, aptal olmalıydı. İhtiraslı, salak kadın... Poyraz'ın kralı başkentten başka bir yerde taç giyemezdi ve biz Arkeon'a gitmeden Liman Körfezi'nin istikrarlı hale getirilmesi en azından birkaç gün sürecekti. Ayrıca, Maven'a sadık Soylu Haneler konusu da vardı. Ülkenin toparlanabilmesi için diz çöküp Cal'e sadakat yemini etmeleri ve onların da törende bulunmaları gerekiyordu. Tabii, bunları onlara söylemedim. Kendileri düşünebilirlerdi. Koltuğu sallantıda olan Kral Tiberias evlenmeye zor vakit bulacaktı.

Ne yazık ki Julian Jacos gibi bir adamı vardı ve bu hipnoz lordu politikada belli etmediği kadar başarılıydı. Anabel'in lafını kesti ve taç giyme töreninden önce bir hafta beklemelerini önerdi. Cal hem bu konuda hem de diğer konularda onun görüşlerini almaktan memnundu.

CamScanner ile tarandı

Cal o sırada bile tahtın üzerinde yığılmış gibi oturuyordu. Savaştan ve sonrasında olanlardan yıpranmış bir havası vardı. O da sürekli kapıya bakıyor, Mare'nin geri döneceğini umuyordu. Ama aradan neredeyse bir saat geçmişti. Mare ve dostları muhtemelen çoktan gitmiş, Yüksektepe'nin uzaktaki dağlarına kaçmışlardı. Ailesi orada onu bekliyordu. Onlara geri döndüğü için mutlu olacaktı Mare. Keşke ben de dönebilsem, Uçurum'a kaçabilsem, diye geçirdim içimden.

Ya da Yükseketepe'ye kaçabilsen, dedi içimden bir ses. Zihnimde akşam yemeğini düzenleyen Başbakan ve kocası belirdi. Elleri birbirine kenetlenmişti, huzurlu ve sakinlerdi. Oldukları gibi davranmalarına izin veriliyordu. Parmaklarımdan birini şakağıma dayayıp başımdaki o ince ve keskin sızıyı ovarak geçirmeye çalıştım. O sırada bana her şey imkânsız geliyordu.

Elane taht odasında değildi ama yakınlardaydı. O öğleden sonra, ailemle yolculuk etme sıkıntısını göze alarak gelmişti. Onunla birkaç saat yalnız kalabilmek için, konseyden bir an önce ayrılmak istiyordum. Kaç saatim kaldığını bilmiyordum.

"Ben haberi yollayayım," dedi Julian. Ellerini birbirine kavuşturmuş, Cal'in yanında dikiliyordu. Kızıllar olmadan, taht odasının yüksek platformu komik denecek kadar yamuk duruyordu. "Soylu Haneler'in lordları ve leydileri bir hafta içinde başkente çağırılacak ve mutlu bir şekilde onları kabul edeceksin. Sonra, tacını takabiliriz." Hiç de heyecanlı değildi.

Cal başını hafifçe salladı. Bu iş bitsin istiyordu. Anabel'i ve bronz gözlerini Julian'a diktiğini fark etmiyordu. İkisi de ebeveynlerinin dikkatini çekmek isteyen çocuklar gibi Kral'ın gözüne girmek için çırpınıyorlardı. Oyumu Anabel'den yana kullandım. Sarayla uğraşacak mideye sahipti. Ayrıca torunu üstündeki etkisini tehdit eden herkesi yok edecek kadar da cesaretliydi.

İç çektim; Kral'a zincirlenmiş bir hayat düşüncesi beni çoktan yormaya başlamıştı. Bir zamanlar, kraliçe gibi güçlü olma fikri beni heyecanlandırıyordu. Beni değiştiren kişinin Elane olduğunu dü-

CamScanner ile tarandı

şünmek istiyordum ama onu eskiden beri seviyordum. Onun tıpkı dediklerimi yapan ve entrikalarımı destekleyen Gümüş leydi Sonya Iral gibi bir piyon olduğunu söylediğim zamanlarda bile. Beni savaş etkilemiş olmalıydı. İçime daha önce bilmediğim bir korku salıyordu. Kendim için değil, Ptolemus ve Elane için korkuyordum. En sevdiğim kişiler onlardı ve onları korumak için başkalarını öldürebilirdim. Onları güvende ve kendime yakın tutmak için her şeyi feda edebilirdim. Tacın tadını almıştım ve o sevginin onlara olan sevgimle kıyaslanamayacağını biliyordum.

Babam ne bu duygularımı paylaşıyordu ne de görevlerimi bırakmama izin verirdi.

Anabel ve Julian'ın planlarıyla ilgili son kısmı ona söylememiştim. Yanılıyor olabilirdim. Belki de Kraliçe Cenra ve Iris, Salin Iral'la yetinir, intikam hislerini bir kralı karşı tarafa göndermekle tatmin edebilirlerdi.

Bunun doğru olmadığını biliyorsun.

İkisi de aptal değildi. O kadar ufak bir ödül için böylesine büyük bir bedel ödemezlerdi.

Çünkü esas ödül baban.

Yan yan ona baktım ve aksimi görebileceğim kadar parlatılmış krom zırhının kıvrımları altında gururlu ve dimdik duran omuzlarını fark ettim. İrileşmiş ve ok gibi bir oraya bir buraya bakan ve koyu bir makyajla altlarındaki halkaları gizlemeye çalıştığım gözlerimden korktuğum belli oluyor olmalıydı. Önceki gün, ırkımız pek çok kayıp verirken, kendimi ve ağabeyimi hayatta tutacak kadar iyi savaşmıştım. Babam bu konuda hiçbir şey dememişti. Çocuklarının, vârislerinin hayatta kaldığına mutlu olduğunu belli edecek bir şey yapmamıştı. Volo Samos hepimizin doğasında olan her yanı keskin çelik kadar sertti. Sakalı bile özenle kesilip matematiksel bir kusursuzluk örneği gibi şekillendirilmişti. Onun renklerine, mizacına ve ihtirasına sahiptim. Ama artık farklı şeyler istiyorduk. O,

CamScanner ile tarandı

sahip olabileceği kadar güç istiyordu. Benim istediğimse, özgürlük ve kendi kaderime sahip olmaktı.

Yani imkânsızı istiyordum.

"Kraliyet nikâhına gelince..." dedi Anabel ama ben daha fazla dayanamadım.

"Affedersiniz," deyip kalktım ve giderken kimseye bakmadım. Bu bir teslim oluş gibiydi. Beni kimse, babam bile durdurmadı. Kimse ağzını açıp bir şey demedi.

Büyük merdivenlerden yukarı çıkmıştım ki karşıma annem dikildi. Yılanlarından birini taklit ederek neredeyse öfkeyle tıslayacaktı. O kadar ufak tefek bir kadının bütün koridoru nasıl kapladığını asla anlayamayacaktım.

"Merhaba, anne. Merak etme, iyiyim. Bir sıyrık bile almadım," dedim. Selamımı geçiştirdi. Babam gibi, o da önceki gün ölümle burun buruna gelmemi umursamıyor ya da bununla ilgilenmiyordu.

"İnanmıyorum, Evangeline," dedi beni azarlar gibi. Mücevherli ellerini beline dayadı. O gün açık yeşil giysiler giymişti. Burnu seğiriyor gibiydi. Tüm dikkatini bana vermediğini fark ettim. Dikkatinin geri kalanıyla bir fare gibi konseyi izliyordu. "Vatansever Kalesi'nin duvarlarına tırmanabiliyorsun ama basit bir toplantı sana fazla mı geliyor?"

Ürpererek savaşı düşünmemeye çalıştım. Güçlükle aklımdan çıkarmaya çalıştım. "Zamanımı boşa harcamak pek hoşuma gitmiyor," dedim öfkeyle.

Tipik bir anne gibi gözlerini devirdi. "Nikâhını mı konuşuyordunuz?"

"Konuşacak bir şey yok," dedim bıkkınlıkla. "Söz hakkım yok. Orada olup olmamamın ne önemi var? Hem Tolly sonra bana olanları anlatır. Babamın verdiği *emirleri* bana iletir," dedim zehir püskürtür gibi.

Annem gerildi ve tehlikeli bir ifadeye bürünüp geri çekildi. "Bu bir cezaymış gibi davranıyorsun."

CamScanner ile tarandı

Çenemi kaldırdım. Elbisemin çelik ilmekleri öfkemle birlikte gerildi. "Öyle değil mi?"

Ona tokat atmışım ve sülalesine hakaret etmişim gibi tepki verdi. "Seni anlayamıyorum!" dedi ellerini iki yana açıp. "Hayatın boyunca istediğin ve elde etmek için uğraştığın şey buydu."

Ne kadar kör olduğuna gülmeden edemedim. Annem kaç gözle bakarsa baksın, asla benim gözlerimle görmüyordu. Kahkahalarım onu biraz etkiler gibi oldu. Değerli taşlarla kaplı örgülü tacının örttüğü alnına baktım. Kimse Larentia Viper'ın bir kraliçe rolünü iyi oynayamadığını söyleyemezdi. *Bütün bunlar bu rol için.* "Taç sana yakışıyor, anne," dedim iç çekerek.

"Konuyu değiştirme, Eve," dedi sabrı taşmış gibi. Yanıma yaklaştı. Elinden geldiğince sevecen bir tavırla bana sarılmak istermiş gibi ellerini kollarıma koydu. Yerimden kıpırdamadım. Parmaklarını yavaş yavaş kollarımda gezdirip çıplak tenimi ovdu. Bu hali, alışık olduğum tavrından çok daha anaçtı. "Neredeyse bitti, hayatım."

Hayır, bitmedi.

Kararlılıkla geri çekildim. Hava onun ellerinden sıcaktı. Elleri o kadar soğuktu ki bir sürüngene ait olabilirdi. Ondan birden uzaklaştığıma üzülmüş gibi oldu ama hemen toparlandı. "Banyo yapacağım," dedim. "Ben banyodayken, kulaklarını ve gözlerini benden uzak tut."

Dudaklarını büzdü. Herhangi bir söz vermedi. "Yaptığımız her şey senin iyiliğin için."

Arkamı döndüm ve elbisemin eteğini arkamdan sürükleyerek yürüdüm. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Odama döndüğümde, içimden bir şeyleri kırmak, bir vazoyu duvara fırlatmak ya da bir aynayı veya pencereyi yere indirmek geçiyordu. Metal değil, cam olan şeyleri. Birleştiremeyeceğim bir şeyi parçalamak istiyordum. Bu isteğe direndim çünkü sonradan oluşacak dağınıklığı toparlamak, arzu etmediğim bir şeydi. Okyanus Tepesi'nde hâlâ Kızıl hizmetkârlar vardı ama sayıları azdı. Sadece

CamScanner ile tarandı

daha iyi şartlar altında işlerine devam etmek isteyenler sarayda veya herhangi bir Gümüş'ün evinde çalışmaya devam edecekti.

Acaba Cal'in kararı hangi konularda ve ne ölçüde etkili olacak, diye merak ettim. Ne kadar çok şey değişecekti? Kızıl eşitliği çok daha büyük sonuçlara neden olacaktı ve bu sonuçlardan biri bir tek benim odamın düzenli olup olmamasıyla ilgili değildi.

Odama girip pencereleri açtım. Körfez'de öğleden sonraları çok güzel olurdu; gökyüzü altın rengine bürünür ve denizden gelen mis gibi bir esinti içeri dolardı. Bunlarla biraz sakinleşmeye çalıştım ama öfkem daha da arttı. Martıların tiz sesleri benimle alay eder gibiydi. Atış talimi olsun diye içlerinden birini şişlemeyi düşündüm. Ama bunun yerine yatağın yumuşak örtülerini kaldırıp yatağa girim. Biraz şekerleme yapmak, banyo almaktan daha iyi olacaktı. Tek istediğim o günün sona ermesiydi.

Ama ellerim ipekli örtülerin arasında bir kâğıda değince donakaldım.

Ufak ve eğri harflerle yazılmış kısa ve ufak bir nottu bu. Elane'in zarif ve gösterişli elyazısına benzemiyordu. Bu elyazısını tanımıyordum ama tanımam gerekmiyordu. Çok az kişi bana gizli notlar bırakır, daha da azı yatağıma erişebilirdi. Kalp atışlarım hızlandı ve güçlükle nefes aldığımı fark ettim.

Kırmızı Muhafızlar'a fare demekte haklıydık. Duvarların içinde yaşıyor bile olabilirlerdi.

Bu davetiyeyi size şahsen veremediğim için özür dilerim ama şartlar böyle olmasını gerektiriyor. Poyraz'dan ayrılın. Uçurum'u terk edin. Yüksektepe'ye gelin. Siz ve Leydi Elane için ayarlamalar yapılacak. Dağlarda iyi karşılanacak, dilediğiniz gibi yaşayabileceksiniz. Bu bomboş hayatı geride bırakın. Kendinizi o kadere mahkûm etmeyin. Karar başka kimsenin değil, sadece sizin. Karşılığında hiçbir şey istemiyoruz.

CamScanner ile tarandı

Bu kadar açık sözlü yazdığı için, Davidson'ın notunu neredeyse buruşturup atacaktım. *Karşılığında hiçbir şey istemiyoruz.* Varlığım bile bir armağan sayılırdı. Ben olmadan, Cal'in Uçurum'la arasındaki ittifak tehlikeye girerdi. Geriye kalan tek müttefiki de ona sırt çevirebilirdi. Davidson ve Kırmızı Muhafızlar onu bu şekilde ellerine geçireceklerdi.

Kabul ederseniz, odanıza bir fincan çay isteyin. Gerisini biz hallederiz.

D.

Bu sözcükler adeta beynime kazındı. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca baktım ama aradan sadece birkaç dakika geçmişti.

Karar başka kimsenin değil, sadece sizin. Gerçeklerden bu kadar uzak bir şey olamazdı. Babam yoluna kim çıkarsa çıksın, beni dünyanın öteki ucuna kadar izlerdi. Onun yatırımı, mirasının bir parçasıydım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu tanıdık ve şarkıdan daha tatlı bir ses.

Elane tomurcuklanan bir çiçek gibi, pencerenin önünde, odada belirdi. Hâlâ çok güzeldi ama parıldamıyordu. Bu manzara içimi sızlattı.

Elimdeki nota baktım. "Yapabileceğim bir şey yok," dedim. "Kabul edersem..." Gerisini yüksek sesle ona bile söyleyemedim. "Her şey daha da kötüye gider. Benim için de senin için de."

Yanıma gelmesini çok istediğim halde, yerinden kıpırdamadı. Bakışları uzaklara, şehre ve okyanusa çevrilmişti. "Gerçekten de işlerin benim için daha kötü olmadığını mı düşünüyorsun?"

Hassas ve yumuşak sesi kalbimi paramparça etti.

"Babam seni öldürür, Elane. *Bunun* aklımızı nasıl çeldiğini öğrenirse... Seni öldürür," dedim, notu tutan parmaklarımı daha da sıkarak.

CamScanner ile tarandı

Ya Tolly ne olacak? Tehlike içindeki küçük bir krallığın tek vârisini yalnız bırakamazdım. Nottaki sözcükler bulanıklaşıp gözlerimin önünde dönmeye başladı.

Ağladığımı fark edip tiksintiyle irkildim.

İri gözyaşlarım kâğıdın üstüne teker teker döküldü. Mavi mürekkep ıslanıp dağıldı.

"Evangeline, ben daha ne kadar süre böyle yaşayabileceğimi bilmiyorum." Kısa ve gerçekçi bir itiraftı bu. Yüzünü buruşturduğunda, başka yere bakmak zorunda kaldım.

Yavaşça yataktan kalktım ve yanından geçtim. Gözucuyla kızıl saçlarının parıldadığını görebiliyordum. Peşimden banyoya gelmedi ve beni düşünmem için yalnız bıraktı. Ellerim titriyor, gözyaşlarım dinmiyordu. Anneme dediğimi yaptım. Küveti doldurdum ve notu suya attım. Sözcüklerin, o teklifin ve geleceğimizin boğulmasına izin verdim.

Sıcak suyun içinde geriye yaslanırken, kendimden, ödlekliğimden ve kokuşmuş hayatımdaki her şeyden tiksindim. Başımı geriye atıp suya daldırdım ve yanaklarımdaki kurumamış gözyaşlarının yerini suyun almasını sağladım. Suyun altında gözlerimi o tuhaf ve dalgalı dünyaya açtım. Nefesimi yavaşça verdim ve köpüklerin sürüklenip patlamasını izledim. Tüm bu olanlarla ilgili tek bir şey yapabileceğimi anlamıştım.

Çenemi kapalı tutabilirdim.

Julian'la Anabel'in oyunlarını oynamalarına izin verebilirdim.

Akşam yemeğine indiğimde, ensemde düzgün bir sarmal biçiminde topladığım saçlarım hâlâ ıslaktı. Yüzüm de tertemizdi. Makyaj yapmamış ya da savaş boyaları sürmemiştim. Aile arasında, her zamanki süslerimi kuşanmama gerek yoktu ama annem fark etmemiş gibiydi. Akşam yemeğini sadece beşimiz babamın büyük salonunda yiyeceğimiz halde, resmi bir davete katılıyormuş gibi giyinmişti. Pırıl pırıl parlayan, mor ve petrol yeşili, uzun kollu ve yüksek ya-

CamScanner ile tarandı

kalı siyah elbisesinin içinde her zamanki gibi ışıldıyordu. Tacını da örülmüş saçlarının üstüne takmıştı. Babamın o sırada taç takmasına gerek yoktu. Ne yaparsa yapsın ya da ne giyerse giysin, zaten göz korkutucuydu. Ptolemus gibi o da gümüş ve siyah renkli sade giysiler giymişti. Elane kuru ve boş bakışlar ve ciddi bir ifadeyle onun yanında oturuyordu.

Son iki yemek önüme gelip giderken sessizdim ve tabağımdakileri didikliyordum. Annemle babam hepimiz adına yeteri kadar konuşuyordu ama Ptolemus arada sırada bir şeyler söylüyordu. Midemin bulantısı devam ediyordu ve kendimi huzursuz hissediyordum. Bu huzursuzluğun nedeni ebeveynim, onların benden istedikleri şey, Elane'i incitmem ve benim başımın altından çıkan diğer şeylerdi. Kendi babamı sessizliğimle lanetliyor olabilirdim. Krallığını da. Ama düşüncelerimi yüksek sesle dile getiremiyordum.

"Okyanus Tepesi'nin mutfakları, genç kralın yeni kararlarının cezasını çekiyor sanırım," dedi annem tabağındaki yiyecekleri sağa sola ittirerek. Genellikle lezzetli olan yemeklerin yerine, tatsız tuzsuz basit yemekler gelmişti. Az baharatlı, yanında yeşillikler ve haşlanmış patatesler olan ve sulu bir sosta pişirilmiş sade bir tavuk yemeği. Herkesin hazırlayabileceği türden basit bir yemekti. *Benim* bile. Sarayın Kızıl aşçıları gitmiş olmalıydı.

Babam bir tavuk parçasını vahşice ve birisini boğazlarmış gibi kesti. "Devam etmeyecek," dedi sözcükleri dikkatle seçerek.

"Bu yargıya nasıl varıyorsun?" dedi Tolly. Babamın değerli vârisi o olduğu için, herhangi bir tehditle karşılaşmadan nadiren de olsa ona soru sorma ayrıcalığına sahipti.

Ama bu babamın yanıt vereceği anlamına gelmiyordu. Nitekim, babam bir şey demeden, suratını buruşturarak tatsız eti yemeğe devam etti.

Ağabeyimin ne yaptığımı görmesini sağlamaya çalışarak yanıt verdim. "Cal'i her şekilde zorlayacak." Babamızı işaret ettim. "Ülkenin her anlamda Kızıl iş gücüne ihtiyacı olduğunu kanıtlayacak."

CamScanner ile tarandı

Sevgili Tolly düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Kızıl iş gücü yine de olacak. Kızılların da karınlarını doyurmaya ihtiyaçları var. Adil ücretlerle..."

"O ücretleri kim ödüyor?" dedi annem ters ters. Tolly'ye salağın tekiymiş gibi baktı. Bu da tuhaftı. Çünkü onu çoğu zaman benden daha fazla el üstünde tutardı. "Kesinlikle biz ödemeyeceğiz." Tabağındaki yiyecekleri sert ve hızlı hareketlerle keserek konuşmaya devam etti. Yemeğini bir tavşanın telaşlı hareketleriyle yiyordu. "Bu, doğru bir şey değil. *Doğaya* aykırı."

Cal'in verdiği birkaç kararı düşündüm. Bunları derhal geçerli olmak üzere emretmişti. Adil ücretler, dolaşım serbestliği, Gümüş yasaları altında eşit ceza ve korunma ve... "Zorunlu askerlik konusu ne oldu?" diye sordum.

Annem eliyle masaya tokat atar gibi vurdu. "Bu da bir diğer aptallık. Zorunlu askerlik iyi bir teşvikti. Çalış ya da hizmet et. Hizmet olmadan, insanlar neden ilkini seçsin?"

Konuşma dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu ve ben de bu arada burnumdan soluyordum. Masada karşımda olan Elane beni uyarır gibi bir bakış fırlattı. Eskisi kadar çok hizmetçimiz olmamasını umursadığım yoktu ama Cal'in inşa etmek istediği yeni dünya, geleneksel yerlerine alışık çoğu Gümüş için büyük bir karmaşa yaratacaktı. Bu iş uzun sürmezdi. Devam edemezdi. Gümüşler buna izin vermeyeceklerdi. *Ama Yüksektepe'de izin veriyorlar. Tıpkı Davidson'ın dediği gibi. Ülkeleri bizimki gibi bir ülkeden inşa edilmiş.*

Davidson'ın dağlarda sadece bana söylediği bir şeyi daha hatırladım. Bana iyice yaklaşarak fısıltı halinde, telaşla söylediği bir şeydi. Ama bende yarattığı şaşkınlık büyük olmuştu. *Böyle birisi olduğunuz için, istedikleriniz reddediliyor. Sizin asla yapmadığınız bir seçim, değiştiremeyeceğiniz ve değiştirmek istemediğiniz bir parçanız yüzünden.* Hiçbir zaman Kızıllara benzediğimi düşünmemiştim. Ben bir Gümüş olarak dünyaya gelmiş bir leydi, güçlü bir babanın başarılarıyla prenses olmuş biriydim. Bir kraliçe olmam gerekiyordu. Ama kalbimdeki isteğe

CamScanner ile tarandı

ve tabiatımdaki daha yeni anlamaya başladığım tuhaf değişimlere rağmen kraliçe olacaktım. Davidson söylediklerinde haklıydı. Ben dünyanın benden talep ettiklerinden farklıydım. Ama bu beni diğer insanlardan kötü yapmazdı.

Ptolemus masanın altından kısacık bir an elimi tuttu. Ağabeyime karşı hem müthiş bir sevgi hem de büyük bir utanç hissettim.

Son bir şansım var.

"Elane de Arkeon'a gelecek herhalde," dedim annemle babama bakıp. İkisi imalı bir ifadeyle bakıştılar. Çok iyi bildiğim bu bakış hiç hoşuma gitmemişti. Elane bakışlarını önüne indirip masanın altındaki ellerine baktı. "Hanesine katılıp Haven'ın geri kalanıyla birlikte sadakat yemini etmesi gerek," dedim soğukkanlılıkla ve gayet mantıklı bir şekilde.

Ama belli ki bu görüşüm annem için mantıklı değildi. Çatalını sert bir şekilde porselen tabağına koydu. "Prenses Elane *ağabeyinin karısı*," dedi bu sözcükleri vurgulayarak. Sesi bir camı tırmıklayan tırnaklar gibiydi. Elane orada yokmuş gibi konuşuyordu. Bu tavrı sinirlerimi bozdu. "Ağabeyin de ailemizin geri kalanı gibi Kral Tiberias'a sadık olduğunu zaten kanıtladı. Elane'in oraya kadar gitmesine gerek yok. Uçurum Evi'nde kalacak."

Elane'in yanakları kıpkırmızı oldu. Yine de bu savaşa girmemesi gerektiğini bildiği için ağzını açmadı.

Bıkkınlıkla ofladım. *Uzun bir yolculuk. Bu ne biçim bir...*

"Uçurum'un prensesi olarak, taç giyme töreninde bulunması gerek. Krallığa kim olduğumuzu göstermek için. Orada çekilen fotoğraflar ve kayıtlar hem Uçurum'a hem de Poyraz'a gidecek. Krallığımız gelecekteki kraliçesini bilmeli, değil mi?" Pek sağlam bir argüman değildi ve hissettiğim çaresizliği yansıtıyordu. Başkalarına, en çok da kendime Elane'in unvanını hatırlatmaktan nefret ediyordum çünkü buna ağabeyim sayesinde sahip olmuştu. Bunu ona ben vermemiştim.

"Buna sen karar veremezsin."

CamScanner ile tarandı

Babamın dik bakışları, çocukluğumda çenemi kapamama neden olurdu. Bazen ondan kaçardım ama bu yüzden en kötü cezaları alırdım. O yüzden korkmama rağmen ona dik dik bakmakla yetinmeyi öğrenmiştim. Beni en çok korkutan şeyle yüzleşmek için.

"O, ağabeyime ya da size ait değil," diye kükredim. Sesim annemin vahşi kedilerininki gibi çıkmıştı.

Daha ne kadar süre böyle yaşayabileceğimi bilemiyorum, demişti Elane.

Ben de bilemiyordum.

Elane konuşamıyor ve dişlerini sıkmakla yetiniyordu.

Tolly beni annemle babamdan koruyabilirmiş gibi öne eğildi. "Eve..." dedi, işler kötüye gitmeden beni susturmak için.

Annem başını geriye atıp tiz ve nahoş bir ses çıkararak güldü. Kendimi dışlanmış, üstüne tükürülmüş ve beni sevmesi gereken biri tarafından küçümsenmiş gibi hissettim. "Sana mı ait, Evangeline?" dedi annem, tatlı bir sesle sırıtarak. İçimden ona tokat atmak geldi.

Korkum eriyip öfkeye, demir de çeliğe dönüştü.

"Biz birbirimize aitiz," dedim güçlükle bir yudum şarap içerek.

Elane hemen bana baktı. Gözleri beni delip geçiyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar saçma şey duymadım," dedi annem tabağını iterek. "Bunları yemek mümkün değil."

Babam yine bana dik dik baktı. "Bu iş uzun sürmeyecek," dedi yine. İkimize de yanıt veriyor olmalıydı.

Ben de elimi bile sürmediğim tabağı annem gibi ittim.

"Göreceğiz," dedim kendi kendime. Usanmıştım. Her şeyden bıkmıştım.

Ben daha masadan kalkmadan ve ikinci kez hışımla orayı terk etmeden önce, Anabel Lerolan salona girdi. Peşinde muhafızları vardı. O bile yanında korumaları olmadan bir Samos ailesiyle karşılaşmaktan çekiniyordu.

"Özür dilerim," dedi hemen başını eğip. Tacı günbatımının silik ışığını yakalayıp geri yansıttı. "Yemeğinizi böldüm."

CamScanner ile tarandı

Kraliçe Anabel'le yüzleştiğinde, annem hızla Kraliçe Larentia kimliğine bürünürdü. Zaten kusursuz duruşunu dikleştirip sırtını gerdi ve omuzlarını indirdi. Sert bir ifadeyle Cal'in büyükannesine baktı. "Geçerli bir nedeniniz vardır herhalde."

Lerolan kraliçesi evet anlamında başını salladı. "Maven Calore artık yok."

Yanımda oturan Ptolemus nefesini bıraktı. Gülümser gibiydi. Annemle babam da en sonunda Maven'dan kurtuldukları için rahatlamış gibiydiler. Keşke hepimizi senelerdir zehirleyen o canavar çocuğun artık var olmadığını kendi gözlerimle görseydim, diye düşündüm.

Anabel'e bakarak ilk olarak ağabeyim konuştu. "Bu işi Cal mi halletmiş?"

Kraliçe'nin yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. "Burada değil demek istemiştim."

O anda, bileklerimdeki hafif baskıdan bileziklerimin sıkılaşmaya başladığını hissettim. Masadaki gümüş çatal bıçaklar titremeye başladı. Benim ya da Ptolemus'un değil, babamın öfkesiyle. Volo bir elini masanın üstünde sıkarak yumruk haline getirince, çatallar ve bıçaklar eğrildi.

Gözlerini kıstı. "Kaçmış mı?"

Olası değil ama imkânsız da değil. Birçok Gümüş hâlâ sadık. Bazıları da Haven Hanesi'nden. Saraya kolaylıkla girip ona ulaşabilirler ve onu kaçırabilirler. Başım çeşitli olasılıklarla dönmeye başladı. En kötüsü de Haven'ların müdahalesi olurdu. Çünkü bu iş Elane'in başına patlayabilirdi.

Anabel başını sallarken, kaşlarının arasındaki çizgi giderek derinleşiyordu. "Öyle görünmüyor," dedi.

Annem hayretle nefesini tuttu. "O halde..."

Cümlesini ben tamamladım. "Kaçırıldı."

Yaşlı Kraliçe dudaklarını büzdü. "Evet."

"Kızıllar tarafından," dedim.

Bir an, Anabel'in patlayacağını sandım. Dişlerini gösterdi. "Evet."

CamScanner ile tarandı

• • •

Cal'in odalarına gidip önceki gün hepimizi karşıladığı büyük salonda toplanana dek güneş tamamen batmıştı. Cal öfkeyle volta atıyordu ve üstünde hâlâ saray kıyafeti ve pembe altın tacı vardı. Bir koltukta kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacak bacak üstüne atmış oturan dayısı Julian'ın etrafından dolandı. Bir kadın arkadan ona doğru eğilmiş, solgun ellerini dar omuzlarına koymuştu. Deri şifacısı Sara Skonos'tu bu. Kadın hiç konuşmadan onları dinliyor ve adeta söylediklerini tartıyordu.

"Arkasındaki niyet çok açık..." Biz içeri girince Julian susttu. "Bir günde iki konsey toplantısı... Harika!" dedi keyifsizce. "Kraliçe Larentia, sizi görmek ne ilginç."

Annem hipnoz lorda hışımla bakmak yerine, ona en sahte gülümsemesiyle yanıt verdi. Yarattığı etki aynıydı. "Lord Jacos," dedi mırlar gibi. Ona fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu.

Elane'in bizimle gelmeyip odalarına girmesine sevinmiştim. Orada olsaydı, zaten stresli bir durum, daha da gergin hale gelecekti.

Babam tüneyecek yer bulmuş avcı bir kuş gibi, hiç vakit kaybetmeden bir yere oturdu. Volta atmaya devam eden Cal'e baktı. "Demek kardeşin düşmanların elinde."

Julian dudaklarını büzdü. "*Düşman* sert bir ifade olur."

"Artık bizimle değiller," dedi babam sesini kimse için kontrol etmeye tenezzül etmeden. "Değerli bir rehineyi çaldılar. Bu da Yüksektepe'yi ve Kırmızı Muhafızlar'ı düşman yapar."

Dönüp duran Cal elini çenesine götürdü. Babama baktı. "Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsunuz, Kral Volo? Hâlâ toparlanmaya çalışan ordularımızı, filomuzu toparlayıp beş para etmez, kafası karışık bir ergeni geri getirmek için uzak bir ülkeye bir saldırı mı düzenleyeyim? Sanmıyorum."

Babamın ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu görür gibiydim. Çenesini sıktı. "Maven nefes aldıkça, Poyraz için bir tehdit olacak."

CamScanner ile tarandı

Cal hemen başını sallayıp elini uzattı. "Bu konuda hemfikiriz."

Normal şartlar altında, Cal'in yeni hükümdarlığının dengesinin bozulması, kutlama yapmak için bir neden olurdu ama bu duruma sevinememiştim. Ben de bir yere oturup oflayarak geriye yaslandım. "Soylu Haneler'in birçoğu sana sadakat yemini edecek," dedim yüksek sesle ama daha çok kendi kendime konuşur gibi. "Onun işinin bittiğini biliyorlar."

Cal tepemden bakıp dilini beni sinir eden bir ses çıkararak şaklattı. Dilini koparmak istedim. "Bu yeterli değil. Gölbölge'ye ve Yamaç'a karşı savaşacaksak, birleşmiş bir ülke olmalıyız."

Anabel arkamızda kapıyı kapadı ve torununun yanına gitti. Sürekli onun yanında durması artık can sıkıcı hale gelmişti. "O lanet olasıca fareler, cesetlerimizle beslenmek için birbirimizi öldürmemizi bekliyorlar."

Uçurum'a ilk geldiği zamanı hatırlayıp suratımı buruşturdum. O günlerde, Kızıl ittifakının geçici olacağını ve bildiğimiz Poyraz'ın eski geleneklerine döneceğini söylemişti. "Yanlış hatırlamıyorsam, biz de aynı şeyi yapmayı planlamamış mıydık?" diye sordum en masumane ifademle.

Cal volta atmaya devam ederken, büyükannesi tiksintiyle bana baktı. Cal'le aramıza geçip beni bir an ondan ayırdı. Bir saniyeliğine, gözlerinin içine baktım. Konuşamıyordum ama bakışlarımla elimden geldiğince düşüncelerimi aktarmaya çalıştım. Bana güvenmiyordu, benden hoşlanmıyordu ve ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum. Ama o sırada bu düşünce bize ne kadar iğrenç gelse de, birbirimize ihtiyacımız vardı.

Arkasını dönüp yine annemle babama doğru gitti. "Şu anda, karşı karşıya olduğumuz gerçek tehlikeyi göz ardı edemeyiz. Gölbölgeliler tam güç geri gelecekler, Yamaç da onları destekliyor olacak."

"Yardımlarına karşılık Bracken'e kim bilir ne vaat ettiler," dedi Anabel öfkeyle.

CamScanner ile tarandı

Annem oturduğu koltukta alayla gülümsemeden edemedi. "Bir kere, çocuklarını kaçıran kişilerle ittifak kuranlar *onlar* değil ki," dedi sakin sakin tırnaklarına bakarak.

Lerolan kraliçesinin annemi gırtlaklayacağını sandım ama kıpırdanmadı.

Babam sakin bir ses tonuyla araya girdi. "Aynı anda iki şeyi rahatlıkla yapabiliriz, Kral Tiberias."

Cal her zamanki gibi öfkeyle yanıt verdi. "İki savaşa birden girmem, Volo. Sen de girmeyeceksin."

Bu emir donmuş gibi havada asılı kalarak hepimizi şoke etti. Annem bile geri çekildi ve korkuyla babama baktı. Onun bu küstahlığa karşılık neler yapabileceğinden, nasıl yanıt verebileceğinden korktuğu her halinden belli oluyordu.

Babam ve Cal, iki kral olarak birbirlerini süzdüler. Aralarında çok büyük farklar vardı. Bir kere, Cal gençti. Deneyimli bir savaşçı olmasına rağmen deneyimsiz bir politikacıydı. Onu motive eden şey aşk, tutku ve her zaman içinde yanan ateşti. Babamsa pek çok açıdan silahlarla ya da sözcüklerle ölümcül olabiliyordu. Ayrıca her zaman soğuktu, içten pazarlıklı bir heykel gibiydi. Kalbi boş bir delikten başka bir şey değildi.

Bu durum, her şeyin sonunun gelmesine neden olabilirdi. Uçurum'u ve beni Poyraz'dan ayırabilirdi. Ama babam bunu asla yapmazdı. Kendi planları vardı. Ne olduklarını hayal bile edemiyordum. Ama hepsi de Cal'in tahtta olmasına bağlıydı.

Babam kendisini zor zapt ediyormuş gibi ağır ağır konuşmaya başladı. "Ben Yüksektepe'yle ya da onlarla işbirliği yapan Kızıl suçlularla savaşmaktan söz etmiyorum." Ellerini dizlerinin üstüne koyup sayısız yüzüğünü ve bileziğini sergiledi. Hepsini ölümcül şekillerde kullanabilirdi. "Onları zayıf oldukları noktadan vurmaktan söz ediyorum. Burada kazandıklarını sandıkları zaferi onlardan geri almaktan bahsediyorum. Sen de Gümüş bir kral ol ve kendi halkına krallık et."

CamScanner ile tarandı

İlk olarak, hipnoz lord konuştu. Sesi beni hep korkutmuştu, o yüzden ona karşı hazırlıklı olmaya çalıştım. "Ne öneriyorsunuz?"

Babam, Julian'a bakmadı bile. "Kararlarınız bu ülkeyi geriletecek," dedi Cal'e. "Bunları geri alın."

Julian gülünce şaşırdım. Sesi tuhaf bir şekilde sevecen ve tatlıydı. Bana yabancı bir sesti. "Özür dilerim, Majesteleri ama yeğenim bugün verdiği kararları geri alamaz. Böyle bir şey onun gücünü göstermez. Üstelik bir krala yakışan bir davranış olmaz."

Bu sefer, babam tüm dikkatini ona verdi. "Kızılların ihaneti için yerinde bir ceza olurdu."

Bunu duyan Cal'in sabrı taştı. "Poyraz'ı ben yönetiyorum, siz değil," dedi sözlerinin anlaşılması için tane tane konuşarak. "Başka birisi de yönetmiyor." Dayısına ve büyükannesine imalı bir bakış fırlattı. "Kararlarım geçerlidir."

Babam hemen yanıt verdi. "Benim krallığımda değil."

Cal öne adım atıp babamla arasındaki mesafeyi kaparken, annem gibi ben de geriye çekildim. Ona meydan okuyormuş gibiydi. "Pekâlâ," dedi, öfkeyle Uçurum Kralı'na bakarak.

Yine gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. İkisi de gözlerini kırpmadı ve göz temasını bozmadı. Keşke ikisini de kendilerine getirebilsem, diye düşündüm. Keşke tüm bunları kalıcı olarak yok edebilseydim.

Terazinin iki kefesinden biri ağır basmadan önce, Anabel müdahale etti. İki kralın arasına girip elini Cal'in omzuna koydu. "Buna sabah, zihnimizi boşaltıp durumu daha iyi görebildiğimizde devam ederiz," dedi.

Onların arkasında duran Julian da ayağa kalktı. Cüppesini düzeltti. "Haklısınız, Majesteleri."

Annem de mantıklı davranıp Ptolemus'un kalkmasını işaret etti. Bitkin bir halde ben de kalktım. Sadece babam oturuyordu. İlk pes eden olmak istemiyordu.

CamScanner ile tarandı

Cal bu tür oyunlar oynama eğilimi içinde değildi. Arkasını döndü ve elini şöyle bir sallayıp hepimizin gitmesini işaret etti. "Tamam, sizlerle sabah görüşürüz." Duraksayıp arkasına baktı. Babama değil. Bana. "Evangeline, biraz konuşabilir miyiz?" Şaşkınlıkla ona baktım, kendimi saman altından su yürüten birisi gibi hissetmiştim. Salondakiler de çok şaşırmışlardı. "Özel olarak."

Diğerleri giderken, yavaşça yerime oturdum. Babam bile ailemin geri kalanıyla gitmişti. Sadece Ptolemus geriye baktı ve bir an göz göze geldik. Elimi sallayıp gitmesini işaret ettim. İdare edebilirdim; benim için endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu.

Julian yeğeninin isteğine hemen itaat etti ama Anabel geride kaldı. "Size yardım edebileceğim bir konu mu acaba?" diye sordu bize bakıp.

"Hayır, Nanabel," dedi Cal. Onu doğrudan kapıya götürdü. Büyükannesi bundan hiç hoşlanmadığını belli edecek şekilde dudaklarını büktü; torununun ne istediğini anlamamıştı ama yine de başını eğdi. Cal onun kralıydı ve ona itaat etmesi gerekiyordu.

Kapı arkasından kapandıktan sonra biraz rahatladım ve omuzlarım gevşedi. Cal sırtı bana dönük durduğunda, titrek bir nefes aldığını duydum.

"Taçlar ağır, değil mi?" dedim.

"Öyle." Tereddütle bana döndü. Konsey ve ailesi olmadan performans sergilemesi gerekmediği için, o da benim gibi omuzlarını sarkıttı. Aradan geçen günler onu yormuştu ve omuzları gevşemeye hazırdı.

Kaşımı kaldırdım. "Ödediğin bedele değiyor mu?"

Cal yanıt vermeden karşımdaki sandalyeye gitti. Oturup geriye yaslandı ve bir bacağını büküp diğerini öne uzattı. O bunu yaparken, dizinin çıt diye bir ses çıkardığını duydum. "Seninkine değiyor mu?" diye sordu en sonunda taçsız başımı işaret ederek. Sözleri beklediğim gibi düşmanca değildi. Benimle kavga edemeyecek kadar yorgundu.

Ben de onunla kavga etmenin faydası olacağını düşünmüyordum.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, sanmıyorum," dedim.

Bu itirafım onu şaşırttı. "Bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyor musun?" dedi. Sesi umut doluydu.

Planım hiçbir şey yapmamak, dedim içimden.

"Yapabileceğim pek bir şey yok," dedim. "Tasmamı *o* tutarken yok." Kimden söz ettiğimi biliyordu.

"Tasmalı Evangeline Samos," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Kulağa imkânsız geliyor."

Yanlışımı düzeltecek kadar enerjim kalmamıştı. "Keşke öyle olsaydı," diyebildim bir tek.

Bir elini yüzünde gezdirdi ve bir an gözlerini yumdu. "Ben de öyle olmasını isterdim."

Buna güldüm. Erkeklerin sızlanması beni her zaman şaşırtırdı. "Poyraz kralının nasıl bir tasması olabilir?" dedim alaycı bir sesle.

"Birden fazla var."

"Kendini köşeye sen sıkıştırdın." Omuzlarımı silktim. Karşımdaki genç adama karşı gerçekten anlayış hissedemiyordum. "Sana bir seçenek sundular. Onlar buradan gitmeden önce, bir şeyleri değiştirebilmen için son şanstı."

Sinirlenerek dirseklerine yaslandı ve öne eğildi. "İstediklerini yapsaydım ne olacaktı? Bu lanet şeyi fırlatıp atacak mıydım?" Neden söz ettiğini göstermek istermiş gibi başındaki tacı çıkardı. Hışımla yere fırlattı. *Aman ne dramatik bir salıne.* "Kaos. İsyanlar. Belki bir başka iç savaş. Babanla gireceğim kesin bir savaş. Belki kendi büyükannemle."

"Olabilir."

"Sakın bana nutuk çekme, Evangeline," dedi. Sabrı iyiden iyiye taşmaya başlamıştı. "Burada oturup bütün sorunların için beni suçlayabilirsin ama bunlarda parmağın yokmuş gibi davranamazsın."

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldığını hissettim. "Ne dedin?"

"Senin de bir seçeneğin vardı ama burada kalmayı tercih ediyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Çünkü korkuyorum, Cal." Bunu öfkeyle söylemeye çalıştığım halde sesim ancak fısıltı halinde çıkmıştı.

Bunu duyunca biraz sakinleşti. Taze bir yanığın üstüne yapılan soğuk kompres gibi gelmişti sözlerim. "Ben de," dedi. Sesi benim de kendi içimde hissettiğim acıyı yansıtıyordu.

Hiç düşünmeden, aklımdan geçen şeyi söyledim. "Onu özlüyorum."

Aynı şekilde yanıt verdi. "Ben de."

İki farklı kişiden söz ediyorduk ama hisler aynıydı. Sahip olamayacağı birini sevmekten utanıyormuş gibi ellerine baktı. Bunun nasıl bir ıstırap olduğunu biliyordum. Nasıl bir ağırlık olduğunu da. İkimizi de en sonunda nasıl boğacağını da.

"Sana bir şey söylersem, sır olarak saklar mısın?" dedim.

Onun gibi ben de öne eğildim. İstesem ellerini tutabilirdim. "Julian ve Anabel'e söylememen gerek. *Özellikle* onların bilmemesi gerekiyor."

Cal başını kaldırdı. Bir oyun mu oynuyorum diye gözlerime baktı. Onu düşüreceğim bir Samos tuzağı görmeyi bekledi. "Evet."

Dudaklarımı yaladım ve beynim bana susmamı söylemeden önce konuştum. "Sanırım babamı öldürecekler."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama bu hiç mantıklı değil."

"Şey, bunu *onlar* yapmayacaklar ama..." Hayatımda ilk kez, Tiberias Calore'nin elini tuttum ve bundan nefret etmedim. Parmaklarını sıkıp beni anlamasını sağlamaya çalıştım. "Sence Cenra ve Iris gerçekten de Maven'a karşılık Salin Iral gibi birisini verip tatmin olabilir mi?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi. Elimi benden daha sıkı kavradı. "Baban ölürse..."

Düşüncelere dalıp başını salladı. "Uçurum da onunla yok olur. Poyraz'a geri gider," dedim. "Babam olmadan, Ptolemus savaşa girmeye cesaret edemez. Savaşta ne kadar başarılı olursa olsun, o bir savaşçı değil."

CamScanner ile tarandı

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Cal dudak bükerek. Sonra bakışları değişti, kaşlarını çattı ve yüzü bir ağırlıktan kurtulmuş gibi gevşedi. Neler olacağını anlamıştı. "Bunu ailene anlatmadın, değil mi?"

Hayır anlamında başımı salladım.

Hayretler içindeydi. "Evangeline, dediklerin doğruysa..."

"Ölmesine izin vereceğim, evet," dedim öfkeyle. Bunu kendime söylemiştim. Elimi hızla geri çektim. Ona ne dokunabiliyordum ne de bakabiliyordum. Bıkkınlıkla halıya ve Kızılların yaptığı güzel desenlere baktım. "Her zaman korkunç biri olduğumu düşünmüşsündür. Haklı olduğunu görmek güzel mi?"

Çenemin altına dayayıp başımı kaldıran parmakları sıcacıktı. "*Evangeline*," diye mırıldandı ama bana acımasını istemiyordum. Elini ittim.

"Umarım Iris Cygnet'in tanrıları gerçek değildir. Benim için ne tür cezalar planladıklarını bilmek bile istemiyorum."

Cal elini ağzının üzerine koydu ve dalgın dalgın dudaklarında gezdirdi. Uzaklara dalmış bir halde başını salladı.

"Bu hepimiz için geçerli."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ SEKİZ

Iris

Göller Hisarı olabileceğim en güvenli yerdi ama çok gergindim. Sürekli arkama bakıyordum. Etrafta sadece yağmurlu bir yaz sabahının pusuna karışan mavi üniformalı muhafızlar görüyordum. Geniş eğitim alanının üstündeki patikalarda yürürken, annemle beni izleyen yaşlı telki Jidansa da oradaydı. Annem gibi o da beni rahatlatıyordu. İkisinin de bana yakın olmasıyla gevşemeye çalışıyordum. Aşağıdaki Gölbölge birlikleri savaşa hazırlanıyordu. Önceki savaşa katılan ve ittifakımız sürerken Maven'a verilmiş birliklerdeki askerler çok ihtiyaç duydukları bir molayı hak etmişlerdi. Buradaki askerler yeniydi ve savaşmaya hazırdı. Gölbölge'nin şerefi için bir ülkeyi kazanmaya hazırlardı; yani Poyraz'ın tepelerini, nehirlerini ve kumsallarını. Elektriğiyle ve ekonomik değeriyle güçlü teknoloji kasabalarını.... Poyraz Krallığı, sahiplenilmeyi bekleyen bir altın madeniydi.

Binlerce asker yağmurun altında talim yapıyor, yağışlı havayı umursamıyordu. Krallığımızın dört bir yanı bu durumdaydı. Karlar

CamScanner ile tarandı

Hisarı'ndan Nehirler Hisarı'na kadar, haber her yere yayılmıştı. Gümüş ve Kızıl, toparlayabildiğimiz herkesi askere alıyorduk. Gölbölge ordusu toparlanmıştı ve saldırmaya hazırdı. Sayıca ve yetenekler konusunda üstündük. Düşmanlarımız güçsüz durumdaydı ve onların bu mutsuzluğuna son vermemiz gerekiyordu.

Peki, içim neden o kadar huzursuzdu?

Birlikleri denetlemek için kraliyet giysileri gerekmediğinden, annem de ben de destek verdiğimiz askerler gibi kenarları altın ve gümüşle kaplı lacivert üniformalar giymiştik. Annem bile yas giysilerini çıkarmıştı. Ama babamı da, intikam yeminimizi de unutmamıştık. İntikam hissi, üstümüze kocaman bir kaya gibi çökmüştü. Attığım her adımda bunu hissediyordum.

Son köprüyü de aşıp hisarın ana yapısının etrafını bir halka gibi saran balkonlardan birine adım attık. Pencereler aydınlıktı ve sıcaklık yayarak adeta bizi içeri davet ediyorlardı. Yağmurun insanı sakinleştiren etkisine rağmen, ben de bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. Annem hızla yürüyüp bizi içeri soktu. Öğle yemeğinde Tiora'yla buluşmamız gerekiyordu ama yemek odasına girdiğimizde, onun orada olmadığını gördük.

Ablam asla geç kalmazdı.

Bir açıklama bekleyerek anneme baktım ama o, masanın başına geçmekle yetindi. Kraliçe Cenra onun geç kalmasını umursamıyorsa, ben de umursamayacaktım.

Annem gibi ben de yerime oturdum ve Tiora'nın gelmesini bekledim. Muhafızlar kapının iki yanında pozisyon almışlardı ama Jidansa masaya oturmuştu. Kendisi Merin Soyu'ndan gelen asillerdendi; Merin'ler Gölbölge'nin eski ve saygın bir ailesiydi ve bu kadın bize senelerce hizmet etmişti. Kraliçe biraz taze ekmek alırken, ben de bir sürü parçadan oluşan yemek takımını inceledim. Çatalları, kaşıkları ve özellikle de bıçakları. Sırf alışkanlıktan, masada silah olarak kullanabileceğim şeyleri saydım. Bunlara su dolu bardak-

CamScanner ile tarandı

ları da eklemeyi unutmadım. Bunlar ellerimdeki her bıçaktan daha ölümcüldü.

Bardakların içindeki suya bakıp algımı doldurmasını sağladım. Bu his bana kendi yüzüm kadar tanıdıktı. Ama nedense bir şeyler değişmişti. Anneme yaptığı işte yardım ettikten sonra bir şeylerin değiştiğini fark etmiştim.

Değiş tokuşun üstünden günler geçmişti ama olayı aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Özellikle de çıkan sesleri. Iral lordunun bize direnecek gücü kalmayıp son nefesini verirken nasıl boğulduğunu hatırladım. Calore kralının dayısı, Jacos denen adam bir hipnozdu ve biz daha Iral'ı elimize geçirmeden önce onu etkisiz hale getirmişti. Belki adam biraz direnseydi, kendimi o kadar tuhaf hissetmezdim. Ölmeyi hak etmişti. Ona verdiğimiz cezadan çok daha kötüsünü hak etmişti. Ama bu anı içimi tuhaf, bana yabancı bir utanç hissiyle kaplıyordu. Sanki tanrılara bir şekilde ihanet etmiş ve onların isteklerine ve doğalarına karşı gelmiştim.

O gece biraz dua ettikten sonra, bilgelikleriyle bana bir yanıt vereceklerini umut ediyordum.

"Yemeğin soğumadan ye," dedi annem tabakları işaret edip. "Tiora birazdan gelecek."

Tamam der gibi başımı sallayıp mekanik hareketlerle yemeklerimi kendim aldım. Önlemler alınması gerekmişti. İzleyeceğimiz yolu konuşurken, etrafta Kızıl hizmetkârlar olmamalıydı. Kırmızı Muhafızlar'ın her yerde gözü ve kulağı vardı. Dikkatli olmalıydık.

Yemeğimin büyük kısmını balık oluşturuyordu. Ortadan ikiye ayrılmış ve tereyağı ve limonla pişirilmiş alabalık. Tuz ve karabiber kaplı tatlı su levreği ve insanın içini ılıtan, kafaları kesilmiş ve masanın ortasına gururla koyulmuş taşemen yahnisi de vardı. Helezon çizen dişleri yemek odasının loş ışığında parıldıyordu. Diğer tabaklarda haşlanmış altın renkli mısırlar, baharatlı ve yağlı yeşillikler, örgü biçiminde ekmekler vardı. Bunlar Gölbölge'nin her zaman servis ettiği ürünlerdi. Çiftliklerimiz tüm bölgeye yayılmıştı ve çok verimliydi;

CamScanner ile tarandı

tüm ülkeyi iki kere baştan sona besleyebilirlerdi. Gölbölgeliler asla aç kalmazdı, en yoksul Kızıl bile...

Bütün yemeklerden azar azar aldım ve yahniden Tiora'ya da bıraktım. Hem çok lezzetliydi hem de onun en sevdiği yemekti.

Duvardaki saatin yumuşak tik taklarıyla bir dakika daha geçti. Dışarıda yağmur hızlandı ve acımasızca pencereleri dövmeye başladı.

"Yağmur dinene dek ordunun mola vermesi gerek," dedim. "Askerlerimizin hastalanmasına ve bir grip salgınının başlamasına gerek yok."

"Haklısın," dedi annem yemeğini yerken. Eliyle Jidansa'ya bir işaret yapınca, kadın hemen ayağa kalktı.

Annemin önünde hafifçe eğildi. "Askerlere haberi ulaştırırım, Majesteleri," dedi gitmeden önce.

"Geri kalanınız da dışarıda beklesin," diye emretti annem, muhafızlarımıza teker teker bakıp. Adamlar hiç tereddüt etmeden annemin emrini yerine getirmek için koşar adım dışarı çıktılar.

Sinirlerim gerilmiş bir halde odanın boşalmasını izledim. Annem bana her ne söyleyecekse, başkalarının duymasını istemiyordu. Kapı yeniden kapanıp yalnız kaldığımızda, parmaklarını birbirine dayayıp öne eğildi.

"Seni rahatsız eden şey yağmur değil, *monamora*," dedi.

Bir an, bunu kabul etmek istemedim. Kendimi gülmeye zorladım ve dediğini geçiştirmeye çalıştım. Ama annemin karşısında maske takmaktan hoşlanmıyordum. Dürüst olmuyordu. Hem zaten annem hemen fark ediyordu.

İç çekip çatalımı bıraktım. "Sürekli onun yüzünü görüyorum."

İfadesi yumuşadı ve bir kraliçeden bir anneye dönüştü. "Babanı ben de özlüyorum."

"Hayır, o değil." Bu sözler ağzımdan öyle bir hızla çıkmıştı ki, annem şaşkınlık içinde bakakaldı. Gözleri biraz irileşti ve loş ışıkta her zamankinden daha koyu renkli göründü. "Onu zaten sürekli

CamScanner ile tarandı

düşünüyorum ama..." Söylemenin uygun bir yolunu düşündüm. Ama sonra açıkça söyledim. "Onu öldüren adamı diyorum."

"Bizim öldürdüğümüz adamı," dedi annem sakin sakin. Bu bir suçlama değil, bir gerçekti. "*Senin* önerin üzerine."

Yine içimi nadiren hissettiğim o utanç hissi kapladı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Evet, Kraliçe Anabel'in teklifini kabul etmek, Maven'ı babamı öldüren kişiye karşılık değiş tokuş etmek benim fikrimdi. Daha sonra da babamı öldürerek gözüne girmek istediği o adamı öldürmek de benim fikrimdi... Ama daha pazarlığın o kısmının yerine getirilmesi gerekiyordu.

"Aynı durumda olsam, yine yapardım," dedim. Oyalanmak için yiyeceklerimle oynadım. Annemin bakışları altında kendimi çıplak hissediyordum. "Yüz kere ölmeyi hak ediyor, ama yine de..."

Annem acı çekiyormuş gibi gerildi. "Daha önce de birilerini öldürdün. Kendi hayatını korumak için." Açıklama yapmaya çalışarak ağzımı açtım ama devam etti. "Ama bu şekilde öldürmedin," dedi elimi tutarak. Bakışlarından beni anladığını görebiliyordum.

"Evet," dedim, kendime kızarak ve hayal kırıklığı hissederek. Bu, haklı bir ölümdü, babamın ölümünün karşılığıydı. Böyle hissetmemem gerekirdi.

Annem elimi sıktı. "Tabii ki sana farklı gelecek. Yanlış bir şey yapmışsın gibi hissedeceksin."

Birleşmiş ellerimize bakarken, boğazım düğümlendi. "Bu his geçecek mi?" diye sordum, kendimi ona bakmaya zorlayarak.

Ama annem bana değil, pencereden dışarı bakıyor, her şeyin üstünü kaplayan yağmuru izliyordu. Gözleri, cama vuran damlalarla dans ediyormuş gibiydi. *Acaba o kaç kişiyi öldürdü?* diye düşündüm. Bunu bilemez ve öğrenemezdim. "Bazen," dedi bir süre sonra. "Bazen geçmez."

Tam olarak ne demek istediğini soramadan, Tiora muhafızlarını bizimkiler gibi dışarıda bırakarak içeri girdi. Annem Gölbölge'nin tüm geleneklerine karşı gelerek kısa süreliğine Poyraz'a geldiği sı-

CamScanner ile tarandı

rada, Tiora ülkemizin sınırlarını korumak için geride kalmıştı. Ordularımız yolculuğumuzun bir sonraki adımına hazırdı. Tiora bu işe uygundu ve biz bir savaştan diğerine atlarken bile yaptığı işten keyif alıyormuş gibiydi.

Gölbölge tahtının vârisi, üstünde hiçbir nişan ya da rozet olmayan kırışmış üniformasıyla sıradan bir askeri andırıyordu. Cygnet görünümüne sahip olmasa, sıradan bir ulak olabilirdi. Çıkık elmacıkkemikleri ve kendini önemser hali dışında.

Babamızın zarafetiyle yerine oturdu ve karşıma geçip uzun bacaklarını önüne uzattı.

"Harika, açlıktan ölüyorum," dedi, iki eliyle tabaklara uzanırken. Yahniyi ve taşemen kafalarını ona ittim. Çocukluğumuzda, bunları birbirimize fırlatırdık. Tiora bunu hatırlayınca, hafifçe gülümsedi.

Sonra, derhal konuya girdi ve bir general ciddiyetiyle anneme baktı. "Karlar, Tepeler, Ağaçlar, Nehirler ve Ovalar'dan haber aldık." Eşsiz bucaksız Gölbölge topraklarındaki diğer hisarları saymıştı. "Hepsi hazır."

Kraliçe Cenra bu habere sevinip başını salladı. "Zaten hazır olmaları gerekir. Saldırı zamanı yaklaşıyor, çok az kaldı."

Saldırı zamanı. Ülkeme döndüğümden beri, başka bir şey konuşmamıştık. Maven'ın krallığının ya da evliliğimizin sınırlarının ötesindeki özgürlüğümün keyfini bile çıkaracak vaktim olmamıştı. Annem beni sürekli olarak toplantılara ve değerlendirmelere çağırıyordu. Ne de olsa, Tiberias'la, onun kimliği belirsiz Kızıl askerlerinden oluşan kıtasıyla ve Uçurum bölgesinden müttefikleriyle yüzleşmiş olan bendim.

Evet, Bracken ve Yamaç bizim tarafımızdaydı ama acaba Bracken, Maven'dan daha iyi bir müttefik miydi? Tahta geçmiş Calore'den daha mı iyi bir kalkandı? Bunları düşünmenin faydası var mıydı? Kararımızı uzun süre önce vermiştik. Maven oynadığımız ve değiş tokuş ettiğimiz bir karttı.

CamScanner ile tarandı

Tiora devam etti. "Daha da önemlisi, Tiberias Calore'nin yeni krallığı yine parçalanıyor gibi."

Şaşkınlıkla ona baktım. Tabağımdaki yemekleri unuttum. "Nasıl yani?"

"Kızıllar artık yanında değil." Hayretle irkildim. "İstihbarat raporlarına göre, Kırmızı Muhafızlar, şu tuhaf Yenikanlar ve Yüksektepe orduları gitmişler. Dağlara döndüklerini sanıyoruz. Ya da gizleniyorlar."

Masanın başındaki annem yüksek sesle iç çekti. Elini kaldırıp şakaklarını ovuşturmaya başladı. "İnsanlar genç kralların aptal olduğunu ne zaman öğrenecek?"

Tiora annemin kadınlara özgü o bezginliğini komik bulmuş gibi sırıttı.

Bense Kızılların gidişinin ne anlama geldiğiyle daha çok ilgileniyordum. Yüksektepe, Yenikanlar, Kırmızı Muhafız ajanları ve Mare Barrow olmadan, dengeler kesinlikle Tiberias Calore'nin aleyhine dönecekti. Bunun sebebini anlamak zor değildi.

"Kızıllar artık onun tahtta olmasını desteklemeyecekler," dedim. Mare'yi çok iyi tanımıyordum ama nasıl birisi oluğunu tahmin edecek kadarını görmüştüm. Her fırsatta, hatta bir mahkûmken bile Maven'a karşı savaşmıştı. Bir kralı daha kabullenebileceğini sanmıyordum. "Ülkeyi geri alıp yeniden inşa etmek konusunda bir anlaşmaya varmış olmalılar. Tiberias anlaşmanın kendi tarafına düşen kısmını yerine getirmedi. Poyraz'ı hâlâ Gümüşler yönetiyor."

Tiora taşemenden bir ısırık alıp başını salladı. "Tamamıyla değil. Birtakım kararlar alındı. Poyraz'daki Kızıllara daha fazla hak verildi. Daha iyi ücretler ve zorla çalıştırmanın kaldırılacağı vaat edildi. Zorunlu askerliği de kaldırdılar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şok geçirdiğim, ama bir yandan da tedirgin olduğum için. Sınır ötesindeki Kızıllara bu tür rahatlıklar verilecekse, Gölbölge'deki Kızıllara ne olacaktı? Toplu bir göç ve çılgınca bir kaçış başlardı.

CamScanner ile tarandı

"Sınırlarımızı kapamamız gerek," dedim hemen. "Kızılların Poyraz'a geçmesini engellemeliyiz."

Annem yine iç çekti. "O gerçekten de salak. Tabii ki Poyraz sınırındaki nöbetçilerimizi iki misline çıkaracağız. Başımızı ağrıtma konusunda Calore'lerin üstüne yok."

Tiora homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Kendi başını da ağrıtıyor bu arada. Biz burada konuşurken, teknoloji kasabaları boşalıyor. Ekonomik güçleri de kısa sürede tükenecek."

Annem bunu duyunca, kendi kendine güldü. Elimden gelse ben de gülerdim.

Bir tek Tiberias Calore'nin inanılmaz aptallığını düşünebiliyordum. Tahtını daha yeni geri kazanmıştı ve ülkesini en güçlü kaynaklarından hemen mahrum mu etmeyi düşünüyordu? Kimin için? Kızıl kanı taşıyan ve bir hiç kadar değersiz kişiler için mi? Eşitlik, adalet ve şeref efsanesi ya da elde etmeyi umduğu aptalca bir başka ideal için mi? Kendi kendime güldüm. Tek başına kalan Calore kralı, tacının ağırlığı altında mı ezilecek, diye merak ettim. Yoksa Poyraz'ın Alevi denen kişiden tıpkı bir sülük gibi, mümkün olan her şeyi emip almayı planlayan Uçurum kralı tarafından mı yok edilecekti?

Yaptığı resmi açıklamalar yüzünden Poyraz bölgelerinde ezilen tek Gümüş o olmayacaktı. "Poyraz Gümüşlerinin bundan hoşlanacağını sanmam," dedim parmağını su bardağına doğru sallayarak. Bardağın içindeki su hislerimle birlikte dönmeye başladı.

Annem düşüncelerimi anlamaya çalışarak bana baktı. "Çok haklısın."

"Birkaçına ulaşabilirim," dedim. Konuşurken, planım da hızla oluşmaya başlamıştı. "Başsağlığı dilerim. Ya da onlara birtakım *teşvikler* öneririm."

"Bazılarının, sadece birkaç kilit bölgenin fikrini değiştirebilirsek..." dedi annem biraz neşelenerek.

Evet dercesine başımı salladım. "Sonra savaş tek bir saldırıda biter. Arkeon ve onun yanında Poyraz da düşer."

CamScanner ile tarandı

Karşımdaki Tiora en sevdiği yahni yemeğini önünden itti. "Ya Kızıllar?"

Elimi öne uzattım. "Sen de demiştin: Gizlenmişler. Geri çekilmişler. Poyraz'ı başkalarına bırakmışlar." Sırıtarak anneme ve ablama baktım. Iral lordu ve ölümüyle ilgili düşüncelerim bir anda siliniverdi. Endişelenmemizi gerektiren daha önemli konular vardı. "Orayı bizim almamız gerek."

"Tanrılar için," dedi Tiora, yumruğunu yavaşça masaya indirerek.

Dediğini düzeltmemek için kendimi tuttum. Ona bakıp başımı eğdim. "Kendi güvenliğimiz için."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Güvenliğimiz için mi?"

"Burada oturmuş öğle yemeğimizi yerken, Kırmızı Muhafızlar'dan korkuyoruz. Etrafımız, ülkemizin içindeki ve dışındaki Kızıllarla dolu. İsyanları bir kanser açlığıyla yayılmaya devam ederse, halimiz nasıl olur?" Parmaklarımı tabakların ve bardakların üstünde gezdirdikten sonra boş odayı ve pencereleri işaret ettim. Yağmur yavaşlamıştı ve artık düzenli olarak damla damla yağıyordu. Tam o anda güneş uzaklarda, batı yönünde ince ışıklar saçarak gri bulutların arasında belirdi. "Yüksektepe'ye ne olacak? Bize karşı olan Kızıllardan ve o tuhaf Yenikanlardan oluşan ülke konusunda ne yapacağız? Kendimizi savunmamız gerek. Kendimizi meydan okunamayacak kadar büyük ve güçlü hale getirmemiz gerek."

İkiniz de orada değildiniz. Dağların tepesindeki şehirlerini görmediniz. Kızıllar, Gümüşler ve Yenikanlar birleşmişti. Birleştikleri için de daha güçlüydüler. Bracken'in çocuklarını kurtarmak için Egemen'e gizlice girmek kolay olmuştu ama herhangi bir ordunun aynı şekilde şehre girebileceğini sanmıyordum. Yüksektepe'yle aramızda çıkacak bir savaş, iki taraf için de kanlı olacaktı. Bu savaş daha başlamadan engellenmeli ve imkânsız hale getirilmeliydi.

Cesaretimi topladım. "Onlara ayaklanma veya bize karşı gelme fırsatı vermemeliyiz."

Annem hemen yanıt verdi. "Katılıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Katılıyorum," dedi Tiora da aynı hızla. Bardağını kaldırınca, içindeki şeffaf sıvı kristal kabın içinde hızla döndü.

Dışarıda yağmur tamamıyla durmuştu. Biraz sakinleştiğimi hissediyordum. Olacaklar konusunda hâlâ endişeliydim ama kafamda şekillenen plan beni mutlu ediyordu. Maven'ın haneleri bize sadakat yemini ederse, Tiberias ciddi bir yara alacaktı. Her iki taraftan da müttefiklerini kaybedecekti. Hiç kimse tahtta yalnız olamazdı.

Etrafındaki danışmanlara ve soylulara rağmen, Maven da yapayalnızdı. Boş vakitlerini, gereğinden fazla benimle paylaşmaya asla yanaşmamıştı. Hayattayken beni korkutmuştu. Sağı solu asla belli olmayan birisiydi. Ne söyleyeceğini veya yapacağını asla önceden kestiremediğim için, diken üstünde yaşamıştım. Sarayındayken, o canavar krala çok yakın olduğum için uyuyamadığım geceleri daha yeni yeni telafi etmeye başlamıştım.

"Onu halkın gözlerinin önünde infaz etmediklerine şaşırdım," dedim alçak sesle. "Acaba nasıl infaz edildi?"

Maven'ı, beceriksiz bir şekilde muhafızlarımıza karşı direnmeye çalışırken hayal ettim. Başına bunların geleceğini anlamamıştı. *Benim de sağım solum belli olmaz.*

Ablam kaşığını taşemen yahnisine batırdı ama ağzına götürmeyip sadece karıştırmaya başladı. Yahni kâsesinden çıkan sesler sessizliği bozdu.

"Ne oldu, Tiora?" dedi annem bir terslik olduğunu fark edip.

Tiora önce tereddüt etti ama bu hali uzun sürmedi. "Bu konuda birtakım söylentiler var. Liman Körfezi'ne götürüldüğünden beri, onu gören ya da ondan haber alan olmamış."

Omuzlarımı silktim. "Çünkü öldü."

Tiora bana bakmadı. Bakamadı. "Ajanlarımız öldüğünü düşünmüyorlar."

Odadan ve yemeklerden yayılan sıcaklığa rağmen, göğsümün bir anda buz kestiğini hissettim. Güçlükle yutkunup ablamın dediği şeyi anlamaya ve beni geri gelmekle tehdit eden korkuyu hissetmemeye

CamScanner ile tarandı

çalıştım. *Ödlek gibi davranma. Maven çok uzaklarda. Ölmediyse bile bir tutsak. Artık senin sorunun değil.*

Annem korkmadı. Sadece sinirlendi. "Onu neden hayatta tutmuşlar? Yemin ederim ki bu Calore kardeşler aptallık yarışına girmişler."

Daha makul düşünmeye çalıştım ve sırf gerginliğimi gizlemek için konuşmaya başladım. "Belki de ağabeyi yapamamıştır. Biraz yufka yürekli birisine benziyor." *Bir Kızıl kızın onu manipüle etmesine izin veriyorsa, öyle olmalı.*

Tiora da annem kadar dikkatli davranıyor ve açıklama yaparken bizi korkutmamaya çalışıyordu. "Maven'ın artık orada olmadığı söyleniyor."

Gölbölge Kraliçesi bembeyaz kesildi. "Başka nerede olabilir?"

Birkaç seçenek vardı. Hızla bunları düşündüm. Elbette, biri diğerlerinden daha barizdi. O şimşek kız için de berbat bir seçenekti. En azından, ben Maven Calore'den kaçmıştım. Ama belli ki o kız kaçamıyordu. "Yüksektepe'de olabilir," dedim. "Yenikanlar ve Kırmızı Muhafızlar'la birlikte. Mare Barrow'un yanında."

Tiora düşünceli düşünceli başını salladı. "O halde Kızıllar oradan giderken..."

"Evet, o çok değerli bir rehine," dedim. "Maven hâlâ hayattaysa, Tiberias savunmasız kalmış demektir. Soylular kardeşine hâlâ sadakatle bağlı olabilirler."

Annem bana kızıymışım gibi değil de danışmanıymışım gibi baktı. Bu da beni heyecanlandırdı. Sırtımı gerdim ve dimdik oturup arkama yaslandım. "Sence bu mümkün mü?" dedi.

Bir süre vereceğim yanıtı düşündüm; Poyraz ve Gümüşleri hakkında bildiklerimi zihnimde tarttım. "Bence o Gümüş haneleri Tiberias'a destek vermemek için bahane arıyor. Ülkelerinin olduğu gibi kalmasını istiyorlar." Bir kraliçe olan annem de kraliçe olacak ablam da sessizce beni dinliyordu. Çenemi kaldırdım.

"O bahaneyi onlara biz verelim derim ben."

CamScanner ile tarandı

YİRMİ DOKUZ

Mare

Neredeyse zifiri karanlıkta dağların arasından geçerek Egemen'e vardığımızda gece olmuştu. Yol boyunca kapkara yamaçlara çarpabileceğimizi aklıma getirmemeye çalışmıştım. Ama pilotlar deneyimliydi; jetimizi yükseklerdeki piste rahatlıkla indirdiler. Hem Yüksektepe Hava Filosu'nun geri kalanı hem de ordularının büyük bir kısmını taşıyan kara konvoyları ovadaydı. Şehre varabilmek için Şahinyolu'na tırmanmaları ya da görev yerlerine dönebilmek için Yüksektepe'deki diğer yolları ve rotaları kullanmaları gerekecekti. Ondan sonra, Gölbölgelilerin dağlara saldırması ihtimalini göz önüne alarak, ülkeyi savunmaya geçip sınırlarını koruyacaktı. Diğer ihtimalse, Gölbölgelilerin bu işi yağmacılara ve Çayır bölgesine yaptırmasıydı.

Farley, Davidson, adamları ve ben sessizce şehre girdik; yıldızların altında parıldayan bir kemerin altından geçerek basamakları çıktık. Yürürken gökyüzüne bakıyor, yıldız takımlarının isimlerini hatırlamaya çalışıyordum. İki Calore kardeşi de düşünmek istemiyordum. Ne Poyraz'da bıraktığımızı ne de zincirlenmiş ve üstüne

CamScanner ile tarandı

silah doğrultulmuş halde yanımızda yürüyeni... Maven arada sırada bir şeyler diyor, Yüksektepe'yle ilgili sorular soruyordu. Ama ona kimse yanıt vermeyince, sesi bir süre sessizlikte yankılandıktan sonra kesildi. Başbakan'ın evine varmadan önce, başka bir merdivenden indik. Orada bekleyen muhafızlar hemen Maven'ın yanına geçerek onu başka bir yere götürüler. Yüksektepe bir mahkûmunu daha kaybetmeyi göze almayacaktı. Maven'a Bracken'in çocukları gibi iyi davranılmayacaktı. Şehrin derinliklerinde, Egemen'in ana kışlasının altındaki hapishaneye götürülecekti. Giderek küçülen siluetini izlememeye çalıştım. Bir kere bile dönüp arkasına bakmadı.

Farley herkesi, uzun adımlar atan Kilorn'u bile geride bırakmıştı. Ailemin geri kalanıyla birlikte orada olan kızını görmek istediğini anlamak için aklını okumam gerekmiyordu.

Davidson önceden haber yolladığı için, gösterişli eve yaklaştığımızda her yer ışıl ışıldı ve birçok pencere ve balkonda yumuşak ışıklar saçan mumlar ve lambalar yakılmıştı. Avluda bizi bekleyen tanıdık kişileri görünce, doğrudan onlara yöneldik. Annem kucağında uyuyakalmış ama gülümseyen minik kızı uzatınca, Farley hemen aldı. Gözucuyla Davidson'ın, kocası Carmadon'a sarıldığını gördüm. Annem de hemen bana sarıldı. Kollarını omuzlarıma sıkıca doladı ve derin bir iç çekerek beni göğsüne yasladı. Ben de ailemin geri kalanına sarıldım ve beni içeri sokup odalarımıza götürmelerine izin verdim.

Bu kavuşmalara artık alışmıştım ama bu her zamanki gibi çok duygusaldı. Onları geride bırakıyor, ölümle burun buruna geliyor ve her seferinde tüm zorluklara rağmen sağ salim geri dönüyordum. Annemle babam işe yarayacağını bilse, bu döngü tekrar etmesin diye beni bir yere bağlardı. Ama kendi kararlarımı almama izin veriyorlardı. Dahası, ben bir Yenikan'dım. Şimşek kızdım. Beni engelleyebilecek çok az bağ vardı. Ne kadar kalmak istesem de, ilerleme ve savaşmaya devam etme isteği baskın geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Farley yatak odasına girdi. Yorgun bir gülümsemeyle, Clara'yı kucağına oturtmuştu. Onu kimse durduramazdı. Kızıyla yalnız kalmak istiyordu, biz de bu zamanı ona vermekten mutluyduk.

Ailem hatırladığımdan da çok çiçekle dolu karo döşeli balkona doluştu. Anlaşılan Tramy boş durmamıştı. "Çok güzeller," dedim, korkuluklara dolanarak aşağı sarkan beyaz hoş tomurcukları işaret ederek. Tramy kocaman bir gülümsemeyle bir koltuğa oturdu. Gisa da koltuğun koluna tünedi. İkisinin yanına çöküp yerdeki düz ve kalın mindere oturmaya karar verdim.

"Annem de yardım etti," dedi Tramy onu işaret ederek.

Annem terasın kenarından el salladı. O gece saçlarını toplamamıştı. Senelerdir saçlarını örer ve düzgünce topuz yapıp yüzünden uzak tutardı. Gri saçlarına rağmen, bu şekilde daha genç görünüyordu. "Ben sadece elimde sulama kabıyla onun peşinde dolaştım," dedi.

Ruth Barrow'un güzel olduğunu hiç düşünmemiştim. Gümüşlerin yanında hangi kadın, hele hele yoksul bir Kızıl kadın, nasıl güzel sayılabilirdi ki? Ama Yüksektepe yüzüne bir parıltı vermiş, altın rengi tenine onu ışıldatan sağlıklı bir görünüm katmıştı. Kırışıklıkları bile azalmış, loş ışıkta yumuşamış gibiydi. Tabii, babam da Sütunkent'te olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Aşırı zayıf yerleri dolmuş, kolları ve bacakları kalınlaşmıştı ama beli daha ince görünüyordu. Bunun beslenmeyle, yeniden çıkan bacağıyla ve ciğeriyle ilgili olduğunu tahmin ettim. Bana sarıldıktan sonra her zamanki gibi sessizleşti ve Bree'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Geçen haftalar hepsine iyi gelmişti. Özellikle de Gisa'ya. Koyu kızıl saçları loş ışıkta yağ gibi parıldıyordu. Üstündeki Yüksektepe üniforması tadilattan geçmişti. Ama kollarına ve yakasına rengârenk ipliklerle çiçekler ve parlak mor, zikzaklı şimşek desenleri işlenmişti. Elimi uzatıp özenle yaptığı nakış işini okşadım. "İstersen sana da yapabilirim," dedi üniformama bakıp. Göz kamaştırıcı parlak kırmızı Kırmızı Muhafız üniformamı süzüp burnunu kırıştırdı. "Belki biraz

CamScanner ile tarandı

sadeleştirebilirim," dedi ellerini hafifçe sallayıp. "Sana madalyalardan biraz daha iyi bir şey verebilirim."

Kilorn yanıma oturdu; bağdaş kurup geriye kaykılarak ellerine dayandı. "Bana da yapar mısın?"

Gisa her zamanki gibi burnunu çekip, "İçimden gelirse," dedi. Onu bir müşteriyi inceliyormuş gibi süzdü. "Sanırım, sana çiçek yerine balık yapmak gerek."

Kilorn'un abartılı bir şekilde dudaklarını sarkıttığını görünce, elimle ağzımı kapayıp güldüğümü sakladım.

"Peki, bu sefer ne kadar kalacaksın?" Babam bunu yine alçak sesle ve beni suçlar gibi sormuştu. Başımı çevirip koyu kahverengi gözlerine baktım. Bree ve Tramy'nin gözleri tıpkı onunki gibi, benimkilerden daha koyu bir renkti.

"Daniel, kız daha yeni geri geldi," dedi annem.

Babam ona bakmadı. "Ben de o yüzden sordum," dedi.

"Sorun değil," dedim ikisine bakıp. Babam dürüstçe bir soru sormuştu ve özellikle de yeni gelişmeleri düşünecek olursam, iyi de bir soruydu. "Açıkçası, bilmiyorum. Günlerce kalabilirim. Belki haftalarca. Belki aylarca." Ben süreleri uzattıkça neşelendiler. Bunun doğru olmasını çok istediğim halde, onları boş yere umutlandırıyor olabileceğimi düşünüp üzüldüm. "İşlerin ne yön alacağını hâlâ bilemiyoruz."

Babam dudaklarını büzdü. "Poyraz konusunda mı?"

Başımı salladım. "Hayır, daha çok Gölbölge konusunda." Ben açıklama yaparken, herkes sessizce beni dinledi. Kilorn dışında. Kaşları çatıldı ve alnı öfkeli, derin çizgilerle doldu. "Şu anda, tüm güç onlarda. Cal hâlâ yıkılmış bir ülkeyi toparlamaya çalışıyor. Biz de sonucu görmeyi bekliyoruz. Gölbölgeliler saldırırsa..."

En büyük kardeşim öfkeyle nefes alıp bıkkınlıkla verdi. Dik dik bana baktı çünkü etrafta böyle bakabileceği başka kimse yoktu. "Onlara karşı savaşmalarına yardım mı edeceksin?" Babam gibi onun da sesinde beni suçlarmış gibi bir ifade vardı.

CamScanner ile tarandı

Omuzlarımı silktim. Kızdığı kişi ben değil, kendimi sürekli içinde bulduğum durumdu. Ona göre ben tehlikeye çekiliyor, Gümüş krallar arasında kalıyor, bir silah gibi şekillendiriliyor ve kullanılan bir yüz haline geliyordum. "Bilmiyorum," dedim. "Artık onun tarafında değiliz."

Kilorn yerde rahat oturamıyormuş gibi kıpırdandı. Ya da konu hoşuna gitmemişti. "Ya diğeri?"

Etrafımdaki koltuklara oturmuş aile fertlerimin zihinleri farklı derecelerde karışmış ve yüzleri bembeyaz kesilmişti. Annem kollarını göğsünde kavuşturdu ve o çok iyi bildiğim sert bakışlarını bana dikti. "Kim?" diye sordu, kimden söz edildiğini bildiği halde. Söylememi istiyordu.

Çenemi sıkıp kendimi onun ismini söylemeye zorladım. "Maven'ı diyor."

Babamın sesi, daha önce hiç duymadığım kabar ölümcüldü. "Şu ana dek infaz edilmiş olması gerekirdi."

"Hayır, edilmedi. Üstelik kendisi burada." Kilorn bunu, ben onu susturamadan söyleyivermişti.

Ailemin tüm fertlerini bir öfke dalgası kapladı, hepsinin yüzü kızardı, dudaklarını büktüler ve nefretle parıldayan gözlerini kıstılar.

"Kilorn, sorun yaratma," diye tısladım bileğini sıkarak. Ama olan olmuştu. Oluşturduğumuz halkayı kaplayan sessizliğin üzerine müthiş bir öfke çökmüştü. Bu öfke öyle güçlüydü ki neredeyse tadını ağzımda hissedebiliyordum.

En sonunda, ses tonu babamınki kadar sert olan Gisa konuştu. "Onu öldürmeliyiz." Kız kardeşim şiddet dolu bir kız değildi; bıçak yerine iğne kullanmaya daha yatkındı. Ama fırsatı olsa, Maven'ın gözlerini oyabilirmiş gibi duruyordu. Bu öfkeyi ortaya çıkarmasına neden olduğum için normal olarak suçluluk hissetmem gerekirdi ama bir anda içimi kaplayan sevgi, takdir ve gurur dalgasına karşı gelemedim.

Erkek kardeşlerim de evet der gibi başlarını ağır ağır salladılar. Öyle ki, Maven'ın hücresine hemen girebilmek için o sırada bile aptalca bir plan yapıyor olabilirlerdi.

CamScanner ile tarandı

"O hayattayken değerli," dedim hemen, onları engellemek için.

"Lanet olası *değeri* umurumda değil," dedi Bree ters ters.

Küfür ettiği için, annemin onu uyarmasını bekledim ama annem hiç oralı olmadı. Hatta o da çok öfkeli görünüyordu. Bir an, onun gözlerinde de Kraliçe Anabel'in, Larentia Viper'ın, hatta Elara Merandus'un öfkesini gördüm. "O yaratık benden oğlumu ve seni aldı."

"Ben buradayım, anne," dedim. Shade'i düşünüp birden içimi kaplayan acıyı yutkunarak gidermeye çalıştım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Elimde olsa, boğazını keserdim."

Beni en çok şaşırtan şey, babamın sessizliğiydi. Her zaman sessiz sakin bir adamdı ama konu Gümüşlerden nefret etmeye gelince asla böyle davranmazdı. Ona bakınca, neden bir şey demediğini anladım. Çünkü bir şey diyecek halde değildi. Yüzü giderek artan, münhiş bir nefretle kıpkırmızı kesilmişti. Ağzını açtığı anda, kim bilir neler diyecekti.

"Başka bir şeyden söz edebilir miyiz?" diye sormak zorunda kaldım hepsine teker teker bakıp.

"Lütfen," dedi babam çenesini sıkarak.

"Hepiniz iyi görünüyorsunuz. Yüksektepe size..."

Annem sinir olmuş gibiydi ama kabullenir gibi başını eğdi. Lafımı kesip hepsi adına yanıt verdi. "Burası rüya gibi, Mare."

Davidson hakkında bildiğim şeylere rağmen içimi kemiren şüphe yine ortaya çıkmıştı. Onun ülkesini ya da o şehri bilmiyordum. Hizmet ettikleri politikacıları ya da temsil ettikleri kişileri tanımıyordum.

"Her şey fazla mı iyi peki?" dedim. "Günün birinde uyandığınızda başımızın dertte olacağını mı düşünüyorsunuz? Büyük bir tehlikle karşılaşacağımızı mı?"

Annem derin derin iç çekti ve Egemen'in parlak ışıklarına baktı. "Sanırım, her zaman temkinli olmalıyız ama..."

"Sanmıyorum," dedi babam, annemin lafını tamamlayıp. Az şey söylemişti ama anlamı çok büyüktü. "Burası farklı."

CamScanner ile tarandı

Gisa da ona hak verirmiş gibi başını salladı. "Hayatımda hiç Kızılları ve Gümüşleri böyle bir arada yaşarken görmemiştim. Poyraz'da, hanımımla birlikte satış yapmaya gittiğimde, Gümüşler bize bakmazdı bile. Bize dokunmazlardı." Uzun süre önceki hayatını, bir Gümüş subay, dikiş diken elini parçalamadan önceki zamanı hatırlayınca benimkiler gibi kahverengi olan gözleri buğulandı sanki. "Burası öyle değil."

Tramy oturduğu yerde biraz geriye yaslandı. Öfkesi azıcık dinen gibi olmuştu. Tıpkı korktuktan sonra kabaran tüyleri yatışan bir kedi gibiydi. "Onlarla eşit olduğumuzu hissediyoruz."

Bu benim yüzümden olabilir mi, diye merak ettim. Onlar şimşek kızın ailesiydi ve Yüksektepe başbakanı için değerliydiler. Elbette onlara iyi davranacaklardı. Ama bu çalkantılı gecedeki huzuru bir parça olsun korumak için yüksek sesle söylemedim. Sonra da sohbetimiz çok daha iyiye gitti.

Dost görünümlü, gülümseyen hizmetkârlar kocaman bir yemek masası kurdular. Yiyecekler sadeydi ama çeşit çeşit ve lezzetliydi; aralarında kızarmış tavuktan kızarmış ekmeklerin üstüne sürülmüş şekerli ve koyu mor böğürtlenlere kadar birçok şey vardı. Yiyecekler daha çok ben ve Kilorn için hazırlanmıştı ama Bree ve Tramy de tıka basa yediler. Gisa bir meyve ve peynir tabağını tercih ederken, babam annemle paylaşmak üzere kendisine bir söğüş et ve kraker tabağı aldı. Yemeklerimizi ağır ağır yedik ve lokmalarımızı çiğnemekten daha çok konuştuk. Daha çok ben onları dinledim; kardeşlerimin bana Egemen'de keşfettikleri şeylerle ilgili öyküler anlatmasına fırsat verdim. Bree her sabah gölde yüzüyordu. Bazen Tramy'yi de onunla gelsin diye uyandırmak için başına bir şişe buzlu su döküyordu. Gisa mağazalar ve marketlerin yanı sıra, başbakanın saray gibi evi hakkında adeta bilimsel bilgiler edinmişti. Tramy'yle tepelerdeki yaylalara kadar yürümeyi seviyordu; annemse şehirdeki bahçeleri ve yamaçlardaki terasları sevmişti. Babam yürüme becerisini geliştiriyor, her geçen gün vadinin daha da derinlerine iniyor, yeni

CamScanner ile tarandı

kaslarını güçlendiriyor ve basamak inip çıkarken iki bacakla birden yürümeyi yeniden öğreniyordu.

Kilorn da onlara Yüksektepe'den ayrıldığımızdan beri neler yaptığımızı ayrıntılarıyla anlattı. Anlatacak çok şey vardı ama en utanç verici ya da üzücü ayrıntıları atlama nezaketini gösterdi. Cameron Cole'dan da söz etmedi. Gisa üzülmesin diye söz etmemişti ama Gisa'nın bir kuyumcuda çalışan genç bir kızdan nasıl söz ettiğini duyunca, eski arkadaşıma artık âşık olmadığı izlenimine kapıldım.

En sonunda gözlerim kapanmaya başladı. Uzun ve zor bir gün olmuştu. O sabah, Cal'in kral odasının karanlığında, üstümde onun örtüleriyle nasıl uyandığımı düşünmemeye çalıştım. Bu gece, bir yatakta kendi başıma uyuyacaktım. Ama yalnız olmayacaktım. Gisa'yla aynı odayı paylaşacaktık. Hâlâ bir odada yalnız uyuyamıyordum. En azından, Maven'ın hapishanesinden kaçtığımdan beri yalnız uyumayı denememiştim.

Onu düşünme.

Yatmaya hazırlanırken, içimden defalarca bunu tekrarladım. Cal'in yüzü gözkapaklarımın arkasına kazınmış gibiydi; Maven'ın yüzüyse en geçici, en uzak rüyalarıma bile giriyordu. Aptal çocuklar. Beni asla rahat bırakmıyorlardı.

Sabah uyandığımda, sinir uçlarım enerjiyle karıncalanıyordu. Biri omurgama bir kanca dolamış gibiydi ve midemin arkasında bir çekim hissediyordum. Bu hissin nereye gitmemi istediğini biliyordum. Şehre, Egemen'in ortasındaki kışlaya... O alçak bina, dağların kaya yatağına kazılmış şehir hapishanesinin üstüne inşa edilmişti. Onu parmaklıkların arkasında tek başına ölmek üzere olan bir hayvan gibi volta atarken hayal etmemeye çalıştım. Onu neden görmek istediğimi bilmiyordum. Belki bir yanım onun hâlâ bir şekilde faydalı olabileceğini biliyordu. Ya da zamanı dolmadan önce onu biraz daha iyi anlamak istiyordu. Bazı açılardan, birçok açıdan birbirimize benziyorduk. Karanlığı tatmıştım ve Maven orada yaşıyordu. Ailem

CamScanner ile tarandı

ve bir dayanağım olmadan boşluğa itileceğim takdirde dönüşeceğim kişiyi temsil ediyordu o...

Ama Maven'ın *kendisi* boşluktu zaten. Onunla yüzleşemezdim. Bunu henüz yapamazdım. Yapabilecek kadar güçlü değildim. Yüzüme gülecek, alay ve işkence edecek, derinlerdeki vidaları sökecekti. Yaralarımı deşmeden önce, biraz daha iyileşmem gerekiyordu.

Böylece şehre inmek yerine yukarılara tırmandım. Giderek daha yükseklere çıktım.

İlk önce, yağmacılar saldırdıklarında dağların üstünde izlediğimiz yola çıktım. Bunun planlı bir saldırı, Gölbölgeliler Prens Bracken'in çocuklarını kurtarırken, dikkatimizi dağıtmak için yapılmış bir şey olduğunu biliyorduk. Yağmacılar bu iş için iyi para almışlardı. Yürürken yerdeki taşları tekmeledim ve zihnimde savaşı bir film gibi yeniden oynattım. Sessizlik doğal olmayan, canlı bir şey gibi tenimin altını tırmalıyor ve şimşeğimin yerine bir boşluk koyuyordu. Lanet okuyarak, bu düşünceleri aklımdan attım ve yoldan çıkıp kayalıkların ve ağaçların arasına girdim.

Aradan saatler geçtikçe, ciğerlerim yanmaya, hava boğazımı alazlamaya başladı. Bu yanma ancak kaslarımda hissettiğim ateşle kıyaslanabilirdi. Kaslarım kayalıkların üstünde attığım her adımla adeta çığlık atıyordu. Gölgelerin arasında, yaz sonu olmasına rağmen bembeyaz ve tertemiz kar birikintileri vardı. Ayaklarım toprak zeminde ve çam iğnelerinin, çakıltaşlarının ve çıplak kayaların üstünde kayarak ilerlerken, hava giderek soğudu ama hissettiğim acıya rağmen yoluma devam ettim.

Yanımdan akan ırmaklar dağ yamaçlarını takip edip aşağılardaki gölde birikiyordu. Çam ağaçlarının arasındaki boşluklardan geride bıraktığım vadiye baktım. Dağlar Egemen'i cüceleştiriyor ve bu yabancı başkent uzaktan çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. Kurdele gibi incecik yolların etrafındaki beyaz bloklar ve kıvrılarak uzanan basamaklardan oluşuyordu burası. Dağlar uçsuz bucaksız gibiydi; dünyayı ikiye ayıran, taştan ve kardan oluşan tırtıklı bir duvarı

CamScanner ile tarandı

andırıyordu. Tepemdeki berrak mavi gökyüzü beni tırmanmaya devam etmeye çağırdı. Elimden gelen gayreti göstererek ve sadece su içmek ve kızarmış terli yüzüme su sıçratmak için mola vererek yoluma devam ettim.

Arada sırada, sırt çantamdan kraker veya tuzlu kurutulmuş et çıkarıp yiyordum. Acaba kokusunu bir ayı veya kurt alır mı, diye de düşünüyordum.

Tabii, şimşeğim ciğerlerimdeki hava kadar yakınımdaydı. Ama karşıma hiç avcı hayvan çıkmadı. Sanırım benim de onlar kadar tehlikeli olduğumu biliyorlardı.

Biri hariç.

İlk başta onu kusursuz mavi göğün altında gri giysileriyle bir kaya sandım. O yükseklikte çam ağaçları daha azdı ve öğle güneşine karşı pek koruma sağlamıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp ovuşturdum ve sonra neye baktığımı anladım.

Kime baktığımı.

Şimşeğim onun altındaki granit kayayı ikiye ayırdı. Ama şimşek kayaya çarpmadan, gördüğüm kişi oradan fırlayıp kayalıkların arasına girdi.

"Seni hergele," diye bağırıp içime dolan adrenalinle hız kazandım. Hızlanmamı adrenalinime olduğu kadar, öfkeme de borçluydum. Çünkü ne kadar hızlı gidersem gideyim ve şimşeğim ne kadar güçlü olursa olsun, onu yakalayamayacağımı biliyordum.

Jon geldiğimi her zaman görecekti.

Kahkahaları yamacın üstünde ve daha da yükseklerde yankılandı. Öfkeyle bağırıp sesi izledim ve bana yol göstermesine izin verdim. O güldükçe güldü; ben de tırmandıkça tırmandım. Ağaçların arasından hiçbir bitkinin yetişemeyeceği kadar yükseklere çıktığımızda, hava iyice sertleşti ve soğudu. İçimdeki öfke alevini bastırdım ve ısının ciğerlerimi şaşırtmasını bekledim. Daha fazla devam edemeyeceğimi hissedince bir yere çöktüm. Jon'un ya da başka birinin nereye gideceğimi ve ne yapacağımı kontrol etmesine izin vermek istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Ama daha çok bitkin düştüğüm için durmuştum.

Sırtımı yüzyıllardır amansız rüzgâr ve karla pürüzsüzleşmiş kocaman bir kayalığa dayadım.

Güçlükle ve kesik kesik nefes alabiliyordum. Lanet olası kâhini yakalayamayacağımı anlamıştım ve bir daha doğru dürüst nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Yükseklik," dedi. "Alışık değilsen, her şeyi zorlaştırır. Ateş prensin bile ilk kez dağa çıktığında zorlanırdı."

Gözlerim yarı kapalı halde orada otururken, elimden ona bakmaktan fazlası gelmiyordu.

Tepeme tüneyip ayaklarını sarkıttı. Dağ havasından korunacak şekilde kalın bir ceket ve yıpranmış çizmeler giymişti. Ne zamandır yürüyor ya da beni ne kadar beklemek zorunda kaldı, diye merak ettim.

"Onun artık prens olmadığını sen de biliyorsun," dedim, sözcükleri dikkatle seçip. Belki de bir şeyler söylemesini, hepimizi bekleyen gelecekle ilgili azıcık bir ipucu vermesini sağlayabilirdim. "Tıpkı onun ne kadar süre kral olacağını bildiğin gibi."

"Evet," dedi hafifçe gülümseyerek. Tabii ki ne yaptığımı anlamıştı ve sadece canının istediği kadarını söylüyordu.

Derin bir nefes daha alıp aç kalan ciğerlerimi doldurmaya çalıştım. "Burada ne işin var?"

"Manzarayı izliyorum."

Bana hâlâ bakmıyor ve kırmızı gözlerini ufka dikmiş oturuyordu. Karşımızdaki manzara, birkaç bin adım aşağıdakinden çok daha görkemliydi. Kendimi gerçekten de ufacık ve kocaman, her şey ve hiçbir şey gibi hissediyordum. Dünyanın kenarında oturuyor gibiydim. Nefesim, soğuğun bir ispatı gibi gözlerimin önünde pusa dönüşüyordu. Uzun süre orada kalamazdım. Hava kararmadan döneceksem, hemen yola çıkmalıydım.

Jon'un kafasını da yanımda götürebilseydim keşke.

"Sana bunların olacağını söylemiştim," dedi.

CamScanner ile tarandı

Hırlayarak ona dişlerimi gösterdim. "Bana hiçbir şey *söylemedin*. *Söyleseydin*, ağabeyim hayatta olurdu. Binlerce insan..."

"Alternatifi hiç düşündün mü?" dedi aksileşerek. "Söylediklerimin ve söylemediklerimin, yaptıklarımın ve yapmadıklarımın *daha fazla* kişinin hayatını kurtarmış olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Yumruğumu sıkıp yere bir tekme attım ve yamaçtan aşağı çakıltaşlarının yuvarlanmasına neden oldum. "Ya aklına *burnunu her şeye sokmamak* hiç geldi mi?"

Bir kahkaha attı. "Birçok kere. Ama bir şeye bulaşsam da bulaşmasam da gözlerimin önünde bir yol beliriyor. Varılacak noktayı görebiliyorum. Bazen izin vermediğim de oluyor."

"Karar verebilmen ne hoş," dedim. O lanet Yenikan'la her konuştuğumda olduğu gibi bu kez de sinirlenmiştim.

"Bu yükü sen ister miydin, Mare Barrow?" dedi. Aşağı inip yanıma oturdu. Hüzünle gülümsedi. "Sanmıyorum."

Dikkatli bakışları altında ürperdim. "Bana yükseleceğimi, tek başıma yükseleceğimi söylemiştin," dedim, bana uzun bir süre önce yağmurun neredeyse yarı yarıya kapladığı eski bir kömür madeni kasabasında dediklerini tekrarlayarak. Kaderimin bu olduğunu söylemişti. Aradan geçen günlerde, bunun giderek gerçeğe dönüşmesini izlemiştim. Shade'i kaybettiğimde. Cal'i kaybettiğimde. Ama bir yandan giderek herkesten uzaklaşırken, sevdiğim herkesle arama sinsice giren o soğuk elde de görmüştüm. Ne kadar göz ardı etmek istesem de kendimi farklı, yıkılmış, öfkeli ve bu yüzden de yalnız hissetmeden edemiyordum. Geriye beni anlayan tek bir kişi kalmıştı. O da bir canavardı.

Maven'ı da kaybetmiştim. Bana kendisini farklı gösteren, çok yalnız olduğumda ve çok korktuğum zamanlarda ihtiyaç duyduğum kişiyi. *Çok kişiyi kaybettim.*

Ama bir yandan da başkalarını kazanmıştım. Farley, Clara. Shade hariç, ailem hâlâ güvende ve yanımdaydı. Kilorn'un sadakati ve arkadaşlığı hiçbir zaman bitmiyordu. Benim gibi Yenikan olan

CamScanner ile tarandı

elektrolar da yalnız olmadığımı kanıtlıyorlardı. Başbakan Davidson ve yapmayı umduğu her şey... Bütün bunlar, kaybettiğim herkesi sayıca aşıyordu.

"Bence yanıldın," dedim, kendim de pek inanmadan. Jon yanımda irkildi ve aniden başını çevirip bana baktı. "Yoksa o yol da mı değişti?"

Gözlerinden nefret ettiğim halde, kendimi ona bakmaya zorladım. Yalan mı yoksa doğru mu söylediğini anlayabilmek için.

"Ben mi değiştirdim?"

Ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. "Sen hiçbir şeyi değiştirmedin."

Boğazına, böğrüne ya da başına dirsek atmak istedim. Ama arkaya kaykılıp başımı geriye attım ve göğe baktım. Jon hafifçe gülerek bana baktı.

"Ne oldu?" dedim hışımla dönüp.

"Yüksel," dedi binlerce adım aşağıdaki vadiyi gösterip. Sonra göğsümü işaret etti. "Ve tek başına yüksel."

Bu sefer koluna hafifçe vurdum ve keşke kâhinin canını daha fazla acıtabilseydim, diye düşündüm. "Şu anda bir dağa tırmanmaktan söz etmediğini biliyorum," dedim sert bir sesle. "Artık şimşek değil, fırtınayım. Tüm dünyayı olduğu gibi yutacak bir fırtına."

Jon omuzlarını geriye atıp yine manzaraya bakarken, nefesi soğuk havada bir pus oluşturdu. "O sırada neden söz ettiğimi kim bilebilir ki?"

"*Sen* bilebilirsin."

"Bu yükü kendime saklıyorum, çok teşekkürler. Buna başka kimsenin ihtiyacı yok."

Alaycı bir ifadeyle, "Kaderlerimize hükmetmek hoşuna gidiyor gibi," dedim. Dudağımı ısırıp yine seçeneklerimi düşündüm. Bana vereceği bir ipucu son derece değerli ya da lanetleyici olabilir, beni kendi seçtiği yola itebilirdi. Bu riski göze almam ve söyleyeceklerini çok ama çok iyi düşünmem gerekebilirdi. "Bana söyleme tenezzülünde bulunabileceğin birkaç sözcük veya ipucu yok mu?"

CamScanner ile tarandı

Hafifçe gülümsedi ama gözlerinde farklı, hüzünlü denebilecek bir ifade belirdi. "Arkadaşın balık tutma konusunda senden çok daha iyi."

İçime hızla bir nefes çektim ve buz gibi hava boğazımdan ciğerlerime ilerledi. "Kilorn hakkına ne biliyorsun?" diye sordum. Sesim bir oktav daha tiz çıkmıştı. Kilorn, Jon için bir hiçti, ona göre krallıkların ve kaderin önemli adımlarında önemli bir rolü yoktu. Jon'un zihninde tuttuğu binlerce tehlikeli ve korkunç şeye kıyasla, bir yer kaplamıyor olması gerekirdi. Kolunu tutmak istedim ama benden kaçtı.

İki kan damlasını andıran gözleriyle bana baktı. "Tüm bunları başlatan o değil mi? En azından senin rolün açısından öyle. Zorunlu askerliğe alınacak zavallı bir arkadaş ve onu kurtarabilecek tek kişi olarak sen."

Jon ağır ağır konuşuyordu. Ölçüp biçerek. Bana bilmecenin bu kısmına ait parçaları birleştirecek süreyi tanıyordu. Gözlerimin önündeki şeyi bilmiyormuşum, kabul etmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım. İçimden onu öldürmek geçti. Başını kayaya vurmak istedim. Ama kıpırdayamadım.

"Çünkü çıraklık işini kaybetti," dedim titreyerek. "Çünkü ustası öldü."

"Çünkü Kilorn'un ustası düştü." Bu bir soru değildi. Jon en yakın arkadaşımın eskiden yanında çalıştığı balıkçı İhtiyar Cully'nin başına ne geldiğini çok iyi biliyordu. Hepimiz gibi vaktinden önce saçları grileşmiş, sıradan bir adamdı o.

Gözlerim dolmaya başladı. Çok uzun süredir, mümkün olabileceğini düşünmediğim kadar uzun süredir bir kukla olmuştum. "Onu sen ittin."

"Birçok kişiyi, farklı şekillerde iterim."

"Masum ve yaşlı bir adamı iterek öldürdün demek?" dedim öfkeyle.

İçinde bir ışık yakılmış ya da söndürülmüş gibi bir şey değişti. Dikkatini verdiği yer değişti. Toparlanıp burnunu çekti ve sesi ani-

CamScanner ile tarandı

den daha net ve güçlü çıktı. Sanki benimle değil, askeri bir birlikle konuşuyordu. "Gölbölge yakında Arkeon'a saldıracak. Birkaç hafta içinde," dedi. "Biz burada konuşurken, onlar hazırlık yapıyor, ordularını kusursuz hale getirmek için tatbikatlar düzenliyorlar. Tiberias Calore'nin güçsüz olduğunu biliyorlar." Buna karşı çıkacak cesaretim yoktu. Jon haklıydı ve ben de hâlâ çok öfkeliydim. "Şehri alırlarsa, Tiberias Poyraz'ı asla geri alamaz. Bu sene değil. Sonraki sene de değil. *Yüz* yıl sonra bile alamaz."

Çenemi sıktım. "Yalan söylüyor olabilirsin."

Beni duymazdan gelip devam etti. "Başkent, Gölbölge Kraliçesi'nin eline geçerse, yol uzun ve kanlı olacak. Hayatında gördüğün her şeyden korkunç olacak." Ellerini kucağında kavuşturdu ve parmak eklemleri gri giysilerinin üstünde bembeyaz oldu. "O yolun sonunu ben bile doğru dürüst göremiyorum. Ama korkunç olduğunu biliyorum."

"Senin satranç taşın olmak hoşuma gitmiyor."

"Herkes bir başkasının piyonudur, Mare. Biz bilsek de bilmesek de."

"Sen kimin piyonusun?"

Yanıt vermedi. Sadece bakışlarını berrak, soğuk göğe çevirdi. Son bir kez iç çekerek ayağa kalktı. O anda aşağıya taşlar düştü. "Gitsen iyi olacak," dedi aşağıyı işaret edip.

"Bu mesajını diğerlerine iletmeli miyim?" dedim sert bir sesle. Doğruyu söylese bile, o sırada istediğim son şey Jon'un emirlerini yerine getirmekti; ona bu memnuniyeti yaşatmaktansa, donmayı tercih ederdim.

"*Şundan* kaçınabilmen için." Çenesiyle kuzey yönünde dağın zirvelerinde toplanan bulutları işaret etti. "Buralarda fırtınalar hızlı hareket eder."

"Fırtınalarla başa çıkabilirim."

"Sen bilirsin," dedi, omuzlarını silkerek. Ceketini etrafına sıkıca doladı. "Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz, Mare Barrow."

CamScanner ile tarandı

Ayağa kalkmadan önce ona küçümseyici bir bakış attım. "Güzel."

Yanıt vermedi ve arkasını dönüp tırmanmaya devam etti.

Siluetinin giderek ufalmasını, gözden kaybolana dek gri kayalıkların arasında gri bir adam gibi kalışını izledim.

Yükselmek ve tek başına yükselmek.

Sıra sıra ağaçların altına sığındığım ve uğuldayan rüzgârdan ve dondurucu yağmurdan korunduğum anda zirvede fırtına patladı. Attığım her adımla birlikte sert darbelerden dizlerim yanıyor, aşağı inmek neredeyse yukarı tırmanmaktan daha fazla acı veriyordu. Gevşek kayaların ve çam ağaçlarının yola yığılmış iğneli yapraklarının üstünde kayıp bileklerimi kırmamak için dikkatli olmam ve ayağımı nereye bastığıma odaklanmam gerekiyordu. Yukarıda, dağların tepesinde, kalbimin atışları kadar canlı ve boğuk bir gök gürültüsü koptu.

Güneş vadinin tepelerinin arkasında batarken, Egemen'e varmayı başardım. Tırmanmaktan tutulduğum, konuşmaktan yorulduğum halde, Başbakan'ın sarayına girerken hızlandım. Yüksektepeli askerlerin, subayların ve binanın giriş katında toplantılara girip çıkmak için dolanan, onun hükümetinde yer aldıkları şık takım elbiselerinden belli olan politikacıların yanından geçtim. Hepsi bana dikkatle baktılar ama korkmadılar. Orada bir ucube değildim.

Koyu yeşil takım elbiseler ve üniformalar arasında, biri mavi, biri kemik beyazı saçlarla kaplı iki kafa gördüm. Bunlar Ella ve Tyton'dı. Elektro arkadaşlarım yalnız kalabilmek için yayıldıkları pencereli bölmelerden birinde oturuyorlardı.

"Beni mi bekliyordunuz? Gerek yoktu," dedim gülümseyerek. Sesim hâlâ tırmanıştan dolayı çatlak ve kesik kesik çıkıyordu.

Yüzüne bir tutam beyaz saç düşmüş Tyton beni süzdü. Sakin sakin geriye yaslandı ve uzun bacaklarından birini karşısındaki koltuğa uzattı. "Buralarda tek başına dağlara tırmanmamalısın," dedi. "Özellikle de beceremiyorsan."

CamScanner ile tarandı

"Erkek kardeşlerimle daha çok vakit geçirmelisin, Tyton," dedim ona biraz çıkışırcasına. "Benimle alay etmek konusunda, senden daha başarılılar."

Hemen gülümsedi ama bu gülümseme koyu renkli gözlerine ulaşmadı. Ella ona bakıp ofladı. "Herkes Davidson'ın kütüphanesinde. General Farley ve diğerleri," dedi salonu işaret edip.

Bir başka konseyle yüz yüze gelme fikri midemi bulandırdı. Çenemi sıktım. "Nasıl görünüyorum?"

Ella dudaklarını yalayıp beni inceledi.

Tyton o kadar diplomatik davranmadı. "Onun yanıt vermekte gecikmesi, yeteri kadar iyi bir yanıt. Ama tam olarak yüzüne savaş boyaları sürecek kadar vaktin yok, Barrow."

"Evet, haklısın," diye homurdanıp yanlarından uzaklaştım.

Hemen saçlarımı düzelttim ve rüzgârın düğüm düğüm ettiği kısımları hızla örerek gizlemeye çalıştım. *Diğerleri.* Farley ve Başbakan'ın yanında başka kim olabilirdi?

Kütüphaneyi bulmakta zorlanmadım. Bir kat yukarıda, sarayın doğu kanadının büyük bir kısmını kaplayan bir yerdi. Çift kanatlı kapılarda muhafızlar nöbet tutuyordu ama yaklaştığımda beni durdurmadılar ve sessizce içeri girmeme izin verdiler. Binanın geri kalanı gibi, kütüphane de aydınlık ve neşeli bir yerdi; pırıl pırıl cilalanmış meşe panellerle kaplıydı. Salonda iki sıra raf vardı ve ikinci katın sahanlığının etrafı bronz bir tırabzanla çevriliydi. Kırmızı Muhafızlar'ın askerleri kırmızı üniformaları ve ellerindeki silahlarla orada duruyorlardı. İçeri girdiğimi görüp gerildiler ama bir tehdit oluşturduğum takdirde üstlerini korumaya hazırlardı.

Komutanlık'ın Kızıl generalleri.

Farley onlarla odanın ortasına yarım ay biçiminde dizilmiş yeşil deri koltuklarda oturuyordu. Komutanlık'ta uzun haftalar geçirmiş Ada da yanındaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kenarda duruyordu. Sessizce olan biteni izliyordu. Ben yanlarına giderken, bana hafifçe gülümsedi.

CamScanner ile tarandı

Kırmızı Muhafızlar'ın karşısında, Yüksektepeli görevliler ve politikacılardan oluşan bir grup oturuyordu; Davidson da ortalarındaydı. Fısıltıları benim içeri girmemle kesilmedi. Belki de beni bekliyorlardı.

Kendimi yine orada olmamam gerekirmiş gibi pis hissettim; soğuk havanın ve dağların kokusu üstüme sinmiş olmalıydı. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Komutanlık generalleri de benim kadar değilse bile bayağı berbat durumdaydılar. Göçebe karargâhlarından yeni dönmüşlerdi. Görünüş olarak değil ama tavır olarak Farley'yi andırıyorlardı. Farley otuz yaş daha büyük olsaydı ve hayatı boyunca zorlu şartlar altında yaşayıp güçlükle hayatta kalmayı başarsaydı onlara benzeyebilirdi. Üç erkek ve üç kadın generalin hepsi gri saçlıydı ve saçları Farley'ninki gibi kısacık kesilmişti. Yoksa Farley mi onları taklit etmeye çalışmış, diye düşündüm. Çünkü benzerliklerine rağmen, Farley onlarla büyük bir tezat oluşturuyordu. Hâlâ genç ve tazeydi. Onların delifişeğiydi.

Babası da yukarıdaki tırabzanlara yaslanmış, ellerini birbirine kavuşturmuş çok sayıdaki askerin yanında duruyordu. Kızını ve pozisyonunu kıskanıyorsa bile belli etmiyordu. İçeri girdiğimde bana baktı, hatta kırmızı gözü parıldayarak başıyla selam verdi.

Farley'nin yanına giderken fısıltılar devam etti. Farley biraz yana kayıp bana yer açtı. Ama ben bir general değildim. Komutanlık'ta görevli de değilim. Oraya oturacak hakkı kazanmamıştım. Bir muhafız gibi arkasına geçtim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Marrow," dedi kıvırcık saçlı bir kadın general. Sert bir öğretmen gibi dönüp bana baktı. Sanki çok önemli bir dersi bölmüştüm. Toplantıyı daha fazla bölmek istemediğim için başımla selam verim. Ama tartışılan konu önemli değil gibiydi. Danışmanların birçoğu kendi aralarında konuşuyordu ve yukarıdaki askerler sohbet ediyorlardı.

"Tanışma faslını yeni bitirdik," dedi Ada tatlı tatlı. Yanıma geldi.

CamScanner ile tarandı

Farley gözlerinde bir ışıltıyla bize baktı. Arkaya eğilip bana fısıldadı. "Sen Kuğu'ya bakma," dedi kadın generali işaret edip. "Sadece sana takılıyor."

Yaşlı kadın biraz gülünce şaşırdım. Birbirlerine karşı eski dostlar ya da aile fertleri gibi rahat davranıyorlardı. Ama görünüş olarak bir benzerlikleri yoktu. Kuğu kısa boylu ve inceydi; buğday rengi teninde koyu renkli çiller vardı. Yaşını belli eden kırışıklıklara rağmen, bunlar ona çocuksu bir hava katıyordu.

Ada fısıldayarak diğer koltuklardaki generalleri saydı. Karargâhta epey vakit geçirdiği için hepsini gayet iyi tanıyordu. Diğer kadın generaller Ufuk ve Bekçi, erkeklerse Davulcu, Bordo ve Güneyli'ydi. Bunların kod isimler olduğu belliydi. Orada bile hâlâ bu isimleri kullanıyorlardı.

"General Saray hâlâ Poyraz'da, operasyonlarımızı idare ediyor," dedi Ada. "Poyraz ve sınırlarıyla ilgili her türlü bilgiyi bize aktarıyor."

"Ya Gölbölge?" dedim. "Iris Poyraz'ı istila edecek ve ne zaman olacağını bilmemiz gerek." *Birkaç hafta*, demişti Jon. Yeteri kadar kesin bir tarih değildi.

Kuğu hafifçe öksürdü. "Gölbölgeliler sınırlarını kapadılar. Personelim bir yana, ben bile oradan sağ çıkacağımı sanmıyordum. Elimizden geldiğince büyük bir hızla kaçtık." Gözleri karanlık bir ifadeye büründü. "Biraz uğraşmak zorunda kaldık, anlarsın ya."

Ciddi bir tavırla başımı salladım ve geride kaç ölü arkadaşını bıraktığını düşünmemeye çalıştım.

Neredeyse hepsi Kızıl olan diğer askerlere ve politikacılara baktım. Yüksektepeli birkaç Gümüş, Başbakan'ın yanında oturuyordu ama sayıca çok azdılar. Aralarında Salon'daki sarışın temsilci Radis de vardı. Bana hafifçe başını salladı.

Göz göze geldiğimizde Davidson da başını sallayıp selam verdi.

Yüzüm kızararak yüksek sesle öksürdüm ve biraz öne çıktım. Sadece bana en yakın olan generaller dönüp baktılar. Askerlerini susturmak

CamScanner ile tarandı

daha zordu. Biraz daha sert sesle tekrar denedim. Kütüphanedeki herkes bana bakana dek, sessizlik yavaş yavaş ama düzenli bir şekilde aralarına yayıldı. Bu tanıdık ama huzursuzluk verici hissi gidermek için güçlükle yutkundum. *İstifini bozma. Yanaklarının kızarmasını engelle. Tereddüt etme.*

"İsmim Mare Barrow," dedim kalabalığa. Sahanlıkta birisi alaycı bir ses çıkardı. Sanırım artık kendimi tanıtmama gerek yoktu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim, söylemem gerekenleri en doğru şekilde nasıl anlatabileceğimi düşünerek. *Tüm geleceği görebilen birisi bana birkaç şey söyledi* demek doğru gelmiyordu. "Geç kaldığım için özür dilerim ama... Dağa tırmanıyordum. Orada birisiyle karşılaştım."

"Bu bir metafor mu?" diye homurdandı General Bordo ama top gibi yuvarlak Davulcu isimli general onu hemen susturdu.

Ada'ya, sonra da Farley'ye baktım. "Jon," dediğimde, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzündeki şaşkınlık oradakilere çok şey anlatıyordu. "Kendisi bir Yenikan kâhin ve onunla daha önce de karşılaşmıştık."

Davidson çenesini kaldırdı. "Maven da öyle. Yanlış hatırlamıyorsam, bu adam esaretinle ilgili büyük bir rol oynamıştı."

"Evet," dedim utanç hissederek.

Başbakan dudaklarını büzdü. "Ayrıca, bir süre Maven'a hizmet etti."

Yine evet der gibi başımı salladım. "Doğru. Kendince sebepleri vardı."

Asker arkadaşlarından bazıları sözlerimi hiç dikkate alacak gibi görünmüyorlardı ama Davidson dirseklerini dizlerine dayadı ve o yoğun ve gizemli ifadesiyle bana baktı. "Ne dedi, Mare?"

"Poyraz başkentini Gölbölge'ye bırakamayacağımızı. Bunu yaparsak, yolun 'uzun ve kanlı' olacağını. Hiç görmediğimiz kadar korkunç şeyler olacağını. Gölbölge Arkeon'u ele geçirirse, yüz yıl boyunca Poyraz'ı da kontrol edeceklerini söyledi."

CamScanner ile tarandı

Radis küçümseyici bir ifadeyle tırnaklarına baktı. Söylediklerime gözlerini deviren tek kişi o değildi. "Bunu bilmek için bir kâhine ihtiyacım yok," dedi.

Birkaç general de ona hak verir gibi başlarını salladılar. Kuğu onlar adına konuştu. "Bir istilanın yaklaştığını biliyoruz; mesele ne zaman gerçekleşeceği."

"Birkaç hafta içinde." Zamanın aleyhimize işlediğini hissedebiliyordum. "Jon böyle söyledi."

Kuğu gözlerini kıstı. Beni küçümser ya da şüphe edermiş gibi değil, acıyarak konuşmaya devam etti. "Ona inanıyor musun? Sana yaptığı onca şeyden sonra inanabiliyor musun?"

Gözlerimin önünden, tutsak olduğum zamanla ilgili bir sürü anı geçti. Jon kaderle nasıl bir oyun oynadıysa, bana bir hapishane satın almıştı. Ona piyonu olmaktan hoşlanmadığımı söylemiştim ama o sırada tam da öyle davranıyordum.

"Nedense inanıyorum," dedim kararlılıkla yanıt vermeye çalışarak.

Bu sözler salonda yine mırıltıların, hatta bağırışların yükselmesine neden oldu. Generallerden, temsilcilerden, hatta yukarıdaki askerlerden. Sadece üçümüz sessiz kalıp birbirimize baktık.

Farley, Davidson ve ben.

Onlara, altın renkli ve mavi gözlerine bakarken ikisinde de aynı kararlılığı gördüm ve bunu kendimde de hissettim.

Yine direnecektik. Sadece nasıl yapacağımızı bilmemiz gerekiyordu.

Her zamanki gibi, Farley hemen devreye girdi.

Ayağa kalkıp ellerini iki yana açtı ve herkese sessiz olmasını işaret etti. Bu hareketi bir parça etkili olup askerleri ve generalleri susturdu. Yüksektepeli diplomatlardan bazıları hâlâ kendi aralarında fısıldayarak konuşuyordu.

"Bir plan yapmamız gerek," diye bağırdı. "Kâhinin söylediklerinden bağımsız olarak bu yolun Arkeon'a gittiğini biliyoruz. Ülkeyi kurtarma şansımızın olmasını istiyorsak, Yüksektepe ve Kırmızı

CamScanner ile tarandı

Muhafızlar'ın Poyraz başkentini alması gerek. Tahtta kim oturuyor olursa olsun."

Kuğu evet dercesine başını salladı. "Buraya gelmeden önce, Gölbölge'de görev yaptım. Ne kadar güçlü olduklarını herkesten iyi görme fırsatım oldu. Cygnet kraliçeleri şehri bizden önce alırsa, geri almamız imkânsız olur. Bizden daha güçsüz düşmanla savaşmamız, bizim için daha iyi."

Cal. Onu herhangi bir şeyin daha güçsüz kısmı gibi düşünmemiştim ama generalin dediği doğruydu. En iyi ihtimalde, pozisyonunun tehlikede olduğu söylenebilirdi. Onu sarayında tek başına, babasının ve kardeşinin bozduğu dengeyi sağlamaya çalışırken hayal etmeye çalıştım.

"Arkeon'da hâlâ Kırmızı Muhafızlar var, değil mi?" diye sordu Davidson. Sesi herkesi susturacak kadar güçlü çıktı.

"Saray şehrin hemen dışına konuşlandı," dedi Farley. "Onun ekipleri mümkün olduğunca ülkenin dört bir yanına dağılmış durumda. Körfez Limanı, Delfi ve Arkeon'un etekleri."

Şişman General Davulcu araya girdi. "Saray'a şehre girme emri verildi... Sessizce tabii. Yeni kral, kardeşi gibi değil ve rejimi henüz Kırmızı Muhafızlar'a açık açık düşmanlık sergilemiyor. Bunu göze alabiliriz."

"O halde, en azından şehirde ajanlarımız olacak," dedi Davidson. "Hem sizin hem de bizim ajanlarımız orada olacak. Koordinasyon içinde olmalarını sağlayalım."

"Kırmızı Muhafızlar daha önce de Arkeon'a sızmıştı." Davulcu görkemli göğsünü şişirdi. "Bunu tekrar yapabiliriz."

Başbakan ciddi bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama aynı şekilde yapamayız. Artık Cal Hava Filosu'nun tüm gücüne sahip olduğu için, bunu havadan yapmamız çok tehlikeli. Yere inmek için onların hava gücüyle karşılaşamayız ve Maven'ın nikâhındaki gibi bir sürpriz yapacağımıza güvenemeyiz."

CamScanner ile tarandı

"Bir de tüneller var," dedi Farley, daha başlamadan başarınız olan darbe girişimini düşünüp. "Kral Maven şehrin altındaki bütün tünelleri kapadı."

"Hepsini değil," dedim hemen. Diğerleri şaşkınlıkla, dikkatle ve merakla bana baktılar. "Maven'ın trenini ve kaçış planını gördüm. Doğrudan Hazine'nin altından geçiyor ve sarayın altında başka girişler de var. Bunları kimseye görünmeden şehirden kaçmak için kullandı. Sırf kendi kullanmak için bile olsa, birkaç tüneli sağlam bıraktığından eminim."

Davulcu kararlılıkla ayağa kalktı. Yaşına ve vücut yapısına göre şaşılacak derecede çevikti. "Saray'a haber uçurup etrafı bir yoklamasını isteyebilirim. Ada, şehir planları aklında, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Ada hemen. Ada'nın kusursuz aklında neler *tutmadığını* bilmiyordum zaten.

Davulcu çenesini kalırdı. "Saray'la temas kur. Onun ajanları devreye sokmasını sağla."

Ada tereddütsüz başını salladı. "Peki, efendim," dedi, kütüphaneden çıkmak için harekete geçerek.

Farley çenesini sıktı ve arkadaşımızın gidişini izledi. Sonra yan yan bana bakıp ne yanıt vereceğimi anlamaya çalıştı. "Bunun için zamanımız var mı?"

"Muhtemelen yok," dedim. Keşke Jon biraz daha ayrıntı verseydi. Ama bu fazla kolay olurdu. Tarzı öyle değildi.

"Peki, ne yapabiliriz?" diye sordu.

Şakaklarıma ani bir ağrı saplandı. Burnumun ucunu sıktım. O gün önceki saatlerde, Maven'dan uzak durmak için bir dağa tırmanmıştım. Tabii, bu çabalarım kaçınılmaz olanı sadece ertelemişti. Gerekli olanı da.

"Sanırım ona sorabiliriz."

Julian'ın veya Yenikan olsun olmasın herhangi bir fısıltı olmadan, Maven Calore'nin sorgusu sadece iki taraflı bir irade ve kandırmaca

CamScanner ile tarandı

savaşı olurdu. Yüksektepe'nin bu iş için kullanabileceği Gümüşleri vardı ama kimse gerçekleri sadece yeteneğiyle öğrenemezdi.

Ama acı vererek öğrenebilirlerdi.

Maven içeri getirilmeden önce, görevlilerden biri arkasında Tyton'la içeri girdi. Beyaz saçlı elektro içeri girdiğinde gayet keyifsiz gibiydi. Odanın Davidson'ın tarafındaki koltuklarından birine oturdu ve seğiren parmaklarını Maven'ın üstünde kullanmak zorunda kalabileceği şimşek gibi, hızlı hızlı koltuğun koluna vurmaya başladı. Yeteneği benimkinden çok daha keskindi ve bir vücudu tamir edilebilecek kısımlarını yok etmeden son sınırına kadar zorlayabilirdi.

Yukarıdaki askerlerin ve Yüksektepeli temsilcilerin birçoğu çıktığı için, oda ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Davidson ve Muhafız generaller Maven'a bir izleyici kitlesi bırakmayacak kadar zeki davranmışlardı. Maven fazlasıyla iyi bir oyuncu ve yalancıydı.

Artık Farley'yle koltuk kolçağının arasına oturabilirdim. Farley benden iriydi ama yakınımda olduğuna memnundum. Maven'ı görme düşüncesi içimin buz kesmesine neden oluyordu. En azından Arkeon'da dikkatini bölüştürebileceği Cal, takıntısı ve öfkesi vardı. Ama şimdi geriye bir tek ben kalmıştım.

En azından beş, altı muhafızla geldi. Yüksektepeli askerler ve Kırmızı Muhafız askerleri, tepeden tırnağa silahlarla ve yeteneklerle kuşanmışlardı. Maven dikkatleri üstüne çektiği ve bu tür önlemler alınmasına neden olduğu için son derece mutluydu. Onu kütüphaneye getirirlerken keyifle gülümsüyordu.

Buz gibi gözleriyle hızla odayı taradı; pencerelere, kitaplara ve onu bekleyen kişilere baktı. Gözlerinin içine baktım.

"İtiraf edeyim ki sizi bir daha göreceğimi sanmıyordum, Başbakan," dedi, Davidson'a bakmak için bakışlarını benden ayırıp. Duygularını belli etmeyen Başbakan yine hiçbir tepki vermedi; yüz ifadesi durgun ve nötrdü. "Yüksektepe'nin gizemli vahşi doğasına adım atacağımı da sanmıyordum. Ama o kadar da vahşi bir yer değil, öyle değil mi? Bizi inandırdığınız kadar değil doğrusu."

CamScanner ile tarandı

Bence yeteri kadar vahşi, diye düşündüm, bizon sürüsüyle savaşımızı hatırlayınca.

"Bana ülkenizin benimki gibi Gümüş toprakları olduğu söylenmişti. Bir sürü kralla ve lordla bölünmüş olsa da. Öğretmenlerim ne kadar da yanılmış." Maven konuşurken hafifçe dönerek devam etti. Kaç kişi olduğumuzu sayıyor olmalıydı. Komutanlık'ın yedi generali ve Davidson'ın hükümetinden ve ordusundan da o kadar kişi vardı. Bariz bir şekilde gümüş kanlı ve soğuk renkli teni olan Radis'i görünce sustu. "Çok ilginç. Sanırım, sizinle tanışma şerefine erişmedim, efendim."

Yaşlı Gümüş ellerinden birini öne uzattı ve uzun tırnaklarında silik bir gün ışığı parıldadı. Maven'ın saçlarında hafif bir esinti dolaştı. Bir uyarıydı. "Nefesini boşa tüketme, minik prens. Konuşulması gereken konular var."

Maven sırıttı. "Sadece bu kadar çok... kırmızı arasında Gümüşleri de göreceğimi sanmıyordum."

Onun oyalama taktiklerinden sıkılarak güldüm. "Sen de dedin ya, burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Maven öfkeyle bana döndü ama onu geçiştirdim. "Bilmen de gerekmiyor."

Dişlerini gösterdi. "Kısa bir süre sonra beni infaz edeceğiniz için mi? Beni bununla mı tehdit ediyorsun, Mare?" Yanıt vermemeyi seçerek çenemi sıktım. "Bu boş bir tehdit. Beni öldürecek olsaydınız, bunu çoktan yapardınız. Hayattayken, daha değerliyim. Senin ve amacın için."

Odadakiler hiçbir şey demedi.

"Sakın bilmiyormuş gibi davranma," dedi hışımla. "Nefes aldığım sürece, ağabeyim için bir tehdit olacağım. Onun benim için olduğu gibi. Herhalde şu anda sadakat yeminleri almaya çalışıyor, Poyraz'ın Soylu Hanelerini topluyordur. Bana bağlılık yemini etmiş olanları kendi tarafına çekmeye çalışıyordur. Bazıları bunu yapar ama ya diğerleri?" Başını ağır ağır salladı ve bir çocuğu azarlayan

CamScanner ile tarandı

anne gibi cık cıkladı. "Hayır. Onlar oturup bekleyecekler. Ya da ona karşı savaşacaklar."

"Senin için mi?" diye çıkıştım. "Hiç sanmam."

Bir hayvana daha çok yakışacak boğuk bir hırıltı çıkardı.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordu bakışlarını başka yöne çevirerek. Zarif bir şekilde, topuklarının üstünde dönüp diğerlerine baktı. Tahttan indirilmiş Kral'ın kafesi yoktu ama köşeye sıkıştığı belliydi. Nedense, beyaz saçlı ve ölümcül bir sükûnet içinde oturan elektro Tyton'a bakınca bocalar gibi oldu. "Bu kim?"

Maven Calore'nin korktuğunu anlayınca şaşırdım.

Farley havada kan kokusu alınca hemen öne atıldı. "Bize Arkeon tünellerine ne yaptığını anlatacaksın. Hangilerinin kapalı, hangilerinin açık olduğunu söyleyeceksin. Tahtı ele geçirdikten sonra, hangilerini inşa ettiğini de."

Maven içinde bulunduğu zorlu duruma rağmen, gözlerini devirip güldü. "Siz ve tünelleriniz."

Genç general oralı olmadı. "Evet?"

"Bu işten ben ne kazanacağım?" Maven ona bakıp sırıttı. "Daha iyi bir manzarası olan bir hücre mi? Gerçi bu zor olmazdı. Şu anki hücremin pencereleri yok." Tuhaf bir şekilde seğiren elleriyle, parmaklarını göstererek saydı. "Daha iyi yemekler mi? Yoksa ziyaretçiler mi?" Gergin bir şekilde sallandı. Her yanı titriyormuş gibiydi. Kontrolü yitirmeye başlamıştı. "Acısız bir ölüm mü?"

Onu tutup hareketsiz bırakma isteğine karşı gelmeye çalıştım. Bana hayatını kurtarmak için kıvranan, tuzağa yakalanmış bir fareyi hatırlatıyordu.

"Tatmin olacaksın, Maven," dedim güçlükle.

Bakışlarının beni delip geçmesine alışmış olmam gerekirdi. Ama alışamamıştım. Bakışları üstümde bir kuş tüyü gibi dolaşınca ürperdim. "Ne tatmini?" dedi. Aramızdaki mesafeye rağmen, bana çok yakın gibiydi.

Sözcükler ağzımda ekşi bir tat bıraktı. "Yanıtı biliyorsun."

CamScanner ile tarandı

Gülümsemesi bizimle alay eden beyaz bir bıçak gibi yüzüne yayıldı. "Ben tahta sahip olmazsam, o da olamaz," dedi. "Eh, bu da bir şeydir." Sesi alçaldığında, gülümsemesi de silindi. "Ama yeterli değil."

Arkasındaki Davidson sert bir ifadeyle yanındaki Tyton'a baktı. Uzunca bir süre sonra, beyaz saçlı elektro koltuğundan kalktı. Ağır ağır, ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi, iki elini yanına sarkıtıp durdu. Maven onun kalktığını duyunca hızla arkasına döndü. Gözleri kocaman açıldı.

"Bu kim?" diye sordu yine. Sesinin titremesini duymazdan gelmeye çalıştım.

Çenemi kaldırdım. "Benim gibi birisi."

Tyton ellerinden birini bacağına vurup parmağından aşağı doğru ilerleyen göz kamaştırıcı tek bir kıvılcım oluşturdu.

"Ama benden güçlü."

Maven hızla koyu renkli kirpiklerini kırpıştırdı ve güçlükle yutkundu.

Sonra tereddütle ve kekeleyerek konuştu. Sesi güçlükle duyulacak kadar alçaktı. "Bunun karşılığında bir şey istiyorum," dedi.

Öfkeyle çenemi sıktım. "Maven, sana demiştim..."

Tahttan indirilmiş Kral bana bakmak için bakışlarını Tyton'dan ayırıp lafımı kesti. "İstila girişiminde bulunacağınız zaman ki bunu yapacağınızı biliyorum," dedi alaycı bir tavırla, yine dişlerini göstererek. "Sizi gitmeniz gereken yere götüreceğim. Hangi tünelleri ve yolları kullanmanız gerektiğini gösteririm. Ordunuzun tamamını şehre kendim götürüp rezil ağabeyimin üstüne salarım."

Farley oturduğu yerden güldü. "Hiç şüphesiz bir tuzağa götürürsün. Cygnet karının kollarına..."

"Ha, onun orada olacağı kesin," dedi Maven, parmağını ona sallayarak. Farley öfkeden kıpkırmızı kesildi. "O yılan ve annesi, kendisi krallığıma adım attığından beri Poyraz'ı ele geçirmeyi planlıyor."

"Sen onu soktuğundan beri," dedim.

CamScanner ile tarandı

Maven tepki vermedi. "Hesaplanmış bir riskti. Bu da öyle."

Onu tanımayanlar için bile ikna edici değildi. Komutanlık generalleri onun içeri girdiği andan da fazla tiksinmiş gibiydiler. Yüksektepeli Yenikanlarsa Maven'ın derisini diri diri yüzmek istiyor gibiydi. Genellikle gayet sağduyulu davranan Başbakan nadiren yaptığı gibi kaşlarını çattı. Başını yine Tyton'a salladı ve elektro öne doğru tereddütlü bir adım attı.

Onun bu hali, Maven'ı harekete geçirdi. Geri sıçrayarak hepimizden uzaklaştı. Elleri zangır zangır titriyordu ama gözleri ateşlerle kaplanmıştı. Kesinlikle korkmuyordu.

"Acı çekerken yalan söyleyemeyeceğimi mi sanıyorsunuz," dedi bağırarak. Sesi odada yankılandı. "Bunu bin kere yapmadığımı mı sanıyorsunuz?"

Buna kimsenin verecek bir yanıtı yoktu. Özellikle de benim. Tepki vermemeye, herhangi bir duygu belli ettiğimi görme memnuniyetini ona yaşatmamaya çalıştım. Ama gözlerimi açık tutamayarak çuvalladım. Bir an boş bulunup karanlıktan başka bir şey göremedim ve Maven'ı düşünmemeye gayret ettim. Sözlerini de. Hayatının ne olduğunu ve ne olmaya devam ettiğini.

Hepimizin bu yüzden ne kadar çok acı çektiğimizi.

Diğerlerinin onu rahat bırakmayacağını tahmin ediyordum. İstediğimiz bilgileri almak için ona işkence etmelerini bekliyordum. Bunu şimşekle ve acı vererek öğreneceklerini. Bunu izleyebilecek kadar güçlü davranabilecek miydim?

Farley bile tereddüt etti.

Maven'ın ne düşündüğünü anlamaya çalışarak dikkatle ona baktı. Riskleri ve bedellerini tarttı. Maven sakin sakin onun gözlerine baktı.

Farley bir küfür savurdu.

Maven hayatında bir kez olsun doğruyu söylemişti.

O tek şansımızdı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ

Cal

Geleceğimde her zaman bir taç giyme töreni yatmıştı. Tören tacı benim için sürpriz olmadı. Ellerimde çevirip demir, gümüş ve altın tacın ağırlığını hissettim. Bir saatten kısa bir süre sonra, büyükannem o iğrenç şeyi başıma takacaktı. Bunu babam da takmıştı. Ben dünyaya geldiğimde, hatırladığımdan farklı bir kraliçeyle zaten kraldı.

Keşke onu hatırlayabilseydim, diye geçirdim içimden. Keşke annemle ilgili hatırladıklarım bana ait olsaydı da Julian'dan dinlediğim öyküler olmasaydı. Yağlı boya bir tablo değil de kanlı canlı olsaydı.

Günlüğün kopyası, hâlâ Arkeon'daki yatak odamın masasının çekmecesinde kilitli duruyordu. Kral odaları hazırlandıktan ve Maven'ın varlığından temizlendikten sonra, oraya geçmek zorunda kalacaktım. Bunu düşününce ürperdim. O kadar ufak ve korkunç bir şeyi elime almaya neden o kadar tereddüt ettiğimi bilemiyordum. Sadece bir günlüktü. Eğri büğrü harflerin bir araya getirilmesiyle oluşmuş bir şeydi. İnfaz birlikleriyle ve ordularla yüzleşmiştim. Şimşeğe ve

CamScanner ile tarandı

fırtınaya karşı savaşmıştım. Mermilerden kaçmıştım. Birden fazla gökten aşağı düşmüştüm.

Ama nedense annemin günlüğü beni her şeyden çok korkutuyordu. Birkaç sayfasını zor okumuştum ve onları bile alev bileklliğimi çıkarıp okumak zorunda kalmıştım. Annemin yazdıkları beni öylesine germişti ki sayfaların ellerimin altında küle dönüşmesini istememiştim. Bunlar Coriane Jacos'un dayım tarafından özenle korunmuş son parçalarıydı. Esas günlük uzun süre önce yok olmuştu ama dayım ondan geriye kalan bu ufacık şeyi korumayı başarmıştı.

Sesinin neye benzediğini bilmiyordum. Çok istesem öğrenebilirdim. Birçok ses kaydı ve fotoğrafı vardı. Ama babam gibi ben de onlardan uzak durmuştum. Hiç tanımadığım bir hayaletten uzak durmuştum.

Bir yanım, odadaki masadan kalkmak istemiyordu. Orası patlamak üzere olan bir balonun içi gibi sessiz ve huzurluydu. Kendimi bir eşikte duruyormuşum gibi hissettim. Pencereler Sezar Meydanı'na bakıyor, yaklaşan kaosu olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Hanelerinin renklerini giymiş Gümüşler meydanda ileri geri yürüyor, birçoğu Kraliyet Mahkemesi'ne gidiyordu. Meydanın etrafındaki birçok binadan biri olan bu yapıya bakamıyordum bile.

Babam parıltılı bir kubbenin altında orada taç giymişti. Maven da birkaç ay önce orada evlenmişti.

Mare o zamanlar hâlâ onun yanındaydı.

Ama taç giyme törenimde orada olmayacaktı.

Yanımda olmadığı için içim sızlıyordu; bu derin bir yaraydı ama eskisi kadar acı vermiyordu. İkimiz de ne yaptığımızı, zamanı geldiğinde seçimlerimizin ne olacağını biliyorduk. Keşke birkaç günümüz, birkaç saatimiz daha olsaydı, diye düşünüyordum.

Artık Mare yoktu. Yine Maven'ın yanındaydı.

Buna öfkelenmem gerekirdi. Aslında bu bir ihanetti. Benden, değerli bir mahkûmu çalmıştı. Maven'ın infazı krallığımı birleştirmenin kolay ve neredeyse kansız bir yolu olabilirdi. Ama nedense

CamScanner ile tarandı

sinir olmaktan başka bir şey hissedemiyordum. Bunun bir nedeni de şaşırmamış olmamdı. Ama daha çok Maven'a erişemeyecek olmamdı.

O, artık Mare'nin sorunuydu.

En azından, onu öldürecek kişi ben olmayacağım.

Bir ödlek gibi düşünüyordum ama öyle olmama asla izin verilmemişti. Yine de öyle düşünüyordum.

Onun acı çekmeden öleceğini umuyordum.

Kapı çalınınca bacaklarım harekete geçti ve bir anda ayağa fırladım. Julian ya da Nanabel içeri dalmadan önce, tek başıma bir şey daha yapmayı umarak kapıyı açtım. Aptal değildim. Geriye kalan son akrabalarım olmak dışında, benim için ne anlam ifade ettiklerini biliyordum. Danışmanlarım, akıl hocalarımdı. Birbirlerine rakiplerdi. Sadece huzurumu rekabetleriyle bozmak için birlikte gelmediklerini umdum.

Bir tek Julian'ın geldiğini görünce rahatladım.

Bana hafif bir gülümsemeyle bakıp kollarını iki yana açtı; tören için özel olarak dikilmiş kıyafetini gösterdi. Giysilerine Jacos Hanesi'nin kirli sarı-altın renkleri hâkimdi; ince ceketi ve pantolonu bu renklerden oluşuyordu. Ama vatkaları benim rengim olan kan kırmızısıydı. Sadece Calore Hanesi'ne değil, bana olan sadakatini de sergiliyordu.

Benim için neler yaptığını düşünmek zorunda kaldım. Bir insanın hayatını, belki bir ikincisini kardeşim için değiş tokuş etmişti. Bunu unutmamıştım. Hem onun hem de büyükannemin planları aklımdan asla çıkmıyordu. Bu da dayıma karşı bile temkinli davranmama neden oluyordu.

Kral olmak böyle bir şey mi? Kimseye güvenmemek mi?

Huzursuzluğumu gizlemek için gülmeye çalıştım. "İyi görünüyorsun," dedim. Julian'ın o kadar düzgün, ince uzun haliyle yakışıklı denecek bir görünüşe sahip olması sık görülen bir şey değildi.

Dayım içeri girdi. "Bu eski püskü şeylerle mi?" dedi muzip bir gülümsemeyle. "Ya sen? Hazır mısın?"

CamScanner ile tarandı

Kendi giysilerimi işaret ettim. Artık bana tanıdık gelen ve bir Gölbölge gemisini dahi batırmaya yetecek kadar siyah ve gümüş süslerle ve madalyalarla bezeli, kenarları kan kırmızısı şeritle çevrili kıyafeti giymiştim. Henüz buna uyan pelerinimi takmamıştım. Fazla ağır ve biraz aptalca bir şeydi.

"Giysilerden söz etmiyorum, Cal," dedi Julian.

Yanaklarım kızardı. Hemen arkama dönüp güçsüz ya da tereddütlü olduğuma dair herhangi bir belirti göstermemeye çalıştım. "Anlamıştım."

"Eee?" dedi bana doğru bir adım daha atarak.

Bana eskiden beri öğretildiği gibi davrandım. Hiçbir şey belli etmedim. "Babam bir keresinde bana hazır olmak gibi bir şeyin mümkün olmadığını söylemişti. Hazır olduğunu düşünsen bile, hazır olamıyorsun."

"O halde, sanırım bir pencereden kaçacakmışsın gibi görünmen iyi bir şey."

"Rahatlatıcı."

"Baban da gergindi," dedi Julian yumuşak bir sesle. Tereddütle elini omzuma koydu; dokunuşu tüy gibiydi.

Dilim adeta damağıma yapıştı ve içimden geçenleri söyleyemedim.

Ama Julian sormak istediğim şeyi anlayacak kadar zekiydi. "Annen söylemişti," dedi. "Baban da keşke daha fazla zamanı olsaydı diye düşünmüş."

Daha fazla zaman.

Julian göğsüme bir çekiçle vurmuş gibi hissettim.

"Hepimiz içimizden bunu geçirmiyor muyuz zaten?"

Her zamanki gibi beni çileden çıkararak omuzlarını silkti. Sanki benden daha fazlasını biliyordu. "Sanırım, farklı nedenlerden dolayı bunu istiyoruz," dedi. "Tuhaf, değil mi? Ne kadar farklı olursak olalım, hepimiz aynı şeyi istiyoruz." Gözlerini gözlerime diktiğinde, ona bakamadım. Gözleri annemin portresindeki gözlerine fazla ben-

CamScanner ile tarandı

ziyordu. "Tüm bu isteğimize, tüm umutlarımıza ve kurduğumuz hayallere rağmen..."

Elimden sadece başını sallayıp lafını kesmek geldi. "Artık bu lükse sahip değilim."

"Hayal kurma lüksüne mi?" dedi şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp. Ama bir yandan da meraklanmış gibiydi. Dayım Julian bilmecelere bayılırdı ve beni bir bilmece gibi görüyordu. "Bir kral olmak üzeresin, Cal. Gözlerin açık hayaller kurabilir, dilediğin şeyi inşa edebilirsin."

Yine üstüme bir çekiç inmiş gibi hissettim. Göğsüm hem sözlerinin gücüyle hem de barındırdıkları imayla sızladı. Bir de tabii bu lanet olası temenniyi *çok kere* duyduğum için. "İnsanlara bunun doğru olmadığını söylemekten usandım."

Julian gözlerini kıstı ve kollarımı içgüdüsel bir hareketle göğsümde kavuşturup kendimi korumaya aldım. "Emin misin?" dedi.

"Mare'den söz ediyorsan... Kendisi şu anda kıtanın öteki ucunda. Ayrıca, o..."

Julian hafifçe gülümseyip elini kaldırdı ve ince uzun parmaklarını gösterdi. Kitaplara daha uygun yumuşak elleri vardı. Ellerini asla savaşta kullanmamıştı. Savaşta onlara asla ihtiyaç duymamıştı. Ellerini kıskandığımı hissettim.

"Cal, ben bir romantiğim ama ne yazık ki ondan ya da senin kırık kalbinden söz etmiyorum. O... endişe ettiğim şeyler listesinde gerçekten de aşağılarda kalıyor. Seni gayet iyi anlıyorum ama şu anda düşünülmesi gereken çok farklı konular var."

Yanaklarım yine kızardı; hatta kulaklarımın üstünün bile kızardığını hissettim. Julian bunu fark edip bakışlarını başka yöne çevirince sevindim.

"Gitmeye hazır olduğunda, dışarıda bekliyor olacağım."

Ama zaman dolmuştu. Bunu daha fazla gizleyemedim.

"Babamın dediği gibi," dedim. İrademi topladım ve pelerinimi omuzlarıma dolayıp bağladım. "Asla hazır olmayacağım."

CamScanner ile tarandı

Yanından geçip kapıyı açtım. Özel odalarımın koridorundan çıkmak, bir buçuk kilometre koşmuşum gibi bir his yarattı. Sırtımdan akan terler omurgamdan aşağı süzüldü. Tüm benliğimle kaçmamak ve geri dönüp kıpırdamadan oturmamak için direndim.

Julian bir koltuk değneği gibi yanımda ilerledi.

"Çeneni kaldır," diye uyardı beni. "Büyükannen hemen köşede bekliyor."

Ona elimden gelen en iyi gülümsememle karşılık verdim. Bana güçsüz ve sahte bir gülümseme gibi geldi. O günlerdeki pek çok şey gibi.

Kraliyet Mahkemesi'nin kristal kubbesi, Gümüş el işçiliğinin sanat eseriydi. Çocukken, geceleri gökten çalınan yıldızlardan inşa edildiğini, her birinin şekillendirilerek parıldayan bir kusursuzluğa ulaştırıldığını düşünürdüm. Kubbe hâlâ parıldıyordu ama olması gerektiği kadar parlak değildi. Kızıl hizmetkârların birçoğu daha iyi ücretleri ve muameleyi reddederek görevlerinden ayrılmayı tercih ettikleri için, sayıca az kalmışlardı. Başkenti bir taç törenine uygun olacak şekilde ışıl ışıl hale getirmek için orada değillerdi. *Bu işe uygun bile görünmüyorum*, diye düşündüm. Hükümdarlığım küller arasında başlıyordu.

Başkente ve yeni krallığıma giden yol böyleydi. Kızıllar kendilerine dünyada yeni bir yer arıyor, Gümüşler de bunun geri kalanımız için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Fabrika kasabaları hemen hemen boşalmıştı ve peş peşe yaşanan elektrik kesintileri Arkeon dâhil olmak üzere birçok şehri etkilemişti. Bunun savaşla ilgili çabalarımız ve ordumuzun gücü üstündeki etkisini hayal bile edemiyordum. Elbette bunları bekliyordum. Böyle olacağını biliyordum.

En azından Gölbölge savaşı sona ermişti. Daha doğrusu birinci Gölbölge savaşı sona ermişti. Bir savaşın daha başlayacağı kesindi. Iris ve annesinin peşlerinde ordularıyla gelmesi an meselesiydi.

CamScanner ile tarandı

Kubbenin ortasına varana dek, fısıltılar salonun uzun koridorunda beni izledi. Geniş salon başarısızlığımla, ihanetimle, *güçsüzlüğümle* alay eden, tıslayan hayaletlerle doluymuş gibi yankılandı. Düzinelerce kişinin gözlerinin önünde, çıplak ve savunmasız boynumu eğerek diz çökerken, bunları düşünmemeye çalıştım. O salonda, bir törenden sonra Maven'a saldırmıştık. Bunun karşılığını birisinin vermeyeceğini nereden bilebilirdik?

Bunu da düşünme.

Bunlar yerine, dizlerimin altındaki üstü kömür grisi helezon desenleriyle süslü kemik rengi mermer zemine odaklandım. Salonun renkten yoksun oluşunun, rengârenk Soylu Haneler'den oluşan kalabalığın yanında göz alıcı olması gerekirdi. Gökkuşağına karşı beyaz ve siyah renkler. Salon rahat bin kişi alırdı ama yüzden az kişi vardı. Birçok hane iç savaş yüzünden kayıplar vermiş, Calore Hanesi'nin iki oğlu için de her iki taraftan çok kişi kaybedilmişti. Büyükannemin hanesi alev renkleriyle tıpkı Evangeline'in Samos ve Viper ailelerinin hayatta kalan fertleri gibi gururla oturuyordu. Laris ve Iral haneleri gibi müttefikler kolayca seçiliyorlardı. Daha önceden Maven'a sadık olan ama artık benim tarafımda yer alan diğer aileler de vardı. Rhambos, Welle ve Macanthos haneleri, renklerine bürünmüş oturuyorlardı. Kırmızı-kahverengi, yeşil ve altın, gümüşi mavi. Ama diğer hanelerin hiçbiri yoktu. Osanos nymphaları ortada yoktu. Aynı şey Eagrie ve Provos haneleri için de geçerliydi. Birçok Skonos derişifacısı ve bütün Arven susturucularının da orada olmadığını görmek beni üzdü. Orada olmayan bir tek onlar da değildi. Julian ve Nanabel'in kimlerin gelmeyi reddettiğini, kimin müttefik olduğunu ve kimin hâlâ düşman olduğunu değerlendirdiklerinden emindim.

Birinden yeteri kadar yok, diğerlerinden fazlasıyla var.

Nanabel yukarıda, saraydaki eksikliklerden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Yüzü durgun ve gururluydu; babamın tacına bakarken, bronz gözleri neredeyse alev alacak gibiydi.

CamScanner ile tarandı

"Gerçek kral Yedinci Tiberias, çok yaşa!" diye bağırdı ve sesi salonda yankılandı.

O demir halkanın soğukluğunu başımda hissettiğim halde, ne irkildim ne de kıpırdadım. Bana mermilere ya da alevlere gözümü kırpmamam öğretilmişti. Etrafımdaki Gümüş soylular onun sözlerini tekrarladıklarında titremeye başladım. Bunu defalarca tekrarladılar. Gerçek kral. Bu sözler bir kalp atışı gibi yankılandı. Gerçekti. İstediğim şey gerçekleşiyordu.

Ben bir kraldım, *esas* kraldım. Olmak üzere dünyaya geldiğim yerdeydim.

Öte yandan, sabahki gibi hissediyordum. Hâlâ Cal'dim. Hâlâ eskinin ve yeninin sızılarını, görünen ve görünmeyen çürüklerin acısını hissediyordum. Hâlâ olacaklardan ve güç kaybetmiş krallığı korumak için yapmam gerekecek şeylerden çok korkuyordum. Bu tacın beni dönüştüreceği kişiden korkuyordum.

Dönüşüm çoktan başladı mı?

Belki de başlamıştı. İçimin ufak ve unutulmuş köşelerinde değişiyor olabilirdim. Kendimi çoktan soyutlanmış ve yalnız hissediyordum. Kendi kanımdan ve canımdan olan Julian ve büyükannem yakınlarda dururken bile. Ama çok kişi eksikti.

Annem.

Babam.

Mare.

Maven da. Sahip olduğumu sandığım ama doğru dürüst var olmayan kişi.

Asla var olmamış kişi.

Kral olacağımı ve onun yanımda duracağını bilerek büyümüştük. En güçlü ittifakım, en içten destekçim olacaktı. En iyi danışmanım, bir kalkan ve bir koltuk değneği. İkinci bir fikir. Bir sığınak. Bu ayarlamayı bir kere bile sorgulamamıştım. Onun da sorguladığını düşünmemiştim. Ne kadar da yanılmıştım.

Onu kaybetmek beni daha önce de üzmüştü ama başımda taçla orada dururken, onun yerini alacak kimse yokken ne hissediyordum?

CamScanner ile tarandı

Birden nefes almak zorlaştı.

Nanabel'e bakıp büyükannemin beni biraz olsun rahatlatmasını umdum.

Ellerini omuzlarıma koyup gülümsemekle yetindi. Onda babamı görmeye çalıştım. Kusurlu bir kral, kusurlu bir ebeveyn. Onu özellikle o anda çok özlüyordum.

Bana izin verseydi ona sarılırdım ama dirseklerini gerip beni uzakta tuttu. Beni dimdik, herkesin gözlerinin önünde durmaya zorladı. Bir gösteriye çıkmışım gibi. Soylular için bir manzara ve bir mesajmışım gibi.

Tiberias Calore kraldı ve bir daha asla kimseye diz çökmeyecekti.

Volo Samos'a bile.

Önce biz ona yaklaştık; Nanabel'in koluna girdim ve bir kral olarak bir diğer krala yaklaştım. Ben başımı eğdiğimde, Volo da aynı şekilde karşılık verdi.

Ağır ağır bana baktı; yüzü heykel gibiydi ve hiçbir şey belli etmiyordu.

"Tebrik ederim, Majesteleri," dedi tacıma bakıp.

Aynı şekilde onun başındaki çıplak çelik taca bakıp başımı salladım. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Onun yanındaki Viper Kraliçe gerildi ve kocasının kolunu tuttu. Sanki onu geride tutmak istiyordu. Volo bir şey yapmadı, ben de olduğum yerde kaldım. Büyükannemle herhangi bir sorun yaşamadan yanlarından ayrıldık ve diğer soylulara selam verdik.

Ağabeyinin yanında ufak tefek görünen Evangeline'le göz göze geldik. Her zamankinden sadeydi; tuvaleti ve mücevherleri ailesinin geri kalanına kıyasla sönüktü. Bir taç giyme törenine değil, cenazeye daha uygun olabilecek kadar koyu renkli, ipekli gümüş bir tuvalet giymişti. Bir hafta önce söylediği şeyden sonra, cenazeye gitmiş gibi hissediyor olabilirdi. Şüpheleri doğruysa, babasının fazla zamanı kalmamıştı ve bunu durdurmak için parmağını dahi kıpırdatmayacaktı.

CamScanner ile tarandı

Karşılıklı bir sır ve ikimizin de istemediği bir gelecekle ilgili bir anlayışla o an aramızda titreşim oldu.

Artık resmi olarak Poyraz Kralı olduğuma göre, Evangeline'le evlenmem için hiçbir engel kalmamıştı. Çok uzun süredir beklenen bir şey olmasına rağmen, sanki aradan yeteri kadar uzun süre geçmemişti.

Bu evlilikle ilgili artık hiçbir yanılsama içinde değildik. Evangeline'in ifadesi soğuk bir anlayıştan tiksintiye kaydı. Başını çevirdi ve iri ağabeyinin arkasına gizledi.

Sonraki birkaç saat bir renk ve nezaket cümbüşü gibi geçti. Kraliyet kutlamalarına yabancı değildim. Bu ritme kapılmak, havadan sudan sohbet etme oyununu oynamak kolaydı. Çok şey söylemek ama bir yandan da hiçbir şey söylememek. Nanabel ve Julian yanımdan hiç ayrılmadılar ve çok güçlü bir ekip oluşturduk. Keşke o ikisi oynadıkları oyunu o kadar belli etmeseydi. Maven'ın yenilmesi ve bir savaşın geçici olarak sona erişi yüzünden, ittifakları en iyi ihtimalde tehlikedeydi. Onları benden başka bir arada tutacak bir şey yoktu ve iki köpeğin arasında kalmış bir kemik gibi hissediyordum. Büyükannem daha saldırgan, daha cesur ve hem bir sarayı hem de bir savaş alanını idare etmeyi bilen deneyimli bir kraliçeydi.

Ama Julian kalbimi ondan çok daha iyi biliyordu.

Akşam yemeğinden keyif almak için elimden geleni yaptım. Yenilebilir şeyler vardı ama hiçbiri eski ziyafetlerimizdeki yemekler değildi. Nedense Carmadon'un ve Başbakan Davidson'ın akşam yemeği davetini özlediğimi fark ettim. Benim yemek davetim çok daha rahat olmasına rağmen, onların ikram ettikleri şeyler çok daha lezzetliydi.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Evangeline yemeklerden hiçbirine dokunmamıştı. Annesi bile ayaklarının dibine kıvrılmış panterine et yedirmeye çalışmıyordu.

Elektrik, hizmetkârlar ve Poyraz'ın dört bir yanında faaliyetlerini kesmiş fabrikalar gibi, sanki iyi yiyecekler de giderek azalıyordu.

CamScanner ile tarandı

Tarlalarda, dağıtımlarda ve hazırlıklarda bir düşüş yaşanıyordu. Sarayın çoğu aşçısının da gittiğinden emindim. Nanabel hiçbir terslik yokmuş gibi tabağındakileri bitirdi.

"Bu savaşı kaybedeceğiz," diye mırıldanmadan edemedim. Sadece Julian beni duyabilsin diye hafifçe sola eğildim.

Yanağında bir kas seğirdi ve kadehindeki şarabı bitirdi. "Burada olmaz, Cal," dedi ağzını şarap kadehinin kenarıyla gizleyerek. "Kral dinlenmeye çekilmek ister mi?"

"İster."

"Pekâlâ," dedi kadehini masaya koyup.

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Birisinin gitmeme izin vermesini beklediğimi fark ettim ama orada bunu yapabilecek kimse yoktu. Bu benim tahtımdı ve orası benim sarayımdı. Ayağa kalkmam yeterliydi.

Hızla ayağa kalkıp hafifçe öksürerek müsaade istemeye çalıştım. Nanabel ne yaptığımı hemen fark etti. Oradan gitmem gerekiyordu.

"Varlığınız ve sadakatiniz için sizlere teşekkür ederiz," dedi, herkesin dikkatini daha iyi çekmek için ellerini iki yana açıp. Karşımızdaki soylular sessizleştiler ve mırıltıları ve konuşmaları yavaş yavaş dindi. "Hepimiz fırtınada ilerledik ve kraliyet ailesi adına bizimle birlikte kaldığınız için ne kadar minnettar olduğumuzu dile getirmek isterim. Poyraz'ı yeniden bir bütün haline getirdiğiniz için."

Bu düpedüz yalandı. Tıpkı birçok tabakta kalan yiyecekler gibi. Poyraz bir bütün olmaktan çok uzaktı. Yarısı dolu ziyafet salonu bunun kanıtıydı. Maven gibi bir kral olmak, tahtımı kandırmacalar ve yalanlar üstüne inşa etmek istemediğim halde, başka seçenek göremiyordum. Bir yanılsama olsa bile, güçlü olmak zorundaydık.

Elimi kasıtlı olarak Nanabel'in omzuna koydum. Ne demek istediğimi anlayıp konuşabilmem için yana çekildi. "Evet, bir fırtınayı geride bıraktık. Ama bir diğeri ufukta belirmemiş gibi davranırsam, aptallık etmiş olurum," dedim, elimden geldiğince açık konuşarak. Bana bakan bir sürü göz vardı. Giysileri ve renkleri farklıydı ama

CamScanner ile tarandı

kanları değildi. Oradaki herkes Gümüş'tü. Bunun ne anlama geldiğini düşününce ürperdim.

Kızıl müttefiklerimiz kalıcı olarak gitmişti. Savaş yeniden başladığında yalnız olacaktık. "Gölbölge, sınırlarının arkasında kalmakla yetinmeyecektir. Prensesleri aracılığıyla Maven'ı idare etmeye o kadar yaklaşmışken, bunu yapmayacaklardır."

Soylulardan bazıları baş başa verip fısıldamaya başladı. Volo kıpırdamadı ve yüksek masanın ilerisinden bana baktı. Bakışları beni delip geçiyordu.

"Fırtına çıktığında, ben hazır olacağım. Size bunun sözünü verebilirim."

Savaşmaya hazır olacaktım. Kaybetmeye de. Muhtemelen ölmeye de.

"Güç ve kudret!" diye bağırdı birisi aralarından. Babamın ve onun babasının eski sloganı buydu. Gümüş Poyraz'ının bir simgesiydi. Diğerleri de bunu tekrarladılar. Ben de tekrarlamalıydım.

Ama yapamadım. Bu sözcüklerin anlamını biliyordum. Tam olarak kime karşı güç ve kudret sahibi olduğumuzu biliyordum. Ağzımı sıkıca kapadım.

Ben ziyafet salonundan çıkarken ve ana koridorlar yerine hizmetkârların geçitlerinde ilerlerken, Julian peşimden geliyordu. Büyükannem de derme çatma grubumuzun arkasına Lerolan muhafızlarını koymuş, takip ediyordu. Hâlâ bir kralın sahip olması gerektiği gibi, bir prensken ve her şeyin düzgün gittiği zamanlardaki gibi Gözcülerim yoktu. Birçoğu haneleriyle birlikte sadakat yemini ettiği halde, eskiden Maven'a sadakat yemini etmiş muhafızlar konusunda temkinli davranıyorduk. Kendi muhafızlarımı, güvenebileceğim kişileri bulmak sadece giderek uzayan yapılacak işler listesindeki bir diğer şeydi. Bunu düşünmek bile beni yoruyordu.

Vakit gece yarısını yeni geçtiği halde, geçici dairemin kapısına vardığımda esniyordum. En azından, yorgun olmak için iyi bir ne-

CamScanner ile tarandı

denim vardı. İnsan her gün kral olmuyordu. Taç da bunu bana her daim hatırlatıyordu.

Anabel ve Julian peşimden yandaki salona girdiler ve muhafızları dışarıda bıraktılar. Büyükanneme bakıp onu durdurdum.

"Bir sakıncası yoksa Julian'la konuşmak istiyorum." Bunu bir emir gibi söylemeye çalışmıştım. En yakın danışmanlarımdan biriyle konuşmak için izin istememeliydim. Yine de tereddütlüydüm ve sözlerim bir emir gibi çıkmamıştı.

Büyükannem suratını asıp kızmış gibi kaşlarını çattı. Hatta gücenmiş gibiydi. Onu incitmişim gibi bakıyordu.

"Kısa bir konuşma olacak," dedim durumu düzeltmeye çalışarak. Yanındaki Julian boş bir ifadeyle önünde ellerini kavuşturdu.

Büyükannem gerildi. "Elbette, Majesteleri," deyip başını eğdi. Demir grisi saçları, bir çelik parıltısı gibi ışıkları yansıttı. "Sizi baş başa bırakayım."

Alev rengi giysilerini bir girdap gibi savurarak tek kelime bile etmeden arkasına döndü. Yumruklarımı sıkıp ona dokunmamaya çalıştım. Aileme karşı hissettiğim sevgiyi, bir krallığın ihtiyaçlarına karşı dengelemek zordu. Kapı arkasından biraz fazla sert kapandı. Çıkan ses beni irkiltti.

Julian hiç vakit kaybetmeden, rahat koltuğa oturmadan konuşmaya başladı. Kendimi kaçınılmaz nutuğuna hazırladım.

"Başkalarının önünde öyle konuşmamalısın, Cal."

Bu savaşı kaybedeceğiz.

Haklıydı. Yine de yüzümü buruşturup Arkeon Köprüsü'ne, nehre ve arkasındaki yıldızlarla kaplı göğe baktım. Uzaktaki gemiler de suda yıldızlar gibi görünüyordu. Taç giyme törenindeki kalabalık gibi, orada olması gerekenden az gemi vardı. Daha az ticaret ve yolcuk yapılıyordu. Daha kral olalı bir gün olmuştu ama krallığım çoktan ödünç alınmış bir zamanı yaşıyordu. Geri kalanı da çökerse, tüm bu insanlara ne olacağını ancak tahmin edebilirdim.

CamScanner ile tarandı

Elimi cama dayadım. Dokunuşum altında buğulandı. "Bir istilayı püskürtecek insan gücüne sahip değiliz."

"Yeni raporlar doğruysa, aldığın kararlarla ordularımız yüzde kırk güce sahip. Çoğu Kızıl asker ordudan ya ayrıldı ya da ayrılıyor. Çoğu yeni askerlerdi. En azından, geriye kalanlar savaş deneyimine sahip."

"Ama sayıları az," dedim. "Gölbölge sınırları bize yine düşman, güneyde Yamaç da aynı durumda. Etrafımız kuşatılmış durumda ve sayıları bizden fazla. Sonbahar da yaklaşıyor. Çiftçiler olmadan ne tür ürünler almayı bekleyebiliriz? Birileri mermi üretmiyorsa, silahlarımızı nasıl kullanacağız?"

Dayım elini çenesinin altından geçirip dikkatle bana baktı. "Aldığın karardan pişmanlık duyuyorsun."

Bunu itiraf edebileceğim iki kişiden biri oydu. "Evet."

"Doğru karardı."

"Ne kadarlığına?" dedim elimde olmadan, ters bir tavırla. İçimin alev alev yandığını hissederek pencerenin önünden çekildim ve oradan uzaklaşırken ceketimin düğmelerini açmaya başladım. Soğuk hava yanan tenime çarpıp beni soğuttu ve rahatlattı. "Gölbölgeliler geri geldiğinde, yapmaya çalıştığım her şeyi yok edecekler."

"Bu işler böyledir, Cal." Julian'ın sakin ses tonu beni daha da endişelendirdi. "Tarih boyunca, büyük isyanların ve toplumlarda meydana gelen değişimlerin yeniden dengeye oturtulması vakit almıştır. Kızıllar daha iyi ücretlere ve muameleye karşılık çalışmak için geri gelecekler. Onların da ailelerinin karnını doyurması ve koruması gerekiyor."

"O kadar vaktimiz yok, Julian," dedim çaresizlik içinde. "Sanırım birisinin, haritalarını çok yakında yeniden çizmesi gerekecek. Poyraz krallığı çökecek."

Yerinden kalkmadan volta atışımı izledi. "Bunu günler önce sormalıydım ama bu krallık ve taca bu kadar bağlı olmanın bir nedeni var mı?"

CamScanner ile tarandı

Zihnim hızlanmaya başlayacağına yavaşladı. Dilim ağzımda ağırlaşmış, söylemeye çalıştığımı bastıran bir kaya gibi olmuştu. Julian bir şey demediğimi görünce devam etti.

"Kaybedeceğimizi düşündüğünü, aldığın kararlar ve yapmayı seçtiğin değişiklikler yüzünden *kaybedeceğini* söylüyorsun. Çünkü müttefikin yok." Koltukta gerinip elini salladı. Parmaklarıyla pencereyi gösterdi. Aslında her şeyi işaret ediyordu. "Kırmızı Muhafızlar'ın ve Yüksektepe'nin istediği hemen hemen her şeyi yaptın. İstedikleri her şeyi verdin. *Şu* hariç." Hâlâ başımda olan tacı işaret etti. "Neden? Madem korumayı başaramayacağını biliyordun, neden onu da vermedin?"

Yanıtım bir çocuktan geliyormuş gibi aptalcaydı. Yine de söyledim. "Bu, babamın tacı."

"Ama taç, baban değil," dedi hemen. Ayağa kalktı. İki adımda yanıma gelip omuzlarımı tuttu ve sesi yumuşadı. "Annen de değil. Dahası, ikisini de geri getirmeyecek."

Ona bakmaya dayanamadım. Ona, annemin zihnimde yaşattığım gölgesine çok benziyordu. Muhtemelen, bir dilek ve rüya gibiydi, onun gerçek yansıması değildi. İmkânsız bir şeydi. Maven hayatta olan ve nefes alıp veren annesi tarafından işkence çekmişti ama ben de bu işkenceyi yaşıyordum. Benden alınan bir kadın tarafından işkence çekiyordum.

"Ben buyum, Julian," dedim düzenli nefes almaya ve bir kral gibi konuşmaya çalışarak. Bu sözleri düşündüğümde bana doğru gelmişlerdi ama ağzımdan öyle çıkmamışlardı. Tereddütlüydüm, kendimden emin değil gibiydim. "Bildiğim tek şey, istediğim tek yol ya da istemem sağlanan tek yol bu."

Dayım omuzlarımı biraz daha sıktı. "Kardeşin de bunları söyleyebilirdi ama bak şimdi ne durumda."

Bunu duyunca öfkeyle ona baktım. "İkimiz aynı değiliz."

CamScanner ile tarandı

"Doğru, değilsiniz," dedi hemen. Sonra, hali tavrı değişti, tuhaf bir ifadeye büründü. Julian gözlerini kıstı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Günlüğü okumadın, değil mi?"

Yine bakışlarımı yere çevirdim. O basit ve ufak defterden korktuğum için utandım. "Okuyabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım, güçlükle konuşarak.

Julian bana herhangi bir rahatlama sağlamadı. Geriye çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. Beni azarlamak için çok şey söylemesi gerekmiyordu.

"Ama okuman gerek," dedi sadece, yine bir öğretmen gibi davranmaya başlayarak. "Sırf kendin için değil. Bizler için de. *Hepimiz* için."

"Ölü bir kadının günlüğünün şu anda nasıl faydalı olabileceğini anlayamıyorum."

"Eh, umarım bunu öğrenecek cesareti toplarsın."

Günlüğü okumak, çamurların arasında bir kayayı yuvarlamak gibiydi: ağır, güç ve aptalca. Sözcükler beni mürekkepli parmaklarıyla çekiştiriyor, geride tutmaya çalışıyordu. Her sayfa bir öncekinden ağırdı. Ta ki durum değişene dek. Kaya bir tepeden yuvarlanmaya, anneme verdiğim ses zihnimde yankılanmaya ve izin verdiğim derecede hızla konuşmaya başlayana dek. Zaman zaman gözlerim doldu. Sayfalara düşen gözyaşlarımı silmedim ve gece ilerledikçe, saatleri işaretlemelerine izin verdim. Bazen de gülümsediğimi fark ettim. Annem bir şeylerle uğraşmayı severdi. Tamir ve inşa etmeyi. Tıpkı benim gibi.

Zaman zaman güldüğüm bile oldu. Julian'dan, aralarındaki tatlı rekabetten, Julian'ın ona asla okumayacağı kitaplar verişinden söz edişi komikti. Kendimi neredeyse onun hayatta olduğuna inandıracaktım. Bir defterin içine hapsolmadığına ve yanımda oturduğuna inanmak üzereydim.

Ama daha çok derin bir acı hissettim. Ona karşı bir açlık. Hüzün. Pişmanlık. Annemin de hepimiz gibi iblisleri vardı. Kraliçe

CamScanner ile tarandı

olmadan uzun süre önce başlamış sıkıntıları vardı. Babam onunla evlenmeden ve sırtına bir hedef tahtası yerleştirmeden önce. Zaman geçtikçe, günlüğe yazdığı şeyler azalıyordu. Hayatı değiştikçe, daha az şey yazmıştı. Bana ayırdığı sadece birkaç sayfa vardı.

O bir asker olmayacak. Ona bu kadarını borçluyum. Calore Hanesi'nin oğulları ve kızları çok uzun süredir savaşıyor ve bu ülke savaşçı bir krala sahip olmayalı aradan çok uzun zaman geçti. Çok uzun süredir cephede ve kendi içimizde savaşıyoruz. Bu tür şeyleri yazmak suç olabilir ama ben bir kraliçeyim. Esas kraliçeyim. Ne istersem söyleyip yazabilirim. Calore'ler alevleri kadar güçlü ve yıkıcı ateş çocukları ama Cal öncekiler gibi olmayacak. Ateş yok edebilir ve öldürebilir ama bir yandan da yaratabilir. Yazın yanan ormanlar ilkbaharda yeşillenir, eskisinden daha iyi ve güçlü olabilir. Cal'in alevi inşa edecek ve savaşın küllerinden kökleri ortaya çıkaracak. Silahlar sessizleşecek, dumanlar dağılacak ve Kızıl ve Gümüş askerler evlerine dönecek. Yüz yıl süren savaştan sonra, oğlum barışı sağlayacak. Savaşarak ölmeyecek. Hayır. HAYIR.

Parmağımı sözcüklerin üstünde gezdirip geçmişte kalmış kalemin baskısını hissettim. Bu, annemin değil, Julian'ın elyazısıydı. Annemin esas günlükleri Elara Merandus tarafından yok edilmişti ama Julian bir tanesini yok edilmeden önce muhafaza etmeyi başarmıştı. Büyük bir özenle her harfi, her şeyi tekrar yazmıştı. Bu sözcükleri yazarak sayfaya neredeyse bir delik açmıştı.

Bunların içime bir delik açtığı kesindi.

Coriane Jacos, oğlu için farklı, yetiştiriliş tarzımdan ve babamın yarattığı kişiden tamamıyla değişik bir hayat istemişti.

Acaba ebeveynimin benim için istediklerinin ortasında, sadece benim seçebileceğim bir kader de var mıdır, diye düşündüm.

Yoksa çok mu geç kaldım?

CamScanner ile tarandı

OTUZ BİR

Maven

Bana bir pencere bile verilmemişti. En azından, Mare benim tutsağım olduğunda, ben ona bunu vermiştim. Tabii, o başka şeylerin yanı sıra bir işkenceydi. Dünyanın döndüğünü, mevsimlerin değiştiğini ferah hücresinin parmaklıklarının arkasından izlemişti. Benim durumum o kadar özel olmadığı belliydi. Ben söz konusu olduğumda, işlerini şansa bırakmayacakları kesindi. Alev bilekliklerim çoktan gitmişti, muhtemelen yok edilmişlerdi. Zemine yerleştirilmiş Sessiz Taş geriye kalan tüm yeteneğimi köreltmişti. Gece gündüz her biri tetikte bekleyen ve hücrenin parmaklıklarının diğer tarafında hazır olan on iki muhafız tarafından izleniyordum.

Burada tutulan tek kişi bendim. Benimle kimse, muhafızlar bile konuşmuyordu.

Sadece annem bana hâlâ fısıldıyordu ama o sözler bile geçiciydi ve giderek silikleşiyordu. Beni düşüncelerimle baş başa bırakıyorlardı. Sessiz Taş'ın tek faydası buydu. Geri kalanımı güçsüz düşürürken, onun sesinin de daha cılız çıkmasını sağlıyordu. Eski tahtımda da

CamScanner ile tarandı

aynı şeyi hissetmiştim. Beni yerime bağlayan bir şey olmanın yanı sıra bir kalkandı ve acı veriyordu ama beni hem iç hem de dış etkilerden uzak tutuyordu. O tahtta verdiğim her karar sadece bana aitti.

Burası da aynıydı.

Genellikle uyumayı tercih ediyordum.

Taş bile rüya görmemi sağlamıyordu. Annemin yaptıklarını geri alamazdı. Annem o yeteneğimi çok uzun süre önce benden almıştı ve bir daha geri gelmemişti.

Bazen duvarlara bakıyordum. Duvarlar serin olduğu için, binanın bir kısmının yer altında olduğunu tahmin ediyordum. Şehre ve o tuhaf konseyin karşısına götürüldüğümde, gözlerimi bağlamışlardı. Saatlerce tuğlaları bir arada tutan harcı ve çimentoyu ellemiş, parmaklarımı sert ve pürüzsüz yüzeylerinde gezdirmiştim. Normalde düşüncelerimi yüksek sesle söylerdim ama muhafızlar hep oradaydı ve beni dinliyorlardı. Ne kadar ufak olsa da zihnimin bir parçasını onlara göstermek büyük bir aptallık olurdu.

Cal yalnız ve en güçlü müttefiklerinden ayrı. O aptal bunu kendisini istedi. Iris ve annesi fazla vakit kaybetmeyecek ya da ona krallığını istikrarlı hale getirme fırsatını vermeyecekler. O çok istediği tacı elde etti ama uzun süre koruyamayacak.

Kusursuz ağabeyimin kendi başına her şeyi kusursuz bir şekilde mahvettiğini düşünüp gülümsedim. Yapması gereken tek şey hayır demekti. Tahtı reddetmesi gerekiyordu. Orduları olacaktı, bir şansı olacaktı ve Mare'ye sahip olacaktı. Ama Mare bile onun için yeterli değildi. Sanırım bunu anlayabiliyordum.

Mare benim için de yeterli değildi. Beni değiştirmek ve isteyerek olduğum şeyden uzak tutmak için yeterli olmamıştı.

Acaba Thomas yeterli olur muydu, diye merak ettim.

Her zamanki gibi, onun ismini her düşündüğümde ya da yüzünü veya ellerime nasıl dokunduğunu hatırladığımda başlayan o feci baş ağrısı başladı. Köşedeki şilteye uzanıp yumruklarımı gözlerime bastırım. O anının ve hücremin baskısını gidermeye çalıştım.

CamScanner ile tarandı

Başkenti Egemen bir kenara, Yüksektepe hakkında bilmem gerekenden daha az bilgiye sahiptim. Kaçış planı oluşturmaya çalışmak bile vaktimi boşa harcamak olurdu ve enerjimi kısıtlardı. Elbette Arkeon'da şansımı deneyecektim. Ağabeyimin üstüne bir başka orduyu saldıktan sonra tünellerde izimi kaybettirecektim. Maven Calore ortadan kaybolmadan önce son intikamını almış olacaktı. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Arkeon'dan sonrasını planlamak da boşaydı. Vakti gelince, o köprüyü aşacaktım.

Mare kesinlikle şüphelenecekti. Beni artık yeteri kadar tanıyordu. Bu işin sonunda, onu öldürmek zorunda kalabilirdim.

Ya o sağ kalacaktı ya da ben.

Zor bir seçimdi ama kendimi seçecektim.

Bunu her seferinde yapıyordum.

"Tünellere nereden gireceğimizi bilmemiz gerek."

İlk önce, gerçekten de rüya mı görüyorum, diye düşündüm. Acaba annemin o parçası gerçekten de silinip gitmiş miydi?

Ama bu imkânsızdı.

Gözlerimi açınca, Mare'yi ulaşamayacağım kadar uzakta, parmaklıkların diğer tarafında gördüm. Muhafızlar ya gitmişti ya da göremeyeceğim bir yerde duruyorlardı. Muhtemelen koridorun ucunda toplanmış, gerek olursa çağrılmayı bekliyorlardı.

Başbakan'ın konseyine çağrıldığımdan beri iki gün geçmişti ve Mare o günden beri uyumamış gibi görünüyordu. Şimşek kız yıpranmıştı; gözlerinin altında ve elmacıkkemiklerinde gölgeler oluşmuştu. Yine de ona verdiğim şık elbiseler ve mücevherler içinde, mahkûmum olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Artık gözleri ışıldıyordu. İçi boşalmamıştı ve kemikleri sızlamıyordu. O hissi hemen anlardım. Bunu o anda hissediyordum ve bir kralken ve sessiz bir taht tarafından korunurken de hissetmiştim.

Yavaş yavaş dirseklerimin üstünde doğruldum ve bakışlarımı ayakkabılarımdan ona çevirdim.

CamScanner ile tarandı

"Şartlarımı kabul etmen iki gün aldı," dedim parmaklarımla sayıp. "Üstünde çok tartışmış olmalısınız."

"Dikkatli ol, Maven." Mare gerilmiş, adeta böğürür gibi söylemişti. "Herhangi bir sorun çıkarırsan, seve seve Tyton'ı buraya çağırırım."

Onun yeteneğini paylaşan beyaz saçlı ve esrarengiz gözleri olan diğer Yenikan bir yabancıydı. Mare konseyde, *Benden daha güçlü*, demişti. Mare Barrow'da müthiş bir güç görmüştüm. O Yenikan'ın şimşeği sinirlerimi tamamıyla parçalayabilirdi. Gerçi bunun onlara faydası olmazdı. İşkenceye dayanabilirdim. Ölmek anlamına gelse bile, çenemi nasıl kapalı tutacağımı biliyordum.

Yine de günün o kadar erken saatinde bir ampule dönüştürülmeyi istemezdim.

"Hayır, çağırmamanı tercih ederim," dedim. "Yalnız vakit geçirdiğimiz zamanlardan büyük keyif alıyorum."

Mare gözlerini kısıp beni süzdü. Belirli bir mesafeden bile sertçe nefes aldığını duyabiliyordum. Onda hâlâ bu tür tepki yaratabildiğime sevinip hafifçe sırıttım. Tepkisinin kökleri korkuya dayalı olsa da. En azından bu da bir şeydi. Hissizlikten iyiydi. Hiçbir şey olmamasından iyiydi.

"Sanırım, artık bu son," dedim, bacaklarımı öne ve yere uzatıp. Eğilip alnımı parmaklıklara dayadığımda, metalin soğukluğunu hissettim. "Artık Maven ve Mare arasında fısıldaşmalar olmayacak."

Alaycı bir ifadeyle bana baktı ve kendimi kaçınılmaz bir şekilde tükürmesine hazırladım. Ama yapmadı.

"Seni anlamaya çalışmaktan usandım," dedi öfkeyle. Hâlâ bana yaklaşmamıştı. Ama onu dikkatle süzdüğümde hiçbir şey yapmadı. Elimi kaldırıp parmaklarımı yüzüne birkaç santim kalana dek uzattığımda da ürpermedi.

Çünkü aslında korktuğu ben değildim.

Bakışlarını yüzümden ayırıp hücremin zeminine baktı. Betona yerleştirilmiş Taş'a.

CamScanner ile tarandı

Boğazımdan boğuk bir ses çıkararak güldüm. Sesim duvarlara çarpıp yankılandı.

"İçinde gerçekten de bir şeyi kırmayı başardım, değil mi?"

Mare ona vurmuşum gibi geri çekildi. Kalbinde oluşmaya başlayan çürüğü neredeyse görebiliyordum. Çenesini sıkıp sırtını dikleştirdi. "Tamir edemeyeceğim bir şey değil," dedi sinirle.

Yüzümdeki gülümsemenin acı, pis ve yozlaşmış bir şeye dönüştüğünü hissettim. Tıpkı geri kalanım gibi. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Sesim yankılandı, yumuşadı ve kesildi.

Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarına baktı. Onu dikkatle izleyip her parçasını hafızama kazımaya çalıştım. "Tüneller, Maven."

"Şartlarımı duydun," dedim. "Seninle birlikte gideceğim, ordularını yöneteceğim..."

Başını hızla kaldırdı. Ayaklarımın altındaki Taş olmasaydı, statik uğultusunu duyabilirdim. "Bu, yeteri kadar iyi değil," dedi.

Blöfüne karşılık verme vakti geldi. "O halde beni elektrikle çarp. İşkencecini çağır ve kanımla satın alınmış savaşı riske at. Bunların gerçek olduğuna inan. Bunu yapmaya razı mısın?"

Sabrı taşmış gibi ellerini iki yana açtı. Sanki ben bir kral değil de çocukmuşum gibi. Sesi canımı acıttı; tenimi kazıyan bir zımpara kâğıdı gibiydi. "En azından bir tavizde bulunman gerek. Tünellerin nerede *başladığı* gibi."

Soğukkanlılıkla kaşımı kaldırdım. "Ayrıca, nerede sona erdikleri gibi mi?"

"Bu, yapbozun sana kalacak parçası. İhtiyacımız olana dek."

"Hımm," dedim, parmağımla çeneme vurarak. Hatta mest olmuş gibi görünmek için daha büyük bir gösteri sergilemeye başladım. Gözleri hareketlerimi takip etti ve bana Evangeline'in annesinin yanından hiç ayırmadığı panteri hatırlattı. "Sen de geleceksin sanırım?"

Oflar gibi bir ses çıkardı. Dudakları leziz ve alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Boş ve aptalca sorular sormazsın sen."

CamScanner ile tarandı

Omuzlarımı silkmekle yetindim. "Burada kalman için ne gerekiyorsa yaparım."

Buna karşılık vermedi. Söylemek üzere olduğu şeyler dudaklarında donakaldı. Keşke dudaklarına dokunabilseydim. Pürüzsüz ve dolgun, sıcak ve kırmızı kanla nabız gibi atan dudaklarını hissedebilseydim. Can düşmanım olduğunu bildiğim halde, bir yanım neden hâlâ o kadar büyüleyici olduğunu merak ediyordu. Onu öldürebileceğimi ve onun beni öldürebileceğini biliyordum. Bu da zihnimin asla çözemeyeceğim bir başka gizemiydi.

İstifini bozmadan ona bakmama izin verdi. Bakışlarım altında asla bocalamadı. Onun oluşturmasına yardım ettiğim maskenin arkasındaki yüzünü görmeme izin verdi. Orada tükenmişlik, umut ve elbette hüzün vardı. Pek çok şey için hissettiği bir hüzün.

Ağabeyim de bunlardan biriydi.

"Kalbini kırdı, değil mi?"

Mare sadece nefesini bıraktı ve göğsü indi.

"Ne kadar aptal," diye fısıldadım, bu tanıdık düşünceyi dile getirerek.

Rahatsız olmadı. Başını savurup kahverengi ve gri saçlarının omzuna düşmesine neden oldu. Saçlarının altındaki çıplak teni ve damgası olduğu gibi ortaya çıktı. *Maven'ı temsil eden M harfi. Bu damga aynı zamanda bana ait olduğunu, benim bir canavar olduğumu ve onun ismini temsil ediyor.*

"Sen de öyleydin."

Ağzımda kötü bir tat hissettim. Onun bakışlarını benden ayıracağını sanıyordum ama bunu ben yaptım. "En azından iyi bir nedenim vardı," dedim.

Gülüşü keskin ve sert çıktı; kırbaç gibi savrulan bir dalın sesi gibiydi.

"O ise taç için yaptı," dedim öfkeyle.

Mare bana baktı ama ayaklarını kıpırdatmadı. Asla dokunabileceğim kadar yaklaşmadı. "Sen yapmadın mı, Maven?"

CamScanner ile tarandı

"Ben tabii ki onun için yaptım," dedim kayıtsız ve dürüst bir sesle konuşmaya çalışarak. Soğuk, parçalanmış ve lanetlenmiş Maven. "Onun için ve beni dönüştürdüğü şey için."

"Sürekli anneni suçluyorsun. Sanırım böylesi daha kolay."

Ayaklarının hareket ettiğini görünce, kalbim yerinden fırlaya- cak gibi oldu. Yana gitti. Ne yakınlaştı ne de uzaklaştı. Etrafımda dolanma sırası ona gelmişti. "Cal'in babasının da onu başka bir şeye dönüştürmediğini mi sanıyorsun? Hepimiz birileri tarafından bir şeye dönüştürülüp bozulmuyor muyuz sence?" Mare sadece yürüdüğü halde, hareketleri bir dansı andırıyordu. Hareketlerini taklit edip onunla yürümeye başladım. O benden zarifti; çok uzun senelerin ve kaderin birçok cilvesiyle yaratılmış zarif bir hırsız gibiydi. "Ama sonuç olarak hepimizin seçme yeteneği var. Sen de ellerindeki kanı silmemeyi seçiyorsun."

Yumruğumu sıktım ve bir kıvılcım oluşmasını diledim. Ateş yaratmak istedim. *Bir şeylerin* yanmasını istedim. Ne istediğimi anlayıp güldü. Parmaklıkların diğer tarafında, parmaklarını havaya savurdu ve mor ve beyaz kıvılcımlar belirdi. Bu elektrik enerjisi en iyi ihtimalle alay olabilirdi. Ben Sessiz Taş'ın alanının ötesine geçip ona ulaşamazdım. Mare'yi, Thomas'ı ve olmam gereken kişiyi arzuladığım gibi yeteneğimi kullanabilmeyi arzuladım.

"En azından, yanıldığımda bunu itiraf edebiliyorum," dedi Mare. "Bir hata yaptığımda. Yaptığım ve yapacağım korkunç şeyler benim hatam olduğunda." Kıvılcımlar gözlerine yansıdı. Gözleri kahverengiden mora dönüştü ve Mare bu dünyaya ait değilmiş ve bakışları içime işleyebilirmiş gibi göründü. Bir yanım öyle olmasını istedi. "Sanırım, bunu bana sen öğrettin."

Yine sırıttım. "O zaman bana düzgün bir şekilde teşekkür etmen gerek."

Bana aynı şekilde karşılık vererek ayaklarıma tükürdü. En azından bu dünyada bazı şeyler hâlâ öngörülebilirdi.

CamScanner ile tarandı

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun," dedim tıslarcasına, ayakkabımı beton zemine sürterek.

İstifini bozmadı. "Tüneller."

İçime bir nefes çekip çok çaresizmişim gibi davrandım. Onu beklettim, sessizliği birkaç uzun ve yakıcı saniye daha devam ettirdim. Durup ona baktım. Mare Barrow'u o anda olduğu kişi olarak gördüm. Hatırladığım kişi olarak değil. Olmasını istediğim kişi olarak da değil.

Benim.

Ama Mare kimseye, ağabeyime bile ait değildi. Bu ufak teselli beni rahatlattı. O ve ben yalnızdık. İzleyeceğimiz yollar korkunç olabilirdi ama bu yolları kendimiz yaratmıştık.

Teninin altın rengi parıltısı sert floresan ışığı altında bile ılıktı. Israrcı bir şekilde capcanlıydı ve hâlâ yağmura direnen bir mum gibi yanıyordu.

"Tamam."

Ona istediği şeyi verdim.

Galiba ben de bunu istiyordum.

Planları beni öldürmekti. Benden yeterince faydalandıktan sonra beni öldüreceklerdi. Buna şaşırmamıştım. Ben de olsam öyle yapardım. Yine de başımdaki çuval çıkarılıp etrafımızı saran dağları gördüğümde, korkmadan edememiştim. Orayı, Yüksektepe'yi ve başkentini görmeme izin veriliyorsa, gerçekten de ölmüşüm demekti. Gerçekleşmesi an meselesiydi.

Hava soğuktu ve korunaksız yüzümü ısırıyordu. Korkudan da ürperiyordum. Mor göğe, dağların zirvelerine yavaş yavaş yayılan uzaktaki güneşin ışıklarıyla bezenmiş şafak öncesi buğulu havaya bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Yazın bile yüksek tepeler karla kaplıydı. Hızla nerede oluğumu anlamaya çalıştım.

Egemen şehri aşağıdaki vadiye kadar uzanıyor, bir dağ gölüne kadar ilerliyordu. Bana daha önce Poyraz'da, hatta Gölbölge'de

CamScanner ile tarandı

gördüğüm hiçbir şehri anımsatmadı. Çok yeni bir yerdi ama bir yandan da eskiydi. Ağaçların ve kayalıkların arasında büyümüş o tuhaf toprakların bir yandan da insanlar tarafından yapılmış bir parçasıydı. Ama şehir önemli değildi. Oraya asla dönmeyecektim. Kaçabilirsem de infaz edilirsem de. Yüksektepe'ye dönmem gibi bir gerçeklik söz konusu değildi.

İki dağın arasına açılmış bir pistin yakınlarında duruyorduk. Jet yakıtı kokusu, taptaze olan havada keskin bir şekilde hissediliyordu. Asfalt pistte havalanmaya hazır birkaç jet sıralandı. Etrafımdaki muhafızların başlarının üstünden gözlerimi kısarak başkente bakan uzaktaki beyaz saraya baktım. Kızıllardan, Gümüşlerden ve Yenikanlardan oluşan o tuhaf konseye zorla götürülmeden önce orada olmalıydım. Etrafımdaki yüzler yabancıydı ve üniformaları eşit bir şekilde Yüksektepe yeşili ve Kırmızı Muhafızlar'ın cehennemvari kırmızı renklerine bölünmüştü. Beni olduğum yerde tutuyor, kalabalığı görebilmek için parmak uçlarımda yükselmekten başka bir şey yapmama izin vermiyorlardı.

Etraf gerçekten kalabalıktı. Düzinelerce asker ve üstleri düzgünce sıraya girmişti ve sabırla jetleri bekliyorlardı. Ama beklediğim kadar kalabalık değillerdi. *Arkeon'a saldırmak için bu kadarının yeteceğini mi düşünüyorlar?* Tuhaf ve korkunç yetenekleri olan Yenikanlar varsa bile, bu iş aptalcaydı. İntihar demekti. *Böylesine başıboş aptallara nasıl yenildim?*

Yakınlarda birisi hafifçe güldü ve bana güldüğü gibi tanıdık bir hisse kapıldım. Hızla arkama bakınca, Yüksektepe Başbakanı'nın muhafızlarımın omuzlarının arasından bana baktığını gördüm.

Eliyle bir işaret yapınca, iki asker çekilip bana yaklaşması için yer açtı. Bir asker gibi koyu renkli üniformasıyla sıradan göründüğünü görünce şaşırdım. Göğsünde kocaman bir ülkenin lideri olduğunu belli eden madalyalar ya da şeref nişanları yoktu. *Cal'le çok iyi anlaşmalarına şaşmamak gerek. İkisi de ön cephelerde savaşacak kadar aptal.*

"Komik bir şey mi oldu?" diye sordum öfkeyle ona bakıp.

CamScanner ile tarandı

Başbakan sadece başını salladı. Konseydeki gibi, yüzü ifadeden yoksundu ve sadece onu izleyenlerin kendi varsayımlarında bulunacağı kadar duyguyu belli ediyordu.

İçimden gelse, onu bu yeteneği için tebrik edebilirdim.

Davidson da benim gibi usta bir oyuncuydu. Ama performansı boşa gidiyordu. İçini görebiliyordum.

"Bunlar sona erince ve ganimetleri bölüşme vakti gelince neler olacak?" Gülümsediğimde, dişlerimde buz gibi havayı hissettim. "Ağabeyimin tacı kime kalacak, Davidson?"

Adam istifini bozmadı; bu sözlerimden hiç etkilenmemiş gibiydi. Ama gözlerini kısarken, yüzünün hafifçe seğirdiğini fark ettim. "Ira rafına bak, Calore. Benim ülkemde kimse taç takmaz."

"Çok zekice," dedim. "Bütün taçlar insanların görebileceği yerlere takılmaz."

Sırıttı ve bu yemi yutmadı. Ya kendisini çok iyi kontrol ediyordu ya da gerçekten güç sahibi olmak için hiçbir açgözlülük hissetmiyordu. Ama elbette ilk düşündüğüm doğruydu. Dünyada hiç kimse bir tahtın cazibesini görmezden gelemezdi.

"Anlaşmanın senin payına düşen kısmını yerine getirirsen, her şey hızla ilerleyecek," dedi geriye çekilerek. "Onu jete bindirin," dedi daha sert bir sesle emir vererek.

İyi eğitimli muhafızlar hep birlikte hareket ettiler. Gözlerimi yumarsam, onlar Gözcülermiş gibi davranabilirdim. Beni zincirlemeye kararlı fareler ve kanlarına ihanet eden kişiler değil de beni korumaya yemin etmiş kendi Gümüş koruyucularım olduklarını düşünebilirdim. En azından kelepçe takmamışlardı.

Bileklerim serbestti ve hiçbir şey takmamıştım.

Bilekliklerim ve alevim yoktu.

Kıvılcım yaratamazdım.

Yanımızda bir şimşek kız olması iyiydi.

Muhafızlar beni götürürken, pistin ilerisinde bekleyen jetin orada onu gördüm. Bir sene önce kolaylıkla kandırılmış Farley de-

CamScanner ile tarandı

nen arkadaşıyla ve beyaz saçlı elektroyla birlikte duruyordu. Tuhaf saç modelleri Yüksektepe'ye özgü bir şey olmalıydı çünkü mavi saçlı bir kadınla kısacık yeşil saçlı bir adam da vardı. Mare onlara içtenlikle gülümsedi. Yürümeye başladığında, onun saçlarının da farklı olduğunu gördüm. Gri uçları gitmiş, o güzel, tanıdık mor renk geri gelmişti. Buna bayıldım.

Göğsümün derinlerinde tanıdık bir sızı hissettim. Mare benim jetime biniyordu. İşkenceci arkadaşının uçuş boyunca tepemde dikilmesi için. Sorun değildi. Buna dayanacaktım.

Birkaç saatlik korku, giderek azalan zamanımıza değerdi.

Jetimizin Yüksektepe filosunun bir sembolü olan koyu yeşil kanatları vardı. Beni içinde koltuklar ve yakıt deposunun yanında boylu boyunca uzanan daha aşağıda bölmesi olan askeri bir araca bindirmişlerdi. Aşağıdaki bölme daha fazla yolcu veya silahlar için kullanılıyor olabilirdi. Belki de her ikisi içindi. Jetin Yüksektepe yapımı olduğunu ve onların tek jeti olmadığını anlayınca, ağzımda kötü bir tat hissettim. Tuhaf dağ ülkesi, Korviyum'dan ve Liman Körfezi'nden sonra fark ettiğimizden daha donanımlıydı. Seferberliğe de başlamışlardı.

Yerime oturtulup kemerim biraz fazla sıkıca bağlanırken, Davidson'ın neden güldüğünü anladım.

Pistteki jetler ve dışarıda toplanmış askerler... Bunlar sadece başlangıçtı.

"Arkeon'a kaç bin kişi götürüyorsunuz?" diye sordum yüksek sesle, sesimi dolmak üzere olan jetin gürültüsünden duyurmaya çalışarak.

Benimle ilgilenmiyorlardı ve bu yeteri kadar büyük bir yanıttı.

Jetin karşı tarafında, Mare yanında Farley'yle koltuğuna oturdu. İkisi gözleri çakmaktaşları gibi, kıvılcım alması bir o kadar kolay sert ifadelerle bana baktılar. Parmaklarımı onlara sallamamak için kendimi zor tuttum.

Karşıma birisi geçip iki kadını görmemi engelledi.

Derin derin iç çekip ağır ağır başımı kaldırdım.

CamScanner ile tarandı

Kim olduğu belliydi.

"Bir şey denemeye kalkışırsan..." dedi beyaz saçlı elektro.

Gözlerimi yumup geriye yaslandım. "Denemeyeceğim," dedim. O feci kemerle nefes alıp vermenin ne kadar zor olduğunu gizlemeye çalıştım.

Jet motorları işlediğinde bile kıpırdamadım.

Böylece gözlerimi kapalı tuttum ve o hassas planımı düşünmeye başladım.

Hem de defalarca.

CamScanner ile tarandı

OTUZ İKİ

Evangeline

Barrow gideli en azından iki hafta, nişanlım kral tacı takalı bir hafta ve Elane'i göreli birkaç gün olmuştu. Ama solgun teninin pürüzsüzlüğünü ve soğukluğunu hâlâ parmaklarımda hissedebiliyordum. Ama ona erişemeyeceğim kadar uzaklardaydı. Tehlikeden uzaklaştırılıp Uçurum'a geri götürülmüştü.

Babam izin verseydi, Cal onun yanımda kalmasına izin verebilirdi. Her şeye rağmen, aramızda bir anlayış oluşmuştu. Komikti çünkü eskiden bu tür bir şeyin hayalini kurardım. Beni kendi halime ve kendi tacımla baş başa bırakan bir kral. Artık umabileceğim en iyi şeydi ve aynı zamanda bir hapishaneydi. İkimizi de oraya hapsediyor, en değer verdiğimiz kişilerden uzaklaştırıyordu. O, Mare'yi, ben de Elane'i getiremezdim. Ufukta belirmiş Gölbölgelilerle ve kaçınılmaz bir istilayla bunu yapmak mümkün değildi. Birkaç gün mutlu olacağım diye onun hayatını tehlikeye atamazdım.

Beyazateş Sarayı'ndaki yeni dairem bir kraliçe için hazırlanmıştı ve hâlâ Iris Cygnet'in varlığını yansıtıyordu. Kabarık halılardan

CamScanner ile tarandı

saçma denecek kadar çok kristal vazonun içinde solmuş çiçeklere kadar her şey *maviydi*. Etrafta daha az hizmetkâr olduğu için, odaların toplanması da ağır ilerliyordu. Perdelerin çoğunu ben yırtarak çıkarmak zorunda kaldım. Perdeler hâlâ yatak odamın dışındaki salonda duruyor, kobalt mavisi ipekli kumaşlar bir öbek şeklinde toz topluyordu.

Nehre bakan uzun balkon ondan, hepimizi öldürmek için geri dönecek uzaklardaki prensesten kaçabileceğim tek yerdi. Yüzümü güneşe dönmüş, balkonda dururken bile, Cygnet nymphayı düşünmeden edemiyordum. Başkent Nehri aşağıda akıyor, denize doğru kıvrılarak ilerlerken Arkeon şehrini ikiye ayırıyordu. Ne kadar sakin olsa da akan suyu görmezden gelmeye çalıştım. Oraya bakmak yerine saçlarımı örmeye ve gümüş tutamları yüzümden çekmeye odaklandım. Bu basit şey bile kafamı dağıtmamı sağlıyordu. Örgüler ne kadar sıkı olursa, saçlarımı ne kadar çok çekersem, kendimi o kadar kararlı hissediyordum.

O sabah biraz antrenman yapmayı, eğitim rutinlerimi tekrarlamayı planlamıştım. Kışlaların koşu sahasında koşabilir, Ptolemus isterse onunla biraz talim yapabilirdim. Keşke Barrow burada olsaydı, diye içimden geçirdim. Onunla iyi antrenman yapılıyordu ve bana iyi bir rakip olabiliyordu. Ayrıca onunla uğraşmak annemle uğraşmaktan kolaydı.

O günlerde sık sık olduğu gibi, içeri dalmadığına şaşırmıştım. Kendi deyimiyle, beni kraliçelere yaraşır şeylere itmeye çalışıyordu. Ama o gün özellikle de anneme yaranmak için soyluları etkilemeye veya gözlerini korkutmaya dayanamayacaktım. Annemle babam beni daha fazla Gümüş'ü ikna etmeye, Cal'e sözünü verdikleri sadakati kazanmaya itmek istiyorlardı. Batan bir gemiden fareleri kurtarmak gibi müttefikleri ondan uzaklaştırmamı istiyorlardı.

Annemle babam Iris'in Maven için olduğu gibi Cal'in kraliçesi olmamı istiyorlardı. Yatağındaki bir yılan, yanındaki bir kurt gibi.

CamScanner ile tarandı

Güç toplayan ve saldırmak için fırsat bekleyen birisi. Cal'i önemsememe rağmen bu nedense bana yanlış geliyordu.

Ama Anabel ve Julian planladıkları şeyi yaparlarsa...

O zaman, kendimi nerede bulacağımı bilmiyordum.

İki ucunda alevler olan bir köprünün ortasında duruyordum.

Köprü.

Ellerimi iki yanıma indirdim ve saçlarımı örmeyi kestim. Gözlerimi kısıp nehrin üstündeki devasa yapıya baktım. Arkeon'un karşı kıyısı yükselen güneşin altında parıldıyordu ve çok sayıdaki binasının çatısında çelikten ve bronzdan yırtıcı kuş heykelleri vardı. Hiçbir terslik yok gibiydi. Araçlar ve ortalıkta dolanan insanlarla şehir hareketliydi. Köprü de üç işlek katıyla öyle görünüyordu. Her zamanki kadar kalabalık değildi ama bu normal bir durumdu.

Altındaki destekler ve etraflarına çarpan sular beni endişelendiriyordu. Sular düzenli olarak aynı hızda akıyordu. Ama akıntı ve her ayağın etrafındaki dalgakıranın engellediği beyaz köpükler...

Nehir ters yöne akıyordu.

Ayrıca yükselmeye başlamıştı.

Hızla yatak odama ve bitişikteki odalara daldım. Ptolemus'un yanına varana dek gözüm hiçbir şey görmedi. Kilitli kapı, ben içeri dalarken eğrilen menteşeleriyle geriye devrildi ve kolaylıkla açıldı. Onun ismini haykırdığımı duydum. Başımdaki uğultu fazla yükseldi ve içime akın eden soğuk ve asitli adrenalinden başka her şeyi gizliyordu.

Ptolemus yarı giyinik bir halde sendeleyerek oturma odasına girdi. Arkasındaki aralık duran kapıdan yatağın dağınıklığını ve mavi siyah renkli bir kol gördüm. Wren Skonos giyinmeye çalışırken, kolu gözden kayboldu.

"Ne oldu?" dedi ağabeyim, gözleri panikle kocaman açılmış halde.

Kaçmak, çığlık atmak ve savaşmak istedim.

"İstila."

CamScanner ile tarandı

• • •

"Bunu nasıl yapabilirler? Haberimiz olmadan ordularını nasıl buraya getirebilirler?"

İkimiz birden saray salonlarından geçerken, Ptolemus peşimden gelip bana yetişmeye çalıştı. Galeriler, salonlar, kabul odaları ve hatta balo salonları bile görüş alanımın kenarında bulanıklaştı. Birkaç saat içinde hepsi yok olabilirdi. Yakılabilir, sular altında kalabilir veya sadece silinebilirdi. Bir an, gözlerimin önüne ağabeyimin yaralı cesedinin süslü mermer zemine paramparça ve sere serpe yayılmış, kanının etrafında bir ayna oluşturmuş hali geldi. Bu düşünceyi aklımdan atabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Yine de boğazıma safra yükseldiğini hissettim.

Sırf hayatta olduğundan ve nefes alıp verdiğinden, zırhının içinde dimdik durduğundan ve orada olduğundan emin olmak için arkama baktım. Wren lekeli şifacı üniformasıyla peşimizden geliyordu. Sonraki birkaç saat birlikte kalabileceklerini umdum. Elimden gelse, onu ağabeyime bağlardım.

"Hisarlarını gözlüyorduk," dedim, dikkatimi dağıtmamak için konuşarak. "Gölbölge'nin bir şeye hazırlandığını biliyorduk ama ne zaman olacağını bilmiyorduk."

Wren tane tane ve duraksamadan konuştu ama sesi rahatlatıcı değildi. "Kuzeye gitmiş olmalılar. Karadan hareket etmişlerdir."

"Kırmızı Muhafızlar olmadan, Gölbölge'de fazla ajanımız kalmadı." Bir köşeyi dönerken, Ptolemus bir küfür savurdu ve taht odasına yöneldi.

Annemle babamız henüz bizi bulmamışlardı ve bunun tek anlamı kralla ve danışmanlarıyla birlikte olmaları olabilirdi. Olanları öğrenmiş olmalıydılar.

Lerolan muhafızları kapıları bizim için açtılar ve ölümcül ellerini yüksek ve cilalı panellere dayadılar. Üçümüz Gölbölgeliler şehre çoktan sızmış olabilirler diye birbirimizden ayrılmadan içeri

CamScanner ile tarandı

gördük. Yeteneğimi bir anda devreye girip üstümüze yağabilecek serseri mermileri yakalamak için etrafa yayıldı. Muhafızların silahlarındaki mermileri saydım ve ilerlerken algımın kenarında tuttum.

Soylular hem Cal'in tahtının hem de dayısının ve büyükannesinin bulunduğu yüksek platformda toplanmışlardı. Annemle babam her zamanki gibi zırhlarını kuşanmışlardı. Babamın zırhı her ufak hareketiyle gün ışığını yansıtıyordu ve ona bakmak insanın neredeyse gözlerini alıyordu. Annem zırhsız haliyle daha sade görünüyordu ama silahları vardı. Larentia Viper çok iyi bir avcı olduğu halde o an panterini yanında getirmemişti. Ayaklarının dibinde gözleri, kulakları ve burunları seğiren iki uzun tüylü kurt oturuyordu. İkisi de son derece göz korkutucuydu ama savaşmakta olduğu kadar, her şeyi fark etmekte de çok becerikliydiler. Onlar annemin yanındayken, kimse annemi gafil avlayamazdı. Julian Jacos ve Kraliçe Anabel, Cal'in iki yanında duruyordu. Anabel savaşmaya hipnoz dayıdan daha hazırdı; alev turuncusu bir üniforma, kısa ve yapılı vücudunun ortasında bir kemerle bağlanmıştı ve dar bir vücut zırhıyla şekillenmişti. Elleri çıplaktı, alyansını bile takmamıştı. Julian o kadar korunaklı değildi. Gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar oluşmuştu ve gece uyumadığı belliydi. Yeğeninin yanından ayrılmıyor, birkaç santim yakınında duruyordu. Hangisinin diğerini daha çok koruduğundan emin olamadım.

Poyraz Kralı kırmızılı ve gümüş rengi bir zırh kuşanmış olmanın yanı sıra, belinin bir kenarına bir silah, diğer tarafına da parıldayan bir kılıç asmıştı. Omuzlarında pelerin ya da başka bir giysi yoktu; bu hareketlerini sadece kısıtlardı. Cal daha yeni erkekliğe adım atmış sayılırdı ama bir gecede yaşlanmış görünüyordu. Üstelik sebebi yaklaşan savaş değildi. Cal savaşa ya da kan dökülmesine yabancı değildi. Kalbi bir istilanın bile dikkatini dağıtamayacağı kadar ağır bir yük altındaydı. Karanlıkta kalan yüzünü kalırdı ve ona doğru yaklaşırken beni izledi.

CamScanner ile tarandı

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordum yüksek sesle, nazik sözleri bir kenara bırakıp.

Cal hemen yanıt verdi. "Hava Filosu yolda," dedi bakışlarını güneye çevirerek. "Denizde bir fırtına kopmak üzere ve çok hızlı ilerliyor. İçinde bir Gölbölge donanması olduğundan eminim."

Bu, Körfez Limanı'nda bizim de kullandığımız bir taktikti ama hem sayıca daha azdık, hem de onlar kadar güçlü değildik. Gölbölge Kraliçesi başındayken, bir nymphanın başının altından çıkan bir saldırının nasıl olabileceğini düşünürken ürperdim. Daha önce de yaptığım gibi kendimi çeliklerime bürünmüş bir halde, bir daha yüzeye çıkmamak üzere derin ve karanlık sulara batarken hayal ettim.

Sesimden, korktuğumun anlaşılmaması için gayret ettim. "Amaçları nedir?" Bu, savaşmanın ve karşı koymanın en iyi yoluydu. Rakibinin ne yapmaya çalıştığını belirlemek ve onları nasıl en iyi şekilde durdurabileceğini hesaplamak.

Cal'in arkasındaki dayısı huzursuz olmuş gibi kıpırdandı. Bakışlarını yere çevirdi ve yeğeninin omzuna dokundu. "Amaç sensin, evladım. Sana ulaşacaklar ve tüm bunlar biz daha başlamadan sona erecek."

Babam sonuçları tartarken sessiz kaldı. Cal'in yakalanmasının veya ölmesinin sonuçlarını düşündü. Hâlâ evlenmemiştik. Uçurum Krallığı, geri dönüşü olmayacak şekilde Poyraz'a bağlı değildi. Düşman güçleri, Arkeon'a en son saldırdığı zaman, Samos Hanesi hazırlıklıydı ve kaçmıştı. Yine aynı şeyi yapabilecek miydi?

Çenemi sıkarken, her şeyin üstüne bir baş ağrısının başladığını hissettim.

"Maven'ın kaçış treni hâlâ çalışıyor," dedi Julian. Cal yanıt olarak hızla ondan uzaklaştı. "En azından, seni şehirden kaçırabiliriz."

Genç Kral'ın beti benzi attı ve yüzü eskimiş kemik rengine döndü. Bu düşünce midesini bulandırdı. "Başkenti teslim mi edelim?"

CamScanner ile tarandı

Julian hemen yanıt verdi. "Tabii ki hayır. Başkenti savunacağız ve sen tehlikeden kurtulacak, onların sana erişemeyeceği bir durumda olacaksın."

Cal de onun gibi vakit kaybetmeden, iki misli kararlılıkla yanıt verdi. Dahası, tahmin edilebilir yanıttı bu. "Kaçmayacağım."

Dayısı şaşırmadı. Yine de cesur bir şekilde tartışmayı sürdürmeye çalıştı. Ama çabası nafileydi. "Cal..."

"Ben gizlenirken, başkalarının savaşmasına izin veremeyeceğim."

Yaşlı Kraliçe daha büyük bir kararlılıkla Cal'in bileğini kavradı. Bu aile didişmesi beni bunaltmıştı ama fazla seçeneğim yoktu. Dakikalar bize karşı işlerken bile. "Artık bir prens ya da general değilsin," dedi Anabel yalvarır gibi. "Sen kralsın ve senin iyiliğin..."

Cal dayısına yaptığı gibi ondan da sıyrılıp parmaklarından bileğini kurtardı ve elini itti. Gözleri alev alıp yanmaya başladı. "Bu şehri terk edersem, bir kral olmaya dair tüm umutlarımı yitirmiş olurum. Korkunun, bunu görmenizi engellemesine izin vermeyin."

Bu saçmalıklardan usanıp dilimi şaklattım ve sırf değerli zamanı heba etmemek için hepimizin bildiği şeyi söyledim. "Geriye kalan Soylu Haneler asla kaçan bir krala sadakat yemini etmezler." Çenemi kaldırıp ihtiyaç duyduğum güç imajını korumak adına aldığım saray eğitimini kullandım. "Sadakat yemini edenler de ona asla saygı duymazlar."

"Teşekkür ederim," dedi Cal yavaşça.

Pencerelerden birinden yamaçları gösterdim. "Nehrin akıntısı yön değiştirdi ve kabarıyor. En büyük gemilerin bile nehrin bu kadar yukarısına gelebileceği kadar kabardı."

Cal evet dercesine başını salladı; esas konuya döndüğüm için minnettar olmuş gibiydi. Yürüyüp kendisiyle akrabaları arasına biraz mesafe koydu. Yanıma geldi.

"Şehri ikiye bölmeyi amaçlıyorlar," dedi hâlâ sessiz olan babamla büyükannesine bakıp. "Şehrin iki tarafına da eşit miktarda muhafız

CamScanner ile tarandı

yollanması ve hâlâ hizmetimizde olan askerlerin devreye girmesi için emir verdim bile."

Ptolemus burnunu kırıştırdı. "Gücümüzü birleştirip Meydan'ı ve sarayı koruma altına alsak daha iyi olmaz mı? Bir arada kalmamız daha iyi değil mi?"

Ağabeyim de Cal kadar savaşçıydı ama stratejist değildi. Saf güçten oluşuyordu. Cal onun hatasını hemen dile getirdi.

"Cygnet kraliçeleri hangi tarafın güçsüz oluğunu anlar," dedi. "İki taraf dengeli olursa, avlayacak daha güçsüz bir taraf bulamazlar. Onları nehirde yakalayabiliriz."

"Şehrin dört bir yanına Hava Filosu'nu salalım." Bu bir öneri değil, emirdi. Kimse itiraz etmedi. Büyük bir tehlike bize doğru yaklaştığı halde, içimin gururla dolduğunu hissettim. "Gemilerin üstünde onların silahlarını kullanalım. Nehrin aşağısında bir gemiyi batırabilirsek, hızlarını yavaşlatırız." Yüzümde karanlık bir gülümseme belirdi. "Nymphalar bile deliklerle dolu bir geminin batmasını engelleyemezler."

Tiberias Calore yanıt verdiğinde sesi neşeden yoksundu ve gözleri içsel bir ıstırapla parıldıyordu. "Nehri bir mezarlığa dönüştüreceğiz."

Hem Gümüş hem de Kızıl kanları için bir mezarlık. Gölbölgeliler, Yamaç askerleri için. Düşmanlar. Hepsi öyleydi. Yüzü ve ismi olmayan düşmanlar. Bizi öldürmek için yollanmış kişiler. Sevdiğim insanların bir tarafta olması yüzünden, benim için kolay bir denklemdi. Yine de midem biraz bulandı ama bunu kimseye söyleyemezdim. Elane'e bile. Tüm bunlar sona erdiğinde, nehir ne renk olacaktı?

"Karada sayıca güçsüz olacağız," dedi Cal volta atmaya başlayarak. Sözleri hararetli bir hal almaya başladı. Adeta kendi kendine konuşuyor, gözlerimizin önünde bir savaş planı yapıyordu. "Fırtınaları zaten Hava Filosu'nun çoğunu meşgul edecek."

Babam hâlâ tek kelime etmemişti.

CamScanner ile tarandı

"Gümüşlerin arasında Kızıl askerleri olacak," dedi Julian. Özür diler gibiydi. Midem yine bulanmaya başladı. Cal de aynı tereddüdü hissediyor gibiydi. Adımları biraz yavaşlar gibi oldu.

Anabel gülmekle yetindi. "En azından bu bir avantaj. Sayıları yüzünden daha savunmasızlar. Daha az tehlikeliler."

Cal'in en yakın danışmanları arasındaki uçurum bir kanyon gibi büyüyordu. Julian neredeyse suratını buruşturur gibi oldu ve her zamanki sakin tavrı biraz silindi. "Ben öyle demek istememiştim."

Daha savunmasızlar. Daha az tehlikeliler. Anabel hatalı değildi ama bunun nedeni düşündüğü şey değildi. "Gölbölgeliler Kızıllara aynı muameleyi gösteriyor," dedim. "Poyraz ise iyi muamele ediyor."

Yaşlı Kraliçe'nin bıkkın bakışı, ölümcül bir güzelliğe sahipti. "Eee?"

Savaş teorisini bir çocuğa açıklar gibi tane tane konuştum. Bu tavrım onu çok sarstı. "Yani Gölbölgeli Kızıllar savaşmaya o kadar istekli olmayabilir. Daha iyi muamele görecekleri bir ülkeye teslim olmak bile isteyebilirler."

Kraliçe gözlerini kıstı. "Sanki buna güvenebiliriz."

İyi prova ettiğim alaycı bir gülümsemeyle omuzlarımı silktim ve omuzlarımdaki çelik zırhları kaldırdım. "Bunu Körfez Limanı'nda yaptılar. Akılda tutmaya değer."

Etrafımdaki Gümüşlerin yuvalarından fırlayan gözlerini yorumlamak zor değildi. Ptolemus bile dediklerime şaşırmıştı. Sadece Cal ve Julian bu fikre açık görünüyorlardı; ifadeleri ölçülüydü ama tuhaf bir şekilde düşünceliydi. Bakışlarım Cal'in üstünde kaldı ve Cal kararlılıkla gözlerime bakıp başını çok zor fark edilen bir şekilde hafifçe salladı.

Dudaklarını yaladı ve tekrar planlamaya geçti. "Yenikan ışınlarımız yok ama bir şekilde ikinizi," Ptolemus'la beni işaret etti, "tekrar savaş gemilerine yollayabilirsek ve silahlarını etkisiz hale getirirsek..."

"Çocuklarım böyle bir şey yapmayacak."

CamScanner ile tarandı

Volo'nun sesi alçakta ama havada titreşir gibi yankılandı. Sesini göğsümde hissettim ve tekrar buyurgan bir babanın karşısında korkuyla sinen küçük bir kıza dönüştüm. Onu mutlu etmek, ne kadar ufak olsa da nadir bir gülümseme veya sevgi kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Yapma, Evangeline. Buna izin verme.

Yumruğumu sıktım ve tırnaklarımı avucuma batırdım. Bunu yapmak beni nasıl olduysa kendime getirdi. Keskin acı beni olduğum kişiye ve hepimizin üstünde durduğu uçuruma geri döndürdü.

Cal dik dik babama baktı ve ikisi sessiz bir irade savaşına girdiler. Annem elini kurtlardan birinin başına koymuş, sessizce duruyordu. Kurt sarı gözlerini genç Kral'a dikilmişti ve ondan bir saniye olsun ayırmıyordu.

Annemle babam savaşmaya ya da bizim bunu yapmamıza izin vermeye niyetli değildi. Körfez Limanı'nda bizi savaşa yollamaya istekliydiler. İkimizi de riske atmaya. Zafer için. Ama bu savaşın çoktan kaybedildiğini düşünüyorlardı.

Kaçacaklardı.

Babam gergin sessizliği bölerek tekrar konuştu. "Askerlerim ve muhafızlarım, Samos Hanesi'nin hayatta kalan kuzenleri senindir, Tiberias. Ama vârislerimi tehlikeye atamazsın."

Cal çenesini sıktı. Ellerini beline dayayıp başparmaklarını tıkırdatmaya başladı. "Ya siz, Kral Volo? Siz de mi geride duracaksınız?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Cal resmen Uçurum Kralı'na ödlek olduğunu söylüyordu. Annemin kurdu titreyerek onun öfkesini yansıttı.

Babam çoktan kendi planlarını yapmaya başlamıştı. Öyle olmalıydı. Yoksa bu hakareti o kadar kolay geçiştirmezdi. Elini sallayıp bu suçlamayı hafife aldı. "Kendi kanımla sadakat satın almama gerek yok," dedi sert bir sesle. "Burada kalıp Meydan'ı savunacağız. Gölbölgeliler saraya saldırırlarsa, ciddi bir direnişle karşılaşırlar."

CamScanner ile tarandı

Cal sert bir şekilde çenesini sıktı. Bir tahta sahip çıkmayı istiyorsa, bu alışkanlığından vazgeçmeliydi. Kralların düşündükleri bu kolay belli olmamalıydı.

Dayısı hemen arkasındaydı; sulu gözleri ona bakarken parıldadı. Babama.

Julian neredeyse gülümser gibi ağzını açtı ve dudaklarından içine derin ve tehditkâr bir nefes çekti. Babamın bakışlarını yere indirmesini ve göz temasını kesmesini bekledim. Hipnozun silahını elinden alacağını sandım. Ama bunu yapması, korktuğunu belli etmek olurdu. Bunu kendi zihnini korumak için bile olsa asla yapmazdı.

Birbirlerine meydan okuyorlardı.

"Bu, akıllıca mı Jacos?" dedi annem mırlar gibi. Dizlerinin önünde oturan kurtlar da ona yanıt verir gibi hırladılar.

Julian gülümsemekle yerindi. Kopmak üzere olan o gergin tel koptu. "Ne demek istediğinizi anlayamadım, Majesteleri," dedi son derece normal bir ses tonuyla. İnsanın zihnine giren bir melodiyle ve güç aurasıyla konuşmadı. "Cal, Gölbölge Kraliçesi'ne ben ulaşırsam, bir faydam olabilir," dedi alçak sesle. Bunu gösteriş için yapmıyordu. Bir mesaj yollamak için de öyle. Ciddi bir teklifte bulunuyordu.

Cal'in yüzünde gerçek bir acı ifadesi belirdi. Annemle babamı unutup dayısına döndü.

"Buna resmen intihar denir, Julian," dedi hırlar gibi. "Ona yaklaşman bile mümkün değil."

Yaşlı hipnoz kaşını kaldırmakla yetindi. "Ya yapabilirsem? Bu işe bir son verebilirim."

"*Hiçbir* şey sona ermez," dedi Cal. Bu öneriyi geçiştirir gibi elini salladığında, havanın alev aldığını duyar gibi oldum. Gözleri çaresizlik içinde irileşmişti ve taktığı tüm maskeler silinmek üzereydi. "Hem Cenra'yı hem de Iris'i hipnozla bu savaştan vazgeçiremezsin. İkisini de kendilerini boğmaya ya da ordularının tamamını geri dönmeye ikna etsen bile geri gelirler. Gölbölge'de bir başka Cygnet var."

"Ama bize çok değerli bir vakit kazandırabilir."

CamScanner ile tarandı

Dayısı haksız değildi ama Cal buna kesinlikle yanaşmıyordu. "Ve bize çok değerli birisini kaybettirir."

Julian bakışlarını yere eğip geri çekildi. "Pekâlâ."

"Tüm bunlar çok dokunaklı," diye mırıldanmadan edemedim.

Ağabeyim de benimle aynı şeyi düşündüğünü belli etti. Gözlerini abartılı bir şekilde devirmediğine şaşırdım. "Bu bir kenara, orada neyle karşılaşacağımızı biliyor muyuz?"

Annemiz yanıt olarak güldü. Babam gibi o da bu savaşın umutsuz vaka olduğunu düşünüyordu. Şehir çoktan kaybedilmişti. "Gölbögelilerin müthiş gücü dışında mı? Bulabildikleri tüm Gümüşlerle oluşturdukları Kızıl birliklerini ve silah olarak bir nehri kullanan güçlü nymphalar dışında mı?"

"Belki biraz da Poyraz'ın gücü." Parmağımı dudağıma vurdum. Böyle düşünen tek kişi ben değildim. Öyle olamazdı. Her şey ortadaydı. Etrafımdakilerin kızarmış yüzlerinden, dediklerimi anladıklarını ve aynı şüphelere kapıldıklarını anladım. "Soylu Haneler taç giyme törenine katılmadılar. Hiçbiri sadakat yemini etmek için gelmedi. Emirlerine kimse itaat etmedi."

Cal'in boğazı hareket etti. Elmacıkkemiklerinde gümüş bir parıltı belirdi. "Maven hayatta olduğu müddetçe öyle olmayacak. Onlar hâlâ bir başka kralın önünde diz çöküyorlar."

"Bir başka kraliçeye diz çöktüler," dedim.

Suratı asıldı ve koyu renkli kaşlarını çattı. "Sence Iris Poyrazlıları kendi tarafına mı çekti?"

"Bunu denememişse aptal demektir." Omuzlarımı silktim. "Ama Iris Cygnet kesinlikle aptal değil."

Bu sözlerin iması üstümüze yoğun bir pus gibi çöktü. Bunu göz ardı etmek imkânsızdı. Babam bile günün birinde kontrol etmeyi umduğu topraklar olan Poyraz krallığında bir bölünme daha gerçekleşme ihtimali karşısında huzursuz olmuş gibiydi. Anabel ayak parmaklarına kadar huzursuz olarak kıpırdandı. Ellerinden birini

CamScanner ile tarandı

sıkıca toplanmış gri saçlarında gezdirip zaten gergin olan saçlarını düzeltti. Yaşlı kadın mırıldanarak konuşmaya başladı.

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum ama sanırım o sefil Kızılları özledim."

"Bunun için biraz geç kaldın," dedi Cal öfkeyle ve müthiş bir gök gürültüsünü andıran bir ses tonuyla.

Babamın dudağı seğirdi ve irkilmeye en yakın ifadesini sergiledi.

Elbette, birtakım planlar yürürlüğe koyulmuştu. Başkenti bir istilaya karşı korumak için taktikler ve stratejiler uygulanmıştı. Gölbölgelilerle bir yüzyıl süren bir savaştan sonra, başka türlüsünü düşünmek aptallık olurdu. Ama Calore kralları Cygnet nymphalarıyla savaşmak için her ne plan yaptılarsa, bunlar artık var olmayan şeylere dayalıydı. Tam güce sahip bir Poyraz ordusu. Birleşmiş bir ülke. Tam kapasiteyle işleyen, elektrik ve cephanelik üreten fabrika kasabaları. Cal onların hiçbirine güvenemezdi.

Meydan'ın bitişiğindeki kışla ve askeri tesisler, Hazine'nin döne döne ilerleyen geçitleri dışında en güvenli yerlerdi ama kendimi sadece eğreti bir trene tıkarak yer altına gömmek istemiyordum. Annemle babam Savaş Komutanlığı'nın ana merkezine sığınmış, Hava Filosu'ndan gelen çok sayıda raporu inceliyorlardı. Kral Volo'nun, özellikle de Cal bir taburu çatışmaya götürmek için hazırlanırken bu tür bir güç konumunda bulunmaktan keyif aldığını tahmin ediyordum.

Ben çıktılara ve karlı görüntülere bakmak istemiyor, savaşı uzaktan izliyordum. Kendi gözlerime güvenmeyi tercih ediyordum. Ayrıca o sırada annemle babama yakın olamazdım. Yaklaşan ordu ve bulutlu ufukta gizlenmiş gemiler seçeneklerimi bir şekilde çok netleştirmişti.

Ptolemus benimle birlikte Savaş Komutanlığı'nın basamaklarında oturuyordu. Zırhı hafifçe dalgalandı ve kaslarının üstünde şekil almaya devam etti. Kusursuz bir şekilde üstüne uymaya çalışıyordu. Başını göğe çevirdi ve tepede toplanan gri bulutları inceledi. Bulutlar

CamScanner ile tarandı

aradan geçen her dakikayla yoğunlaşıyordu. Wren de onun arkasında bekliyordu; elleri çıplaktı ve şifa vermeye hazırdı.

"Yağmur yağacak," dedi ağabeyim burnunu çekip. "Her an başlayabilir."

Wren bakışlarını bizden Meydan'ın kapılarının en uç kısmındaki Arkeon Köprüsü'ne çevirdi. Çok sayıdaki kemeri ve desteği şehre yaklaşan pus yüzünden silik görünüyordu. "Acaba nehir şu anda ne kadar kabarmış durumda?" diye mırıldandı.

Yeteneğimle ileriye uzanıp kilometreleri hızla aşan donanmayı görmeye çalıştım. Ama gemiler hâlâ çok uzaktaydı. Ya da dikkatim fazla dağınıktı.

Babam yine kaçacaktı. Samos Hanesi kaçacaktı. Poyraz'ı geride sadece Uçurum'la, çalkantılı Cygnet denizine karşı bir adayla çökmeye terk edecekti.

Eninde sonunda biz de ezilecektik.

Kraliçe Cenra'nın oğulları yoktu. Beni satabileceği birisi söz konusu değildi. Volo Samos'un yapabileceği bir pazarlık kalmamıştı. Teslim olması gerekecekti.

Muhtemelen onun ellerinde ölecekti. Tıpkı Salin gibi.

Bugün hayatta kalsa bile.

Peki, o zaman ben ne durumda olacaktım?

Babam, nişanlım gibi yenilgiye uğrarsa ne olacaktı?

Sanırım... Bu durumda özgür kalacağım.

"Tolly, beni seviyor musun?"

Wren de ağabeyim de dikkat kesilip hızla bana baktılar. Ptolemus dudakları şaşkınlıkla aralanarak kekeler gibi oldu. "Tabii ki," dedi ne dediği anlaşılamayacak kadar hızlı bir şekilde. Gümüş kaşlarını çattı ve yüzünde öfkeye benzer bir ifade belirdi. "Bunu nasıl sorabilirsin?"

Bu basit soru bile onu öfkelendirip incitmişti. Onun yerinde olsam, ben de öyle hissederdim.

CamScanner ile tarandı

Elini tutup sıkıca kavradım. Birkaç ay önce kaybettiği elinde yeni çıkmış kemikleri hissettim. "Elane'i Uçurum'dan uzaklara yolladım. Eve döndüğünde, orada olmayacak."

Kızıl saçlar, bir dağ esintisi. Bir rüya gibiydi. *Gerçek olabilir mi? Beklediğim fırsat bu mu?*

"Eve, neden söz ediyorsun? Nereye..."

"Yalan söylemek zorunda kalma diye sana söylemeyeceğim."

Yavaşça tuhaf bir şekilde titreyen bacaklarımın üstünde doğrulmaya çalıştım. Yürümeyi yeni öğrenen, ilk adımlarını atan bir bebek gibiydim. Ayak parmaklarımdan ellerimin ucuna kadar titredim. Ptolemus da benimle ayağa fırladı ve göz göze olalım, birbirimizden sadece birkaç santim uzak kalalım diye başını eğdi. Omuzlarımı sıkıca tutuyordu ama hareket etmek istediğim takdirde beni engelleyecek kadar da sıkı tutmuyordu.

"İçeri giriyorum. Ona bir soru sormam gerek," dedim. "Ama yanıtı biliyorum galiba."

"Eve..."

Benimkiyle aynı renk gözlerine baktım. Babamın gözleriyle de aynı renkti. Ondan yardım isteyebilirdim ama onu bu şekilde bölmek ve taraf tutmasını istemek mi? Ağabeyimi seviyordum, o da beni seviyordu ama annemizle babamızı da seviyordu. Benden çok daha iyi bir vâris olmuştu.

"Peşimden gelme."

Hâlâ titrer halde, ona sıkıca sarıldım. O da düşünmeden aynı şekilde karşılık verdi ama ne dediğimi anlayamadığı için kekeleyerek bir şeyler söyledi.

Ağabeyimin son kez görüyor olabileceğim yüzüne tekrar bakmadım. Bunu yapmak çok zordu. O gün, ertesi gün ya da Cygnet kraliçeleri ailemi savunmasız yakalamak için evime daldıklarında ölebilirdi. Onun şaşkın şaşkın kaşlarını çattığını değil, gülümsediğini hatırlamak istedim.

CamScanner ile tarandı

Savaş Komutanlığı karmakarışık, dağılmış durumdaydı. Gümüş görevliler geçitlere ve odalara girip çıkıyor, gelişmeleri ve ordunun ilerleyişini haber veriyorlardı. Gölbölge gemilerinin ve Yamaç jetlerinin durumunu biliyorlardı. Her şey aynı anda olup bitiyordu.

Annemle babamı bulmam zor olmadı. Annemin kurtları iletişim odalarından birinin iki yanında parlak ve dikkatli bakışlarla nöbet tutuyorlardı. İki hayvan aynı anda bana baktılar ve içeri girdiğimde ne düşmanca ne de dostane bir tavır sergilediler.

Statikle kaplı ekranlar, değişken ışıkların titrek parıltısıyla kumanda odasını kaplıyordu. Sadece birkaçı işliyordu. Bu da iyiye işaret değildi. Hava Filosu fırtınanın ortasında olmalıydı. Tabii, filo diye bir şey kaldıysa.

Volo ve Larentia dimdik duruyordu. Sırtları inanılmaz derecede dikti ve o zorlu şartlar altında gözlerini dahi kıpırdamıyorlardı. Ekranlardan birinde devasa gövdesi pusların arasında kalmış ilk donanma gemisi belirdi. Diğerleri de yavaş yavaş ekranda belirmeye başladılar. En azından bir düzine gemi vardı ve peşlerinden başka gemiler geliyordu.

O odayı daha önce de görmüştüm ama hiç o kadar boş olduğuna rastlamamıştım. Gümüş görevlilerden oluşan bir kemik kadro ekranların ve telsizlerin başına geçmiş, sel gibi gelen bilgileri takip etmeye çalışıyordu. Haberciler içeri girip çıkıyor, en yeni bilgileri topluyordu. Muhtemelen, bunları her neredeyse Cal'e ulaştırıyorlardı.

"Baba?" Sesim küçük bir çocukmuşum gibi çıktı.

O da beni bir çocukmuşum gibi geçiştirdi. "Evangeline, şimdi olmaz."

"Eve döndüğümüzde ne olacak?"

Alaycı bir gülümsemeyle arkasına baktı. Gümüş rengi saçlarını her zamankinden kısa, kafa derisine yakın bir şekilde kesmişti. Bir kafatası gibi görünüyordu. "Bu savaş kazanıldığında."

CamScanner ile tarandı

Onun bir papağan gibi aynı yalanı söylemesine izin verirken, bu saçmalıklar karşısında gerildiğimi hissettim. *Kraliçe olacaksın. Barış hüküm sürecek. Hayat eski haline dönecek.* Bunların tamamı yalandı.

"Bana ne olacak? Benim için ne gibi planlar yaptın?" diye sordum kapıdan ayrılmadan. Elimi çabuk tutmam gerekiyordu. "Bunlardan sonra beni kime dönüştüreceksin?"

İkisi de neyi sorduğumu biliyordu ama yanıt vermediler. Yakınlarda sayıları az olsa da Poyraz görevlileri varken, bunu yapamazlardı. Bu ittifakın, son saniyesine kadar bozulmayacağı yanılsamasını sürdürmeleri gerekiyordu.

"Sen kaçarsan, ben de kaçarım," diye mırıldandım.

Uçurum Kralı yumruğunu sıktı ve odadaki metallerin tamamı aynı şekilde karşılık verdi. Birkaç ekran çatladı, kasaları öfkesiyle çarpıldı. "Hiçbir yere gitmiyoruz, Evangeline," diye yalan söyledi.

Annem başka bir taktik deneyerek yanımıza geldi. Koyu renkli gözleri irileşti ve yalvarır gibi bana baktı. Bir köpeğin ya da başka bir hayvanın yavrusunu taklit ediyordu. Her zamanki gibi üstüme titreyen anne tavrıyla elini yüzüme götürdü. "Sana ihtiyacımız var," diye fısıldadı. "Ailemizin, ağabeyinin sana..."

Elinden sıyrılıp yine koridora doğru gittim. İkisini de kendime çektim. *İki kere sağa, dışarı, Meydan'a doğru...*

"Bırak beni."

Babam onun yanından geçti; başıma dikilebilmek için onu neredeyse yere yıkacaktı. Krom zırhı floresan ışıkta sert bir şekilde parladı. Ne dediğimi, aslında ne istediğimi biliyordu.

"Bırakmayacağım," dedi hırlar gibi. "Sen benimsin, Evangeline. Benim kızımsın. Bize aitsin. *Bize* karşı bir görevin var."

Geriye doğru bir adım daha attım. Kapıdaki kurtlar ayağa kalktılar.

"Hayır, yok."

Babam bir gölge, bir dev gibi adımlarıma uyarak benimle birlikte hareket etti.

"Bir Samos değilsen, nesin?" dedi öfkeyle. "Bir hiçsin."

CamScanner ile tarandı

Bu yanıtı vereceğini biliyordum. Zaten incelmiş ve lime lime olmuş son ilmek de koptu. Elimde olmadan gözlerimin dolduğunu hissettim. Akıp akmayacaklarını bilemiyordum. Kendi öfkemin ateşinden başka bir şey hissetmedim.

"Artık bana ihtiyacınız yok. Ne güç ne de açgözlülüğünüz için," dedim tükürür gibi. "Ama hâlâ beni özgür bırakmıyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı ve öfkesi bir an silinir gibi oldu. Numaram neredeyse işe yarayacaktı. O, benim babamdı ve onu sevmeden edemiyordum. Bana o şekilde davrandığı halde. O sevgiyi beni hapsetmek, kendi kanımın tutsağı etmek için kullanmak istediği halde.

Her şeyden önce aileye değer vermek üzere yetiştirilmiştim. *Kendi ailene sadık olacaksın.*

Elane öyleydi. Ailemdi, bendendi.

"Artık senden izin istemeyeceğim," diye fısıldadım yumruğumu sıkıp.

Tavandaki ışıklar bir anda kopup yere düştü ve gümbürtü babamı bile irkiltti. Başında açılan yarıklardan bir anda gümüş rengi kan boşalırken sersemlemiş bir halde sendeledi. Ama ölmemişti. Etkisiz hale bile gelmemişti. Bunu yapamazdım.

Hayatımda hiç o kadar hızlı koşmamış, savaşta bile öyle depar atmamıştım. Çünkü asla o kadar korkmamıştım.

Kurtlar benden hızlıydı. Hemen arkamda hırlıyor, beni düşürmeye çalışıyorlardı. Onlara kollarımdaki metallerle saldırıp zırhımı bıçaklara dönüştürdüm. Kurtlardan biri uludu ve karnında yakut kırmızısı bir yara açtığımda acıyla inledi. Daha güçlü ve iri olan diğeri beni devirmek için sıçradı.

Yana kaçmaya çalıştım ve sırtüstü düştüğümde kurt boğazıma atıldı. Neredeyse yüz kiloluk kasları sert bir şekilde göğsüme çarptı. Nefessiz kalıp ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim.

Dişlerini boynuma geçtiğini hissettim ama beni ısırmadı. Sivri uçları derimi sadece çürütecek kadar saplandı. Beni yere mıhlayacak kadar.

CamScanner ile tarandı

Tavandaki ve etraftaki ışıklar metal muhafazalarının içinde titredi ve kapılardaki menteşeler zangırdadı.

Hareket edemiyor, güçlükle nefes alıyordum.

Ancak on metre uzaklaşabilmiştim.

"Parmağını dahi kıpırdatma," dedi annem kısıtlı görüş alanıma girip. Üstümdeki kurt titreyerek sarı gözlerini gözlerime dikti.

Babam da annemin yanında bir öfke bulutu gibi titredi. Ellerinden biriyle başını tutuyor, kan akmasını engelliyordu. Gözleri kurdunkinden de beter görünüyordu.

"Seni aptal kız," dedi. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra. Seni yaptığımız her şeyden sonra."

"Ama bir kusuru var," dedi annem. Cık cıklayıp tepemde dilini şaklattı. Sanki kişisel amaçları için yetiştirdiği özel hayvanlarından biriydim. Ama gerçekten de öyle olabilirdim. "Çok büyük, doğal olmayan bir kusuru var."

Kurdun dişlerine karşı nefes almaya çalıştım ama ağzımdan sadece boğuk bir hıçkırık çıktı. Midem burulup bulanmaya başladı. *Bırak beni*, diye yalvarmak istedim.

Ama beni asla bırakmayacaktı. Babam bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu.

Belki sebebi, babası ve onun babasıydı.

Neden bilmiyordum ama aklıma Mare Barrow geldi. Hepimiz Yüksektepe'den ayrılırken, ona sarılan ve veda eden annesiyle babasını düşündüm. Hiçbir şey değillerdi; muhteşem bir güzelliğe, zekâya ya da güce sahip olmayan önemsiz kişilerdi. Onlara o kadar çok gıpta ettim ki midem bulandı.

"Lütfen," diyebildim güçlükle.

Kurt hâlâ beni sıkı sıkı tutuyordu.

Babam parmakları gümüş kanına bulanmış halde bir adım yaklaştı. Elini şöyle bir sallayıp kanını bana sıçrattı. Bana yaptığım şeyi hatırlattı.

"Seni kendim sürükleye sürükleye Uçurum'a götüreceğim."

CamScanner ile tarandı

Bunu yapacağından şüphe etmedim.

Nefes almaya çalışarak, parmaklarımla zemini tırmıklayarak ona baktım. Kendi zırhım bile bana ihanet edip onun emriyle vücudumda erimeye başladı. Çıplak ve silahsız kaldım. Savunmasız haldeydim. Hâlâ bir mahkûmdum ve her zaman öyle kalacaktım.

Derken, babam geriye savrulup bir yere çarptı ve yüzünde yabancı bir şaşkınlık ifadesi uyandı. Vücudunun her yerine boyanmış krom yüzünden *sürükleniyordu*. En yakındaki duvara çaptı ve başı geriye savrulup çatladı. Öne doğru devrilirken ve gözleri kayarken, annem çığlık attı.

Tepemdeki kurdun sonu daha farklı oldu.

Boynuna bir bıçak saplandı. Kurdun kopan kafası iç bulandırıcı bir sesle birkaç adım öteye yuvarlandı. Suratıma sıcak ve kıpkırmızı kan sıçradı.

Kıpırdamadım. Tanıdık ve soğuk bir el bileğimi tutup beni çekiştirdi.

"Bizi fazla iyi eğittin," dedi Ptolemus, ayağa kalkmama yardım ederek.

Birlikte kaçmaya başladık ama bu sefer geriye baktım.

Annem babamın üstüne eğilmiş, ellerini vücudunda gezdiriyordu. Babam doğrulmaya çalıştı ama darbe sendelemesine neden olmuştu. Hâlâ hayattaydı.

"Elveda, Evangeline," dedi başka birisi.

Yan koridorlardan birinden Julian Jacos çıktı. Parmaklarını birbirine dayamış Anabel de yanındaydı. Ellerini kaldırıp ilerlerken bana bakmadı bile. Çok ufak tefek bir kadın olduğu halde, muazzam bir ölümcül güce sahipti.

"Kaç, Larentia." Julian'ın melodik sesi bana yöneltilmiş olmadığı halde, kulaklarımı kapamamak için kendimi zor tuttum. Yine de hipnozun gücü havada titredi ve şekerli bir tat gibi belirgin bir his bıraktı. "Çocuklarını unut."

Annem casus farelerinden biri gibi hızla ve telaşla gitti.

CamScanner ile tarandı

"Larentia!" diye bağıran babamdan boğuk bir ses çıktı. Sersemlemiş haliyle konuşmayı beceremedi.

Ama kesinlikle çığlık atabiliyordu.

Onu Anabel'e ve Julian'a teslim ettim. Uçurum Kralı için belirledikleri sonla baş başa bıraktım.

Dışarıda sis iyiden iyiye çökmüş, Meydan'ı doğanın eseri olamayacak kadar yoğun gri bir pusla kaplamıştı. Wren bir siluet gibi durmuş bizi bekliyor, ince vücudu sıraya dizilen diğer gölgelere karşı belirgin bir şekil oluşturuyordu. Sayılarına bakılacak olursa, Cal'in güçleri, hatta bir alayın tamamı orada olabilirdi.

Wren bizi görünce elini salladı. "Buradan," diye bağırıp pusa ve askerlere döndü.

Algımın kenarında, uzak bir mesafeden bile fark edebileceğim kadar ağır bir şey hissettim. *Gölbölge gemileri.* Öyle olmalıydı. Tepede görünmeyen jetler ileri geri uçuyordu. Bir yerlerde füzeler vınlayıp patlıyor, donanmanın olması gereken yerde alevler saçıyordu. Pus yüzünden kendimi oraya sıkışıp kalmış ve kör gibi hissettim. Yapabildiğim tek şey, Wren ve Ptolemus'a odaklanıp sıraya giren birliklerin arasından hızla ilerlerken onlara yakın kalmaya çalışmaktı. Biz geçerken, birkaç asker dik dik baktı ama bizi kimse durdurmaya çalışmadı. Çok geçmeden, Savaş Komutanlığı pusların arasında kaldı ve uzakta gözden kayboldu.

Meydan'da ilerleyip Hazine'ye doğru gittik. Maven'ın nikâh törenini hatırlayınca, içimi tuhaf ve tanıdık bir his kapladı. Meydan o zaman da savaş alanına dönmüştü ve Maven değerli kaçış yolu olan trenine gitmişti. O düzenekten asla hoşlanmamıştım ama huzursuzluğumu bir kenara bıraktım. Oradan en hızlı şekilde çıkmanın yolu buydu. En güvenli yoldu. Daha savaş sona bile ermeden, şehirden epey uzaklaşmış olacaktık.

Sonra da...

O düşünceyi devam ettirecek ne vaktim ne de enerjim vardı.

CamScanner ile tarandı

Pusun arkasından ani bir tıslama sesiyle yağmur yağmaya başladı. Saniyeler içinde sırılsıklam oldum ve sağanak Meydan'ı kayganlaştırıp bizi hızımızı kesmeye zorladı. Yoksa ayak bileklerimiz kırılabilirdi. Nehrin aşağı tarafından bir davul sesini andıran ritmik ve titrek bir ses geliyordu. Zemin ayaklarımın altında zangırdıyordu.

Gemiler şehre ateş ediyor, ağır topları hem Doğu, hem Batı Arkeon'u yağmura tutuyordu.

Elimi Ptolemus'a uzattım. Onu tutmaya çalışırken, parmaklarım ıslak zırhının üstünden kaydı. Gölbölge ateşi şehrin bu kısmına erişince, geri kalanım kaçınılmaz darbeye hazırlandı.

İçgüdülerim beni yanıltmamıştı.

İlk füze Meydan'ın kapılarının üstünden uğuldayarak geçti; pus örtüsünün arasından bir kavis çizip geçerken güçlükle seçiliyordu. Nereye düştüğünü görmedim ama arkamızda kopan feci gümbürtüden Beyazateş'e doğrudan isabet ettiğini tahmin ettim. Patlamanın şiddeti birkaç askerin yere düşmesine ve bizim telaşla ilerlememize neden oldu. Ptolemus'la birlikte zırhlarımızı kuşandık ve Tolly, Wren'i sıkıca tutarak yere düşmeden önce yakalamayı başardı.

"İlerlemeye devam edin!" diye bağırdım bir gümbürtü daha koptuğunda. Bu seferki patlama Savaş Komutanlığı'na yakın bir yerdeydi.

Birisi daha bağırıyor, o karmaşada güçlükle duyulan emirler savuruyordu. Sesine bir ateş yağmuru eşlik etti ve bir araya toplanmış alayın başına yakın bir yerde pusların arasından vınlayarak geçti. Cal'in herkesi cesaretlendirmek için hazırladığı konuşma nasıl bir şeyse, artık bir faydası olmazdı. Etraf fazla gürültülü, fazla ıslaktı ve askerler nehre dolmuş donanmayla ilgilenmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Yine de yürümeye ve Cal'in emir verdiği yere gitmeye başladılar. Muhtemelen, yamaçları tutmaya gidiyorlardı. Saldırılarını aşağıdaki nehre odaklayacaklardı.

Biz de birden onlara kapıldık.

CamScanner ile tarandı

Alay bir dalga gibi öne atıldı ve bizi de sürükledi. Üniformalı bedenleri itip Gümüş yüzlerinin arasında Ptolemus ve Wren'i aradım. Bana hâlâ yakınlardı ama aramızdaki mesafe giderek açılıyordu. Ağabeyimin kemerindeki bakırı hissedip metali izlemeye çalıştım.

"Çekilin," diye öfkeyle bağırıp kalabalığın arasından geçmeyi denedim. Zırhımı beni itmesi için kullanarak Ptolemus'u bir fenermiş gibi izledim. "Çekilin!"

Daha da yakından gelen bir sonraki patlama tam hedefine isabet edip gökten bir çekiç gibi düştü. Bu bir füze değil, bir top mermisiydi. Daha ufak ve yönlendirilmeyen bir şeydi ama yine de ölümcüldü. Ptolemus'la yan yana olmadığımız halde, aynı anda ellerimizi kaldırıp yeteneğimizi muazzam bir enerji patlamasıyla fırlattık.

Çelik zırhıma tutunup hızla hareket eden bir cismi engellemeye çalışırken zorlandığımı hissederek çenemi sıktım. Ama başardık ve aynı şekilde inleyerek top mermisini pusların arasına fırlattık. Gölbölge filosunun yakınlarında bir yerde patlayacağını umduk. Cal'in alayındaki birkaç telki de aynı şeyi yaptılar ve top mermilerini ve füzeleri püskürtmek için bir araya toplandılar. Ama pusun arasından fırlayan çok fazla şey vardı ve biz daha ne olduğunu anlayamadan neredeyse üstümüze inecek gibi oluyorlardı.

Hava Filosu bulutların arasında hızla ilerliyor, gökyüzünde zikzaklar çiziyor ve var güçleriyle donanmaya ateş ediyordu. Oradaki tek jetler bunlar değildi. Gölbölgelilerin de kendi hava taburları vardı. Yamaç'ın da onlardan daha az sayıda olmasına rağmen hava taburları oradaydı. Gemilerin ve jetlerin tiz seslerinin arasında, ne düşündüğümü bile anlayamıyordum. Poyraz silahları da bu karmaşaya sadece katkıda bulunuyordu. İlerideki taretler kıvılcımlar ve kor gibi demirler fırlatıyor, top ateşiyle parıldıyordu. Bunlar genel olarak Meydan'ın etrafındaki duvarların ya da Köprü'nün destekleri olarak gizlenirdi ama o sırada öyle değillerdi. Birkaç telki taretlerde durmuş, yeteneklerini ölümcül nişanlar alarak patlayıcılar fırlatmak için kullanıyordu.

CamScanner ile tarandı

Şehir ayakta kalması için inşa edilmişti ve bunu yapmaya çalışıyordu.

Büyük ihtimalle kendi rüzgârbükücülerimizin oluşturduğu rüzgâr hızlandı. Laris Hanesi hâlâ Cal'e sadıktı ve yeteneklerini sonuna kadar kullanıyorlardı. Meydan'da uğuldayan sert bir rüzgâr esti. Arkamızda bir yerden geliyordu. Top mermileri ile füzelerin bazılarının yönünü değiştirdiler ve birkaçı zarar veremeden nehre düşerken, bazıları da döne döne pusların arasına gitti. Gözlerimi kısıp tokat gibi yüzüme inen rüzgârın arasında Ptolemus'u ve Wren'i görmeye çalıştım ama fırtına askerlerin daha yakın durmasına ve bizi aralarında ezmesine neden oluyordu.

Çenemi sıkıp güçlükle askerleri ittim; kollarının altından, silahlarının ve gövdelerinin yanından geçtim. Attığım her adım beni zorluyor, sert rüzgâr, yağmur ve alayın sıkışıklığı yüzünden daha da zorlu hale geliyordu. Kalabalık o sırada üstleri beyaz köpüklerle örtülü azgın dalgalarla kaplı aşağıdaki nehir gibi savruluyordu.

Tolly'nin bileğini tutmayı başarıp parmaklarımda soğuk zırhını hissettim. Öne atılıp son metrede beni kendisine çekti ve güven içinde yanında tuttu. Wren'i de aynı şekilde tutuyor, kollarını ikimizin omzuna atmış ilerliyordu.

Şimdi ne olacak?

Kalabalığın kenarına gitmemiz gerekiyordu ama Meydan'ın duvarları ve binaları alayı kuşatıyor, hepimizi Köprü'ye sürüklüyordu. Uzaktan bile kırmızı zırhı uğuldayan fırtınaya karşı kan gibi görünen Cal'i diğerlerinin arasında görebiliyordum. Açık kapıların kenarında taş bir taretin üstünde duruyordu.

Salak bir hedef gibi.

İyi bir nişancı deneyecek olsa, onu bin metre öteden vurabilirdi.

Ama birliklerine moral vermek için bu riski göze alıyor, askerler Köprü'ye akın ederken onlara cesaret verecek şeyler söylüyordu. Ona doğru daha da çok top mermisi fırlıyordu ama bileğini oynatıp onları zarar veremeden havada patlatıyordu.

CamScanner ile tarandı

Köprü'deki Gümüş askerler pusta kalmıştı. Nereye gittiklerini tahmin edebiliyordum. O sırada bile donanmanın silahlarının ritmik ve korkunç sesi arada sırada değişiyordu. Poyraz askerlerinin gemilerin güvertesinde savaştıklarını, Kraliçe Cenra'nın ve Prens Bracken'in güçlerinin müthiş gücüne nasıl direndiklerini gözlerimin önüne getirmemeye çalıştım.

İkinizi gemilere ulaştırabilirsek... Cal'in sesi zihnimde yankılandı. İçimi kaplayan utanç hissine karşı çenemi sıktım. Bir başka nehrin üstünde bir başka savaşa dalmayacaktım. *Onlar* oradayken, buna izin veremezdim.

Fırsat önümüze çıkmıştı ve bunu kullanmalıydık.

"Yürümeye devam edin!" diye bağırdım ve Tolly'nin beni o karmaşada duyacağını umdum. Hazine artık arkamızda kalmıştı ve mesafe attığımız her adımla açılıyordu. Bu şekilde, irademe karşı sürüklenmek boğucuydu. Babam çoğunu elimden aldığı için üstümde pek bir zırh kalmamıştı ama geriye kalanlar kolumda tekrar şekillendi ve yuvarlak bir kalkan oluşturdu. Ptolemus da benim gibi kolunda pürüzsüz bir disk oluşturdu. Bunları şahmerdanlar gibi kullanıp yeteneklerimiz ve gücümüzle insanlardan oluşan dalganın arasında ilerledik. Bu yöntem ağır ağır ama düzenli olarak işe yaradı ve hareket edebileceğimiz kadar boşluk açtı.

Ta ki ellerinden birinin üstünde bir ateş topu duran kırmızı zırhlı birisi yolumuzu kesene dek.

Cal ikimize de teker teker baktığında, bizi suçlamasını bekledim. Ateşi yağmura karşı direniyor, teslim olmayı reddediyordu. Askerleri etrafında koruyucu bir koza oluşturdu. Yüzünden akan yağmur damlaları, çıplak teninden dumanlar çıkarıyordu.

"Yanınıza kaç kişi alıyorsunuz?" diye sordu, güçlükle duyabildiğim bir sesle.

Gözlerime dolan suları kırpıştırarak gidermeye çalıştım ve boş boş Ptolemus'la Wren'i gösterdim.

CamScanner ile tarandı

"Baban, Evangeline. Kaç kişiyle kaçmayı başaracak?" Cal gözlerini benden ayırmadan öne doğru uzun bir adım attı. "Yanımda kaç kişinin kaldığını bilmem gerek."

Göğsümde bir şey serbest kaldı. Başımı önce ağır ağır, sonra giderek daha hızlı bir şekilde salladım.

"Bilmiyorum," dedim.

Yüz ifadesi değişmedi ama bir an elindeki ateş topu daha da parlak hale gelir gibi oldu. Bir kez daha bakışları ağabeyimle aramızda gidip geldi. Niyetimizi anlamaya çalıştı. Bakışlarının yağmur, pus ve yükselen dumanlar gibi üstümde dolaşmasına izin verdim. Tiberias Calore artık geleceğim değildi.

Tek bir kelime etmeden kenara çekildi. Askerleri de aynı şeyi yaptılar. Meydan'ın kaygan taşlarının üstünde bize yol açtılar.

Yanından geçtiğimde, koluma yakın duran elinden bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Bana neredeyse sarılır gibi oldu. Cal her zaman tuhaf birisi olmuş, diğer Gümüşlerden farklı davranmıştı. Biz jiletler ve sert köşeli şeyler gibi yetiştirildiğimiz halde, onun eğilimleri garip ve yumuşaktı.

Ona sarılmak yerine bir an kolunu tuttum. Son bir kez kulağına fısıldamak, Evangeline Samos ortadan kaybolmadan önce son bir kez imalı bir laf etmek için onu kendime çektim. Tacı, hanesi ve renkleri olmayan Evangeline. Tamamıyla farklı bir kişi olacak Evangeline.

"Benim için çok geç değilse, senin için de değildir."

Ancak ışıkları yanıp sönen ve motoru işlemeye başlayan trene oturduğumuzda, rayların nerede sona erdiğini düşündüm.

Yüksektepe'ye doğru uzun bir yürüyüş olacaktı.

CamScanner ile tarandı

OTUZ ÜÇ

Mare

Hâlâ mor saçlara alışamamıştım.

En azından, Ella'nın saçları kadar garip değildi. Gisa'nın sadece gri uçları boyamasına izin vermiş, dipleri elletmemiştim. Serbest bir tutamı parmağıma dolayıp yürürken bu tuhaf renge baktım. Garip göründüğü halde, beni biraz da gururlandırıyordu. Ben bir elektroydum ve yalnız değildim.

Arkeon'a yapılan ilk saldırıdan sonra, Maven ve soylu danışmanları şehrin altındaki muazzam tünel sisteminin çökertilmesi veya sular altında kalmasıyla ilgili bir girişimde bulunmuşlardı. Özellikle tünellerin sayısının fazla olduğu ve her birinin Başkent Nehri'nin ağzında bulunan Naercey harabelerine açıldığı güney bölgeleri üstünde durmuşlardı. Davidson ilk olarak terk edilmiş şehirden saldırmayı önermişti ama Farley ve ben bunun mümkün olmayacağını biliyorduk. Maven orayı da mahvetmiş, Kırmızı Muhafızlar'ın güçlü kalesini yıkarken geride kalan her şeyi yok etmişti. Ayrıca Muhafızlar'dan ilham alıp bir kaçış trenine giden kendi tünellerini inşa

CamScanner ile tarandı

etmişti. Yeraltında o derinlikte ya da uzunlukta o kadar kaldıktan sonra emin olamıyordum ama eninde sonunda tren hattına varacağımızı düşünüyordum.

İç pusulam dönüp boş yere kuzeyi aradı. Muhafızlar'dan gelen istihbarata, tüneller hakkında bildiklerine güvenmek zorundaydık. Maven'a da. Aptalca olduğu halde, şehre mümkün olduğunca girebilmek için en iyi şansımız oydu. Yüksektepe ve Kırmızı Muhafızlar'ın birleşmiş gücü, sadece havadan, nehirden ya da karadan saldırmak için fazla büyüktü. Üçünü de yapmamız gerekiyordu.

Tabii, karanlıkta yönümü bulmak ve birkaç ton kaya ve toprağın altında saatlerce yürümek zorundaydım.

Maven arkasında onu aydınlatan fenerlerimizin ışığı altında sert bir siluet oluşturuyordu. Üstünde hâlâ Yüksektepelilerin onu tutsak aldığında verdikleri sade üniforma vardı. Açık gri bir pantolon ve kumaşı fazla ince ve vücuduna fazla büyük gelen bir gömlek giymişti. Bu kıyafet olduğundan küçük ve eskisinden de sıska ve silik görünmesine neden oluyordu.

Geride kalıp Farley'yi aramızda bir insan kalkan olarak kullandım. Maven'ın eşit sayıda Kızıl ve Yenikan'dan oluşan muhafızları yakınından ilerliyorlardı. Hiçbiri duraksamıyor, ellerini silahlarının kınlarına koymuş yürüyorlardı. Tyton da bakışlarını ondan ayırmadan yanında ilerliyordu. Hepsi bir sorun çıktığı anda müdahale etmeye hazırdı.

Ben de hazırdım. Vücudum elektrikli bir tel gibi canlıydı ama bunun sebebi kendi elektriğim değil, gergin olmamdı. Maven bizi aşağı indirdiğinden ve şehir sınırlarının birkaç kilometre kuzeyindeki bir servis bölmesinden geçirdiğinden beri öyle hissediyordum. Ordumuz da ağır ağır bizimle ilerliyordu. Binlerce asker karanlıkta eşit ve düzenli bir hızla yürüyor, sesleri tünel duvarlarında yankılanıyordu. Bu ses kalp atışı gibi ritmik ve nabzı andıran bir şekilde göğüskafesimde titreşiyordu.

CamScanner ile tarandı

Sağımdaki Kilorn da adımlarıma uymak için kesik kesik yürüyordu. Ona baktığımı fark edince, gergin bir ifadeyle gülümsedi.

Ben de aynı şeyi yapmaya çalıştım. Yeni Kent'te neredeyse ölmüştü. Dudaklarıma sıçrayan kanını hatırladım. Bu anı beni uyuşturan bir korkuyla kapladı.

Eski arkadaşım loş ışıkta bile yüzümden ne düşündüğümü anladı. Kolumu dürttü. "İtiraf etmen gerek, hayatta kalma konusunda çok becerikliyim."

"Umarım öyle kalırsın," dedim.

Becerilerine ve güçlü yönlerine rağmen, Farley için de endişeliydim. Ama bunu asla dile getirmezdim.

Farley kara güçlerinin yarısına komuta ediyordu; Kırmızı Muhafızlar'ın hepsine ve aylarca süren isyanlar sırasında toplanmış Poyrazlı Kızıl sığınmacılara. Davidson diğer yarıya komuta ediyordu ama Farley'nin liderlik etmesine izin verip bizimle yürümekten memnundu.

İleride tünel ikiye ayrıldı. Bizim tarafımız daraldı ama keskin bir şekilde yukarı doğru eğim kazandı; yol sıkı topraktan oluşan hafif tepeciklerle yerleri belli olan birkaç eski basamağın üstünden ilerliyordu. Diğer yolsa bulunduğumuz yol gibi geniş ve düz bir şekilde ilerliyordu ve hiçbir eğim görünmüyordu.

Maven çataldan önce duraksadı ve ellerini beline dayadı. İki yanındaki altı muhafızın eşit adımlarla yürümesi ona komik gelmiş gibiydi.

"Hangi yoldan?" diye bağırdı Farley.

Maven her zamanki gibi sırıtıp ona baktı. Elmacıkkemiklerine sert gölgeler vuruyor, mavi gözlerinin buz gibi soğukluğuyla belirginleşmesine neden oluyordu. Yanıt vermedi.

Farley hiç tereddüt etmeden onun çenesine yumruk attı. Gümüş rengi kan tünelin zeminine akıp fenerlerin ışığında parıldadı.

Yumruğumu sıktım. Başka şartlar altında Farley'yle Maven'ın didişmesine ses çıkarmazdım ama o sırada Maven'a ihtiyacımız vardı.

CamScanner ile tarandı

"Farley," diye fısıldadım ama bunu söyler söylemez geri almayı istedim.

Maven gümüşlü dişlerini gösterip sırıtırken bile Farley bana kaşlarını çattı.

"Yukarı doğru giden yol," dedi Maven, dik yolu işaret edip.

Küfür savuran tek kişi ben olmadım.

Daha dar yol zorlu değildi ama bizi yavaşlatıyordu. Maven buna memnun olmuş gibi birkaç dakikada bir insanı huzursuz eden alaycı bir ifadeyle geriye bakıyordu. Daha önceki gibi on iki kişi olarak değil, yan yana üç kişi olarak yürümek zorunda kaldık ve sıkışık bir halde tırmandık. Tünel hepsi gergin ve huzursuz olan o kadar çok insan yüzünden hızla ısındı. Ensemden bir damla ter aktığını hissettim. Başkentte var gücümle fırtına patlatmayı tercih ederdim ama bununla yetinmek zorundaydım.

Basamaklardan bazıları düzgün değildi ve fazla yüksekti; bu yüzden tökezleyip duruyordum. Kilorn neredeyse gülerek bu halimi izliyordu. Şimşekli bir fırtına yaratabilirdim ama yüksek basamakları aşmakta zorlandığım belliydi.

Tırmanış yarım saatten fazla sürmedi ama loş ışıkta nispeten sessiz yürürken, aradan günler geçmiş gibi geldi. Kilorn bile ağzını açmıyordu. Şartlar askerlerin oluşturduğu uzun kuyruğun üstüne bulut gibi çöküp bizi ayıltmıştı. Nihayet yüzeye vardığımızda neyle karşılaşacaktık?

Maven'a bakmamaya çalıştım ama kendimi onun siluetine odaklanırken buldum. İçgüdüsel bir durumdu. Ona hiçbir şekilde güvenmiyordum. Bir aralığa girip ortadan kaybolmasını ve kaçmasını bekliyordum. Ama düzenli bir şekilde yürüyor, asla duraksamıyordu.

Yol yeniden düzleşip yuvarlak duvarları ve taş destekleri olan geniş bir tünelle birleşti. Hava daha soğuktu ve ter içinde kalmış tenimi ürpertiyordu.

"Sanırım nerede olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Maven. Sesi yankılanarak bana ulaştı. Eliyle tünelin zemininin ortasını işaret etti.

CamScanner ile tarandı

Fenerlerimiz bir çift tren rayını aydınlattı.

Kaçış trenine varmıştık.

Güçlükle yutkundum ve içimi büyük bir korku kapladığını hissettim. Artık yaklaşmıştık. Askerlerimizin hareketlenmesinden bunu herkesin bildiğini anladık. O noktadan, Farley'nin komuta ettiği ordumuzun yarısı rahatlıkla Beyazateş'e, Sezar Meydanı'na ve Batı Arkeon'u oluşturan yamaçlara gidebilirdi. Başbakan Davidson ve General Kuğu'nun komutasında olanlarsa nehri geçecek ve Komutanlık'tan şehirde geriye kalan tek kişi olan General Saray'la buluşacaktı. Her şey planlandığı gibi giderse, kimse orada olduğumuzu anlamadan Arkeon'un iki yanını tutabilirdik. Gölbölgeliler aramızda mahsur kalırdı.

Ama Cal bizimle savaşacak mıydı?

Savaşması gerek, dedim içimden. *Başka seçeneği yok.*

Resmi olarak amacımız, şehrin Gölbölgelilerin eline geçmesini engellemekti. En azından bunu yapabilirdik. *Bunu başarabiliriz.*

Kilorn huzursuzluğumu hissedip kolumu okşadı. İçime yayılan ılıklık yine ürpermeme neden oldu.

Algımın kenarında bir şey titreşti. Uğuldayıp öttü; uzaktan gelen elektriğin vızıltısıydı. Tuhaf bir şekilde tepemizden değil, ileriden geliyordu. Ayrıca giderek yaklaşıyordu.

"Bir şey geliyor," diye bağırdım.

Tyton aynı tepkiyi verip gerildi. "Geride kalın!" diye bağırıp Maven'ı duvara itti. Ses bize yaklaşırken, hepimiz duvara yaslandık.

İleriden tiz bir motor sesi geldi ve raylarda hızlanırken aradaki mesafeyi kapadı. Işıklar hafif bir dönemeci aştı ve el fenerlerimize kıyasla göz kamaştırıcı bir aydınlık oluşturdu. Gözlerimi korumak için başımı çevirmek zorunda kaldım.

En sonunda, istifini dahi bozmamış Maven'a baktım. Gözlerini bile kırpmıyordu. Tanıdık tren, bulanık bir gri metal görüntüsü halinde içinde kim olduğunu göremeyeceğimiz bir hızla yanımızdan geçti. Tren geçerken, Maven yine de mavi gözleri fal taşı gibi açılmış

CamScanner ile tarandı

halde pencerelere baktı. Suratı soldu, Tyton'ın saçlarından da beyaz bir hal aldı ve boğazında bir yumru hızla oynarken, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Tüm bunlar o duygularını kontrol altına alana dek bir an sürdü ama o an benim için yeterliydi.

Maven Calore'un korktuğunda nasıl olduğunu biliyordum ve o anda dehşet içindeydi. Bunun çok da iyi bir nedeni vardı.

Yaptığı plan, kaçmak için beslediği umut, az önce o trenle birlikte yok oldu.

Ona baktığımı ve yüzünde belirip kaybolan ifadeyi anladığını fark etti. Çenesini hafifçe sıktı ve gözleriyle yüzümü okşar gibi beni süzdü.

Yaptıklarından kaçamazsın, diye bağırmak istedim.

Ne demek istediğimi anlamıştı.

Tren gözden kaybolup algılayamayacağım kadar uzaklaşırken Maven gözlerini yumdu.

Veda ediyor gibiydi.

Trenin ışıkları gibi, Hazine'nin kıvrılarak ilerleyen tünellerinin baş döndüren beyazlığı da göz kamaştırıyordu.

Tyton Maven'ı ensesinden tutmuştu. Böylece hızımızı artırıyor, tünellerden yukarı çıkarken Maven'ı daha hızlı yürümeye zorluyordu. Etrafı kontrol edilen silah ve zırh sesleri kapladı. Silahlar dolduruldu, bıçaklar çekildi, düğmeler iliklendi ve kemerler takıldı. Belimdeki tabanca hâlâ garip bir ağırlık oluşturduğundan, bunu telafi etmek için biraz eğildim. Orada bir mermi sıkacağımı hiç sanmıyordum. Farley gibi yapamazdım. Farley ceketini çıkarıp arkamızdaki yüzlerce askerin ayaklarının altında ezilecek şekilde yana fırlattı. Kırmızı ceketi olmadan, sırtına ve beline bağlı çok sayıdaki kemeri ve kını gördüm; yarım düzine kadar farklı silah ve bunların mermilerinin yanı sıra telsizi de üstündeydi. Artık üstündeki bıçaklar da ortaya çıkmıştı. Diana Farley savaşmaya hazırdı.

Arkamızdan bir yerden, Kırmızı Muhafızlar'dan biri bağırdı ve sesi tuhaf bir şekilde yankılandı. Ne dediğini anlayamadım ama

CamScanner ile tarandı

diğerleri onun sözlerini tekrarladılar. Tezahürat duvarlara çarpıp yankılandı ve ben ne dediklerini anlayana dek ses gök gürültüsü gibi arttı.

"Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz."

Korkmama rağmen, dudaklarımda meşum ve çılgınca bir gülümseme belirdiğini hissettim.

"Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz."

Döne döne ilerleyen geçit, savaş naralarıyla yankılandı.

Koşar adım ilerlediğimiz için, Maven Tyton'a yetişmekte zorlanıyordu. Farley de Tyton'ın hızına uyarken, uzun adımları ayaklarımızın altındaki beyaz mermerleri adeta yuttu.

"Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz."

Kilorn da diğerlerine eşlik etti.

"Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz."

Tavandaki ışıklar kalp atışlarımla bir titredi.

Arkama, kırmızı ve yeşil üniformalı Kırmızı Muhafız ve Yüksektepe askerlerine baktım. Farklı yüzlere, farklı cilt tonlarına ve farklı iki kana sahip bu kişiler, insanın içini titretecek bir şekilde bir ağızdan bu sloganı söylüyordu. Bazıları yumruklarını veya silahlarını ya da her ikisini birden kaldırmıştı ama kimse sessiz değildi. Seslerimiz o kadar yüksekti ki kendi sesimi zor uyuyordum.

"*Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.*"

Şimşeğe, gök gürültüsüne ve vücudumda kalan tüm güce seslendim. Bir general ya da komutan değilim. En çok endişelenmem gereken şeyler kendim, Kilorn ve izin verirse Farley'ydi. Sadece bu kapasiteye sahiptim.

Bir de her neredeyse Cal. Ordusunu yönetiyor, boş yere daha güçlü bir orduya karşı savaşıyordu. Bir şehri hemen hemen kaçınılmaz bir çöküşten koruyordu.

Hazine'nin büyük kapılarından ilk geçen ve peşinde Maven'la birlikte müthiş yağmura çıkan Tyton oldu. Genç Prens, Sezar Meydanı'nın ıslak zemininde kaydı ama Tyton onu hâlâ tutuyordu. Tyton'ın

CamScanner ile tarandı

yağmura çoktan titremeye başlamış Maven'ı oracıkta öldüreceğini düşündüm. Maven'ın savaştan sağ çıkmasına izin vermeyi asla düşünmemiştik. Ayrıca ona artık gerçekten ihtiyacımız da kalmamıştı.

Her şey o anda sona erebilirdi.

İki seçenek arasında kaldığımı hissettim. Sanki o kararı vermek bana düşüyordu.

Diğer elektro onu hiç bırakmadı; başını aşağı itti. Tyton diğerlerimiz kadar asabi değildi. Maven elinde olduğu halde çabuk öfkelenmiyordu. Geri kalanımızın o kadar çok nefret ettiği birisi için iyi bir gardiyandı.

Başı hâlâ eğik olan Maven'ın güçlükle, "Yap şunu," dediğini duydum. Beyaz ellerini öne uzattığında, parmaklarının yağmurun altında titrediğini gördüm. Benim gibi, o da bu yolun nereye varacağını biliyordu.

Arkamızdan Farley'nin askerleri Kırmızı Muhafızlar'ın sloganını bağıra bağıra Meydan'a doluşmaya başladı. Boşluğu renklerle doldurdular; kırmızı ve yeşil üniformalar ıslak pusun arasında bile göze çarpıyordu. Kendi sarayından sadece yüz metre ötede titreyen, tahttan indirilmiş Kral'a baktım. Silahların ve patlamaların ritmik sesi bile farkındalığıma zor sızdı.

"Yap şunu dedim," dedi Maven yine öfkeyle. Tyton'ı kışkırtmaya çalışıyordu.

Ya da beni.

Tepemizdeki fırtına bulutları dönmeye başladı. Şimşeği, orada oluşumuzun bir işareti gibi mor ve beyaz renkler saçarak patlamadan önce hissettim. *Cal nerede olduğumuzu bilsin.*

"Artık bana ihtiyacınız yok." Yüzünden damlayan sular, birer çizgi halinde akıyordu. "Bu işi bitir."

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Yüzünde hüzün ya da teslimiyet görmeyi bekledim.

Buz gibi bir öfke değil.

CamScanner ile tarandı

"Ty..." diyecek oldum ama daha ismini söyleyemeden, bir top mermisi yakınlara düştü ve Hazine'nin sütunlu duvarlarının üstünde patladı.

Darbesi bizi iki yana fırlatıp zaten kaygan zeminde düşmemize neden oldu. Başımı yere vurunca, bir an gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Ayağa kalkmaya çalışıp tekrar düştüm ve benim kadar sersemlemiş Tyton'a çaptım. Beni aşağı itti ve üstümüzden bir alev topu geçip başımızın hemen üstündeki havayı yakarken beni Meydan'ın zeminine çekti.

"Maven!" diye bağırdım ama sesim savaşın gürültüsünden duyulmadı. Silahların, füzelerin, havan mermilerinin, rüzgârın ve yağmurun arasında, fısıldasam da aynı şey olurdu.

Tyton altımda gerilip dirseklerine dayandı ve doğruldu. Başını kaldırıp etrafımızdaki kalabalıkta gri bir siluet ve siyah saçlar aradı.

Küfür ederek dizlerimin üstüne yuvarlandım; saç örgülerim çoktan açılmaya başlamıştı. Bana yabancı gelen mor tutamlar dağıldı. Kilorn kayarak omuzlarımın orada durdu. Yüzü sarf ettiği çabayla ter içinde kalıp kızarmıştı.

"Gitti mi?" dedi nefes nefese, beni ayağa kaldırmaya çalışarak.

Zihnim açıldı ve en sonunda ayaklarımın üstünde durmayı başardım. Kaslarım gerilip bir başka ateş topundan kaçmaya hazırlandı. *Gerçi buna ihtiyacım yok. Bunlar ona göre değil. Maven bir savaşçı değil.*

"Gitti," diye fısıldadığımı duydum.

Peşinden gitmeyi seçebilirdim. Ya da başladığımız şeyi bitirdiğimizden emin olabilirdim. Arkadaşlarımı hayatta tutabilirdim.

Büyük bir kararlılıkla, kendimi arkama dönmeye ve Meydan'ın kapılarına ve arkasındaki köprüye bakmaya zorladım. "Yapacak işlerimiz var."

Köprü hâlâ puslar arasında olduğu halde, yüzlerce askerin orada olduğunu ve altındaki devasa Gölbölge gemilerini görebiliyordum. Gökyüzünde jetler sarı, mor, kırmızı, mavi ve yeşil kanatlarıyla birbirlerini kovalıyor, ölümcül yırtıcı kuşlar gibi pike yapıyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Nehrin ötesindeki hiçbir şeyi göremiyordum. Şehrin diğer yarısı tamamen pusla kaplıydı. En azından Farley ve askerlerinin telsizleri vardı. Diğer taraftaki Davidson'la iletişim kurabiliyor olmalıydılar.

Elimi uzatıp Tyton'ın bileğini kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Kaşlarını çatarken, yüzünde kendisinden tiksinmiş gibi bir ifade belirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadığını duyar gibi oldum. "Elime fırsat geçmişken onu öldürmeliydim."

Hızla arkama dönüp Farley'ye gittim. "Aramıza hoş geldin," dedim ve gökyüzüne bir öfkeli şimşek daha yolladım.

Pusların arasında bana yanıt verirmiş gibi mavi ve yeşil parıltılar belirdi.

"Karşıya geçtiler," dedi Kilorn, uzaktaki ışıkları göstererek. "Rafe ve Ella. Davidson'ın ordusu."

Maven kaçmasına rağmen dudaklarım kıvrıldı ve gülümsemek istedim. Göğsüme ufak bir zafer hissi doldu. "Eh, bu da bir şeydir."

Bir şeyden daha fazlası.

Sezar Meydanı'nda Poyraz hükümetinin merkezi vardı: saray, soyluların malikâneleri, Hazine ve Savaş Komutanlığı. Ama başkentin esas kısmı nehrin karşı tarafındaydı. Bizim tarafımız daha savunmasız olabilirdi ama Doğu Arkeon hem daha büyüktü hem de nüfusu daha kalabalıktı. Kızıl *ve* Gümüş. Cal'in ordusu donanmaya odaklanırken, Gölbölge saldırısına karşı kendilerini savunmak için yalnız kalmayacaklardı.

Farley, Köprü'nün boğazında etrafında koşturan askerlere karşı dimdik ve bir heykel gibi bakıyordu. Teğmenler emirler yağdırıyor, birlikleri önceden belirledikleri şekilde sıraya sokuyordu. Askerlerin yarısı Cal'in Gümüşlerinin hâlâ içinde olabileceği Beyazateş'e ve Savaş Komutanlığı'na bakan bir kalkan duvar oluşturdular. Diğerleri dışa dönerek yamaçlardan nehre baktılar ya da Köprü'nün bizim olduğumuz tarafını kapadılar.

Esas olarak, Cal'i suyun bizim olduğumuz tarafıyla diğer tarafı arasında sıkıştırıp aşağıdaki donanmanın üstünde bıraktılar.

CamScanner ile tarandı

Farley'ye gecikmeden vardığımızda, Kırmızı Muhafızlar ve Yüksektepe askerleri iki yana açılıp geçmemize izin verdiler. Tyton hemen işe koyulup göz kamaştırıcı beyaz elektrik oklarını aşağıdaki gemilere fırlatmaya başladı. Devasa çelik yaratıklar mıknatıslar için bile aşılmaz duruyordu. Ella'nın şimşeklerinden biri korkunç bir metal parçalanma sesiyle bir savaş gemisinin pruvasına isabet etmeden önce, bulutların arasında mavi kıvılcımlar belirdi. Gözlerimi kısıp yamacın kenarından nehre baktım. Nehir yüzlerce adım aşağıda olmalıydı ama hatırladığımdan daha yakın görünüyordu. Gölbölgelilerin büyük gemilerinin bu kadar yakınlaşmasını sağlamak için nehri kabarttıklarını fark edince, ağzım kupkuru kesildi.

"Sular hâlâ yükseliyor," dedi Farley omzunun üzerinden bakıp tünediği yerde bana da yer açarak. "Geldiğimiz yoldan kaçmamız mümkün olmayacak."

Altımızdaki tünelleri düşünerek dudaklarımı ısırdım. "Sular altında mı kaldılar?"

Evet der gibi başını salladı. "Çok büyük olasılıkla." Gözleri tereddütle nehir ile köprünün üzerindeki siluetlerin arasında gidip geldi. Duman sisle karışıp beyaz ve gri üzerine siyah girdaplar oluşturuyordu. "Oradan tam zamanında çıktık."

Kilorn gelip ikimizin arasına yerleşti. Dikkati suyun değil, Köprü'nün üzerindeydi. Bulunduğumuz yerden, Cal'in güçlerinin Köprü'yü savunmadığını, oradan vurduklarını görüyordum. Aşağıdaki teknelerin güvertelerinde çevikler, güçlükollar ve Annabel'in imhaları ile yakın muharebeye en uygun Gümüşlerle birlikte, sisin içinde görünüp kayboluyordu. Görüldüğü kadarıyla en başarılı olanlar Gliakon Hanesi'nin ürpertileriydi. Dondurma yeteneklerini kullanıyorlardı. Küçük savaş gemilerinden biri Köprü'nün payandalarına yaslanmış ve tamamıyla donmuştu.

Gemilerde alevlerin dans etmediğini görünce rahat bir nefes aldım. Her zamanki öfkeli patlamalar dışında bir şey yoktu. Cal armadayla savaşmak için oraya inmemişti. *Henüz.*

CamScanner ile tarandı

"Bizim burada olduğumuzu biliyor mudur dersin?" diye sordu Kilorn gözlerini Köprü'den ayırmadan.

Farley dişlerini sıktı. Elini yanına indirerek tabancasının değil, kayışla kalçasına bağlanmış telsizin üzerine koydu. "Cal biraz meşgul gibi."

"Biliyordur," diye mırıldandım, gökyüzünden mor bir şimşek gürültüyle geçerken. Hava ağırlaşmıştı ve bulutlar sanki gözlerimizin önünde şiddetle devam eden savaşı göremeyelim diye yere inmişlerdi. Meydan'a yeni bir saldırı başlayıp da füzeler sarayın bir kanadını yerle bir edince irkilerek geri çekildim.

"Maven'ı görmüyorum," dedi Farley, bana daha da yaklaşarak. Bir anda kendimi sisin altında bile berraklığını ve parlaklığını koruyan gök mavisi gözlerinin ağırlığı altında buldum. "İşi bitti mi?"

Dudaklarımı neredeyse kanatana kadar ısırdım. Duyduğum acı utanç duygusundan iyiydi.

Tereddüt ettiğimi fark etmişti, öyle ki yüzü mümkün olabileceğini tahmin ettiğimden de süratli morardı.

"Mare Barrow..."

Yanındaki telsizden çıkan cızırtılı bir ses sözünü keserek beni de onun öfkesinden kurtardı.

Telsizi kaptığı gibi hırladı. "Ben General Farley."

Diğer uçtaki ses bir Komutanlık generalinin ya da bir Yüksektepe subayının sesi değildi. Davidson'ın da sesi değildi.

Onun sesini top ateşi altında bile tanırdım.

"Geri dönmeyeceğinizi sanmıştım," dedi Cal. Sesi incecik ve uzaktan geliyordu, parazit yüzünden bozuluyordu. Anlaşılan, havadaki elektrik, radyo dalgaları için pek iyi bir ortam yaratmıyordu.

Nefesimi tutarak bakışlarımı Farley'den Köprü'ye çevirdim. Gerçekten de sisin arasından görebildiğim gölgelerden biri daha belirgin bir hal alıyor gibiydi. Geniş omuzlar, bana tanıdık gelen kararlı bir yürüyüşle giderek yaklaşıyordu. Ayaklarım savaşı yukarıdan seyretmek için tünediğimiz yere mıhlanmışçasına durdum

CamScanner ile tarandı

Farley telsize bakarak sırıttı. "Bize vakit ayırabilmeniz ne ince bir davranış."

"Nezaket bunu gerektirirdi," diye yanıt verdi Cal.

Farley iç çekerek Köprü'nün üzerinde artık elli metreden de daha yakın bir mesafede olan şekle döndü. Cal'in etrafında muhafızları vardı. O durunca, onlar da durdular. Gümüşler gergin gibiydiler, ellerindeki silahlarla, verilecek emre hazır bekliyorlardı. Cal bizi başını hafifçe eğerek selamladı. Farley'nin alnı tereddütle kırıştı.

"Bizim ne konumda olduğumuzu bildiğini sanıyorum, Cal," dedi.

Cal'in yanıtı neredeyse fazla çabuktu. "Biliyorum."

Farley dudaklarını ısırdı. "Ve?"

Cal yanıt vermeden önce uzunca bir süre parazit sesleri geldi. "Mare?"

Ben daha istemeyi akıl etmeden telsiz elime tutuşturuldu.

"Buradayım," dedim bakışlarımı kanyonun üzerinden onunkilerle buluşturarak.

"Çok mu geç oldu?"

Bu soru, sayamayacağım kadar çok şey ima ediyordu.

Bulutların arasından çıkan mor, beyaz, yeşil ve mavi şimşekler sisi yararak ve bir an hepimizi adeta kör ederek geçti. Gözlerimi kapadım ve içimdeki enerji patlamasını hissederek gülümsedim.

Şimşekler durunca ona ve sormak istediği her şeye yanıt verdim.

"Hayır, geç değil," dedim, telsizi Farley'ye geri vermeden önce.

Basamaklardan güçlükle inerken Farley beni durdurmadı. Cal'in muhafızları ben yıkıntı halindeki Meydan'ın parçalanmış bahçe kapılarından geçip onlara yaklaşınca iki yana çekildiler.

Cal, Arkeon Köprüsü'nün kenarında hareket etmeden bekliyordu. Her zamanki gibi benim ona gelmeme izin veriyordu. Adımlarımı dilediğim hızda atmamı, yönümü kendim belirlememi ve kararımı etki altında kalmadan vermemi istiyordu. Her şeyi benim irademe bırakıyordu.

CamScanner ile tarandı

Aşağıdan gelen gürleme seslerine aldırmadan düzenli adımlarla ilerledim. O anda bir çarpışma, inleme ve kükreme sesi geldi. Gemilerden biri diğerine çarpmıştı belki. Fark etmedim bile.

Sarılmamız kısa, çok kısa ama yeterliydi. Ona yaslandım ve cesaret edebileceğim kadar uzunca bir süre, vücuduma yaslanan vücudunun sıcak ve güçlü hatlarını hissederek sıkıca tutundum. Duman, kan ve ter kokuyordu. Kollarını arkamda kavuşturdu ve göğsüne çekmek için omuzlarımı tuttu.

"Taçlarla işim bitti," diye mırıldandı başımın üzerinden.

"Nihayet," diye fısıldadım.

Aynı anda iterek birbirimizden ayrıldık ve gerçeğe döndük. Başka hiçbir şey için vaktimiz yoktu, zaten bende de daha fazla düşünecek takat kalmamıştı.

Bir elini omzumdan çekmeden telsizi kaldırdı. "General, sanırım Volo Samos ve askerlerinin bazıları hâlâ Savaş Komutanlığı'ndalar," dedi. Sisin arasından Meydan'ın kenarındaki hantal binaya bir bakış attım. "Arkanızı kollarsanız iyi olur."

"Anlaşıldı, öyle yaparım," diye yanıt verdi Farley. "Başka bir şey var mı?"

Sonra teğmenlerine bu tavsiyeyi tekrarladı ve emirler yağdırarak ilerlemeye başladı. Kilorn ve Tyton muhafızlar gibi hemen iki yanına geçtiler.

"Nehri bloke etmeye çalışıyoruz. Gemiler geri dönmeyi başaramazlarsa..."

"Kaçamazlar," diyerek onun sözünü tamamladım ve bakışlarımı şehrin iki yanındaki yıkıma diktim. Tepemizden füzeler helezonlar çizerek geçiyor ve son kavislerinde patlarken gökyüzünde kâğıt üzerindeki siyah mürekkep gibi izler bırakıyorlardı.

Cal'in askerlerine ve tepemizdeki jetlere rağmen, Gölbölgelilerin armadası pek zarara uğramış gibi değildi. Ben seyrederken Ella'nın fırtına yıldırımlarından biri daha düştü ama o anda göz kamaştırıcı bir hızla bir dalga yükseldi ve darbenin şiddetini keserek bir savaş gemisini kurtardı. Dalga, elektriğin tüyler ürpertici parıltısıyla

CamScanner ile tarandı

parladıktan sonra söndü ve zarar vermeden yeniden nehre düştü. Bu, kızının da yardım ettiği Kraliçe Cenra'nın işi olmalıydı. Böyle güç gösterilerinden keyif alan kişilerin bile böyle bir şey yaptığını görmemiştim.

Cal de bu olayı benimle birlikte, yüzünde durgun ve ciddi bir ifadeyle izlemişti. "Gemileri batırmaya başlamamız gerek ama nehir onlara ihtiyaçları olan kalkanı sağlıyor," dedi. "Şu anda şehrin asgari düzeyde zarar göresi için elimizden bu kadarı geliyor." Bir dalga bir yaylım ateşini daha engelleyince lanet okudu. "Eninde sonunda cephaneleri tükenecek, değil mi?" dedi kuru bir sesle.

Hücuma geçen gemilere bakıp gözlerimi çelik gövdelerinde gezdirdim. "Birkaç ışın çağırın. Lerolan imhalarını ve Evangeline'i gemilerden birine götürelim. Birkaç delik açsınlar."

"Evangeline gitti."

"Ama demiştin ki, babası..."

Her nedense Cal tuhaf bir şekilde *gururlu* görünüyordu. "Eline bir fırsat geçti, o da bu fırsatı kullandı."

Kaçma ve her şeyi geride bırakma fırsatı. Nereye gittiğini tahmin etmek için fazla hayal gücüne gerek yoktu. Ya da kimle kaçtığını... Cal gibi ben de gurur ve şaşkınlık karışımı duygular yaşıyordum.

"Tren," dedim neredeyse mutluluktan sırıtarak ve elimde olmadan, *Aferin,* diye düşündüm.

Cal bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Tünellerden geçerken Maven'ın kaçış treninin hareket ettiğini gördük. Sanırım Evangeline onun içindeydi," dedim. Maven'ın ismini telaffuz etmek canımı yakmıştı, o yüzden yüzümü buruşturdum. Ağzımda acı bir tat oluşmuştu. "Bu arada, o burada," dedim sonunda.

Etrafımızdaki havanın ısısı aniden birkaç derece arttı. Cal'in ağzı açık kalmıştı. "*Maven mı*?"

Evet der gibi başımı salladım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. "Bizi şehre geri getirdi. Sana olan inadından."

Öfkesi devam eden Cal bir elini yüzüne götürdü. "Ona teşekkür edemeyeceğim için üzgünüm," diye mırıldandı sonunda, sırıtmaya

CamScanner ile tarandı

çalışarak. Ben ise gülmedim ve dudaklarımı ısırmakla yetindim. "Bu bakış niye?"

Yalan söylemenin faydası yoktu. "Elimizden kaçtı."

Gözlerini kırpıştırdı. O anda bir füze daha inleyerek üzerimizden geçti. "Şaka yapmanın zamanı değil, Mare."

Duraksayıp bakışlarımı yere indirdim. *Şaka yapmıyorum.*

Bileğindeki alev bileziği kıvılcım çıkardı. Cal bu kıvılcımı bir alev topuna dönüştürdü. Öfkeli, şaşkın ve çileden çıkmış bir halde, ateş saçan küreyi Köprü'nün kenarına fırlattı. Küre sisi alazlayarak oraya uçtu.

"O zaman şehirde bir yerlerde, öyle mi?" diye patladı. "Harika!"

"Sen Kilorn ve Farley'ye göz kulak ol. Onu ben bulurum," dedim hemen elimi koluna koyarak. Dokunuşumun altındaki çelik plakalar sıcak bir fırının içinde kalmış gibiydi.

Cal nazikçe elimi itti. Dişlerini sıkarak, bakışlarını bir kez daha Meydan'a dikti. "Hayır, onu ben bulacağım.

Ben her zaman ondan atik olmuştum. Kararlı bir şekilde onunla Meydan arasına girerek ellerinden kolayca kurtuldum. Avucumu göğsüne yasladım ve onu kol mesafesinde tutarak, "Sen biraz meşgulsün," dedim, çenemle aşağımızdaki armadayı göstererek.

"Biraz mı?" dedi, çatallı bir sesle.

"Bu işi ben hallederim."

"Halledebileceğini biliyorum."

Zırhı elimin altında ısındı ve parmaklarımı parmaklarının arasına aldı.

Tam o sırada Köprü'ye tekrar tekrar, her bir yandan, aşağıdan ve yukarıdan bir şeyler çarptı ve Köprü altımızdan kaymaya başladı. Füzeler, bombalar... Birden korkunç bir dalga payandaların üzerinden geçip sular püskürterek durduğumuz seviyeye kadar geldi. Cal ağır zırhı nedeniyle dengesini kaybetti ve ben ayakta durabilme mücadelesi verirken boylu boyunca yere serildi.

Ama ayakta durabilmek mümkün değildi.

CamScanner ile tarandı

Devasa taşlardan ve çelikten yapılmış üç katlı Arkeon Köprüsü eğildi ve aşağıya sarkmaya başladı. Nedenini anlamak zor değildi. Aniden bir patlama daha her yanı titretti ve enkaz parçaları mermi gibi etrafa saçılarak Köprü'nün merkez payandalarıyla birlikte yere çakıldı.

Bu arada Cal ayağa kalkmak için debelenip duruyordu. Onu kolunun altından yakaladım. Becerebildiğim takdirde onu sürüklemek istiyordum ama zırh çok ağırdı.

"İmdat!" diye bağırarak muhafızlarına bakındım.

Büyükannesinin tarafından olan Lerolan askerleri hiç vakit kaybetmeden Cal'i ayağa kaldırdılar ama Köprü giderek daha büyük bir hızla çöküyor ve kendi ölümüne kükreyerek karşı çıkmaya çalışıyordu.

Altımızdaki zemin otuz metre aşağıdaki kata doğru çökünce çığlık attım. Yan tarafıma düşerek sert bir şekilde yere çarptım ve kaburgalarımdan kırılma sesi geldiği anda tüm vücuduma sancılar saplandı. Tıslar gibi sesler çıkararak yuvarlanmaya ve kendimi toparlamaya çalıştım. Kafamın içinden bir ses sürekli olarak *Köprü'den uzaklaş, Köprü'den uzaklaş* diye bangır bangır bağırıyordu.

Cal dizlerinin üzerine çökmüş ve bir elini uzatmıştı bile. Ama beni yakalamak için değil.

Beni durdurmak için.

"Sakın kıpırdama!" diye bağırdı, parmaklarını açarak.

O anda, kolumla göğüskafesimi tutmuş bir halde, öylece donup kaldım.

Cal'in gözleri korkudan yuvalarından fırlamış, gözbebekleri kocaman ve simsiyah olmuştu.

Armadanın üzerimize cehennem yağdıran top ateşinin sesini duymaz olmuştum. Onun yerine tek bir şey duyabiliyordum. Bir fısıltı gibi ama çok daha kötü bir şeydi. Bir şey çatırdıyor ve parçalanıyordu.

"Cal..."

Altımızdaki her şey çöktü.

CamScanner ile tarandı

OTUZ DÖRT

Cal

Bir taş gibi düşüyordum.

Beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayan o faydasız ve bana hükmeden zırh otuz metre altımızda köpükler saçan sulara düşmemi önleyemeyecekti. O beni kurtaramayacaktı, ben de Mare'yi kurtaramayacaktım. Ellerim havada birer kıskaç gibi açılmış, yakalayabilecekleri bir şey arıyordu ama bir tek parmaklarımın arasından geçen sisin ıslık çalan sesini duyabiliyordum. Bağıramıyordum bile.

Bizimle birlikte enkaz parçaları da döne döne iniyordu. Sert bir düşüşün darbesine karşı hazırlıklı olmaya çalıştım. Belki de boğulmama fırsat kalmadan çarpışmanın şiddetiyle ölürdüm. Nasıl bir merhamet olurdu ki bu?

Nehir kabarıp beni karşılarken bile onu görmeye çalıştım.

Tam o anda biri beni belimden yakaladı. Kolları beni öylesine sıkıyordu, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Görüşüm bulanıklaştı. Bayılıyor olabilirdim.

Ya da olmayabilirdim.

CamScanner ile tarandı

Hebir, sis ve çöken köprü siyahlık içinde yutulup ortadan yok olunca ulur gibi bağırdım. Bütün vücudum gerilmiş, bir yay gibi olmuştu. Sert bir yere çarpınca, tüm kemiklerimin tuzla buz olmasını bekledim.

Ama kırılan bir şey olmadı.

"Kralların böyle bağırdığını hiç bilmezdim."

Gözümü açtığımda bembeyaz yüzünde dostça bir ifade olan Kilorn'u tepemde dikilirken gördüm. Bana elini uzattı ve ben de eli mutlulukla kavradım, beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Yeşil üniformalı, nefes nefese kalmış bir Yüksektepeli ışın, gözlerini bize dikmiş bakıyordu. Neredeyse Mare kadar ufak tefekti. Başını hızla sallayıp beni selamladı.

"Teşekkür ederim," dedim yutkunarak. Gerçekten hayatta olup olmadığımı anlamak için beynimi yokluyordum.

Kız omuzlarını silkti. "Ben sadece emirlere uydum, efendim."

"Bu insanın alışabileceği bir şey değil," dedi Mare birkaç adım öteden. Hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Biraz tükürdü, yüzü sapsarı olmuştu.

Yüksektepeli ışın Subay Arezzo sırıtarak ona baktı. "Ölmeyi mi tercih ederdiniz?" diye sordu.

Mare gözlerini devirmekle yetindi. Bana bakıp yardım etmem için elini uzattı. Kilorn bir tarafına geçti, ben de diğer tarafına geçtim ve ikimiz birden onu çekerek ayağa kaldırdık. Sırf bir şeyler yapmış olmak için, Mare Kırmızı Muhafızlar'ın kan kırmızısı üniformasının üzerindeki tozları silkeledi. O da en az benim kadar rahatsızdı ama göstermekten nefret ediyordu. Sanırım insan ölümün pençesinden kurtulmak gibi bir olaya asla alışamazdı. Böyle bir olay kaç kere olsa da...

"Kaç kişi düşüp öldü?" diye sordu, başını kaldırmadan.

Dudaklarımı ısırdım ve etrafa bakındım. Yakınımızda kendilerine gelmeye çalışan birkaç Lerolan muhafızı vardı. Ama ışınların elinden ancak bu kadarı gelmişti ve Köprü'nün üzerinde yüzlerce,

CamScanner ile tarandı

aşağıda ise daha da fazla askerim vardı. Midem bu sorunun ağırlığıyla çalkalanmaya başladı. Dişlerimi sıkarak kendimi toparladım ve Meydan'ın kenarına geri geldiğimizi fark ettim. Vakit geçirmeden kayalardaki güçleri destekleyen Farley'nin askerlerinin arasındaydık. Daha ötede, kayar gibi akan nehrin üstündeki Arkeon Köprüsü'nün, ortası çökmüş iskeleti görünüyordu. Gölbölge gemilerinden biri, çelikten gövdesine fırtınada kökünden sökülen bir ağaç gibi düşen payandanın ağırlığıyla batmak üzereydi. Payanda, Gölbölge kraliçeleri için bile fazla ağırdı.

Sis nedeniyle Köprü'nün diğer ucunu göremiyordum ama hiç olmazsa ayakta kalan kenarlardan birine gidebilmemi sağlayacak kadar güçlüm kaldığını umuyordum. Ordumuz pek öyle ahım şahım değildi ama kaybedilen her hayat omuzlarıma yeni bir yük gibi çöküyordu. Bu yükün beni yıkmak üzere olduğunu hissediyordum, ayrıca savaş bitecek gibi de gelmiyordu.

Mare yanıma geldi ve benim gibi o da gözlerini uzaklara dikti. Parmaklarını bir an parmaklarıma geçirip sonra gönülsüzce geri çekildi. "Onu bulmam gerek," diye fısıldadı.

Bu konuda ona yardım edebilmeyi isterdim ama mümkün değildi. Bunu Nanabel'i ya da kendi rengimden olan *Julian*'ı komutada bırakmaya razı olduğum takdirde yapabilirdim. Ama ikisi de Arkeon'u doğru dürüst savunacak donanıma sahip değildi, özellikle de Diana Farley'yle bir aradayken...

"Git," dedim Mare'ye, elimi beline koyarak. Derin bir iç geçirerek hafifçe ittim. *Erkek kardeşime doğru. Onu öldürsün diye.* "Ondan kurtul!"

Aslında bunu yapması gereken bendim. Yapacak iradem olmalıydı.

Ama dayanamazdım. Onu öldürmenin ağırlığına katlanamazdım. Maven'ı öldüremezdim.

Mare, peşine takılan Kilorn'la giderken gözlerimi kapadım ve içime uzun ve hırıltılı bir nefes çektim.

Ona kaç defa veda etmem gerekiyor?

Onu şimdiye kadar kaç kez kaybettim?

CamScanner ile tarandı

Tam o sırada biri, "Nehir!" diye adeta havlar gibi bağırdı.

Dikkat kesilerek sezgilerime teslim oldum. Yıllar boyunca bir savaşçı ve general olmak, burnumun ucundaki ve kilometrelerce ötede olanları izlemek üzere eğitim almıştım. Başkent Nehri'nin ortadan ikiye ayırdığı ama şu anda Gölbölge armadasının boğduğu şehri hemen kafamda canlandırmaya çalıştım. Arkeon'un öteki yakasıyla bağımız kesilmişti, burada kalmıştık. Yanımızda sadece ışınlar vardı. Onların sayısını bile bilmiyordum. Ama Gölbölgeliler dikkatlerini kayalara ve oradaki insanlara çevirecek olursa bu sayının yeterli olmayacağı kesindi.

Farley bir omzunda uzun bir tüfekle hâlâ tünediği yerde duruyordu. Gözlerini bir dürbüne dayamış, hiç kıpırdamadan aşağıya bakıyordu. Sınırları sis ve dumanla belirlenen bir heykel gibiydi.

"Sular hâlâ yükseliyor mu?" diye sordum, daha iyi görmek için yanına giderek. Farley bakışlarını ayırmadan dürbünü bana uzattı.

"Hem de daha hızlı. Nehrin aşağısına bak," dedi, başparmağını güneye doğru sallayarak.

Ne demek istediğini anlamak zor değildi. Gölbölgeliler okyanustan daha da çok su çekerken, beyaz köpüklü dalgalar oluşuyordu. Nehir sabit bir hızla ilerliyor ve kabarıyordu. Yaklaşık on metre yüksekliğinde yekpare bir su duvarı haline gelmişti. Nehrin o ana kadar en azından on metre yükseldiğine iddiaya girebilirdim ve daha da yükselecekti.

Kırmızı Muhafızlar'ın takviyelerine rağmen uçurum kayaları sürekli darbe alıyor ve füzelerin yaylım ateşiyle parçalanıyordu. Başımı iyice eğdim ve bir kolumu kaldırarak üzerimize püsküren parçalardan korunmaya çalıştım. Farley başını çevirmekle yetinmişti.

"Julian, Sara Skonos'la birlikte kışladaki revirde. Birkaç sedye hazırlansa iyi olur," diye talimat verdim bazı askerlerin kayalıklardan yüzleri kan içinde döndüğünü gürünce.

"Peki ya Anabel?" dedi Farley. Ses tonunda zoraki bir taraflık vardı.

CamScanner ile tarandı

"Savaş Komutanlığı'nda."

"Samos'la birlikte mi?"

Evangeline'in bana taç giyme töreninden önce söylediklerini hatırlayınca, bir an tereddüt ettim.

Bana Julian ve Annabel'in, Samos'u öldürmeyi planladıklarını, denklemden Uçurum Bölgesi'ni çıkarmak istediklerini söylemişti. Onun ölüsüyle bir miktar huzur bulacağımızı düşünüyorlardı. Ödememiz gereken bedel buysa, ben de onu durdurmayacaktım.

Konuyu değiştirmeye çalışmadan önce ağzımdan sadece, "Olabilir," sözcüğü çıkabildi. "Senin planın ne?" diye sordum ona. Diana Farley'nin kafasında bir fikir geliştirmeden, hatta belki de bir numara düşünmeden saldırıya girişiğine hiç şahit olmamıştım. Özellikle de arkasında Davidson ve Kırmızı Muhafızlar'ın tamamının olduğu bir durumda... "Bir planın var, değil mi?"

"Olabilir," dedi. "Ya sizin?"

"Biz armadanın önünü tıkamak, hatta onları tuzağa düşürmek ve ateşkes ilan edilmesini sağlamak istiyorduk ama o nympha kraliçelerin suda yenilmeleri mümkün değil."

"Öyle mi?" Farley gözlerini kısarak bana baktı. "Iris seni Liman Körfezi'nde iyi bir korkutmuşa benziyor."

O konuyu, suyun beni hiç düşünmediğim kadar büyük bir hızla aşağıya nasıl çektiğini düşünmemeye çalıştım. "Olabilir."

"Eh, onlara bu iyiliklerinin karşılığını vermemiz gerekir."

"Güzel. Ben yanıma birkaç imha, birkaç da ışın alayım, ne yapabileceğimize bir bakalım..."

Beni umursamadığını görünce şaşırdım. Bu tavrı kafamı karıştırmıştı. "Buna gerek yok," dedi Farley, başını çevirerek. Telsizini kaldırdı ve düğmesini başka bir kanala çevirdi. "Başbakan, sizin tarafta durumlar nasıl?"

Davidson'ın sesi filtreden geçermiş gibi geldi. Arka planda top seslerinin yansıması duyuluyordu. "Şimdilik yerimizi koruyoruz.

CamScanner ile tarandı

Birkaç Yamaçlı kayalıkları denedi ama bizimle karşılaşacaklarını ummuyorlardı. Onları gerisin geri gönderdik."

Morlu sarılı Yamaç askerlerinin kıyıdan düşmeleri gözlerimin önüne geldi. Yenikan askerler tarafından parçalanmış olmalıydılar.

"Ya sizin orada durum nasıl?" diye üsteledi Davidson.

Farley sırıttı. "Şu anda yanımda Calore'lerin daha akıllı olanı var ve Barrow da diğerinin peşinden gidiyor."

"Başbakan," dedim telsize, "Köprü'nün yıkıntıları içinde dağılmış ve gemilerde hâlâ savaşan birkaç yüz Gümüş askerim var. Onları koruyabilir misiniz?"

"Daha da iyisini yapabilirim. Sudan çıkmaları gerek, o yüzden hemen ışınlarımı göndereceğim onlara."

"Ben de benimkileri," diye atladı Farley. "İşler iyice kızışmadan mümkün olduğunca çok sayıda asker kurtarmalıyız."

Alnımı kırıştırarak ona baktım. "Yeni bir gemi saldırısı mı bekliyorsun?"

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Onun gibi bir şey."

"Sürprizli haberlerin hiç zamanı değil."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bizim neler yapabileceğimizi unutmuş gibisin," diyerek bir kahkaha patlattı. Savaşın ve yıkımın ortasında güldüğünü görmek tuhaf bir durumdu. "Suyun yeterince yükselmesini beklememiz gerekti. Şansımız varmış ki, o nympha kraliçeleri de bize uyma nezaketini gösterdiler."

Tekrar suya baktım. Dalgalar şimdi gemilere çarpıyor ve gövdelerini uçurumun alttaki kayalarıyla aynı seviyeye gelene kadar kaldırıyorlardı. Bir süre sonra onlarla burun buruna gelecektik ve tüm füze ve bombalar bize yönelecekti. *Bu durumun sevinecek ne gibi bir yanı olduğunu bir türlü aklım almıyor.*

Kafa karışıklığım Farley'yi eğlendirmiş gibiydi. "Duruma bizim açımızdan bakmaya karar verdiğin için memnun oldum, Cal."

"*Doğru* açıdan demek istiyorsun," diye yanıt verdim. "Bakmam gereken açıdan."

CamScanner ile tarandı

Gülücüğü kayboldu ama hoşnutsuz olduğu için değildi. Belki de şaşırdığı içindi. İlk kez dokunuşunda şefkatten kaynaklanan bir yumuşaklık vardı. Parmağını hafifçe sırtımda gezdirdi.

"Artık kral diye bir şey yok, Calore."

"Kral diye bir şey yok," diye tekrarladım.

Birden Farley'nin, füzelerin, gemilerin, suyun sesinin ve yaralanan askerlerin çığlıklarının yerine annemin sesini duydum. Onun sesi olduğunu düşündüğüm sesi...

Cal diğerleri gibi olmayacak.

O da babam gibi benim belirli bir yolu takip etmemi istiyordu. Farklı olmamı istiyordu ama kral olmamı da istiyordu.

Yaptığım seçimin onu gururlandırmasını istiyordum.

"Kral deyince," diye mırıldandı Farley. Tavırları bir anda değişivermişti. Duruşunu dikleştirip Meydan'dan geçen birini işaret etti. "Şu?.."

Gösterdiği kişinin siyah pelerini aynalı, mükemmel bir zırhın altındaki uzuvlarını belli edecek şekilde sisin içinde sallanıp duruyordu. Kendinden emin ve hızlı adımlarla kalabalığın içinden geçerken, askerler ona yer açmak için yanlara sıçrıyorlardı. Adam hızını hiç kesmeden parçalanmış köprünün üzerine çıktı.

"Volo Samos," diyerek dişlerimi sıktım. Yapmayı planladığı şeyin hayrımıza olmadığı kesindi.

Altındaki köprü giderek daha tehlikeli bir hal almasına rağmen hiç yavaşlamadı. Kabaran sularla birlikte yükselen gemiler neredeyse doğrudan altında kalıyordu. Buna rağmen durmadı.

Kenara geldiğinde bile.

Kendisini boşluğa bıraktığında Farley nefesini tuttu. Volo ağır ağır düşüyordu, pelerini ve zırhı siste açılan boşlukta belirgin bir şekilde görünüyordu.

Aşağıdaki çeliğe çakıldığında parçalanmasını seyretmeye dayanamayacağım için başımı çevirdim.

CamScanner ile tarandı

Büyükannemi Meydan'ın bir ucunda gördüm. Üstünde pırıl pırıl yanan kırmızı ve turuncu savaş üniformasıyla kararlı bir şekilde ayakta duruyordu. Bir dizi askerin arasından bana bakıyordu.

Yanında duran Julian'ın başı eğikti.

Onun daha önce kimseyi öldürdüğünü sanmıyordum.

CamScanner ile tarandı

OTUZ BEŞ

Iris

"Bir gelgit daha olursa, gemileri doğrudan boşaltabiliriz," diye mırıldandı annem, açık havada durmak için geminin kaptan köşkünden çıkarken. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve yüzünde damlacıklar oluşturuyordu. Muhafızları gibi ben de onu dikkatle izliyordum. Boğazına kadar tüm vücudunu sarmalayan siyah ve kobalt mavisi plakalarla kaplı bir zırh vardı üzerinde. Herhangi bir risk almak istemiyorduk. Serseri bir kurşun onu her an vurabilir ve istilamızı boşa çıkarıp dünyayı başımıza yıkabilirdi.

"Sabırlı ol, anne," diye mırıldandım ona adeta yapışacak kadar yaklaşarak. "Bizi daha fazla engellemeleri mümkün değil."

Ümitlenmeden edemiyordum. Tiberias Calore, hem kendi halkına hem de Kızıllara ihanet ederek ülkesini öyle mükemmel bir şekilde elden ayaktan düşürmüştü ki... Sefil erkek kardeşinin elinden aldığı tahtı korumak için önüne çıkan fırsatları değerlendirememişti.

Arkeon eninde sonunda düşecekti.

CamScanner ile tarandı

Başımı kaldırıp nehrin iki tarafında uzanan sis ve pus kaplı kayalıklara baktım. Gökyüzünde tuhaf renkli şimşekler çakıyordu. Bir anda düğünüm aklıma geldi. Ucube Kızıllar ve kanlarına ihanet eden dağ insanları şehre o gün saldırmış ama bizim şimdi olduğumuzdan daha başarılı olamamışlardı. Nehrin suları donanmamızdaki gemilerin gövdelerine gürültüyle çarpıyordu. Dalgaların her bir kıvrımını yeteneğimin el verdiği ölçüde derinden hissediyordum.

Çöken Arkeon Köprüsü hemen yukarımızda parçalanmaya devam ediyor ve enkaz parçaları kimseye zarar vermeden sular sıçratarak nehre düşüyordu. Bir elimi kaldırarak suları yükselttim ve özellikle büyük bir beton parçasını uzaklaştırdım. Ondan sonra bir parça daha tuhaf bir şekilde düşmeye başladı. Büyük bir hızla ve döne döne düşerken parıldayan metal parçası geminin güvertesini hedef almıştı.

Parmaklarım havada hareket ederek bir dalga daha yaratmak üzereyken annem bileğimi tuttu.

"Bırak düşsün," dedi, gözlerini düşen parçadan ayırmadan.

Bunun insan vücudu olduğunu ancak güverteye, birkaç metre ötemize düşünce fark ettim. Uzuvları birbirine geçmiş ve karpuz gibi ikiye ayrılan kafatasının içinden güvertenin üzerine gümüş ve beyaz renkler fışkırmıştı. Aynalı zırhı da kemikleri gibi parçalanmıştı. Bazı yerleri darbenin şiddetiyle tuzla buz olmuştu. Ezilmiş yüzündeki sakal kalıntılarından acınası durumda bu vücudun orta yaşlı, uzun boylu bir adama ait olduğunu görebiliyordum. Siyah pelerininin bir bölümü vücudunun geri kalanını örtüyordu. Kumaşın kenarları gümüş rengiydi.

Tanıdık renkler.

Aniden savaş bir rüya kadar uzaklardaymış gibi bir hisse kapıldım ve gözümün önündeki dünya bulanıklaştı. Sanki her şey gözümüzün önünde paramparça olmuş bu adama indirgenmişti. Başında tacı yoktu. Bir yüzü var denilemezdi.

"İşte Volo Samos'un ve Uçurum Krallığı'nın sonu böyle gelmiş oldu," dedi annem, onun kırık kemiklerinin tepesinde dikilmek için

CamScanner ile tarandı

ilerlerken. Pelerinini ucundan tutup açtı ve kafatasından geri kalanları hiç çekinmeden yana çevirdi.

Bakmamak için yüzümü çevirdim. Midem kolaylıkla altüst olabiliyordu. "Kraliçe Anabel'in takası tamamlandı."

Cesedi incelemeyi sürdüren annem yüksek sesle cıkcıkladı. Koyu renkli gözleri, adeta içine çeker gibi ölü Kral'ın üstünde gelip gitti. "Bunun, şehrinin ve torununun kurtulmasına yeteceğini sanıyor."

Metin olmaya çalışarak, kendimi Samos'a bakmaya zorladım. Kan görmeye alışıktım. Bir diğer ceset görmenin beni etkilememesi gerekirdi. *Bu adam babamın ölümüne, ülkemizin kralsız ve annemin kocasız kalmasına neden olan kişi.* Karşılaştığı sonu hiç tereddütsüz hak ediyordu. Ama ne kötü bir sondu bu...

"Aptal kadın," dedim öfkeyle, Anabel Lerolan ve istilayı durdurmak için gösterdiği zayıf çabalar aklıma gelince. *Başaramayacaksın. Bunun bedeli zaten ödenmiş durumda.*

Annem tatmin olmuş bir şekilde cesedin başından ayrıldı. Bir eliyle işaret verince muhafızlarımızdan ikisi Samos'u güverteden almak gibi nahoş bir iş yapmaya girişti. Onu sürüklerlerken, gümüş kanlar geride boya gibi izler bıraktı.

"Aslında hepimiz sevdiklerimiz için aptalca işler yapıyoruz, canım," dedi annem ve ellerini önünde kavuşturdu. Sonra hiç duraksamadan teğmenlerimizden birine bakarak, "Şehrin iki yanına eşit şekilde yoğunlaşın ve ateş eden askerlere odaklanın," diye talimat verdi.

Teğmen onaylar gibi başını salladı ve kaptan köşküne seğirtti. Annemin emrini donanmaya iletti. Hem Gölbölgelilerin hem de Yamaçlıların gemileri aynı anda emre uydular ve toplarla yaylım ateşine başladılar. Nehir kıyılarında patlamalar oldu, dumanlar yükseldi ve şehirdeki yapılarla birlikte kayalar da parçalanmaya ve yıkılmaya başladı. Hemen sonra iki yandaki düşmanlarımız da ateşe karşılık verdiler ama oldukça zayıf bir karşılıktı. Mermilerin çoğu suyun üzerinden vızıldayarak geçiyor ya da suya saplanıyordu.

CamScanner ile tarandı

Annem olan biteni yüzünde ciddi bir ifadeyle izliyordu. "Onların hatlarını kırın. Nehir yeterince yükseldiğinde işimiz oldukça kolaylaşacak." Gemilerimizin güvertelerinin altında, emir geldiğinde yukarıdakileri ezmek için bekleyen binlerce askerimizi düşünüyor olmalıydı.

Tam o anda sert bir rüzgâr çıktı ve tam tepemizdeki jetlerin ıslıklı seslerini bize kadar taşıdı. Dişlerimi sıktım. Yamaç filosunun küçülmesi ve bizim de güçlü bir filomuzun olmaması nedeniyle, Poyraz Hava Filosu havada önemli ölçüde üstündü. Onları fırtına sayesinde uzakta tutmak ve elimizde kalan tek tük jetle dikkatlerini donanmadan uzaklaştırmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Bu taktik işe yaramıştı, en azından şu ana kadar.

Tiberias'ın aptalca bir iş yaparak aramıza gönderdiği Poyraz askerlerine gelince, bunlar güvertedeki askerlerimiz için büyük bir sorun oluşturmuyordu. Saldırıda öncü konumda olan güçlükollara ve çeviklere rağmen, Osanos Hanesi'ndeki çok sayıda nympha nehri daha avantajlı bir şekilde kullanabiliyordu. Yani bizim *avantajımıza*.

Sayılarının azaldığını görebiliyordum. "Işınlar," diye hırladım, Yüksektepeli bu garabetlerin bir yanıp bir sönmesini izlerken. Poyraz'dan geri kalanları kapıp şehrin nispeten daha güvenli kayalık alanlarına götürüyorlardı.

"Gemilerden çekiliyorlar." Gurur ile hayal kırıklığı arasında kalarak anneme döndüm. Poyrazlılar bizden kaçacak kadar korkuyorlardı. "En azından geride ne kadarı kaldıysa."

Gölbölge Kraliçesi çenesini kaldırdı. Bu haliyle son derece buyurgan bir hükümdar görüntüsü veriyordu. "Bunlar son çırpınışları. İyi."

Annemin Sezar Meydanı'nı uzun adımlarla ve cesaretle geçtiğini ve Calore'lerin nihayet kaybettikleri tahtta oturmak için bir zamanlar bana muhteşem bir zindan olmuş sarayın merdivenlerini çıktığını hayal bile etmek zordu. Her şey olup bittikten sonra annem imparatoriçe mi olacaktı? Donmuş tundralardan başlayıp Süprüntü'nün

CamScanner ile tarandı

pırıltılı sınırlarına kadar göller ile deniz arasındaki her şeyin sahibi mi olacaktı? *Vakitsiz ötme, Iris. Savaş henüz kazanılmış değil.*

Kendimi şimdiki ana döndürmeye çalıştım. Keskin duman ve Samos'un kan kokusu kolaylıkla şimdiye odaklanmamı sağladı. Derin bir nefes çektim ve kokuların duyularımı ezmesine izin verdim. Çok komikti belki ama içimdeki öfkenin Samos Kralı'nın ölmesiyle yok olup gitmesini bekliyordum ama o duygu hâlâ benimleydi. Göğsümün tam içinde, yüreğimi kemirip duruyordu. Babam ölmüştü ve ne bir taht ne de bir taç onu geri getirebilirdi. Hiçbir intikam da bu acıyı dindiremezdi.

Bir derin nefes daha aldım ve aşağıdaki sulara odaklanmaya çalıştım. Tanrılarımızın elçileri olan bu sular her türlü kutsallığı ve laneti de birlikte getiriyorlardı. Normal olarak bu duygunun beni sakinleştirmesini beklerdim. Böyle bir gücün bu kadar yakınında olmak bana bile bir tevazuu veriyordu. Şu anda ise tanıdığım, bildiğim hiçbir tanrıyı hissedemiyordum.

Ama hissettiğim bir şey vardı.

Hızla anneme dönerek, "Hissedebiliyor musun?" diye sordum. Üstümdeki zırh daha da sıkılaşmıştı sanki ve vücudumdaki her bir sinir ucu korkuyla yanarken beni boğacakmış gibiydi. *O da nesi? Suyun içindeki o şey ne?*

Annem gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Rahatsızlığımı fark etmişti. Hatırı sayılır yeteneğini kullanırken bakışları bir an donuklaştı ve beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamak için dalgaları taradı. Ben de nefesimi tutarak onu izledim ve bana orada bir şey görmediğini söylemesini bekledim. Benim hayal gücümdü mutlaka. Kafam karışıktı da ondan. Bir yanılgıydı...

Annem dikkat kesildi ve gözleri birer çizgi halini aldı. O anda yağmur damlaları omurgamdan aşağı buz sarkıtları gibi iniyordu.

"Bir başka akıntı mı?" diye tısladı annem, parmaklarını yakındaki askerlerden birine doğrultup şıklatarak. Poyrazlı bir hain, gergin yüzü sapsarı kesilerek hazır ola geçti. Gölbölge üniforması

CamScanner ile tarandı

içinde hâlâ rahatsızmış gibi duruyordu. Annem hırlar gibi bağırdı. "Osanos, nymphalarınız yeni bir gelgit mi yaratıyorlar yoksa?"

Asker tir tir titreyerek yere kadar eğildi. Osanos ve geniş ailesi bizim kadar yetenekli değildi belki ama kendi çaplarında onlar da dehşet saçan kişilerdi. Bizim çabalarımıza katkı sağlamaları da işin cabasıydı. "Ben emir vermiş değilim, Majesteleri."

Dudaklarımı ısırdım, duyularım suda hareket eden o devasa şeydeydi. Yolunu saptırmak istedim ama çok ağırdı. "Bir balina mı?" diye mırıldandım ama bu fikir bana bile inandırıcı gelmedi.

Annem sinirle başını salladı. "Daha büyük ve daha ağır bir şey," dedi. "Ve bir taneden fazlalar."

Geminin subayları arkamızdaki kaptan köşkünde oradan oraya koşturuyorlar ve aniden yanıp sönmeye başlayan ışıklara ve siren seslerine tepki gösteriyorlardı. Bu sesler benim göğsüme de bıçak gibi saplanıyordu.

"Çarpışmaya hazır olun!" diye bağırdı subaylardan biri ve eliyle kendimizi korumamızı işaret etti.

Annem beni yakaladı ve bir kolunu belime sararak çekti. Olan biteni dehşetle izliyor ve o birçok şey donanmanın çevresinde dolanırken altımızda oluşturdukları akıntıları hissediyorduk. Bunlar hiç bilmediğimiz birtakım mekanik savaş silahları olmalıydı.

İlk darbe filonun ortasına isabet etti ve savaş gemilerinden biri bir anda parçalanan metalin çıkardığı inleme sesiyle yana yattı. Suyun altında bir patlama oldu ve dışarıya kavis halinde köpük ve şarapnel püskürdü. Bir Yamaç gemisi alev almış ve cephaneliği gövdenin ön yarısını yok etmişti. Patlamanın yarattığı sıcaklık kavurucuydu ama kaçamıyordum. Gemi bir dakikadan kısa sürede batarken ve içinde kim bilir kaç kişi boğulurken, elimden dehşet içinde onu seyretmekten başka bir şey gelmiyordu.

Suyun altındaki bir şey gövdesine bindirince, sancak gemimiz titremeye başladı.

CamScanner ile tarandı

"İt, Iris, ittir onu," diye emretti annem, güvertenin kenarına gitmem için beni bırakırken. Sonra öne eğildi, kollarını uzattı ve aşağıdaki sular iradesine boyun eğerek dalgalar halinde geri çekildi.

Ben de ona katıldım ve yeteneğimi kullandım. Gemiye bindiren her neyse bastırıp iterek yerinden sökmeye çalıştım. Ama kendisine ait motoru olan o şey o kadar büyük ve o kadar ağırdı ki... Sancak gemisini savunmaya öylesine odaklanmıştık ki donanmanın tüm çevremizde sarsıldığını fark etmemiştik bile. Gemilerin birkaçı emir bile almadan bin bir güçlükle geri dönüş yapmaya ve inip çıkan çelik gövdelerin arasından geçip köpüklü nehirde seyretmeye çalışıyordu. Alnım bardaktan boşanırcasına yağan yağmur damlalarıyla ve terle kaplanmıştı, dudaklarımda tuz tadı vardı. Canım yanıyordu ve gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldığım için bir türlü odaklanamıyordum.

"Anne," diye bağırdım güçlükle.

Annem yanıt vermedi, bu yeni silahı doğrudan suyun içinden çıkarabilecekmiş gibi ellerini pençe gibi sise uzatmıştı. Hafiften hırlar gibi oldu ama bu ses uluyan rüzgârın içinde kaybolup gitti.

Birden şimşek çaktı ve mavi bir yıldırım düştü. Onu durduracak kadar hızlı davranamadım. Gemi tam yanımızdan isabet aldı ve güvertenin üzerine bir anda su ve et parçaları döküldü. Askerler çığlık atmaya ve elektrik şokunun yakıcı cehenneminden kurtulmak için gemiden atlamaya başladı. Çalkalanan sular onları yutuverdi.

"Anne," diye seslendim bir kez daha, bu sefer bağırarak.

Annem dişlerinin arasından lanet okudu. "Kızıl piç kurularının suyun altında tekneleri var. Tekneleri ve silahları."

"Onları durduramayız, değil mi?"

Gözleri fırtınaya ve aniden tepetaklak olan kaderimize karşı bile parlaklığını koruyordu. Hiç ikaz etmeden ellerini indirdi. "Büyük bir kayıp vermeden durduramayız ve bunun da garantisi yok," diye mırıldandı, sersemlemiş gibi.

Onu kendine getirmek için, "Kayalıkların tepesine, karaya çıkmamız gerek," dedim. "Onların güçlerini yine de bastırabiliriz..."

CamScanner ile tarandı

Muhafızlarımız arkamızda toplandı ve saldırıya hazır bir duruma geçti. Annemin vereceği emirleri bekliyorlardı.

Annem onları görmezden geldi ve bana bakarak, "Bunu yapabilir miyiz?" dedi. Sesi tuhaf bir şekilde yumuşak ve mesafeliydi. Uykudan yeni uyanmış gibi bir hali vardı.

Yanağıma birkaç kez hafifçe vurdu. Teması soğuk ve nemliydi. Gözlerini bana değil, güverteye dikmişti. Ben de onun baktığı yere çevirdim bakışlarımı ve gözlerim Samos'ların sonuncusunun çelik üzerinde siyahlaşmaya başlayan kanına takıldı. İntikamımızın son parçasıydı o. Yağmur bile izlerini silemiyordu. Acımızı tanrılar bile iyileştiremiyordu.

Bir gemi daha saldırıya karşı koyamayıp nehirde alabora olunca korkuyla ürperdim. "Bu iş burada bitti mi?" diye sordum.

Parmaklarımı parmaklarının arasına aldı.

"Bitmek mi?" diyerek nefesini verdi elimi sıkarak. "Asla tam olarak bitmeyecek. Ama şimdilik, tek yapmak istediğim şey kızımı buradan sağ salim çıkarmak."

Bugün ilk kez geriye, nehrin aşağısına baktım. Geri çekilme yönüne doğru... Güçlükle yutkundum. Savaşın böyle aniden yön değiştirmesi beni sersemletmişti. Göğsüm yarılmış gibi hissediyordum.

Ama ölüm ile yenilgi arasında tek bir seçenek vardı.

"Evimize dönelim," dedim.

CamScanner ile tarandı

OTUZ ALTI

Maven

Sessiz Taş'ın beni boğulmuş gibi hissettirdiği ve bileziklerimden ayrı, tutsak geçen onca günden sonra, içimdeki alevlerin parlaması kana kana su içmişçesine içimi rahatlatmıştı. İçimi yalayıp yutsun, bir sevgilinin öpücükleri gibi iz bıraksın ve tenimin altında infilak ederek öfkesi ve gücüyle o sefil elektroyu alt etsin istiyordum. O da, Mare de Sezar Meydanı'nın sert taşlarına sırtüstü düştü.

Koşarken arkama bile bakmadım, arkamda alevler bırakıyor ve beni koruyan bir duvar örüyordum. Bir alev patlamasını daha yumruğumda tuttum ve tüm enerjimi onu yanar halde tutmak için sakladım. Ayaklarım beni Meydan'a götürdü ve orada hiçbir zaman olmadığı hızla koştum. Ben Cal değildim, özel bir hızım ya da gücüm yoktu ama korku beni tetikte tutuyor ve cesur kılıyordu. Sarayın her yanını bilmemin yanı sıra, Arkeon'daki karmaşa bana avantaj sağlıyordu. Beyazateş evimdi ve orayı unutmuş değildim.

Yüzlerce Kırmızı Muhafız'ın gelişi Cal'in askerlerini yeterince şaşırtmıştı. Kendilerini Gölbölge saldırısına karşı organize etmeye

CamScanner ile tarandı

çalışıyorlardı. Ben ise başımı önüme eğmiş, siyah saçlarımı tanınmamak için çok iyi tanınan yüzüme örtmüştüm.

Bu askerler benim askerlerimdi. Benim askerlerim olarak kalmalılar.

Kafamın içindeki ses benden anneme geçti ve annem, *Bunların hepsi aptal*, diyerek alaycı bir tavırla güldü. Onun hayalet ellerinin omuzlarımda dolaştığını hissediyordum, bu eller koşarken beni dimdik tutuyordu. *O sefil, omurgasız oğlanın yerine seni getiriyorum. O, bu hanedanın sonunu getirecek. Bir çağı sona erdirecek.*

Haksız değildi. Hiçbir zaman tam olarak haksız olmamıştı zaten.

Keşke babamız seni şimdi görebilseydi, Cal. Ne olduğunu ve ülkeye neler yaptığını görebilseydi.

Bütün dileklerimin ve pişmanlıklarımın içinde en önemli olanı buydu... Babam ölmüştü ama ölürken Cal'i seviyordu. Ona güveniyordu ve onun büyüklüğüne ve mükemmelliğine inanıyordu. Olayları gidişatına mı bırakmalıyım, diye düşünüyordum. Babamın mükemmel sandığı oğlunun ne kadar kusurlu olduğunu görmesini sağlayabilseydim...

Ama annemin kendine göre nedenleri vardı. O en iyisini bilirdi.

Bu sadece denenmemiş bir yoldu. Jon'un dediği gibi ölü bir gelecekti.

Yakınlarda bir füze daha patladı ve ben her zamanki gibi bu patlamayı kendi avantajıma kullandım. Etrafımda açan duman ve ateş çiçeklerini kaçmak için kullandım. O Kızıl fareler çevrede fink atarken Hazine tünellerine dönemezdim ama Arkeon'dan kimse fark etmeden çıkmak için deneyebileceğim başka yollar da vardı. En iyi bildiğim yollar Beyazateş'in içindeydi, o yüzden de elimden geldiğince süratle saraya yollandım.

O *kahrolası tren*. Onu kim çaldıysa, hangi sümüklü çakal onu sağ salim kullanıyorsa, lanet olsun ona. Neyse ki yolları yürüyecek kadar iyi biliyordum. Artık karanlığa da çok iyi alışmıştım. Birkaç kilometre daha yürüsem ne olurdu?

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey. Karanlığı zaten her zaman çevremde hissetmiştim, bir leke kadar inatçıydı. Nereye gidersem beni takip ederdi.

İyi de nereye gidiyordum? *Nereye* gidebilirdim?

Ben tahtını kaybetmiş bir kraldım, bir katil ve bir haindim. Gözü olan herkes için bir canavardım ve bir nebzecik bile aklı olmayan biriydim. Beni Gölbölge'de de, Yüksektepe'de de kendi ülkemde de öldürürlerdi. Koşarken *bunu hak ediyorum*, diye düşündüm. *Şu ana kadar bin kere ölmem gerekirdi. Beni yüz farklı şekilde infaz etmeliydiler ve her biri bir öncekinden daha da acı vermeliydi.*

Sonra, arkamda kalan Mare'yi düşündüm. Meydan'ın taşları üzerine yayılmış Mare'yi. Hemen ayağa kalkıp takibe başlamaya hazırlanan Mare'yi. Ağabeyim de peşimden gelecekti. Şehri ve benden çaldığı tahtı savunmak için delicesine kahramanlık yapmak isteyecekti. Beyazateş'in basamaklarını çıkarken ve aşina olduğum taşların üzerinden atlarken bu düşünce aklıma takıldı. Avucumun içindeki alev birden aktı ve ona tekrar hayat verip elimi yeniden sarana kadar kıvılcım halini aldı.

Meydan ne kadar kalabalıksa, sarayın içi o kadar boştu. Dışarıda savaşmayan soylular ve saraylılar sarayın içlerinde, odalarında saklanıyor olmalıydılar ama belki onlar da tüymüştü. Her halükârda, giriş holünden geçerken bir tek benim adımlarımın sesi duyuluyordu.

Takip ettiğim yol, kalp atışlarım kadar bana aşinaydı. Gün ortasında olmamıza rağmen, holler karanlık ve soğuktu. Pencereler sisten ve dumandan görünmez olmuştu. Enerji nakil şebekesi dışarıdaki savaşa tepki gösterdikçe elektrik bir gelip bir gidiyor ve saray ışıklarının düzensiz bir şekilde yanıp sönmesine neden oluyordu. *İyi,* diye düşündüm. Gri kıyafetim, Beyazateş'in gölgelerinde sezilmeden hareket etmemi sağlıyordu. Bunu çocukken de yapar, nişlerin içine ya da perdelerin arkasına saklanırdım. Casusluk eder, konuşulanları dinlerdim ama bunu o zamanlar annem istediği için değil, meraklı bir çocuk olduğum için yapardım.

CamScanner ile tarandı

Cal de vakti olduğunda benimle casusluk yapardı. Ya da Dersler sırasında özel öğretmenlerimize hasta ya da bir şekilde meşgul olduğumu söyleyip beni idare ederdi. Bütün bunları hatırlamam ne kadar tuhaftı ama o duygu ve o zamanlar aramızdaki bağ şimdi hemen hemen tamamıyla yok olmuştu. Onları annem bir cerrah gibi kesip atmış ya da koparmıştı. Ve artık yeniden oluşmaları imkânsızdı.

Gerçi kardeşin bunu denedi. Seni aradı. Seni kurtarmak istedi. Bu düşünce beni neredeyse kusturuyordu, o yüzden zihnimden çıkardım.

Taht odasının kapıları, düşündüğümden ağırdı. Onları hiç kendim açmadığımı düşününce tuhaf oldum. Her zaman bir muhafız ya da genellikle bir telki olan Gözcü olurdu. Kapılardan birini omuzlarken kendimi güçsüz hissettim ve ancak geçebileceğim kadar aralayabildim.

Tahtım gitmişti, Sessiz Taş ise sadece Cal'in bildiği bir yere sürüklenerek götürülmüş olmalıydı. Babamızın oturduğu, elmastaştan oyulmuş cehennem gibi yer geri getirilmişti. Pırıl pırıl parıldayan ve babamızın, tacının ve onda eksik olan her şeyin sembolü olan bu ucubeye küçümseyerek baktım. Cal'in tahtının iki yanında başka koltuklar vardı; biri Julian Jacos, diğeri de büyükannemiz içindi. İkisi aklıma gelince dudak büktüm. Onlar olmasaydı Cal asla bu yerlere gelemezdi. Ve o yılan Iris de beni onlara asla teslim etmezdi.

Umarım nehirde, kendi yeteneği yüzünden boğulurdu.

Hayır, daha da iyisi, umarım *yanardı*. Onun tanrılarının verdiği ceza bu değil miydi? Sonsuza dek zıt bir elementin işkencesi altında kalmak? Belki de Iris ve Cal birbirlerini öldürmeyi başarırlardı. Geçen sefer bunu neredeyse yapıyorlardı.

Bir oğlan çocuğu her daim umut edebilirdi.

Tahtın solundaki kralın çalışma odası, toplantı odaları ve konsey salonundan oluşan özel dairesine giden kapı diğerlerinden daha küçüktü. Raflarla dolu uzun odaya adım attığım anda ışıklar yeniden söndü ve beni yarı karanlığa gömdü. Buradaki pencereler yüksek, boş ve gri bir avluya bakıyordu. Onların önünden hızla geçtim ve *Bir, iki, üç* diye saydım.

CamScanner ile tarandı

Dördüncü pencereden sonra durup rafları saymaya başladım. *Yukarıya doğru üç...*

Şükür ki oradaki kitapları yeniden düzenlemek için Cal'in vakti olmamıştı. Yoksa son on yıldaki ekonomik dalgalanmalarla ilgili deri kaplı büyük kitaba bağlı mekanizmayı keşfederdi.

Küçük bir dokunuşla mekanizma cilalı tahtanın arkasındaki döner dişlileri harekete geçirerek ileri doğru fırladı. Rafın tamamı öne doğru sallandı ve aynı anda dış duvara oyulmuş dar bir merdiven meydana çıktı.

Hâlâ yanan alevimi meşale olarak kullanarak aşağıya daldım ve rafın arkamdan kapanarak eski yerine oturmasına izin verdim.

Karanlık, rutubet yüzünden daha da koyulaşmış gibiydi ve içeride bayat bir hava vardı. Buna rağmen basamaklardan dikkatle inerken havayı içime çektim. Burası hizmetçilere ait ama uzun zamandan beri kullanım dışı olan eski bir merdivendi ama sarayın altındaki diğer pasajlarla bağlantılıydı. Oradan Hazine'ye, Savaş Komutanlığı'na, avlulara ya da Sezar Meydanı'ndaki önemli yerlerden herhangi birine geçebilirdim. Atalarım bu koridorları savaş ve kuşatma sırasında kullanılmak üzere inşa etmişlerdi. Onların ileri görüşlülüğü karşısında mutluluk duyuyordum. Tabii kendi sağduyum karşısında da...

Basamaklar beni kaba taşla kaplı genişçe bir hole götürdü. Zemin hafif eğimliydi. Ağır adımlarla ilerledim ve bu arada biraz daha derin ama ağır ağır nefes almaya cesaret ettim. Tepemde bir savaş vardı ama ben çoktan oradan tüymüştüm. Bu tünelleri bilen kişilerin hepsi savaşla meşguldü. O yüzden bu işten hayatta kalarak çıkmam pekâlâ mümkündü.

Birden ileride bir şey parıldadı. Bir ateşin yansımasıydı ama eciş bücüş bir şekilde dalgalanır gibiydi. Adımlarımı yavaşlattım ve daha sessiz yürümek için ayaklarımı yerde sürümeye başladım. Derin bir nefes daha aldım ve burnuma su kokusu geldi.

Şu lanet olası Gölbölgeliler.

CamScanner ile tarandı

Önümdeki eğimli yol simsiyah bir suya doğru gidiyordu. Yüzeyinde alev alev yanan elimin yansımasını görebiliyordum. Bir duvarı yumruklamak geldi içimden. Onun yerine dişlerimi sıkarak bir küfür savurdum. Yerdeki ıslaklığa rağmen, su ayak bileklerime gelene ve içimi dondurana kadar öne doğru bir iki adım attım. Su giderek derinleşiyordu. Öfkeden kudurmak üzereydim, yere tekme atarak gerisin geri döndüm. Yerden kopan parçalar ses çıkararak sel suyunun içine düştü. Bir küfür daha ettim ve geldiğim yerden geri dönmek için acele ettim.

Bütün vücudum hayal kırıklığı içinde yanıyor, çıkan ısı yanaklarıma yayılıyordu. Nereye çıkacağını bilmeme rağmen kendi kendime, *Bir merdiven daha, bir tünel daha,* diye söyleniyordum.

Seller altında bir koridor daha. Engellenen bir firar daha.

Duvarlar aniden üstüme gelmeye ve her yandan bastırmaya başladı. Adımlarımı sıklaştırdım; güçlükle ilerlerken elimdeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Parmaklarımı önüme çıkan taşların pürüzlü yüzeylerine sürterek yeniden merdivenlere ulaştım. En üst basamağa adeta koşarcasına çıktım ve kendimi bitişik odanın taze havasında buldum.

Tünellere varamadığım takdirde, duvarların üzerinden atlamam gerekecekti. Bir şekilde batıya yönelmem ve nehrin yukarı kısmındaki kenar mahallelerden ve ülkenin başkentini halka gibi çevreleyen büyük mülklerden uzak durmalıydım. Bir şekilde yüzümü de gizlemem gerekecekti. Korkudan felç olmuş gibiydim, odaklanamıyordum ve zihnimin içinde girdaplar oluşuyordu. Önümde başarmam gereken bir görev vardı: Şehirden çıkmam gerekiyordu ama her şey o kadar bulanıktı ki... Karnım acıkmıştı, bir haritaya ve birtakım malzemelere ihtiyacım vardı. Attığım her adım tehlikeye doğru atılmış bir adımdı. Beni bir av gibi yakalayacak ve öldüreceklerdi. İlk başta, hayatta kalmayı başarırlarsa Mare ve ağabeyim yapacaktı bunu.

Önce çalışma odasını didik didik aradım ve işime yarayacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Özellikle de bileklikleri. Alev bileklikleri.

CamScanner ile tarandı

Cal bir yerlerde bir yedek tutuyor olabilirdi ama bir zamanlar benim olan o zarif çalışma masasının onca çekmecesini açmama rağmen bir şey bulamadım. Bir an oldukça keskin olan mektup açacağını elime alıp düşündüm ve hançere benzeyen metal parçasını zayıf ışığın altında inceledim. Sonra bir vuruşla babamın portrelerinden birine boylu boyunca bir kesik açtım. Zarar görmesine rağmen parçalanmış tuvalden alevler saçan gözleri alay eder gibi bakıyordu. Bu bakışlara daha fazla katlanamayacağımı hissedip arkamı dönerken mektup açacağını daha sıkı kavradım.

Sırada kralın yatak odası vardı. Gözlerimi kırpıştırıp içeri girdim. Kapıyı bir tekmeyle menteşelerinden sökmeme ramak kalmıştı. Ama içeri girince afalladım. Poyraz krallarına layık olabilecek lüks bir daire yerine eşyasız ve hatta boyanmamış boş odalar vardı. Ne perde vardı ne de kilim. Her yer rasgele temizlik malzemeleriyle doluydu.

Demek ki Cal burada uyumuyordu. Benden parçalar buralarda dururken elbette kalamazdı. *Korkak.*

Bu kez dayanamayıp duvara bir yumruk salladım. Parmak eklemlerimin derileri soyuldu ve acıyla yanmaya başladı.

Cal'in hangi odada yattığını bilmem imkânsızdı. Sarayın ikametgâh bölümünde onlarca yatak odası vardı ve tek tek gezecek vaktim yoktu. Şehrin dışına çıkıp oralarda bir şeyler bulmaya çalışmalıydım. Kıvılcım üretmek için çakmak taşı ve çelik de herhangi bir bilezik kadar işe yarardı. Onları da bulabilirdim. *Bir şekilde bulmalıydım.*

Gözucuyla gördüğüm her şey iyice bulanıklaşmıştı. Hızla atan kalbimin her vuruşuyla gözlerimi bir pus kaplıyordu. Başımı sallayarak bu duyumsamayı yok etmeye çalıştım ama başaramadım. Birden kafatasımda delici bir ağrı oldu. Sakinleşmek için üst üste derin derin nefesler almaya başladım. Duvarlar tıpkı tüneldeki gibi her geçen saniye daha çok üstüme geliyordu. Bir an camların da patlayıp her yanımın kesiklerle kaplanacağını düşündüm.

Yeniden taht odasına dönerken merdivenlerde takıldım. Annem şarkı mırıldanır gibi *Başka seçeneğin yok, Maven,* diyordu ben içeri

CamScanner ile tarandı

gerken. Tüm söylediği buydu. Geri çekilmemi ya da teslim olmamı söyleyecek biri değildi. Elara Merandus hiç pes etmemişti ve bana da aynı içgüdüyü aşılamıştı. Baş ağrım kafatasımın her yanına ağ gibi yayılmaya başlamıştı.

Tepemdeki ışık yeniden yandı. Öyle parlaktı ki ampuller inler gibi oldu. Bu elektrik dalgalanması çok güçlüydü.

Ampuller birer birer patlamaya başladı ve cam parçacıkları arkamdaki cilalı zemine düştü. Tam tepemdeki ampul çatırdayarak parçalanırken, ben de son anda kendimi yana atarak korumayı başardım.

Lamba telleri ise yanmaya devam ediyor ve bembeyaz bir ışık veriyorlardı.

Ve mor.

Kendinden emin, sakin ve ölümcül Mare Barrow'un dimdik silueti tam oradaki aralıkta duruyordu. Gözünü bile kırpmadan içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı. İkimiz de içeriye hapsolmuştuk. Birlikte.

"Her şey bitti, Maven," diye fısıldadı.

Bu kez tahtın diğer tarafına koştum ve kendimi genellikle kraliçe için ayrılan daireye attım. Orada kendi zevkime göre değişiklikler yapmıştım. Pek çok kişinin beğenmeyeceği türden değişikliklerdi.

Mare benden hızlıydı ama beni izlerken acele etmiyordu. Beni usandırmak istiyordu. Benimle alay ediyordu. Dilediği anda beni yakalayabilir ve nişan aldığı gibi, şimşeğinin elektrik akımıyla öldürebilirdi.

İyi, diye düşündüm. *Yaklaşmaya devam et, Barrow.*

Yaklaşan sancının belirtilerini hissedebiliyordum. Bütün Gümüşlerin ve Yenikanlıların korkusu olan o boş sancıyı. İnip açılacak bir kapı daha vardı. Pek çok kişinin ölüdüğü yerde, hayatta kalmak için son bir şans.

Başarısız olmayacağım, anne.

Sırtımı dönüp kararlık odanın gerilerine sığınırken beni izlemesine izin verdim. Odadaki tek pencere oldukça küçüktü. Ora-

CamScanner ile tarandı

dan içeriye sızan zayıf ışık, üzerinde dama tahtasındaki gibi gri ve siyah desenler olan karanlık duvarları aydınlatıyordu. Sıvı gümüş şeritler içeren gri kareler donuk bir şekilde parlıyordu. *Arven kanı. Susturucu kanı.*

Mare eşiğe gelince Sessiz Taş'ın baskısını hissederek tereddüt etti. Bu hissin onu perişan etmesini izledim.

Beti benzi atmıştı ve soğuk, gri ışığın altında neredeyse bir Gümüş'e benziyordu. Ben geri geri yürümeye devam ettim. Bir sonraki kapıya doğru. Bir sonraki koridora doğru. Şansıma doğru.

Beni durdurmadı.

Ona pençe atan korkuyu yutmaya çalışırken boğazı inip kalkıyordu. O pençe yarasını ona ben vermiştim. Onu zincirleyip hapsetmiş, yeteneğini yok etmiş ve onu sefil bir hortlak gibi yaşamaya zorlamıştım. Bir adım daha atacak olsaydı, elinde hiçbir silah olmayacaktı. Bir kalkanı olmayacaktı. Garantisi olmayacaktı.

Elimde tuttuğum mektup açacağı aniden ağırlaştı.

Onu yere atabilirdim. Bıçağı bırakıp kaçabilirdim.

Onun yaşamasına izin verebilirdim.

Ya da onu öldürebilirdim.

Seçim yapmak kolaydı. Ve bir o kadar zor...

Pes etmeyecektim.

Demir açacağı daha da sıkı kavradım.

CamScanner ile tarandı

OTUZ YEDİ

Mare

Bu oda bir tabuttu. Beni çiğnemeden yutacak taştan bir ağızdı sanki. Eşikte dururken bile kendimi ölmüş gibi hissediyor ve bu yere ve onu inşa eden kişiye yenik düşmekten korkuyordum.

Kalbim öyle bir atıyordu ki, Maven'ın bile sesini duyduğunu biliyordum.

Aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen beni o bildik bakışlarla, içimi görür gibi taradı. Gözlerini tüm korkumu açığa çıkaracak şekilde inip kalkan boynumdaki damara dikti. Dudaklarını yalamasını bekliyordum. Ellerim bir şimşek çağırma çabasıyla çaresizce kasılmıştı ama koyu mor, zayıf ve Sessiz Taş'ın gücü karşısında hemen ölüveren kıvılcımlardan başka bir şey gelmiyordu.

Maven'ın elinde loş ışığın altında bile parıldayan bir şey vardı. Bu, küçük ve ince ama yeterince keskin bir bıçak olmalıydı.

Elim Tyton'ın bana zorla verdiği, kalçamın üzerindeki tüfeğe gitti. Ama büyük ihtimalle Köprü çökerken kılıfıyla birlikte yok olmuştu. Güçlükle yutkundum. Tek silahım bile yoktu.

CamScanner ile tarandı

Ve Maven bunun farkındaydı.

Beyaz ve kötücül dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Beni durdurmayacak mısın?" diye sordu, başını tuhaf bir kukla gibi eğerek.

Konuşmaya başladığımda ağzımın kupkuru olduğunu hissettim. "Beni bunu yapmaya mecbur etme, Maven," dedim. Sesim hırıltılıydı.

Maven omuzlarını silkmekle yetindi. Nasıl yaptıysa, üzerindeki basit, gri kıyafeti bile ipek, kürk ve çelik karışımıymış gibi görünecek hale getirmişti. Artık kral değildi ama bunu ona kimse söylememiş gibi davranıyordu.

"Sana zorla bir şey yaptırmıyorum," dedi hükmeder gibi bir tavırla. "Bu eziyeti çekmene gerek yok. Orada dikilip durabilir ya da arkana dönebilirsin. Benim için hiç fark etmez."

Bu kez daha güçlü bir nefes aldım. Sessiz Taş'la ilgili o çok iyi bildiğim anılar omurgamı mengene gibi sıkmaya başlamıştı. "Seni bu şekilde öldürmeme izin verme," diye hırladım tehlikeli ve ölümcül bir sesle.

"Ne yapacaksın, böyle durup beni seyrederek mi öldüreceksin?" diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Dehşete kapıldım doğrusu."

Beni hiç umursamadığını göstermek için zoraki olarak sahnelediği küstah bir gösteriydi bu. Söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu anlayacak kadar Maven'ı iyi tanıyor ve o anda kibrinin arkasında gerçek bir korku olduğunu görebiliyordum. Gözlerini her zamankinden de hızlı, adeta bir ok gibi yüzüme değil, ayaklarıma dikti.

Hareket ettiğim anda o da harekete geçecekti. Hamle yaptığımda o da koşacaktı.

Elindeki hançere rağmen, o da kendi silahlarından yoksundu.

Sessiz Taş'ın zindanına ilk adımımı yavaşça atarken hiç titremedim.

"Dehşete kapılmakta haklısın."

Maven arkaya sendeledi. Çok şaşırmıştı, neredeyse yere düşecekti. Ama hemen toparlandı. Ben ilerlerken elindeki hançeri sımsıkı tutuyordu. Hareketlerimi tekrar ederek o da geriye gitti. Bu ölümcül dans insanı çıldırtacak kadar ağırdı ve gözlerimizi bile kırpmadan

CamScanner ile tarandı

birbirimizi süzmeye devam ediyorduk. İçinde kurtların olduğu bir çukurun üzerinden geçmeye çalışır gibi hissediyordum. Çukurun üzerinde gerili bir ip vardı ve ben dengemi sağlamaya uğraşıyordum. Tek bir yanlış hareketle sivri dişlerinin üzerine düşmem işten bile değildi.

Belki de kurt olan bendim...

Onun gözlerinde kendimi görüyordum. Ve annesini. Ve Cal'i. Bu dünyanın sonunu getirmek için hepimizin neler yaptığını. Yalan söylemiştim ve bana da yalan söylenmişti. İhanet etmiştim ve ihanete uğramıştım. İnsanların canını yakmıştım ve pek çok kişi de benim canımı yakmıştı. Acaba Maven benim gözlerimde neler görüyor, diye merak ettim.

"Bu iş burada sona ermeyecek," diye mırıldandı, alçak ve pürüzsüz bir sesle. O anda Julian ve onun hipnoz yeteneği aklıma geldi. "Cesedimi dünyanın bir ucundan bir ucuna sürükleyebilirsin ve yine de bu işi böyle bitiremezsin."

"Sen de aynı şekilde," dedim dişlerimi göstererek. Tüm çabasına rağmen, aramızdaki mesafe giderek daralıyordu. Ben ondan çeviktim. "Bana bir şey olursa Kızıl şafak duracak değil."

Dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "O zaman ikimiz de harcanabilir durumdayız. İkimizin de önemi kalmamış."

Bir kahkaha patlattım. Ben zaten asla onun şu anda olduğu kadar bile önemli olmamıştım. "Ben alışığım," dedim.

"Saçını beğendim," diye mırıldandı, odadaki boşluğu doldurarak. Gözlerini bir omzumdan dökülen karmakarışık olmuş, kahverengi ve mor saçlarıma dikti. Yanıt vermedim.

Son kartını oynadığı belliydi ama yine de canımı acıtmıştı. Bana vermek istediği şeyi istediğimden değil ama bunu kabul edebilecek bir kız gelmişti hatırıma. Ama o kız da dersini almıştı.

"Hâlâ kaçabiliriz." Sesi derinden geliyordu. Yaptığı teklif havada asılı kaldı. "Birlikte."

CamScanner ile tarandı

Ona gülmem gerekirdi. Bileğini büküp o bıçağı almalı ve geriye kalan şu birkaç dakika içinde ona elimden geldiğince acı çektirmeliydim. Bunun yerine kalbim geriye dönüşü olmayacak bir şekilde her şeyini kaybetmiş biri için acıma hissiyle doldu. Bu işlere bulaşmış, denemiş ama kaybetmiş ağabeyi için de gerçek bir acıma hissi duydum. Şu anda olanları hiç hak etmemişti o.

"Maven," diyerek içimi çektim ve durumu görmemekte inat ettiği için başımı iki yana salladım. "Seni seven son kişi bu odada değil. Dışarıda. Ve sen o köprüyü yakıp kül haline getirdin."

Ölümcül bir sessizliğe büründü. Yüzü bembeyaz olmuştu. Buz parçalarına benzeyen gözleri bile hareket etmiyordu.

Bir adım daha atıp ona bir kol mesafesi kadar yaklaştığımı bile fark etmedi. Bir elimi yumruk yaparak sıktım ve kendimi hazırladım.

Gözlerini yavaş yavaş kırpıştırdı. Ve onun içinde hiçbir şey göremedim.

Maven Calore'nin içi boştu.

"Pekâlâ."

Hançerle boğazımı korkunç ve öfkeli bir hızla kesmek üzere hamle yapınca kendimi hiç düşünmeden arkaya attım. Üstüme gelmeyi ve hiçbir şey söylemeden beni doğramaya çalışmayı sürdürdü. Vücudum beynimden önce tepki gösteriyordu, onun darbelerini içgüdüsel olarak başka yöne saptırıyordum. Ondan hızlıydım ve kollarımı hareketlerine karşılık vererek savuruyor ve elindeki o küçük ama kötücül keskin demirle bana zarar veremeden bileklerini yakalıyordum.

Yumruklarımdan ve ayaklarımdan başka şeyim yoktu. O hançeri tenimden uzak tutmaya odaklamıştım, o yüzden istediğim gibi vuramıyordum. Bir ara vücudumu döndürerek onun ayağına çelme takmaya çalıştım ama zamanında atlayarak çabamı boşa çıkardı.

Yaptığım ilk hata arkamı savunmasız bırakmaktı. Onunla hareket ederken, ciğerlerimi hedef alan bir darbe yan tarafımda uzun

CamScanner ile tarandı

ama çok derin olmayan bir kesik açtı. Kırmızı, ılık kan birikti ve havayı bakır kokusu kapladı.

Neredeyse benden özür dilemesini bekliyordum. Maven bana acı çektirmekten hoşlanmazdı ama bu kez merhamet göstermedi. Bende de merhamet kalmamıştı.

Giderek yayılan acıya rağmen yumruğumu sıkıp boğazına esaslı bir şekilde indirdim. Hırlayarak soludu ve tökezleyerek bir dizinin üstüne çöktü. Bir kere daha, bu kez çenesine bir tekme savurdum. Şiddetiyle gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılarak yana kaykıldı ve her tarafa gümüşi kanını tükürdü. Elinde hançeri hâlâ tutmasaydı, ellerimi boğazına dolama ve vücudu soğuyana kadar sıkma fırsatını kullanabilirdim.

Onun yerine sıçradım ve ağırlığımı, onu yere mıhlayarak hançerin kabzasını sıkı sıkıya kavramış elini gevşetmek için kullandım. Çenesine attığım tekmeye rağmen hırlamaya ve beni üzerinden atmaya çalıştı.

Dişlerimi kullanmam gerekiyordu.

Dişlerimi etine geçirdim ve kemiklerine kadar ısırdım. Gümüş kanının tadı ağzımı zehir gibi yapmıştı. Hırlaması bir anda ağıt yakan çığlıklar halini almıştı. Bu ses içime işliyor ve beni Sessiz Taş'tan bile daha çok etkiliyordu. Her şey gereğinden fazla canımı yakıyordu.

Bu düşünceleri kafamdan atarak, hançer benim olana dek parmaklarını ısırdım. Hançer onun gümüş kanı, benim kırmızı kanımla kayganlaşmıştı ve her geçen saniye rengi daha da koyulaşıyordu.

Aniden diğer eliyle boğazımı deli gibi sıkmaya başladı. Nefes borumu eziyordu. Benden ağırdı ve ağırlığını beni sırtüstü yere yapıştırmak için kullanıyordu. Dizlerinden biri omzumun üzerindeydi ve hançeri tutan elimi yere mıhlamıştı. Diğer dizini de köprücükkemiğime koymuş, tam da beni bir zamanlar dağladığı yere bastırıyordu. Kemiğim acıyor ve baskıya adeta feryat ederek karşı koymaya çalışıyordu ama az sonra kahredici bir yavaşlıkla kırıldığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

Çığlık atma sırası bana gelmişti.

"Denedim, Mare," diye tısladı, soğuk nefesi yüzümü yalarken. Hâlâ nefes almaya uğraşıyordum ve boğulmamak için elimden, yutkunmaktan başka bir şey gelmiyordu. Gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başladı. Sadece onun tepemden bakan gözlerini görebiliyordum. Fazla mavi, fazla buz gibi ve robot gibi boş bakışlıydılar. Bir ateş prensinin gözleri değildi bunlar. Bu, Maven Calore değildi. O oğlan çocuğu gitmiş, kaybolmuştu. Öldüğünde, doğduğu zamanki kişiliğiyle gömülmeyecekti.

Damarlarım onun parmaklarının altında patlarken boynum acıyor ve mosmor oluyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum, zihnim bir tek sıkı sıkı tuttuğum hançere odaklanmış durumdaydı. Kolumu tekrar kaldırmaya çalıştım ama Maven'ın ağırlığı bunu yapmamı engelledi. Demek ki böyle bitecekmiş, diye düşününce gözlerime yaşlar hücum etti. Ne şimşek vardı ne de yıldırım... Bir Gümüş tahtının altında ezilen binlercesi gibi ben de Kızıl bir kız olarak ölecektim.

Boğazımı sıkan eli gevşemiyordu. Hatta sıkılaşıyor, boynumun kaslarını ve omurgamı çat diye ikiye bölecekmiş gibi eziyordu. Dünyam kararmış, gözlerimin önündeki benekler küf gibi her yanı kaplamıştı.

Ama Maven eğildi. Hafifçe, olabilecek en az şekilde. Kırık kürekkemiğime daha fazla bastırarak. Ve ağırlığını omzuma daha az vererek.

Kolumu kurtarmama yetecek kadar.

Hiç düşünmeden elimde hazır bekleyen hançeri deli gibi savurdum. Gözlerinin renginin solduğunu gördüm.

Gözleri kederliydi ve...

Tatmin olmuş gibiydi.

Gözlerimi açmadan önce, dilimin ağzımda ne kadar büyük olduğunu hissettim. Onca şeyden sonra kafamı buna takmam tuhaftı. Yutkunmaya çalıştım ama bu sadece boğazımdaki acının artmasına neden oldu. Boyun kaslarım çığlık atarak itiraz ederken, acım da öfkelenmiş

CamScanner ile tarandı

gibi birden alevlendi. Acı beni germiş ve yatak örtüsünün altında kalan uzuvlarımın ürpermesine neden olmuştu. Her neredeysem...

Kilorn'un, "Sara'ya bir saniye izin ver," dediğini duydum. Sesi tam kulağımın dibinden geliyordu. Ter ve duman kokuyordu. "Elinden geldiğince kımıldamamaya çalış."

"Peki," dedim kulak tırmalayan bir sesle ve canım her zamankinden daha da çok yandı.

Kilorn hafifçe güldü. "Konuşmasan da iyi olur. Senin için biraz zor olsa da..."

Normal zamanda ona bir tane vurmam ve leş gibi koktuğunu söylemem gerekirdi. Ama hiçbir yanım tutmuyordu; o yüzden gözlerimi kapalı tutmaya ve acıya çenemi sıkarak karşı koymaya karar verdim. Sara ayaklarını sürüyerek yatağın etrafında döndü ve sol yanıma gelene dek elini üstümden çekmedi.

Sonra mutluluk veren ellerini enseme koydu. O anda kaburgalarımdaki derin yaranın gittiğini fark ettim. Onu artık hissetmiyordum.

Başımı biraz eğdi ve acıya rağmen çenemi kaldırmaya zorladı. Yüzümü buruşturup tıslar gibi bir ses çıkardım. Kilorn elini beni sakinleştirmek için bileğime koydu. Sara'nın şifa yeteneği, çürüklerin ve şişliklerin üzerinde toplandı ve sıkıntımı anında hafifletti.

"Ses tellerin beklediğim kadar kötü durumda değil," dedi düşünceli bir tavırla. Sara Skonos'un çan sesini andıran çok tatlı bir sesi vardı. Dili olmadan geçirdiği onca yıldan sonra insan onun kaybettiği zamanı telafi edeceğini sanırdı ama o hâlâ gerekmedikçe konuşmaz, söyleyeceği sözcükleri çok büyük özenle seçerdi. "Fazla bir sorun yaratmayacaklar."

"Acele etmene gerek yok, Sara. İşi aceleye getirme," diye mırıldandı Kilorn.

Gözlerimi hemen açtım ve sırıtan Kilorn'a dik dik baktım.

Tepemizdeki ışıklar parlaktı ama gözlerimi rahatsız etmiyordu. Bir hastane odasındaki floresan lambaların verdiği ışığa hiç benzemiyordu. Gözlerimi kırpıştırarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

CamScanner ile tarandı

Birden kışladaki revirde değil, saraydaki yatak odalarından birinde olduğumu fark ederek yerimden sıçradım. Demek yatak o yüzden o kadar yumuşak ve oda da sessizdi.

Kilorn etrafı kolaçan etmeme izin verdi. Yatakta kıpırdanarak onun elini elimin içine almak için bileğimi döndürdüm. "Demek hâlâ yaşıyorsun." Boğazım daha az acıyordu, artık sadece biraz sancıyordu ve konuşmamı engelleyecek bir durum yoktu.

"Bütün çabalarıma rağmen, evet," dedi Kilorn, elimi güvende hissetmemi sağlayacak şekilde sıkarken. Yüzünün neresini temizlemeye çalıştığını görebiliyordum, bu çabası toprak ve kan lekeli çizgiler oluşturmuştu. Vücudunun geri kalanı da bir o kadar pisti. Bu haliyle saray yatak odasının zarif ve süslü döşemeleri içinde göze batıyordu. "Genellikle, milletin işine karışmamaya özen gösterdim."

"Nihayet," diye mırıldandım. Sara'nın parmakları boynumda dans etmeyi sürdürüyor ve teskin edici bir sıcaklık veriyordu. "Birisi aklını başına getirmişe benziyor."

Bir kahkaha attı. "Bu epeyce uzun sürdü gerçi."

Yüzündeki gülümseme, tavırlarındaki rahatlık ve hatta omuzlarını, hiçbir yük yokmuş gibi dimdik tutması bile tek bir anlama gelebilirdi. "Sanırım savaşı biz kazandık," diyerek iç çektim. Bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar şaşkınlık içindeydim. Gerçek bir zaferin nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Tam olarak değil." Kilorn elini pis yanağında gezdirerek temiz yerlere de kir bulaştırdı. *Sersem,* diye düşündüm, şefkatle. "Dalgıçlar donanmayı korkutmak için yeterliydi ve Gölbölgeliler yeniden denize dönmeyi başardılar. Şu anda kodamanlar ateşkes müzakeresi yapıyorlardır."

Oturma pozisyonuna geçmeye çalıştım ama Sara beni yavaşça iterek yeniden yatırdı. "Teslim olmuyorlar mı?" diye sordum. Kilorn'u ancak gözucuyla izleyebiliyordum.

Kilorn omuzlarını silkti. "Olabilir de. Ama kimse bana bir şey anlatmıyor," dedi ve babacan bir tavırla bana göz kırptı.

CamScanner ile tarandı

"Ateşkes kalıcı bir durum değil ki," diyerek dişlerimi sıktım, Gölbölgelilerin bir yıl sonra geri döneceklerini düşünerek. "Böyle kalmasına izin vermezler..."

"Hayatta kaldığın için bir lanet olası dakika mutlu olamaz mısın?" diyerek bir kahkaha attı Kilorn ve bana bakarak başını salladı. "En azından şehrin temizlenmesi için ortak bir girişimde bulunulduğunu duymak hoşuna gidecektir. Gümüşler ve Kızıllar." Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi ve verdiği haberden ne kadar gurur duyduğunu belli etti. "Cameron ve babası da buraya gelmek üzere yola çıktı. Cal'le işçi tazminatlarını konuşacaklar."

İşçi tazminatları. Adil ücret. Hiç olmazsa sembolik bir jest. Cal artık kral olmasa da ve ülke üzerindeki kontrolünü kaybetmiş olsa da... Hazine'ye ne olacağı konusunda da fazla bir ağırlığı olduğunu sanmıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda onu düşünecek halde değildim.

Kilorn bunun farkındaydı. Ama öğrenmeyi istediğim bilgiyle ilgili lafı dolandırıyordu ve dikkatimi dağıtmak istiyordu.

Bakışlarımı yavaşça işini gören Sara'ya çevirdim. Temiz çamaşır kokusu gibi taze bir kokusu vardı ve bu koku da dokunuşu gibi insanı rahatlatıyordu. Çelik grisi gözlerini enseme odakladı ve geriye kalan son berelere de şifa verdi.

"Sara, ne kadar kaybımız olduğunu biliyor musun?" diye sordum alçak bir sesle.

Kilorn yatağımın yanında oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve hafifçe öksürdü. Bu sorunun onu şaşırtmaması gerekiyordu.

Sara kesinlikle şaşırmış değildi. Deri şifacısı işinin ritmini bozmadan, "Şimdi o konuda endişe etmeyi bırak," dedi.

"Herkes hayatta," dedi hemen Kilorn. "Farley, Davidson, Cal."

O kadarını tahmin ediyordum zaten çünkü öyle olmasaydı Kilorn gülümsemezdi ve onlardan biri ölseydi gözümü açtığımda ortalığı

CamScanner ile tarandı

darmaduman bulurdum. Hayır, Kilorn bal gibi ne demek istediğimi biliyordu. Bu soruyu kim için sorduğumu da.

"Hepsi tamam," dedi Sara, sorumu duymazdan gelerek. Onun yerine dudaklarını sıkarak gülümsedi ve yatağımın yanından ayrıldı. "Şimdi dinlenmelisin. İhtiyacın var, Mare Barrow."

Başımı onaylar gibi salladım ve yatak odasından gümüş renkli elbisesini sürüyerek çıkmasını izledim. Tanıdığım diğer şifacıların aksine üniforması yoktu. Büyük ihtimalle savaşta ölen ve yaralananlara bakarken mahvolmuştu. Kapı arkasından yavaşça kapandı ve Kilorn'la beni ağır bir sessizliğin içinde bıraktı.

"Kilorn," diye mırıldandım nihayet, tereddütlü parmaklarımla ona hafifçe dokunarak.

Bana baktı ve yüzünde acı bir ifadeyle yastıklara dayanarak kendimi yukarı çekmemi izledi. Utanmış gibi gözlerini şifa bulmuş tarafıma çevirdi. Orada yara filan yoktu ama yine de yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Sesi de aynı şekilde karanlıktı. "Seni bulduğumuzda kan kaybından ölmek üzereydin," diye fısıldadı. O anın anısının bile normal bir ses tonuyla anlatılamayacak kadar dehşet verdiğini söylemek ister gibiydi. "Senin iyileşip iyileşmeyeceğini... Sara'nın sana şifa verip vermeyeceğini bilmiyorduk..." Sesi benim de çok iyi tanıdığım bir acıyla giderek kısıldı.

Ben de Kilorn'u kan kaybından ölmek üzereyken, Yeni Kent'te hayatını neredeyse kaybedecekken görmüştüm. Bu şekilde ödeşmiştik. Güçlükle yutkunarak, kaburgalarıma dokundum ve yeni bir gömleğin katlarının altındaki pürüzsüz deriye dokundum. Aldığım yara düşündüğümden de derindi demek. Artık önemli olduğundan değildi ama...

"Ve... Maven?" İsmini bile güçlükle telaffuz ediyordum.

Kilorn yüzündeki ifadeyi değiştirmeden gözlerini benden kaçırdı. Istıraplı bir an, yanıt vermeyeceğini sandım. Ne gibi bir yanıt

CamScanner ile tarandı

almayı umacağımı düşünmeme yetecek kadar uzun bir zaman geçti. Nasıl bir gelecekte yaşamak istediğimi de...

Ellerime, üstümdeki örtüye ve yüzümün dışındaki her yere odaklanan gözlerini indirdiğinde bir şeyler söylediğini fark ettim. Çenesini sıktığı için yanağındaki bir kas seğiriyordu.

İçimden bir şeyin koptuğunu ve bir yay gibi fırladığını hissettim. İç çekerek sırtımı arkaya dayadım ve içimde bir duygu fırtınası koparken gözlerimi kapadım. Dünya etrafımda fırıl fırıl dönüyordu. Dayanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Maven ölmüştü.

Savaşta gurur ve utanç aynı ölçüde mevcuttu. Keder ve huzur da... Bir an kusacağımı sandım ama midemin bulantısı geçti ve gözlerimi açtığımda her şeyi yerli yerinde buldum.

Kilorn sabırla bekliyordu. Onun bu kadar sabırlı olması tuhaftı. Daha doğrusu, bir yıl önce, yani Sütunkentli bir çocuk, geleceği olmayan, anı yaşayan balıkçı bir oğlan olduğu sıralarda tuhaf olurdu...

"Cesedi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi ve yalan söylemediğini biliyordum. Yalan söylemesi için neden yoktu.

Elara'yla olduğu gibi, onun da cesedini görmem gerekiyordu. İşinin gerçekten bittiğini görmeliydim. Ama onun vücudu, malum nedenden dolayı beni Elara'nınkinden daha fazla korkutuyordu. Ölüm bir aynaydı ve ona o haldeyken bakmak... Kendimi de orada göreceğimden korkuyordum... veya *onu* düşündüğüm haliyle göreceğimden.

"Cal ne yaptığımı biliyor mu?" Birden duygulandım ve sesim de giderek kısılmaya başladı. Kendimi sakinleştirmek için elimi ağzıma bastırdım. Onun arkasından ağlamayı reddediyordum. Reddediyordum.

Kilorn beni izlemekle yetindi. Bana sarılmasını ya da elimi tutmasını ya da ağzıma tatlı bir şeyler tıkıştırmasını isterdim. Onun yerine geri çekilerek ayağa kalktı. Bana öyle acıyarak baktı ki irkilmeden edemedim. Beni anlamasını beklemiyordum ve bunu istemiyordum da...

CamScanner ile tarandı

O da Sara gibi kapıya gitti. O anda kendimi terkedilmiş hissettim.

Kapı kolunu çevirene kadar, "Kilorn..." diye itiraz ettim.

O anda içeri başka biri girdi.

Cal, biri çıtır çıtır yanan bir ateş yakmış gibi odayı sıcaklıkla doldurdu. Pırıl pırıl parlayan kırmızı zırhını çıkarmış, yerine basit bir kıyafet giymişti. Üzerindekilerin hiçbiri renk olarak birbiriyle uyumlu değildi ve bu renklerin içinde ne siyah ne de kırmızı vardı çünkü artık onlar onun rengi değildi. Kilorn o içeri girdikten sonra dışarı çıktı ve ikimizi yalnız bıraktı.

Cal'in sorumu duyup duymadığını merak etmeme vakit kalmadan, o yanıt verdi.

"Sen sadece yapman gerekeni yaptın," dedi, yavaşça Kilorn'un oturduğu yere geçerken. Ama aramızda bana uçurum gibi gelen bir mesafe bıraktı.

Nedenini tahmin etmek zor değildi.

"Üzgünüm." Gözlerime yaşlar hücum ederken, onun da gözleri doldu. *Erkek kardeşini öldürdüm ben. Onu ondan aldım.* Bir katili, bir işkenceciyi öldürmüştüm. Kötü, sapkın düşüncelere sahip ve bozuk karakterli birini. Onu öldürmediğim takdirde o beni öldürecekti. Sevdiğim herkesi öldürmüştü zaten. O canavar haline getirilmiş bir oğlan çocuğuydu. Ümidi ve şansı olmayan bir oğlan çocuğuydu. "Cal, öyle üzgünüm ki."

Cal öne eğildi ve bir elini yatak örtüsünün üzerine koydu. Yine de benden uzak duruyordu. Parmaklarımızın altındaki ipek pürüzsüz ve soğuktu ve üzerinde mavi-gri nakışlar vardı. Örtünün üstündeki desenlere uzun uzun baktı ve hiç konuşmadan iplikleri gözleriyle takip etti. Yataktan doğrulma ve gözlerimin içine bakıp söylemek istediklerini söylemesi için yanağına dokunma dürtüsüyle güçlükle mücadele ediyordum.

İkimiz de böyle olacağını biliyorduk. İkimiz de Maven'a yardım edemeyeceğimizi biliyorduk. Ama bu düşünce yine de acımızı gidermiyordu. Ve onun acısı benimkinden çok daha büyüktü.

CamScanner ile tarandı

"Peki şimdi ne olacak?" diye fısıldadı, kendi kendine konuşur gibi. *Belki ikimiz de haksızdık. Belki onu kurtarmak bir şekilde mümkündü.* Bu düşünce içimi parçaladı ve ilk gözyaşlarım dökülmeye başladı. *Belki ben de katilin tekiyimdir.*

Kesin olan tek bir şey vardı. Bunu asla bilemeyecektik.

"Peki, şimdi ne olacak," dedim ben de, başımı çevirerek.

Pencereye baktım. Belli belirsiz, zayıf ışıklı yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyordu.

Uzun dakikalar geçti. Hiç konuşmadık. Beni görmeye ya da Cal'i yanımdan çekip almak için kimse gelmedi. Keşke birileri gelse, diye içimden geçirmiyor değildim.

Ta ki parmakları hareket etmeye ve benimkilere sürtünmeye başlayana dek... Çok hafif bir dokunuşla...

Ama benim için yeterliydi.

CamScanner ile tarandı

SON BÖLÜM

Mare

"Geri gidip onu görmek istemediğinden emin misin?"

Şaşkınlıkla Kilorn'a baktım. Bu önerisi öyle saçmaydı ki yanıt vermek istemedim. Ama masum bir çocuk beklentisiyle bana bakıyordu. Ya da olabileceği kadar masum bir şekilde... Kilorn asla çok masum olmamıştı, çocukluğumuzda bile.

Ellerini Yüksektepe üniformasının ceplerine soktu ve yanıt vermemi bekledi.

"Neyi görmek için?" diyerek dudak büktüm omuzlarımı silkerek, Arkeon havaalanının bir ucundan diğer ucuna yürürken. Ufukta batan güneşin önüne geçmiş alçak bulutlar ve şehrin bazı yerlerinde hâlâ tüten dumanların izleri vardı. Bir hafta olmuştu ama hâlâ yangınları söndürmekle uğraşıyorlardı. "Çerden çöpten yapılmış o evi mi? İçinde birileri yaşamıyorsa, şimdiye kadar çoktan yağmalanmıştır," diye mırıldandım Sütunkent'teki eski evimi düşünerek. Oraya geri dönmemiştim ve gitmek gibi de bir isteğim yoktu. Sütunlu ev yerle bir olmuşsa bile hiç şaşırmazdım. Maven'ın onu sırf bana

CamScanner ile tarandı

garezi yüzünden yerle bir edebileceğini hayal etmek güç değildi. Tabii hayattayken. Her halükârda bunu öğrenmek istemiyordum.

"Neden sordun ki? Peki, *sen* Sütunkent'e gitmek istiyor musun?"

Kilorn adeta zıplar gibi bir adım atarak başını iki yana salladı. "Hayır. Önem verdiğim hiçbir şey yok artık orada."

"Yaltaklanmak seni bir yere götürmez," dedim. Tuhaf bir şekilde Yüksektepe'ye gitmeye hevesli görünüyordu. "Cameron ne olacak?" diye ekledim, sesimi yükseltmemeye özen göstererek. O sırada Cameron ve ebeveyni fabrika kasabalarının koordinasyonu için diğerlerine yardım ediyordu. Belli ki eski kenar mahalleleri ve başka amaçlara uygun hale nasıl getirileceklerini en iyi onlar biliyordu.

"Ne olmuş ona?" Kilorn da omuzlarını silkti ve bana bakarak pis pis sırıttı. Beni başından atmak istiyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı. "Bir iki ay içinde Kızıl Poyraz güçleri ve bazı Yenikanlarla birlikte Yüksektepe'ye gelecek. Olaylar biraz yatıştığında."

"Eğitim için mi?"

Yüzü iyice kızarmıştı. "Elbette."

Sırıtmaktan kendimi alamadım. *Onunla daha sonra dalga geçmeyi unutmamalıyım,* diye düşünürken Farley'nin birkaç Komutanlık generaliyle bize doğru geldiğini gördüm. Kuğu başını eğerek bizi selamladı.

Ben de selamına karşılık verdim ve elimi ona uzattım. "Teşekkür ederim, General Kuğu."

"Bana Addison diyebilirsin," dedi yaşlı kadın, gülümsememe karşılık vererek. "Sanırım bir süre kod adlarımızı bir kenara bırakabiliriz."

Farley bir ona bir bana baktı ve rahatsız olmuş gibi bir havaya büründü.

"Keşke şu jet sıcak havayla beslenseydi. Siz varken onu şarj etmemize gerek kalmazdı," dedi sert bir sesle ama gözleri nadir iyi mizaçlı günlerinden birinde olduğunu belli ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Gülümseyerek kolunu tuttum. O da bana sarıldı. Hiç kendisi gibi davranmıyordu. "Bir jeti şarj edemezmişim gibi konuşuyorsun, Farley."

Farley gözlerini devirmekle yetindi. O da Kilorn ve ben gibi Yüksektepe'ye gitmeye hazırdı. Poyraz'ı geride bırakmanın ve kızına geri dönmenin onu ne kadar heyecanlandırdığını tahmin edebiliyordum. Clara mutluluk ve güven içinde her geçen gün büyüyordu. Kendisinden önce olan biteni hiç hatırlamadan...

Babasını bile...

Shade'in anısı en parlak günü bile kararttırdı, şimdi de farklı olmamıştı. Ama acı, bir şekilde hafiflemişti. Hâlâ kemiklere kadar inen bir sızı gibi devam ediyordu ama eskisi kadar keskin değildi. En azından artık nefesimi kesmiyordu.

"Haydi," diye bastırdı Farley, beni hızlı adımlarına uymaya zorlarken. "Ne kadar erken binersek, o kadar çabuk havalanırız."

"Bu iş böyle mi yürüyor?" diye karşılık vermekten kendimi alamadım.

Pistte tembel tembel bekleyen jetin yanında, bizi ve bugün Yüksektepe'ye gidecekleri geçirmek için bekleyen kalabalık bir insan grubu vardı. Davidson birkaç gün önce halkına geri dönmüştü ama birkaç görevli, koordinasyonu sağlamak için geride kalmıştı. Bunların arasında Tahir'i görebiliyordum. Şu anda olan biteni Yüksektepe Başbakanı'nın yeniden inşa sürecini anbean izlemesini sağlamak için erkek kardeşlerine iletiyor olmalıydı.

Julian kalabalığın arasından çıktı. Üzerinde büyük ihtimalle hayatında ilk kez giydiği yeni kıyafetler vardı. Kıyafeti geç akşamüzeri güneşinin altında bir zamanlar altın renginde olan evi gibi pırıl pırıl parlıyordu. Sara yanında bekliyordu. Anabel de. Yaşlı kadın başında tacı olmadan eksik gibi duruyordu. Bana ilgisiz bir bakış fırlattı.

"Acele et, Barrow," dedi Farley ve jete binmek için onu takip etsin diye Kilorn'a işaret etti. Her ikisi de Gümüşlerin yanından geçerken onları selamladılar. Ben de bu arada veda etmek için vakit buldum.

CamScanner ile tarandı

Cal'i ne dayısının ne de büyükannesinin yanında görebildim ama onun zaten sıraya girmesini beklemiyordum. Pistin biraz ötesinde, diğerlerinden ayrı bekliyordu.

Julian elini bana uzattı. Ben de ona sıkıca sarıldım ve üzerine sinmiş kâğıt kokusunun sıcaklığını içime çektim.

Uzun bir dakikadan sonra, beni yavaşça itti. "Ah, haydi, seni nasıl olsa bir iki aya yine göreceğim."

Cameron gibi Julian'ın da birkaç hafta sonra Yüksektepe'yi ziyaret etmesi bekleniyordu. Poyraz Gümüşlerinin resmi elçisi olmuştu ama ben onun vaktinin büyük bölümünü Davidson'ın onun emrine verdiği arşivi taramakla geçireceğini ve Yenikanların nasıl ortaya çıktığını araştırmak için kullanacağını tahmin ediyordum.

Eski öğretmenime bakıp sırıttım ve omzuna bir iki kez hafifçe vurdum. "Yüksektepe'nin dehlizlerinden kendinizi koparıp bana merhaba diyecek vakit bulabileceğinizi hiç sanmıyorum," dedim.

Yanında duran Sara, "Ben merhaba demesi için elimden geleni yapacağım," dedi sessizce, Julian'ın koluna girerek.

Anabel onun kadar anlayışlı değildi. Benim oradaki mevcudiyetimden iğrendiğini belli ederek yüksek sesle burnunu çektikten sonra son bir kez bana baktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Onu suçlayamıyordum. Ne de olsa onun gözünde ben torununu bir hanedanlıktan mahrum eden ve Kızıl bir kıza duyduğu aptalca aşk yüzünden tacından feragat etmesine neden olan biriydim. O yüzden benden nefret ediyordu. Bu düşündükleri doğru olmasa bile...

"Anabel Lerolan mantıklı bakamıyor olabilir ama aptal değildir. Sen artık kapanması mümkün olmayan bir kapıyı açtın," dedi Julian sessizce, yaşlı Kraliçe'nin bekleyen araca binmesini izlerken. "Artık Cal istese bile onu tahta oturtamaz."

"Peki, ya Uçurum bölgesi? Gölbölge? Yamaç?"

Julian başını hafifçe iki yana sallayarak sözümü kesti. "Sanırım bir süre bu tür şeyler için endişe duymamayı hak ettin." Elime hafif hafif birkaç kez vurdu. "İsyan var; bir hareketlilik var. Binlerce

CamScanner ile tarandı

Kızıl sınırlarımızdan giriyor. Taşın hâlâ yuvarlanmakta olduğunu bil, canım."

Bir an bir teslimiyet duygusuna kapıldım. Hem mutluydum hem de korkuyordum. *Bu böyle sürüp gitmez,* diye düşündüm ve bu sözcüklerin gerçeği yansıttığını biliyordum. İç çekerek, bu düşünceyi zihnimden salıverdim. Her şey bitmemişti belki, ama benim için bitmişti. En azından şimdilik.

Julian'a bir kere daha sarılmam gerekti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gözleri parlayarak beni bir kez daha itti. "Evet, şey... Bu kadarı yeter. Egom daha şimdiden gereğinden fazla şişmiş durumda," dedi kekeleyerek. "Benimle yeterince vakit kaybettin," diye ekledi, bir kere daha iterek. Yeğenine doğru. "Haydi, git."

Sinirlerim perişan olmuş durumdaydı ama o anda daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Yutkunarak, yeniden oluşturulmuş ittifakımızın yüksek rütbelilerinin yanından gülümseyerek geçtim. Beni kimse durdurmadı ve eski kralın yanına gitmemi engellemedi.

Cal geldiğimi hissetmişti. Bir adım atarak, "Gel, yürüyelim," dedi. Jetimizin bir kanadının altına geçerek gölgede yürümeye başladı. Ben de peşinden gittim. Pistin ilerisinden bir motor sesi geldi, konuştuklarımızın dinlenmesi tehlikesini ortadan kaldıracak kadar güçlü bir sesti.

"Mümkün olsaydı, seninle gelirdim," dedi birden, alev alev yanan bronz renkli gözleriyle bana bakmak için dönerek.

"Böyle bir şey yapmanı senden istiyor değilim," diye yanıt verdim. Bu sözcükler bana aşinaydı. Şimdiye kadar pek çok kez aynı şeyleri söylemiştik birbirimize. "Senin burada kalman gerek, ortalığa saçılanları toparlamak için. Batıda da yapılması gereken işler var. Siron, Tiraks... Elimizden bir şey gelirse tabii..." Uzaklardaki o büyük ve ilginç ülkeleri düşününce, sesim giderek daha kısık çıkmaya başladı. "Böylesi daha iyi sanırım."

CamScanner ile tarandı

"*Daha mı iyi?*" diye atıldı Cal ve etrafındaki hava aniden ısındı. Yumuşak bir tavırla bileğini tuttum. "Sen uzaklaşmanın *daha iyi* olduğunu mu düşünüyorsun? Neden? Artık kral değilim, soylu bile değilim. Ben..."

"Sakın 'hiçbir şey değilim,' deme, Cal. Sen 'hiçbir şey' değilsin."

Gözlerinde beni suçlayan bir ifade vardı. Ona bakmak ve ona acı verdiğimi görmek canımı yakıyordu.

"Senin olmamı istediğin gibiyim," dedi güçlükle. Sesi boğulur gibiydi.

O anda onu yeniden ne zaman göreceğimden emin olamayacağımı fark ettim. Ama başımı çevirip ona bakamıyordum. Öyle bir şey her şeyi güçleştirirdi.

"Her şeyden ben istediğim için feragat etmişsin gibi davranma. Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz." *Bunu annen için, doğru olduğu için yaptın. Kendin için yaptın.* "Ve öyle yaptığın için mutluyum," diye mırıldandım, hâlâ avucumun içinde duran eline bakarak.

Beni kendisine doğru çekmeye çalıştı ama ben kıpırdamadım.

"Zamana ihtiyacım var, Cal. Senin de..."

Sesi öyle hafif çıkıyordu ki hırıltıdan farksızdı. Ürpermeme neden olmuştu. "Ne istediğime ve neye ihtiyacım olduğuna kendim karar veririm."

"O zaman bana da aynı nezaketi göster." Hiç düşünmeden başımı ona çevirip keskin bir bakış attım. Kendimi hiç güçlü hissetmiyordum ama güçlü gibi rol yapıyordum. "Şimdi ne ve kim olduğumu bırak da kendim bulayım."

Mareena değildim, şimşek kız değildim. Mare Barrow bile değildim. Bütün bu olan bitenin diğer tarafında kalan biriydim. Kabul etse de etmese de, onun da rahat kalabileceği bir alana ihtiyacı vardı. *İkimizin de* iyileşmeye ihtiyacı vardı. Yeniden güçlenmeye. Bu ülke ve sonra gerçekleşecekler için...

En kötüsü, belki de en iyisi, bunu birbirimiz olmadan yapacak olmamızdı.

CamScanner ile tarandı

Aramızda hâlâ bir mesafe vardı, bir uçurum... Maven ölümde bile aramıza girmeyi başarmıştı. Cal asla kabul etmeyecekti belki ama o gün onun gözlerinde pişmanlık okumuştum. Keder ve suçlama. Erkek kardeşini öldürmüştüm ve bunun ağırlığını üzerinden atamıyordu. Ben de atamıyordum.

Cal bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. Gözleri tepemizde kızıllaşan güneş ışıklarının altında alev alev yanıyordu.

Gözlerimin içinde ne arıyordu? Bir zayıflık ya da irademde çatlak arıyorsa, bulamazdı.

Alev gibi yanan eli ensemden yukarı ilerleyerek çenemin yanında durakladı ve parmakları kulağımın dibinde durdu. Teni, benim tenimin üzerinde sonsuza dek işaretini bırakan Maven'inki kadar sıcak değildi. Cal zaten öyle bir şey yapmazdı, ben istesem bile.

"Ne kadar süreyle?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum." Gerçek buydu, kabul edilmesi kolay bir gerçekti. Yeniden kendim gibi hissetmem ve kim olduğumu anlamam için ne kadar zamana ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama sadece on sekiz yaşındaydım. Vaktim vardı.

Sonrası daha da zordu. Nefesim kesilerek, "Senden beni beklemeni istemeyeceğim," dedim.

Dudakları benimkilere kaçar gibi, veda eder gibi dokundu.

Kim bilir ne kadar bir süre için...

Cennet Vadisi ismini hak ediyordu. Dağların arasındaki çanakta kilometreler boyunca uzanan inişli çıkışlı bir vadiydi burası. Nehirleri ve gölleri bakirdi ve tuhaf bir güzellikleri vardı. Daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu. Yaban hayatı da işin cabasıydı. Davidson biraz huzur ve sükunet bulalım diye bize buraya göndermişti. Her yer el değmemiş ve dünyanın diğer yerlerinden ayrı tutulmuş gibiydi.

Şafak vakti ormanın açık alanları boyunca uzanan sıcak su kaynaklarından uzak durmaya özen göstererek patikalardan yürüdük. Su birikintilerinin çoğu durgun ve dümdüzdü ama bazıları gökkuşağı

CamScanner ile tarandı

renklerinde girdaplar oluşturuyordu. Çok güzellerdi ama içlerine düşen bir kişiyi birkaç saniyede haşlayıp pişirecek kadar da ölümcüllerdi. Daha doğrusu bana öyle söylemişlerdi. Uzaktaki bir tanesinden kaynar su fışkırıyordu ve buhar bulutları puslu mor gökyüzüne yükseliyordu. Yıldızlar birer birer yok oluyordu. Hava soğuktu, o yüzden omzuma attığım kalın, yünlü şala biraz daha sarındım. Ayak seslerimiz altımızdaki pas renkli havzanın zeminine yapılmış tahta yürüme yolunda yankılanıyordu.

Gözucuyla Gisa'ya baktım ve uzun adımlarla yürümesini izledim. Bugünlerde daha bir zarifleşmişti sanki. Koyu kızıl saçları uzun bir örgü halindeydi. Elindeki kahvaltı sepetini tembel tembel sallıyordu. Güneşin büyük kaynak üzerinden doğuşunu seyretmek istemişti. Ben kim oluyordum da küçük kız kardeşimin herhangi bir isteğini yerine getirmeyecektim?

"Şu renklere bir bak," diye mırıldandı, oraya vardığımızda. Gerçekten de, büyük kaynak rüya gibiydi. İç içe geçmiş kırmızı, sarı, parlak yeşil ve olabilecek en saf ve koyu mavi tonlara bürünmüştü ve gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Bizi uyarmışlardı, o yüzden istememize rağmen sulara parmağımızı bile değdirmedik. Parmaklarımın derisinin pişip yüzülmesini istemiyordum. Onun yerine Gisa yürüyüş yolunda bağdaş kurarak oturdu ve küçük bir defter çıkararak çizim yapmaya başladı. Arada bir not da alıyordu. Bu yerin ona ne gibi bir ilham verdiğini merak etmiştim.

Ama canım o anda daha çok bir şeyler yemek istiyordu. Sepete elimi daldırdım ve hâlâ sıcak olan bir çift ekmek çıkardım. Annem sabah yola çıkmadan önce hepimizi doyuracak kadar yiyecek koymuştu sepete.

"Onu özlüyor musun?" diye sordu aniden Gisa, başını kaldırmadan.

Bu soru beni gafil avlamıştı, üstelik muğlak bir soruydu. Herhangi birinden bahsediyor olabilirdi. "Kilorn iyi durumda. Egemen'e döndü ve Cameron da birkaç güne kadar orada olacak."

CamScanner ile tarandı

Gisa, Kilorn'un başka biriyle birlikte olması düşüncesinden rahatsız olmuş gibi değildi. Bugünlerde şehirdeki o güzel tezgâhtar kızla ilgileniyordu.

"Kilorn'dan bahsetmiyorum," dedi üstüne basa basa. Anlamazdan gelmemden rahatsız olmuş gibiydi

"Ah, öyle mi?" dedim, dramatik bir şekilde bir kaşımı kaldırarak.

Hiç de eğlenmiş gibi durmuyordu.

"Tabii ki özlüyorum."

Benim kastettiğim Cal'di. Shade'di. Azıcık da olsa, Maven'dı...

Gisa üstüme daha fazla gelmedi.

Sessizlik kahvaltı kadar doyurucuydu. Burada her şeyi unutmak öyle kolaydı ki... Başka bir zaman diliminde kaybolmuşum gibi hissediyordum. Zihnimin köşesinde bucağında gizlenmiş her zamanki endişelere rağmen, bu kopukluk hoşuma gidiyordu. *Şimdi ne olacak?* Bunu hâlâ çözebilmiş değildim.

Ve kısa bir süre çözmem de gerekmiyordu.

"Bizonlar," dedi Gisa yumuşak bir ses tonuyla, bir elini kaldırarak sıcak su havzasının ötesini göstererek. Hemen gerildim ve kendimi fırlamaya hazırladım. O canavarlardan biri yakınımıza gelecek olduğu takdirde, Gisa'yı buradan sağ salim çıkarmak benim sorumluluğumdu. Derimin altındaki şimşek, dizginlerini koparmak için hazır bekliyordu. Bugünlerde neredeyse yabancı bir duygu haline gelmişti. Yüksektepe'ye döndüğümüzden beri eğitim ya da idman yaptığım yoktu. Kendime sürekli olarak dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyordum. Bree ve Tramy'yse bana tembel olduğumu söylüyorlardı.

Bizonlar oldukça uzaktaydı, bizden en az elli metre ötedeydiler ve karşı yöne doğru yavaş ve hantal adımlarla ilerliyorlardı. Sürü küçük ama etkileyiciydi. Hepsinin koyu kahverengi, kaba tüyleri vardı ve iriliklerine ve ağırlıklarına rağmen şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyorlardı. Bir anda bir bizonla en son ne zaman karşılaştığım aklıma geldi. Pek huzurlu bir karşılaşma sayılmazdı.

CamScanner ile tarandı

Gisa eskizine döndü, düşünceli bir havası vardı. "Davidson'ın rehberi bana ilginç bir şey söyledi," dedi. Başbakan bize vadide eşlik etsin diye refakatçi gönderme nezaketinde bulunmuştu.

"Öyle mi, neymiş?" diye sordum, gözlerimi sürüden ayırmadan. Fırladıkları anda, ben de hazır olmak istiyordum.

Kız kardeşim gevezelik etmeye devam ediyordu; havzanın öte tarafındaki muhtemel tehlikeden haberi yoktu. Korkmasına neden olacak bir şey bilmediği için seviniyordum. "Rehber bana bu bizonların bir zamanlar tamamıyla yok olduğunu söyledi. Binlercesi avlanmış ya da öldürülmüş ve koca kıtada bir avuç bizon kalmış."

"Bu mümkün olamaz," diyerek hıhladım. "Cennet'in her yanında ve ovalarda bunlardan var."

"Bilmem, rehber öyle dedi," dedi Gisa, konuyu umursamadığımı görünce bozulmuştu. "Ayrıca buralarda neler olup bittiğini bilmek onun görevi."

"Pekâlâ," diyerek içimi çektim. "Ee, sonra ne olmuş?"

"Geri gelmişler. Yavaş yavaş gelmişler ama gelmişler."

Verdiği yanıtın yalınlığı karşısında kafam karıştı. Alnımı kırıştırarak, "Nasıl?" diye sordum.

"İnsanlar," dedi doğrudan.

"Onları insanların öldüğünü sanıyordum..."

"Evet, öyle ama o arada bir şeyler de değişmiş," dedi, sesi tizleşerek. Bu kadar anlayışsız olmam karşısında kendisini çaresiz hissettiği belli oluyordu. "Gidişatı değiştirecek... büyük bir şey olmuş."

Neden bilmem, o anda Julian'ın bana bir zamanlar, çok uzun zaman önce öğrettiği bir şeyi hatırladım.

Biz yıkıcıyız. Bu türümüzün değişmez özelliğidir.

Buna ilk elden şahit olmuştum. Arkeon'da, Liman Körfezi'nde ve her savaş alanında. Kıta çapında Kızıllara layık görülen ve hâlâ da görülmekte olan davranış biçiminde...

Ama dünya değişiyordu.

Yıkıcıyız ama bir yandan da yeniden inşa ediyoruz.

CamScanner ile tarandı

Bizonlar yavaş yavaş ufuktaki ağaçların arasında kayboldular. Yeni otlaklar arıyorlardı herhalde ve suyun kenarında oturan iki küçük kızdan haberleri bile yoktu.

Onlar kıyımdan kurtulmuşlardı. Biz de kurtulacaktık.

Kaldığımız eve dönerken, yükselen güneşin altında ter içinde kalmıştık. Gisa son hafta boyunca öğrendiği hemen hemen her şey hakkında gevezelik etti. Rehberden hoşlanmıştı. Sanırım Bree de onu sevmişti, hem de tek bir nedenden dolayı değil.

Zihnim bu tür anlarda her zaman olduğu gibi şimdi de alıp başını gitmişti. Geçmişteki anılara gidiyordu ama ileriye de bakıyordu. Birkaç hafta sonra Yüksektepe'nin başkentine dönecektik. Dünya o zaman şimdikinden ne kadar farklı olacak acaba, diye düşündüm. Oradan ayrıldığımızda çoktan tanınmaz hale gelmişti. İnanması güçtü ama duyduğum kadarıyla *Evangeline Samos,* Başbakan'ın onur konuğu olarak Egemen'de yaşıyordu. Bir yanım ondan ve ailesinden nefret ediyordu, bizden alıp götürdükleri her şey için. Ama öfkemle yaşamayı öğreniyor ve beni canlı canlı yiyip bitirmesine izin vermeyecek kadar kendime yakın tutuyordum.

Kulağımdaki taşlara yavaşça dokunup her birinin adını söyledim. Onlar beni ayakta tutuyordu. Pembe, kırmızı, mor, yeşil. Bree, Tramy, Shade, Kilorn.

Orada kalamazdım, diye düşündüm yeniden, belki beninci kere. Hâlâ beni bekleyip beklemeyeceğini bilmiyordum.

Ama belki, oraya geri döndüğümde...

Parmaklarım en sondaki ve en yeni küpeye dokundu. Bu bir başka kırmızı taştı; ateş gibi kırmızı, kanım gibi kızıl.

Oraya geri döneceğim.

CamScanner ile tarandı

TEŞEKKÜRLER

İnsanlar bana bir kitap serisini bitirmenin nasıl bir şey olduğunu soruyor, ben de onlara bir şeyler hissetmeyi beklediğimi söylüyorum. Bu deneyimin beni uyuşuk bıraktığını düşünüyordum ama *birtakım şeyleri* duyumsamaya başlıyorum sanırım. Birincisi ferahlama, elbette... Anksiyete. Korku. Ama hepsinden çok minnet. O kadar minnettarım ki, bunu anlamlandırmakta zorlanıyorum.

En içten ve derin teşekkürleri, bu işin başını, ortasını ve sonunu mümkün kılan aileme borçluyum. Geri dönüp baktığımda, hayatımın değiştiği anları kolaylıkla görebiliyorum. Sizler o anların birer parçasıydınız. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim, anne, baba, Andy, Aveyard'lar ve Coyle'lar ve teşekkür etmeye de devam edeceğim.

Arkadaşlarıma teşekkür ederken aşırı romantik ya da duygusal olmaya niyetim yok; bunun nedeni hoşlanmayacak olmaları. Daha da derinlere inmemi engellediğiniz için sizlere teşekkür ediyorum Morgan, Jen ve Tori. Bayan'a ve Angela'ya, Natalie'ye, Lauren'a ve Alex'e de teşekkür ediyorum. Adlarını burada sayamayacağım kadar

CamScanner ile tarandı

çok olan diğer arkadaşlarıma da teşekkür ediyorum. Yedi yıldan beri aynı partinin davetlileri olduk ve bu çok da eğlenceliydi.

Indy bir köpek. Belki burada yeri yok ama ona da teşekkürler. Sen tanıdığım en iyi kızsın. Seni sosyal olarak kabul edilemeyecek ya da psikolojik olarak sağlıklı olamayacak kadar çok seviyorum.

Bu seri, hayatımın neredeyse altı yılını aldı ve bana hayalini kurduğum bir meslek verdi. Bu kitaplar bana destek veren bazı harikulade kişiler olmasaydı, var olamazlardı. Christopher Cosmos, Pouya Shahbazian ve Suzie Townsend'e ateşimi körükledikleri (ve burada mecaz yapmak istiyor değilim) ve bu trenin pürüzsüz bir şekilde yoluna devam etmesini sağladıkları için teşekkür ederim. Jo Volpe, Kathleen Ortiz, Veronica Grijalva, Sara Stricker, Mia Roman, Danielle Barthel, Jackie Lindert, Cassandra Baim, Hilary Pecheone ve New Leaf Literary'deki bomba gibi kişilere de teşekkür ediyorum. Sara Scott, Max Handelman, Elizabeth Banks, Alison Small ve Universal Pictures'taki tüm kahramanlara ve Brownstone Productions'a da minnettarım. Bu kitapları bizim kadar sevdiğiniz için size teşekkür ederim. HarperCollins ve HarperTeen'deki orduya *Kızıl Kraliçe* için onca zamandan beri verdikleri mücadele için teşekkürlerimi ve sevgilerimi sunuyorum. Teşekkürler benim korkusuz, muhteşem yetenekli editörlerim Kristen Pettit ve Alice Jerman'ın yanı sıra Jen Klonsky, Kate Morgan Jackson, Erica Sussman ve Aveyard taslağında parmak izini bırakan herkes. Bu kitapları şimdiki hallerine sokan sizlersiniz. Beni dört yıl boyunca festivallere, turnelere, röportajlara ve sayamayacağım kadar çok havalimanına başarıyla götüren Gina Rizzo'ya da çok teşekkürler. Elizabeth Ward, Margot Wood, Elena Yip, Epic Reads ekibi ve yıllardır *Kızıl Kraliçe* kampanyalarını yürüten dâhi kişiler, sizlere de teşekkür ediyorum. Üstünde kitabım olan köpükten bir kılıcım olacağı hiç aklıma gelmezdi ama oldu işte... Ve elbette kafamın içinde gördüklerim için bir yazarın isteyebileceği en harika ve ikonik kapaklar hazırlayan Sarah Kaufman'a da teşekkür ediyorum.

CamScanner ile tarandı

Bu seri sayesinde mükemmel meslektaşlarımdan bazılarıyla dostluklar kurabilme şansına da sahip oldum. Bu tuhaf meslekte bana gerçekten de harika destek verdiniz. Patties, Susan Dennard, Alex Bracken ve Leigh Bardugo'ya da dostluklarını, yeteneklerini ve önerilerini benimle paylaştıkları için sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum. İşin en başından beri yıldızlarım olan Renee Ahdieh ve Sabaa Tahir'e, benim için yol gösteren bir fener olan Veronica Roth'a, bana tahammül eden Brendan Reichs ve Soman Chainani'ye de teşekkür ediyorum. Korkusuz bir şekilde yolumu açan Jenny Han'a, bu serinin vücut bulması için yardımcı olan Emma Theriault'ya, dört saat boyunca mimoza işkencesine tahammül edip benden kaçmayan Adam Silvera'ya, her daim nazik olan Nicola Yoon'a teşekkürlerimi iletiyorum. 405'in doğusundaki parlak ışıklarım olan Sarah Enni ve Maureene Goo'ya ve Morgan Matson'a da teşekkürler. Margaret Stohl ve Melissa de la Cruz'a ve diğer tüm sevgili YALL annelerine. Ve sehven dışarıda bırakmış olabileceğim herkese de teşekkür ediyorum.

Öğretmenlerim olmasaydı burada olamazdım. Bu kelimenin tam anlamıyla doğru çünkü benim ebeveynim öğretmendir. Beni küçük bir kasabadan alıp kocaman bir şehre götüren okul sistemine de teşekkür etmek isterim. Kaliforniya Üniversitesi'ne ve Sinema Sanatları Okulu'nun nereden çıktığı belli olmayan on yedi yaşındaki birinde bir şeyler gören Senaryo ve Televizyon Yazarlığı bölümündeki profesörlerine de teşekkür ediyorum. Oradaki en sevdiğim profesörlerden biri bir keresinde bana iyi şansın insana hazırlıklı olduğu bir fırsat yarattığını ve kötü şansın ise sizi hazırlıksız yakaladığını söylemişti. Bana bu kadar iyi bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Tanıdığım muhteşem insanların oluşturduğu küçük halkanın dışında kalan bazı insanlara da teşekkür etmek istiyorum. Senatörler Kamala Harris ve Dianne Feinstein'in yanı sıra kongre temsilcim Ted Lieu'ye de teşekkür ederim. Sizler kitaplarımdaki kahramanlardan bile daha çok savaşıyorsunuz, üstelik hepimiz için... Barack Obama ve Michelle Obama'ya nezaketleri ve güçleri için teşekkür

CamScanner ile tarandı

ediyorum. Hillary Rodham Clinton benim için doruktaki kişidir. Amerika Birleşik Devletleri'nin güzel ve kutsal vahşi doğayı korumak için ayağa kalkan Sierra Kulübü'ne ve yerli kabilelere de teşekkür ediyorum. Şirketlere değil seçmenlerine hizmet veren kabine üyelerine de teşekkürler. Üniforma giyen herkese ve onların ailelerine, yaptıkları eşsiz fedakârlıklar ve ülkemize olan adanmışlıkları için teşekkür ediyorum. Doğruya güç kazandırmak için konuşan herkese teşekkür ediyorum.

Marjory Stoneman Douglas Lisesi'ni sağ salim bitiren öğrencilere de çok teşekkürler. Sizin sesleriniz ve inançlarınız kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iş görüyor.

Morgan, Jen ve Tori, sizlere bir kez daha teşekkür ediyorum. Suzie Townsend'e, anneme ve babama da. Hepinizi çok seviyorum. Sizler olmasaydınız ben de burada olmazdım.

Sevgili okurlarım, size olan minnet ve şükran duygularımın derinliğini açıklamak için sözcükler yeterli değil. Benden çok daha büyük bir yazarın dediği gibi, hiçbir hikâye onu dinlemek isteyen birileri olmazsa hayatta kalamaz. Beni dinlediğiniz için sizlere teşekkür ediyorum. Bu yolculuğun bitmesine henüz izin vermediğiniz için de hepinize sonsuz teşekkürler.

CamScanner ile tarandı